இந்தியாவின் சமகால வரலாறு

ஆசிரியர்

டாக்டர் ரெ. செல்வராசு

இணைப் பேராசிரியர் & தலைவர்

வரலாற்றுத் துறை

மனோன்மணியம் சுந்தரனார் பல்கலைக்கழகம்

திருநெல்வேலி - தமிழ்நாடு

வரலாற்றுத் துறை

மனோன்மணியம் சுந்தரனார் பல்கலைக்கழகம்

தொலைதூர மற்றும் தொடர் கல்வி இயக்குநரகம்

திருநெல்வேலி – தமிழ்நாடு -627 012.

டிசம்பர் - 2025

	அலகு	உள்ளடக்கம்	பக்க எண்.
1	I	நேருவின் சகாப்தம் - ஜனநாயக சோசலிசம் - பொருளாதாரக் கொள்கை - ஐந்தாண்டுத் திட்டங்கள் - வெளியுறவுக் கொள்கை - பஞ்சசீலம் - அணிசேரா இயக்கம் - லால் பகதூர் சாஸ்திரி - உள்நாட்டு மற்றும் வெளியுறவுக் கொள்கைகள்.	
2	II	இந்திரா காந்தியின் முதல் அமைச்சகத்தின் போது இந்தியா - நிர்வாக சீர்திருத்தங்கள் - இந்திய - பாகிஸ்தான் போர் - தேசிய அவசரநிலை 1976 - இருபது அம்ச திட்டங்கள் - ஜனதா அரசு - மொரார்ஜி தேசாய்.	63-94
3	III	இந்திரா காந்தியின் இரண்டாவது அமைச்சகம் - உள்நாட்டு மற்றும் வெளியுறவுக் கொள்கை - ராஜீவ் காந்தியின் ஆட்சி - பஞ்சாயத்து ராஜ் செயல்பாட்டு கருப்பு வாரியம் - அறிவியல் மற்றும் தொழில்நுட்ப மேம்பாடு - வெளியுறவுக் கொள்கை.	95-168
4	IV	தேசிய முன்னணி விதி – வி.பி.சிங் – மண்டல் கமிஷன் – கூட்டணி அரசுகள் – தி.மு.க – கம்யூனிஸ்ட் கட்சிகள் – பி.வி. நரசிம்மராவ் – புதிய பொருளாதாரக் கொள்கை –	169-188
5	V	ஐக்கிய முன்னணி ஆட்சி - வெளியுறவுக் கொள்கை - தேசிய ஜனநாயகக் கூட்டணி - ஏ.பி. ராஜ்பாய் - தங்க நாற்கரத் திட்டம் - கார்கில் போர் - ஐ.கே. குஜ்ரால் - தேவ கவுடா - மன்மோகன் சிங் அரசுகள் - பொருளாதார சீர்திருத்தங்கள் - மேம்பாட்டுத் திட்டங்கள்.	189-240
		குறிப்புகள்	241

அலகு - I

நேருவின் சகாப்தம் - ஜனநாயக சோசலிசம் - பொருளாதாரக் கொள்கை - ஐந்தாண்டுத் திட்டங்கள் - வெளியுறவுக் கொள்கை - பஞ்சசீலம் - அணிசேரா இயக்கம் - லால் பகதூர் சாஸ்திரி - உள்நாட்டு மற்றும் வெளியுறவுக் கொள்கைகள்.

நோக்கங்கள்

- **நேஹ்ருவிய காலம்:** ஜனநாயக சமூகநலமும் திட்டமிட்ட வளர்ச்சியும் ஊக்குவிக்கப்பட்டன.
- **ஐந்தாண்டுத் திட்டங்கள்:** தொழில்துறை மற்றும் வேளாண் வளர்ச்சியை நோக்கமாகக் கொண்டன.
- **பஞ்சசீலம் & சார்பற்ற கொள்கை:** இந்தியாவின் அமைதியான வெளிநாட்டு கொள்கையை வழிநடத்தின.
- **லால் பகதூர் சாஸ்திரி:** உணவு பாதுகாப்பும் அமைதியும் வலியுறுத்தினார்.

இந்தியாவின் சுதந்திரத்திற்குப் பிந்தைய வரலாற்றில் நேருவிய சகாப்தம் ஒரு குறிப்பிடத்தக்க அத்தியாயமாக நிற்கிறது, இது அதன் தேசத்தைக் கட்டியெழுப்பும் முயற்சிகளால் மட்டுமல்ல, அதன் தனித்துவமான வெளியுறவுக் கொள்கை அணுகுமுறையாலும் வகைப்படுத்தப்படுகிறது. சுதந்திர இந்தியாவின் முதல் பிரதமராக, ஜவஹர்லால் நேரு நாட்டின் வெளிநாட்டு உறவுகளை வடிவமைப்பதில் முக்கிய பங்கு வகித்தார், இன்றுவரை இந்தியாவின் உலகளாவிய தொடர்புகளில் செல்வாக்கு செலுத்தும் ஒரு இராஜதந்திர உத்தியை உருவாக்கினார். இந்த அறிமுகம் நேருவிய சகாப்தத்தின் வெளியுறவுக் கொள்கையின் விரிவான பகுப்பாய்விற்கும், அதன் முக்கிய கொள்கைகள், நோக்கங்கள், சவால்கள் மற்றும் இந்தியாவின் சர்வதேச நிலைப்பாட்டில் நீடித்த தாக்கத்தை ஆராய்வதற்கும் களம் அமைக்கிறது.

ஜவஹர்லால் நேருவின் வெளியுறவுக் கொள்கை அணுகுமுறை, இலட்சியவாதம் மற்றும் நடைமுறைவாதத்தின் தனித்துவமான கலவையால் குறிக்கப்பட்டது. அவரது தொலைநோக்குப் பார்வை, புதிதாக உருவாக்கப்பட்ட நாட்டின் உடனடி கவலைகளுக்கு அப்பால், உலகளாவிய அமைதி, ஒத்துழைப்பு மற்றும் சமமான வளர்ச்சிக்கான ஒரு பெரிய விருப்பத்தை உள்ளடக்கியது. அணிசேராமை, அமைதியான சகவாழ்வு மற்றும் பிற வளரும் நாடுகளுடனான ஒற்றுமை ஆகியவற்றின் கொள்கைகள் நேருவின் ராஜதந்திர தத்துவத்தின் மூலக்கல்லாக அமைந்தன. பனிப்போர் கூட்டணிகளில் ஏதேனும் ஒன்றோடு கூட்டணி சேருவதைத் தவிர்ப்பதன் மூலம், இந்தியாவின் இறையாண்மையை பராமரிக்கவும், அதன் தேசிய நலன்களைப் பாதுகாக்கவும், பலதரப்பு உலக ஒழுங்கை மேம்படுத்தவும் நேரு நோக்கமாகக் கொண்டிருந்தார்.

இந்தக் காலகட்டத்தில், சர்வதேச அரங்கில் காலனித்துவ நீக்கம், சுயநிர்ணய உரிமை மற்றும் சிறிய நாடுகளின் உரிமைகளுக்கான குரல் கொடுக்கும் வக்கீலாக இந்தியா உருவெடுத்தது. நேருவின் தலைமைத்துவம், ஐக்கிய நாடுகள் சபை போன்ற உலகளாவிய மன்றங்களில் இந்தியா பங்கேற்பதற்கு வழிகாட்டியது. அங்கு அவர் சமூக நீதி, மனித உரிமைகள் மற்றும் ஆயுதக் குறைப்பு போன்ற பிரச்சினைகளை தீவிரமாக ஆதரித்தார். " நேருவிய இலட்சியவாதம்" என்று பெரும்பாலும் குறிப்பிடப்படும் இந்தக் கொள்கைகளுக்கான அவரது அர்ப்பணிப்பு, இந்தியாவின் வெளியுறவுக் கொள்கைப் பாதையில் ஒரு அழியாத முத்திரையை பதித்தது. தொடர்ந்து வரும் பக்கங்களில், நேருவிய வெளியுறவுக் கொள்கை சகாப்தத்தின் விரிவான பகுப்பாய்வை நாம் ஆராய்வோம். நேருவின் அணுகுமுறையை வழிநடத்திய முக்கியக் கொள்கைகளை ஆராய்வதன் மூலமும், சிக்கலான சவால்களை எதிர்கொள்ளும் போது அதன்

செயல்படுத்தலை மதிப்பிடுவதன் மூலமும், இந்தியாவின் உலகளாவிய நிலைப்பாட்டில் அதன் செல்வாக்கை மதிப்பிடுவதன் மூலமும், சர்வதேச அரங்கில் இந்தியாவின் பங்கை வடிவமைப்பதில் நேருவிய சகாப்தத்தின் முக்கியத்துவம் மற்றும் மரபு பற்றிய ஆழமான புரிதலுக்கு இந்த ஆய்வு பங்களிக்கிறது.

இந்திய வரலாற்றில் நேருவிய சகாப்தம் ஒரு அழியாத அத்தியாயமாக நிற்கிறது, இது பிரதமர் ஜவஹர்லால் நேருவின் தொலைநோக்குத் தலைமையால் வரையறுக்கப்படுகிறது. 1947 முதல் 1964 வரையிலான ஆண்டுகளில், இந்தியாவின் உலகளாவிய பாதையில் ஒரு அழியாத முத்திரையை விட்டுச் சென்ற வெளியுறவுக் கொள்கைக்கான தனித்துவமான அணுகுமுறையால் குறிக்கப்பட்டது. அணிசேராமை, அமைதியான சகவாழ்வு மற்றும் மூன்றாம் உலக நாடுகளுடனான ஒற்றுமை ஆகிய கொள்கைகளால் வகைப்படுத்தப்பட்ட நேருவின் வெளியுறவுக் கொள்கை, அவரது சித்தாந்த நம்பிக்கைகளின் பிரதிபலிப்பாகவும், அந்தக் காலத்தின் சிக்கலான புவிசார் அரசியல் நிலப்பரப்புக்கு ஒரு பிரதிபலிப்பாகவும் இருந்தது. இந்த சகாப்தம் இந்தியா காலனித்துவ அடிமைத்தனத்திலிருந்து உலக அரங்கில் தனது அடையாளத்தை செதுக்கத் தீர்மானித்த ஒரு சுதந்திர தேசமாக உருவெடுத்ததைக் கண்டது. நேருவின் வெளியுறவுக் கொள்கைத் தேர்வுகள், பெரும்பாலும் நடைமுறைவாதம் மற்றும் இலட்சியவாதத்தின் நுட்பமான சமநிலையால் வழிநடத்தப்பட்டு, வல்லரசுகள் மற்றும் புதிதாக வளர்ந்து வரும் நாடுகளுடனான இந்தியாவின் தொடர்புகளை வடிவமைப்பதில் கருவியாக இருந்தன. பனிப்போரின் சவால்களை எதிர்கொள்வது முதல் பிராந்திய மோதல்களை நிவர்த்தி செய்வது மற்றும் காலனித்துவ நீக்கத்தை ஊக்குவித்தல் வரை, நேருவின் இராஜதந்திர முடிவுகள் தேசத்திற்கு நீண்டகால தாக்கங்களை ஏற்படுத்தின.

இந்த ஆய்வறிக்கை நேருவிய சகாப்தத்தின் வெளியுறவுக் கொள்கையின் விரிவான பகுப்பாய்வைத் தொடங்குகிறது, அதன் முக்கிய கொள்கைகள், நோக்கங்கள் மற்றும் விளைவுகளைப் பிரிக்கிறது. நேருவின் அணுகுமுறையின் நுணுக்கங்களை ஆராய்வதன் மூலம், அவரது இராஜதந்திர முயற்சிகளைத் தூண்டிய அடிப்படை உந்துதல்களைக் கண்டறிய இந்த ஆய்வறிக்கை நோக்கமாகக் கொண்டுள்ளது. மேலும், இந்த சகாப்தத்தின் மரபை மதிப்பிடவும், இந்தியாவின் சமகால வெளியுறவுக் கொள்கை உத்திகளில் அதன் தாக்கத்தையும், நாட்டின் உலகளாவிய ஈடுபாடுகளில் அதன் நீடித்த செல்வாக்கையும் ஆராயவும் இது முயல்கிறது. மாறிவரும் கூட்டணிகள், அதிகார இயக்கவியல் மற்றும் வளர்ந்து வரும் உலகளாவிய சவால்களுடன் உலகம் தொடர்ந்து போராடி வருவதால், நேருவிய சகாப்தத்தின் வெளியுறவுக் கொள்கையின் பின்னோக்கிப் பரிசோதனை, அரசமைப்புச் சிக்கல்கள் மற்றும் ஒன்றோடொன்று இணைக்கப்பட்ட உலகில் இறையாண்மை மற்றும் பொருத்தத்திற்கான நீடித்த தேடல் பற்றிய மதிப்புமிக்க நுண்ணறிவுகளை வழங்குகிறது.

ஜனநாயக சோசலிசம்

ஜனநாயக சோசலிசம் என்பது ஒரு அரசியல் சித்தாந்தமாகும், இது உற்பத்திச் சாதனங்களின் சமூக உரிமையுடன் அரசியல் ஜனநாயகத்தையும் ஆதரிக்கிறது, பெரும்பாலும் ஒரு சோசலிச பொருளாதார அமைப்பிற்குள் நிறுவனங்களின் ஜனநாயக மேலாண்மைக்கு முக்கியத்துவம் அளிக்கிறது. "ஜனநாயக சோசலிசம்" என்ற சொல் சில நேரங்களில் "சோசலிசம்" என்பதற்கு ஒத்ததாகப் பயன்படுத்தப்படுகிறது; நடைமுறையில் "ஜனநாயகமற்றது" என்று பரவலாகக் கருதப்படும் மார்க்சிய-லெனினிச வகை சோசலிசத்திலிருந்து வேறுபடுத்துவதற்காக "ஜனநாயக" என்ற பெயரடை பெரும்பாலும் சேர்க்கப்படுகிறது.

1 ஜனநாயக சோசலிசமும் சமூக ஜனநாயகமும் ஒன்றா?

பஸ்கி, டொனால்ட் எஃப். "ஜனநாயக சோசலிசம் என்பது சமூக ரீதியாக சொந்தமான பொருளாதாரத்தின் மீதான நம்பிக்கையை அரசியல் ஜனநாயகத்துடன் இணைக்கும் சோசலிச இயக◌்கத்தின் ஒரு பிரிவாகும். சில நேரங்களில் வெறுமனே சோசலிசம் என்று அழைக்கப்படுவது, பெரும்பாலும், ஜனநாயக சோசலிஸ்டுகளால் ஜனநாயக என்ற பெயரடை சேர்க்கப்படுகிறது, அவர்கள் தங்களை சோசலிஸ்டுகள் என்றும் அழைக்கும் கம்யூனிஸ்டுகளிடமிருந்து வேறுபடுத்திக் காட்ட முயற்சிக்கிறார்கள். கம்யூனிஸ்டுகள், அல்லது இன்னும் துல்லியமாக, மார்க்சிஸ்ட்-லெனினிஸ்டுகள் தவிர மற்ற அனைவரும், நவீன கால கம்யூனிசம் மிகவும் ஜனநாயக விரோதமானது மற்றும் நடைமுறையில் சர்வாதிகாரமானது என்று நம்புகிறார்கள், மேலும் ஜனநாயக சோசலிஸ்டுகள் மார்க்சிஸ்ட்-லெனினிச வகை சோசலிசத்துடன் கடுமையாக உடன்படவில்லை என்பதை தங்கள் பெயரால் வலியுறுத்த விரும்புகிறார்கள்."

ஜனநாயக சோசலிசம் சில சமயங்களில் சமூக ஜனநாயகத்திற்கு ஒத்த சொல்லாகவும் பயன்படுத்தப்படுகிறது, இருப்பினும் பலர் இது தவறாக வழிநடத்துகிறது என்று கூறுகிறார்கள், ஏனெனில் டி சாக்ரட◌ிக் சோசலிசம் உற்பத்தி வழிமுறைகளின் சமூக உரிமையை ஆதரிக்கிறது, அதேசமயம் சமூக ஜனநாயகம் அவ்வாறு செய்யவில்லை. 2 எளிமையான சொற்களில், ஜனநாயக சோசலிசம் ஒரு சித்தாந்தமாக ஜனநாயக சோசலிசம் என்பது உலகின் அனைத்து நாடுகளின் தேவைகளுக்கும் ஏற்ப மாற்றியமைக்கப்பட்ட ஜனநாயகத்தின் தாராளமயப் பரவலின் நீட்டிப்பாகும். ஜனநாயகமும் சோசலிசமும் ஒன்று மற்றும் பிரிக்க முடியாதவை என்று சித்தாந்தம் நம்புகிறது, உண்மையான சோசலிசம் இல்லாமல் உண்மையான ஜனநாயகம் இருக்க முடியாது, உண்மையான ஜனநாயகம் இல்லாமல் உண்மையான சோசலிசம் இருக்க முடியாது. இரண்டும் சமத்துவம், சமூக நீதி, அனைவருக்கும் நியாயமான பங்கு மற்றும் தொழிலாளர்கள் மற்றும் அவர்களது குடும்பங்களுக்கு செல்வம் மற்றும் அதிகார சமநிலையில் மீளமுடியாத மாற்றத்தில் ஒன்றிணைகின்றன.

நேரு: ஒரு உண்மையான ஜனநாயக சோசலிஸ்ட்

இந்தியாவில் ஜனநாயக சோசலிசத்தின் முக்கிய பிரதிநிதிகளில் ஒருவர் முன்னாள் இந்தியப் பிரதமர் ஜே.எல். நேரு ஆவார். மூன்றாம் உலக நாடுகளின் தீமைகளை ஜனநாயக சோசலிசம் குறைக்க முடியும் என்று அவர் வாதிட்டார்.

பண்டிட் ஜவஹர்லால் நேரு ஒரு சிறந்த இந்திய ஜனநாயக சோசலிஸ்ட் ஆவார். இந்திய தேசிய இயக்கத்தில் சோசலிசப் போக்கின◌் முன்னோடியாக அவர் இருந்தார், மேலும், இந்தியாவை சோசலிசப் பாதையில் கொண்டு செல்வதில் முக்கிய பங்கு வகித்தார். இருப்பினும், ஜனநாயக கட்டமைப்பிற்குள் சோசலிசத்தின் நோக்கங்களை படிப்படியாக அடைய அவர் விரும்பினார். ஜனநாயகத்தை சாதாரணமாக எடுத்துக் கொள்ளாமல், தனது கருத◌்தை விளக்கவும், அதை எவ்வாறு சோசலிசம் பற்றிய தனது கருத்தாக்கத்துடன் இணக்கமாக கொண்டு

வர முடியும், அதை எவ்வாறு செயல்படுத்த முடியும் என்பதைக் காட்டவும் முயன்ற சிலரில் இவரும் ஒருவர். இது தொடர்பாக, அவர் தனது நாட்களின் பிரிட்டிஷ் சோசலிஸ்டுகளால் மிகவும் ஈர்க்கப்பட்டார். தனது நாட்டு மக்கள் வறுமை, அறியாமை மற்றும் நோயால் அவதிப்படுவதைக் கண்டபோது நேரு மிகவும் நெகிழ்ச்சியடைந்தார்.

இந்திய சமூகத்தில் நிலவும் அனைத்து நோய்களுக்கும் சோசலிசம் மட்டுமே ஒரே மருந்து என்று அவர் நினைத்தார். இந்த மையப் பிரச்சினையில் தனது நவீன மனதையும் அறிவியல் மனப்பான்மையையும் அவர் வெளிப்படுத்தினார். அவரது தீவிர மனிதநேயத்தால் மென்மையாக்கப்பட்ட அறிவியல் சோசலிசம், இதனால் அவரது அறிவுசார் கருவியாக மாறியது. அவர் ஒரு நடைமுறை இலட்சியவாதி. 3 1963 ஆம் ஆண்டு அகில இந்திய காங்கிரஸ் குழுவில் உரையாற்றிய இந்தியப் பிரதமர்

நேரு சுதந்திரமான மற்றும் நியாயமான தேர்தல்களை வலியுறுத்தினார், அதில் குடிமக்களுக்கு வாக்குரிமை அவசியம், எடுத்துக்காட்டாக, ஜனநாயக சோசலிசத்தின் குறிக்கோள் உற்பத்தி சாதனங்களை தேசியமயமாக்குவது தொடர்பான பிரச்சினைகளையும் உள்ளடக்கியது. குறைந்தபட்ச ஊதியத்தை உயர்த்துதல், வறுமையை ஒழித்தல், தேசிய சுகாதாரத் திட்டத்தைப் பெறுதல், பொருளாதார சக்தியின் குவிப்பை சரிசெய்தல் மற்றும் தொழிலாளர்களுக்கான நலச் சட்டங்களை இயற்றக் கோருதல் போன்ற நடவடிக்கைகளும் அவற்றில் அடங்கும்.

ஒரு சோசலிச சிந்தனையாளரை உருவாக்குதல்

நேரு தனது வாழ்க்கையின் ஆரம்ப காலத்திலிருந்தே சோசலிசத்தின் தத்துவத்தில் ஆர்வம் காட்டினார், லண்டனில் சட்டம் படிக்கும் போது, அவர் "ஃபேபியன்கள் மற்றும் சோசலிசக் கருத்துக்களால் தெளிவற்ற முறையில் ஈர்க்கப்பட்டார்." ஆனால் சோசலிசம் குறித்த இத்தகைய கருத்துக்கள் முக்கியமாக புத்தகங்களிலிருந்து உருவாக்கப்பட்டன, நடைமுறை அனுபவங்களிலிருந்து அல்ல. 1920 இல், நேரு உ.பி.யில் உள்ள சில கிராமங்களுக்குச் சென்றார். இந்த சாகசம் அவருக்கு ஒரு வெளிப்பாடாக இருந்தது. இப்போது வரை, கிராம வாழ்க்கை மற்றும் கந்தல், பசி மற்றும் விடுதலையால் சூழப்பட்ட பட்டினியால் வாடும் விவசாயிகளின் ஊமை துயரம் பற்றி அவர் அறியாதவராக இருந்தார்.

இது அவருக்கு ஒரு புதுமையான மற்றும் கண்களைத் திறக்கும் அனுபவமாக இருந்தது, மேலும் அவர் தனது 'ஒரு சுயசரிதை'யில் நினைவு கூர்ந்துள்ளார், "அவர்களையும் அவர்களின் துயரத்தையும், நிரம்பி வழியும் நன்றியுணர்வுகளையும் பார்த்து, நான் அவமானத்தாலும் துக்கத்தாலும் நிறைந்தேன், எனது சொந்த எளிதான மற்றும் வசதியான வாழ்க்கை மற்றும் இந்தியாவின் அரை நிர்வாண மகன்கள் மற்றும் மகள்களின் இந்த பரந்த கூட்டத்தை புறக்கணித்த நகரத்தின் எங்கள் அற்ப அரசியலைப் பற்றி அவமானம், இந்தியாவின் சீரழிவு மற்றும் மிகுந்த வறுமையைப் பற்றி துக்கம். இந்தியாவின் ஒரு புதிய படம் என் முன் எழுந்தது போல்

தோன்றியது, நிர்வாணமாக, பட்டினியால், நொறுக்கப்பட்ட மற்றும் முற்றிலும் பரிதாபகரமானது. ” 6 சர்வதேச வருகைகள் மற்றும் சோசலிசம்

பிரஸ்ஸல்ஸ் மாநாட்டிற்குப் பிறகு, ஜவஹர்லால் நேரு தனது தந்தை மோதிலால் நேரு மற்றும் சகோதரி கிருஷ்ணா நேருவுடன் சோவியத் ஒன்றியத்திற்கு விஜயம் செய்தார். மோதிலால் நேரு "புதிய ரஷ்யாவையும் சோவியத் ஒன்றியத்தின் கூட்டுக் கருத்தையும் புரிந்துகொள்வது கடினமாக இருந்தது." ஆனால் அங்கு நிகழ்ந்து வரும் மிகப்பெரிய மாற்றங்களால் ஜவஹர்லால் பெரிதும் ஈர்க்கப்பட்டார்.

நேரு நினைவு கூர்ந்தார்: “எனது பார்வை பரந்ததாக இருந்தது, தேசியவாதம் என்பது எனக்கு நிச்சயமாக ஒரு குறுகிய மற்றும் போதாத மதமாகத் தோன்றியது. அரசியல் சுதந்திரம், சுதந்திரம் ஆகியவை சந்தேகத்திற்கு இடமின்றி அவசியமானவை, ஆனால் அவை சரியான திசையில் மட்டுமே அடியெடுத்து வைக்கும்; சமூக சுதந்திரம் மற்றும் சமூகம் மற்றும் அரசின் சோசலிச அமைப்பு இல்லாமல், நாடு அல்லது தனிநபரோ அதிகம் வளர்ச்சியடைய முடியாது. சோவியத் ரஷ்யாவில், சில விரும்பத்தகாத அம்சங்கள் இருந்தபோதிலும், என்னை பெரிதும் ஈர்த்தது மற்றும் உலகிற்கு நம்பிக்கையின் செய்தியை முன்வைப்பது போல் தோன்றியது. ” சோவியத் நாட்டின் இந்த வருகை நேருவின் மனதில் ஆழமான தாக்கத்தை ஏற்படுத்தியது. சோசலிசம் இப்போது அவரது புதிய மதமாக இருந்தது, மேலும் பல குறைபாடுகள் இருந்தபோதிலும், அத்தகைய ஒரு மதம் செழித்து வளர்ந்த நிலமாக சோவியத் யூனியன் பார்க்கப்பட்டது.

இந்திய மரபுகள் மற்றும் நெறிமுறைகளுக்கு ஏற்ற ஜனநாயக சோசலிச மாதிரியை நேரு விரும்பினார். பிரிட்டனின் ஃபேபியன் சோசலிசத்தால் அவர் ஈர்க்கப்பட்டார். பாராளுமன்ற அரசியல் என்பது சோசலிசத்தை அடைவதற்கான வழிமுறையாகும் என்று அவர் கருதினார். பல சமூகக் குழுக்கள் மற்றும் சித்தாந்தக் குழுக்கள் இந்திய ஜனநாயகத்தை வலுப்படுத்தும். பன்மைத்துவம் தனிமனித சுதந்திரத்தின் சித்தாந்த அடித்தளமாக மாறும், மேலும் சமூக கோரிக்கைகள் ஒரு அழகான சமரசத்தைக் கொண்டிருக்க வேண்டும். சோசலிசம் மற்றும் இந்தியா:

சோசலிஸ்டுகள் VS பழமைவாதிகள்:

காங்கிரஸ் இலக்காக சோசலிசத்தை ஏற்றுக்கொள்வது மிகவும் கடினமானது. இதில் நேருவை வலதுசாரி காங்கிரஸ்காரர்களான சர்தார் படேல், டாக்டர் ராஜேந்திர பிரசாத் மற்றும் சக்ரவர்த்தி ராஜகோபாலாச்சாரி எதிர்த்தனர். இடதுசாரி காங்கிரஸ்காரர்களான மௌலானா ஆசாத் மற்றும் சுபாஷ் சந்திர போஸ் ஆகியோரின் ஆதரவு அவருக்கு இருந்தது. இந்த மூவரும் இணைந்து 1936 ஆம் ஆண்டு டாக்டர் பிரசாத்தை காங்கிரஸ் தலைவராக பதவி நீக்கம் செய்தனர். நேரு அவருக்குப் பதிலாகத் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டு இரண்டு ஆண்டுகள் (1936 - 37) ஜனாதிபதி பதவியை வகித்தார்.

நேருவுக்குப் பிறகு அவரது சோசலிச சகாக்களான போஸ் (1938 – 39) மற்றும் ஆசாத் (1940 – 46) ஆகியோர் பதவியேற்றனர். போஸ் இந்திய அரசியலின் முக்கிய நீரோட்டத்திலிருந்து வீழ்ந்த பிறகு (பிரிட்டிஷாரை இந்தியாவிலிருந்து விரட்டியடிப்பதில் வன்முறையை ஆதரித்ததால்), சோசலிஸ்டுகளுக்கும் பழமைவாதிகளுக்கும் இடையிலான அதிகாரப் போராட்டம் சமநிலையில் இருந்தது. இருப்பினும், சர்தார் படேல் 1950 இல் இறந்தார், நேரு மட்டுமே சின்னமான தேசியத் தலைவராக எஞ்சியிருந்தார், விரைவில் நேரு தனது அடிப்படைக் கொள்கைகள் பலவற்றை தடையின்றி செயல்படுத்தும் அளவுக்கு நிலைமை மாறியது. (இந்தியாவின் உயர் வர்க்க உயரடுக்கினரைக் கொண்ட) காங்கிரஸின் பழமைவாத வலதுசாரிகள் 1969 இல் பெரும் பிளவு வரை சோசலிஸ்டுகளை எதிர்த்துப் போராடினர். நேருவின் மகள் இந்திரா காந்தி, இந்திய அரசியலமைப்பின் 42வது திருத்தம் (1976) மூலம் தனது தந்தையின் கனவை நிறைவேற்ற முடிந◌ாது, இதன் மூலம் இந்தியா அதிகாரப்பூர்வமாக "சோசலிஸ்ட்" மற்றும் "மதச்சார்பற்ற"தாக மாறியது.

அரசியல் ஜனநாயகம் குறித்த நேருவின் கருத்து தகுதியற்றது அல்ல. சமூக ஜனநாயகத்தின் இலக்கை அடைவதற்கான வழிமுறையாக அவர் அதைக் கருதினார். " சமூக ஜனநாயகத்திற்கு வழிவகுக்கும் என்ற நம்பிக்கையில் மட்டுமே அரசியல் ஜனநாயகத்தை ஏற்றுக்கொள்ள நான் முழுமையாகத் தயாராக இருக்கிறேன்" என்று அவர் கூறினார். அரசியல் ஜனநாயகம் "இலக்கை அடைவதற்கான வழி மட்டுமே, அது இறுதி இலக்கு அல்ல" என்பதில் அவர் தனது மனதில் தெளிவாக இருந்தார். ஆழமான பொருளாதார மாற்றங்கள் போதுமான அளவு வேகமாக நிகழவில்லை என்றால், அரசியல் அமைப்பு நிலையற்றதாகிவிடும் என்பதை அவர் தெளிவாகக் கண்டார். அத்தகைய மாற்றத்திற்கு அரசியல் அல்லது சமூக நிறுவனங்கள் தடையாக இருந்தால், அவை அகற்றப்பட வேண்டும்.

இந்தியாவில் சோசலிச அரசை அடைதல் :

வறுமையை ஒழித்து சமத்துவத்தை ஏற்படுத்துதல், சம வாய்ப்புகளை நிறுவுதல் போன்ற சாராம்சத்தைக் கொண்ட சோசலிசம், ஒவ்வொரு நாட்டின் நிலைமைகளுக்கும் பொருந்த வேண்டும். இந்திய சமூகத்தின் கட்டமைப்பை அழிக்காமல் மாற்றங்களைக் கொண்டுவருவதே நேருவின் தொடர்ச்சியான முயற்சியாக இருந்தது, அந்தக் கட்டமை◌ப்பின் சில பகுதிகள் மாற்றப்பட்டாலும் கூட.

சோசலிச சமூகத்தை ஒரு கூட்டுறவு சமூகமாக நேரு பார்த்தார், அதில் ஒவ்வொரு தனிநபரும் தன்னால் முடிந்ததைச் செய்து, தனது சொந்த வளர்ச்சிக்கு முழு வாய்ப்பையும் கண்டுபிடிப்பார். நாம் பழகிவிட்ட சொத்துக்களை வாங்கும் சமூகத்தின் இலாப நோக்கத்தை முடிவுக்குக் கொண்டுவருவதே முதல் படியாக இருக்க வேண்டும். நமது மக்களின் எதிர்கால சந்ததியினருக்கு பேரழிவு தரும் விளைவுகளை ஏற்படுத்தக்கூடிய வன்முறை எழுச்சியைத்

தவிர்க்கவும், அதிகபட்ச எண்ணிக்கையிலான மக்களை புதிய பாதையில் அழைத்துச் செல்லவும் அவர் விரும்பியதன் விளைவாகவே அவர் சந்தித்த இக்கட்டான நிலை ஏற்பட்டது. இது எளிதான காரியமல்ல, ஏனெனில் அவர் முடிவுக்குக் கொண்டுவர விரும்பிய சொத்துக்களை வாங்கும் சமூகத்தில் இருந்த சுயநலவாதிகள் கட்சியிலும் நிர்வாக எந்திரத்திலும் வேரூன்றி இருந்தனர், அவை அவசியமாக அவரது முக்கிய கருவிகளாக இருந்தன. மேலும், சுதந்திரப் போராட்டத்தின் போது, சுதந்திர ஆண்டுகளில், இந்த நலன்கள்தான் தீவிரமாக இருந்தன, மேலும் நேரு நினைத்த மாற்றங்களால் பெறவிருந்த நமது மக்களின் தீவிர பங்கேற்பு இல்லாமல் ஜனநாயக செயல்பாட்டின் மாயையை அவர்களால் உருவாக்க முடிந்தது.

ஜனநாயக செயல்முறைகள் மூலம் தீவிர மாற்றத்தைத் தேடுவதில் உள்ளார்ந்த சிரமங்களை ஜவஹர்லால் நேரு முழுமையாக உணர்ந்தார் என்று சொல்ல வேண்டும். நமது தேசியத் தேவைகளுக்கும் தேசிய மேதைமைக்கும் ஏற்ற சோசலிசத்தின் வடிவத்தைப் பற்றி சிந்திக்கும்போது, தனியார் துறைக்கு ஒரு வரையறுக்கப்பட்ட இடத்தை நேரு கற்பனை செய்தார், ஆனால் அவர் கட்டமைப்பைப் பற்றி மிகவும் தெளிவாக இருந்தார். முழுமையான ஜனநாயக செயல்முறை கிடைத்தால், ஜனநாயக வழிமுறைகள் மூலம் சோசலிசத்தை நிறுவுவது சாத்தியம் என்று நான் நினைக்கிறேன்.

நேரு கூறினார்: நாம் இரு முனைகளிலும் திட்டமிட வேண்டும். பணக்காரர்களை பணக்காரர்களாக்கும் கூட்டு சக்திகளை நிறுத்த வேண்டும், ஏழைகள் வறுமையின் தடையைத் தாண்ட உதவும் கூட்டு சக்திகளைத் தொடங்க வேண்டும்.

ஜனநாயக சோசலிசம் என்பது 'ஜனநாயகம்' மற்றும் 'சோசலிசம்' ஆகியவற்றின் தொகுப்பு ஆகும், இரண்டின் சார◌ாம்சம் சமத்துவம். ஆண்கள் தங்கள் தனிப்பட்ட திறமைகள் மற்றும் திறன்களில் எவ்வளவு வேறுபட்டாலும், அவர்கள் ஒரு பொதுவான சமூகத்தில் உறுப்பினராக இருப்பதில் சமமானவர்கள் என்பது ஜனநாயகத்தின் அடிப்படை நம்பிக்கை. சமூகம் ஒரே நம்பிக்கையால் நிரப்பப்பட்டுள்ளது. பெரும்பான்மையான ஆண்கள் மற்றும் பெண்கள் தங்கள் பொதுவான சமூக, அரசியல் மற்றும் பொருளாதார பிரச்சினைகளைத் தீர்ப்பதில் ஒத்துழைக்க வேண்டும் என்ற அடிப்படை விருப்பத்தை இது அங்கீகரிக்கிறது மற்றும் ஒரு மனிதனின் முழு ஆளுமையும் வளரக்கூடிய ஒரு வடிவத்தை உருவாக்க இந்த விருப்பத்தை சமூக உயிரினத்தின் முதன்மை உந்துதலாக ஏற்றுக்கொள்கிறது.

இந்த பரந்த கண்ணோட்டத்தின் கீழ், பொதுவான காரணத்தைக் காணலாம் என்பதில் சந்தேகமில்லை, ஆனால் உண்மையில், ஜனநாயகம் மற்றும் சோசலிசம் இரண்டும் தனித்தனி மற்றும் சுயாதீன அமைப்புகளாக, சமத்துவத்தின் இரண்டு வெவ்வேறு இயல◌ுகளைக் குறிக்கின்றன. ஜனநாயகம் எப்போதும் செல்வத்தின் சமமான விநியோகம் மற்றும் சமூக நீதியைக் கணக்கில் எடுத்துக்கொள்ளாமல் 'அரசியல் சமத்துவத்தை' வலியுறுத்துகிறது. மறுபுறம்,

சோசலிசத்தின் முக்கியத்துவம் எப்போதும் 'பொருளாதார சமத்துவத்தில்' இருந்து வருகிறது, அரசியல் சுதந்திரம் மற்றும் தனிநபர் கண்ணியம் குறித்து அதிக கவனம் செலுத்தவில்லை. இரண்டின் பற்றாக்குறைகளும் 'ஜனநாயக சோசலிசத்தின்' கீழ் சரிசெய்யப்பட வேண்டும், அங்கு மறைந்த பிரதமர் நேருவின் வார்த்தைகளில் 'சமத்துவம்' என்பது 'வெறும் வாக்குரிமையின் சமத்துவம் மட்டுமல்ல, பொருளாதார மற்றும் சமூக சமத்துவத்தையும் குறிக்கிறது.' இரண்டின் பற்றாக்குறைகளும் மற்றொன்றின் உதவியின்றி முழுமையாக அடைய முடியாது என்பது அடிப்படையில் ஏற்றுக்கொள்ளப்படுகிறது. இந்த எண்ணத்தின் கீழ்தான் பண்டிட் நேரு அறிவித்தார், "பொருளாதார ஜனநாயகத்தை அது ஏற்றுக்கொள்ளாவிட்டால் அரசியல் ஜனநாயகத்திற்கு எந்த அர்த்தமும் இல்லை. மேலும் பொருளாதார ஜனநாயகம் என்பது சோசலிசத்தைத் தவிர வேறில்லை."

சமூகத்தின் சோசலிச வடிவத்தின் அம்சங்கள்:

சுதந்திரத்தை மேம்படுத்துவதற்கு, ஒரு சோசலிச சமூக முறை இன்றியமையாதது. வறுமையை நீக்குதல்; வருமானம் மற்றும் செல்வத்தின் ஏற்றத்தாழ்வுகளைக் குறைத்தல்; அனைவருக்கும் சம வாய்ப்புகளை வழங்குதல்; பொருளாதார அதிகாரத்தின் குவிப்பைத் தணித்தல், ஏகபோகப் போக்குகளைத் தடுத்தல்; ஜனநாயக மதிப்புகள், கலப்புப் பொருளாதாரம் போன்ற அம்சங்களை இது உள்ளடக்கியிருக்க வேண்டும்.

அவரது வார்த்தைகளில்:

"என்னைப் பார்த்த மில்லியன் கணக்கான நட்புக் கண்களைப் பார்த்தேன், அவற்றின் பின்னால் என்ன இருக்கிறது என்பதைப் புரிந்துகொள்ள முயற்சித்தேன். இந்தியாவை நான் எவ்வளவு அதிகமாகப் பார்க்கிறேனோ, அவ்வளவு அதிகமாக அதன் எல்லையற்ற வசீகரத்தையும் பன்முகத்தன்மையையும் பற்றி எனக்கு எவ்வளவு குறைவாகத் தெரியும் என்பதை உணர்ந்தேன்."

லட்சக்கணக்கான இந்திய மக்களின் துயரங்களால் பாதிக்கப்பட்ட நேரு, சோசலிச சமூக முறையை ஏற்றுக்கொண்டார்.

நாடாளுமன்ற ஜனநாயகத்தில் நம்பிக்கை:

நாடாளுமன்ற ஜனநாயகத்தில் நேருவுக்கு உறுதியான நம்பிக்கை இருந்தது. ஆளும் கட்சி மற்றும் ஆரோக்கியமான எதிர்க்கட்சி மீது அவருக்கு முழு நம்பிக்கை இருந்தது. ஜனநாயகத்தின் வெற்றிக்கு உலகளாவிய வயதுவந்தோர் வாக்குரிமையில் அவர் நம்பிக்கை கொண்டிருந்தார். நாடாளுமன்ற ஜனநாயகத்தின் வெற்றிக்கு, பெரும்பான்மை ஆட்சி, விவாத முறைகள், பேச்சுவார்த்தை, வற்புறுத்தல் போன்றவற்றுக்கு அவர் முக்கியத்துவம் கொடுத்தார்.

பத்திரிகைகள், நீதித்துறை மற்றும் பொதுமக்கள் கருத்து ஆகியவை சட்டமன்ற உறுப்பினர்களைக் கட்டுப்படுத்தும், மேலும் நாடாளுமன்ற ஜனநாயகத்தில் ஊழல்களைத் தடுப்பதில் காவலராக இருக்கும்.

வர்க்க மோதலுக்கு அமைதியான தீர்வு:

ஜனநாயக - சோசலிச அமைப்பில், வர்க்க மோதல் அமைதியான தீர்வு மூலம் முடிவுக்கு வர வேண்டும் என்று நேரு கருத்து தெரிவித்தார். வர்க்கப் போராட்டம் என்ற மார்க்சியக் கருத்தையோ அல்லது 'இரக்கமற்ற அடக்குமுறை' என்ற கம்யூனிசக் கொள்கையையோ அவர் ஒருபோதும் நம்பவில்லை. ஜனநாயக அமைப்பில், சமூகத்திற்குள் உள்ள வர்க்க மோதல்களுக்கு முற்றுப்புள்ளி வைக்க உரிய எச்சரிக்கை எடுக்கப்பட வேண்டும்.

திட்டமிடல் மூலம் சமூக மேம்பாடு:

நேருவின் பொருளாதார மேம்பாட்டு மாதிரியின் மற்றொரு குறிப்பிடத்தக்க அம்சம் பொருளாதார திட்டமிடல் பற்றிய விழிப்புணர்வை உருவாக்குவதாகும்.

திட்டமிடல் மூலம் சமூகத்தின் அனைத்து வகையான வளர்ச்சியையும் கொண்டு வர நேரு நினைத்தார். அது வறுமையை ஒழிக்கவும், மக்களுக்கு சமூக நீதியை அடையவும் உதவும். திட்டமிடுவதன் மூலம், தேசிய வருமானத்தை உயர்த்தவும், அதை இந்தியாவின் ஏழை மக்களின் முன்னேற்றத்திற்காக உற்பத்தி வழிகளில் செலவிடவும் அவர் விரும்பினார்.

முதல் ஐந்தாண்டுத் திட்டம் (1951 - 56), இரண்டாம் ஐந்தாண்டுத் திட்டம் (1956 - 61) மற்றும் மூன்றாம் ஐந்தாண்டுத் திட்டம் (1961 - 66) ஆகியவை நேருவின் ஜனநாயக சோசலிசத்தை வலுப்படுத்தின.

ஜனநாயக நிறுவனங்களில் நம்பிக்கை:

நேரு தனது கருத்துக்களை நடைமுறைப்படுத்துவதற்காக ஜனநாயக செயல்முறைகளை நிராகரிக்கவோ அல்லது ஜனநாயக நிறுவனங்களை புறக்கணிக்கவோ மாட்டார். நிலப்பிரபுத்துவம், சாதி படிநிலை, மத வேறுபாடு, பல மொழிகள் மற்றும் பழக்கவழக்கங்கள், உண்மையில் பல்வேறு வழிகளில் சமூகத்தின் அடுக்குப்படுத்தல் ஆகியவற்றின் நீண்ட வரலாற்றைக் கொண்ட நடைமுறையில் உள்ள சமூகத்தில், சிறந்த மதிப்புகளுக்கும் சமூக மற்றும் பொருளாதார ஏற்றத்தாழ்வுகளை நீக்குவதற்கான அவசரத்திற்கும் இடையில் ஒரு சாத்தியமான சமரசத்தை உருவாக்க பாரம்பரியத்தையும் மாற்றத்தையும் தொடர்புபடுத்துவது எளிதானது அல்ல. நமது சூழ்நிலையில் புரட்சி தன்னார்வமாக இருக்க வேண்டும், எனவே அதை திணிக்க முடியாது என்பதை ஜவஹர்லால் நேரு உணர்ந்தார். அவர் சோவியத் சாதனைகளைப் பாராட்டினார் மற்றும் மார்க்சியத்தின் இறுதி இலட்சியங்களை ஏற்றுக்கொண்டார், ஆனால் இந்தியாவில் அதே முறைகளைப் பயன்படுத்த அவர் தயாராக இல்லை.

செங்குத்தாகவும் கிடைமட்டமாகவும் பல அடுக்கு வளர்ச்சியுடன், பல்வேறு வகையான சுயநலவாதிகள் மிகப்பெரிய செல்வாக்கைப் பயன்படுத்தி, மிகவும் வெளிப்படையாகத் தெரிந்த ஒரு வளர்ச்சியடையாத நாட்டில், சம்மதத்தின் மூலம் தீவிர மாற்றங்களைக் கொண்டுவருவதில் உள்ள சிரமங்கள் போதுமான அளவு தெளிவாக இருந்தன. இருப்பினும், ஜனநாயக அமைப்புக்கான மாற்றுகள் மிகவும் ஆபத்தானவை மற்றும் கணிக்க முடியாதவை, இதனால் அவர்

தனது நம்பிக்கையை லேசாக நிராகரிக்க மாட்டார், இது மாற்றத்தின் செயல்முறையை மெதுவாக்கும் ஒரு வெளிப்படையான, பெரும்பாலும் வெறுப்பூட்டும் செயலாக இருந்தாலும் கூட.

அரசியல் ஜனநாயகத்தை நேரு ஏற்றுக்கொண்டது தகுதியற்றது அல்ல." சமூக ஜனநாயகத்திற்கு வழிவகுக்கும் என்ற நம்பிக்கையில் மட்டுமே நான் அரசியல் ஜனநாயகத்தை ஏற்றுக்கொள்ள முழுமையாகத் தயாராக இருக்கிறேன்" என்று அவர் கூறினார். அரசியல் ஜனநாயகம் "இலக்கை அடைவதற்கான வழி மட்டுமே, அது இறுதி இலக்கு அல்ல" என்பதில் அவர் தெளிவாக இருந்தார். ஆழமான பொருளாதார மாற்றங்கள் போதுமான அளவு வேகமாக நிகழவில்லை என்றால், அரசியல் அமைப்பு நிலையற்றதாகிவிடும் என்பதை அவர் தெளிவாகக் கண்டார். அத்தகைய மாற்றத◌ிற்கு அரசியல் அல்லது சமூக நிறுவனங்கள் தடையாக இருந்தால், அவை அகற்றப்பட வேண்டும்.

கூட்டுறவு சங்கத்தின் மீதான நம்பிக்கை

சோசலிச சமூகத்தை ஒரு கூட்டுறவு சமூகமாக நேரு பார்த்தார், அதில் ஒவ்வொரு தனிநபரும் தன்னால் முடிந்ததைச் செய்து தனது சொந்த வளர்ச்சிக்கு முழு வாய்ப்பையும் கண்டுபிடிப்பார். நாம் பழகிவிட்ட சொத்துக்களை வாங்கும் சமூகத்தின் இலாப நோக்கத்தை முடிவுக்குக் கொண்டுவருவதே முதல் படியாக இருக்க வேண்டும். நமது மக்களின் எதிர்கால தலைமுறைக்கு பேரழிவு தரும் விளைவுகளை ஏற்படுத்தக்கூடிய வன்முறை எழுச்சியைத் தவிர்க்கவும், அதிகபட்ச எண்ணிக்கையிலான மக்களை புதிய பாதையில் அழைத்துச் செல்லவும் அவர் விரும்பியதன் விளைவாகவே அவர் சந்தித்த இக்கட்டான நிலை ஏற்பட்டது. இது எளிதான காரியமல்ல, ஏனெனில் அவர் முடிவுக்குக் கொண்டுவர விரும்பிய சொத்துக்களை வாங்கும் சமூகத்தில் இருந்த சுயநலம் கொண்டவர◌ர்கள் கட்சியிலும் நிர்வாகத்திலும் வேரூன்றி இருந்தனர், அவை அவசியமாக அவரது முக்கிய கருவிகளாக இருந்தன. மேலும், சுதந்திரப் போராட்டத்தின் போது, சுதந்திர ஆண்டுகளில், இந்த நலன்கள்தான் தீவிரமாக இருந்தன, மேலும் நேரு நினைத்த மாற்றங்களால் பெறவிருந்த நமது மக்களின் தீவிர பங்கேற்பு இல்லாமல் ஜனநாயக செயல்பாட்டின் மாயையை அவர்களால் உருவாக்க முடிந்தது.

நேரு ஒருமுறை முரண்பாடான மற்றும் முரண்பாடான இரண்டு செயல்முறைகள் அருகருகே செல்ல முடியாது என்று கூறியது துரதிர்ஷ்டவசமாக அதுதான் நடந்து வருகிறது. வழிகாட்டுதல் கொள்கைகள், சோசலிச சமூகம் எப்படிப்பட்டதாக இருக்கும் என்பது பற்றிய பரந்த விளக்கத்தைக் கொண்டிருக்கின்றன, ஆனால் அரசியலமைப்பின் பிற அத்தியாயங்களில் அவசியமாக இருந்த பல திருத்தங்கள், அரசியலமைப்பை உருவாக்கும் அமைப்பின் சிறப்பியல்பு சிந்தனையில் இருவேறுபாட்டை வெளிப்படுத்தியுள்ளன. மற்றொரு தளத்தில், "கலப்பு பொருளாதாரம்" என்ற கருத்தை உருவாக்குவது, ஒருபுறம் நேரு நினைத்த "அரை வழி வீடு" என்றும், மறுபுறம், "இரண்டு முரண்பாடான மற்றும் முரண்பாடான செயல்முறைகளை"

அருகருகே தொடர்ந்து நடத்தும் சுயநலவாதிகளின் திறனையும் பிரதிநிதித்துவப்படுத்தியது, நேரு விர ம்பாத ஒரு சூழ்நிலை.

"கலப்பு பொருளாதாரம்" செயல்பாட்டில் இருப்பது ஏகபோகங்கள் மற்றும் பெரிய வணிக நிறுவனங்களை வலுப்படுத்துவதற்கும், அதன் விளைவாக நிர்வாக எந்திரத்தின் மீதான அவர்களின் பிடியை இறுக்குவதற்கும் வழிவகுத்தது தற்செயல் நிகழ்வு அல்ல. ஊழல் அதிகரித்து, பொதுத்துறை அது இருக்க வேண்டிய அளவுக்கு விரிவுபடுத்தப்பட்டு பலப்படுத்தப்படவில்லை என்றால், இது "கலப்பு பொருளாதாரத்தை" ஒரு "பாதிவழி வீடு" என்று ஏற்றுக்கொண்டதன் காரணமாகும். ஜனநாயக செயல்முறைகள் மூலம் தீவிர மாற்றத்தைத் தேடுவதில் உள்ளார்ந்த சிரமங்களை ஜவஹர்லால் நேரு முழுமையாக உணர்ந்தார் என்று சொல்ல வேண்டும். முழுமையான ஜனநாயக செயல்முறை கிடைத்தால், ஜனநாயக வழிமுறைகள் மூலம் சோசலிசத்தை நிறுவுவது சாத்தியம் என்று நான் நினைக்கிறேன். (வலியுறுத்தல் சேர்க்கப்பட்டது)

நமது வரலாற்றில் முன்னெப்போதும் இல்லாத அளவுக்கு வெகுஜன விழிப்புணர்வு ஏற்பட்டுள்ளது, மேலும் பாரிய எழுத்தறிவின்மை இருந்தபோதிலும், நமது மக்கள் தங்கள் நலன்களுக்கு எதிரானதை நிராகரிக்கும் திறனை நிரூபித்துள்ளனர். ஆனால் உண்மையான பிரச்சனை என்னவென்றால், ஜனநாயக செயல்முறை இன்னும் முழுமையாக வளர்ச்சியடையவில்லை, மேலும் மக்களுக்கு மிகக் குறைந்த தேர்வு முறையே உள்ளது. வரலாற்று ரீதியாகவும் மனிதனால் உருவாக்கப்பட்டதாகவும் இருக்கும் நமது சூழ்நிலைகளால் விதிக்கப்பட்ட வரம்புகள், நகர்ப்புற மற்றும் கிராமப்புற சுயநல நலன்கள் இரண்டும் ஜனநாயக செயல்முறையை தங்கள் சொந்த இலக்குகளுக்கு ஏற்ப திருப்ப உதவிய ள்ளன, அவை மக்களின் நலன்களுக்கு முற்றிலும் எதிரானவை.

நமது தேசியத் தேவைகளுக்குப் பொருத்தமான சோசலிச வடிவத்தைப் பற்றி சிந்திக்கும்போது, தனியார் துறைக்கு ஒரு வரையறுக்கப்பட்ட இடத்தை நேரு கற்பனை செய்தார், ஆனால் அவர் கட்டமைப்பைப் பற்றி மிகவும் தெளிவாக இருந்தார். இவை அனைத்தையும் கருத்தில் கொண்டு, பொருள் ரீதியாக, உற்பத்தி மற்றும் விநியோகக் கருவிகளை தேசியமயமாக்குவது தவிர்க்க முடியாததாகத் தெரிகிறது.

இந்த விஷயத்தில் படிப்படியாக ஒரு அணுகுமுறை இருக்க முடியுமா என்பதுதான் கேள்வி. உணவு தானியங்களின் மொத்த வர்த்தகத்தை கையகப்படுத்தியதில் எங்கள் அனுபவம், அத்தியாவசியப் பொருட்களின் உற்பத்தி மற்றும் விநியோகத்தை கையாள்வதில் பகுதியளவு நடவடிக்கைகள் குறிக்கோளையே தோற்கடிக்கக்கூடும் என்பதைக் காட்டுகிறது. நில சீர்திருத்த நடவடிக்கைகளின் தலைவிதி, பணிக்கு ஏற்றதாக இல்லாத நிர்வாக இயந்திரம் அழிவை ஏற்படுத்தும் என்பதைக் காட்டுகிறது. பெரிய வணிக நிறுவனங்களின் தொடர்ச்சியான முக்கியத்துவம் மற்றும் செல்வாக்கு, திட்டமிடல், உற்பத்தி மற்றும் விநியோக செயல்முறைகளில்

அடிமட்ட மட்டத்தில் உள்ள மக்களை மேலும் மேலும் ஈடுபடுத்தத் தவறியதன் நேரடி விளைவாகத் தெரிகிறது.

மாற்றத்தின் வேகத்தை கட்டாயப்படுத்த தனது புகழை அதிகபட்சமாகப் பயன்படுத்தாததற்காக ஜவஹர்லால் நேருவைக் குறை கூறலாம், ஆனால் அவ்வாறு செய்வது, ஜனநாயக செயல்முறைகள் மற்றும் அவரது வசம் உள்ள கருவிகளுக்கான அவரது சொந்த அர்ப்பணிப்பைத் தவிர, அவரை வடிவமைத்த வரலாற்று சக்திகளையும் அவர் செயல்பட வேண்டிய வரலாற்று சூழ்நிலைகளையும் கவனிக்காமல் விடுவதாகும். அவர் தனது வாழ்க்கையில் - காலத்தில் - எவ்வளவு அதிகமாக சாதித்திருக்க முடியும் என்பது விவாதத்திற்குரியது, ஆனால் இந்த நாட்டில் நாம் கட்டியெழுப்ப விரும்பும் சமூகத்திற்கு அவர் உறுதியான அடித்தளங்களை அமைத்தார் என்பது மறுக்க முடியாதது. இந்த அடித்தளங்களின் மீது கட்டமைக்க வேண்டியது நாமும் எதிர்கால சந்ததியினரும் தான்.

இந்தியப் புரட்சி குறித்த நேருவின் பார்வை

இந்தியப் புரட்சி நீண்டதாகவும் கடினமாகவும் இருக்கும் என்பதை நேரு உணர்ந்திருந்தார், ஏனெனில் அவர் கூறினார்: " தலைவர்களும் தனிநபர்களும் வந்து போகலாம்; அவர்கள் சோர்வடைந்து சோர்வடையலாம்; அவர்கள் சமரசம் செய்து காட்டிக் கொடுக்கலாம்; ஆனால் சுரண்டப்பட்ட மற்றும் துன்பப்படும் மக்கள் போராட்டத்தைத் தொடர வேண்டும், ஏனென்றால் அவர்களின் பயிற்சியாளர் பசி." மக◌்களின் சமூக மற்றும் பொருளாதார சுமைகள் " தொடர்ந்து உண்மையில் சேர்க்கப்பட்டால், போராட்டம் தொடர வேண்டும் மட்டுமல்லாமல் மேலும் தீவிரமாகவும் வளர வேண்டும்". மக்கள் இறுதியில் தங்களை உறுதிப்படுத்திக் கொள்வார்கள், இதில் அவருக்கு சிறிதும் சந்தேகம் இல்லை.

சோசலிசத்தின் குறிக்கோள் மற்றும் இரண்டு கருவிகளின் கோட்பாடு

அரசியல் கட்சிகளும் நிர்வாக எந்திரமும் மக்கள் தங்களை உறுதிப்படுத்திக் கொள்ளவும், அவர்களின் உரிமைகளைப் பாதுகாக்கவும் உதவும் என்பது அவரது நம்பிக்கையாக இருந்தது. சோசலிசத்தின் இலக்கை நெருங்கி மக்களை அழைத்துச் செல்லத் தவறிய தலைமை ஒதுக்கித் தள்ளப்படும் என்பதையும், 1969 இல் காங்கிரசிலிருந்து சிண்டிகேட் நீக்கப்பட்டதைத் தொடர்ந்து ஏற்பட்ட மக்கள் எழுச்சி, மிகக் குறைந்த அர்த்தத்தில் கூட, இதைத் தாங்குவதாகத் தோன்றும் என்பதையும் அவர் மனதில் தெளிவாகக் கொண்டிருந்தார்.

நேரு கூறினார்:

"நாம் இரு முனைகளிலும் திட்டமிட வேண்டும். பணக்காரர்களை பணக்காரர்களாக்கும் கூட்டு சக்திகளை நாம் நிறுத்த வேண்டும், மேலும் ஏழைகள் வறுமையின் தடையைத் தாண்ட உதவும் கூட்டு சக்திகளைத் தொடங்க வேண்டும்."

துரதிர்ஷ்டவசமாக திட்டமிடல் செயல்முறை அவர் நினைத்த வழியில் செல்லவில்லை, மேலும் அவர் சார்ந்திருக்க வேண்டிய இரண்டு முக்கிய கருவிகள் இங்குதான் வருகின்றன.

1. "கோட் அண்ட் நெக்டை" மனநிலையை நிராகரித்தல்

"மற்ற மக்களிடமிருந்து தங்களைத் தனித்து நிற்கும் சில தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட கூட்டாளிகளாக நினைப்பதை நிறுத்த வேண்டும்" என்று நேரு விரும்பினார், மேலும் "கோட் மற்றும் கழுத்துப்பட்டை" மனநிலை கொண்ட மக்களை அவர் நிராகரித்தார். வேறு வார்த்தைகளில் கூறுவதானால், ஒரு புதிய வகை நிர்வாகி உருவாக வேண்டும் என்று அவர் விரும்பினார், அவரு முயற்சி இல்லாமல் சாதாரண மக்களுடன் தன்னை அடையாளம் காண முடியும், மேலும் அவர் சுயநலவாதிகளின் கைகளில் ஒரு கருவியாகவோ அல்லது மனசாட்சி இல்லாத சுயநலவாதியாகவோ மாற மாட்டார். துரதிர்ஷ்டவசமாக இந்த வகையான மாற்றம் ஏற்படவில்லை; மறுபுறம், விரிவாக்கப்பட்ட நிர்வாக அமைப்பு பல முக்கிய பதவிகளில் தொழில் ஆர்வலர்களையும் சுயநலவாதிகளையும் கொண்டுள்ளது. இது மாற வேண்டும்.

2. காங்கிரஸை ஒரு வெகுஜனக் கட்சியாக மாற்றும் தொலைநோக்குப் பார்வை

மற்றொரு கருவியான காங்கிரசைப் பொறுத்தவரை, அது நேருவின் காலத்தை விட இப்போது சிறந்த நிலையில் இருக்கலாம், ஆனால் காங்கிரஸ்காரர்களைப் பற்றி அவர் கூறியது இன்னும் பொருத்தமானதாகவே உள்ளது.

காங்கிரஸ்காரர்கள் அமைப்பை வலுவாகவும் பயனுள்ளதாகவும் மாற்ற வேண்டும். நிறுவனங்களில் தனிநபர்களை ஊக்குவிப்பதற்காக பணத்தைப் பயன்படுத்துவது மிகவும் விரும்பத்தகாதது. போலி உறுப்பினர்களை களையெடுக்க வேண்டும். காங்கிரஸ் நாட்டிற்கு சேவை செய்வதற்கான ஒரு கருவியாக இல்லாத அமைப்பில் உள்ளவர்கள், தங்களுக்கு சேவை செய்து அதை தங்கள் சொந்த நோக்கங்களுக்காகப் பயன்படுத்துபவர்கள்... வெளியேற்றப்பட வேண்டும்.

கட்சி ஒரு வெகுஜனக் கட்சியாக, மக்களுடன் தொடர்ந்து தொடர்பில் இருந்து, அவர்களின் விருப்பங்களைப் பிரதிபலிக்கும், சமூக மற்றும் பொருளாதார அநீதியை முடிவுக்குக் கொண்டுவர தொடர்ந்து போராடும் ஒரு வெகுஜனக் கட்சியாக இருக்க வேண்டும் என்று அவர் விரும்பினார். சமீப காலங்களில் கட்சியில் சில மாற்றங்கள் ஏற்பட்டுள்ளன, ஆனால் ஜவஹர்லால் நேரு விரும்பிய மாற்றத்திற்கான கருவியாக அது இன்னும் இல்லை. காங்கிரசுக்குள் செயல்படும் புதிய சக்திகளும், நாட்டில் உருவாகியுள்ள வெகுஜன உணர்வும் அதைச் செய்யும் என்று நம்பலாம்.

சோசலிசம் என்பது ஜனநாயகத்தின் தவிர்க்க முடியாத விளைவு என்று ஜவஹர்லால் நேரு கூறியபோது எங்கள் நோக்கமும் எங்கள் பிரச்சினைகளும் சுருக்கமாகச் சுருக்கப்பட்டன. பொருளாதார ஜனநாயகத்தை ஏற்றுக்கொள்ளாவிட்டால் அரசியல் ஜனநாயகத்திற்கு எந்த அர்த்தமும் இல்லை. பொருளாதார ஜனநாயகம் என்பது சோசலிசத்தைத் தவிர வேறில்லை. ஏகபோகம் என்பது சோசலிசத்தின் எதிரி. கடந்த சில ஆண்டுகளில் அது அந்த அளவுக்கு வளர்ந்துள்ளது, நாம் சோசலிசத்தின் இலக்கிலிருந்து விலகிச் சென்றுவிட்டோம்.

ஒரு ஜனநாயக சோசலிஸ்டாக:

விரைவான முன்னேற்றத்திற்காக ஜனநாயக முறைகளைத் தியாகம் செய்ய நேரு தயாராக இல்லை, மேலும் ஜனநாயக சோசலிசத்தில் உறுதியாக இருந்தார்.

டாக்டர் கோபாலின் கூற்றுப்படி, இது நேருவின் சிந்தனையில் ஒரு குறைபாடு. ஜனநாயகமும் சோசலிசமும் சமமான பங்காளிகள் என்றும் அவற்றைப் பிரிக்க முடியாது என்றும் நேரு உணர்ந்தார். " ஆனால், ஐரோப்பிய மரபில் ஒரு தீவிரவாதியாக இருந்தாலும், ஆசிய பாரம்பரியம் மற்றும் பொருளாதார பின்தங்கிய சூழலில், ஜனநாயக சோசலிசத்தின் இந்த முன்னோடியில்லாத, கிட்டத்தட்ட மனிதநேயமற்ற பரிசோதனைக்காக உழைக்க நம்பிக்கையுடன் புறப்பட்டார்"

நேரு எப்போதும் ஜனநாயக நடைமுறைகளை மதித்து ஒரு சோசலிஸ்டாகவே இருந்தார். சமூக மாற்றத்திற்கான ஒரு கருவியாக நாடாளுமன்றத்தின் மதிப்பை இந்தியர்களுக்கு உணர்த்தினார். பெரும்பான்மை கட்சியின் தலைவராக நேரு ஒருமித்த கருத்து அடிப்படையில் முடிந்தவரை செயல்பட முயன்றார். உண்மையான சோசலிசப் புரட்சியின் தலைவராகத் தவறியதற்காக நேருவை (ஆர். கே. தாஸ் குப்தா, எச். முகர்ஜி) கம்யூனிஸ்டுகள் கடுமையாக விமர்சித்துள்ளனர். அவர்களைப் பொறுத்தவரை, நேரு சோசலிசத்திற்கும் காந்தியத்திற்கும் இடையில் பிளவுபட்டிருந்தார், மேலும் ஜனநாயக விதிமுறைகள் மற்றும் தாராளமயம் மற்றும் தனித்துவத்தின் மதிப்புக்கான தனது அர்ப்பணிப்பில் சோசலிசத்தை தியாகம் செய்தார்.

புரட்சிகர சமத்துவம் தனிநபரை அழித்துவிடும் என்ற அச்சத்தில், ஜனநாயகம் மற்றும் தனிநபரின் சுதந்திரத்திற்கு நேரு முதன்மை முக்கியத்துவம் கொடுத்தார். வன்முறைப் புரட்சியை விட ஜனநாயக வழிமுறைகள் மூலம் சமூகத்தின் சோசலிச மறுகட்டமைப்பை அடைய நேரு எப்போதும் விரும்பினார் என்ற உண்மையின் அடிப்படையில் நேருவின் சோசலிசக் கருத்தை மதிப்பிடுவது அவசியம். ஜனநாயகம் இல்லாத சோசலிசம் எந்த விஷயத்திலும், குறிப்பாக இந்திய சூழலில், கொடுங்கோன்மையாக இருக்கும் என்பது அவரது நம்பிக்கை.

தனிப்பட்ட முறையில் மிகப்பெரிய புகழும், அரசாங்கத்திலும் கட்சியிலும் அவருக்கு அதிகாரமும் இருந்தபோதிலும், நமது சமூகத்திற்குத் தேவையான சமூக மற்றும் பொருளாதார மாற்றங்கள் குறித்து அவர் கூறிய பல கருத்துக்களை ஜவஹர்லால் நேருவால் நடைமுறைப்படுத்த முடியவில்லை என்பது சந்தேகத்திற்கு இடமின்றி உண்மை. ஆனால், ஒருபுறம் சோசலிசத்திற்கும் மறுபுறம் ஜனநாயகத்திற்கும் அர்ப்பணிப்புடன் இருந்த ஒரு நேர்மையான அரசியல்வாதியாக அவர் எதிர்கொண்ட இக்கட்டான சூழ்நிலையின் பின்னணியில் இதைப் பார்க்க வேண்டும். இரண்டிற்கும் இடையே எந்த முரண்பாட்டையும் அவர் காணவில்லை என்பது சரிதான். ஏனெனில், உண்மையான ஜனநாயகம் மட்டுமே உண்மையான சோசலிசத்திற்கான ஒரே சாத்தியமான அடிப்படை என்பதையும், சோசலிசத்தின் இலக்கை நோக்கி முன்னேறாமல் ஜனநாயகம் அர்த்தமில்லாமல் போகும் என்பதையும் யார் மறுக்க முடியும்?

ஒரு தீவிர சோசலிஸ்டாக:

மேலும், அவரது மதிப்பீட்டின்படி, இந்திய சூழ்நிலையில் தீவிரமான தீர்வுகள் சாத்தியமற்றவை, அங்கு சூப்பர் - சூழ்நிலை, விதிவாதம், அறியாமை மற்றும் வர்க்க வேறுபாடுகள் பழமையான அம்சங்களாக இருந்தன. அத்தகைய சூழ்நிலையில் சோசலிசத்தை படிப்படியாக, அமைதியான மற்றும் ஜனநாயக வழிமுறைகள் மூலம், மக்களின் நிலையான மதமாற்றம் மற்றும் அவர்களின் ஆதரவையும் பங்கேற்பையும் பெறுவதன் மூலம் கொண்டு வர முடியும். சுதந்திரத்திற்கு முன்பு தீவிர சோசலிசத்தை நோக்கி விரைவான முன்னேற்றத்தை நேரு ஆதரித்தார். 1947 க்குப் பிறகு அவர் இந்திய ச◌ூழ்நிலைகள் மற்றும் பிரச்சினைகளுக்கு ஏற்ப தன்னை மாற்றிக் கொண்டார். தந்திரோபாயங்களில் அவர் நெகிழ்வானவராக இருந்தபோதிலும், இலக்குகளில் அவர் உறுதியாக இருந்தார். நேரு எப்போதும் ஜனநாயகத்தையும் சோசலிசத்தையும் இறுதிக்கான வழிமுறையாக அல்ல, இறுதிக்கான வழிமுறையாகக் கருதினார்.

சமத்துவம் குறித்து:

சமத்துவம் என்ற சூழலில் தவிர, சுதந்திரம் மற்றும் ஜனநாயகத்திற்கு வேறு எந்த முக்கியத்துவமும் இல்லை என்று நேரு வாதிட்டார். 1929 ஆம் ஆண்டு லாகூரில் இந்திய தேசிய காங்கிரசில் தனது தலைமை உரையில் நேரு அறிவித்தார், 'இன்று அரசியலுக்கு அதிக அர்த்தம் இல்லை, மிக முக்கியமான கேள்வி சமூக மற்றும் பொருளாதார சமத்துவம்". சமத்துவத்தின் முக்கியத்துவத்தை வலியுறுத்தி நேரு, "ஜனநாயகம் என்றால் சமத்துவம், ஜனநாயகம் சமமான சமூகத்தில் மட்டுமே செழிக்க முடியும்" என்று வலியுறுத்தினார்.

அரசியல் சுதந்திரம் வாக்குரிமையைக் கொண்டு வந்தது, ஆனால் சமூகம் வறுமை மற்றும் பொருளாதார சமத்துவமின்மையால் சூழப்பட்டபோது அது அதிகப் பயனளிக்கவில்லை என்பதை அவர் உணர்ந்தார். நீண்ட காலத்திற்கு முன்பே நேரு, 'இந்த நாட்டில் ஏற்றத் தாழ்வுகள் மற்றும் சமூக ஏற்றத்தாழ்வுகள் இருக்க முடியாது. இவற்றை களைய வேண்டும். நாம் ஒரு புதிய சமூக அமைப்பை உருவாக்க வேண்டும், அதில் அனைவருக்கும் வளர்ச்சிக்கான முழுமையான வாய்ப்பு கிடைக்கும், சுரண்டல் இருக்காது, அதில் வெறும் அரசியல் ஜனநாயகம் இருக்காது, ஆனால் பொருளாதார ஜனநாயகம் இருக்கும், அதாவது பொருளாதார சமத்துவம் இருக்காது, அது இல்லாமல் அரசியல் ஜனநாயகம் ஒரு ஏமாற்று வேலையாக இருக்கும். ஒருவர் பசியிலும் பட்டினியிலும் இருக்கும்போது, அவருக்கு வாக்கு இருக்கிறதா இல்லையா என்பது அவருக்கு என்ன முக்கியம். ”

இன்றைய காலகட்டத்தில் நேருவின் தொலைநோக்குப் பார்வையின் பொருத்தம் (மார்க்சியம் மற்றும் கலப்புப் பொருளாதாரத்தின் கருத்து):

ஜவஹர்லால் நேருவின் பொருத்தம் இன்றும் குறையாமல் உள்ளது. உண்மையில், அரசியல், பொருளாதார மற்றும் சமூகப் பிரச்சினைகளுக்கான அவரது கருத்துக்களும் அணுகுமுறையும் அவரது வாழ்நாளை விட இப்போது மிகவும் பொருத்தமானவை. இந்த

அடிப்படை உண்மையைக் கூறுவதும், அவரது அணுகுமுறையின் தொடர்ச்சியான செல்லுபடியாகும் தன்மையையும் மதிப்பிடுவதும் அவசியம், ஏனென்றால் அவரது பெயரைப் பயன்படுத்தும் சிலர் அவரை ஒரு உறுதியான சோசலிஸ்டாகக் காட்டுவதற்குப் பதிலாக ஒரு நடைமுறைவாதியாகக் காட்ட முயல்கிறார்கள்.

சோசலிசம் என்பது ஒரு தெளிவற்ற சொல், அது ஒரு முழக்கம், அதன் அர்த்தத்திற்கு துல்லியமான வரையறை இல்லை என்று சொல்வது இப்போதெல்லாம் ஒரு ஃபேஷனாகிவிட்டது. இது அடிப்படையில் தற்போதைய நிலையை நம்புபவர்களின் வாதம், அதாவது தங்கள் சொந்த நலன்களைப் பாதிக்கும் அல்லது தங்கள் செல்லப◌ிராணி கோட்பாடுகளை அழிக்கும் தீவிர மாற்றத்திற்கு அஞ்சுபவர்கள்.

நிலப்பிரபுத்துவம், சாதி படிநிலை, மத வேறுபாடு, பல மொழிகள் மற்றும் பழக்கவழக்கங்கள், உண்மையில் பல்வேறு வழிகளில் சமூகத்தின் அடுக்குப்படுத்தல் ஆகியவற்றின் நீண்ட வரலாற்றைக் கொண்ட நமது சூழலில், பாரம்பரியத்தையும் மாற்றத்தையும் தொடர்புபடுத்துவது, சிறந்த மதிப்புகளுக்கும் சமூக மற்றும் பொருளாதார ஏற்றத்தாழ்வுகளை நீக்குவதற்கான அவசரத்திற்கும் இடையில் ஒரு சாத்தியமான சமரசத்தை உருவாக்குவது எளிதானது அல்ல.

செங்குத்தாகவும் கிடைமட்டமாகவும் பல அடுக்கு வளர்ச்சியுடன், பல்வேறு வகையான சுயநலவாதிகள் மிகப்பெரிய செல்வாக்கைப் பயன்படுத்தி, மிகவும் வெளிப்படையாகத் தெரிந்த ஒரு வளர்ச்சியடையாத நாட்டில், சம்மதத்தின் மூலம் தீவிர மாற்றங்களைக் கொண்டுவருவதில் உள்ள சிரமங்கள் போதுமான அளவு தெளிவாக இருந்தன. இருப்பினும், ஜனநாயக அமைப்புக்கான ம◌ாற்றுகள் மிகவும் ஆபத்தானவை மற்றும் கணிக்க முடியாதவை.

நமது சூழ்நிலையில் புரட்சி என்பது சம்மதத்தின் மூலம் மட்டுமே நிகழ வேண்டும், திணிப்பதன் மூலம் அல்ல என்பதை ஜவஹர்லால் நேரு உணர்ந்தார். அவர் சோவியத் சாதனைகளைப் பாராட்டினார், மார்க்சியத்தின் இறுதி இலட்சியங்களை ஏற்றுக்கொண்டார், ஆனால் அதே முறைகளை நம் நாட்டிலும் பயன்படுத்துவதில் தனக்கு இருந்த சந்தேகங்களை அவர் மறைக்கவில்லை.

ஜனநாயகத்தைப் பேணுவதற்கும் அதை வலுப்படுத்துவதற்கும் ஒரே வழி, காலம் மற்றும் இடத்தின் தேவைக்கேற்ப தீர்வுகளை வழங்குவதாகும். இந்த விஷயத்தில், பண்டித ஜவஹர்லால் நேருவின் கருத்துகளும் வழிமுறைகளும் இந்திய ஜனநாயகம் எதிர்கொள்ளும் சவால்களில் அக்கறை கொண்டவர்களுக்கு அதிகமாகவோ அல்லது குறைவாகவோ சிறந்ததாக மாறும். குறிப்பாக நேருவின் ஆரோக்கியமான விமர்சனம், எதிர்ப்புக்கான வாய்ப்புகள், பிரச்சினைகள் குறித்த பரந்த விவாதத்திற்கான தளத்தை வழங்குதல், தேசிய நலன்களை முதன்மையாகக் கொண்ட பிரச்சினைகளைக் கவனித்துத் தீர்க்க அழைப்பு விடுத்தல், பரந்த கண்ணோட்டத்திற்கான அடிப்படையை உருவாக்குதல் ஆகியவற்றின் மீதான அவரது

வலியுறுத்தல், இந்த உலகமயமாக்கல் சகாப்தத்தில் இந்தியாவிற்கும் உலகிற்கும் இருபத்தியோராம் நூற்றாண்டில் மிக முக்கியமானது.

கலப்புப் பொருளாதாரத்திற்கான நேருவின் விருப்பம் அந்தச் சூழ்நிலையில் பொருத்தமானதாகத் தோன்றியது. அவரது சொந்த வார்த்தைகளில் சொல்வதானால், "நான் கம்யூனிஸ்ட் கோட்பாட்டில் நம்பிக்கை கொண்டவன் அல்ல - பொருளாதாரக் கோட்பாட்டில் நான் ஏற்றுக்கொள்ளும் பல விஷயங்கள் அதில் உள்ளன, ஆனால் அடிப்படையில் அது இன்று காலாவதியானது என்று நான் நினைக்கிறேன், குறிப்பாக இந்த அணு யுகத்தில். நவீன உலக விவகாரங்களின் சூழலில் எதிர் கோட்பாடு காலாவதியானது என்று நான் நினைக்கிறேன்."

காந்தியின் கருத்திலிருந்து விலகல்:

காந்திஜியின் ஜனநாயகக் கருத்தில் நேரு சாதாரணமானதை விட அதிகமானதைக் கண்டறிந்து, "இது சேவை மற்றும் தியாகத்தை அடிப்படையாகக் கொண்டது, மேலும் அது தார்மீக அழுத்தத்தைப் பயன்படுத்துகிறது" என்று கூறினாலும், நேருவின் மதிப்பு - அமைப்பு காந்தியிடமிருந்து வேறுபட்டது. அறிவியல் மற்றும் தொழில்நுட்பத்திலும், தொழில்துறை மற்றும் விவசாய வளர்ச்சிக்கு அவற்றின் பயன்பாடும் சமூக வாழ்க்கையின் சிறந்த ஒழுங்கமைப்பில் அவர் நம்பினார்.

காந்தியின் கூற்றுப்படி, வர்க்க மோதலின் பிரச்சினையைத் தீர்க்கும் என்று கூறப்படும் 'அறங்காவலர்' என்ற இடைக்காலக் கருத்துக்கு எதிராக அவர் கடுமையாக எதிர்வினையாற்றினார். இந்தப் பிரச்சினை இனி வெறும் தார்மீக அல்லது நெறிமுறை சார்ந்த ஒன்றல்ல என்று அவர் நினைத்தார். பொருளாதாரக் குறைபாடுகளுக்கான தீர்வை உலகம் தேடிக்கொண்டிருந்தது." முதலாளித்துவம், சோசலிசம், கம்யூனிசம் போன்றவற்றின் தீய அம்சங்களை விமர்சித்து, தங்க சராசரியை தெளிவற்ற முறையில் நம்பி", மறுப்பதன் மூலம் மட்டும் அது வாழ முடியாது.

வன்முறை பிரச்சினையில் கூட, ஜனநாயக செயல்முறையை நேரு நம்பினார், மேலும் ஒரு சோசலிச சமுதாயத்தை உருவாக்குவதற்கான ஒரு வழிமுறையாக கிளர்ச்சி வன்முறையை ஒருபோதும் பொறுத்துக்கொள்ள முடியாது என்றாலும், "வெளிப்புற பாதுகாப்பு மற்றும் உள் ஒற்றுமைக்கு பலாத்காரமும் வற்புறுத்தலும் அவசியம்" என்றும் "அரசாங்கங்கள் வன்முறையை அடிப்படையாகக் கொண்டவை" என்றும் அவர் அங்கீகரித்தார்.

நேருவிய சகாப்தம் - வளர்ச்சியின் கருத்து

கடந்த சில தசாப்தங்களாக ஜவஹர்லால் நேருவின் பொருளாதாரக் கொள்கைகள் பெரும் சர்ச்சையை ஏற்படுத்தியுள்ளன. இருப்பினும், அவரது கொள்கைகளை முறையாகப் புரிந்துகொள்வதற்கு நேருவின் பொருளாதாரக் கொள்கைகளை சூழலில் வைப்பது முக்கியம். இந்தியாவின் வளர்ச்சிக்கான காரணத்திற்கான நேருவின் அர்ப்பணிப்பு கேள்விக்குறியாகவே உள்ளது, மேலும் அவரது பெரும்பாலான திட்டங்கள் மற்றும் ஊகங்கள் இந்தியாவின் சுதந்திரத்துடன் வந்த எதிர்பாராத பிரிவினையால் பாதிக்கப்பட்டன என்பதில் சந்தேகமில்லை, இது இந்திய நிலப்பரப்பின் பொருளாதார வளங்களில் முன்னோடியில்லாத பிளவை

ஏற்படுத்தியது. பிரிவினை விவசாயம் மற்றும் தொழில்துறை துறைகளில் பெரும் பிளவை ஏற்படுத்தியது உட்பட பல சிக்கல்களை ஏற்படுத்தியது என்று நேருவே ஒப்புக்கொண்டார். அதிக உற்பத்தித் திறன் கொண்ட விவசாய நிலங்களில் பெரும் பகுதி பாகிஸ்தானில் விழுந்தது, அதே நேரத்தில் தொடர்புடைய தொழில்கள் இந்திய ஆதிக்கத்தில் இருந்தன. சுதந்திரத்திற்குப் பிறகு சணல் தொழில் எதிர்கொள்ளும் பிரச்சினையை இந்த விஷயத்தில் ஒரு உதாரணமாகக் கூறலாம். சணல் உற்பத்தி செய்யும் பகுதிகள் பாகிஸ்தானில் இருந்தன, அதே நேரத்தில் சணல் பதப்படுத்தும் தொழிற்சாலைகள் இந்தியாவில் இருந்தன, இதனால் எல்லையின் இருபுறமும் சணல் உற்பத்தி பாதிக்கப்பட்டது.

நேருவின் ஆரம்பகால பொருளாதார சீர்திருத்தங்கள்:

1947 ஆம் ஆண்டு சுதந்திர இந்தியாவின் பிரதமராக நேரு தனது வாழ்க்கையைத் தொடங்கினார், உடனடியாக பல பொருளாதார சீர்திருத்தங்களைத் தொடங்கினார். பொருளாதாரத் துறைகளில் அரசு கட்டுப்பாட்டில் நேரு உறுதியாக நம்பிக்கை கொண்டிருந்தார். இந்தியாவில் நிலம் பெற்றவர்கள் மற்றும் நிலமற்ற வகுப்பினரிடையே பொருளாதார ஏற்றத்தாழ்வைக் குறைப்பதற்காக, நில மறுபகிர்வுக்கான சட்டங்களை அவர் அறிமுகப்படுத்திய விதத்தில் அவரது சோசலிச இலட்சியங்கள் வெளிப்பட்டன. நேருவின் முக்கிய பொருளாதார சீர்திருத்தங்களில் ஒன்று 1951 இல் அறிமுகப்படுத்தப்பட்ட ஐந்தாண்டுத் திட்டம் ஆகும். விவசாயம், தொழில்கள் மற்றும் கல்வி போன்ற முக்கியமான வளர்ச்சித் துறைகளில் அரசாங்கச் செலவுகள் மற்றும் மானியங்களின் முறையைத் தீர்மானிக்க இது அறிமுகப்படுத்தப்பட்டது.

நேருவின் பொருளாதாரக் கொள்கைகளை வழிநடத்தும் சித்தாந்தம்:

நேருவின் பொருளாதாரக் கொள்கைகள் பெரும்பாலும் சோசலிச இயல்புடையதாகக் கருதப்படுகின்றன. நேருவின் சித்தாந்த அமைப்பில் சோசலிசம் மிக முக்கிய பங்கு வகித்தது என்பதில் சந்தேகமில்லை. ஆனால் அதே நேரத்தில், அவர் ஏற்றுக்கொண்ட பொருளாதாரக் கொள்கைகளில் எந்தவிதமான வெளிப்படையான சோசலிசப் போக்குகளையும் நேருவே மறுத்தார் என்பதையும் கருத்தில் கொள்வது அவசியம். நேரு ஒரு வகையான கலப்புப் பொருளாதாரத்தை ஆதரித்தார். எந்தவொரு பொருளாதாரக் கொள்கையையும் அல்லது ' இசத்தையும்' கேள்விக்குட்படுத்தாமல் பின்பற்றுவது இந்தியாவின் வளர்ச்சிக்கு தீங்கு விளைவிக்கும் என்பதை அவர் உணர்ந்தார். நாட்டின் தேவைகளுக்கு ஏற்றவாறு இந்தியப் பொருளாதாரத்தை வடிவமைப்பதில் ஒரு நடைமுறை அணுகுமுறையை அவர் விரும்பினார். ஒருபுறம், ஒரு அர்ப்பணிப்புள்ள காந்தியவாதியாக, கிராமப்புறப் பொருளாதாரத்தை மேம்படுத்துவதில் அவருக்கு வலுவான நம்பிக்கை இருந்தது. மறுபுறம், இந்தியாவின் பொருளாதார நலன்களுக்கு சேவை செய்ய கனரக தொழில்துறை மேம்பாடு சிறந்த வழி என்று அவருக்கு வலுவான நம்பிக்கை இருந்தது. நேருவின் தொழில்துறை

நேருவின் தொழில்துறை கொள்கைகள்:

நேரு தனது பொருளாதாரக் கொள்கைகளில் கிராமப்புற மற்றும் நகர்ப்புறத் துறைகளுக்கு இடையே சமநிலையை உருவாக்க விரும்பினார். இரண்டிற்கும் இடையே எந்த முரண்பாடும் இல்லை என்றும், இரண்டும் இணைந்து செல்ல முடியும் என்றும் அவர் கூறினார். பழங்கால நகரம் மற்றும் கிராம சர்ச்சையை முன்னெடுத்துச் செல்ல அவர் மறுத்துவிட்டார், மேலும் இந்தியாவில், இரண்டும் இணைந்து செல்ல முடியும் என்று நம்பினார். தனது நாட்டு மக்களின் நலனுக்காக இந்தியாவின் இயற்கை வளங்களைப் பயன்படுத்தி முழுமையாகச் சுரண்ட நேரு விரும்பினார். அவர் அடையாளம் கண்ட முக்கியத் துறை நீர் மின்சாரம், அந்த இலக்கை அடைய அவர் பல அணைகளைக் கட்டினார். அணைகள் ஆற்றலைப் பயன்படுத்துவதோடு மட்டுமல்லாமல், பாசனத்தையும் பெருமளவில் ஆதரிக்கும். தொழில்துறை பொறியியல் மற்றும்

விவசாயம் ஒரு பொதுவான தளத்தில் சந்திக்கும் தளங்களாக அணைகள் இருந்ததால், அவை இந்தியாவின் கூட்டு வளர்ச்சியின் அடையாளமாகவே நேரு கருதினார். இந்தியப் பிரதமராக இருந்த காலத்தில் அணுசக்தி வளர்ச்சிக்கான சாத்தியக்கூறுகளையும் நேரு கருத்தில் கொண்டார்.

நேருவும் அந்நிய முதலீடும்

இந்தியப் பொருளாதாரத்திற்கு ஒரு உந்துதலை வழங்க தொழிலதிபர்களை நேரு ஊக்குவித்தார். இருப்பினும், அந்நிய முதலீடு குறித்த கேள்வியில் அவருக்கு கடுமையான சந்தேகங்கள் இருந்தன. அந்நிய முதலீடு குறித்து நேரு எச்சரிக்கையாக இருந்தார். இந்தியா தனது சொந்த வளர்ச்சியை வலுப்படுத்த தன்னிறைவு பெற்றது என்ற நம்பிக்கையை நேருவின் தேசியவாத இலட்சியங்கள் அவருக்குள் உறுதிப்படுத்தின. நேரடி அடிப்படையில் அந்நிய முதலீட்டின் சாத்தியத்தை அவர் அதிகாரப்பூர்வமாக மறுக்கவில்லை என்றாலும், அந்நிய முதலீட்டின் துறைகள் முறைப்படுத்தப்படும் என்றும், அந்நிய முதலீட்டின் சாத்தியக்கூறுகள் இருந்தால் முதலீடு மற்றும் வேலைவாய்ப்புக்கான விதிமுறைகள் மற்றும் நிபந்தனைகள் அரசாங்க விதிகளால் கண்டிப்பாகக் கட்டுப்படுத்தப்படும் என்றும் அவர் வலியுறுத்தினார். மேலும், முக்கிய துறைகள் எப்போதும் அரசாங்கத்தின் கைகளில் இருக்கும் என்று நேரு வலியுறுத்தினார். நேருவின் இந்த நடவடிக்கை இப்போது மிகவும் விமர்சிக்கப்படுகிறது. இருப்பினும், இந்தியத் தொழில்களையே அவர் அதிகம் நம்பி நீண்ட கால முதலீடுகளை எதிர்பார்த்தார் என்பதை மறுக்க முடியாது. 1947 மற்றும் 1955 க்கு இடையில் இந்தியாவின் உள்கட்டமைப்பு சுயவிவரத்தை மேம்படுத்த சர்வதேச ஆதரவைப் பயன்படுத்துவதற்கான அவரது முயற்சி அதிக வெற்றியைப் பெறவில்லை என்றும் அடிக்கடி கூறப்படுகிறது. இருப்பினும், நேருவின் ஆட்சி இந்தியாவிற்கு பெரிய பொருளாதார வளர்ச்சிக்கான ஆட்சியாக இல்லை என்பது உண்மையாகவே உள்ளது. சுதந்திரத்திற்குப் பிறகு இந்தியா ஒரு பெரிய பொருளாதார சக்தியாக மாறத் தவறியதற்கு அவரது பொருளாதாரக் கொள்கைகள் தான் காரணம் என்று கூறப்பட்டாலும், நேரு நீண்டகால அடிப்படையில் யோசித்திருக்கலாம். ஆரம்ப கட்டங்களில் நேருவின் கொள்கைகளால் மட்டுமே பிந்தைய ஆண்டுகளின் பொருளாதார விடுதலை சாத்தியமானது என்று பெரும்பாலும் ஊகிக்கப்படுகிறது.

நேருவின் பொருளாதாரக் கொள்கைகளில் அரசின் கட்டுப்பாடு:

நேருவின் பொருளாதாரக் கொள்கைகளில் மிகவும் தனித்துவமான, அடிக்கடி விவாதிக்கப்படும் அம்சம், நாட்டின் தொழில்துறை மற்றும் வணிகத் துறைகளில் மாநில மற்றும் மத்திய கட்டுப்பாட்டின் உயர் மட்டமாகும். நாட்டின் பொருளாதாரத்தின் கிட்டத்தட்ட அனைத்து முக்கிய பகுதிகளையும், மையமாகவோ அல்லது மாநில வாரியாகவோ அரசு கட்டுப்படுத்தும் என்று நேரு வலியுறுத்தினார். மாநிலக் கட்டுப்பாட்டில் அவர் காட்டிய சோசலிச முக்கியத்துவம், தொழில்துறைக் கொள்கைகள் மீதான அவரது அழுத்தத்தை எப்படியோ குறைமதிப்பிற்கு உட்படுத்தியது. கடுமையான மாநில சட்டங்கள் மற்றும் உரிம விதிகள் தொழில்துறைக் கொள்கைகளை சுதந்திரமாக செயல்படுத்துவதில் பெரும் அளவிலான தடையை ஏற்படுத்தின. விவசாயிகள், வணிக ஊழியர்களுடன் சேர்ந்து, கடுமையான மாநிலக் கட்டுப்பாட்டுக் கொள்கைகள் மற்றும் அதிக வரிவிதிப்புகளால் பாதிக்கப்பட்டனர். நேருவின் ஆட்சி முழுவதும் வறுமை மற்றும் வேலையின்மை பரவலாக இருந்தன.

கிராமப்புற பொருளாதாரம் குறித்த நேருவின் கருத்துக்கள்:

இந்திய கிராமப்புற பொருளாதாரம் குறித்த நேருவின் கொள்கையும் குறிப்பிடத்தக்கது. இந்தியாவின் கிராமப்புற சுய வளர்ச்சியில் நேரு மிகவும் உறுதியாக இருந்தார். இந்தியாவின் குடிசைத் தொழில்களை ஊக்குவிக்க அவர் முயன்றார். காந்தியைப் போலவே, இந்தியாவின் கிராமப்புற மற்றும் குடிசைத் தொழில்கள் நாட்டின் பொருளாதார கட்டமைப்பில் முக்கிய பங்கு

வகிக்கின்றன என்று நேரு நம்பினார். ஆனால் அவரது பெரும்பாலான குடிசைத் தொழில் மேம்பாட்டுத் திட்டங்கள் சமூக வளர்ச்சியின் ஒரு பகுதியாகவே இருந்தன. தனது பதவிக் காலம் முழுவதும் நிரந்தர கவலைக்குரிய பிரச்சினையாக இருந்த பாரிய வேலைவாய்ப்பு பிரச்சினைகளுக்கு சிறு அளவிலான தொழில்கள் மற்றும் குடிசைத் தொழில்கள் பயனுள்ள தீர்வுகள் என்றும் அவர் நம்பினார்.

அடுத்தடுத்த ஆண்டுகளில் இந்தியாவின் மோசமான பொருளாதாரத்திற்கு நேருவின் பொருளாதாரக் கொள்கைகள் பெரும்பாலும் குற்றம் சாட்டப்படுகின்றன. இருப்பினும், காலத்தின் தேவைகளால் அவரது முடிவுகள் அவசியமானவை என்பதை மறுக்க முடியாது. எதிர்கால தனியார்மயமாக்கலுக்கான அடித்தளத்தை அமைக்க இந்தியா தனது உள்நாட்டு வழிமுறைகளை திறம்படப் பயன்படுத்துவதோடு, அதன் அரசாங்கக் கட்டுப்பாட்டையும் வலுப்படுத்த வேண்டியிருந்தது. இருபதாம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதியில் நேரு உயிருடன் இருந்திருந்தால் பொருளாதார சீர்திருத்தங்களையும் பொருளாதார தாராளமயமாக்கலையும் ஏற்றுக்கொண்டிருப்பார் என்று அடிக்கடி ஊகிக்கப்படுகிறது.

ஜவஹர்லால் நேருவும் கலப்புப் பொருளாதாரமும்

நாட்டில் வர்க்கப் போராட்டம் வன்முறையாக வெடிப்பதைத் தவிர்ப்பதற்காகவே, ஜவஹர்லால் நேரு கலப்புப் பொருளாதாரத்தைத் தேர்ந்தெடுத்தார். சொத்துக்களை வாங்கும் சமூகமும் "சுதந்திர நிறுவன அமைப்பும்" அவற்றின் பொருத்தத்தை விட நீண்ட காலம் நீடித்து, அவை முதலில் தோன்றிய நாடுகளிலும் கூட கட்டுப்படுத்தப்பட்டு கட்டுப்படுத்தப்பட்டன என்பதை அவர் மீண்டும் மீண்டும் சுட்டிக்காட்டினார். "இன்றைய வலுவான வேண்டுகோள் சமூக நீதி மற்றும் சமத்துவத்திற்கானது" என்றும், அரசு அதற்கு பதிலளிக்காவிட்டால் " அது ஒரு போலீஸ் அரசாக மாறக்கூடும்" என்றும் அவர் வலியுறுத்தினார். ஆனால் முழுமையாகக் கட்டுப்படுத்தப்பட்ட பொருளாதாரங்கள் சர்வாதிகாரத்திற்கும் சர்வாதிகாரத்திற்கும் வழிவகுத்தன என்பதையும் அவர் கண்டார், அதை அவர் பகுத்தறிவற்ற வளர்ச்சியாகக் கருதினார். அவர் மற்றொரு சங்கடத்தை எதிர்கொண்டார்.

வரலாற்றுக் கண்ணோட்டத்தில், இந்திய அமைப்பின் ' ஓடு' முதலாளித்துவமானது என்றும், அதன் 'சாரம்' நிலப்பிரபுத்துவமானது என்றும் அவர் கண்டார்; இந்த சூழலில், அரசு சில பொருளாதாரப் பொறுப்புகளை ஏற்காமல் ஏற்படும் மெதுவான வளர்ச்சி வேகம் "ஏகபோகங்கள் மற்றும் பொருளாதார சக்தியின் திரட்டல்களுக்கு" வழிவகுக்கும்.

அதே நேரத்தில், அவர் ஒருமுறை மக்களவையில் கூறியது போல், " சில சோசலிச நாடுகளில் விரைவான தொழில்மயமாக்கலுக்குக் கொடுக்கப்பட்ட விலை மிகவும் அதிகமாக உள்ளது. எந்தவொரு நாடாளுமன்ற ஜனநாயகத்தையும் கொண்ட எந்த நாடும் அதைச் செலுத்த முடியாது என்பது எனக்குத் தெரியும்". பல்வேறு காரணங்களுக்காக இந்தியா ஒரு நாடாளுமன்ற ஜனநாயகமாக இருக்க வேண்டும் என்று அவர் விரும்பினார், ஆனால் " நாட்டில் பொருளாதார சமத்துவமின்மை இருந்தால், அனைத்து அரசியல் ஜனநாயகமும், உலகில் உள்ள அனைத்து வயதுவந்தோர் வாக்குரிமையும் உண்மையான ஜனநாயகத்தை கொண்டு வர முடியாது" என்பதை அவர் அறிந்திருந்தார்.

ஒரு கட்டத்தில், சொத்துக்களை வாங்கும் தன்மையற்ற மற்றும் சமத்துவ சமூகத்தை கட்டியெழுப்பும் பணியின் கோரிக்கைகளை பூர்த்தி செய்ய அரசியல் அமைப்பில் சரிசெய்தல்களுக்கு கூட அவர் தயாராக இருந்தார், ஆனால் " இறுதியில் இந்த முடிவுகளை உருவாக்குவதில் வெற்றி பெற்றால் மட்டுமே அரசியல் ஜனநாயகம் தன்னை நியாயப்படுத்தும்" என்று அவர் வலியுறுத்தினார் - 'இவை' என்பதன் மூலம் அவர் சமூக பதட்டங்கள் (வர்க்கப் போர்

உட்பட) குறைக்கப்பட்டு இறுதியாக தணிக்கப்படும் வகையில் பொருளாதார முன்னேற்றத்தைக் குறிக்கிறார்.

ஜனநாயக அமைப்பில் பொருளாதார முன்னேற்றத்தைத் திட்டமிடுவதில் உள்ள சிக்கலுக்கு கலப்புப் பொருளாதாரம்தான் அவரது பதிலாக இருந்தது. மேலும், "மாற்றம் அவசியம், ஆனால் தொடர்ச்சியும் அவசியம்" என்று அவர் நம்பினார். கடந்த காலத்திலும் நிகழ்காலத்திலும் அமைக்கப்பட்ட அடித்தளங்களின் மீது எதிர்காலம் கட்டமைக்கப்பட வேண்டும். கடந்த காலத்தை மறுத்து அதிலிருந்து முற்றிலுமாக முறித்துக் கொள்வது நம்மை நாமே வேரோடு பிடுங்கி, வறண்டு போவதாகும். தொடர்ச்சியுடன் முறிவு இல்லாமல் மாற்றத்திற்கான அவரது கருவியாக கலப்புப் பொருளாதாரம் இருக்க வேண்டும். மேற்கத்திய நாடுகள் ஜனநாயகத்திற்கு மாறுவதற்கு முன்பும், சோசலிச நாடுகளிலும், குடிமக்களுக்கு சிவில் சுதந்திரங்கள் கிடைக்காத சூழ்நிலைகளிலும் ஏற்பட்ட தொழில்துறை புரட்சியால் ஏற்பட்ட முறிவு இல்லாமல் நிலப்பிரபுத்துவத்திலிருந்து மாற்றம் எங்கும் நிறைவேற்றப்படவில்லை.

அவர் தேர்ந்தெடுத்த ஒரு அறியப்படாத பாதை அது, மேலும் இந்தியாவைப் பொறுத்தவரை, திட்டமிடல் என்பது சோதனை மற்றும் பிழையின் ஒரு முறையாக இருக்க வேண்டும் என்பதை அவர் தெளிவுபடுத்தினார்; அவருக்கு முன் எந்த ஆயத்த மாதிரியும் இல்லை, ஆனால் இந்தியா மற்றவர்களின் தவறுகளிலிருந்து கற்றுக்கொள்ளும் என்பதில் அவர் உறுதியாக இருந்தார். ஆனால் கலப்புப் பொருளாதாரம் என்பது ஒரு முடிவாக இருக்கவில்லை. 1948 ஆம் ஆண்டிலேயே அதை எவ்வாறு விவரிப்பது என்று கூட அவருக்குத் தெரியாதபோது (" கலப்புப் பொருளாதாரம் அல்லது வேறு ஏதாவது என்று அழைக்கவும்"), அது ஒரு " பொருளாதாரத்தின் இடைநிலை நிலை" என்று அவர் தெளிவாக இருந்தார். மாற்றம் சீராக இருக்கக்கூடாது என்றும் அவர் உணர்ந்தார். " சில ஆர்வங்கள் அல்லது சில கருத்துக்களைக் கொண்ட மக்கள் புதிய கருத்துக்களை எளிதில் ஏற்றுக்கொள்ள மாட்டார்கள், மேலும் யாரும் தன்னிடம் இருப்பதை விட்டுவிட விரும்புவதில்லை, குறைந்தபட்சம் எந்தக் குழுக்களும் அதை விரும்புவதில்லை; தனிநபர்கள் சில சமயங்களில் அதை விரும்புகிறார்கள்" என்பதால், இந்த மாற்றங்களைக் கொண்டுவருவது மோதல்கள் அல்லது மீண்டும் மீண்டும் மோதல்கள் இல்லாமல் சாத்தியமா என்று நான் என்னை சந்தேகிக்கிறேன். அவரது சந்தேகங்கள் நியாயமற்றவை அல்ல; அவர் பேசியதிலிருந்து பல ஆண்டுகளில், அவர் தொடர முயன்ற பாதையில் சிதைவை ஏற்படுத்தும் என்று அவர் நினைத்த மோதல்கள் முன்னுக்கு வந்தன.

கலப்பு பொருளாதாரம்

கலப்பு பொருளாதாரம் என்பது தூய முதலாளித்துவமோ அல்லது தூய சோசலிசமோ அல்ல, மாறாக இரண்டு அமைப்புகளின் கலவையாகும். இந்த அமைப்பில் முதலாளித்துவம் மற்றும் சோசலிசம் இரண்டின் பண்புகளையும் நாம் காண்கிறோம். கலப்பு பொருளாதாரம் தனியார் நிறுவனம் மற்றும் பொது நிறுவனம் ஆகிய இரண்டாலும் இயக்கப்படுகிறது. அதாவது தனியார் நிறுவனம் சுதந்திரமாக செயல்பட அனுமதிக்கப்படவில்லை மற்றும் விலை பொறிமுறை மூலம் கட்டுப்படுத்தப்படுகிறது. மறுபுறம், தனியார் நிறுவனத்தை பல வழிகளில் கட்டுப்படுத்தவும் ஒழுங்குபடுத்தவும் அரசாங்கம் தலையிடுகிறது. தனியார் நிறுவனத்தின் சுதந்திரமான செயல்பாடு பல வகையான சிக்கல்களை ஏற்படுத்துகிறது என்பது உணரப்பட்டுள்ளது.

ஜே. டபிள்யூ க்ரோவின் கூற்றுப்படி, "கலப்புப் பொருளாதாரத்தின் முன்நிபந்தனைகளில் ஒன்று, தனியார் நிறுவனங்கள் உற்பத்தி மற்றும் நுகர்வு பற்றிய முக்கிய முடிவுகளை முதலாளித்துவ-இலவச நிறுவனங்களின் கீழ் இருப்பதை விடக் குறைவாகக் கட்டுப்படுத்துகின்றன, மேலும் பொதுத் தொழில் மையப்படுத்தப்பட்ட சோசலிச நிறுவனங்களின் கீழ் இருப்பதை விட அரசாங்கக் கட்டுப்பாடுகளிலிருந்து விடுபட்டுள்ளது."

பொது மற்றும் தனியார் துறைகளின் கூட்டு இருப்பு:

கலப்புப் பொருளாதாரத்தின் முக்கிய பண்புகள் என்னவென்றால், இந்தப் பொருளாதாரத்தில் தனியார் துறையும் பொதுத்துறையும் இணைந்து செயல்படுகின்றன. பாதுகாப்பு உபகரணங்கள், அணுசக்தி, கனரக பொறியியல் தொழில்கள் போன்ற கனரகத் தொழில்கள் பொதுத்துறையின் கட்டுப்பாட்டின் கீழ் வருகின்றன, மறுபுறம், நுகர்வோர் பொருட்கள், சிறு மற்றும் குடிசைத் தொழில்கள், விவசாயம் போன்றவை தனியார் துறைக்கு ஒதுக்கப்பட்டுள்ளன. அரசாங்கம் தனியார் துறையின் வளர்ச்சிக்கு பல வசதிகளை வழங்குவதன் மூலம் அவர்களுக்கு உதவுகிறது.

பொருளாதார நலன்:

இது ஒரு கலப்புப் பொருளாதாரத்தின் வெற்றிக்கான மிக முக்கியமான அளவுகோலாகும். பொதுத்துறை பிராந்திய ஏற்றத்தாழ்வுகளைத் தவிர்க்க முயல்கிறது, பெரிய வேலைவாய்ப்புகளை வழங்குகிறது மற்றும் பெரும்பாலும் அதன் விலைக் கொள்கை இலாப நோக்கத்தால் அல்லாமல் பொருளாதார நலனைக் கருத்தில் கொண்டு வழிநடத்தப்படுகிறது. தனியார் நடவடிக்கைகள் பணவியல் மற்றும் நிதிக் கொள்கைகள் மூலம் செல்வாக்கு செலுத்தப்பட்டு, சமூகத்தின் பொருளாதார நலனுக்கு பெரிய அளவில் பங்களிக்கின்றன.

பொருளாதார திட்டமிடல்:

கலப்புப் பொருளாதாரத்தில், அரசாங்கம் பொருளாதார திட்டமிடல் கருவியை ஏற்றுக்கொள்கிறது. சில திட்டத்தின்படி செயல்பட வேண்டிய மற்றும் சில முன்னரே தீர்மானிக்கப்பட்ட குறிக்கோள்களை அடைய வேண்டிய பொதுத்துறை நிறுவனங்களுக்கு இது அவசியம். அதேபோல், தனியார் துறையை அதன் சொந்த வழியில் வளர விடக்கூடாது. ஒருங்கிணைந்த மற்றும் வேகமான பொருளாதார வளர்ச்சியை உறுதி செய்வதற்காக, இரண்டு துறைகளின் திட்டங்களும் ஒன்றின் வளர்ச்சி மற்றொன்றின் வளர்ச்சியை நிறைவு செய்யும் வகையில் வரையப்படுகின்றன.

சுதந்திரமான மற்றும் கட்டுப்படுத்தப்பட்ட பொருளாதார மேம்பாடு:

முதலாளித்துவ மற்றும் கம்யூனிச பொருளாதார அமைப்புகளின் குறைபாடுகளை நீக்க கலப்பு பொருளாதார அமைப்பு மிகவும் பொருத்தமானதாகக் கருதப்படுகிறது. சுதந்திரமான பொருளாதார நடவடிக்கைகளுக்கு ஊக்கம் அளிக்கப்படுகிறது, அதே நேரத்தில் பொருளாதார நடவடிக்கைகளைக் கட்டுப்படுத்தவும் நடவடிக்கை எடுக்கப்படுகிறது.

கலப்பு பொருளாதாரத்தின் நன்மைகள்:

கலப்பு பொருளாதார அமைப்பின் நன்மைகள் கீழே விவாதிக்கப்பட்டுள்ளன:

1. போதுமான சுதந்திரம்:

கலப்பு பொருளாதாரம் பல்வேறு பொருளாதார அலகுகளுக்கு போதுமான சுதந்திரத்தையும் அனுமதிக்கிறது: (அ) நுகர்வோர் தங்கள் வருமானத்தை அவர்கள் விரும்பும் விதத்தில் நிர்வகிக்க சுதந்திரமாக உள்ளனர், இருப்பினும் அரசாங்கம் இந்த முடிவுகளை பணவியல், நிதி மற்றும் வணிகக் கொள்கைகள் மூலம் பாதிக்க முயற்சிக்கிறது, (ஆ) உற்பத்தி காரணிகள் தங்கள் சொந்த தொழில்களைத் தேர்வுசெய்ய சுதந்திரமாக உள்ளன, இருப்பினும் அரசாங்கம் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட தொழில்களின் வளர்ச்சிக்கு சாதகமான நிலைமைகளை உருவாக்க பாடுபடலாம். (இ) தனியார் முயற்சி எப்போதும் அதன் சிறந்த பயன்பாட்டைக் கண்டறிய ஊக்குவிக்கப்படுகிறது.

2. அதிகபட்ச நலன்:

கலப்பு பொருளாதார அமைப்பில், தொழிலாளர்கள் மற்றும் பிற குடிமக்களுக்கு அதிகபட்ச நலனை வழங்க அரசு முயற்சிகளை மேற்கொள்கிறது. அரசு ஊழியர்களுக்கு வீட்டுவசதி, கல்வி, குறைந்தபட்ச ஊதியம், நல்ல வேலை நிலைமைகள் போன்றவற்றுக்கு ஏற்பாடு செய்கிறது. 3. நவீன தொழில்நுட்பம்:

கலப்புப் பொருளாதாரத்தில், நவீன தொழில்நுட்பம் மற்றும் மூலதன சேமிப்பு முறை பயன்படுத்தப்படுகிறது, இதன் விளைவாக பெரிய அளவிலான உற்பத்தி மற்றும் லாபம் சாத்தியமாகும். எதிர்காலத்தில் எந்தவொரு விரும்பத்தகாத சூழ்நிலையையும் சமாளிக்க ரிசர்வ் நிதி உருவாக்கப்படுகிறது. இது வர்த்தக ஏற்றத்தின் போது அதிகமாக உற்பத்தி செய்கிறது மற்றும் மந்தநிலை ஏற்படும் போது ரிசர்வ் மூலதனத்தைப் பயன்படுத்துகிறது.

3. வளங்களின் சிறந்த ஒதுக்கீடு:

கலப்பு பொருளாதார அமைப்பில் வளங்கள் சிறந்த முறையில் பயன்படுத்தப்படுகின்றன. வளங்களை உகந்த முறையில் பயன்படுத்துவதற்காக மத்திய அரசு பொருளாதார திட்டமிடலை செய்கிறது. இதனால் பற்றாக்குறை தவிர்க்கப்படுகிறது; உற்பத்தி திறன் அதிகரிக்கிறது மற்றும் சுழற்சி ஏற்ற இறக்கங்கள் நீக்கப்படுகின்றன.

கலப்பு பொருளாதாரத்தின் தீமைகள்:

கலப்பு பொருளாதாரத்தின் முக்கிய தீமைகள்:

1. வெளிநாட்டு மூலதனத்தின் குறைந்த வரவு:

அரசாங்கக் கொள்கை மற்றும் தேசியமயமாக்கல் பயம் காரணமாக, தனியார் துறையின் வளர்ச்சிக்கு மிகவும் அவசியமான வெளிநாட்டு மூலதனத்தின் வருகை குறைவாக உள்ளது.

2. பொதுத்துறையின் திறமையின்மை:

தனியார் துறையுடன் ஒப்பிடுகையில், பொதுத்துறை செயல்திறன் குறைவாக உள்ளது, மேலும் ஊழல், பாகுபாடு மற்றும் சிவப்பு நாடா ஆகியவை பொதுத்துறையில் பரவியுள்ள தீமைகளாகும்.

3. தனியார் துறை மீதான அதிகபட்ச கட்டுப்பாடு:

ஒருபுறம், தனியார் துறைக்கு வளர்ச்சிக்கான வாய்ப்பு வழங்கப்படுகிறது, மறுபுறம், தனியார் நிறுவனங்களின் செயல்பாட்டை ஒழுங்குபடுத்த அரசாங்கத்தால் கடுமையான கட்டுப்பாடுகள் பயன்படுத்தப்படுகின்றன. இது தனியார் துறையின் வளர்ச்சியில் பாதகமான தாக்கத்தை ஏற்படுத்துகிறது.

4. தேசியமயமாக்கல் பயம்:

சில சூழ்நிலைகளில் தனியார் நிறுவனங்களை தேசியமயமாக்கும் அரசாங்கக் கொள்கை குறித்து தனியார் தொழில்முனைவோர் மிகவும் கவலைப்படுகிறார்கள்.

5. பொருளாதார அதிகாரக் குவிப்பின் சிக்கல்:

கலப்புத் துறை பொருளாதார செறிவைக் குறைக்கிறது என்று கூறப்பட்டாலும், நடைமுறையில் தனியார் தொழில்முனைவோர் அரசாங்கக் கொள்கையைப் பயன்படுத்திக் கொண்டு, தனியார் மற்றும் பொதுத் துறைகள் இரண்டும் இணைந்து செயல்படுவதால், பொருளாதார செறிவைத் தடுக்க எந்தவொரு கடுமையான நடவடிக்கைகளையும் அரசாங்கம் விதிக்க முடியாது.

6. பொருளாதாரத்தில் ஏற்றத்தாழ்வு இருப்பது:

தனியார் மற்றும் பொதுத் துறைகளுக்கு இடையில் சமநிலையை பராமரிக்க அரசாங்கம் விரும்புவதால், கலப்புப் பொருளாதாரம் விரைவான வளர்ச்சியை வழங்க முடியாது.

அரசாங்கத்தின் கொள்கைகள் அவ்வளவு தெளிவாக இல்லை அல்லது அதன் விளைவாக எந்த திசையையும் கொடுக்க உதவுகின்றன, குறிக்கோள்கள் தெளிவாக இல்லை மற்றும் பொருளாதாரத்தில் ஏற்றத்தாழ்வு உள்ளது. (பூஜா மண்டல்)

ஐந்தாண்டு திட்டங்கள் அறிமுகம் :

இந்திய திட்டமிடல் ஒரு திறந்த செயல்முறை. திட்டங்களைத் தயாரிப்பதில் ஏற்படும் சர்ச்சைகள் மற்றும் விவாதங்களில் பெரும்பாலானவை பொதுவில் உள்ளன. ஆரம்பகால மொத்த கணக்கீடுகள் மற்றும் அனுமானங்கள் வெளிப்படையாகக் கூறப்படுகின்றன அல்லது உடனடியாகக் கணக்கிடப்படுகின்றன, மேலும் திட்டங்களை உருவாக்குபவர்கள் உணர்திறன் மிக்கவர்களாக மட்டுமல்லாமல், பல்வேறு தேசிய மற்றும் சர்வதேச ஆதாரங்களில் இருந்து வரும் விமர்சனங்கள் மற்றும் பரிந்துரைகளுக்கும் பதிலளிக்கின்றனர். அசல் உருவாக்கம் முதல் தொடர்ச்சியான மாற்றங்கள் வரை பாராளுமன்ற விளக்கக்காட்சி வரை, இந்தியாவில் திட்ட உருவாக்கம் ஒரு பதிலளிக்கக்கூடிய ஜனநாயக அரசியல் செயல்முறையாக உருவாகியுள்ளது, மேலும் இறுதி ஆவணத்தில் அதன் உச்சம் ஒரு திறந்த சமூகத்தின் செயல்பாடுகளின் ஈர்க்கக்கூடிய வெளிப்பாடாகும். ஆனால் அதன் இயல்பால் இது பொருளாதார வளர்ச்சிக்கான உகந்த உத்தியை வரைபடமாக்குவதில் இருந்து பல சிக்கல்களை உருவாக்குகிறது. இந்தியாவில் திட்டமிடல் வரலாறு & **ஐந்தாண்டுத் திட்டங்களின் தோற்றம்:**

இந்தியாவில் திட்டமிடப்பட்ட பொருளாதார வளர்ச்சி 1951 ஆம் ஆண்டு முதல் ஐந்தாண்டுத் திட்டத்தின் தொடக்கத்துடன் தொடங்கியிருந்தாலும், தத்துவார்த்த முயற்சிகள் சுதந்திரத்திற்கு முன்பே தொடங்கிவிட்டன. 1938 இல் இந்திய தேசிய காங்கிரஸால் தேசிய திட்டமிடல் குழு அமைக்கப்பட்டது, 1944 இல் பம்பாய் திட்டம் & காந்திய திட்டம், 1945 இல் மக்கள் திட்டம் (இந்திய தொழிற்சங்கத்தின் போருக்குப் பிந்தைய மறுசீரமைப்பு குழுவால்), 1950 இல் ஜெய்பிரகாஷ் நாராயணனால் சர்வோதய திட்டம் ஆகியவை இந்த திசையில் படிகளாகும்.

ஐந்தாண்டுத் திட்டங்கள் (FYPs) மையப்படுத்தப்பட்ட மற்றும் ஒருங்கிணைந்த தேசிய பொருளாதாரத் திட்டங்களாகும். ஜோசப் ஸ்டாலின் 1920 களின் பிற்பகுதியில் சோவியத் யூனியனில் முதல் FYP- ஐ செயல்படுத்தினார். பெரும்பாலான கம்யூனிச நாடுகளும் பல முதலாளித்துவ நாடுகளும் பின்னர் அவற்றை ஏற்றுக்கொண்டன. சீனாவும் இந்தியாவும் தொடர்ந்து FYP-களைப் பயன்படுத்துகின்றன, இருப்பினும் சீனா அதன் பதினொன்றாவது FYP-ஐ 2006 முதல் 2010 வரை ஒரு திட்டம் (jihua) அல்லாமல் ஒரு வழிகாட்டுதலாக (guihua) மறுபெயரிட்டது, இது மத்திய அரசின் வளர்ச்சிக்கான மிகவும் கையாடல் அணுகுமுறையைக் குறிக்கிறது.

சுதந்திரத்திற்குப் பிறகு, முதல் பிரதமர் ஜவஹர்லால் நேருவின் சோசலிச செல்வாக்கின் கீழ், 1951 ஆம் ஆண்டு இந்தியா தனது முதல் நிதியாண்டு திட்டத்தைத் தொடங்கியது. நாட்டின் வளங்களை திறம்பட சுரண்டுதல், உற்பத்தியை அதிகரித்தல் மற்றும் சமூகத்தின் சேவையில் அனைவருக்கும் வேலைவாய்ப்புக்கான வாய்ப்புகளை வழங்குவதன் மூலம் மக்களின் வாழ்க்கைத் தரத்தில் விரைவான உயர்வை ஊக்குவிப்பதற்கான அரசாங்கத்தின் அறிவிக்கப்பட்ட நோக்கங்களை நிறைவேற்றுவதற்காக, மார்ச் 1950 இல் திட்டக் குழுவை அமைப்பதன் மூலம் செயல்முறை தொடங்கியது. நாட்டின் அனைத்து வளங்களையும் மதிப்பீடு செய்தல், பற்றாக்குறையான வளங்களை அதிகரித்தல், வளங்களை மிகவும் திறம்பட மற்றும் சீரான முறையில் பயன்படுத்துவதற்கான திட்டங்களை வகுத்தல் மற்றும் முன்னுரிமைகளை தீர்மானித்தல் ஆகியவை திட்டக் குழுவிடம் ஒப்படைக்கப்பட்டன.

முதல் ஐந்தாண்டுத் திட்டம் 1951 இல் தொடங்கப்பட்டது, அதைத் தொடர்ந்து இரண்டு ஐந்தாண்டுத் திட்டங்கள் வகுக்கப்பட்டன, 1965 வரை, இந்திய-பாகிஸ்தான் மோதல் காரணமாக

ஒரு இடைவெளி ஏற்பட்டது. இரண்டு தொடர்ச்சியான ஆண்டுகள் வறட்சி, நாணயத்தின் மதிப்புக் குறைப்பு, பொதுவான விலை உயர்வு மற்றும் வளங்களின் அரிப்பு ஆகியவை திட்டமிடல் செயல்முறையை சீர்குலைத்தன, மேலும் 1966 மற்றும் 1969 க்கு இடையில் மூன்று வருடாந்திரத் திட்டங்களுக்குப் பிறகு, நான்காவது ஐந்தாண்டுத் திட்டம் 1969 இல் தொடங்கப்பட்டது.

மத்தியில் வேகமாக மாறிவரும் அரசியல் சூழ்நிலை காரணமாக 1990 ஆம் ஆண்டில் எட்டாவது திட்டம் தொடங்க முடியவில்லை, மேலும் 1990-91 மற்றும் 1991-92 ஆண்டுகள் வருடாந்திர திட்டங்களாகக் கருதப்பட்டன. கட்டமைப்பு சரிசெய்தல் கொள்கைகள் தொடங்கப்பட்ட பின்னர், எட்டாவது திட்டம் இறுதியாக 1992 இல் தொடங்கப்பட்டது.

முதல் எட்டு திட்டங்களுக்கு, அடிப்படை மற்றும் கனரக தொழில்களில் பாரிய முதலீடுகளுடன் வளர்ந்து வரும் பொதுத்துறைக்கு முக்கியத்துவம் அளிக்கப்பட்டது. ஆனால் 1997 ஆம் ஆண்டு ஒன்பதாவது திட்டம் தொடங்கப்பட்டதிலிருந்து, பொதுத்துறை மீதான முக்கியத்துவம் குறைவாகவே உள்ளது. மேலும், நாட்டில் திட்டமிடல் குறித்த தற்போதைய சிந்தனை, அது ஒரு அறிகுறி தன்மையைக் கொண்டதாக இருக்க வேண்டும் என்பதே ஆகும்.

பல்வேறு ஐந்தாண்டு திட்டங்களின் சுருக்கம்:

முதல் திட்டம் (1951 - 56) இலக்கு வளர்ச்சி : 2.1 % உண்மையான வளர்ச்சி 3.6 %	இது ஹாரோட் - டோமர் மாதிரியை அடிப்படையாகக் கொண்டது. முதல் ஐந்தாண்டு திட்டத்தின் தொடக்கத்தில் அகதிகளின் வருகை, கடுமையான உணவுப் பற்றாக்குறை மற்றும் அதிகரித்து வரும் பணவீக்கம் நாட்டை எதிர்கொண்டது. விவசாயம், விலை நிலைத்தன்மை, மின்சாரம் மற்றும் போக்குவரத்து ஆகியவற்றில் கவனம் செலுத்திய திட்டம், திட்டத்தின் கடைசி இரண்டு ஆண்டுகளில் நல்ல அறுவடைகள் காரணமாக இது ஒரு வெற்றிகரமான திட்டமாக இருந்தது. அகதிகளின் மறுவாழ்வு, உணவு தன்னிறைவு மற்றும் விலைக் கட்டுப்பாடு ஆகிய நோக்கங்கள் அதிகமாகவோ அல்லது குறைவாகவோ அடையப்பட்டன.
இரண்டாம் திட்டம் (1956 - 61) இலக்கு வளர்ச்சி: 4.5% உண்மையான வளர்ச்சி: 4.3%	ஒட்டுமொத்த கணிப்புகளுக்கு எளிய ஒருங்கிணைந்த ஹாரோட் டோமர் வளர்ச்சி மாதிரி மீண்டும் பயன்படுத்தப்பட்டது, மேலும் விவசாயம் மற்றும் தொழில்துறை போன்ற பரந்த துறைகளுக்கு வள ஒதுக்கீட்டின் உத்தி பேராசிரியர் பி.சி. மஹலனோபிஸ் தயாரித்த இரண்டு மற்றும் நான்கு துறை மாதிரியை அடிப்படையாகக் கொண்டது. (திட்டம் மஹலனோபிஸ் திட்டம் என்றும் அழைக்கப்படுகிறது). இரண்டாவது திட்டம் பொருளாதார ஸ்திரத்தன்மையின் சூழலில் உருவாக்கப்பட்டது. விவசாயத்திற்கு குறைந்த முன்னுரிமை அளிக்கப்படலாம் என்று கருதப்பட்டது. இந்தத் திட்டம் விரைவான தொழில்மயமாக்கல் - கனரக மற்றும் அடிப்படைத் தொழில்களில் கவனம் செலுத்தியது. வெளிநாட்டுக் கடன்கள் மூலம் பெரிய இறக்குமதிகளை ஆதரித்தது. 1956 ஆம் ஆண்டு தொழில்துறை கொள்கை, பொருளாதாரக் கொள்கையின் இலக்காக சமூகத்தின் ஒரு சோசலிச முறையை நிறுவுவதை அடிப்படையாகக் கொண்டது. அந்நிய செலாவணியின் கடுமையான பற்றாக்குறை வளர்ச்சி இலக்குகளை குறைக்க வழிவகுத்தது, விலை உயர்வு (சுமார் 30%) முந்தைய திட்டத்தில் ஏற்பட்ட சரிவுடன் ஒப்பிடும்போது

	காணப்பட்டது & 2 வது நிதியாண்டு திட்டம் மிதமான வெற்றியைப் பெற்றது.
மூன்றாம் திட்டம் (1961 - 66) | இலக்கு வளர்ச்சி: 5.6% உண்மையான வளர்ச்சி: 2.8%	அதன் கருத்தாக்கத்தில், இந்தியப் பொருளாதாரம் ஒரு "முன்னேற்ற நிலைக்கு" நுழைந்துவிட்டதாக உணரப்பட்டது. எனவே, இந்தியாவை ' சுய சார்பு' மற்றும் ' சுய உற்பத்தி' பொருளாதாரமாக மாற்றுவதே இதன் நோக்கமாக இருந்தது. முதல் இரண்டு திட்டங்களின் அனுபவத்தின் அடிப்படையில் (விவசாய உற்பத்தி இந்தியாவின் பொருளாதார வளர்ச்சியில் கட்டுப்படுத்தும் காரணியாகக் கருதப்பட்டது), ஏற்றுமதி மற்றும் தொழில்துறையை ஆதரிக்க விவசாயத்திற்கு முன்னுரிமை அளிக்கப்பட்டது. எதிர்பாராத நிகழ்வுகள் - சீன ஆக்கிரமிப்பு (1962), இந்திய-பாகிஸ்தான் போர் (1965), 1965-66 கடுமையான வறட்சி - காரணமாக இலக்குகளை அடைவதில் இந்தத் திட்டம் முற்றிலும் தோல்வியடைந்தது. மோதல்கள் காரணமாக பிந்தைய கட்ட அணுகுமுறை வளர்ச்சியிலிருந்து பாதுகாப்பு மற்றும் வளர்ச்சிக்கு மாற்றப்பட்டது.
மூன்று வருடாந்திர திட்டங்கள் (1966- 69) திட்ட விடுமுறை என்று சொற்பொழிவில் விவரிக்கப்படுகின்றன.	மூன்றாவது திட்டத்தின் தோல்வி, ஏற்றுமதியை அதிகரிக்க ரூபாய் மதிப்பு சரிவு மற்றும் பணவீக்க மந்தநிலை ஆகியவை நான்காவது நிதியாண்டு திட்டத்தை ஒத்திவைக்க வழிவகுத்தன. அதற்கு பதிலாக மூன்று வருடாந்திர திட்டங்கள் அறிமுகப்படுத்தப்பட்டன. விவசாயத்தில் நிலவும் நெருக்கடி மற்றும் கடுமையான உணவு பற்றாக்குறை ஆண்டு திட்டங்களின் போது விவசாயத்திற்கு முக்கியத்துவம் கொடுக்க வேண்டிய கட்டாயம் ஏற்பட்டது. இந்தத் திட்டங்களின் போது ஒரு புதிய விவசாய உத்தி செயல்படுத்தப்பட்டது. அதிக மகசூல் தரும் விதைகளின் பரவலான விநியோகம், உரங்களின் விரிவான பயன்பாடு, நீர்ப்பாசன திறனைப் பயன்படுத்துதல் மற்றும் மண் பாதுகாப்பு ஆகியவை இதில் அடங்கும். வருடாந்திர திட்டங்களின் போது, மூன்றாவது திட்டத்தின் போது உருவாக்கப்பட்ட அதிர்ச்சிகளை பொருளாதாரம் உள்வாங்கிக் கொண்டது, இது திட்டமிடப்பட்ட வளர்ச்சிக்கு பாதையை வகுத்தது.
(1969 - 74) இலக்கு வளர்ச்சி: 5.7% உண்மையான வளர்ச்சி: 3.3%	இந்திய-பாகிஸ்தான் போரின் போது நேச நாடுகளிடமிருந்து அத்தியாவசிய உபகரணங்கள் மற்றும் மூலப்பொருட்களை வழங்க மறுத்ததன் விளைவாக, நான்காவது திட்டத்திற்கான இரட்டை நோக்கங்கள் " நிலைத்தன்மையுடன் கூடிய வளர்ச்சி" மற்றும் "தன்னம்பிக்கையின் முற்போக்கான சாதனை" ஆகும். மற்ற துறைகள் முன்னேற உதவும் வகையில் விவசாயத்தின் வளர்ச்சி விகிதத்தில் முக்கிய கவனம் செலுத்தப்பட்டது. திட்டத்தின் முதல் இரண்டு ஆண்டுகளில் சாதனை உற்பத்தி காணப்பட்டது. கடந்த மூன்று ஆண்டுகளில் பருவமழை மோசமாக இருந்ததால் போதுமான அளவு உற்பத்தி கிடைக்கவில்லை. குடும்பக் கட்டுப்பாடு திட்டங்களை செயல்படுத்துவது திட்டத்தின் முக்கிய இலக்குகளில் ஒன்றாகும். 1971 இந்திய-பாகிஸ்தான் போருக்கு முன்னும் பின்னும் வங்காளதேச

	அகதிகளின் வருகை ஒரு முக்கியமான பிரச்சினையாக இருந்தது, விலை நிலைமை நெருக்கடி விகிதங்களுக்கு மோசமடைந்தது, மேலும் திட்டம் ஒரு பெரிய தோல்வியாகக் கருதப்படுகிறது.
ஐந்தாவது திட்டம் (1974-79) இலக்கு வளர்ச்சி: 4.4% உண்மையான வளர்ச்சி: 4.8%	எண்ணெய் விலை உயர்வு மற்றும் கோதுமை மொத்த வர்த்தகத்தை அரசாங்கம் கையகப்படுத்தத் தவறியதால் ஏற்பட்ட பணவீக்கத்தால் ஏற்பட்ட பொருளாதார நெருக்கடியின் பின்னணியில், ஐந்தாவது திட்டத்தின் இறுதி வரைவு டி.பி. தாரால் தயாரிக்கப்பட்டு தொடங்கப்பட்டது. 'வறுமையை நீக்குதல்' (கரிபி ஹடாவோ) மற்றும் 'தன்னிறைவு அடைதல்' ஆகிய இரண்டு முக்கிய நோக்கங்களை அடைய இது முன்மொழியப்பட்டது. அதிக வளர்ச்சி விகிதத்தை ஊக்குவித்தல், வருமானத்தை சிறப்பாக விநியோகித்தல் மற்றும் உள்நாட்டு சேமிப்பு விகிதத்தில் குறிப்பிடத்தக்க வளர்ச்சி ஆகியவை முக்கிய கருவிகளாகக் காணப்பட்டன. அதிக பணவீக்கம் காரணமாக, திட்டத்திற்கான செலவு கணக்கீடுகள் முற்றிலும் தவறானவை என்று நிரூபிக்கப்பட்டது மற்றும் அசல் பொதுத்துறை செலவினம் மேல்நோக்கி திருத்தப்பட வேண்டியிருந்தது. 1975 இல் அவசரநிலை பிரகடனத்திற்குப் பிறகு, பிரதமரின் 20 அம்ச திட்டத்தை செயல்படுத்துவதில் முக்கியத்துவம் மாறியது. நிதியுதவி பின்னணிக்குத் தள்ளப்பட்டது, 1978 இல் ஜனதா கட்சி ஆட்சிக்கு வந்தபோது, திட்டம் நிறுத்தப்பட்டது.
ரோலிங் பிளான் (1978 - 80)	2 ஆறாவது திட்டங்கள் இருந்தன. ஜனதா அரசு 1978-1983 ஆம் ஆண்டுக்கான வேலைவாய்ப்பை மையமாகக் கொண்ட ஒரு திட்டத்தை முன்வைத்தது, நேரு மாதிரியை அரசாங்கம் அதிகாரக் குவிப்பு, சமத்துவமின்மை விரிவடைதல் மற்றும் அதிகரித்து வரும் வறுமைக்கு விமர்சித்தது. இருப்பினும், அந்த அரசாங்கம் 2 ஆண்டுகள் மட்டுமே நீடித்தது. காங்கிரஸ் அரசு 1980 இல் மீண்டும் ஆட்சிக்கு வந்தது மற்றும் விரிவடையும் பொருளாதாரத்திற்கான நிலைமைகளை உருவாக்குவதன் மூலம் வறுமைப் பிரச்சினையை நேரடியாகத் தாக்குவதை நோக்கமாகக் கொண்ட ஒரு வேறுபட்ட திட்டத்தைத் தொடங்கியது. 2 ஆறாவது திட்டங்கள் இருந்தன. ஜனதா அரசு 1978-1983 ஆம் ஆண்டுக்கான வேலைவாய்ப்பை மையமாகக் கொண்ட ஒரு திட்டத்தை முன்வைத்தது, அதிகாரக் குவிப்பு, சமத்துவமின்மை விரிவடைதல் மற்றும் அதிகரித்து வரும் வறுமைக்கு அரசாங்கம் விமர்சித்த நேரு மாதிரிக்கு மாறாக. இருப்பினும், அரசாங்கம் 2 ஆண்டுகள் மட்டுமே நீடித்தது. காங்கிரஸ் அரசு 1980 இல் மீண்டும் ஆட்சிக்கு வந்தது, விரிவடையும் பொருளாதாரத்திற்கான நிலைமைகளை உருவாக்குவதன் மூலம் வறுமைப் பிரச்சினையை நேரடியாகத் தாக்குவதை நோக்கமாகக் கொண்ட ஒரு வேறுபட்ட திட்டத்தைத் தொடங்கியது.
ஆறாவது திட்டம் (1980 - 85)	இந்தத் திட்டம் தேசிய வருமானத்தை அதிகரித்தல், தொழில்நுட்பத்தை நவீனமயமாக்குதல், திறன் பரிமாற்றத் திட்டங்கள்

இலக்கு வளர்ச்சி: 5.2% உண்மையான வளர்ச்சி: 5.7%	(TRYSEM) மற்றும் சீட்ஸ் (IRDP) மூலம் வறுமை மற்றும் வேலையின்மையைத் தொடர்ந்து குறைப்பதை உறுதி செய்தல் மற்றும் மந்தமான பருவ வேலைவாய்ப்பு (NREP) வழங்குதல், மக்கள் தொகை வெடிப்பைக் கட்டுப்படுத்துதல் போன்றவற்றில் கவனம் செலுத்தியது. கடந்த ஆண்டு (1984-85) நாட்டின் பல பகுதிகள் கடுமையான பஞ்ச நிலைமைகளை எதிர்கொண்ட போதிலும், விவசாய உற்பத்தி முந்தைய ஆண்டின் சாதனை உற்பத்தியை விடக் குறைவாக இருந்தபோதிலும், பெரும்பாலான இலக்குகள் அடையப்பட்டதால், ஆறாவது திட்டத்தை வெற்றிகரமாகக் கருதலாம்.
ஏழாவது திட்டம் (1985 - 90) இலக்கு வளர்ச்சி: 5.0% உண்மையான வளர்ச்சி: 6.0%	'உணவு, வேலை மற்றும் உற்பத்தித்திறன்' ஆகியவற்றில் கவனம் செலுத்தி, உணவு தானிய உற்பத்தியை விரைவுபடுத்துதல், வேலைவாய்ப்பு வாய்ப்புகளை அதிகரித்தல் மற்றும் உற்பத்தித்திறனை அதிகரிப்பதை இந்த திட்டம் நோக்கமாகக் கொண்டிருந்தது. 80களின் தசாப்தத்தில் 'இந்து வளர்ச்சி விகிதத்திலிருந்து' பின்தங்கிய நிலையில், பொருளாதாரம் இலக்கு வைக்கப்பட்ட 5% வளர்ச்சி விகிதத்திற்கு எதிராக 6% வளர்ச்சி விகிதத்தை பதிவு செய்ததால் இந்த திட்டம் மிகவும் வெற்றிகரமாக இருந்தது.
எட்டாவது திட்டம் (1992 - 97) இலக்கு வளர்ச்சி 5.6 % உண்மையான வளர்ச்சி 6.8%	மையத்தில் அரசியல் நிச்சயமற்ற தன்மை காரணமாக எட்டாவது திட்டம் இரண்டு ஆண்டுகளுக்கு ஒத்திவைக்கப்பட்டது. செலுத்தும் சமநிலை நிலை மோசமடைதல், கடன் சுமை அதிகரித்து பட்ஜெட் பற்றாக்குறை, தொழில்துறையில் மந்தநிலை மற்றும் பணவீக்கம் ஆகியவை இந்த திட்டத்தைத் தொடங்கும்போது முக்கிய பிரச்சினைகள். மோசமான பொருளாதார நிலைமையை எதிர்த்துப் போராடுவதற்கும், பிரதமர் திரு. பி.வி. நரசிம்ம ராவ் தலைமையிலான தாராளமயமாக்கல் உள்ளிட்ட நிதி மற்றும் பொருளாதார சீர்திருத்தங்களை அறிமுகப்படுத்துவதன் மூலம் ஆண்டுக்கு சராசரியாக 5.6% வளர்ச்சியை மேற்கொள்வதற்கும் இந்த திட்டம் கடுமையான கொள்கை நடவடிக்கைகளை மேற்கொண்டது. எட்டாவது திட்ட காலத்தில் முக்கிய பொருளாதார விளைவுகளில் சில விரைவான பொருளாதார வளர்ச்சி (இதுவரை அதிகபட்ச வருடாந்திர வளர்ச்சி விகிதம் - 6.8%), விவசாயம் மற்றும் அதனுடன் தொடர்புடைய துறைகளின் உயர் வளர்ச்சி, மற்றும் உற்பத்தித் துறை, ஏற்றுமதி மற்றும் இறக்குமதிகளில் வளர்ச்சி, வர்த்தகம் மற்றும் நடப்புக் கணக்கு பற்றாக்குறையில் முன்னேற்றம். மொத்த முதலீட்டில் பொதுத்துறையின் பங்கு சுமார் 34% ஆகக் கணிசமாகக் குறைந்திருந்தாலும் அதிக வளர்ச்சி விகிதம் அடையப்பட்டது.
ஒன்பதாவது திட்டம் (1997- 2002) இலக்கு வளர்ச்சி: 6.5% உண்மையான வளர்ச்சி: 5.4%	ஐக்கிய முன்னணி அரசாங்கத்தின் கீழ் தயாரிக்கப்பட்ட திட்டம் " சமூக நீதி மற்றும் சமத்துவத்துடன் வளர்ச்சி" என்பதை மையமாகக் கொண்டது. ஒன்பதாவது திட்டம் தனியார் துறையை - இந்திய மற்றும் வெளிநாட்டு (FDI) மற்றும் மாநிலத்தை - பிரதானமாக சார்ந்திருப்பதை நோக்கமாகக் கொண்டது. மேலும்,

	தனியார் துறை பங்களிப்பு குறைவாக இருக்கும் கல்வி, சுகாதாரம் போன்ற சமூகத் துறைகள் மற்றும் உள்கட்டமைப்பு ஆகியவற்றில் அதிகளவில் ஈடுபடவும், வசதியளிப்பவராகவும் இருக்கவும் திட்டமிடப்பட்டது. போதுமான உற்பத்தி வேலைவாய்ப்பை உருவாக்குவதற்கும் வறுமையை ஒழிப்பதற்கும் விவசாயம் மற்றும் கிராமப்புற வளர்ச்சிக்கு முன்னுரிமை அளித்தது.
பத்தாவது திட்டம் (2002 - 2007) இலக்கு வளர்ச்சி 8 % உண்மையான வளர்ச்சி 7.6 %	தேசியத் திட்டத்தின் ஒரே குறிக்கோள் பொருளாதார வளர்ச்சியாக இருக்க முடியாது என்பதை உணர்ந்து, பத்தாவது திட்டம் 8% வளர்ச்சி இலக்கைத் தவிர வளர்ச்சியின் சில முக்கிய குறிகாட்டிகளுக்கு (11) ' கண்காணிக்கக்கூடிய இலக்குகளை' நிர்ணயித்தது. கல்வியறிவு மற்றும் ஊதிய விகிதத்தில் பாலின இடைவெளியைக் குறைத்தல், குழந்தை மற்றும் தாய்வழி இறப்பு விகிதங்களைக் குறைத்தல், கல்வியறிவில் முன்னேற்றம், குடிநீர் கிடைப்பது, மாசுபட்ட முக்கிய ஆறுகளை சுத்தம் செய்தல் போன்றவை இலக்குகளில் அடங்கும். நிர்வாகம் வளர்ச்சியின் காரணியாகக் கருதப்பட்டது & விவசாயம் பொருளாதாரத்தின் முக்கிய இயக்க சக்தியாக அறிவிக்கப்பட்டது. பஞ்சாயத்து ராஜ் நிறுவனங்களின் அதிக ஈடுபாட்டுடன் திட்டமிடலில் மாநிலங்களின் பங்கு அதிகரிக்கப்பட வேண்டும். அனைத்து மாநிலங்களின் சீரான வளர்ச்சியை அடைய வளர்ச்சி மற்றும் சமூக மேம்பாட்டுக்கான இலக்குகளை மாநில வாரியாக பிரிப்பது நோக்கமாக இருந்தது.
பதினொன்றாவது திட்டம் (2007 - 2012) இலக்கு வளர்ச்சி 9% உண்மையான வளர்ச்சி 8%	ஆம் ஆத்மிக்கு (சாமானிய மக்களுக்கு) உதவுவதாகக் கூறி ஐக்கிய முற்போக்கு கூட்டணி மீண்டும் ஆட்சிக்கு வந்த பிறகு, பதினொன்றாவது திட்டம் " வேகமான மற்றும் உள்ளடக்கிய வளர்ச்சியை நோக்கி" நோக்கமாகக் கொண்டது. பத்தாவது திட்டத்தின் இறுதியில் இந்தியா வேகமாக வளர்ந்து வரும் பொருளாதாரங்களில் ஒன்றாக உருவெடுத்தது. சேமிப்பு மற்றும் முதலீட்டு விகிதங்கள் அதிகரித்தன, உலகப் பொருளாதாரத்தில் போட்டியை எதிர்கொள்ள தொழில்துறை துறை சிறப்பாக செயல்பட்டது மற்றும் வெளிநாட்டு முதலீட்டாளர்கள் இந்தியாவில் முதலீடு செய்ய ஆர்வமாக இருந்தனர். ஆனால் வறுமை, ஊட்டச்சத்து குறைபாடு, இறப்பு, தற்போதைய தினசரி வேலைவாய்ப்பு போன்ற பல பரிமாணங்களின் தரவுகளால் நிரூபிக்கப்பட்டபடி, பல குழுக்களுக்கு, குறிப்பாக எஸ்சி, எஸ்டி மற்றும் சிறுபான்மையினருக்கு இந்த வளர்ச்சி போதுமான உள்ளடக்கியதாக கருதப்படவில்லை. 11வது திட்டத்திற்கான பரந்த தொலைநோக்குப் பார்வை, விரைவான வளர்ச்சி வறுமையைக் குறைத்தல் மற்றும் வேலைவாய்ப்புகளை உருவாக்குதல், சுகாதாரம் மற்றும் கல்வியில் அத்தியாவசிய சேவைகளை அணுகுதல், குறிப்பாக ஏழைகளுக்கு, தேசிய கிராமப்புற வேலைவாய்ப்பு உத்தரவாதத் திட்டத்தைப் பயன்படுத்தி வேலைவாய்ப்புகளை விரிவுபடுத்துதல், சுற்றுச்சூழல்

	நிலைத்தன்மை, பாலின சமத்துவமின்மையைக் குறைத்தல் போன்ற பல ஒன்றோடொன்று தொடர்புடைய கூறுகளை உள்ளடக்கியது. அதன்படி, வேலையின்மையைக் குறைத்தல் (படித்த இளைஞர்களிடையே 5% க்கும் குறைவாக) & வறுமையின் தலை எண்ணிக்கை விகிதம் (10%), இடைநிற்றல் விகிதங்களைக் குறைத்தல், கல்வியறிவில் பாலின இடைவெளி, குழந்தை இறப்பு, மொத்த கருவுறுதல், 0-3 வயதுக்குட்பட்டவர்களில் ஊட்டச்சத்து குறைபாடு (தற்போதைய மட்டத்தில் பாதி), பாலின விகிதத்தில் முன்னேற்றம், காடு மற்றும் மரங்களின் பரப்பளவு, முக்கிய நகரங்களில் காற்றின் தரம், 2009 ஆம் ஆண்டுக்குள் அனைத்து கிராமங்கள் மற்றும் வறுமைக் கோட்டுக்குக் கீழே உள்ள வீடுகளுக்கு மின்சார இணைப்பை உறுதி செய்தல் (2009 ஆம் ஆண்டுக்குள்) மற்றும் நம்பகமான மின்சாரம், 1000 மற்றும் அதற்கு மேற்பட்ட மக்கள் தொகை கொண்ட குடியிருப்புகளுக்கு அனைத்து வானிலை சாலை இணைப்பு (மலைப்பாங்கான பகுதிகளில் 500), 2009 ஆம் ஆண்டுக்குள் ஒவ்வொரு கிராமத்தையும் தொலைபேசி மூலம் இணைத்தல் மற்றும் 2012 ஆம் ஆண்டுக்குள் அனைத்து கிராமங்களுக்கும் பரந்த அளவிலான இணைப்பை வழங்குதல் போன்ற பல்வேறு இலக்குகள் வகுக்கப்பட்டன. பதினொன்றாவது திட்டக் காலம் சிறப்பாகத் தொடங்கியது, முதல் ஆண்டில் 9.3 சதவீத வளர்ச்சி விகிதம் எட்டப்பட்டது, இருப்பினும், உலகளாவிய நிதி நெருக்கடியைத் தொடர்ந்து 2008-09 ஆம் ஆண்டில் வளர்ச்சி 6.7 சதவீதமாகக் குறைந்தது. பொருளாதாரம் கணிசமாக மீண்டு, 2009-10 மற்றும் 2010-11 ஆம் ஆண்டுகளில் முறையே 8.6 சதவீதமாகவும், 9.3 சதவீதமாகவும் வளர்ச்சி விகிதங்களைப் பதிவு செய்தது. இருப்பினும், ஐரோப்பாவில் ஏற்பட்ட அரசாங்கக் கடன் நெருக்கடி மற்றும் இறுக்கமான பணவியல் கொள்கை மற்றும் விநியோகத் தடைகள் போன்ற உள்நாட்டு காரணிகளுடன் இணைந்து 2011 ஆம் ஆண்டில் ஏற்பட்ட இரண்டாவது உலகளாவிய மந்தநிலை, 2011-12 ஆம் ஆண்டில் வளர்ச்சியில் 6.2 சதவீதமாகக் குறைவை ஏற்படுத்தியது. இதன் விளைவாக, பதினொன்றாவது திட்டக் காலத்தில் அடையப்பட்ட மொத்த உள்நாட்டு உற்பத்தியின் (GDP) சராசரி ஆண்டு வளர்ச்சி விகிதம் 8 சதவீதமாக இருந்தது, இது இலக்கை விடக் குறைவாக இருந்தது, ஆனால் பத்தாவது திட்ட சாதனையை விட சிறப்பாக இருந்தது. இந்தக் காலகட்டத்தில் இரண்டு உலகளாவிய நெருக்கடிகள் - 2008 இல் ஒன்று மற்றும் 2011 இல் மற்றொன்று - காணப்பட்டதால், 8 சதவீத வளர்ச்சியை திருப்திகரமாகக் கூறலாம். 11 வது திட்டக் காலத்தில் விவசாயம், தொழில் மற்றும் சேவைகள் துறைகளின் மொத்த உள்நாட்டு உற்பத்தி வளர்ச்சி விகிதம் முறையே 3.7 சதவீதம், 7.2 சதவீதம் மற்றும் 9.7 சதவீதமாக இருக்கும் என மதிப்பிடப்பட்டுள்ளது. வளர்ச்சி இலக்கு 4

	சதவீதம், 10-11 சதவீதம் மற்றும் 9-11 சதவீதமாக இருக்கும் என மதிப்பிடப்பட்டுள்ளது. உள்நாட்டு சேமிப்பு மற்றும் முதலீடு அதிகரித்ததன் பின்னர், குறிப்பாக பத்தாவது திட்டக் காலத்தில் கட்டமைப்பு முறிவு ஏற்பட்ட பின்னர், பதினொன்றாவது திட்டக் காலத்தில் உள்நாட்டு சேமிப்புக்கு 34.8 சதவீதமும் முதலீட்டுக்கு 36.7 சதவீதமும் இலக்கு நிர்ணயிக்கப்பட்டது. இருப்பினும், பதினொன்றாவது திட்டத்தில் உள்நாட்டு சேமிப்பு மற்றும் முதலீடு சந்தை விலையில் முறையே 33.5 சதவீதம் மற்றும் 36.1 சதவீதமாக இருந்தது, இது இலக்கை விடக் குறைவாக உள்ளது, ஆனால் வெகு தொலைவில் இல்லை. திட்டக் கமிஷன் வெளியிட்ட சமீபத்திய வறுமை மதிப்பீடுகளின்படி, 2004-05 முதல் 2009-10 வரை நாட்டில் வறுமை ஆண்டுக்கு 1.5 சதவீத புள்ளிகள் குறைந்துள்ளது. 2004-05 முதல் 2009-10 வரையிலான காலகட்டத்தில் ஏற்பட்ட சரிவு விகிதம் 1993-94 முதல் 2004-05 வரையிலான காலகட்டத்தில் காணப்பட்ட சரிவு விகிதத்தை விட இரு மடங்கு அதிகம். டெண்டுல்கர் ஃபார்முலாவை அடிப்படையாகக் கொண்ட புதிய வறுமை கணக்கீடு சர்ச்சைக்கு உள்ளாகியிருந்தாலும், பழைய முறையைப் பயன்படுத்தினாலும் புதிய முறையைப் பயன்படுத்தினாலும், வறுமைக் கோட்டுக்குக் கீழே உள்ள மக்கள்தொகையின் சதவீதக் குறைவு கிட்டத்தட்ட ஒரே மாதிரியாக இருக்கும் என்று குழு நம்புகிறது. நிதி முன்னணியில், உலகளாவிய மந்தநிலையின் விளைவை எதிர்கொள்ள அரசாங்கம் எடுத்த விரிவாக்க நடவடிக்கைகள் 2009-10 வரை முக்கிய குறிகாட்டிகளில் அதிகரிப்புக்கு வழிவகுத்தன, அதன் பிறகு சிறிது மிதமானவை. விலை நிலைத்தன்மை பிரச்சினை திட்டக் காலத்தில் பாதிக்கும் மேலாக எதிரொலித்தது. விலையுயர்ந்த இறக்குமதி செய்யப்பட்ட எண்ணெய் விலைகளின் சுமையை அரசாங்கத்தின் கைகளில் செலுத்த இயலாமை, முதலீடு செய்யக்கூடிய நிதிகளின் விநியோகத்தை கட்டுப்படுத்தியிருக்கலாம், இதனால் 11 வது ஐந்தாண்டு திட்டம் அதன் இலக்கை விடக் குறைவான மட்டங்களில் செயல்பட முடிந்தது.

முதல் மூன்று திட்டங்களுக்கான வளர்ச்சி இலக்குகள் தேசிய வருமானத்தைப் பொறுத்து நிர்ணயிக்கப்பட்டன. நான்காவது திட்டத்தில் அது நிகர உள்நாட்டு உற்பத்தியாகும். அதன் பிறகு வந்த அனைத்து திட்டங்களிலும், மொத்த உள்நாட்டு உற்பத்தி பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளது.

பன்னிரண்டாவது ஐந்தாண்டு திட்டம் (2012-17):

பதினொன்றாவது திட்டத்தின் கடைசி ஆண்டில் வெடித்த யூரோ மண்டலத்தின் இறையாண்மை கடன் சிக்கல்களால் உலகப் பொருளாதாரம் இரண்டாவது நிதி நெருக்கடியைச் சந்தித்துக் கொண்டிருந்த நேரத்தில் பன்னிரண்டாவது திட்டம் தொடங்கியது. இந்த நெருக்கடி இந்தியா உட்பட அனைத்து நாடுகளையும் பாதித்தது. 2011-12 ஆம் ஆண்டில் நமது வளர்ச்சி 6.2 சதவீதமாகக் குறைந்தது, மேலும் பன்னிரண்டாவது திட்டத்தின் முதல் ஆண்டிலும் சரிவு தொடர்ந்தது, அப்போது பொருளாதாரம் 5 சதவீதம் மட்டுமே வளர்ந்ததாக மதிப்பிடப்பட்டுள்ளது. எனவே, வளர்ச்சி உள்ளடக்கியதாகவும் நிலையானதாகவும் இருப்பதை உறுதிசெய்து, பொருளாதாரத்தை மீண்டும் விரைவான வளர்ச்சிக்குக் கொண்டுவருவதே நமது முதல்

முன்னுரிமையாக இருக்க வேண்டும் என்பதை பன்னிரண்டாவது திட்டம் வலியுறுத்துகிறது. பன்னிரண்டாவது திட்டம் நிறைவேற்ற விரும்பும் பரந்த தொலைநோக்கு மற்றும் அபிலாஷைகள் 'வேகமான, நிலையான மற்றும் மேலும் உள்ளடக்கிய வளர்ச்சி' என்ற துணைத் தலைப்பில் பிரதிபலிக்கின்றன. வறுமை ஒழிப்பு, குழு சமத்துவம் மற்றும் பிராந்திய சமநிலையை ஊக்குவித்தல், சமத்துவமின்மையைக் குறைத்தல், மக்களை அதிகாரமளித்தல் போன்றவற்றின் மூலம் உள்ளடக்கிய தன்மையை அடைய வேண்டும். அதேசமயம், நிலைத்தன்மை என்பது சுற்றுச்சூழல் நிலைத்தன்மையை உறுதி செய்தல், மேம்பட்ட சுகாதாரம், கல்வி, திறன் மேம்பாடு, ஊட்டச்சத்து, தகவல் தொழில்நுட்பம் போன்றவற்றின் மூலம் மனித மூலதனத்தை மேம்படுத்துதல் மற்றும் நிறுவன திறன்களை மேம்படுத்துதல், மின்சாரம், தொலைத்தொடர்பு, சாலைகள், போக்குவரத்து போன்ற உள்கட்டமைப்புகளை மேம்படுத்துதல் ஆகியவற்றை உள்ளடக்கியது.

உலகளாவிய மந்தநிலையைத் தவிர, உள்நாட்டுப் பொருளாதாரம் பல உள் கட்டுப்பாடுகளை எதிர்கொண்டுள்ளது. 2008 க்குப் பிறகு பொருளாதாரத்திற்கு நிதி ஊக்கத்தை அளிக்க மேற்கொள்ளப்பட்ட நிதி விரிவாக்கத்தைத் தொடர்ந்து மேக்ரோ-பொருளாதார ஏற்றத்தாழ்வுகள் தோன்றியுள்ளன. பணவீக்க அழுத்தங்கள் அதிகரித்துள்ளன. பல்வேறு செயல்படுத்தல் சிக்கல்கள் காரணமாக எரிசக்தி மற்றும் போக்குவரத்தில் முக்கிய முதலீட்டுத் திட்டங்கள் மந்தமடைந்துள்ளன. 2012–13 ஆம் ஆண்டில் வரிவிதிப்பு முறையில் ஏற்பட்ட சில மாற்றங்கள் முதலீட்டாளர்களிடையே நிச்சயமற்ற தன்மையை ஏற்படுத்தியுள்ளன. இந்த முன்னேற்றங்கள் முதலீட்டு விகிதத்தில் குறைவையும், பொருளாதார வளர்ச்சியில் மந்தநிலையையும் ஏற்படுத்தியுள்ளன.

எனவே, பன்னிரண்டாவது ஐந்தாண்டுத் திட்டத்தில் கொள்கை சவால் இரண்டு மடங்கு. முதலீட்டை விரைவாக மீட்டெடுப்பதன் மூலம் வளர்ச்சியில் காணப்படும் மந்தநிலையை மாற்றுவதே உடனடி சவாலாகும். பெரிய திட்டங்களைத் தடுத்து நிறுத்தும் உள்கட்டமைப்பில் செயல்படுத்தல் தடைகளைச் சமாளிக்க அவசர நடவடிக்கை தேவை, முதலீட்டுச் சூழலில் நிச்சயமற்ற தன்மையை உருவாக்கிய வரி தொடர்பான சிக்கல்களைச் சமாளிப்பதற்கான நடவடிக்கைகளுடன் இது இணைக்கப்பட்டுள்ளது. நீண்ட காலக் கண்ணோட்டத்தில், இந்தத் திட்டம் பொருளாதாரத்தின் பல பலங்களைப் பயன்படுத்தி அதன் உண்மையான வளர்ச்சித் திறனுக்கு மீண்டும் கொண்டு வரக்கூடிய கொள்கைகளை நடைமுறைப்படுத்த வேண்டும்.

முதலீட்டாளர்களின் உணர்வை மீட்டெடுப்பது உடனடி முன்னுரிமையாகும், மேலும் உள்கட்டமைப்பில் திட்டங்களை செயல்படுத்துவதில் உள்ள தடைகளை நீக்குவதற்கான அடுத்த குறுகிய கால நடவடிக்கையுடன், குறிப்பாக மின் நிலையங்களுக்கு எரிபொருள் வழங்கல் பிரச்சினை, டிஸ்காம்களின் நிதி சிக்கல்கள் மற்றும் புதிய ஆய்வு உரிமக் கொள்கை (NELP) அடிப்படையில் தெளிவு தேவைப்படும் எரிசக்தித் துறையில்.

திட்டமிடல் என்பது அரசு மற்றும் தனியார் துறையின் செயல்பாடுகள் இரண்டையும் உள்ளடக்கியதாக இருக்க வேண்டும் என்றாலும், இந்தியாவில் திட்டமிடல் குறித்த பொது விவாதத்தின் பெரும்பகுதி பொதுத்துறை திட்டத்தின் அளவைச் சுற்றியே நடைபெறுகிறது. பன்னிரண்டாவது திட்டம், விரைவான மற்றும் உள்ளடக்கிய வளர்ச்சி என்ற நோக்கத்தை அடைய உதவும் ஒரு லட்சிய அரசு திட்டங்களை வகுக்கிறது. வளங்களின் பற்றாக்குறையைக் கருத்தில் கொண்டு, திட்டத் திட்டங்கள் மூலம் பொதுச் செலவினங்களின் செயல்திறனை மேம்படுத்த துணிச்சலான நடவடிக்கைகளை எடுப்பது அவசியம். நிதித் திருத்தம், அதாவது ஜிஎஸ்டி போன்ற வரி சீர்திருத்தங்கள், மொத்த உள்நாட்டு உற்பத்தியில் மானியங்களைக் குறைத்தல், உள்ளடக்கிய தன்மையை மேம்படுத்தும் இலக்கு மானியங்களை அனுமதிப்பது போன்றவை தேவை. நடப்புக் கணக்குப் பற்றாக்குறையை நிர்வகித்தல் ஆகியவை மற்றொரு முக்கிய கவலைகளாக இருக்கும்.

திட்டமிடல் என்பது அரசு மற்றும் தனியார் துறையின் செயல்பாடுகள் இரண்டையும் உள்ளடக்கியதாக இருக்க வேண்டும் என்றாலும், இந்தியாவில் திட்டமிடல் குறித்த பொது விவாதத்தின் பெரும்பகுதி பொதுத்துறை திட்டத்தின் அளவைச் சுற்றியே நடைபெறுகிறது. பன்னிரண்டாவது திட்டம், விரைவான மற்றும் உள்ளடக்கிய வளர்ச்சி என்ற நோக்கத்தை அடைய உதவும் ஒரு லட்சிய அரசு திட்டங்களை வகுக்கிறது. வளங்களின் பற்றாக்குறையைக் கருத்தில் கொண்டு, திட்டத் திட்டங்கள் மூலம் பொதுச் செலவினங்களின் செயல்திறனை மேம்படுத்த துணிச்சலான நடவடிக்கைகளை எடுப்பது அவசியம். நிதித் திருத்தம், அதாவது ஜிஎஸ்டி போன்ற வரி சீர்திருத்தங்கள், மொத்த உள்நாட்டு உற்பத்தியில் மானியங்களைக் குறைத்தல், உள்ளடக்கிய தன்மையை மேம்படுத்தும் இலக்கு மானியங்களை அனுமதிப்பது போன்றவை தேவை. நடப்புக் கணக்குப் பற்றாக்குறையை நிர்வகித்தல் ஆகியவை மற்றொரு முக்கிய கவலைகளாக இருக்கும்.

பொருளாதார வளர்ச்சி

1. உண்மையான மொத்த உள்நாட்டு உற்பத்தி வளர்ச்சி விகிதம் 8.0 சதவீதம்.
2. வேளாண் வளர்ச்சி விகிதம் 4.0 சதவீதம்.
3. உற்பத்தி வளர்ச்சி விகிதம் 10.0 சதவீதம்.
4. ஒவ்வொரு மாநிலமும் பன்னிரண்டாவது திட்டத்தில் சராசரி வளர்ச்சி விகிதத்தைக் கொண்டிருக்க வேண்டும், அது பதினொன்றாவது திட்டத்தில் எட்டப்பட்டதை விட அதிகமாக இருக்க வேண்டும்.

வறுமை மற்றும் வேலைவாய்ப்பு

1. பன்னிரண்டாவது நிதியாண்டின் இறுதிக்குள் நுகர்வு வறுமையின் தலை-எண்ணிக்கை விகிதம் முந்தைய மதிப்பீடுகளை விட 10 சதவீத புள்ளிகள் குறைக்கப்படும்.
2. பன்னிரண்டாவது நிதியாண்டுத் திட்டத்தில் பண்ணை சாராத துறையில் 5 கோடி புதிய வேலை வாய்ப்புகளை உருவாக்குதல் மற்றும் அதற்கு இணையான எண்ணிக்கையில் திறன் சான்றிதழை வழங்குதல். கல்வி.
3. பன்னிரண்டாவது FYP இறுதிக்குள் சராசரி பள்ளிப்படிப்பு ஆண்டுகள் ஏழு ஆண்டுகளாக அதிகரிக்கப்படும்.
4. பொருளாதாரத்தின் திறன் தேவைகளுக்கு ஏற்ப ஒவ்வொரு வயதினருக்கும் கூடுதலாக இரண்டு மில்லியன் இடங்களை உருவாக்குவதன் மூலம் உயர்கல்விக்கான அணுகலை மேம்படுத்துதல்.
5. பன்னிரண்டாவது நிதியாண்டு இறுதிக்குள் பள்ளி சேர்க்கையில் பாலின மற்றும் சமூக இடைவெளியை (அதாவது, பெண்கள் மற்றும் சிறுவர்களுக்கு இடையே, மற்றும் SC, ST, முஸ்லிம்கள் மற்றும் பிற மக்கள்தொகைக்கு இடையே) நீக்குதல். சுகாதாரம்
6. பன்னிரண்டாவது நிதியாண்டின் இறுதிக்குள் IMR ஐ 25 ஆகவும், 1,000 நேரடி பிறப்புகளுக்கு MMR ஐ 1 ஆகவும் குறைத்து, குழந்தை பாலின விகிதத்தை (0–6 ஆண்டுகள்) 950 ஆக மேம்படுத்தவும்.
7. பன்னிரண்டாவது நிதியாண்டின் இறுதிக்குள் மொத்த கருவுறுதல் விகிதத்தை 2.1 ஆகக் குறைத்தல்.
8. பன்னிரண்டாவது நிதியாண்டு திட்டத்தின் இறுதிக்குள் 0–3 வயதுடைய குழந்தைகளிடையே ஊட்டச்சத்து குறைபாட்டை NFHS-3 நிலைகளில் பாதியாகக் குறைத்தல். கிராமப்புற உள்கட்டமைப்பு உட்பட உள்கட்டமைப்பு.
9. பன்னிரண்டாவது நிதியாண்டின் இறுதிக்குள் உள்கட்டமைப்பில் முதலீட்டை மொத்த உள்நாட்டு உற்பத்தியில் 9 சதவீதமாக அதிகரிக்க வேண்டும்.

10. பன்னிரண்டாவது நிதியாண்டின் இறுதிக்குள் மொத்த நீர்ப்பாசனப் பரப்பளவை 90 மில்லியன் ஹெக்டேரிலிருந்து 103 மில்லியன் ஹெக்டேராக உயர்த்துதல்.
11. பன்னிரண்டாவது நிதியாண்டின் இறுதிக்குள் அனைத்து கிராமங்களுக்கும் மின்சாரம் வழங்குதல் மற்றும் AT&C இழப்புகளை 20 சதவீதமாகக் குறைத்தல்.
12. பன்னிரண்டாவது FYP இறுதிக்குள் அனைத்து கிராமங்களையும் அனைத்து வானிலை சாலைகளால் இணைக்கவும்.
13. பன்னிரண்டாவது FYP இறுதிக்குள் தேசிய மற்றும் மாநில நெடுஞ்சாலைகளை குறைந்தபட்ச இருவழித் தரத்திற்கு மேம்படுத்தவும்.
14. பன்னிரண்டாவது FYP இறுதிக்குள் கிழக்கு மற்றும் மேற்கு அர்ப்பணிக்கப்பட்ட சரக்கு வழித்தடங்களை முடிக்கவும்.
15. பன்னிரண்டாவது நிதியாண்டின் இறுதிக்குள் கிராமப்புற தொலைபேசி அடர்த்தியை 70 சதவீதமாக உயர்த்துதல்.
16. பன்னிரெண்டாவது நிதியாண்டு திட்டத்தின் இறுதிக்குள், 50 சதவீத கிராமப்புற மக்களுக்கு 40 லிட்டர் குழாய் குடிநீர் வழங்கப்படுவதை உறுதி செய்தல், மேலும் 50 சதவீத கிராம பஞ்சாயத்துகள் நிர்மல் கிராம அந்தஸ்தை அடைதல். சுற்றுச்சூழல் மற்றும் நிலைத்தன்மை.
17. பன்னிரண்டாவது நிதியாண்டு காலத்தில் ஒவ்வொரு ஆண்டும் பசுமைப் பரப்பை (செயற்கைக்கோள் படங்களால் அளவிடப்படுகிறது) 1 மில்லியன் ஹெக்டேர் அதிகரிக்கவும்.
18. பன்னிரண்டாவது ஐந்தாண்டு திட்டத்தில் 30,000 மெகாவாட் புதுப்பிக்கத்தக்க எரிசக்தி திறனைச் சேர்ப்பது.
19. 2020 ஆம் ஆண்டுக்குள் 2005 ஆம் ஆண்டு அளவை விட 20 சதவீதம் முதல் 25 சதவீதம் வரை குறைப்பு என்ற இலக்குக்கு ஏற்ப மொத்த உள்நாட்டு உற்பத்தியில் உமிழ்வு தீவிரத்தை குறைத்தல். சேவை வழங்கல்.
20. பன்னிரண்டாவது நிதியாண்டின் இறுதிக்குள் 90 சதவீத இந்திய குடும்பங்களுக்கு வங்கிச் சேவைகளை வழங்குதல்.
21. முக்கிய மானியங்கள் மற்றும் நலன்புரி தொடர்பான பயனாளி கொடுப்பனவுகள் பன்னிரண்டாவது திட்ட இறுதிக்குள் நேரடி பணப் பரிமாற்றத்திற்கு மாற்றப்படும், இணைக்கப்பட்ட வங்கிக் கணக்குகளுடன் ஆதார் தளத்தைப் பயன்படுத்துதல்.

துறைசார் வளர்ச்சி முறை :

8.0 சதவீத வளர்ச்சியுடன் தொடர்புடைய துறைசார் வளர்ச்சி முறை பின்வரும் பக்கத்தில் உள்ள அட்டவணையில் சுருக்கப்பட்டுள்ளது. வேளாண்மை, வனவியல் மற்றும் மீன்பிடித் துறை 4 சதவீத வளர்ச்சியடையும் என்று எதிர்பார்க்கப்படுகிறது, இது பதினொன்றாவது திட்டத்தில் எட்டப்பட்ட 3.7 சதவீத விகிதத்தை விட முன்னேற்றம். சுரங்கம் மற்றும் குவாரித் துறை பதினொன்றாவது திட்டத்தில் 3.2 சதவீதம் மட்டுமே வளர்ந்தது, 2011-12 ஆம் ஆண்டில் 0.6 சதவீத எதிர்மறை வளர்ச்சியால் வளர்ச்சி விகிதம் குறைக்கப்பட்டது, இது இரும்புத் தாது, எரிவாயு உற்பத்தி மற்றும் நிலக்கரி துறைகளில் உள்ள சிக்கல்களைப் பிரதிபலிக்கிறது. பன்னிரண்டாவது திட்ட வளர்ச்சி விகிதம் சராசரியாக 5.7 சதவீதமாக இருப்பதால் பன்னிரண்டாவது திட்ட காலத்தில் கணிசமான முன்னேற்றம் காணப்படுகிறது. பதினொன்றாம் திட்டத்தின் போக்கில் உற்பத்தித் துறை 2011-12 இல் 2.7 சதவீத வளர்ச்சி விகிதத்துடன் சரிந்தது. பன்னிரண்டாம் திட்ட காலத்தில் சராசரி வளர்ச்சி விகிதம் 7 சதவீதத்திற்கும் அதிகமாக இருக்கும் என்று எதிர்பார்க்கப்படுகிறது, இது 2011-12 மற்றும் 2012-13 ஆம் ஆண்டுகளில் இருந்த நிலைமையை

விட குறிப்பிடத்தக்க முன்னேற்றமாகும். நகரம், எரிவாயு மற்றும் நீர் வழங்கல் துறைகள் பதினொன்றாவது திட்டத்தில் எட்டப்பட்ட 6.1 சதவீதத்துடன் ஒப்பிடும்போது சராசரியாக 7.3 சதவீதமாக வளரும் என்று எதிர்பார்க்கப்படுகிறது. பதினொன்றாவது திட்டத்தில் 7.7 சதவீதமாக வளர்ந்த கட்டுமானம், சராசரியாக 9.1 சதவீதமாக வளரும் என்று எதிர்பார்க்கப்படுகிறது. மற்ற சேவைத் துறைகள் வர்த்தக ஹோட்டல்கள் மற்றும் உணவகங்கள் 7.4 சதவீதமாகவும், போக்குவரத்து, சேமிப்பு மற்றும் தகவல் தொடர்பு 11.8 சதவீதமாகவும், காப்பீடு மற்றும் வணிக சேவை 9.9 சதவீதமாகவும், இறுதியாக, சமூக மற்றும் தனிநபர் சேவைகள் 7.2 சதவீதமாகவும் மிகவும் வலுவாக வளரும் என்று எதிர்பார்க்கப்படுகிறது.

பன்னிரண்டாவது திட்டத்தில் பொதுத்துறை வளங்கள்:

பதினொன்றாவது திட்டக் காலத்தில், பன்னிரண்டாவது திட்ட நிதியளிப்பில் தாக்கங்களை ஏற்படுத்திய பல முக்கியமான முன்னேற்றங்கள் ஏற்பட்டுள்ளன. இந்தியப் பொருளாதாரம் 2008 ஆம் ஆண்டின் உலகளாவிய நிதி நெருக்கடியை மீள்தன்மையுடன் எதிர்கொண்டது. இருப்பினும், மெதுவான வளர்ச்சி மையத்தின் வளங்களில், குறிப்பாக வரிகளில் வளர்ச்சியை எதிர்மறையாக பாதிக்கிறது. ஆறாவது மத்திய ஊதியக் குழு விருது செயல்படுத்தப்பட்டுள்ளது. 2011–15 ஆம் ஆண்டிற்கான 13 வது FC விருது, நிதிப் பொறுப்பு மற்றும் பட்ஜெட் மேலாண்மை கட்டமைப்பு இலக்குகளில் சில மாற்றங்களுடன் செயல்படுத்தப்படுகிறது. சேவை வரி வருவாய்க்கான மிகவும் நம்பிக்கைக்குரிய ஆதாரமாக உருவெடுத்துள்ளது. மாநிலங்களுடன் கலந்தாலோசித்து ஒருங்கிணைந்த பொருட்கள் மற்றும் சேவை வரியை (GST) அறிமுகப்படுத்த முயற்சிகள் மேற்கொள்ளப்பட்டு வருகின்றன. இது மறைமுக வரி முறையின் ஒரு பெரிய சீர்திருத்தமாக இருக்கும். 2012–13 ஆம் ஆண்டின் நடுத்தர கால நிதிக் கொள்கை அறிக்கையின் அடிப்படையில் நிதிப் பற்றாக்குறைகளின் கணிப்பு, பன்னிரண்டாவது திட்டத்திற்கான GBS நிதியளிப்பதற்கான கடன் வளங்கள் ஆரம்பத்தில் அதிகமாக இருக்கும், ஆனால் படிப்படியாகக் குறையும் என்று எதிர்பார்க்கப்படுகிறது. 2011-12 ஆம் ஆண்டில் மொத்த உள்நாட்டு உற்பத்தியில் 5.9 சதவீதமாக இருந்த மத்திய அரசின் நிகர கடன், 2012-13 ஆம் ஆண்டில் (BE) மொத்த உள்நாட்டு உற்பத்தியில் 5.1 சதவீதமாகக் குறையும் என்று மதிப்பிடப்பட்டுள்ளது. மொத்த உள்நாட்டு உற்பத்தியில் சதவீதமாக நிதிப் பற்றாக்குறை 2013-14 ஆம் ஆண்டில் 4.5 சதவீதமாகவும், 2014-15 ஆம் ஆண்டில் 3.9 சதவீதமாகவும், 2015-16 ஆம் ஆண்டில் 3.2 சதவீதமாகவும், பன்னிரண்டாவது திட்டத்தின் கடைசி ஆண்டில் மொத்த உள்நாட்டு உற்பத்தியில் 3.0 சதவீதமாகவும் குறையும் என்று எதிர்பார்க்கப்படுகிறது.

நேருவிய வெளியுறவுக் கொள்கை

நேருவிய சகாப்தத்தில் (1947 முதல் 1964 வரை) நேருவிய வெளியுறவுக் கொள்கை, வெளியுறவு விஷயங்களில் அதன் தனித்துவமான அணுகுமுறைக்கு பெயர் பெற்றது, இலட்சியவாதம் மற்றும் நடைமுறைவாதத்தின் கலவையுடன். ஜவஹர்லால் நேருவின் தொலைநோக்கு, புதிதாக அமைக்கப்பட்ட நாட்டின் உடனடி பிரச்சினைகளுக்கு அப்பால் சென்று உலகளாவிய அமைதி, ஒத்துழைப்பு மற்றும் சமமான வளர்ச்சிக்கான பரந்த இலக்கை ஏற்றுக்கொண்டது.

நேருவின் வெளியுறவுக் கொள்கையின் முக்கிய அளவுகோல்கள் பரஸ்பர மரியாதை, அமைதியான சகவாழ்வு, வல்லரசுகளுடன் அணிசேராமை மற்றும் பிற வளரும் நாடுகளுடனான ஒற்றுமை ஆகியவை ஆகும். அவரது அணுகுமுறை இன்று விமர்சிக்கப்படுகையில், இந்தியாவின் ராஜதந்திர அடையாளத்தை உருவாக்குவதில் மற்றும் உலக விவாதத்திற்கு பங்களிப்பதில் அவரது செல்வாக்கு நீடித்து வருகிறது.

நேருவின் வெளியுறவுக் கொள்கையின் அடிப்படை அளவுருக்கள்

1947 ஆம் ஆண்டு இந்தியா சுதந்திரம் பெற்ற பிறகு, அது ஏராளமான உள்நாட்டு மற்றும் சர்வதேச சவால்களை எதிர்கொண்டது. ஜவஹர்லால் நேரு, பிரதமராக, இந்தியாவின் எதிர்காலத்தை வடிவமைக்க தலைமைப் பொறுப்பை ஏற்றுக்கொண்டு, இந்தியாவின் வெளியுறவுக் கொள்கையில் குறிப்பிடத்தக்க பங்கைக் கொண்டிருந்தார். நேருவியன் சகாப்தத்தில், இந்தியாவின் வெளியுறவுக் கொள்கை முதன்மையாக பின்வரும் அடிப்படைக் கொள்கைகளை மையமாகக் கொண்டிருந்தது:

அணிசேராக் கொள்கை: பனிப்போரின் மேற்கு மற்றும் கிழக்கு சக்தி முகாம்களிலிருந்து இந்தியா தூரத்தைப் பராமரிக்க வேண்டும் என்று வாதிட்டு, அணிசேராக் கொள்கையை நேரு ஆதரித்தார்.

இந்த உத்தி இந்தியாவின் சுயாட்சியைப் பாதுகாக்கவும், எந்தவொரு இராணுவக் கூட்டணியுடனும் கூட்டணி வைப்பதைத் தடுக்கவும், நாடு மோதலுக்குள் தள்ளப்படாமல் அதன் சொந்த நலன்களைப் பின்பற்ற அனுமதிக்கவும் முயன்றது.

பஞ்சசீல்: நேரு தனது கொள்கை வகுப்பில் சர்வதேச அமைதிக்கு முன்னுரிமை அளித்தார். 1954 ஆம் ஆண்டு சீனாவுடன் ஒரு சமாதான ஒப்பந்தத்தில் கையெழுத்திட்டபோது, பின்வரும் ஐந்து வழிகாட்டும் கொள்கைகளை (பஞ்சசீல்) கடைப்பிடிக்க வேண்டும் என்று அவர் வாதிட்டார், அவை பின்னர் மற்ற நாடுகளுடனான இந்தியாவின் இருதரப்பு உறவுகளில் வழிகாட்டும் கொள்கைகளாக மாறிவிட்டன.

1. பரஸ்பரம் பரஸ்பர பிராந்திய ஒருமைப்பாடு மற்றும் இறையாண்மைக்கு மரியாதை,
2. பரஸ்பர ஆக்கிரமிப்பு இல்லாமை,
3. பரஸ்பர குறுக்கீடு இல்லாமை,
4. சமத்துவம் மற்றும் பரஸ்பர நன்மை, மற்றும்
5. அமைதியான சகவாழ்வு.

மூன்றாம் உலக ஒற்றுமை:

மூன்றாம் உலகம் என்று அழைக்கப்படும் புதிதாக சுதந்திரம் பெற்ற நாடுகளிடையே ஒற்றுமையை வளர்ப்பதை நோக்கமாகக் கொண்டது நேருவின் வெளியுறவுக் கொள்கை.

பொருளாதார வளர்ச்சியின்மை மற்றும் எதிர்மறை காலனித்துவ மரபுகள் உள்ளிட்ட பொதுவான கவலைகளை சமாளிக்க கூட்டு நடவடிக்கை அவசியம் என்று அவர் நினைத்தார்.

காலனித்துவ நீக்கத்திற்கு ஆதரவு: நேரு காலனித்துவ நீக்கத்திற்கு குரல் கொடுத்து பல்வேறு நாடுகளின் சுதந்திரப் போராட்டங்களை ஆதரித்தார்.

காலனித்துவத்தை ஒரு பெரிய அநீதியாகக் கண்ட அவர், உலகம் முழுவதும் ஏகாதிபத்திய ஆதிக்கத்திற்கு முற்றுப்புள்ளி வைக்க வேண்டும் என்று வாதிட்டார்.

ஆசிய, ஆப்பிரிக்க மற்றும் லத்தீன் அமெரிக்க நாடுகளில் காலனித்துவ நீக்க முயற்சிகளை இந்தியா தீவிரமாக ஆதரித்தது, காலனித்துவ ஆட்சியிலிருந்து அவர்களின் சுதந்திரத்திற்காக வாதிட்டது.

நிறவெறி எதிர்ப்பு நிலைப்பாடு: தென்னாப்பிரிக்காவில் இனப் பிரிவினை முறையைக் கண்டித்து, அதன் ஒழிப்புக்காக வாதிட்டு, நிறவெறி எதிர்ப்புக் கொள்கையை இந்தியா வெளிப்படையாக ஆதரித்தது.

ஆயுதக் குறைப்பை ஊக்குவித்தல்: உலக அமைதியை அடைவதில் ஆயுதக் குறைப்பின் முக்கியத்துவத்தை நேரு வலியுறுத்தினார்.

1947 ஆம் ஆண்டு இந்தியாவில் அணுசக்தி ஆணையம் உருவாக்கம் போன்ற முயற்சிகளை ஆதரிப்பதன் மூலமும், 1962 ஆம் ஆண்டு பதினெட்டு நாடுகள் ஆயுதக் குறைப்பு மாநாட்டிற்கு நிதியுதவி செய்வதன் மூலமும் சர்வதேச அளவில் ஆயுதக் குறைப்புக்கான தனது உறுதிப்பாட்டை அவர் வெளிப்படுத்தினார்.

நேருவின் கீழ் அண்டை நாடுகளுடனான இந்தியாவின் உறவு

இந்தியாவின் அண்டை நாடுகளை பரந்த அளவிலான பார்வையுடனும், பரந்த ஆசிய கட்டமைப்பிற்குள்ளும் நேரு பார்த்தார். அண்டை நாடுகளுடன் உறவை வளர்ப்பதில் அவர் ஓரளவு வெற்றி பெற்றார்.

நாடு	முக்கிய அம்சங்கள்
இந்தியா-பாகிஸ்தான்	• பின்னணி: ஜவஹர்லால் நேரு இந்தியப் பிரதமராக இருந்த காலத்தில், இந்தியா-பாகிஸ்தான் உறவுகள் ஒத்துழைப்பு, மோதல் மற்றும் சமரச முயற்சிகள் ஆகியவற்றின் கலவையால் குறிக்கப்பட்டன. பிரிவினைக்குப் பிறகு இந்தியா மற்றும் பாகிஸ்தான் இரண்டு நாடுகளுக்கும் நல்லெண்ணப் பற்றாக்குறை ஏற்பட்டது. • காஷ்மீர் பிரச்சினை: பாகிஸ்தானின் ஆதரவுடன் பழங்குடி போராளிகள் காஷ்மீருக்குள் ஊடுருவி, அப்பகுதியில் அழிவையும் குழப்பத்தையும் ஏற்படுத்தியபோது, காஷ்மீர் மோதல் அக்டோபர் 1947 இல் தொடங்கியது. • காஷ்மீர் மகாராஜா இந்திய அரசாங்கத்தை உதவிக்கு அழைத்தார், மேலும் பழங்குடி படையெடுப்பாளர்களை விரட்ட துருப்புக்கள் அனுப்பப்பட்டன. அதற்கு ஈடாக, அவர் இணைப்பு ஒப்பந்தத்தில் கையெழுத்திட்டார். • இந்தியா படையெடுப்பாளர்களை ஓரளவு விரட்டியடித்தபோது, இணைவு குறித்து பொது வாக்கெடுப்பு நடத்துவதாக நேரு உறுதியளித்தார். • பின்னர், மவுண்ட்பேட்டனின் ஆலோசனையின் பேரில், காஷ்மீர் பிரச்சினையை ஐக்கிய நாடுகள் சபைக்குக் கொண்டுவர நேரு முடிவு செய்தார். • ஐக்கிய நாடுகள் சபையில் பாகிஸ்தானின் நிலைப்பாட்டிற்கு பிரிட்டிஷ் ஆதரவு அளித்ததைக் கண்டு நேரு ஆச்சரியப்பட்டார், மேலும் இந்த விஷயத்தை சர்வதேச அரங்கிற்கு எடுத்துச் சென்றதற்கு வருத்தம் தெரிவித்தார். • 1954 ஆம் ஆண்டில், பள்ளத்தாக்கில் ஒரு பொது வாக்கெடுப்பு நடத்தப்படும் என்ற வாக்குறுதியை நேரு வாபஸ் பெற முடிவு செய்தார். • சிந்து நதி நீர் ஒப்பந்தம்: 1947 ஆம் ஆண்டு பிரிவினைக்குப் பின்னர் சிந்து நதி அமைப்பிலிருந்து நீரை சமமாகப் பகிர்வது இந்தியாவிற்கும் பாகிஸ்தானுக்கும் இடையே ஒரு சர்ச்சைக்குரிய பிரச்சினையாக இருந்து வருகிறது. • இறுதியாக, இந்தியாவில் உருவாகி பாகிஸ்தானுக்குள் பாயும் ஆறு ஆறுகளை உள்ளடக்கிய சிந்து நதி நீர் ஒப்பந்தம் செப்டம்பர் 19, 1960 அன்று கையெழுத்தானது. • இந்த ஒப்பந்தம் சிந்து நதியின் 3 கிழக்கு துணை நதிகளான (சட்லஜ், பியாஸ் மற்றும் ரவி) அனைத்து நீரையும் இந்தியா தடையின்றி

பயன்படுத்த அனுமதிக்கிறது, அதே நேரத்தில் பாகிஸ்தான் மேற்கு துணை நதிகளான (சிந்து அல்லது சிந்து, ஜீலம் மற்றும் செனாப்) பயன்பாட்டைப் பெறுகிறது.

இந்தியா-சீனா

- சியாங் கைஷேக்கின் தேசியவாத அரசாங்கத்தின் கீழ் இந்தியா சீனாவுடன் இராஜதந்திர உறவுகளை ஏற்படுத்தியது, பின்னர் 1949 இல் கம்யூனிஸ்டுகள் சீனாவைக் கைப்பற்றிய பிறகு மாவோ சேதுங் (அல்லது மாவோ சே துங்) தலைமையிலான புதிய அரசாங்கத்தை அங்கீகரித்தது.
- திபெத் மற்றும் பஞ்சசீலத்தில் ஏற்பட்ட முன்னேற்றங்கள்: சீனா 1950 இல் திபெத்திற்குள் நுழைந்து ஆக்கிரமித்தது. 1954 இல், நேரு எந்தவிதமான பிரதிபலனும் இல்லாமல் சீனாவின் திபெத் ஆக்கிரமிப்பை அங்கீகரித்து பஞ்சசீல ஒப்பந்தத்தில் கையெழுத்திட்டார்.
- சீன ஆட்சிக்கு எதிரான தோல்வியுற்ற கிளர்ச்சிக்குப் பிறகு, மார்ச் 31, 1959 அன்று, தலாய் லாமா இந்தியாவுக்கு தப்பிச் சென்று அரசியல் அடைக்கலம் அளித்தார், இது உறவைப் பாதித்தது.
- எல்லை தகராறுகள் மற்றும் பேச்சுவார்த்தைகள்: சீனா அக்சாய் சின் பிரதேசத்தை உரிமை கொண்டாடியது, இது எல்லை தகராறுகளுக்கு வழிவகுத்தது. 1960 ஆம் ஆண்டில், சீன மற்றும் இந்திய அதிகாரிகளுக்கு இடையே பேச்சுவார்த்தைகள் நடந்தன, ஆனால் தோல்வியடைந்தன.
- 1962 ஆம் ஆண்டு சீன-இந்தியப் போர்: அக்டோபர் 1962 இல், சீனா NEFA மற்றும் லடாக்கில் இந்தியாவின் மீது தாக்குதலைத் தொடங்கியது. இந்தப் போரில் இந்தியா தோல்வியடைந்தது.
- விளைவுகள்: இந்தியாவின் சுயமரியாதை பாதிக்கப்பட்டது, மேலும் அணிசேராக் கொள்கை ஆய்வுக்கு உட்பட்டது.
- 1962-63 க்கு இடையில் நடந்த நாடாளுமன்ற இடைத்தேர்தல்களில் காங்கிரஸ் கட்சி தோல்வியடைந்தது, மேலும் 1963 இல் நேரு மீது நம்பிக்கையில்லா தீர்மானம் கொண்டு வரப்பட்டது, இது சுதந்திர இந்தியாவில் இதுபோன்ற முதல் தீர்மானமாகும்.
- இந்தப் போர் மூன்றாம் ஐந்தாண்டுத் திட்டத்தை பாதித்தது, பாதுகாப்புக்கான வளங்களைத் திருப்பிவிட்டன. போருக்குப் பிறகு இந்தியாவின் வெளியுறவுக் கொள்கையிலும் மாற்றம் ஏற்பட்டது.

இந்தியா-நேபாளம்

- ஜூலை 1950 இல், இந்தியாவும் நேபாளமும் நட்புறவு ஒப்பந்தத்தில் கையெழுத்திட்டன. இந்தியா நேபாளத்தின் இறையாண்மை, பிராந்திய ஒருமைப்பாடு மற்றும் சுதந்திரத்தை அங்கீகரித்தது.
- 1950 ஆம் ஆண்டில், நேபாளத்தில் ராணாவின் ஆட்சியை முடிவுக்குக் கொண்டு வந்து மகாராஜாவின் ஆட்சியை மீண்டும் நிறுவுவதில் இந்தியாவும் முக்கிய பங்கு வகித்தது.
- நேபாளத்தை இந்தியாவின் ஒரு மாகாணமாக்க வேண்டும் என்று திரிபுவன் பீர் பிக்ரம் ஷா நேருவிடம் பரிந்துரைத்தார். ஆனால் நேபாளம் ஒரு சுதந்திர நாடாக இருக்க வேண்டும் என்ற அடிப்படையில் நேரு அந்த வாய்ப்பை நிராகரித்தார்.
- இந்தியாவிற்கும் சீனாவிற்கும் இடையில் நேபாளம் ஒரு இடைத்தடையாக இருக்க வேண்டும் என்று நேரு விரும்பினார்.

- - இந்தியாவின் முயற்சிகளால் 1955 ஆம் ஆண்டு நேபாளம் ஐ.நா.வில் ஒரு சுதந்திர நாடாக சேர்க்கப்பட்டது....

இந்தியா-பூட்டான்

- 1949 ஆம் ஆண்டில், இந்தியாவும் பூட்டானும் நிரந்தர அமைதி மற்றும் நட்புறவுக்கான ஒப்பந்தத்தில் கையெழுத்திட்டன.
  - 1958 ஆம் ஆண்டு நேரு பூட்டானுக்கு விஜயம் செய்தார், இது இந்திய-பூட்டான் உறவுகளில் ஒரு முக்கிய நிகழ்வாகும்.
  - ஏதேனும் ஆக்கிரமிப்பு ஏற்பட்டால் பூட்டானுக்கு சுதந்திரம் அளிப்பதாக அவர் உறுதியளித்தார்.
  - இந்தியாவால் நிதியளிக்கப்பட்ட முதல் ஐந்தாண்டுத் திட்டம் 1961 ஆம் ஆண்டு தொடங்கப்பட்டது.
  - பூட்டானின் உள் நிர்வாகத்தில் தலையிடாமல் இருக்க இந்தியா ஒப்புக்கொண்டது.
- - பூட்டான் அதன் வெளி உறவுகள் தொடர்பான விஷயங்களில் இந்திய அரசாங்கத்தின் ஆலோசனையின்படி வழிநடத்தப்பட ஒப்புக்கொண்டது.

இந்தியா-இலங்கை

- இந்தியாவும் இலங்கையும் முறையே 1947 மற்றும் 1948 ஆம் ஆண்டுகளில் பிரிட்டிஷ் ஆட்சியிலிருந்து சுதந்திரம் பெற்றன.
  - இந்தியா-இலங்கை உறவின் ஆரம்ப ஆண்டுகள் அவ்வளவு நட்பாக இல்லை.
  - இந்தியாவிற்கு எதிரான செல்வாக்கை அதிகரிக்க இலங்கை பாகிஸ்தான் மற்றும் சீனாவுடன் அதன் சுதந்திரமான மற்றும் சுமுகமான உறவுகளை வளர்த்துக் கொண்டது.
  - 1956 ஆம் ஆண்டுக்குப் பிறகு, இலங்கையில் ஒரு புதிய அரசாங்கம் வந்த பிறகு இந்த உறவுகள் வேகமாக மாறின.
  - 1959 ஆம் ஆண்டு திபெத் பிரச்சினையில் இருவரும் ஒரே மாதிரியான அணுகுமுறையை ஏற்றுக்கொண்டனர்.
  - 1960 ஆம் ஆண்டு ஆங்கிலேயர்களிடமிருந்து விடுதலை பெற்ற பிறகு கோவா, டாமன் மற்றும் டையூவை இந்தியாவில் இணைப்பதற்கு இலங்கை ஆதரவளித்தது.
  - நேருவின் மறைவுக்குப் பிறகு, இலங்கை மே 28 ஆம் தேதியை நேருவின் நினைவாக பொது விடுமுறையாக அறிவித்தது.

இந்தியா-பர்மா

- இரு பிரதமர்களுக்கும் இடையே நிலவிய தனிப்பட்ட நட்பால் இரு நாடுகளுக்கும் இடையிலான உறவு வலுப்படுத்தப்பட்டது.
- நேருவும் யூ நுவும்.
- 1949 ஆம் ஆண்டு சுதந்திரம் பெற்ற பின்னர் மியான்மர் உள்நாட்டு நெருக்கடியை எதிர்கொண்ட நேரத்தில், இந்தியா அதன் அண்டை நாட்டிற்கு இயல்புநிலையை மீட்டெடுக்க உதவி மற்றும் உதவியை வழங்கியது.
- 1951 ஆம் ஆண்டு, இந்தியாவும் மியான்மரும் நட்புறவு ஒப்பந்தத்தில் கையெழுத்திட்டன.
- 1960 ஆம் ஆண்டு சீன-பர்மிய எல்லை ஒப்பந்தம் மற்றும் நட்பு மற்றும் பரஸ்பர ஆக்கிரமிப்பு அல்லாத ஒப்பந்தம் ஆகியவை இந்திய-பர்மிய உறவுகளைப் பாதித்தன.

- 1962 ஆம் ஆண்டு சீன-இந்தியப் போரில் மியான்மர் நடுநிலை வகித்ததை இந்தியா 'சீன சார்பு' என்று விளக்கியது, இதனால் உறவு சீர்குலைந்தது.
- - மியான்மரில் 1962 ஆம் ஆண்டு இராணுவ ஆட்சிக் கவிழ்ப்பு இருதரப்பு உறவுகளில் முழுமையான சீர்குலைவை ஏற்படுத்தியது.

நேருவிய வெளியுறவுக் கொள்கையின் முக்கியத்துவம்

- இந்தியாவின் வெளியுறவுக் கொள்கையில் முதல் பிரதமரால் வகுக்கப்பட்ட நோக்கங்கள் இன்றும் கூட பொருத்தமானவையாக உள்ளன, மேலும் பொருளாதார தாராளமயமாக்கல் மற்றும் பன்முக உலகில் அதிக முக்கியத்துவம் பெற்றுள்ளன.
- மூலோபாய சுயாட்சி: நேருவால் தொடங்கப்பட்ட அணிசேரா இயக்கம், உலக ஒழுங்கில் ஒற்றை துருவமுனைப்பு சகாப்தம் முடிந்து, உலகம் முழுவதும் பனிப்போரின் ஒரு புதிய கட்டம் இருண்டதாகத் தோன்றும் இன்றைய காலகட்டத்தில் அதன் பொருத்தத்தைக் கொண்டுள்ளது.
- உதாரணமாக, ரஷ்யா-உக்ரைன் போரின் சூழலில், இந்தியாவின் உறுதியான நடுநிலைமை மற்றும் ரஷ்யா மற்றும் அமெரிக்கா ஆகிய இரு நாடுகளுடனும் தொடர்ச்சியான ஈடுபாடுகள் அதன் வெளியுறவுக் கொள்கையின் நுட்பமான தன்மையை அடிக்கோடிட்டுக் காட்டுகின்றன.
- ரஷ்யாவின் ஆக்கிரமிப்பைக் கண்டித்தும், மூலோபாய சுயாட்சி மற்றும் பல-சீரமைப்பு பாதையைத் தேர்ந்தெடுத்தும், அணிசேரா கொள்கையின் முக்கியக் கொள்கைகளைப் பாதுகாத்தும், ஐ.நா. முன்மொழிவில் இந்தியா வாக்களிப்பதைத் தவிர்த்து வந்தது.
- சுதந்திரமான வெளியுறவுக் கொள்கை: வல்லரசுகளின் அழுத்தங்கள் இருந்தபோதிலும் ஒரு சுதந்திரமான வெளியுறவுக் கொள்கையைப் பின்பற்றுவதன் மரபு, பல துருவ உலகில் தேசிய நலன்களையும் இறையாண்மையையும் பாதுகாப்பதன் முக்கியத்துவத்தை பிரதிபலிக்கிறது.
- இது பல சந்தர்ப்பங்களில் இந்தியாவிற்கு உதவியுள்ளது.
- ஆசிய அடையாளம்: ஆசியாவிற்குள் உறவுகளை வலுப்படுத்துவதில் நேருவின் கவனம், இன்று உலக விவகாரங்களில் ஆசியாவின் செல்வாக்கு அதிகரித்து வருவதாலும், பிராந்தியங்களுக்கு இடையேயான ஒத்துழைப்புக்கான சாத்தியக்கூறுகள் இருப்பதாலும், பொருத்தமாக உள்ளது.
- உலகளாவிய அமைதிக்கான நாட்டம்: விரைவான மாற்றங்கள் மற்றும் சிக்கலான சவால்களால் குறிக்கப்பட்ட ஒரு சகாப்தத்தில், இந்தியா பல்வேறு அதிகாரக் குழுக்களுடன் ஆக்கப்பூர்வமாக ஈடுபடுகிறது மற்றும் சிக்கலான இராஜதந்திர கடல்களில் செல்ல அதன் திறன், சர்வதேச மோதல்களில் ஒரு சாத்தியமான மத்தியஸ்தராக நாட்டைக் காட்டுகிறது, ஒத்துழைப்பு, அமைதி மற்றும் பரஸ்பர மரியாதை கொள்கைகளை உள்ளடக்கியது.
- அணு ஆயுதங்களை வாங்கிய பிறகும், இன்றைய காலகட்டத்தில் உலக அமைதி மற்றும் பொறுப்பான சக்தியின் ஊதுகுழலாக இந்தியா தன்னை நிலைநிறுத்திக் கொண்டுள்ளது. இதில் நேருவுக்கு குறிப்பிடத்தக்க பங்கு உண்டு.
- உலகளாவிய தெற்கின் குரல்: மூன்றாம் உலகத்திற்கான நேருவின் ஒற்றுமை, உலகளாவிய தெற்கில் இந்தியாவின் அதிகரித்து வரும் தடம் பதிவில் பிரதிபலிக்கிறது, அங்கு அது வெற்றிகரமாக அதன் குரலாக மாறியுள்ளது.
- இது சமீபத்தில் 2023 இல் இந்தியாவில் நடைபெற்ற வெற்றிகரமான G-20 உச்சிமாநாட்டில் தெளிவாகத் தெரிந்தது.

நேருவிய வெளியுறவுக் கொள்கையின் வரம்புகள்

- நேருவின் வெளியுறவுக் கொள்கையும் விமர்சனங்களை எதிர்கொண்டுள்ளது, அவற்றில் சில கீழே குறிப்பிடப்பட்டுள்ளன.
- அணிசேராமை மற்றும் பனிப்போர் இயக்கவியல்: நேருவின் அணிசேராமைக் கொள்கைக்கு அதன் வரம்புகள் இருந்தன. இரு வல்லரசுகளுடனும் தனது உறவுகளை சமநிலைப்படுத்துவதில் இந்தியா பெரும்பாலும் சவால்களை எதிர்கொண்டது, மேலும் இந்தியாவின் அணிசேராமை நிலைப்பாடு ஒரு பக்கம் அல்லது மற்றொரு பக்கம் சாய்ந்ததாகக் கருதப்பட்ட சந்தர்ப்பங்களும் இருந்தன.
- அணிசேராக் கொள்கையில் அதிக கவனம் செலுத்துவது சில நேரங்களில் இந்தியாவின் நலன்களுக்கு பயனளிக்கக்கூடிய மூலோபாய கூட்டணிகள் மற்றும் கூட்டாண்மைகளுக்கான வாய்ப்புகளை இழக்க வழிவகுத்தது.
- சீனா பிரச்சினையில் தோல்வி: சீனா பிரச்சினையில், நேரு குறுகிய பார்வை அணுகுமுறையைக் கொண்டிருந்ததாகவும், யதார்த்தத்தை விட இலட்சியவாதத்தில் நம்பிக்கை கொண்டதாகவும் குற்றம் சாட்டப்படுகிறார்.
- 1959 முதல் சீனாவிடமிருந்து தெளிவான எதிர்மறை சமிக்ஞைகளைப் பெற்ற போதிலும், எல்லைப் பிரச்சினைகளைத் தீர்க்க இந்திய அரசாங்கம் போதுமான முயற்சிகளை எடுக்கவில்லை.
- அக்சாய் சின் பகுதிக்கு அருகிலுள்ள திபெத்தில் உள்கட்டமைப்பு மேம்பாடு தொடர்பான உளவுத்துறை தோல்வியும் ஏற்பட்டது.
- நெருக்கடியில் தார்மீக அரசியலும்' மூன்றாம் உலகவாதமும்' பயனற்றதாக நிரூபிக்கப்பட்டன, மேலும் பாதுகாப்புக்கான செலவினங்களை அதிகரிப்பதன் மூலம் இந்தியா மிகவும் யதார்த்தமான மற்றும் உறுதியான வெளியுறவுக் கொள்கையை ஏற்றுக்கொள்ள கட்டாயப்படுத்தியது.
- காஷ்மீர் பிரச்சினையில் தோல்வி: இந்திய அரசு இந்த விஷயத்தை ஐ.நா. பாதுகாப்பு சபைக்கு எடுத்துச் சென்றது. அதில், ஐக்கிய நாடுகள் சபையில் பிரிட்டன் பாகிஸ்தானுக்கு ஆதரவாக நின்றபோது வழக்கின் தகுதிக்கு பதிலாக பனிப்போரின் அதிகார அரசியல் மேலோங்கியது.
- அரசாங்கம் ஐ.நா.வுக்குச் செல்வதற்கு முன்பு இராணுவம் அதன் எல்லைகளை முதலில் சரிசெய்ய அனுமதித்திருக்க வேண்டும்.
- இந்தியா-பாகிஸ்தான் உறவுகளில் காஷ்மீர் மிகவும் உணர்ச்சிகரமான பிரச்சினையாக இருந்து வருகிறது.
- UNSC உறுப்பினர்: 1950 மற்றும் 1955 ஆம் ஆண்டுகளில் அமெரிக்காவும் அப்போதைய சோவியத் யூனியனும் பாதுகாப்பு கவுன்சிலில் சேர வழங்கிய சலுகைகளை நேரு மறுத்துவிட்டார், சீனாவின் இழப்பில் என்று நம்பப்படுகிறது.
- இந்தியா இன்னும் கவுன்சிலில் நிரந்தர உறுப்பினராக ஆவதற்கு முயற்சி செய்து வருகிறது.
- அணு ஆயுதப் பரவல் தடை ஒப்பந்தம் (NPT) 1968 ஆம் ஆண்டு அறிமுகப்படுத்தப்படுவதற்கு முன்பு, அணு ஆயுதக் குறைப்பு மற்றும் அணு தொழில்நுட்பத்தின் சிவில் பயன்பாட்டிற்கு அதிக முக்கியத்துவம் கொடுக்கும் கொள்கையால், அணு ஆயுதத்தை வெடிக்கச் செய்யும் வாய்ப்பு இந்தியாவுக்குக் குறைந்தது.

- NPT, P-5 உறுப்பினர்களை மட்டுமே அணு ஆயுத சக்திகளாக அங்கீகரிக்கிறது, 1968 ஆம் ஆண்டுக்குள் அணு ஆயுதங்களை வெற்றிகரமாக சோதித்த ஒரே நாடுகள் இவைதான்.
- NPT-யில் உறுப்பினர் பதவி கோரும் உயர்மட்ட அணுசக்தி விநியோகஸ்தர்கள் குழுவில் (NSG) உறுப்பினராகப் பெறுவதற்கு இந்தியா இப்போது கடுமையான முயற்சிகளை மேற்கொண்டு வருகிறது.
- உலகப் பொருளாதாரத்துடன் மட்டுப்படுத்தப்பட்ட ஈடுபாடு: நேருவிய சகாப்தத்தில் வெளியுறவுக் கொள்கை உலகப் பொருளாதாரத்துடன் தீவிரமாக ஈடுபடுவதற்குப் பதிலாக புவிசார் அரசியல் மற்றும் மூலோபாயப் பிரச்சினைகளுக்கு அதிக முக்கியத்துவம் அளித்தது.
- இது சர்வதேச வர்த்தகத்தில் இந்தியாவின் பங்களிப்பை மட்டுப்படுத்தியது மற்றும் அதன் பொருளாதார வளர்ச்சியைத் தடுத்தது.
- வரையறுக்கப்பட்ட பிராந்திய ஒத்துழைப்பு: மூன்றாம் உலக ஒற்றுமைக்காக வாதிட்ட போதிலும், இந்தியாவின் தெற்காசிய அண்டை நாடுகளுடனான ஈடுபாடும் சவால்களை எதிர்கொண்டது.
- இலங்கை மற்றும் பாகிஸ்தானுடனான உறவுகள் தொடர்ந்து பதட்டமாகவே இருந்தன, மேலும் பிராந்திய ஒத்துழைப்பை வளர்ப்பதற்கான முயற்சிகள் சில நேரங்களில் தடைகளை எதிர்கொண்டன.

பஞ்சசீலம்

சர்வதேச உறவுகளை நடத்துவதற்கு, அனைத்து நாடுகளும் அமைதி மற்றும் நல்லிணக்கத்துடன் இணைந்து வாழவும், செழிக்கவும் விரும்பும் புதிய கொள்கைகளை உலகம் கேட்கும் ஒரு சந்தர்ப்பத்தில், பஞ்சீல் பிறந்தார். ஐம்பது ஆண்டுகளுக்குப் பிறகும், பஞ்சீலின் பொன்விழாவில், 1954 இல் உருவான நாண், அமைதியான சகவாழ்வின் துறைமுகத்திற்கு வழிகாட்டும் நட்சத்திரத்தைத் தேடும் உலகில் இன்னும் தூய்மையாகவும் உண்மையாகவும் ஒலிக்கிறது. பஞ்சீல் அல்லது அமைதியான சகவாழ்வின் ஐந்து கொள்கைகள், முதன்முதலில் ஏப்ரல் 29, 1954 அன்று சீனாவின் திபெத் பகுதிக்கும் இந்தியாவிற்கும் இடையிலான வர்த்தகம் மற்றும் தொடர்பு ஒப்பந்தத்தில் முறையாக அறிவிக்கப்பட்டன, அதன் முன்னுரையில், இரு அரசாங்கங்களும் " பின்வரும் கொள்கைகளின் அடிப்படையில் தற்போதைய ஒப்பந்தத்தில் நுழையத் தீர்மானித்துள்ளன" என்று கூறியது: -

1. பரஸ்பரம் பரஸ்பர பிராந்திய ஒருமைப்பாடு மற்றும் இறையாண்மைக்கு மரியாதை,
2. பரஸ்பர ஆக்கிரமிப்பு இல்லாமை,
3. பரஸ்பர குறுக்கீடு இல்லாமை,
4. சமத்துவம் மற்றும் பரஸ்பர நன்மை, மற்றும்
5. அமைதியான சகவாழ்வு."

இரண்டு மாதங்களுக்குப் பிறகு, பிரதமர் சோவ் என்லாய் இந்தியாவிற்கு வருகை தந்தபோது, அவரும் பிரதமர் ஜவஹர்லால் நேருவும் ஜூன் 28, 1954 அன்று ஒரு கூட்டு அறிக்கையை வெளியிட்டனர். இது இரு நாடுகளுக்கும் இடையிலான உறவுகளுக்கு மட்டுமல்லாமல், மற்ற அனைத்து நாடுகளுடனான உறவுகளுக்கும் பஞ்சசீலத்தை ஒரு கட்டமைப்பாகக் கொண்ட அவர்களின் பார்வையை விரிவுபடுத்தியது. இதனால் உலகில் அமைதி மற்றும் பாதுகாப்பிற்கான உறுதியான அடித்தளம் அமைக்க முடியும். பஞ்சசீல், அதன் படைப்பாளர்களால் கற்பனை செய்யப்பட்டது போல், சர்வதேச தொடர்புக்கு அடிப்படையாக,

இருதரப்பு அல்லது பலதரப்பு என, அனைவரின் அமைதி மற்றும் வளர்ச்சிக்கும் அர்ப்பணிக்கப்பட்ட ஒரு மாற்று சித்தாந்தத்தை வழங்கியதால், அவர்கள் கடினமாக வென்ற சுதந்திரத்தை ஒருங்கிணைக்க இடத்தைத் தேடும் புதிதாக நிறுவப்பட்ட நாடுகளின் குரலுக்கு சாராம்சத்தை அளித்தது. அந்த நேரத்தில், பஞ்சசீலத்தை ஏற்றுக்கொள்வது " சூழ்நிலைகள் அனுமதிக்கும் போது விரிவடையக்கூடிய ஒரு அமைதிப் பகுதியை உருவாக்கவும் உதவும், இதனால் போரின் வாய்ப்புகளைக் குறைத்து உலகம் முழுவதும் அமைதிக்கான காரணத்தை வலுப்படுத்த முடியும்" என்ற நம்பிக்கையையும் இரு பிரதமர்களும் கூட்டு அறிக்கையில் தெரிவித்தனர்.

இந்தக் கண்ணோட்டம் ஆசியா மற்றும் உலக மக்களின் கற்பனையைக் கவர்ந்தது. ஏப்ரல் 1955 இல் 29 ஆப்ரோ-ஆசிய நாடுகளின் பாண்டுங் மாநாட்டால் வெளியிடப்பட்ட பிரகடனத்தில் விவரிக்கப்பட்ட சர்வதேச அமைதி மற்றும் ஒத்துழைப்பின் பத்து கொள்கைகளில் பஞ்சசீல் இணைக்கப்பட்டது. இந்தியா, யூகோஸ்லாவியா மற்றும் ஸ்வீடன் ஆகியவற்றால் முன்வைக்கப்பட்ட அமைதியான சகவாழ்வு குறித்த தீர்மானத்தில் பஞ்சசீலின் கொள்கைகள் இணைக்கப்பட்டு, டிசம்பர் 11, 1957 அன்று ஐக்கிய நாடுகள் பொதுச் சபையால் ஒருமனதாக ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டபோது பஞ்சசீலின் உலகளாவிய பொருத்தம் வலியுறுத்தப்பட்டது. 1961 ஆம் ஆண்டில், பெல்கிரேடில் நடந்த அணிசேரா நாடுகளின் மாநாடு பஞ்சசீலை அணிசேரா இயக்கத்தின் கொள்கை மையமாக ஏற்றுக்கொண்டது. பல ஆண்டுகளாக, பஞ்சசீலின் நெறிமுறைகள் உலக நிகழ்வுகளில் பிரதிபலித்தன, வடக்கு-தெற்கு உரையாடலில் வளரும் நாடுகளின் நிலைப்பாட்டில் வெளிப்பாட்டைக் கண்டன.

உலகின் மிகப் பழமையான நாகரிகங்களில் இரண்டான அதன் தோற்றுவிப்பாளர்களின் கலாச்சார மரபுகளில் அதன் உறுதியான வேர்களை அடிப்படையாகக் கொண்டது பஞ்சசீலத்தின் காலத்தால் அழியாத பொருத்தம். சீனாவில் புத்த மதம் பரவியதன் மூலம் நிறுவப்பட்ட இணைப்பு, இந்தியாவும் சீனாவும் பஞ்சசீலக் கொள்கைகளை உருவாக்குவதற்கான வரலாற்று அடிப்படையை அமைத்தது.

பஞ்சசீலின் 50 வது ஆண்டு விழாவில், 1954 ஆம் ஆண்டு கூட்டு அறிக்கையில் பொதிந்துள்ள அதன் பொருத்தம், அது முதலில் கருத்தரிக்கப்பட்டபோது இருந்ததைப் போலவே இன்றும் பிரகாசமாக பிரகாசிக்கிறது என்று நாம் தயக்கமின்றி கூறலாம். பஞ்சசீல் ஒரு பிந்தைய காலனித்துவ உலகின் சூழலில் உருவாக்கப்பட்டது, அங்கு பலர் அமைதி மற்றும் அனைவரின் வளர்ச்சிக்கும் அர்ப்பணிக்கப்பட்ட மாற்று சித்தாந்தத்தைத் தேடினர். ஐம்பது ஆண்டுகளுக்குப் பிறகு, உலகம் இப்போது பனிப்போர் சகாப்தத்தில் ஆதிக்கம் செலுத்திய விரோதக் கட்டமைப்புகளுக்கு மாற்றாகத் தேடுகிறது. உலகெங்கிலும் உள்ள நாடுகள் நீட்டிக்கப்பட்ட மற்றும் பரஸ்பர ஆதரவான ஏற்பாடுகளை உருவாக்குவதில் கவனம் செலுத்துகின்றன, மேலும் உலகமயமாக்கல், பாரம்பரியமற்ற பாதுகாப்பு அச்சுறுத்தல்கள் மற்றும் பல துருவமுனைப்புக்கான தேடலின் பின்னணியில் ஒரு புதிய பொருளாதார, சமூக மற்றும் அரசியல் உலக ஒழுங்கை வரையறுக்க முயற்சிக்கின்றன.

பஞ்சசீல், சர்வதேச தொடர்புக்கான இந்த வளரும் முன்னுதாரணத்திற்கான சித்தாந்த அடித்தளத்தை வழங்க முடியும், அனைத்து நாடுகளும் தங்கள் தேசிய அடையாளம், உணர்வு மற்றும் தன்மையைப் பேணுகையில், ஒத்துழைப்பில் அமைதி மற்றும் செழிப்பை நோக்கிச் செயல்பட அனுமதிக்கிறது. பிரதமர் ஜவஹர்லால் நேரு, "உலகிற்கு அமைதியை விரும்புவோர், அனைத்து ஆக்கிரமிப்பு, அனைத்து ஏகாதிபத்திய ஆதிக்கம், மற்ற நாடுகளின் விவகாரங்களில் கட்டாய தலையீடுகள் அனைத்தும் முற்றிலுமாக முடிவுக்கு வராவிட்டால், கிழக்கு அல்லது மேற்கு நாடுகளுக்கு சமநிலை அல்லது ஸ்திரத்தன்மை இருக்காது என்பதை ஒருமுறை அறிந்து கொள்ள

வேண்டும்" என்று சரியாகச் சொன்னார். இன்று, பஞ்சசீல் உலகம் அதிகார சமநிலை மற்றும் போட்டி பாதுகாப்பு, அதன் விளைவாக எதிரியைத் தேடுவது மற்றும் ஒத்துழைப்பை விட மோதல்களில் செயல்பாடுகளை முன்னறிவிப்பது போன்ற பாரம்பரிய கருத்துக்களிலிருந்து விலகிச் செல்ல உதவ முடியும்.

இருப்பினும், இன்றைய உலகில், பஞ்சசீலத்தை வளர்ச்சியடையாதவர்களுக்கு அதிகாரம் அளிக்கும் ஒரு மாற்று சித்தாந்தமாக விளம்பரப்படுத்துவது மட்டும் போதாது. பஞ்சசீலம் என்பது முழு உலகிற்கும் ஒரு சித்தாந்தம் என்பதையும், வளர்ச்சியடையாதவர்களுக்குப் போலவே உலகின் வளர்ந்த நாடுகளுக்கும் பொருத்தமானது என்பதையும் தெளிவுபடுத்த வேண்டும். இன்று வலியுறுத்த வேண்டியது என்னவென்றால், பஞ்சசீலத்தின் கொள்கைகள் அதிகாரமளிக்கும் கொள்கைகள் மட்டுமல்ல, அவை ஒரு குறிப்பிட்ட நடத்தை விதியை உள்ளடக்கிய வழிகாட்டும் கொள்கைகளாகும். அவற்றின் சாராம்சம் அதிகாரத்தைப் பயன்படுத்தாதது, சகிப்புத்தன்மையின் அணுகுமுறை," ஒருவரின் வாழ்க்கையை வாழ்வது, மற்றவர்களிடமிருந்து கற்றுக்கொள்வது, ஆனால் தலையிடவோ அல்லது தலையிடவோ கூடாது", மற்றும் மற்றவர்கள் உங்களுக்குச் செய்ய வேண்டும் என்று நீங்கள் விரும்புவதைப் போல அவர்களுக்குச் செய்ய வேண்டிய கடமை. தார்மீக உறுதிகளைத் தேடும் உலகில் பஞ்சசீலத்தின் இந்த செய்தியை வலியுறுத்துவது பொருத்தமற்றதாக இருக்காது.

"பிரதமர்கள் இந்தக் கொள்கைகளை மீண்டும் உறுதிப்படுத்தினர், மேலும் ஆசியாவின் பிற நாடுகளுடனும் உலகின் பிற பகுதிகளுடனும் உள்ள உறவுகளில் அவை பயன்படுத்தப்பட வேண்டும் என்று உணர்ந்தனர். இந்தக் கொள்கைகள் பல்வேறு நாடுகளுக்கு இடையே மட்டுமல்ல, பொதுவாக சர்வதேச உறவுகளிலும் பயன்படுத்தப்பட்டால், அவை அமைதி மற்றும் பாதுகாப்பிற்கான உறுதியான அடித்தளத்தை உருவாக்கும், மேலும் இன்று நிலவும் அச்சங்களும் அச்சங்களும் நம்பிக்கை உணர்வுக்கு இடமளிக்கும்.

ஆசியா மற்றும் உலகின் பல்வேறு பகுதிகளில் வெவ்வேறு சமூக மற்றும் அரசியல் அமைப்புகள் இருப்பதை பிரதமர்கள் அங்கீகரித்தனர். இருப்பினும், மேற்கூறிய கொள்கைகள் ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டு செயல்படுத்தப்பட்டால், எந்த ஒரு நாடும் மற்றொரு நாட்டிற்குள் தலையிடாவிட்டால், இந்த வேறுபாடுகள் அமைதிக்கு இடையூறாகவோ அல்லது மோதல்களை உருவாக்கவோ கூடாது. ஒவ்வொரு நாட்டின் பிராந்திய ஒருமைப்பாடு மற்றும் இறையாண்மை மற்றும் ஆக்கிரமிப்பு இல்லாமை உறுதி செய்யப்படுவதால், சம்பந்தப்பட்ட நாடுகளுக்கு இடையே அமைதியான சகவாழ்வு மற்றும் நட்பு உறவுகள் இருக்கும். இது இன்று உலகில் நிலவும் பதட்டங்களைக் குறைத்து, அமைதியான சூழலை உருவாக்க உதவும்.

"இந்தக் கொள்கைகள் நமது இரு நாடுகளுக்கும் மட்டுமல்ல, மற்றவர்களுக்கும் நல்லது... ஒவ்வொரு நாடும் அதன் சொந்தக் கொள்கையைப் பின்பற்றவும், அதன் சொந்த விதியை வகுக்கவும் சுதந்திரம் இருக்கும். மற்றவர்களிடமிருந்து கற்றுக்கொண்டு, மற்றவர்களுடன் ஒத்துழைத்து, ஆனால் அடிப்படையில் அதன் சொந்த மேதைமையை அடிப்படையாகக் கொண்டிருக்கும்."

"எங்கள் சொந்த சுதந்திரக் கொள்கையை நாங்கள் பெருமை அல்லது ஆணவத்தின் உணர்வில் பின்பற்றுவதில்லை. கடந்த காலத்தில் இந்தியா நிலைநிறுத்திய அனைத்திற்கும், இன்றும் நாங்கள் பொய் சொல்லாவிட்டால், நாங்கள் வேறுவிதமாகச் செய்ய மாட்டோம். அனைவருடனும் கூட்டுறவு மற்றும் நட்பையும், அனைத்து வகையான சிந்தனை மற்றும் கருத்துக்களின் ஓட்டத்தையும் நாங்கள் வரவேற்கிறோம், ஆனால் எங்கள் சொந்த பாதையைத் தேர்ந்தெடுக்கும் உரிமையை நாங்கள் வைத்திருக்கிறோம். அதுதான் பஞ்சசீலத்தின் சாராம்சம்."

"ஐக்கிய நாடுகள் சபைக்கும், உலகிற்கும், இதுபோன்ற ஒரு பிரகடனத்தை ஒருமனதாக நிறைவேற்றி, அந்தக் கொள்கைகளை அடிப்படையில் ஏற்றுக்கொண்டது ஒரு குறிப்பிடத்தக்க சாதனை என்று நான் நினைக்கிறேன். இந்தக் கொள்கைகள் சகிப்புத்தன்மை, தலையிடாமை, ஒருவரின் வாழ்க்கையை வாழ்வது, மற்றவர்களிடமிருந்து கற்றுக்கொள்வது, ஆனால் தலையிடாமலோ அல்லது தலையிடப்படாமலோ இருப்பது போன்ற அணுகுமுறையைக் குறிக்கின்றன."

"சகவாழ்வால் மட்டுமே எந்த இருப்பும் இருக்க முடியும். தலையிடாமை மற்றும் தலையிடாமை ஆகியவற்றை சர்வதேச நடத்தையின் அடிப்படை சட்டங்களாக நாங்கள் கருதுகிறோம்."

"1954 ஆம் ஆண்டில், இந்தியாவும் சீனாவும் அமைதியான சகவாழ்வின் ஐந்து கொள்கைகளான பஞ்சசீலத்தை அறிவித்தன. நாங்கள் பாராட்டிய கொள்கைகள் அப்போது மிகக் குறைவாகவே ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டன. பஞ்சசீலம் பிரதிநிதித்துவப்படுத்திய மாற்றுப் பாதையைக் கருத்தில் கொள்ள உலகம் மோதலின் பாதையைத் தொடர மிகவும் தீவிரமாக இருந்தது. இப்போது, முப்பது சித்திரவதை செய்யப்பட்ட ஆண்டுகளுக்குப் பிறகு, உலக ஒழுங்கின் பரிணாம வளர்ச்சிக்கு ஐந்து கோட்பாடுகள் சுட்டிக்காட்டிய பாதை உலகின் பாதையாக வெளிப்படத் தொடங்குகிறது. நீங்கள் நம்புவது போல், அமைதியான சகவாழ்வின் ஐந்து கொள்கைகள் நாடுகளுக்கு இடையிலான உறவுகளைக் கையாள சிறந்த வழியை வழங்குகின்றன என்று நாங்கள் நம்புகிறோம். தொகுதி அரசியலும் செல்வாக்கு மண்டலங்களும் மோதலுக்கு மட்டுமே வழிவகுக்கும், சர்வதேச உறவுகளை கூர்மைப்படுத்துகின்றன. ”

"இறையாண்மை மற்றும் பிராந்திய ஒருமைப்பாட்டிற்கான பரஸ்பர மரியாதை, பரஸ்பர ஆக்கிரமிப்பு இல்லாமை, ஒருவருக்கொருவர் உள் விவகாரங்களில் தலையிடாமை, சமத்துவம் மற்றும் பரஸ்பர நன்மை, அமைதியான சகவாழ்வு ஆகிய ஐந்து கொள்கைகள், இந்தியாவும் சீனாவும் கூட்டாகத் தொடங்கிவைக்கப்பட்டவை, இவை வரலாற்றின் சிறந்த காலங்களில் உயிர்ச்சக்தியுடன் நிரூபிக்கப்பட்டுள்ளன, இவை மாநிலங்களுக்கு இடையிலான நல்ல உறவுகளுக்கான அடிப்படை வழிகாட்டும் கொள்கைகளை உருவாக்குகின்றன என்பதை இரு தரப்பினரும் வலியுறுத்தினர். இந்த கொள்கைகள் ஒரு புதிய சர்வதேச அரசியல் ஒழுங்கு மற்றும் புதிய சர்வதேச பொருளாதார ஒழுங்கை நிறுவுவதற்கான அடிப்படை வழிகாட்டுதல்களையும் உருவாக்குகின்றன. இந்தக் கொள்கைகளின் அடிப்படையில் இந்தியா-சீனா நல்ல அண்டை மற்றும் நட்பு உறவுகளை மீட்டெடுப்பது, மேம்படுத்துவது மற்றும் வளர்ப்பது அவர்களின் பொதுவான விருப்பம் என்பதை இரு தரப்பினரும் ஒப்புக்கொண்டனர்."

"இந்தியாவும் சீனாவும் இணைந்து தொடங்கிய ஐந்து அமைதியான சகவாழ்வு கொள்கைகளின் அடிப்படையில் நட்பு, நல்ல அண்டை நாடு மற்றும் பரஸ்பர நன்மை பயக்கும் உறவுகளை தொடர்ந்து வளர்ப்பதற்கான தங்கள் தயார்நிலையை இரு தரப்பினரும் மீண்டும் உறுதிப்படுத்தினர், ஏனெனில் இந்தியாவிற்கும் சீனாவிற்கும் இடையிலான ஒத்துழைப்பு இரு நாடுகளின் மக்களின் அடிப்படை மற்றும் நீண்டகால நலன்களுக்காகவும், ஆசியாவிலும் உலகிலும் அமைதி மற்றும் ஸ்திரத்தன்மைக்கு உகந்ததாகவும் அவர்கள் நம்பினர்."

"இந்தியக் குடியரசு அரசாங்கமும் சீன மக்கள் குடியரசு அரசாங்கமும் (இனிமேல் இரு தரப்பினரும் என குறிப்பிடப்படும்), இறையாண்மை மற்றும் பிராந்திய ஒருமைப்பாட்டிற்கான பரஸ்பர மரியாதை, பரஸ்பர ஆக்கிரமிப்பு இல்லாமை, ஒருவருக்கொருவர் உள் விவகாரங்களில் தலையிடாமை, சமத்துவம் மற்றும் பரஸ்பர நன்மை மற்றும் அமைதியான சகவாழ்வு மற்றும் இந்தியா-சீன எல்லைப் பகுதிகளில் உண்மையான கட்டுப்பாட்டுக் கோட்டில் அமைதி மற்றும்

அமைதியைப் பேணுதல் ஆகிய ஐந்து கொள்கைகளின்படி இந்த ஒப்பந்தத்தில் கையெழுத்திட்டுள்ளன."

"...நாம் அனைவரும் சேர்ந்து, அமைதியான சகவாழ்வுக்கான ஐந்து கொள்கைகளை அல்லது இந்தியாவில் பஞ்சசீலமாக அறியப்படும் ஐந்து கொள்கைகளை உருவாக்கியபோது, சர்வதேச உறவுகளுக்கு வழிகாட்ட வேண்டிய கொள்கைகளை கருத்தியல் செய்யும் திறனை ஏற்கனவே காட்டியுள்ளோம். இந்தக் கொள்கைகள் அவை வரைவு செய்யப்பட்டபோது இருந்ததைப் போலவே இன்றும் செல்லுபடியாகும்."

"இறையாண்மை மற்றும் பிராந்திய ஒருமைப்பாட்டிற்கான பரஸ்பர மரியாதை, பரஸ்பர ஆக்கிரமிப்பு இல்லாமை, ஒருவருக்கொருவர் உள் விவகாரங்களில் தலையிடாமை, சமத்துவம் மற்றும் பரஸ்பர நன்மை மற்றும் அமைதியான சகவாழ்வு ஆகிய ஐந்து கொள்கைகளின்படி நீண்டகால நல்ல-அண்டை நாடுகளின் உறவை வளர்ப்பது இந்தியா மற்றும் சீனா மக்களின் அடிப்படை நலன்களுக்கு உதவும் என்று நம்புகிறோம்."

"...உலகில் அமைதி மற்றும் ஸ்திரத்தன்மைக்காக, வளரும் நாடுகளுக்கு சமத்துவம் மற்றும் நீதிக்காக, சமமான உலக வர்த்தக ஒழுங்கிற்காக, சுருக்கமாக அமைதியான சகவாழ்வின் ஐந்து கொள்கைகளை செயல்படுத்துவதற்காக, சர்வதேசத் துறையில் இந்தியாவும் சீனாவும் ஒத்துழைக்கக்கூடிய பெரிய பிரச்சினைகள் நிறைந்த பகுதி உலகில் உருவாகி வருவதாக நான் நம்புகிறேன்."

"பஞ்சசீலம், பரஸ்பர மரியாதை மற்றும் ஒருவருக்கொருவர் கவலைகள் மற்றும் சமத்துவத்திற்கான உணர்திறன் ஆகியவற்றின் அடிப்படையில் நீண்டகால ஆக்கபூர்வமான மற்றும் கூட்டுறவு கூட்டாண்மையை வளர்ப்பதற்கு இரு தரப்பினரும் உறுதிபூண்டுள்ளனர்"

"நல்ல அண்டை நாடுகள் உண்மையிலேயே சகோதரத்துவம் பெறுவதற்கு முன்பு, அவர்கள் முதலில் தங்கள் வேலிகளை சரிசெய்ய வேண்டும் என்ற உண்மையை ஒருவர் நிராகரிக்க முடியாது. சில தசாப்த கால இடைவெளிக்குப் பிறகு, இந்தியாவும் சீனாவும் சில ஆண்டுகளுக்கு முன்பு இந்த முக்கியமான முயற்சியைத் தொடங்கின. நாங்கள் நல்ல முன்னேற்றம் அடைந்துள்ளோம். அமைதியான சகவாழ்வுக்கான ஐந்து கொள்கைகளை உறுதியாகக் கடைப்பிடிப்பதன் மூலமும், ஒருவருக்கொருவர் கவலைகளுக்கு பரஸ்பர உணர்திறன் மற்றும் சமத்துவத்தை மதிப்பதன் மூலமும், நமது இரு நாடுகளும் இந்த செயல்முறையை மேலும் துரிதப்படுத்த முடியும் என்று நான் உறுதியாக நம்புகிறேன், இதனால் இந்த வேறுபாட்டை நமக்கு பின்னால் உறுதியாக வைக்க முடியும்."

அணிசேரா இயக்கம்

இரண்டு வல்லரசுகளான அமெரிக்கா மற்றும் சோவியத் ஒன்றியம் தலைமையிலான இரண்டு கூட்டணிகளுடன் இணைய மறுத்து, சர்வதேச அரசியலில் ஒரு சுயாதீனமான நடவடிக்கையைத் தொடரத் தேர்ந்தெடுத்த நாடுகளின் வெளியுறவுக் கொள்கைகளை விவரிக்க 'அணிசேராமை' என்ற சொல் பயன்படுத்தப்படுகிறது. அணிசேராமை நாடுகள் ஒன்றிணைந்து ஒரு பொதுவான தளத்தில் தங்கள் முயற்சிகளை ஒருங்கிணைத்தபோது அணிசேரா இயக்கம் (NAM) உருவானது. புதிதாக சுதந்திரம் பெற்ற வளரும் நாடுகள் உலக விவகாரங்களில் குறிப்பிடத்தக்க பங்கை வகிக்க அனுமதிப்பதன் மூலம் இது மாநிலங்களுக்கு இடையேயான உறவுகளின் தன்மையை மாற்றியது.

அணிசேராமை கருத்து

அணிசேராமை என்பது பனிப்போர் காலத்தில் இருந்த இரண்டு முக்கிய எதிர்க்கும் சக்திகளின் குழுக்களில் ஒன்று அல்லது மற்றொன்றின் பக்கத்தை நாடுகள் எடுக்க மறுப்பதைக் குறிக்கிறது. அணிசேராமை என்பது அமெரிக்கா தலைமையிலான மேற்கத்திய கூட்டணி அல்லது

சோவியத் ஒன்றியத்தின் தலைமையிலான கம்யூனிஸ்ட் கூட்டணியில் உள்ள எந்தவொரு நாட்டுடனும் இராணுவ கூட்டணிகளில் நுழையாமல் இருப்பதை வரையறுக்கலாம். இது வெளியுறவுக் கொள்கையில் சுதந்திரத்தை வலியுறுத்துவதாகும்.

சில மேற்கத்திய அறிஞர்கள் அணிசேராமையை " தனிமைவாதம், அர்ப்பணிப்பு இல்லாமை, நடுநிலைமை, நடுநிலைமை மற்றும் ஈடுபாட்டின்மை" ஆகியவற்றுடன் தொடர்ந்து குழப்பி வருகின்றனர். அணிசேராமை என்பது நடுநிலைமை அல்ல. அணிசேராமை என்பது ஒரு அரசியல் கருத்து, அதேசமயம், நடுநிலைமை என்பது ஒரு சட்டக் கருத்து. நடுநிலைமை போலல்லாமல், அணிசேராமை என்பது மாநில அரசியலமைப்பில் எழுதப்பட்ட சட்டம் அல்ல. நடுநிலைமை என்பது மாநிலக் கொள்கையின் நிரந்தர அம்சமாகும், அதேசமயம் அணிசேராமை அல்ல. மேலும், நடுநிலைமை போலல்லாமல், அணிசேராமை என்பது எதிர்மறையானது அல்ல, ஆனால் ஒரு நேர்மறையான கருத்தாகும். இது (அ) உலக விவகாரங்களில் செயலில் பங்கு வகிப்பதையும் (ஆ) அனைத்து நாடுகளுடனும் நட்பு மற்றும் ஒத்துழைப்பையும் குறிக்கிறது. இது ஒவ்வொரு பிரச்சினையின் தகுதிகள் மற்றும் தேசிய நலனின் தேவைகள் ஆகியவற்றின் அடிப்படையில் ஒரு சுயாதீனமான நிலைப்பாட்டை எடுப்பதைக் கொண்டுள்ளது. இது எந்த சித்தாந்தத்திற்கும் எதிராக இயக்கப்படவில்லை, ஆனால் கருத்தியல் வேறுபாடுகளைப் பொருட்படுத்தாமல் உலகில் அமைதி மற்றும் நட்பை ஊக்குவிக்க முயல்கிறது.

அணிசேரா நாடுகள் பனிப்போர் மோதல்களின் அரசியலைத் தொடர்ந்து எதிர்த்தன. தெளிவான இருமுனைவாதம் நிறைந்த உலகில் அமைதி மற்றும் " அமைதிப் பகுதிகளை" கட்டியெழுப்புவதன் அவசியத்தை அவை அடிக்கோடிட்டுக் காட்டின. அணிசேராமை என்பது ஒரு சக்தியை மற்றொரு சக்திக்கு எதிராக விளையாடுவதன் மூலம் நன்மைகளைப் பெற முயற்சிக்கும் சந்தர்ப்பவாதத்தை அடிப்படையாகக் கொண்ட கொள்கை அல்ல.

அணிசேரா இயக்கத்தின் பரிணாமம்

அணிசேரா இயக்கம், வல்லரசு மற்றும் நவ-ஏகாதிபத்திய ஆதிக்கத்திற்கு எதிராக ஒரு பொதுவான முன்னணியை உருவாக்க தனிப்பட்ட அணிசேரா நாடுகளின் ஒருங்கிணைந்த முயற்சிகளிலிருந்து உருவானது. இந்தியாவைச் சேர்ந்த ஜவஹர்லால் நேரு, எகிப்தைச் சேர்ந்த கமல் அப்தல் நாசர் மற்றும் யூகோஸ்லாவியாவைச் சேர்ந்த ஜோசிப் ப்ரோஸ் டிட்டோ ஆகியோர் இந்த இயக்கத்தை உருவாக்குவதில் முதல் படியை எடுத்தனர். முதல் கட்டமைப்பாளர்களில் நேருவை குறிப்பாக நினைவுகூர வேண்டும். நவ-ஏகாதிபத்தியத்தின் எழுச்சி மற்றும் அதன் விளைவாக சிறிய நாடுகள் எதிர்கொள்ளும் பாதுகாப்பின்மை பற்றிய அவரது ஆரம்பகால கருத்து, இந்த இயக்கத்தை கட்டியெழுப்புவதில் பெரும் பங்களிப்பைச் செய்தது. நவ-ஏகாதிபத்தியத்தை எதிர்த்துப் போராட ஆசியா மற்றும் ஆப்பிரிக்க நாடுகள் ஒரு ஒற்றுமை கூட்டணியை உருவாக்க வேண்டும் என்று நேரு நம்பினார். முதல் படியாக அவர் நாற்பதுகளில் ஒரு ஆசிய முன்னணியை ஏற்பாடு செய்ய முயன்றார். 1947 இல் அவர் புதுதில்லியில் ஒரு ஆசிய உறவுகள் மாநாட்டை அழைத்தார். ஐம்பதுகளில் ஆப்பிரிக்க நாடுகள் காலனித்துவ ஆட்சியிலிருந்து சுதந்திரம் பெறத் தொடங்கியதால், இந்த முன்னணியின் அடித்தளத்தை விரிவுபடுத்துவது அவசியமானது. எனவே, ஏப்ரல் 1955 இல், இந்தோனேசியா, பர்மா, இலங்கை மற்றும் பாகிஸ்தான் தலைவர்களுடன் சேர்ந்து, இந்தோனேசியாவின் பண்டுங்கில் ஒரு ஆப்ரோ-ஆசிய மாநாட்டைக் கூட்டினார். இந்த இரண்டு மாநாடுகளும் அந்த நேரத்தில் புதிதாக சுதந்திரம் பெற்ற நாடுகளை அச்சுறுத்தி வந்த அரசியல் மற்றும் பொருளாதார பாதுகாப்பின்மையை எடுத்துக்காட்டுகின்றன. இருப்பினும், பண்டுங் மாநாடு ஒரு ஒரே மாதிரியான ஆசிய மற்றும் ஆப்பிரிக்க முன்னணியை உருவாக்கத் தவறிவிட்டது, ஏனெனில் இந்த மாநிலங்களில் பல ஏகாதிபத்திய எதிர்ப்பு என்ற பதாகையின் கீழ் தங்கள் வெளிநாட்டு உறவுகளை நடத்துவதற்கு உடன்படவில்லை. 'அவை ஏற்கனவே பல்வேறு

மேற்கத்திய இராணுவக் கூட்டணிகளில் சேர்ந்திருந்தன அல்லது மேற்கத்திய சக்திகளின் நலன்களுடன் தங்கள் நலன்களை நெருக்கமாக அடையாளம் கண்டிருந்தன. இரு குழுக்களுக்கும் இடையிலான பிளவு பண்டுங்கிலேயே தெரிந்தது. பண்டுங்கிற்குப் பிந்தைய ஆண்டுகளில், அணிசேரா நாடுகளுக்கு பிராந்திய அடிப்படையில் அல்ல, கொள்கைகளின் அடிப்படையில் ஒரு அடையாளத்தை உருவாக்குவது அவசியமானது. இந்த முயற்சி இந்த மாநிலங்களை சர்வதேச விவகாரங்களில் அரசியல் அடையாளத்தைத் தேடிக்கொண்டிருந்த யூகோஸ்லாவியாவுடன் ஒன்றிணைத்தது. பின்னர் வந்த அணிசேரா மாநாடுகளின் கரு முதலில் யூகோஸ்லாவியாவில் ஜூன் 1956 இல் பிரியோனியாக உருவானது, அங்கு டிட்டோ நேரு மற்றும் நாசருடன் அவர்களை ஒன்றிணைக்கும் பேசப்படாத கூட்டணியை உண்மையானதாக்குவதற்கான சாத்தியக்கூறு குறித்து கலந்துரையாடினார். இந்த முயற்சிகள் இறுதியாக 1961 இல் பெல்கிரேடில் முதல் அணிசேரா மாநாட்டைக் கூட்டுவதில் விளைந்தன.

அணிசேரா இயக்கத்தில் நாடுகள் உறுப்பினர்களாக இருப்பதற்கு ஐந்து அடிப்படைகள் தீர்மானிக்கப்பட்டு பயன்படுத்தப்பட்டன. இந்த நிபந்தனைகளை பூர்த்தி செய்த நாடுகள் மட்டுமே உண்மையில் மாநாட்டிற்கு அழைக்கப்பட்டன. அவை:

அ) சுதந்திரமான வெளியுறவுக் கொள்கை, குறிப்பாக பனிப்போர் அரசியலின் சூழலில்;

b) காலனித்துவத்திற்கு அதன் அனைத்து வடிவங்களிலும் வெளிப்பாடுகளிலும் எதிர்ப்பு;

c) எந்தவொரு இராணுவ முகாமிலும் உறுப்பினராக இருக்கக்கூடாது; '

ஈ) இரண்டு வல்லரசுகளில் எதனுடனும் இருதரப்பு ஒப்பந்தத்தை முடித்திருக்கக்கூடாது; இ) பெல்கிரேட் உச்சிமாநாட்டில் கலந்துகொள்ள தகுதியுள்ள ஒரு வல்லரசுக்கு அதன் பிரதேசத்தில் இராணுவ தளங்களை அனுமதித்திருக்கக்கூடாது.

அணிசேரா நாடுகளின் உச்சி மாநாடுகள் அவ்வப்போது பல பிரச்சினைகள் மற்றும் பிரச்சினைகளைப் பற்றி விவாதித்தன. முதல் உச்சிமாநாட்டில் (பெல்கிரேட், 1961) கலந்து கொண்ட 25 நாடுகள், பெர்லினின் நிலைமை, ஐக்கிய நாடுகள் சபையில் சீன மக்கள் குடியரசின் பிரதிநிதித்துவம் குறித்த கேள்வி, காங்கோ நெருக்கடி, உலக அமைதிக்கு சாத்தியமான அச்சுறுத்தலாக ஏகாதிபத்தியம் மற்றும் நிறவெறி குறித்து விவாதித்தன. அமைதியான சகவாழ்வு கொள்கையில் மாநாடு முழு நம்பிக்கையை வெளிப்படுத்தியது. இந்தியாவை பிரதிநிதித்துவப்படுத்தியவர் நேரு.

1964 ஆம் ஆண்டு நடைபெற்ற கெய்ரோ உச்சிமாநாட்டில் 46 நாடுகள் கலந்து கொண்டன. இந்தியக் குழுவிற்கு லா1 பகதூர் சாஸ்திரி தலைமை தாங்கினார். ஆயுதக் குறைப்புக்கான அவசரத் தேவையை இந்த மாநாடு வலியுறுத்தியது, அனைத்து சர்வதேச மோதல்களுக்கும் அமைதியான தீர்வு காணுமாறு மன்றாடியது, ரோடீசியாவில் உள்ள வெள்ளை சிறுபான்மை அரசாங்கத்தை அங்கீகரிக்க வேண்டாம் என்று உறுப்பு நாடுகளை வலியுறுத்தியது மற்றும் நிறவெறி மற்றும் காலனித்துவத்திற்கு எதிரான அணிசேரா இயக்கத்தின் முந்தைய நிலைப்பாட்டை மீண்டும் வலியுறுத்தியது. ஐக்கிய நாடுகள் சபையில் மக்கள் சீனாவின் பிரதிநிதித்துவத்திற்கான கோரிக்கையும் மீண்டும் வலியுறுத்தப்பட்டது.

1970 ஆம் ஆண்டு லுசாகாவில் நடந்த மூன்றாவது உச்சிமாநாடு (52 நாடுகள் கலந்து கொண்டன) வியட்நாமில் இருந்து வெளிநாட்டுப் படைகளை திரும்பப் பெற அழைப்பு விடுத்ததுடன், சில அண்டை அரபு நாடுகளின் பிரதேசங்களை ஆக்கிரமித்துள்ள இஸ்ரேலைப் புறக்கணிக்க உறுப்பு நாடுகளை வலியுறுத்தியது. இனவெறிக்கு எதிரான போராட்டத்தை தீவிரப்படுத்தவும், போராட்டத்தின் ஒரு பகுதியாக, தென்னாப்பிரிக்க விமானங்களுக்கு பறக்கும் வசதியை அனுமதிக்கக் கூடாது என்றும் உறுப்பு நாடுகளின் அரசாங்கங்களைக் கேட்டுக் கொண்டது. பொருளாதார ஒத்துழைப்பை அதிகரிக்க உச்சிமாநாடு தீர்மானித்தது. இயக்கத்தின்

நிரந்தர செயலகத்தை நிறுவுவதற்கான முன்மொழிவை அது நிராகரித்தது. இந்தியக் குழுவிற்கு இந்திரா காந்தி தலைமை தாங்கினார்.

அல்ஜியர்ஸில் அடுத்த உச்சிமாநாடு (1973 இல் 75 நாடுகள் கலந்து கொண்டன) நடைபெற்ற நேரத்தில், பனிப்போர் அரசியலில் தடுப்புக்காவலின் அறிகுறிகள் இருந்தன. சர்வதேச பதற்றத்தைத் தளர்த்துவதை அது வரவேற்றது, தடுப்புக்காவலை ஆதரித்தது, மேலும் ஏகாதிபத்தியம் மற்றும் நிறவெறிக்கு எதிரான NAM இன் அறியப்பட்ட நிலைப்பாட்டை மீண்டும் கூறியது, மேலும் உறுப்பு நாடுகளிடையே பொருளாதார, வர்த்தகம் மற்றும் தொழில்நுட்ப ஒத்துழைப்பை ஊக்குவிக்கத் தீர்மானித்தது. சமத்துவம் மற்றும் நீதியின் கொள்கையை மீறும் தற்போதைய சர்வதேச பொருளாதார ஒழுங்கில் மாற்றத்தை மாநாடு கோரியது.

1976 ஆம் ஆண்டு, கொழும்பு உச்சிமாநாட்டில் 85 நாடுகள் கலந்து கொண்டன. 1974 ஆம் ஆண்டு ஐ.நா. பொதுச் சபை ஒரு புதிய சர்வதேச பொருளாதார ஒழுங்குக்கான அழைப்பை விடுத்தது. கொழும்பில் உள்ள அணிசேரா அமைப்பு இந்தக் கோரிக்கைக்கு முழு மனதுடன் ஆதரவளித்தது மட்டுமல்லாமல், உலக நாணய அமைப்பில் ஒரு அடிப்படை மாற்றத்தையும் கோரியது. இந்தியப் பெருங்கடலை அமைதி மண்டலமாக அறிவிக்க முன்மொழியப்பட்டது.

இந்தியாவில் ஒரு தற்காலிக அரசாங்கம் இருந்ததால், அப்போதைய பிரதமர் சரண் சிங், ஹவானாவில் (1979) நடந்த ஆறாவது உச்சிமாநாட்டில் நாட்டைப் பிரதிநிதித்துவப்படுத்த தனது வெளியுறவு அமைச்சரை அனுப்ப முடிவு செய்தார். பங்கேற்பாளர்களின் எண்ணிக்கை 92 ஆக உயர்ந்தது. பாகிஸ்தான் இயக்கத்தில் அனுமதிக்கப்பட்டது, பர்மா (முன்னாள் உறுப்பினர்) அணிசேரா இயக்கத்திலிருந்து வெளியேறியது. கியூப ஜனாதிபதி பிடல் காஸ்ட்ரோ, முன்னாள் சோவியத் ஒன்றியத்தை இயக்கத்தின் இயல்பான நண்பர் என்று வர்ணித்தார். ஏகாதிபத்தியம், காலனித்துவம், நவ-காலனித்துவம் மற்றும் நிறவெறிக்கு எதிரான நன்கு அறியப்பட்ட நிலைப்பாட்டை இந்த மாநாடு மீண்டும் வலியுறுத்தியது. தென்னாப்பிரிக்காவில் சுதந்திரப் போராட்டத்தை ஆதரிக்கவும், அந்த நாட்டிற்கு எண்ணெய் விநியோகத்தை நிறுத்தவும் உச்சிமாநாடு தீர்மானித்தது. எகிப்து இஸ்ரேலுடனான தனது வேறுபாடுகளைத் தீர்த்துக் கொண்டதால், இஸ்ரேலுக்கு எதிரான சில நாடுகள் எகிப்தை இடைநிறுத்த முயன்றன. உச்சிமாநாடு வெறும் 'முன்மொழிவைப்' பற்றி மட்டுமே விவாதித்தது.

ஈரான்-ஈராக் போர் காரணமாக ஏழாவது உச்சி மாநாடு (1982 இல் பாக்தாத்தில் நடைபெறவிருந்தது) உரிய நேரத்தில் நடத்த முடியவில்லை. இது 1983 இல் புது தில்லியில் நடைபெற்றது, இதில் 101 நாடுகள் கலந்து கொண்டன. புது தில்லி பிரகடனம் பல்வேறு பிரச்சினைகளில் அணிசேரா இயக்கத்தின் அறியப்பட்ட நிலைப்பாட்டை மீண்டும் வலியுறுத்த முயன்றது. ஈரான்-ஈராக் போரை முன்கூட்டியே முடிவுக்குக் கொண்டுவருவதற்கும் நமீபியாவின் விடுதலைக்கும் அது நம்பிக்கை தெரிவித்தது. இருப்பினும், ஆப்கானிஸ்தானில் சோவியத் தலையீடு குறித்து மாநாடு எந்த நிலைப்பாட்டையும் எடுக்கத் தவறிவிட்டது. சோவியத் ஆக்கிரமிப்பை வியட்நாம், தெற்கு ஏமன், சிரியா மற்றும் எத்தியோப்பியா ஆகியவை வெளிப்படையாக ஆதரித்தன. சிங்கப்பூர், நேபாளம், பாகிஸ்தான், எகிப்து மற்றும் ஜைர் ஆகிய நாடுகள் இதை கடுமையாக எதிர்த்தன.

ஹராரே மாநாடு (1986) ஹராரே பிரகடனத்தை ஏற்றுக்கொண்டு, அதன் உறுப்பினர்களிடையே அதிக பொருளாதார ஒத்துழைப்பையும், தெற்கில் விரைவான வளர்ச்சிக்கு வடக்கு-தெற்கு ஒத்துழைப்பையும் கோரியது. செய்தி விநியோகத்தில் மேற்கத்திய ஏகபோகத்தை முடிவுக்குக் கொண்டுவர புதிய சர்வதேச தகவல் மற்றும் தொடர்பு ஒழுங்குக்கான உச்சிமாநாடு அழைப்பு விடுத்தது. தென்னாப்பிரிக்காவின் நிறவெறி ஆட்சி தடைகளை விதிக்கும் முன்னணி நாடுகளுக்கு எதிராக பழிவாங்கும் சாத்தியக்கூறுகளைக் கருத்தில் கொண்டு, ஏகாதிபத்தியம்,

காலனித்துவம் மற்றும் நிறவெறிக்கு எதிரான எதிர்ப்புக்கான நடவடிக்கை என்ற நிதியை அமைக்க NAM முடிவு செய்தது. சுருக்கமான வடிவத்தில் இது AFRICA நிதி என்று அறியப்பட்டது.

1989 ஆம் ஆண்டு பெல்கிரேட் உச்சி மாநாடு, யூகோஸ்லாவியா சிதறுவதற்கு முன்பும், பனிப்போர் முடிவுக்கு வந்திருந்த நேரத்திலும் நடைபெற்ற கடைசி உச்சி மாநாடு ஆகும். இது சர்வதேச பயங்கரவாதம், கடத்தல் மற்றும் போதைப்பொருள் கடத்தலுக்கு எதிராக ஒரு அழைப்பை விடுத்தது. குறிப்பாக தென்னாப்பிரிக்கா மற்றும் நமீபியா மீதான அதன் தொடர்ச்சியான ஆட்சியின் சூழலில் சுயநிர்ணயக் கொள்கை மீண்டும் வலியுறுத்தப்பட்டது.

1992 ஆம் ஆண்டு ஜகரட்டாவில் நடந்த பத்தாவது மாநாடு பனிப்போர் முடிந்த பிறகு அணிசேரா இயக்கத்தின் முதல் கூட்டமாகும். சோவியத் ஒன்றியத்தின் சரிவு மற்றும் பனிப்போர் முடிந்த பிறகும் கூட, நவ-காலனித்துவம் மற்றும் அனைத்து வகையான பெரிய சக்தி தலையீடுகளுக்கு எதிராக போராடும் வளரும் நாடுகளின் மன்றமாக இயக்கத்தின் பயன்பாடு இருந்தது என்பதை விளக்க உச்சிமாநாடு சிரமப்பட்டது. முக்கிய பிரச்சினை அணிசேரா இயக்கத்தைப் பாதுகாப்பதும், பதற்றம் இல்லாத உலகில் அதன் உறுப்பினர்களுக்கு விரைவான வளர்ச்சிக்கான ஒரு நிறுவனமாக அதன் அடையாளத்தை வலுப்படுத்துவதும் ஆகும்.

பதினொன்றாவது அணிசேரா உச்சி மாநாடு 1995 அக்டோபரில் கார்டகேனாவில் (கொலம்பியா) நடைபெற்றது. பிரதமர் பி.வி. நரசிம்ம ராவ் தலைமையிலான உயர்மட்டக் குழுவால் இந்தியா பிரதிநிதித்துவப்படுத்தப்பட்டது. பனிப்போர் முடிந்த பிறகு இரண்டாவது முறையாக நடைபெற்ற இந்த உச்சிமாநாடு, கூட்டணிகள் இல்லாத உலகின் மாறிய சூழ்நிலைகளில் அதன் பங்கைக் கண்டறிய முயன்றது. இருதரப்பு மோதல்களை இயக்கத்தால் தீர்க்க முயற்சிக்கும் ஒரு அமைப்பை உருவாக்க அணிசேராவை வற்புறுத்த பாகிஸ்தான் வெளியுறவு அமைச்சர்கள் மட்டத்தில் முயற்சித்தது. இது காஷ்மீரை அணிசேராவின் நிகழ்ச்சி நிரலில் கொண்டுவருவதற்கான ஒரு புத்திசாலித்தனமான வழியாகும். பாகிஸ்தான் அதன் வடிவமைப்பில் வெற்றிபெறவில்லை. 113 உறுப்பினர்களைக் கொண்ட அணிசேரா உச்சிமாநாட்டில் எடுக்கப்பட்ட ஒரு முக்கியமான முடிவு, பொதுவான மற்றும் உலகளாவிய ஆயுதக் குறைப்புக்கு அழைப்பு விடுப்பதாகும். அணு ஆயுதங்கள் மீதான அணுசக்தி நாடுகளின் ஏகபோகத்திற்கு எதிரான அதன் தனிப் போராட்டத்தில் இந்தியா ஒரு அற்புதமான வெற்றியைப் பெற்றது. பேரழிவு தரும் அனைத்து ஆயுதங்களையும் முற்றிலுமாக ஒழிப்பதற்கான தீர்மானத்தை முன்மொழிவதன் மூலம் இந்தப் பிரச்சினையை ஐக்கிய நாடுகள் சபைக்கு எடுத்துச் செல்ல NAM தீர்மானித்தது. இந்தியாவின் நிலைப்பாட்டிற்கான இந்த ஒப்புதல், பாரபட்சமான ஆயுதப் பரவல் தடை ஒப்பந்தத்தில் (NPT) கையெழுத்திடுவதற்கு எதிரான இந்தியாவின் நிலையான நிலைப்பாட்டிற்கு ஊக்கத்தை அளித்தது. NAM இன் 113 உறுப்பினர்களில் 111 பேர் ஏற்கனவே NPT இல் கையெழுத்திட்டிருப்பதால், NAM ஆல் NPT குறித்த இந்தியாவின் நிலைப்பாட்டை அங்கீகரிப்பது மிகவும் குறிப்பிடத்தக்கது. அவர்கள் 1995 ஆம் ஆண்டு முன்னதாக, NPT ஐ காலவரையின்றி நீட்டிக்க நியூயார்க்கில் வாக்களித்தனர். பாகிஸ்தான் தொடர்ந்து ஒரு பிராந்திய அணுசக்தி ஏற்பாட்டை ஆதரித்தது மற்றும் NPT இன் பாரபட்சமான தன்மை குறித்த இந்தியாவின் கவலையைப் பகிர்ந்து கொள்ளவில்லை. அணு ஆயுதம் இல்லாத மண்டலங்களை உருவாக்குவதற்கான ஒப்பந்தங்களை நாடுகள் முடிவு செய்ய வேண்டும் என்று வலியுறுத்திய இறுதி அறிக்கையில் பாகிஸ்தானின் கருத்தும் ஒப்புக் கொள்ளப்பட்டது. அத்தகைய மண்டலங்களை உருவாக்குவது வரை, இஸ்ரேல் அணு ஆயுதங்களை வைத்திருப்பதை கைவிடவும், NPT இல் சேரவும், அதன் அனைத்து அணுசக்தி திறன்களையும் உடனடியாக சர்வதேச அணுசக்தி பாதுகாப்புகளின் முழு வரம்பிற்குள் வைக்கவும் அழைப்பு விடுக்கப்பட்டது. இந்த உச்சிமாநாடு அணுசக்தி தொடர்பான அனைத்து உபகரணங்கள், தகவல்கள், பொருட்கள்

மற்றும் வசதிகளின் பரிமாற்றத்தை முழுமையாகவும் முழுமையாகவும் தடை செய்ய அழைப்பு விடுத்தது.

நாமின் இலக்குகள் மற்றும் சாதனைகள்

அணிசேரா இயக்கத்தின் முக்கிய குறிக்கோள் காலனித்துவத்தை முடிவுக்குக் கொண்டுவருவதாகும். அணிசேரா இயக்கத்தின் மாநாடுகள் தொடர்ந்து தேசிய விடுதலை இயக்கங்களை ஆதரித்தன, மேலும் அந்த இயக்கங்களை வழிநடத்திய அமைப்புகளுக்கு இந்த மாநாடுகளில் முழு உறுப்பினர் அந்தஸ்து வழங்கப்பட்டது. இந்த ஆதரவு ஆசியா மற்றும் ஆப்பிரிக்காவில் க்யூகாலனித்துவ செயல்முறையை பெரிதும் எளிதாக்கியது.

இனப் பாகுபாடு மற்றும் அநீதியைக் கண்டித்து, தென்னாப்பிரிக்கா மற்றும் நமீபியாவில் நிறவெறி எதிர்ப்பு இயக்கத்திற்கு முழு ஆதரவையும் வழங்கியது. இன்று இரு நாடுகளிலும் இந்த அருவருப்பான கொள்கை சுதந்திரம் மற்றும் பெரும்பான்மை ஆட்சியுடன் முடிவுக்கு வந்துள்ளது.

அமைதி மற்றும் ஆயுதக் குறைப்பைப் பாதுகாப்பதில் அணிசேரா இயக்கம் குறிப்பிடத்தக்க பங்களிப்பைச் செய்தது. அமைதி, அமைதியான சகவாழ்வு மற்றும் மனித சகோதரத்துவம், எந்தவொரு போர்களுக்கும் எதிர்ப்பு ஆகியவை பனிப்போர் பதட்டங்களைக் குறைப்பதற்கும், இராணுவ முகாம்களில் குறைந்த நாடுகள் சேருவதன் மூலம் உலகில் அமைதிப் பகுதிகளை விரிவுபடுத்துவதற்கும் பங்களித்தன. மேலும், உலகளாவிய அமைதி மற்றும் பாதுகாப்பை பொதுவான மற்றும் முழுமையான ஆயுதக் குறைப்பால் மட்டுமே, பயனுள்ள சர்வதேச கட்டுப்பாட்டின் கீழ் கருத முடியும் என்று கூறி, ஆயுதக் குறைப்பு மற்றும் ஆயுதப் போட்டியை முடிவுக்குக் கொண்டுவருவதற்கும் இது தொடர்ந்து பாடுபட்டது. சமூக-பொருளாதார வளர்ச்சிக்குப் பயன்படுத்தப்பட வேண்டிய பற்றாக்குறை வளங்களை ஆயுதப் போட்டி தடுத்தது என்பதை அது அடிக்கோடிட்டுக் காட்டியது. முதலில் நிரந்தர தடை அல்லது அணு ஆயுத சோதனைக்கும், பின்னர் அனைத்து இரசாயன ஆயுதங்களின் வளர்ச்சி, உற்பத்தி இருப்பு மற்றும் பயன்பாட்டைத் தடைசெய்யும் ஒரு ஒப்பந்தத்தின் முடிவுக்கும் அவர்கள் அழைப்பு விடுத்தனர்.

நான்காவதாக, அணிசேரா நாடுகள் ஐ.நா.வின் அமைப்பை மாற்றுவதில் வெற்றி பெற்றன, இதன் விளைவாக அதன் உறுப்புகள் மூலம் நடத்தப்பட்ட மாநிலங்களுக்கு இடையேயான உறவின் போக்கை மாற்றுவதில் வெற்றி பெற்றன. நாற்பதுகள் மற்றும் ஐம்பதுகளில் ஐ.நா. அமைப்புகளில் உள்ள தாராளமயமாக்கல் முற்றிலும் வல்லரசு மற்றும் அவற்றின் துணை நாடுகளால் ஆதிக்கம் செலுத்தப்பட்டன. அணிசேரா அமைப்பின் தோற்றம் இந்த நிலைமையை மாற்றியுள்ளது. இது பொதுச் சபையில் ஒரு புதிய வாக்களிக்கும் பெரும்பான்மையை மட்டுமல்ல, மூன்றாம் உலகம் அதன் காரணத்தை ஆதரிக்கக்கூடிய பொதுவான தளத்தையும் உருவாக்கியுள்ளது. இந்த தளத்தை இனி புறக்கணிக்க முடியாது. இவ்வாறு, அணிசேரா அமைப்பு உலக அரசியலில் மூன்றாம் உலக நாடுகளின் பங்கேற்பை எளிதாக்கியுள்ளது மற்றும் செயல்பாட்டில் சர்வதேச உறவுகளை ஜனநாயகப்படுத்தியுள்ளது என்பதைக் காண்கிறோம்.

ஐம்பது முக்கிய பங்களிப்பு பொருளாதார சமத்துவம் தொடர்பானது. புதிய சர்வதேச பொருளாதார ஒழுங்கை (NIEO) நிறுவுவதற்கு NAM தான் அழைப்பு விடுத்தது. அவர்களின் அரசியல் இறையாண்மை இருந்தபோதிலும், புதிதாக சுதந்திரம் பெற்ற நாடுகள் பொருளாதார ரீதியாக சமமற்றவையாகவே இருந்தன. அவை அதே மூலப்பொருட்களை உற்பத்தி செய்யும் நாடுகளாகவே இருந்தன, அவை வளர்ந்த நாடுகளுக்கு குறைந்த விலையில் தங்கள் பொருட்களை விற்று, அவர்களிடமிருந்து அதிக விலைக்கு உற்பத்தி செய்யப்பட்ட பொருட்களை வாங்கின. சோகம் என்னவென்றால், அவை ஒரு அடக்குமுறை பொருளாதார அமைப்பின் ஒரு பகுதியாக இருந்தன, தொடர்ந்து செயல்படுகின்றன, மேலும் அவை அதற்குள் செயல்பட வேண்டும். இது

அவர்களை மூலதனப் பொருட்கள், நிதி மற்றும் தொழில்நுட்பத்திற்காக வளர்ந்த வடக்கை நிரந்தரமாக சார்ந்திருக்கச் செய்கிறது. நவகாலனித்துவம் என்று அழைக்கப்படும் இந்த பொருளாதார சுரண்டலை முடிவுக்குக் கொண்டுவருவதற்காக, NAM சமத்துவம், பாகுபாடு காட்டாதது மற்றும் ஒத்துழைப்பு ஆகியவற்றின் அடிப்படையில் சர்வதேச பொருளாதார மற்றும் பண அமைப்புகளை மறுசீரமைக்க அழைப்பு விடுத்தது.

அணிசேரா இயக்கத்தின் பொருளாதார நீதிக்கான போராட்டம், கிழக்கு மற்றும் மேற்கு நாடுகளுக்கு இடையில் அல்லாமல் வடக்கு மற்றும் தெற்கிற்கு இடையில் உலகைப் பிரிப்பது எவ்வளவு யதார்த்தமானது என்பதை நிரூபித்துள்ளது. பெரும்பான்மையான மனிதகுலத்தின் கவலை முதலாளித்துவம் மற்றும் கம்யூனிசத்திற்கு இடையிலான தேர்வு அல்ல, மாறாக வறுமைக்கும் செழிப்புக்கும் இடையிலான தேர்வு என்பதை இது நிரூபித்துள்ளது. அணிசேரா கொள்கையின் பிரசங்கங்கள், வளர்ந்த நாடுகள், மூன்றாம் உலக நாடுகளின் இழப்பு ஒரு நாள் தங்கள் செழிப்பையும் மோசமாக பாதிக்கும் என்பதை ஓரளவிற்கு உணர வைத்துள்ளது. இது, ஒரு பெரிய அளவிற்கு, பேச்சுவார்த்தை மேசைக்கு வர அவர்களை கட்டாயப்படுத்தியுள்ளது. மூன்றாம் உலக நாடுகளின் பொருளாதார கோரிக்கைகளை பேச்சுவார்த்தைக்கு உட்படுத்துவதில் பொதுவான வெற்றியைத் தவிர, சில குறிப்பிட்ட பிரச்சினைகளுக்கான போரிலும் அணிசேரா கொள்கை வெற்றி பெற்றுள்ளது. உதாரணமாக, இயற்கை வளங்கள் மீதான பொருளாதார இறையாண்மை இப்போது ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்ட கொள்கையாகும். வளரும் நாடுகள் தொடர விரும்பும் தலையீட்டு வர்த்தகக் கொள்கையை சட்டப்பூர்வமாக்குவதிலும் அணிசேரா கொள்கை வெற்றி பெற்றுள்ளது. பன்னாட்டு நிறுவனங்கள் வகிக்கும் பங்கால் உருவாக்கப்பட்ட பிரச்சனைக்கு, குறிப்பாக தொழில்நுட்ப பரிமாற்றத்தின் சூழலில், உலக கவனத்தை வெற்றிகரமாக திருப்பியுள்ளது. வளரும் நாடுகள் தங்கள் செலுத்துமதி சமநிலை சிரமங்களை சமாளிக்க உதவும் இழப்பீட்டு நிதி முறையை நிறுவ IMF ஐப் பின்தொடர்வதிலும் இது வெற்றி பெற்றுள்ளது.

கலாச்சாரத் துறையில் செய்தி நிறுவனங்களின் தொகுப்பை நிறுவுவது ஒரு சாதனையாகக் கருதப்பட வேண்டும். அரசியல் ரீதியாகவும் பொருளாதார ரீதியாகவும் பலவீனமான நாடுகள் மேற்கத்திய தகவல் தொடர்பு அமைப்பின் உதவியின்றி தகவல்களைச் சேகரித்து வெளி உலகத்துடன் தொடர்பு கொள்ள முடிந்தது வரலாற்றில் இதுவே முதல் முறை. அணிசேரா இயக்கத்தின் மிக முக்கியமான சாதனை என்னவென்றால், உலக முதலாளித்துவ சுற்றுச்சூழல் ஒழுங்கின் ஒரு பகுதியாக இருந்தபோதிலும், மூலதனம் மற்றும் தொழில்நுட்பத்திற்காக வளர்ந்த நாடுகளைச் சார்ந்து இருக்கும் வளரும் நாடுகளுக்கு சுதந்திரமான பொருளாதார வளர்ச்சியை எவ்வாறு பின்பற்றுவது என்பதைக் கற்றுக் கொடுத்தது.

லால் பகதூர் சாஸ்திரி

லால் பகதூர் சாஸ்திரி இந்தியாவின் இரண்டாவது பிரதமராகப் பணியாற்றிய ஒரு அரசியல்வாதி மற்றும் அரசியல்வாதி ஆவார். லால் பகதூர் சாஸ்திரியின் வாழ்க்கை வரலாறு பற்றிய இந்தக் கட்டுரையில், லால் பகதூர் சாஸ்திரியின் வாழ்க்கை வரலாறு, அவரது சாதனைகள், இந்தியப் பிரதமராக அவர் பதவி வகித்த காலம் மற்றும் அவர் இறந்த தேதி ஆகியவற்றைப் படிப்போம்.

லால் பகதூர் சாஸ்திரியின் ஆரம்பகால வாழ்க்கை

லால் பகதூர் சாஸ்திரி அக்டோபர் 2, 1904 அன்று பிரிட்டிஷ் இந்தியாவின் (இப்போது உத்தரப் பிரதேசம்) ஆக்ரா மற்றும் ஔத் ஆகிய ஐக்கிய மாகாணங்களின் முகல்சராய் நகரில்

பிறந்தார். லால் பகதூர் சாஸ்திரியின் தந்தை சாரதா பிரசாத் ஸ்ரீவஸ்தவா, அலகாபாத்தில் உள்ள வருவாய் அலுவலகத்தில் எழுத்தராக ஆவதற்கு முன்பு பள்ளி ஆசிரியராக இருந்தார். அவரது தாயார் ராம்துலாரி தேவி. அவர் இரண்டாவது குழந்தை. ~~அவருக்கு~~ ஒரு மூத்த சகோதரி கைலாஷி தேவி மற்றும் ஒரு தங்கை சுந்தரி தேவி இருந்தனர்.

லால் பகதூர் சாஸ்திரி ஆறு மாதக் குழந்தையாக இருந்தபோது, அவரது தந்தை ஒரு தொற்றுநோயான புபோனிக் பிளேக்கில் இறந்தார். லால் பகதூர் சாஸ்திரியின் தந்தை இறந்த பிறகு, அவரது தாய்வழி தாத்தா முன்ஷி ஹசாரி லாலின் வீட்டில் லால் பகதூர் சாஸ்திரியும் அவரது சகோதரிகளும் வளர்ந்தனர்.

சாஸ்திரி தனது நான்கு வயதில் முகல்சராய் நகரில் உள்ள கிழக்கு மத்திய ரயில்வே இன்டர் கல்லூரியில், புதன் மியான் என்ற மௌல்வியின் கீழ் தனது கல்வியைத் தொடங்கினார். ஆறாம் வகுப்பு வரை அவர் அங்கு மாணவராக இருந்தார்.

லால் பகதூர் சாஸ்திரி வாரணாசியில் உள்ள ஹரிஷ் சந்திரா உயர்நிலைப் பள்ளியில் ஏழாம் வகுப்பைத் தொடங்கினார்.

லால் பகதூர் சாஸ்திரியின் குடும்பம்

லால் பகதூர் சாஸ்திரி, மிர்சாபூரைச் சேர்ந்த லலிதா தேவியை மே 16, 1928 இல் மணந்தார். குசும் சாஸ்திரி, ஹரி கிருஷ்ண சாஸ்திரி, சுமன் சாஸ்திரி, அனில் சாஸ்திரி, சுனில் சாஸ்திரி மற்றும் அசோக் சாஸ்திரி தம்பதியருக்கு நான்கு மகன்கள் மற்றும் இரண்டு மகள்கள்.

முழு சாஸ்திரி குடும்பமும் தொடர்ந்து சமூக முயற்சிகளில் பங்கேற்று வருகிறது, மேலும் நாட்டின் வளர்ச்சி மற்றும் முன்னேற்றத்திற்கு உதவுவதற்காக இந்தியாவில் பொருத்தமான மன்றங்களை வடிவமைப்பதில் தீவிரமாக ஈடுபட்டுள்ளது.

லால் பகதூர் சாஸ்திரியின் சுதந்திரப் போராட்டம்

ஹரிஷ் சந்திர உயர்நிலைப் பள்ளியில் தேசபக்தியும் மரியாதைக்குரியவருமான நிஷ்கமேஷ்வர் பிரசாத் மிஸ்ரா என்ற ஆசிரியரால் ஈர்க்கப்பட்ட பிறகு, லால் பகதூர் சாஸ்திரி சுதந்திர இயக்கத்தில் ஆர்வம் காட்டினார். அவர் அதன் வரலாற்றையும், சுவாமி விவேகானந்தர், மகாத்மா காந்தி மற்றும் அன்னி பெசன்ட் உள்ளிட்ட பல குறிப்பிடத்தக்க நபர்களின் படைப்புகளையும் ஆராயத் தொடங்கினார்.

1921 ஜனவரியில், பத்தாம் வகுப்பில் இருந்தபோது, காந்தி மற்றும் பண்டிட் மதன் மோகன் மாளவியா ஆகியோரால் பனாரஸில் ஏற்பாடு செய்யப்பட்ட ஒரு பொதுக் கூட்டத்தில் லால் பகதூர் சாஸ்திரி கலந்து கொண்டார். அரசுப் பள்ளிகளில் இருந்து மாணவர்கள் விலகி ஒத்துழையாமை இயக்கத்தில் சேர வேண்டும் என்ற மகாத்மா காந்தியின் அழைப்பால் ஈர்க்கப்பட்டு, சாஸ்திரி மறுநாள் ஹரிஷ் சந்திரா உயர்நிலைப் பள்ளியிலிருந்து விலகினார். காங்கிரஸ் கட்சியின் உள்ளூர் கிளையில் ஒரு தன்னார்வலராகச் சேர்ந்தார், மறியல் மற்றும் அரசாங்க எதிர்ப்பு ஆர்ப்பாட்டங்களில் தீவிரமாக ஈடுபட்டார்.

அவர் விரைவில் கைது செய்யப்பட்டு சிறையில் அடைக்கப்பட்டார், ஆனால் அவர் இன்னும் மைனராக இருந்ததால் பின்னர் விடுவிக்கப்பட்டார். முன்னாள் பனாரஸ் இந்து பல்கலைக்கழக பேராசிரியரான ஜே.பி. கிருபளானி, பின்னர் இந்திய சுதந்திர இயக்கத்தின் மிகவும் செல்வாக்கு மிக்க நபர்களில் ஒருவராகவும் காந்தியின் நெருங்கிய சீடர்களில் ஒருவராகவும் மாறியவர், லால் பகதூர் சாஸ்திரியின் உடனடி மேற்பார்வையாளராக இருந்தார்.

1921 பிப்ரவரி 10 அன்று, இளைய தன்னார்வலர்கள் தங்கள் கல்வியைத் தொடர வேண்டியதன் அவசியத்தை உணர்ந்த கிருபளானி மற்றும் அவரது நண்பர் வி.என். சர்மா, இளம் ஆர்வலர்களுக்கு அவர்களின் நாட்டின் பாரம்பரியத்தைப் பயிற்றுவிப்பதற்காக தேசியவாத கல்வியை மையமாகக் கொண்ட ஒரு முறைசாரா பள்ளியை நிறுவினர், மேலும் பனாரஸில் மகாத்மா காந்தியால் காசி வித்யாபீடம் திறந்து வைக்கப்பட்டது.

1925 ஆம் ஆண்டு வித்யாபீடத்தில் இருந்து தத்துவம் மற்றும் நெறிமுறைகளில் முதல் வகுப்பில் பட்டம் பெற்ற முதல் மாணவர்களில் லால் பகதூர் சாஸ்திரியும் ஒருவர். பல்கலைக்கழகத்தின் இளங்கலைப் பட்டமான "சாஸ்திரி" (அறிஞர்) என்ற பட்டம் அவருக்கு வழங்கப்பட்டது, பின்னர் அது அவரது அடையாளத்தின் ஒரு பகுதியாக மாறியது.

லால் பகதூர் சாஸ்திரி, லாலா லஜபதி ராயின் மக்கள் சேவகர்கள் சங்கத்தில் (லோக் சேவக் மண்டல்) உறுப்பினரானார், காந்தியின் தலைமையில் முசாபர்பூரில் உள்ள ஹரிஜனங்களின் முன்னேற்றத்திற்காகப் பாடுபடத் தொடங்கினார். பின்னர் அவர் சங்கத்தின் தலைவரானார்.

மகாத்மா காந்தியின் வேண்டுகோளின் பேரில், சாஸ்திரி 1928 இல் இந்திய தேசிய காங்கிரஸில் ஒரு தீவிரமான மற்றும் முதிர்ந்த உறுப்பினராக சேர்ந்தார். அவர் இரண்டரை ஆண்டுகள் சிறையில் கழித்தார். பின்னர், 1937 இல், அவர் உ.பி. நாடாளுமன்றக் குழுவின் அமைப்புச் செயலாளராகப் பணியாற்றினார். சுதந்திர இயக்கத்திற்கு தனிநபர் சத்தியாக்கிரக ஆதரவை வழங்கியதற்காக 1940 இல் ஒரு வருடம் சிறையில் அடைக்கப்பட்டார்.

ஆகஸ்ட் 8 , 1942 அன்று பம்பாயில் உள்ள கோவாலியா டாங்கில், மகாத்மா காந்தி வெள்ளையனே வெளியேறு உரையை நிகழ்த்தினார், ஆங்கிலேயர்கள் இந்தியாவை விட்டு வெளியேற வேண்டும் என்று கோரினார். ஒரு வருடம் கழித்து சிறையில் இருந்து விடுவிக்கப்பட்ட லால் பகதூர் சாஸ்திரி, அலகாபாத்திற்குப் பயணம் செய்தார்.

1937 மற்றும் 1946 ஆம் ஆண்டுகளில், அவர் ஐக்கிய மாகாண சட்டமன்றத்திற்கு தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டார்.

லால் பகதூர் சாஸ்திரியின் அரசியல் வாழ்க்கை

இந்தியா சுதந்திரம் அடைந்த பிறகு, லால் பகதூர் சாஸ்திரி தனது சொந்த மாநிலமான உத்தரபிரதேசத்தில் நாடாளுமன்ற செயலாளராக நியமிக்கப்பட்டார். ரஃபி அகமது கித்வாய்

மத்திய அமைச்சராகப் பொறுப்பேற்றதைத் தொடர்ந்து, ஆகஸ்ட் 15, 1947 அன்று கோவிந்த் வல்லப் பந்தின் முதலமைச்சர் பதவியில் க ாவல்துறை மற்றும் போக்குவரத்து அமைச்சரானார். போக்குவரத்து அமைச்சராக பெண் நடத்துனர்களை முதன்முதலில் நியமித்தவர் இவரே.

காவல் துறைக்குப் பொறுப்பான அமைச்சராக, கட்டுக்கடங்காத கூட்டத்தினரை தண்ணீர் ஜெட்களைப் பயன்படுத்தி கலைக்க வேண்டும் என்று அவர் கேட்டுக்கொண்டார், லத்திகளுக்குப் பதிலாக அவற்றைப் பயன்படுத்துமாறு அதிகாரிகளுக்கு அறிவுறுத்தினார். காவல் அமைச்சராக இருந்த காலத்தில், 1947 ஆம் ஆண்டு வகுப்புவாத கலவரங்களை முடிவுக்குக் கொண்டுவருவதிலும், பெருமளவிலான இடம்பெயர்வு மற்றும் அகதிகள் மீள்குடியேற்றத்திலும் அவர் முக்கிய பங்கு வகித்தார்.

1951 ஆம் ஆண்டு ஜவஹர்லால் நேரு பிரதமராக இருந்தபோது, சாஸ்திரி அகில இந்திய காங்கிரஸ் குழுவின் பொதுச் செயலாளராக நியமிக்கப்பட்டார். வேட்பாளர் தேர்வு செயல்முறை மற்றும் விளம்பரம் மற்றும் தேர்தல் முயற்சிகளின் திசையை அவர் கவனித்தார். 1952, 1957 மற்றும் 1962 ஆம் ஆண்டு இந்திய பொதுத் தேர்தல்களில் காங்கிரஸ் கட்சியின் மகத்தான வெற்றிகளில் அவர் முக்கிய பங்கு வகித்தார்.

1952 ஆம் ஆண்டு உத்தரப் பிரதேச சட்டமன்றத் தேர்தலில் போட்டியிட்டு, 69% க்கும் அதிகமான வாக்குகளைப் பெற்று சோரான் வடக்கு மற்றும் புல்பூர் மேற்க ு தொகுதியில் வெற்றி பெற்றார். மே 13, 1952 அன்று, இந்தியக் குடியரசின் முதல் அமைச்சரவையில் சாஸ்திரி ரயில்வே மற்றும் போக்குவரத்து அமைச்சராக நியமிக்கப்பட்டார். 1959 ஆம் ஆண்டு, வர்த்தகம் மற்றும் தொழில்துறை அமைச்சராகவும், 1961 ஆம் ஆண்டு உள்துறை அமைச்சராகவும் நியமிக்கப்பட்டார்.

ஒரு இலாகா இல்லாத அமைச்சராக, சாஸ்திரி 1964 இல் மங்களூர் துறைமுகத்திற்கு அடிக்கல் நாட்டினார்.

1964 மே 27 அன்று ஜவஹர்லால் நேரு பதவியில் இருந்தபோது இறந்தபோது. ஜூன் 9 அன்று இந்தியாவின் இரண்டாவது பிரதமராக லால் பகதூர் சாஸ்திரி தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டார்.

லால் பகதூர் சாஸ்திரி பிரதமராக இருந்த காலத்தில், 1965 ஆம் ஆண்டு மெட்ராஸ் இந்தி எதிர்ப்புப் போராட்டம் நடைபெற்றது. 1963 ஆம் ஆண்டு அலுவல் மொழிகள் சட்டத்தின் கீழ், இந்தி முதன்மை அலுவல் மொழியாக இருக்கும் என்று முன்மொழியப்பட்டது. நெருக்கடியைத் தணிக்க, இந்தி ப ேசாத மாநிலங்கள் விரும்பும் வரை ஆங்கிலம் அலுவல் மொழியாக இருக்கும் என்று சாஸ்திரி உறுதியளித்தார். சாஸ்திரியின் உறுதிமொழிக்குப் பிறகு, கலவரங்களும் மாணவர் அமைதியின்மையும் தணிந்தன.

நேருவின் சோசலிச பொருளாதாரக் கொள்கைகளை செயல்படுத்த சாஸ்திரி மத்திய திட்டமிடலைப் பயன்படுத்தினார். குஜராத்தின் ஆனந்தில் உள்ள அமுல் பால் கூட்டுறவு

நிறுவனத்தை அவர் ஆதரித்தார், மேலும் பால் உற்பத்தி மற்றும் விநியோகத்தை அதிகரிப்பதற்கான ஒரு தேசிய இயக்கமான வெள்ளைப் புரட்சியை ஊக்குவிக்க தேசிய பால் மேம்பாட்டு வாரியத்தை நிறுவினார். அக்டோபர் 31, 1964 அன்று, கஞ்சாரியில் உள்ள அமுல் கால்நடை தீவன தொழிற்சாலையைத் திறந்து வைக்க அவர் ஆனந்துக்கு வந்தார்.

சோவியத் யூனியனுடனான உறவுகளை வலுப்படுத்தும் அதே வேளையில், நேருவின் அணிசேராக் கொள்கையை சாஸ்திரி பராமரித்தார். 1962 ஆம் ஆண்டு சீன-இந்தியப் போர் மற்றும் சீனாவிற◌ும் பாகிஸ்தானுக்கும் இடையில் இராணுவ உறவுகள் நிறுவப்பட்டதைத் தொடர்ந்து, நாட்டின் பாதுகாப்பு பட்ஜெட்டை அதிகரிக்க சாஸ்திரியின் அரசாங்கம் ஒப்புக்கொண்டது.

1964 ஆம் ஆண்டு, இலங்கைப் பிரதமர் சிறிமாவோ பண்டாரநாயக்கவும் சாஸ்திரியும் சிறிமா-சாஸ்திரி ஒப்பந்தம் அல்லது பண்டாரநாயக்க-சாஸ்திரி ஒப்பந்தம் என்ற ஒப்பந்தத்தில் கையெழுத்திட்டனர். அப்போது இலங்கை சிலோன் என்று அழைக்கப்பட்ட இலங்கையில் இந்தியத் தமிழர்களின் நிலை குறித்து இது கூறப்பட்டது.

1965 ஆம் ஆண்டு இந்திய-பாகிஸ்தான் போரில் இந்தியாவை வழிநடத்தியபோது சாஸ்திரியின் மகுட சாதனை நிகழ்ந்தது. ஆகஸ்ட் 1965 இல் பாகிஸ்தான் இராணுவம் இந்தியப் படைகளுடன் மோதி, கட்ச் தீபகற்பத்தின் பாதியைக் கைப்பற்றியது. இந்த நேரத்தில், சாஸ்திரி "ஜெய் ஜவான் ஜெய் கிசான்" என்ற பிரபலமான முழக்கத்தைப் பயன்படுத்தி இந்தியாவைப் பாதுகாக்க வீரர்களை ஊக்குவித்தார், அதே நேரத்தில் விவசாயிகள் உணவு தானிய உற்பத்தியை அதிகரிக்கவும் இறக்குமதிகளைச் சார்ந்திருப்பதைக் குறைக்கவும் ஊக்குவித்தார்.

1965 செப்டம்பர் 23 அன்று ஐக்கிய நாடுகள் சபை போர் நிறுத்தத்திற்கு உத்தரவிட்டபோது இந்திய-பாகிஸ்தான் போர் முடிவுக்கு வந்தது. 1965 ஆம் ஆண்டு பாகிஸ்தானுடன் போர் நிறுத்தம் அறிவிக்கப்பட்டதைத் தொடர்ந்து, சாஸ்திரியும் பாகிஸ்தான் ஜனாதிபதி முகமது அயூப் கானும் தாஷ்கண்டில் அலெக்ஸி கோசிகின் ஏற்பாடு செய்த உச்சிமாநாட்டிற்காக சந்தித்தனர். ஜனவரி 10, 1966 அன்று சாஸ்திரியும் அயூப் கானும் தாஷ்கண்ட் பிரகடனத்தில் கையெழுத்திட்டனர். சாஸ்திரி பிரதமராக இருந்த காலத்தில் சோவியத் யூனியன், யூகோஸ்லாவியா, இங்கிலாந்து, கனடா, நேபாளம், எகிப்து மற்றும் பர்மா உள்ளிட்ட பல நாடுகளுக்கு பயணம் செய்த◌ார்.

லால் பகதூர் சாஸ்திரியின் சாதனைகள்

லால் பகதூர் சாஸ்திரியின் இந்த சாதனைகள் மற்றும் நினைவுக் குறிப்புகளில் அவரது மரணத்திற்கு முன்னும் பின்னும் அடங்கும்.

- லால் பகதூர் சாஸ்திரி பிரதமராக இருந்த காலத்தில், நவம்பர் 19, 1964 அன்று லக்னோவில் ஒரு மதிப்புமிக்க பள்ளியான பால வித்யா மந்திருக்கு அடிக்கல் நாட்டினார்.

- நவம்பர் 1964 இல், சென்னை தரமணியில் மத்திய தொழில்நுட்ப நிறுவன வளாகத்தைத் திறந்தார்.
- 1965 ஆம் ஆண்டில், டிராம்பேயில் புளூட்டோனியம் மறுசுழற்சி ஆலையைத் திறந்தார்.
- டாக்டர் ஹோமி ஜஹாங்கீர் பாபாவின் பரிந்துரையின்படி, சாஸ்திரி அணு வெடிபொருட்களை உருவாக்க ஒப்புதல் அளித்தார். அமைதியான நோக்கங்களுக்கான அணு வெடிப்புகள் பற்றிய ஆய்வு அணு வெடிப்பு வடிவமைப்பு திட்டத்தை (SNEPP) உருவாக்குவதன் மூலம் பாபா இந்த முயற்சியை முன்னெடுத்தார்.
- நவம்பர் 1964 இல், லால் பகதூர் சாஸ்திரி சென்னை துறைமுக அறக்கட்டளையின் ஜவஹர் கப்பல்துறையைத் திறந்து, தூத்துக்குடி துறைமுகத்தில் கட்டுமானத்தைத் தொடங்கினார்.
- குஜராத் மாநிலத்தில், அவர் பாலச்சாடி என்ற சைனிக் பள்ளியைத் திறந்தார்.
- அவர்தான் அல்மாட்டி அணைக்கு அடிக்கல் நாட்டினார்.
- தனது வாழ்நாள் முழுவதும், சாஸ்திரி தனது நேர்மை மற்றும் அடக்கத்திற்காக அறியப்பட்டார்.
- அவர் மறைவுக்குப் பின் பாரத ரத்னா விருதைப் பெற்றார், மேலும் அவரது நினைவாக டெல்லியில் "விஜய் காட்" என்ற நினைவுச்சின்னம் நிறுவப்பட்டது.
- உத்தரகண்ட் மாநிலம் முசோரியில் உள்ள லால் பகதூர் சாஸ்திரி தேசிய நிர்வாக அகாடமி உட்பட பல கல்வி நிறுவனங்கள் அவரது பெயரைக் கொண்டுள்ளன. இந்தியாவின் சிறந்த வணிகப் பள்ளிகளில் ஒன்றான லால் பகதூர் சாஸ்திரி மேலாண்மை நிறுவனம் 1995 ஆம் ஆண்டு டெல்லியில் 'லால் பகதூர் சாஸ்திரி கல்வி அறக்கட்டளையால்' நிறுவப்பட்டது.
- இந்தியாவிற்கும் கனடாவிற்கும் இடையில் அறிவார்ந்த நடவடிக்கைகளை ஊக்குவிப்பதில் சாஸ்திரியின் பங்களிப்பின் காரணமாக, சாஸ்திரி இந்தோ-கனடிய நிறுவனம் அவரது பெயரிடப்பட்டது.
- லால் பகதூர் சாஸ்திரி தேசிய நினைவு அறக்கட்டளை, லால் பகதூர் சாஸ்திரி நினைவிடத்தை நடத்துகிறது, இது அவர் பிரதமராக வாழ்ந்த 10 ஜன்பத்திற்கு அடுத்ததாக அமைந்துள்ளது.
- லால் பகதூர் சாஸ்திரி குடியிருப்பு மண்டபம் என்பது ஐஐடி கரக்பூரின் அவரது பெயரிடப்பட்ட குடியிருப்பு மண்டபங்களில் ஒன்றாகும்.

லால் பகதூர் சாஸ்திரி மரணம்

லால் பகதூர் சாஸ்திரி இறந்த தேதி 11 ஜனவரி 1966. 1965 இந்திய-பாகிஸ்தான் போரை முடிவுக்குக் கொண்டுவந்த அமைதி ஒப்பந்தத்தில் கையெழுத்திட்ட ஒரு நாளுக்குப் பிறகு, உஸ்பெகிஸ்தானின் தாஷ்கண்டில் அவர் இறந்தார். அவர் ஒரு தேசிய வீரராகப் போற்றப்பட்டார், மேலும் விஜய் காட் நினைவுச்சின்னம் அவரது நினைவாகப் பெயரிடப்பட்டது.

முடிவுரை

லால் பகதூர் சாஸ்திரி நாட்டின் முன்னேற்றத்திற்காக பாடுபட்ட மிகவும் எளிமையான மனிதர். அவர் இறந்தபோது, அரசாங்கத்திடமிருந்து தவணை முறையில் வாங்கிய ஒரு பழைய கார் மட்டுமே அவருக்கு மிச்சமிருந்தது. அவர் இந்திய சேவகர்கள் சங்கத்தின் உறுப்பினராக இருந்தார், இது அதன் உறுப்பினர்கள் தனியார் சொத்துக்களை குவிப்பதைத் தவிர்த்து, பொதுவில் மக்களுக்கு சேவை செய்ய ஊக்குவித்தது.

ஒரு பெரிய ரயில் விபத்திற்குப் பிறகு தார்மீகக் கடமையின் விளைவாக ராஜினாமா செய்த முதல் ரயில்வே அமைச்சர் இவர்தான். லால் பகதூர் சாஸ்திரி வாழ்க்கை வரலாறு இந்திய வரலாற்றில் மிகவும் நேர்மையான மற்றும் குறிப்பிடத்தக்க நபர்களில் ஒருவர் மற்றும் அரசியல்வாதிகளால் ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்ட தார்மீக விழுமியங்களைக் கற்பிக்கிறது.

லால் பகதூர் சாஸ்திரி - உள்நாட்டுக் கொள்கைகள்

சுதந்திர இந்தியாவின் இரண்டாவது பிரதமரான லால் பகதூர் சாஸ்திரி, ஜவஹர்லால் நேருவின் மறைவுக்குப் பிறகு 1964 இல் பதவியேற்றார். அவரது பதவிக்காலம் குறுகியதாக இருந்தாலும், 1966 வரை நீடித்தது, இந்தியாவின் உள்நாட்டு நிர்வாகத்தை ஒருங்கிணைப்பதிலும், உள்நாட்டு சவால்களை எதிர்கொள்வதிலும் சாஸ்திரி முக்கிய பங்கு வகித்தார். உணவுப் பற்றாக்குறை, பொருளாதார உறுதியற்ற தன்மை, சமூக நீதி, நிர்வாகத் திறன் மற்றும் தேசிய ஒருங்கிணைப்பு போன்ற நாட்டின் உடனடித் தேவைகளால் அவரது உள்நாட்டுக் கொள்கைகள் வடிவமைக்கப்பட்டன. சாஸ்திரியின் தலைமை எளிமை, தார்மீக ஒருமைப்பாடு மற்றும் நடைமுறை முடிவெடுப்பதன் மூலம் குறிக்கப்பட்டது, இது உள்நாட்டு நிர்வாகத்திற்கான அவரது அணுகுமுறையை ஆழமாக பாதித்தது.

லால் பகதூர் சாஸ்திரி எதிர்கொண்ட மிக முக்கியமான உள்நாட்டு சவால்களில் ஒன்று கடுமையான உணவு நெருக்கடி. 1960களின் நடுப்பகுதியில் இந்தியா மோசமான பருவமழை, குறைந்த விவசாய உற்பத்தித்திறன் மற்றும் வேகமாக வளர்ந்து வரும் மக்கள் தொகை காரணமாக கடுமையான உணவுப் பற்றாக்குறையால் பாதிக்கப்பட்டது. தேசிய ஸ்திரத்தன்மை மற்றும் சுதந்திரத்திற்கு உணவு தன்னிறைவு அவசியம் என்பதை சாஸ்திரி உணர்ந்தார். விவசாய வளர்ச்சியை அவர் வலுவாக ஊக்குவித்தார் மற்றும் விவசாயிகள் உணவு உற்பத்தியை அதிகரிக்க ஊக்குவித்தார். மக்கள் தானாக முன்வந்து ஒரு நாளைக்கு ஒரு வேளை உண்ணாவிரதம் இருக்க வேண்டும் என்ற அவரது வேண்டுகோள் அவரது தனிப்பட்ட உறுதிப்பாட்டைக் குறிக்கிறது மற்றும் உணவுப் பாதுகாப்பு குறித்த விழிப்புணர்வை ஏற்படுத்த உதவியது. விவசாய உற்பத்தியை அதிகரிப்பதில் சாஸ்திரியின் முக்கியத்துவம் பசுமைப் புரட்சிக்கு அடித்தளமிட்டது, இது பின்னர் அவரது வாரிசுகளின் கீழ் மிகவும் விரிவாக செயல்படுத்தப்பட்டது.

உணவுப் பாதுகாப்புடன் நெருக்கமாக தொடர்புடையது விவசாய நவீனமயமாக்கலை ஊக்குவிக்கும் சாஸ்திரியின் கொள்கையாகும். அதிக மகசூல் தரும் விதை வகைகள்,

மேம்படுத்தப்பட்ட நீர்ப்பாசன வசதிகள் மற்றும் உரங்களின் பயன்பாடு மற்றும் நவீன விவசாய நுட்பங்களை அறிமுகப்படுத்துவதை அவர் ஆதரித்தார். கிராமப்புற மேம்பாடு மற்றும் பொருளாதார வளர்ச்சிக்கு விவசாயிகளை மேம்படுத்துவது அவசியம் என்று சாஸ்திரி நம்பினார். கூட்டுறவு விவசாயத்தை ஊக்குவித்தார் மற்றும் விவசாயிகளுக்கு கடன் மற்றும் தொழில்நுட்ப உதவிகளை வழங்கும் நிறுவனங்களை ஆதரித்தார். உற்பத்தித்திறனை மேம்படுத்துவதில் விவசாய ஆர ாய்ச்சி நிறுவனங்களின் பங்கையும் அவரது அரசாங்கம் வலியுறுத்தியது. இந்தியாவின் முன்னேற்றம் அதன் கிராமப்புற பொருளாதாரத்தை வலுப்படுத்துவதைச் சார்ந்துள்ளது என்ற அவரது நம்பிக்கையை இந்த முயற்சிகள் பிரதிபலித்தன.

சாஸ்திரியின் உள்நாட்டுக் கொள்கையின் மற்றொரு முக்கியப் பகுதி தொழில்துறை வளர்ச்சியாகும். நேருவால் தொடங்கப்பட்ட கலப்புப் பொருளாதார மாதிரியைத் தொடரும் அதே வேளையில், சாஸ்திரி பொதுத்துறை தொழில்களை வலுப்படுத்துவதிலும், சிறு மற்றும் குடிசைத் தொழில்களை ஆதரிப்பதிலும் கவனம் செலுத்தினார். தொழில்துறை வளர்ச்சி வேலைவாய்ப்பை உருவாக்கி வறுமையைக் குறைக்க வேண்டும் என்று அவர் நம்பினார். உரங்கள், இயந்திரங்கள் மற்றும் உணவு பதப்படுத்துதல் போன்ற விவசாயம் தொடர்பான தொழில்களுக்கு சிறப்பு கவனம் செலுத்தப்பட்டது. சாஸ்திரியின் அரசாங்கம், தொழில்துறை விரிவாக்கத்தை சமூக நலனுடன் சமநிலைப்படுத்த முயன்றது, பொருளாதார வளர்ச்சி ஒரு சில உயரடுக்கினருக்குப் பதிலாக சாதாரண மக்களுக்குப் பயனளிப்பதை உறுதி செய்தது.

பொருளாதார ஒழுக்கம் மற்றும் நிர்வாகத் திறனுக்கு சாஸ்திரி மிகுந்த முக்கியத்துவம் அளித்தார். பணவீக்கம் மற்றும் நிதி நெருக்கடி ஆகியவை முக்கிய கவலைகளாக இருந்த நேரத்தில், பொது வாழ்வில் சிக்கனம் மற்றும் நேர்மையை அவர் வலியுறுத்தினார். அமைச்சர்கள் மற்றும் அரசு அதிகாரிகளுக்கு எளிமையான வாழ்க்கையை அவர் ஆதரித்தார், வீணான செலவுகளை ஊக்கப்படுத்தினார். பயனுள்ள நிர்வாகத்திற்கு தார்மீக மதிப்புகள் மற்றும் நெறிமுறை நடத்தை அவசியம் என்று சாஸ்திரி நம்பினார். நிர்வாகத்தில் நேர்மைக்கு அவர் அளித்த முக்கியத்துவம் அரசாங்கத்தின் மீதான பொதுமக்களின் நம்பிக்கையை வலுப்படுத்தியது மற்றும் அரசியல் தலைமைக்கு உயர் தரங்களை அமைத்தது.

தொழிலாளர் நலன் மற்றும் தொழில்துறை நல்லிணக்கம் ஆகியவை சாஸ்திரியின் உள்நாட்டு தொலைநோக்குப் பார்வையின் மையமாக இருந்தன. தொழிலாளர் உரிமைகள் மற்றும் தொழில்துறை உற்பத்தித்திறனுக்கு இடையில் ஒரு சமநிலையான அணுகுமுறையை அவர் பராமரித்தார். தொழிலாளர் உரிமைகள், நியாயமான ஊதியங்கள் மற்றும் மேம்பட்ட பணி நிலைமைகளை சாஸ்திரி ஆதரித்த ார், அதே நேரத்தில் தொழிலாளர் மற்றும் நிர்வாகத்திற்கு இடையே ஒழுக்கம் மற்றும் ஒத்துழைப்பின் அவசியத்தையும் வலியுறுத்தினார். தொழில்துறை தகராறுகளுக்கு பேச்சுவார்த்தை மற்றும் அமைதியான தீர்வை அவர் ஊக்குவித்தார். தேசிய

வளர்ச்சிக்கு பங்களிக்கும் ஒரு இணக்கமான தொழில்துறை சூழலை உருவாக்குவதே அவரது அரசாங்கத்தின் நோக்கமாகும்.

லால் பகதூர் சாஸ்திரியின் உள்நாட்டுக் கொள்கைகளில் சமூக நீதி ஒரு முக்கிய அங்கமாக அமைந்தது. சமத்துவமின்மையைக் குறைப்பதற்கும் சமூகத்தின் பலவீனமான பிரிவுகளை மேம்படுத்துவதற்கும் அவர் ஆழ்ந்த அர்ப்பணிப்புடன் இருந்தார். பட்டியல் சாதியினர், பட்டியல் பழங்குடியினர் மற்றும் பிற விளிம்புநிலை சமூகங்களின் நிலைமைகளை மேம்படுத்துவதை நோக்கமாகக் கொண்ட கொள்கைகளை அவரது அரசாங்கம் தொடர்ந்தது. அனைத்து குடிமக்களுக்கும் சமூக சமத்துவம் மற்றும் பொருளாதார வாய்ப்பு இல்லாமல் உண்மையான ஜனநாயகம் இருக்க முடியாது என்று சாஸ்திரி நம்பினார். சமூக மாற்றத்திற்கான கருவிகளாக கல்வி, கிராமப்புற மேம்பாடு மற்றும் நலத்திட்டங்களை அவர் ஆதரித்தார்.

சாஸ்திரியின் ஆட்சிக் காலத்தில் கல்வி மற்றும் மனிதவள மேம்பாடு ஆகியவையும் கவனம் செலுத்தப்பட்டன. தேசிய முன்னேற்றம் மற்றும் சமூக இயக்கத்திற்கு கல்விதான் அடித்தளம் என்று அவர் நம்பினார். அவரது அரசாங்கம் கல்வி நிறுவனங்களின் விரிவாக்கத்தை ஆதரித்தது மற்றும் வளரும் பொருளாதாரத்தின் தேவைகளைப் பூர்த்தி செய்ய தொழில்நுட்ப மற்றும் தொழிற்கல்வியை வலியுறுத்தியது. பொறுப்புள்ள குடிமக்களையும், தேசத்தைக் கட்டியெழுப்புவதற்கு பங்களிக்கும் திறன் கொண்ட திறமையான மனிதவளத்தையும் உருவாக்குவதற்கான ஒரு வழிமுறையாக கல்வியை சாஸ்திரி கருதினார்.

சாஸ்திரியின் தலைமையின் கீழ் தேசிய ஒருங்கிணைப்பு மற்றும் உள் ஒற்றுமை ஆகியவை முக்கிய உள்நாட்டு கவலைகளாக இருந்தன. இந்தியா இன்னும் பிராந்திய, மொழியியல் மற்றும் வகுப்புவாத சவால்களை எதிர்கொண்டது. இந்தப் பிரச்சினைகளைத் தீர்க்க சாஸ்திரி ஒரு சமரச மற்றும் உள்ளடக்கிய அணுகுமுறையைக் கடைப்பிடித்தார். தேசிய ஒற்றுமையை வலியுறுத்தும் அதே வேளையில் மொழியியல் பன்முகத்தன்மையை அவர் மதித்தார். இந்தியாவின் சுதந்திரத்திற்குப் பிந்தைய வரலாற்றில் ஒரு முக்கியமான காலகட்டத்தில் உள் பதட்டங்களை அவர் அமைதியாகவும் பொறுமையாகவும் கையாண்டது அரசியல் ஸ்திரத்தன்மையைப் பராமரிக்க உதவியது.

உள்நாட்டுப் பாதுகாப்பு மற்றும் சட்டம் ஒழுங்கு ஆகியவற்றிலும் சாஸ்திரி கவனம் செலுத்தினார். தேசிய ஒற்றுமைக்கு ஏற்படும் அச்சுறுத்தல்களைக் கையாள்வதில் அவர் உறுதியாக இருந்தபோதிலும், ஜனநாயக முறைகள் மற்றும் அரசியலமைப்புச் செயல்முறைகளில் அவர் நம்பிக்கை கொண்டிருந்தார். அவர் சர்வாதிகார நடவடிக்கைகளைத் தவிர்த்து, சிவில் உரிமைகளை நிலைநிறுத்தினார். ஒரு வலுவான நாடு வற்புறுத்தலை விட அதன் மக்களின் நம்பிக்கை மற்றும் பங்கேற்பின் அடிப்படையில் கட்டமைக்கப்படுகிறது என்ற அவரது நம்பிக்கையை அவரது தலைமைத்துவ பாணி பிரதிபலித்தது.

முடிவில், லால் பகதூர் சாஸ்திரியின் உள்நாட்டுக் கொள்கைகள் யதார்த்தவாதம், தார்மீக விழுமியங்கள் மற்றும் தேசத்தின் மீதான ஆழமான பொறுப்புணர்வு ஆகியவற்றால் வழிநடத்தப்பட்டன. அவரது குறுகிய பதவிக்காலம் இருந்தபோதிலும், உணவுப் பாதுகாப்பு, விவசாய மேம்பாடு, பொருளாதார ஸ்திரத்தன்மை, சமூக நீதி மற்றும் நிர்வாக ஒருமைப்பாடு போன்ற முக்கியமான உள்நாட்டு சவால்களை அவர் எதிர்கொண்டார். எளிமை, நேர்மை மற்றும் சேவை மீதான அவரது முக்கியத்துவம் இந்திய அரசியலில் நீடித்த தாக்கத்தை ஏற்படுத்தியது. சாஸ்திரியின் உள்நாட்டுக் கொள்கைகள் இந்தியாவின் உள்நாட்டு நிர்வாகத்தின் அடித்தளத்தை வலுப்படுத்தின, மேலும் நெறிமுறை மற்றும் மக்களை மையமாகக் கொண்ட தலைமைத்துவத்தின் எடுத்துக்காட்டாக தொடர்ந்து நினைவுகூரப்படுகின்றன.

லால் பகதூர் சாஸ்திரியின் கீழ் வெளியுறவுக் கொள்கை

ஜவஹர்லால் நேருவின் மறைவுக்குப் பிறகு லால் பகதூர் சாஸ்திரி இந்தியாவின் பிரதமரானார். சாஸ்திரி பெரும்பாலும் நேருவின் அணிசேரா கொள்கையைத் தொடர்ந்தார், ஆனால் சோவியத் யூனியனுடன் நெருக்கமான உறவுகளையும் வளர்த்துக் கொண்டார்.

சிறிமாவோ-சாஸ்திரி ஒப்பந்தம் (1964)

அப்போதைய இலங்கையில் இந்தியத் தமிழர்களின் பிரச்சினையைத் தீர்க்க, லால் பகதூர் சாஸ்திரி 1964 ஆம் ஆண்டு இலங்கைப் பிரதமர் சிரிமாவோ ஆர்.டி. பந்தர்நாயக்காவுடன் ஒரு ஒப்பந்தத்தில் கையெழுத்திட்டார். இந்த ஒப்பந்தம் இந்தியாவிற்கும் இலங்கைக்கும் இடையே நீடித்து வந்த விரும்பத்தகாத காரணத்தை நீக்கியதால் ஒரு பெரிய சாதனையாகக் கருதப்பட்டது. ஒப்பந்தத்தின்படி, 5,25,000 இந்தியத் தமிழர்கள் திருப்பி அனுப்பப்பட வேண்டும், அதே நேரத்தில் 3,00,000 பேருக்கு இலங்கைக் குடியுரிமை வழங்கப்பட வேண்டும். இந்தத் தீர்வு 1981 அக்டோபர் 31 ஆம் தேதிக்குள் செய்யப்பட வேண்டும். இருப்பினும், 1982 ஆம் ஆண்டில், 1964 ஒப்பந்தம் காலாவதியாகிவிட்டதாகக் கூறி, குடியுரிமைக்கான எந்தவொரு விண்ணப்பத்தையும் பரிசீலிக்க இந்தியா மறுத்துவிட்டது.

சீனாவின் அணு வெடிப்பு 1964

சாஸ்திரியின் காலத்தில் சீனா தனது அணுகுண்டை சோதித்தது. அந்த குண்டு முற்றிலும் சீன மக்களை அமெரிக்க அணு ஆயுத அச்சுறுத்தலில் இருந்து பாதுகாப்பதற்காகவே என்று கூறப்பட்டது. " முதலில் குண்டைப் பயன்படுத்துவதில்லை" என்ற கொள்கையை சீனா வலியுறுத்திய போதிலும், அது இந்தியாவில் மட்டுமல்ல, தெற்காசிய பிராந்தியத்தின் பிற நாடுகளிலும் பாதுகாப்பின்மை உணர்வை உருவாக்கியது. இருப்பினும், சாஸ்திரியின் காலத்தில், குண்டுவெடிப்பு ஆதரவாளர்கள் இந்தியாவை அணுகுண்டைப் பயன்படுத்த கட்டாயப்படுத்தினர். இதனால், அணு ஆயுதக் கொள்கையைப் பொறுத்தவரை நேருவின் செல்வாக்கு இந்தக் காலகட்டத்திலிருந்து குறையத் தொடங்கியது.

இந்தியா-பாகிஸ்தான் போர் (1965)

1965 போர் இந்தியாவின் வெளிநாட்டு உறவுகளின் வரலாற்றில் ஒரு முக்கியமான வளர்ச்சியாகக் கருதப்படுகிறது, ஏனெனில் போர் நேருவுக்குப் பிந்தைய காலத்தில் நடந்தது மற்றும் அது லால் பகதூர் சாஸ்திரியின் தலைமைக்கு ஒரு சவாலான பணியாக இருந்தது. உண்மையில், இந்திய-பாகிஸ்தான் உறவுகளை மேம்படுத்த வழி வகுக்கும் என்று எதிர்பார்க்கப்பட்ட 1965 போர் காஷ்மீர் பிரச்சினையைத் தீர்க்கத் தவறிவிட்டது.

1965 ஆம் ஆண்டு இந்தியா-பாகிஸ்தான் போர் ஒரு அறிவிக்கப்படாத போர். காஷ்மீர் பிரச்சினை மீண்டும் திறக்கப்பட வேண்டும் என்று பாகிஸ்தான் கோரி வந்ததால் காஷ்மீர் பிரச்சினை தீவனமாக இருந்தது, மேலும் காஷ்மீர் இந்தியாவின் ஒரு பகுதியாக இருப்பது ஒரு தீர்க்கப்பட்ட உண்மை என்று இந்தியா கூறியது. போருக்குப் பின்வரும் காரணங்கள் இவை: l 1965 ஆம் ஆண்டில், ஷேக் அப்துல்லா மற்றும் பிறரின் ஆதரவாளர்கள் பள்ளத்தாக்கில் பெரும் அமைதியின்மையை உருவாக்கியதால் காஷ்மீரில் நிலைமை கொந்தளிப்பாக மாறியது. இதனால், தலையிடுவதற்கான நேரம் இது என்று பாகிஸ்தான் தலைமை நினைத்தது.

மேலும், பாகிஸ்தான் அமெரிக்காவிடமிருந்து வாங்கிய உயர்தர இராணுவ ஆயுதங்களையும் கொண்டிருந்தது. 1962 ஆம் ஆண்டு சீன-இந்தியப் போரின் தோல்விக்குப் பிறகு இந்தியா தனது பாதுகாப்பை மேம்படுத்துவதற்கு முன்பு பாகிஸ்தான் தாக்க விரும்பியது.

இந்தியாவை தனிமைப்படுத்தும் நோக்கில் சீனாவுடனான நெருக்கமான உறவுகளால் பாகிஸ்தான் துணிச்சலைப் பெற்றது.

தாஷ்கண்ட் பிரகடனம்

இந்தியாவிற்கு இடையே தாஷ்கண்ட் பிரகடனம் கையெழுத்தானது. இரு தரப்பினரும் அனைத்து ஆக்கிரமிக்கப்பட்ட பகுதிகளிலிருந்தும் பின்வாங்கி போருக்கு முந்தைய நிலைகளுக்குத் திரும்ப ஒப்புக்கொண்டனர். போர்க் கைதிகளை திருப்பி அனுப்பவும், பலவந்தமாகப் பயன்படுத்தாமல் இருக்கவும், இதனால் அவர்களின் வேறுபாடுகளை அமைதியான வழிகளில் தீர்த்துக் கொள்ளவும் அவர்கள் ஒப்புக்கொண்டனர்.

இருப்பினும், தாஷ்கண்ட் பிரகடனம் காஷ்மீரின் முக்கிய பிரச்சினையைத் தீர்க்கத் தவறிவிட்டது. இந்திய-பாகிஸ்தான் போரிலிருந்து இரண்டு விஷயங்கள் தெளிவாக இருந்தன, ஒன்று மலேசியா மற்றும் சிங்கப்பூர் தவிர வேறு எந்த நாடும் இந்தியாவை வெளிப்படையாக ஆதரிக்கத் தயாராக இல்லை. காஷ்மீர் இந்தியாவின் ஒருங்கிணைந்த பகுதி என்பதை மீண்டும் வலியுறுத்திய சோவியத் யூனியன் கூட, பாகிஸ்தானை இழுக்கும் விஷயத்தில் மற்ற பல நாடுகளைப் போலவே நடுநிலையான தோரணையை ஏற்றுக்கொள்ளத் தேர்ந்தெடுத்தது.

சுயமதிப்பீட்டு கேள்விகள்

1. நேஹ்ருவிய காலத்தின் முக்கிய அம்சங்களை விளக்குக.
2. இந்தியாவில் ஜனநாயக சமூகநலக் கொள்கையின் கருத்தை விவாதிக்கவும்.
3. சுதந்திரத்திற்கு பின் நேஹ்ருவின் பொருளாதாரக் கொள்கையை ஆய்வு செய்க.
4. ஐந்தாண்டுத் திட்டங்களின் நோக்கங்களை பகுப்பாய்வு செய்க.
5. இந்தியாவின் ஆரம்ப வளர்ச்சியில் திட்டமிடலின் பங்கை விளக்குக.
6. பஞ்சசீலக் கொள்கைகளின் அடிப்படைகளை விளக்குக.
7. சார்பற்ற இயக்கத்தின் நோக்கங்களை விவாதிக்கவும்.
8. நேஹ்ருவின் வெளிநாட்டு கொள்கை அணுகுமுறையை மதிப்பிடுக.
9. லால் பகதூர் சாஸ்திரியின் உள்நாட்டு கொள்கைகளை ஆய்வு செய்க.
10. லால் பகதூர் சாஸ்திரியின் வெளிநாட்டு கொள்கையை மதிப்பிடுக.

அலகு II

இந்திரா காந்தியின் முதல் அமைச்சகத்தின் போது இந்தியா - நிர்வாக சீர்திருத்தங்கள் - இந்திய - பாகிஸ்தான் போர் - தேசிய அவசரநிலை 1976 - இருபது அம்ச திட்டங்கள் - ஜனதா அரசு - மொரார்ஜி தேசாய்.

நோக்கங்கள்

- **இந்திரா காந்தி:** நிர்வாகத்தையும் மத்திய அதிகாரத்தையும் வலுப்படுத்தினார்.
- **இந்தியா–பாகிஸ்தான் போர்:** வங்கதேசம் உருவாவதற்கு வழிவகுத்தது.
- **1976 அவசரநிலை:** குடிமக்களின் உரிமைகள் கட்டுப்படுத்தப்பட்டன.
  ஜனதா அரசு: ஜனநாயகம் மீண்டும் நிலைநாட்டப்பட்டது.

இந்திரா காந்தியின் எழுச்சி

நவம்பர் 19, 1917 அன்று ஒரு புகழ்பெற்ற குடும்பத்தில் பிறந்த திருமதி இந்திரா காந்தி, பண்டிட் ஜவஹர்லால் நேருவின் மகளாவார். அவர் எக்கோல் நௌவெல், பெக்ஸ் (சுவிட்சர்லாந்து), எக்கோல் இன்டர்நேஷனல், ஜெனீவா, பூனா மற்றும் பம்பாயில் உள்ள மாணவர்களுக்கான சொந்தப் பள்ளி, பிரிஸ்டலில் உள்ள பேட்மிண்டன் பள்ளி, விஸ்வ பாரதி, சாந்திநிகேதன் மற்றும் ஆக்ஸ்போர்டில் உள்ள சோமர்வில் கல்லூரி போன்ற முன்னணி நிறுவனங்களில் பயின்றார். உலகளவில் பல பல்கலைக்கழகங்களால் அவருக்கு கௌரவ முனைவர் பட்டம் வழங்கப்பட்டது. ஒரு சிறந்த கல்வி பின்னணியுடன், கொலம்பியா பல்கலைக்கழகத்திடமிருந்து சிறப்புச் சான்றிதழையும் பெற்றார். திருமதி இந்திரா காந்தி சுதந்திரப் போராட்டத்தில் தீவிரமாக ஈடுபட்டார். தனது குழந்தைப் பருவத்தில், ஒத்துழையாமை இயக்கத்தின் போது காங்கிரஸ் கட்சிக்கு உதவுவதற்காக 'பால் சர்க்கா சங்கம்' மற்றும் 1930 இல், குழந்தைகளின் 'வானர் சேனா'வை நிறுவினார். அவர் செப்டம்பர் 1942 இல் சிறையில் அடைக்கப்பட்டார், மேலும் காந்தியின் வழிகாட்டுதலின் கீழ் 1947 இல் டெல்லியின் கலவரத்தால் பாதிக்கப்பட்ட பகுதிகளில் பணியாற்றினார்.

மார்ச் 26, 1942 அன்று ஃபெரோஸ் காந்தியை மணந்த அவருக்கு இரண்டு மகன்கள் பிறந்தனர். ஸ்ரீமதி காந்தி 1955 இல் காங்கிரஸ் செயற்குழு உறுப்பினராகவும், கட்சியின் மத்தியத் தேர்தலிலும் உறுப்பினரானார். 1958 இல் அவர் காங்கிரஸ் மத்திய நாடாளுமன்றக் குழு உறுப்பினராக நியமிக்கப்பட்டார். அவர் AICC இன் தேசிய ஒருங்கிணைப்பு கவுன்சிலின் தலைவராகவும், 1956 இல் அகில இந்திய இளைஞர் காங்கிரஸ் மற்றும் மகளிர் துறையின் தலைவராகவும் இருந்தார். அவர் 1959 இல் இந்திய தேசிய காங்கிரசின் தலைவரானார், 1960 வரை பணியாற்றினார், பின்னர் ஜனவரி 1978 முதல் மீண்டும் பணியாற்றினார்.

அவர் தகவல் மற்றும் ஒளிபரப்பு அமைச்சராக (1964-1966) இருந்தார். பின்னர் ஜனவரி 1966 முதல் மார்ச் 1977 வரை இந்தியாவின் பிரதமராக மிக உயர்ந்த பதவியை வகித்தார். அதே நேரத்தில், செப்டம்பர் 1967 முதல் மார்ச் 1977 வரை அணுசக்தி அமைச்சராகவும் இருந்தார்.

செப்டம்பர் 5, 1967 முதல் பிப்ரவரி 14, 1969 வரை வெளியுறவு அமைச்சகத்தின் கூடுதல் பொறுப்பையும் வகித்தார். ஸ்ரீமதி காந்தி ஜூன் 1970 முதல் நவம்பர் 1973 வரை உள்துறை அமைச்சகத்திற்கும், ஜூன் 1972 முதல் மார்ச் 1977 வரை விண்வெளி அமைச்சராகவும் பணியாற்றினார். ஜனவரி 1980 முதல் அவர் திட்டக் குழுவின் தலைவராக இருந்தார். ஜனவரி 14, 1980 முதல் மீண்டும் பிரதமர் அலுவலகத்திற்குத் தலைமை தாங்கினார்.

திருமதி இந்திரா காந்தி, கமலா நேரு நினைவு மருத்துவமனை, காந்தி ஸ்மாரக் நிதி மற்றும் கஸ்தூர்பா காந்தி நினைவு அறக்கட்டளை போன்ற ஏராளமான அமைப்புகள் மற்றும் நிறுவனங்களுடன் தொடர்புடையவர். அவர் ஸ்வராஜ் பவன் அறக்கட்டளையின் தலைவராக இருந்தார். 1955 இல் பால் சஹ்யோக், பால் பவன் வாரியம் மற்றும் குழந்தைகள் தேசிய அருங்காட்சியகத்துடனும் அவர் தொடர்புடையவர். திருமதி காந்தி அலகாபாத்தில் கமலா நேரு வித்யாலயாவை நிறுவினார். 1966 -77 ஆம் ஆண்டுகளில் ஜவஹர்லால் நேரு பல்கலைக்கழகம் மற்றும் வடகிழக்கு பல்கலைக்கழகம் போன்ற சில பெரிய நிறுவனங்களுடனும் அவர் தொடர்புடையவர். அவர் டெல்லி பல்கலைக்கழக நீதிமன்ற உறுப்பினராகவும், யுனெஸ்கோவிற்கான இந்திய பிரதிநிதியாகவும் (1960-64), 1960-64 வரை யுனெஸ்கோவின் நிர்வாகக் குழு உறுப்பினராகவும், 1962 இல் தேசிய பாதுகாப்பு கவுன்சிலின் உறுப்பினராகவும் பணியாற்றினார். சங்கீத நாடக அகாடமி, தேசிய ஒருங்கிணைப்பு கவுன்சில், இமயமலை மலையேறுதல் நிறுவனம், தட்சிண பாரத் இந்தி பிரச்சார சபா, நேரு நினைவு அருங்காட்சியகம் மற்றும் நூலக சங்கம் மற்றும் ஜவஹர்லால் நேரு நினைவு நிதியத்துடனும் அவர் தொடர்புடையவர்.

திருமதி காந்தி ஆகஸ்ட் 1964 இல் ராஜ்யசபா உறுப்பினராகவும் ஆனார், பிப்ரவரி 1967 வரை பணியாற்றினார். நான்காவது, ஐந்தாவது மற்றும் ஆறாவது அமர்வுகளில் அவர் மக்களவை உறுப்பினராக இருந்தார். ஜனவரி 1980 இல் ரேபரேலி (உ.பி.) மற்றும் மேடக் (ஆந்திரப் பிரதேசம்) ஆகியவற்றிலிருந்து ஏழாவது மக்களவைக்குத் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டார். மேடக் தொகுதியைத் தக்க வைத்துக் கொள்ளத் தேர்ந்தெடுத்து ரேபரேலி தொகுதியைத் துறந்தார். 1967-77 மற்றும் மீண்டும் ஜனவரி 1980 இல் காங்கிரஸ் நாடாளுமன்றக் கட்சியின் தலைவராக அவர் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டார்.

பல்வேறு விஷயங்களில் ஆர்வம் கொண்ட அவர், வாழ்க்கையை ஒரு ஒருங்கிணைந்த செயல்முறையாகக் கருதினார், அங்கு செயல்பாடுகளும் ஆர்வங்களும் முழுமையின் வெவ்வேறு அம்சங்களாகும், அவை தனித்தனிப் பிரிவுகளாகவோ அல்லது வெவ்வேறு தலைப்புகளின் கீழ் பெயரிடப்படவில்லை.

அவருக்குப் பல சாதனைகள் புரிந்துள்ளன. 1972 ஆம் ஆண்டு பாரத ரத்னா, வங்காளதேச விடுதலைக்கான மெக்சிகன் அகாடமி விருது (1972), 2வது ஆண்டு FAO பதக்கம் (1973) மற்றும் 1976 ஆம் ஆண்டு நாகரி பிரச்சாரிணி சபாவால் சாகித்ய வாசஸ்பதி (இந்தி)

ஆகியவற்றைப் பெற்றவர். திருமதி காந்தி 1953 ஆம் ஆண்டு அமெரிக்காவின் தாய்மார்கள் விருதையும், ராஜதந்திரத்தில் சிறந்து விளங்கியதற்காக இத்தாலியின் இஸ்ல்பெல்லா டி'எஸ்டே விருதையும், யேல் பல்கலைக்கழகத்தின் ஹவுலேண்ட் நினைவுப் பரிசையும் பெற்றார். பிரெஞ்சு பொதுக் கருத்து நிறுவனத்தின் கருத்துக் கணிப்பின்படி, 1967 மற்றும் 1968 ஆம் ஆண்டுகளில் தொடர்ந்து இரண்டு ஆண்டுகள் பிரெஞ்சு மக்களால் மிகவும் போற்றப்பட்ட பெண்மணியாக இருந்தார். 1971 ஆம் ஆண்டு அமெரிக்காவில் நடந்த ஒரு சிறப்பு கேலப் கருத்துக் கணிப்புப்படி, அவர் உலகிலேயே மிகவும் போற்றப்பட்ட நபர். விலங்குகளைப் பாதுகாப்பதற்காக அர்ஜென்டினா சங்கத்தால் 1971 ஆம் ஆண்டு அவருக்கு கௌரவ டிப்ளோமா வழங்கப்பட்டது.

'தி இயர்ஸ் ஆஃப் சேலஞ்ச்' (1966-69), 'தி இயர்ஸ் ஆஃப் எண்டவர்' (1969-72), 1975 இல் 'இந்தியா' (லண்டன்); 1979 இல் 'இண்டே' (லௌசேன்) மற்றும் ஏராளமான உரைகள் மற்றும் எழுத்துக்களின் தொகுப்புகள் ஆகியவை அவரது பிரபலமான வெளியீடுகளில் அடங்கும். அவர் இந்தியாவிலும் உலகம் முழுவதும் பரவலாகப் பயணம் செய்தார். திருமதி காந்தி ஆப்கானிஸ்தான், பங்களாதேஷ், பூட்டான், பர்மா, சீனா, நேபாளம் மற்ற ும் இலங்கை போன்ற அண்டை நாடுகளுக்கும் விஜயம் செய்தார். பிரான்ஸ், ஜெர்மன் ஜனநாயகக் குடியரசு, ஜெர்மனி கூட்டாட்சி குடியரசு, கயானா, ஹங்கேரி, ஈரான், ஈராக் மற்றும் இத்தாலி போன்ற நாடுகளுக்கு அவர் அதிகாரப்பூர்வ விஜயம் செய்தார். அல்ஜீரியா, அர்ஜென்டினா, ஆஸ்திரேலியா, ஆஸ்திரியா பெல்ஜியம், பிரேசில், பல்கேரியா, கனடா, சிலி, செக்கோஸ்லோவாக்கியா, பொலிவியா மற்றும் எகிப்து போன்ற பெரும்பாலான நாடுகளுக்குச் சென்றவர்களில் திருமதி காந்தியும் ஒருவர். இந்தோனேசியா, ஜப்பான், ஜமைக்கா, கென்யா, மலேசியா, மொரிஷியஸ், மெக்ஸிகோ, நெதர்லாந்து, நியூசிலாந்து, நைஜீரியா, ஓமன், போலந்து, ருமேனியா, சிங்கப்பூர், சுவிட்சர்லாந்து, சிரியா, சுவீடன், தான்சானியா, தாய்லாந்து, டிரினிடாட் மற்றும் டொபாகோ, ஐக்கிய அரபு எமிரேட்ஸ், யுனைடெட் கிங்டம், அமெரிக்கா, சோவியத் யூனியன், உருகுவே, வெனிசுலா, யூகோஸ்லாவியா, சாம்பியா மற்றும் ஜிம்பாப்வே போன்ற பல ஐரோப்பிய, அமெரிக்க மற்றும் ஆசிய நாட்டினருக்கு அவர் விஜயம் செய்தார். ஐக்கிய நாடுகள் சபையின் தலைமையகத்திலும் அவர் தனது இருப்பைக் குறித்தார்.

ஜவஹர்லால் நேரு பிரதமராக இருந்தபோது, அவரது மகள் இந்திரா காந்தி அவர் நடத்திய நிகழ்வுகளில் அதிகாரப்பூர்வ விருந்தினராக இருந்தார். உலகத் தலைவர்களுடன் ராஜதந்திரத்தின் கயிறுகளை அவர் இங்கு கற்றுக்கொண்டார். இந்திரா 1955 இல் காங்கிரஸ் கட்சியில் சேர்ந்தார் மற்றும் 1959 இல் அதன் தலைவரானார். 1966 இல் லால் பகதூர் சாஸ்திரியின் திடீர் மறைவுக்குப் பிறகு இந்திரா காந்தி இந்தியப் பிரதமர் பதவிக்கு வந்தது திடீரென நடந்தது. காங்கிரசில் உள்ள பெரியவர்கள் இந்திராவை எளிதில் வடிவமைக்க முடியும் என்றும் இணக்கமானவர் என்றும் நினைத்ததால், இந்திராவை சமரச வேட்பாளராகத் தேர்ந்தெடுத்ததாக பொதுவாக நம்பப்படுகிறது. ஆனால் கோஹ்லி மற்றும் பாசு வெளிப்படையாகக் கூறியது போல், "1966 இல் பிரதமர் பதவிக்கு இந்திரா காந்தியை சமரச

வேட்பாளராகத் தேர்ந்தெடுத்ததன் பின்னணியில் உள்ள காங்கிரஸ் உயரடுக்கின் கணக்கீடு ஒரு வகையில் துல்லியமானது. நேருவின் மகளாக, கட்சி ஆட்சியில் நீடிக்க போதுமான தேர்தல் ஆதரவைப் பெறுவார். ஆனால் அவர் எளிதில் கையாளக்கூடிய பலவீனமான பெண் என்று அவர்கள் கருதியதில் அவர்கள் தவறு செய்தனர்". பிரதமர் பதவியில் அவரது மீள்தன்மை மற்றும் விடாமுயற்சி காங்கிரஸ் கட்சி உயரடுக்குகளை ஆச்சரியப்படுத்தியது. கட்சியில் அவருக்கு அதிக அமைப்பு ரீதியான அடித்தளம் இல்லாவிட்டாலும், அவர் தனது அரசாங்கத்தின் மீது கட்டுப்பாட்டைப் பெற்றார். காங்கிரஸ் காரியக் குழுவில் இருந்த பெரியவர்கள் அவரது அதிகார அதிகரிப்பின் ஆபத்துகளை உணர்ந்து, அவரைக் கட்சியிலிருந்து வெளியேற்ற முயன்றனர். திருமதி காந்தி காங்கிரஸ் "உயரடுக்கு" மீது நிலைமையைத் திருப்பினார். கட்சியின் முக்கியமான தலைவரும், அவரது குறிப்பிடத்தக்க எதிரிகளில் ஒருவருமான மொரார்ஜி தேசாயை 1969 இல் நிதியமைச்சர் பதவியில் இருந்து நீக்கிவிட்டு, நிதியமைச்சகத்தை தானே ஏற்றுக்கொண்டார். வங்கிகளை தேசியமயமாக்குதல் மற்றும் சுதேச மாநிலங்களிலிருந்து சிறப்பு சலுகைகளை திரும்பப் பெறுதல் போன்ற சில மக்கள் சார்பு கொள்கைகளை அவர் ஒரே இரவில் இயற்றினார். அவர் பொதுமக்களால் பாராட்டப்பட்டார், மேலும் அவரது புகழ் உயர்ந்தது.

1969 ஆம் ஆண்டில், மற்றொரு சம்பவம், கட்சியில் தனது எதிரிகளை தோற்கடித்து, அதிகாரத்தின் ஒரே மையமாக வெளிப்பட வேண்டும் என்ற அவரது உறுதியை சுட்டிக்காட்டியது. இந்திரா காந்தியின் விருப்பத்திற்கு மாறாக, அப்போதைய ஜனாதிபதி ஜாகிர் உசேன் இறந்த பிறகு, காங்கிரஸ் கட்சி என். சஞ்சீவ ரெட்டியை ஜனாதிபதி வேட்பாளராக நியமித்தது. ரெட்டிக்கு ஆதரவாக ஒரு கொறடாவை அமல்படுத்துவதற்கு பதிலாக, இந்திரா காந்தி ஒரு திறந்த கடிதத்தில் காங்கிரஸ் எம்.பி.க்கள் மற்றும் எம்.எல்.ஏ.க்கள் வரவிருக்கும் ஜனாதிபதித் தேர்தலில் "அவர்களின் மனசாட்சிப்படி வாக்களிக்க வேண்டும்" என்று வலியுறுத்தினார். காங்கிரஸ் உறுப்பினர்களில் கிட்டத்தட்ட 1/3 பேர் கட்சித் தலைமையை மீறி, குறுகிய வாக்கு வித்தியாசத்தில் வெற்றி பெற்ற அப்போதைய துணைத் தலைவரான சுயேச்சை வேட்பாளர் வி.வி. கிரிக்கு வாக்களித்தனர். விஷயங்கள் ஸ்தம்பித்தன, அப்போதைய காங்கிரஸ் தலைவர் நிஜலிங்கப்பா மற்றும் பலர் திருமதி காந்தியை கட்சியிலிருந்து வெளியேற்றினர். காங்கிரஸ் கட்சி பிளவுபட்டது. இந்திரா காந்தி காங்கிரஸ் என்ற போட்டி அமைப்பை அமைத்தார். மக்களவையில் நடந்த நம்பிக்கை வாக்கெடுப்பில், 288 காங்கிரஸ் எம்.பி.க்களில் 220 பேர் திருமதி காந்திக்கு விசுவாசமாக இருந்தனர்.

1971 நாடாளுமன்றத் தேர்தலில் திருமதி காந்தியின் புகழ் அவருக்கு மகத்தான வெற்றியை உறுதி செய்தது. நாட்டில் அதிகாரத்தின் உச்சத்தில் அவர் சவாரி செய்தபோது, வேறு இடங்களில் பிரச்சனைகள் உருவாகின. கிழக்கு மற்றும் மேற்கு பாகிஸ்தானுக்கு இடையே ஒரு இரத்தக்களரி மோதல் ஏற்பட்டது. வங்காளதேசம் என்ற கருத்தை ஒரு யதார்த்தமாக்குவதில் இந்திரா காந்தி ஒரு தீர்க்கமான பங்கைக் கொண்டிருந்தார். வங்காளதேச விடுதலைப் போரில் இந்திரா காந்தியின் அரசியல் மற்றும் தனிப்பட்ட பங்கு அவரை இந்திய அரசியலின் "இரும்புப் பெண்மணி" என்று நிலைநிறுத்தியது மற்றும் அவருக்கு சர்வதேச அங்கீகாரத்தை வழங்கியது. பிஎஸ்எஃப் மற்றும் ராவுடன் இந்திய இராணுவத்தின் செயல்பாடுகளை ஒருங்கிணைக்க அவர் மேற்கொண்ட முயற்சிகள் 1971 இல் பாகிஸ்தானுக்கு எதிரான போரில் வெற்றி பெற்ற ஒரு மூலோபாய மாஸ்டர் ஸ்ட்ரோக்காகக் கருதப்படுகின்றன. பாகிஸ்தான் இராணுவத்தின் அட்டூழியங்களிலிருந்து தப்பி ஓடிய 10 மில்லியன் வங்காளதேசியர்களுக்கு அடைக்கலம் அளிக்க அவர் இந்திய எல்லையைத் திறந்து, வங்காளதேசத்தில் நாடுகடத்தப்பட்ட அரசாங்கத்தைத் தீர்த்து வைக்க உதவினார். அது மட்டுமல்லாமல், பிரபல பத்திரிகையாளர் பி.ஜி. வர்கீஸ் சுட்டிக்காட்டியபடி, "வங்காளதேசத்தில் நடந்த இனப்படுகொலை மற்றும் மில்லியன் கணக்கான

அகதிகள் இந்தியாவுக்குக் கடத்தப்பட்டதை அவர் உலகம் முழுவதும் சுற்றி வந்தார்" 9. இந்தியாவின் தலையீடும் அதைத் தொடர்ந்து வங்காளதேசம் உருவானதும் தெற்காசியாவின் வடிவத்தை மாற்றி பல மரபுகளை அழித்தது. ஸ்ரீராதா தத்தா மற்றும் கிருஷ்ணன் ஸ்ரீனிவாசன் கூறியது போல், " இந்திய வெளியுறவுக் கொள்கை ஆயுத பலத்தால் வெற்றி பெற்றது. அமெரிக்கர்களும் சீனர்களும்... தோற்கடிக்கப்பட்டு, இந்திய தியாகம் மற்றும் ஆதரவுக்கு நன்றியுள்ளவர்களாக, இணக்கமான வங்காளதேசத்தை விட்டுச் சென்றனர். இந்த சாதனை இந்திரா காந்தியை - தலைவராக நிலைநிறுத்தியது.

இந்திரா காந்தியும் அவசரநிலைக்கு முந்தைய காலமும்

வங்கதேச விடுதலைப் போரின் வெற்றி திருமதி காந்தியின் செல்வாக்கையும் பதவியில் அதிகாரத்தையும் உயர்த்தியது. காங்கிரஸ் கட்சிக்குள் அதிகார அமைப்பும் மாறியது. திருமதி காந்திக்கு ஒரு வழிபாட்டுத் தலைவர் என்ற அந்தஸ்து பலப்படுத்தப்பட்டது, அதன் விளைவாக விமர்சனங்களை அவர் சகிக்கவில்லை. திருமதி காந்தியின் ஆட்சியில் "சர்வாதிகாரப் போக்கு" 11 வெளிப்படையாகத் தெரிந்தது.

ஆனால் வெளியுறவுக் கொள்கைத் துறையில் அவர் பெற்ற வெற்றி மற்றும் இந்திய அரசியல் சூழ்நிலையில் அவரது சர்வவல்லமையுள்ள அந்தஸ்து இருந்தபோதிலும், நாட்டிற்குள் வளர்ந்து வரும் அரசியல் எதிர்ப்பை அவரால் கட்டுப்படுத்த முடியவில்லை. 1973 ஆம் ஆண்டு குஜராத்தில் உணவுப் பற்றாக்குறை மற்றும் உணவு விலை உயர்வு தொடர்பாக ஒரு வெகுஜனப் போராட்டம் வெடித்தது. நவ நிர்மாண் இயக்கம் மாநில சட்டமன்றத்தை கலைத்து, மாநிலத்தில் ஜனாதிபதி ஆட்சியை அமல்படுத்த வழிவகுத்தது. ஜூன் 1975 இல் மறுதேர்தல்கள் நடத்தப்பட்டபோது, எதிர்க்கட்சிகளின் கூட்டணியால் காங்கிரஸ் தோற்கடிக்கப்பட்டது. பீகாரில், ஏப்ரல் 1974 இல், காந்தியத் தலைவர் ஜெயபிரகாஷ் நாராயண், பிரபலமாக ஜே.பி என்று அழைக்கப்படுபவர், காங்கிரஸ் மாநில அரசாங்கத்திற்கு எதிரான மாணவர் போராட்டத்திற்குப் பின்னால் தனது பலத்தை செலுத்தினார். " முழு புரட்சி"க்கான அவரது அழைப்பு ஒரு கிளர்ச்சியூட்டும் வெகுஜன இயக்கத்திற்கு வழிவகுத்தது. அவசரநிலை விதிக்கப்படுவதற்கு சற்று முன்பு நாட்டின் நிலைமையைப் புரிந்துகொள்ள, தற்போதுள்ள அரசியல் மற்றும் சமூக அமைப்புக்கு எதிரான ஜே.பியின் பங்கு மற்றும் சிலுவைப் போரை இங்கே கொஞ்சம் விரிவாக விவாதிக்க வேண்டும்.

சுதந்திரத்திற்குப் பிந்தைய நாட்களில் ஜேபி என்று பிரபலமான ஜெயபிரகாஷ் நாராயண் வடிவில் காங்கிரஸ் ஒரு உண்மையான சவாலைக் கண்டது. ஜேபி எப்போதும் நாடாளுமன்ற ஜனநாயகத்தை விமர்சித்து, " கட்சி இல்லாத ஜனநாயகத்தை" ஆதரித்தார், இது பலரின் கூற்றுப்படி ஒரு தெளிவற்ற கருத்தாகவும் அரசியல் யதார்த்தத்திலிருந்து விலகியும் இருந்தது. "முழு புரட்சி" அல்லது " சம்பூர்ண கிராந்தி"க்கான அவரது அழைப்பும் ஒரு தெளிவற்ற மற்றும் "மங்கலான" கருத்தாகும். பிபன் சந்திரா, ஆதித்ய முகர்ஜி மற்றும் மிருதுளா முகர்ஜி12 ஆகியோர் குறிப்பிட்டது போல், " அரசியல் கட்சிகள் இல்லாத ஒரு அரசியல் அமைப்பு என்ன ஈடுபடும் அல்லது மக்கள் அதில் எவ்வாறு வெளிப்படுத்தப்படுவார்கள் அல்லது செயல்படுத்தப்படுவார்கள் என்பதை ஜேபி எந்த கட்டத்திலும் விளக்க முடியவில்லை." எனவே ஜேபி ஒருமைப்பாடு, தன்னலமற்ற தன்மை, தியாகம் மற்றும் சிவில் சுதந்திரங்கள் மற்றும் சமூக ஒழுங்கின் சாம்பியனாக இருந்தபோதிலும், அவரது அரசியல் இலட்சியங்கள் தெளிவற்றதாகவும் தவறாக வரையறுக்கப்பட்டதாகவும் விமர்சிக்கப்பட்டுள்ளன. ஆயினும்கூட, ஜேபி இயக்கம் சுதந்திரத்திற்குப் பிறகு இந்தியாவின் அரசியல் சூழ்நிலையில் மிகவும் குறிப்பிடத்தக்க தருணங்களில் ஒன்றாகும். நாட்டில் நிலவும் பெரும் அதிருப்தியை ஜே.பி. பயன்படுத்தி இந்திரா காந்திக்கு எதிராக நாடு தழுவிய இயக்கத்தை ஏற்படுத்தினார். அப்போது, அதிகாரப்பூர்வ

எதிர்க்கட்சி கிட்டத்தட்ட மறைந்திருந்த ஒரு காலத்தில், அவர் எதிர்க்கட்சியின் குரலாக மாறினார். மூன்று தசாப்த கால ஊழல், தவறான ஆட்சி மற்றும் காங்கிரஸின் திறமையின்மை ஆகியவற்றால் சோர்வடைந்த மக்களை அவர் பிரதிநிதித்துவப்படுத்தினார். இந்திரா காந்தியை மையமாகக் கொண்ட இந்திய வாழ்க்கையிலும் அரசியலிலும் ஊழலை முடிவுக்குக் கொண்டுவருவதும், அவரது சர்வாதிகார ஆளுமை மற்றும் அவரது சர்வாதிகார நிர்வாக பாணியால் ஆபத்தில் இருந்த ஜனநாயகத்தைப் பாதுகாப்பதும் ஜே.பி. இயக்கத்தின் முக்கிய நியாயமாகும். இந்திரா காந்தி பதவியில் தொடர்வது " இந்தியாவில் ஜனநாயகத்தின் உயிர்வாழ்வோடு பொருந்தாது" என்று ஜே.பி. அடிக்கடி கூறினார். சில மாதங்களுக்குப் பிறகு திட்டமிடப்பட்ட நாடாளுமன்றத் தேர்தல்களில் திருமதி காந்திக்கும் ஜே.பி.க்கும் இடையே தேர்தல் மோதலுக்கு மேடை அமைக்கப்பட்டது.

ஆனால் ஜூன் 12, 1975 அன்று நீதிமன்றத் தீர்ப்பு முழு அரசியல் சூழ்நிலையையும் மாற்றியது. தேர்தல் முறைகேடுகள் தொடர்பான மனுவை விசாரித்த அலகாபாத் உயர் நீதிமன்ற நீதிபதி ஜக்மோகன்லால் சின்ஹா, 1971 நாடாளுமன்றத் தேர்தலில் ஊழல் பிரச்சார நடைமுறைகளில் ஈடுபட்டதாக திருமதி காந்தியை குற்றவாளி என்று தீர்ப்பளித்து, அவரது தேர்தல் செல்லாது என்றும் அறிவித்தார். இந்த தண்டனையால் அவர் பிரதமர் பதவியையும் தக்க வைத்துக் கொள்ள முடியாது என்று அர்த்தம். ஜே.பி.யும் எதிர்க்கட்சியும் இந்த வாய்ப்பைப் பயன்படுத்திக் கொண்டு, " ஊழலால் பெறப்பட்ட பதவியைப் பற்றிக் கொண்டதாக" குற்றம் சாட்டி, உடனடியாக ராஜினாமா செய்யுமாறு கோரினர். தேசிய தலைநகரில் நடந்த ஒரு பேரணியில், ஜே.பி.யும் அவரது கூட்டாளிகளும் அவரை ராஜினாமா செய்ய கட்டாயப்படுத்த நாடு தழுவிய சிவில் ஒத்துழையாமை இயக்கத்தை அறிவித்தனர். தனது உரையில், அரசாங்கம் செயல்படுவதை சாத்தியமற்றதாக்குமாறு மக்களைக் கேட்டுக் கொண்டார், மேலும் ஆயுதப்படைகள், காவல்துறையினர் மற்றும் அதிகாரத்துவம் " சட்டவிரோதமானது மற்றும் அரசியலமைப்பிற்கு விரோதமானது" என்று அவர்கள் கருதும் உத்தரவுகளுக்குக் கீழ்ப்படிய மறுக்க வேண்டும் என்று கேட்டுக் கொண்டார். திருமதி காந்தியின் லேசான பதில், ஜூன் 26, 1975 அன்று நாடு முழுவதும் உள்நாட்டு அவசரநிலையை அறிவித்தது. சுதந்திரத்திற்குப் பிந்தைய இந்தியாவில் ஜனநாயகத்திற்கு இது மிகவும் இருண்ட நேரம்.

இந்திரா காந்தி - நிர்வாக சீர்திருத்தங்கள்

1966 முதல் 1977 வரையிலும், மீண்டும் 1980 முதல் 1984 வரையிலும் இந்தியாவின் பிரதமராகப் பணியாற்றிய இந்திரா காந்தி, இந்திய நிர்வாக அமைப்பை மறுவடிவமைப்பதில் ஒரு தீர்க்கமான பங்கைக் கொண்டிருந்தார். அவரது தலைமைப் பதவிக் காலம் இந்தியாவில் பெரிய அரசியல், பொருளாதார மற்றும் சமூக மாற்றங்களுடன் ஒத்துப்போனது. தேசிய வளர்ச்சி, சமூக நீதி மற்றும் அரசியல் ஸ்திரத்தன்மையை அடைவதற்கான ஒரு சக்திவாய்ந்த கருவியாக நிர்வாகத்தை இந்திரா காந்தி கருதினார். அவரது நிர்வாக சீர்திருத்தங்கள் மத்திய அரசின் அதிகாரத்தை வலுப்படுத்துதல், அதிகாரத்துவ செயல்திறனை மேம்படுத்துதல், பொறுப்புக்கூறலை உறுதி செய்தல் மற்றும் ஒரு சோசலிச மற்றும் நலன் சார்ந்த அரசின் நோக்கங்களுடன் நிர்வாக இயந்திரத்தை சீரமைப்பதை நோக்கமாகக் கொண்டிருந்தன.

இந்திரா காந்தியின் நிர்வாக சீர்திருத்தங்களின் மிக முக்கியமான அம்சங்களில் ஒன்று மத்திய அதிகாரத்தை வலுப்படுத்துவதாகும். தேசியக் கொள்கைகளை சீராகவும் திறம்படவும்

செயல்படுத்த ஒரு வலுவான மற்றும் திறமையான மையம் அவசியம் என்று அவர் நம்பினார். அவரது பதவிக் காலத்தில், பிரதமர் அலுவலகத்தின் பங்கு கணிசமாக விரிவடைந்தது, மேலும் அது நிர்வாக கட்டமைப்பில் ஒரு முக்கிய முடிவெடுக்கும் அமைப்பாக மாறியது. இந்த மையப்படுத்தல் தாமதங்கள், திறமையின்மை மற்றும் அதிகாரத்துவத்திற்குள் ஏற்படும் எதிர்ப்பைக் கடக்கவும், வளர்ச்சித் திட்டங்களை விரைவாக செயல்படுத்துவதை உறுதி செய்யவும் நோக்கமாகக் கொண்டது. இந்த அணுகுமுறை ஒருங்கிணைப்பை மேம்படுத்திய அதே வேளையில், கூட்டு அமைச்சரவைப் பொறுப்பிலிருந்து மிகவும் தனிப்பயனாக்கப்பட்ட நிர்வாக பாணிக்கு மாற்றத்தையும் இது குறித்தது.

இந்திரா காந்தி குடிமைப் பணிகளில் நிர்வாகத் திறன் மற்றும் ஒழுக்கத்தை வலியுறுத்தினார். ரெட்-டேபிசம், ஊழல் மற்றும் அதிகாரத்துவத்தில் பதிலளிக்கும் தன்மை இல்லாமை குறித்து அவர் கவலைப்பட்டார். செயல்திறனை மேம்படுத்தவும், நடைமுறைகளை ஒழுங்குபடுத்தவும், தேவையற்ற தாமதங்களைக் குறைக்கவும் நடவடிக்கைகள் எடுக்கப்பட்டன. அரசு ஊழியர்கள் விதிகளுக்குக் கட்டுப்படாமல் வளர்ச்சி சார்ந்தவர்களாகவும், மக்களை மையமாகக் கொண்டவர்களாகவும் இருக்க வேண்டியதன் அவசியத்தை அவர் வலியுறுத்தினார். வறுமை ஒழிப்பு மற்றும் கிராமப்புற மேம்பாட்டுத் திட்டங்களில் நிர்வாகிகள் தீவிரமாக பங்கேற்க அவரது அரசாங்கம் ஊக்குவித்ததால், அதிகாரத்துவத்தின் பங்கு வெறும் நிர்வாகிகளிடமிருந்து சமூக மாற்றத்தின் முகவர்களாக மாறியது.

குடிமைப் பணி சீர்திருத்தங்கள் இந்திரா காந்தியின் நிர்வாகக் கண்ணோட்டத்தின் ஒருங்கிணைந்த பகுதியாக அமைந்தன. தகுதி அடிப்படையிலான ஆட்சேர்ப்பு மற்றும் பயிற்சியை அவர் ஆதரித்தார், அதே நேரத்தில் அரசியல் நடுநிலைமை மற்றும் அரசியலமைப்பின் மீதான விசுவாசத்தையும் வலியுறுத்தினார். அதே நேரத்தில், அரசாங்கக் கொள்கைகளுடன் இணக்கத்தை உறுதி செய்வதற்காக அதிகாரத்துவத்தின் மீது அதிக அரசியல் கட்டுப்பாட்டை அவர் வலியுறுத்தினார். பொறுப்புக்கூறல் மற்றும் ஒழுக்கத்தை அமல்படுத்துவதற்கான கருவிகளாக இடமாற்றங்கள் மற்றும் பதவி உயர்வுகள் அதிகளவில் பயன்படுத்தப்பட்டன. இது நிர்வாகக் கட்டுப்பாட்டை மேம்படுத்திய போதிலும், அதிகாரத்துவ சுயாட்சி மற்றும் நிர்வாகத்தின் அரசியல்மயமாக்கல் பற்றிய விவாதங்களையும் இது தூண்டியது.

நிர்வாக சீர்திருத்தங்கள் மூலம் அதிகாரப் பரவலாக்கம் மற்றும் அடிமட்ட நிர்வாகமும் கையாளப்பட்டது. கிராமப்புற மக்களைச் சென்றடையும் வகையில் பயனுள்ள நிர்வாகம் தேவை என்பதை இந்திரா காந்தி உணர்ந்தார். உள்ளூர் நிர்வாகம் மற்றும் மாவட்ட அளவிலான திட்டமிடலை வலுப்படுத்துவதை அவர் ஆதரித்தார். வளர்ச்சித் திட்டங்களை ஒருங்கிணைப்பதில் மாவட்ட ஆட்சியர் மையப் பங்கை வகிக்க ஊக்குவிக்கப்பட்டார். உள்ளூர் மட்டத்தில் பல்வேறு நிர்வாகத் துறைகளுக்கு இடையே நெருக்கமான ஒருங்கிணைப்பு

தேவைப்படும் இருபது-புள்ளி திட்டம் போன்ற வறுமை ஒழிப்புத் திட்டங்களை செயல்படுத்துவதில் சிறப்பு கவனம் செலுத்தப்பட்டது.

இந்திரா காந்தியின் தலைமையின் கீழ், நலன் சார்ந்த நிர்வாகத் திட்டங்களை அறிமுகப்படுத்தி விரிவுபடுத்தியது குறிப்பிடத்தக்க சீர்திருத்தத்தைக் குறித்தது. சமூக நீதி மற்றும் மறுபகிர்வுக்கு நிர்வாகம் அதிகளவில் ஒரு கருவியாகப் பயன்படுத்தப்பட்டது. கிராமப்புற மேம்பாடு, வேலைவாய்ப்பு உருவாக்கம், கல்வி, சுகாதாரம் மற்றும் வீட்டுவசதி தொடர்பான திட்டங்களுக்கு விரிவான நிர்வாக மறுசீரமைப்பு மற்றும் ஒருங்கிணைப்பு தேவைப்பட்டது. ஏழைகள், பெண்கள் மற்றும் விளிம்புநிலை சமூகங்களின் தேவைகளுக்கு நிர்வாகிகள் உணர்திறன் உடையவர்களாக இருக்க வேண்டும் என்று இந்திரா காந்தி வலியுறுத்தினார். இந்த அணுகுமுறை நிர்வாகத்தின் நோக்கத்தை மட்டும் நிர்வாகம் முதல் சுறுசுறுப்பான தேசத்தைக் கட்டியெழுப்புதல் வரை மறுவரையறை செய்தது.

1975 முதல் 1977 வரையிலான அவசரநிலைக் காலத்தில் இந்திரா காந்தியின் நிர்வாக சீர்திருத்தங்களில் ஒரு முக்கிய திருப்புமுனை ஏற்பட்டது. இந்த நேரத்தில், நிர்வாக அதிகாரம் மிகவும் மையப்படுத்தப்பட்டதாக இருந்தது, மேலும் நிர்வாகம் விரிவான அதிகாரங்களைப் பயன்படுத்தியது. ஒழுக்கத்தை அமல்படுத்தவும், மக்கள் தொகை கட்டுப்பாட்டு நடவடிக்கைகளை செயல்படுத்தவும், சட்டம் ஒழுங்கைப் பராமரிக்கவும் அதிகாரத்துவம் அணிதிரட்டப்பட்டது. அவசரநிலைக் காலம் நிர்வாக இயந்திரத்தின் விரைவான நடவடிக்கைக்கான திறனை நிரூபித்தாலும், அதிகப்படியான மையப்படுத்தல் மற்றும் ஜனநாயகக் கட்டுப்பாடுகள் மற்றும் சமநிலைகளை பலவீனப்படுத்துவதன் ஆபத்துகளையும் அது அம்பலப்படுத்தியது. இந்த அனுபவம் நிர்வாகப் பொறுப்புக்கூறல் மற்றும் சிவில் உரிமைகள் குறித்த பிற்கால விவாதங்களில் குறிப்பிடத்தக்க தாக்கத்தை ஏற்படுத்தியது.

திட்டமிடல் மற்றும் கொள்கை செயல்படுத்தல் வழிமுறைகளை வலுப்படுத்துவதிலும் இந்திரா காந்தி கவனம் செலுத்தினார். பொருளாதார மற்றும் சமூக மேம்பாட்டிற்கான ஒரு முக்கிய நிர்வாக அமைப்பாக திட்டக் கமிஷனை அவர் ஆதரித்தார். திட்டமிடல் அமைப்புகள் மற்றும் செயல்படுத்தும் நிறுவனங்களுக்கு இடையே ஒருங்கிணைப்பை மேம்படுத்துவதை நோக்கமாகக் கொண்ட நிர்வாக சீர்திருத்தங்கள். மாநில மற்றும் மாவட்ட மட்டங்களில் திறம்பட செயல்படுத்தப்படுவதை உறுதி செய்வதற்காக ஐந்தாண்டுத் திட்டங்கள் விரிவான நிர்வாக கட்டமைப்புகளால் ஆதரிக்கப்பட்டன. திட்டமிடல் மற்றும் நிர்வாகத்தின் இந்த ஒருங்கிணைப்பு, நிர்வாகத்தில் தொழில்நுட்ப வல்லுநர்கள் மற்றும் நிபுணர்களின் பங்கை மேம்படுத்தியது.

இந்திரா காந்தியின் ஆட்சிக் காலத்தில் பொதுத்துறை நிர்வாகம் குறிப்பிடத்தக்க மாற்றங்களைச் சந்தித்தது. வங்கி தேசியமயமாக்கல் மற்றும் தொழில்துறை சீர்திருத்தங்களைத் தொடர்ந்து பொதுத்துறை நிறுவனங்கள் விரிவடைந்ததன் மூலம், இந்த பெரிய நிறுவனங்களை நிர்வகிக்க நிர்வாக வழிமுறைகள் வலுப்படுத்தப்பட்டன. தொழில்முறை மேலாண்மை,

பொறுப்புக்கூறல் மற்றும் அரசு கட்டுப்பாடு ஆகியவற்றில் அதிக முக்கியத்துவம் கொடுக்கப்பட்டது. பொது நிறுவனங்களின் நிர்வாக அமைப்பு வேலைவாய்ப்பு உருவாக்கம் மற்றும் சமநிலையான பிராந்திய வளர்ச்சி போன்ற தேசிய நோக்கங்களுடன் சீரமைக்கப்பட்டது.

நிர்வாக சீர்திருத்தங்களுக்கான இந்திரா காந்தியின் அணுகுமுறையில் ஊழலைத் தடுப்பதற்கும் பொது வாழ்வில் நேர்மையை ஊக்குவிப்பதற்கும் முயற்சிகள் அடங்கும். ஊழல் ஒரு சவாலாகவே இருந்தபோதிலும், நிர்வாகிகளிடையே விழிப்புணர்வு, பொறுப்புக்கூறல் மற்றும் நெறிமுறை நடத்தை ஆகியவற்றை அவர் வலியுறுத்தினார். நிர்வாக நடத்தையை கண்காணிக்க கண்காணிப்பு ஆணையங்கள் போன்ற நிறுவனங்கள் பலப்படுத்தப்பட்டன. பயனுள்ள நிர்வாகத்திற்கும், நிர்வாகத்தில் பொதுமக்களின் நம்பிக்கைக்கும் தார்மீக நேர்மை அவசியம் என்று அவர் நம்பினார்.

அவசரநிலைக்குப் பிந்தைய காலத்திலும், 1980 இல் மீண்டும் ஆட்சிக்கு வந்தபோதும், இந்திரா காந்தி நிர்வாகத் திறனைத் தக்க வைத்துக் கொண்டு ஜனநாயக செயல்பாட்டை மீட்டெடுக்க முயன்றார். அரசியலமைப்பு விதிமுறைகளுக்கு மதிப்பளித்து வலுவான தலைமையை சமநிலைப்படுத்த அவர் முயன்றார். இந்தக் கட்டத்தில் நிர்வாக சீர்திருத்தங்கள் நிலைத்தன்மை, மேம்பாடு மற்றும் பொறுப்புணர்வு ஆகியவற்றில் கவனம் செலுத்தின. திறமையான நிர்வாக அமைப்புகள் மூலம் கிராமப்புற நிர்வாகம், வறுமை ஒழிப்பு மற்றும் தேசிய ஒருங்கிணைப்புக்கு அதிக கவனம் செலுத்தப்பட்டது.

முடிவில், இந்திரா காந்தியின் நிர்வாக சீர்திருத்தங்கள் வலுவான மையத் தலைமை, மேம்பட்ட நிர்வாகக் கட்டுப்பாடு மற்றும் நிர்வாகத்திற்கான வளர்ச்சி சார்ந்த அணுகுமுறை ஆகியவற்றால் வகைப்படுத்தப்பட்டன. அவரது சீர்திருத்தங்கள் இந்திய நிர்வாக அமைப்பை சமூக-பொருளாதார மாற்றத்திற்கான ஒரு செயலில் உள்ள கருவியாக மாற்றியது. அவரது கொள்கைகள் செயல்திறன் மற்றும் ஒருங்கிணைப்பை மேம்படுத்திய அதே வேளையில், அவை மையப்படுத்தல், அதிகாரத்துவ சுயாட்சி மற்றும் ஜனநாயக பொறுப்புக்கூறல் பற்றிய முக்கியமான கேள்விகளையும் எழுப்பின. ஆயினும்கூட, சுதந்திர இந்தியாவில் நிர்வாகத்தின் பங்கை அவர் மறுவடிவமைத்து, சிக்கலான தேசிய சவால்களை எதிர்கொள்ளும் திறனை வலுப்படுத்தியதால், நிர்வாக சீர்திருத்தங்களுக்கு இந்திரா காந்தியின் பங்களிப்பு குறிப்பிடத்தக்கதாகவே உள்ளது.

இந்தோ-பாகிஸ்தான் போர் (1947-1948)

மக்கள் இடப்பெயர்ச்சி மற்றும் வன்முறைக்கு மத்தியில் இந்தியாவும் பாகிஸ்தானும் சுதந்திரம் பெற்றன. பிரிவினையின் போது காஷ்மீர் முக்கிய சர்ச்சைக்குரிய இடமாக மாறியது. ஆகஸ்ட் 1947 இல் பாகிஸ்தானுடனான போர், மகாராஜா ஹரி சிங்குக்கும் இந்திய அரசாங்கத்திற்கும் இடையே 1947 அக்டோபர் 26 அன்று இணைவதற்கான ஒப்பந்தத்தில் கையெழுத்திட வழிவகுத்தது. இது பாகிஸ்தானில் மேலும் பதட்டங்களை ஏற்படுத்தியது, மேலும் அது தனது துருப்புக்களையும் முஜாஹிதீன்களையும் காஷ்மீரைக் கைப்பற்ற அனுப்பியது. 1947 போர் இந்தியாவிற்கும் பாகிஸ்தானுக்கும் இடையிலான பல போர்களில் முதன்மையானது. தேசிய

ஒருங்கிணைப்பை உறுதி செய்வதற்காக இராணுவம் மேற்கொண்ட இரண்டு மாநிலங்கள், ஹைதராபாத், அங்கு ஆபரேஷன் போலோ தொடங்கப்பட்டது. மற்றொன்று கோவாவில், போர்த்துகீசியர்கள் மற்றும் அவர்களின் ஆதரவாளர்கள் கடற்படை, விமானப்படை மற்றும் இராணுவத்தின் ஒருங்கிணைந்த நடவடிக்கையால் விரட்டியடிக்கப்பட்டனர், இந்த நடவடிக்கை விஜய் என்று அழைக்கப்பட்டது.

காஷ்மீர் பிரச்சனையின் தோற்றம்

ஆகஸ்ட் 1947 இல் இந்திய துணைக்கண்டம் சுதந்திரமடைந்தபோது, இந்தியாவின் ஐந்தில் இரண்டு பங்கு [வரைபடம் 16.1] மற்றும் 99 மில்லியன் மக்கள்தொகை கொண்ட 565 சுதேச அரசுகளின் ஆட்சியாளர்கள், இரண்டு புதிய நாடுகளில் எதைச் சேர்ப்பது, இந்தியா அல்லது பாகிஸ்தான் என்பதைத் தீர்மானிக்க வேண்டியிருந்தது. 1947 க்கு முன்பு இந்தியா இப்படித்தான் இருந்தது.

இரண்டு புதிய நாடுகளுக்கு இடையில் அமைந்திருந்த ஜம்மு-காஷ்மீரின் ஆட்சியாளரால், எந்த நாட்டில் சேருவது என்பதை முடிவு செய்ய முடியவில்லை. மன்னர் மகாராஜா ஹரி சிங் ஒரு இந்துவாக இருந்தார், ஆனால் அவரது மக்கள் தொகையில் பெரும்பான்மையினர் முஸ்லிம்களாக இருந்தனர். அதற்கு பதிலாக, வர்த்தகம், பயணம் மற்றும் தகவல் தொடர்பு போன்ற சேவைகள் தடையின்றி இருக்கும் பொருட்டு பாகிஸ்தானுடன் ஒரு " முடக்கு" ஒப்பந்தத்தில் கையெழுத்திட்டார். இந்தியா இதேபோன்ற ஒப்பந்தத்தில் கையெழுத்திடவில்லை. இந்த ஒப்பந்தம் கையெழுத்தானவுடன் பாகிஸ்தான் இந்த ஒப்பந்தத்தை மீறி, பாகிஸ்தானுடன் இணையுமாறு கட்டாயப்படுத்த பொருளாதார மற்றும் பிற அழுத்தங்களைப் பயன்படுத்தத் தொடங்கியது. ஜம்மு-காஷ்மீருடனான ஒரே ரயில் இணைப்பு துண்டிக்கப்பட்டது, மேலும் ஸ்ரீநகர்-ராவல்பிண்டி பிரதான சாலையிலும் போக்குவரத்து தடைபட்டது. இந்த அழுத்தங்கள் தோல்வியடைந்தபோது, பாகிஸ்தானில் இருந்து ஜம்மு-காஷ்மீரின் பல்வேறு பகுதிகளுக்குள் பழங்குடியினர் தாக்குதல்கள் ஏற்பாடு செய்யப்பட்டன. இது காஷ்மீர் பிரச்சனையின் தொடக்கமாக அமைந்தது.

காஷ்மீர் பள்ளத்தாக்கு படையெடுப்பு

பள்ளத்தாக்கின் மீதான படையெடுப்பு பாகிஸ்தான் எல்லையைத் தாண்டி நடத்தப்பட்டது. படையெடுப்பு நன்கு திட்டமிடப்பட்டு இரண்டு கட்டங்களாக மேற்கொள்ளப்பட்டது. முதல் கட்டம் தொடங்கியபோது ஆயிரக்கணக்கான ரவுடிகள் எல்லையைத் தாண்டி வந்து பாகிஸ்தான் - காஷ்மீர் எல்லையில் பல எல்லைத் தாக்குதல்களை நடத்தினர். இந்தக் கட்டம் அக்டோபர் 20, 1947 அன்று தொடங்கியது. இந்த ரவுடிகளில் பெரும்பாலும் பாகிஸ்தானின் வடமேற்கு எல்லை மாகாணத்தைச் சேர்ந்த ஹசாரா மற்றும் பஷ்டூன் பழங்குடியினர் இருந்தனர். படையெடுப்பாளர்கள் இரண்டு பிரிவுகளாக காஷ்மீருக்குள் வந்தனர். ஒன்று முசாபராபாத்திலிருந்து ஸ்ரீநகர் நோக்கியும் மற்றொன்று நவ்ஷேரா-பூஞ்ச் பகுதியிலிருந்தும் வந்தது.

அவர்கள் விரைவாக நகரங்களையும் கிராமங்களையும் கைப்பற்றி ஸ்ரீநகர் நகரத்தை அடைந்தனர். அக்டோபர் 24 ஆம் தேதி ஆட்சியாளர் மகாராஜா ஹரி சிங், இந்திய கவர்னர் ஜெனரல் லார்ட் மவுண்ட்பேட்டனுக்கு அவசரச் செய்தியை அனுப்பி, படையெடுப்பாளர்களைத் தடுக்க உடனடி இந்தியாவின் உதவியைக் கோரினார். பாகிஸ்தான் ஒரு பெரிய அளவிலான தாக்குதலைத் தொடங்கியபோது, காஷ்மீர் 1947 அக்டோபர் 26 ஆம் தேதி இணைப்பு ஒப்பந்தத்தில் கையெழுத்திட்டு இந்தியாவுடன் இணைவதற்கு ஒப்புக்கொண்டது. இந்திய இராணுவம் ஸ்ரீநகர் மற்றும் பூஞ்சில் விரைவாக நிறுத்தப்பட்டு படையெடுப்பாளர்களைத் தோற்கடித்தது.

ஆபரேஷன் குல்மார்க்:

ஸ்ரீநகரில் போர் லெப்டினன்ட் கர்னல் திவான் ரஞ்சித் ராயின் தலைமையில், ஒரு சீக்கியரைச் சேர்ந்த முந்நூறு பேர் அக்டோபர் 27 ஆம் தேதி காலை ஸ்ரீநகருக்கு விமானம் மூலம் அழைத்துச் செல்லப்பட்டனர். விமானநிலையத்தையும் ஸ்ரீநகர் நகரத்தையும் பாதுகாப்பதே கர்னல் ராயின் பணியாக இருந்தது. கர்னல் ராயின் துணிச்சலான முயற்சிகளால் தாக்குதல் வீரர்கள் கிட்டத்தட்ட இரண்டு நாட்கள் தாமதப்படுத்தப்பட்டனர். இந்த மதிப்புமிக்க நேரம், நமது இராணுவம் ஸ்ரீநகர் விமானநிலையத்திற்கு அதிக துருப்புக்களை விரைவுபடுத்த உதவியது. ஸ்ரீநகரின் பாதுகாப்பில் கர்னல் ராய் முக்கிய பங்கு வகித்தார், மேலும் அவருக்கு மரணத்திற்குப் பிறகு மகா வீர் சக்ரா வழங்கப்பட்டது.

ஷெலடாங் போர்

ஸ்ரீநகர் விமானநிலையத்தில் இந்திய விமானப்படையின் விமானங்கள் அதிக துருப்புக்கள், துப்பாக்கிகள் மற்றும் வெடிமருந்துகளை கொண்டு வந்தன. அடுத்த பணி காஷ்மீர் பள்ளத்தாக்கிலிருந்து படையெடுப்பாளர்களை விரட்டியடிப்பதாகும். இது இந்திய இராணுவத்தின் ஒரு படைப்பிரிவு அளவிலான படையால் செய்யப்பட்டது. முக்கிய தாக்குதல் ஷெலடாங் என்ற இடத்தில் நடந்தது. தாக்குதல் மிகவும் விரைவாகவும் கடுமையாகவும் இருந்ததால் எதிரி 20 நிமிடங்களுக்குள் தோற்கடிக்கப்பட்டார். அனைத்து ரவுடிகளும் பீதியடைந்து முசாபராபாத்தை நோக்கி ஓடினார்கள். இந்திய விமானப்படை ரவுடிகள் மீது குண்டுவீசித் தாக்குதல் நடத்தி பெரும் உயிரிழப்புகளை ஏற்படுத்தியது. பாரமுலா நகரமும் உரியும் விரைவாகக் கைப்பற்றப்பட்டன, இதனால் காஷ்மீர் பள்ளத்தாக்கில் போர் முடிவுக்கு வந்தது.

நௌஷேரா மீதான தாக்குதல்

குளிர்கால மாதங்கள் வடக்கில் எந்த நடவடிக்கையும் இல்லை, மேலும் நடவடிக்கை தெற்கே, ஜம்மு பகுதியில் மட்டுமே இருந்தது. ஜம்முவிற்கும் பூஞ்சிற்கும் இடையில் ஒரு முக்கியமான இடமாக இருந்த நௌஷேராவைத் தாக்குவதற்காக எதிரி தனது படைகளை குவித்துக்கொண்டிருந்தார். பிப்ரவரி 5 மற்றும் 6 ஆம் தேதி இரவு எதிரி மூன்று பக்கங்களிலிருந்தும் நௌஷேராவைத் தாக்கினார். கடுமையான போருக்குப் பிறகு, தாக்குதல் முறியடிக்கப்பட்டது, எதிரிக்கு பெரும் இழப்புகள் ஏற்பட்டன. இது காஷ்மீர் போரின் மிகப்பெரிய போரும் கூட. எங்கள் மிகவும் திறமையான பீரங்கிகளால் எதிரி தோற்கடிக்கப்பட்டார்.

பூஞ்ச் மீதான தாக்குதல்

அக்டோபர் 1947 இல் படையெடுப்பாளர்கள் பூஞ்ச் நகரத்தைத் தாக்கி அதைச் சுற்றி வளைத்தனர். லெப்டினன்ட் கர்னல் பிரிதம் சிங் தலைமையிலான இந்திய இராணுவம் ஏற்கனவே பூஞ்சிற்குள் இருந்தது, அவர் நகரத்தைப் பாதுகாக்கத் தொடங்கினார். இராணுவம் இரவில் ரோந்துப் பணியில் ஈடுபட்டு, படையெடுப்பாளர்களுடன் சண்டையிட்டு அவர்களைக் கொன்றது. இந்த நடவடிக்கை எதிரிகளை பூஞ்ச் நகரத்திற்குள் நுழைய அனுமதிக்கவில்லை. பின்னர் டிசம்பர் 1947 இல், விமானப்படை அதிக துருப்புக்கள் மற்றும் துப்பாக்கிகளுடன் தங்கள் விமானங்களை தரையிறக்கியது. ஸ்ரீநகரில் செய்யப்பட்டது போலவே. படையெடுப்பாளர்களின் தாக்குதல்கள் காரணமாக, அந்தப் பகுதி அகதிகள் மற்றும் அவர்களின் குடியேற்றப் பிரச்சினையை எதிர்கொண்டது. இராணுவ வீரர்களை இறக்கிவிட்ட பிறகு விமானப்படை விமானங்கள் அகதிகளை ஜம்மு மற்றும் பிற பாதுகாப்பான பகுதிகளுக்கு கொண்டு சென்றன. இந்திய இராணுவத்தின் துணிச்சலான தாக்குதல்கள் படையெடுப்பாளர்கள் மேலும் வருவதைத் தடுத்தன.

கார்கில் மீதான தாக்குதல்:

ஆபரேஷன் பைசன் பாகிஸ்தான் படையெடுப்பாளர்கள் கார்கிலுக்கும் வந்ததை நீங்கள் அறிந்திருக்கிறீர்கள். கார்கிலைக் கைப்பற்ற சோஜி லா பாஸ் வழியாக 1948 நவம்பர் 01 அன்று ஒரு நடவடிக்கை தொடங்கப்பட்டது. ஜெனரல் திம்மையா தலைமையில் இது ஒரு துணிச்சலான

தாக்குதல். பாகிஸ்தானியர்களைத் தோற்கடிக்க அவர் டாங்கிகள், பீரங்கி மற்றும் விமானப்படையைப் பயன்படுத்தினார். 1947 நவம்பர் 22 ஆம் தேதிக்குள் கார்கில் வரையிலான அனைத்து பகுதிகளும் படையெடுப்பாளர்களிடமிருந்து விடுபட்டன. இந்த நேரத்தில் கர்னல் ஷெர் ஜங் தாபா ஸ்கர்டுவைப் பாதுகாத்தார். கூடுதல் துருப்புக்கள் அல்லது வெடிமருந்துகள் இல்லாமல் ஒரு நீண்ட வருடம் எதிரியின் அனைத்து தாக்குதல்களையும் அவர் முறியடித்தார். இறுதியாக அவருக்கு எந்த வலுவூட்டலும் வழங்க முடியாததால் அவர் பாகிஸ்தானியர்களிடம் சரணடைய வேண்டியிருந்தது, மேலும் ஸ்கர்டு இப்போது பாகிஸ்தான் ஆக்கிரமிப்பு காஷ்மீரில் (POK) இருக்கிறார்.

1965 ஆம் ஆண்டு இந்தியா-பாகிஸ்தான் போர்

1965 ஆம் ஆண்டு இந்தியாவிற்கும் பாகிஸ்தானுக்கும் இடையிலான போர், ஜம்மு-காஷ்மீர் மாநிலத்தின் நிலை குறித்து இரு நாடுகளுக்கும் இடையிலான இரண்டாவது மோதலாகும். இந்த மோதல் இந்த சர்ச்சையைத் தீர்க்கவில்லை, ஆனால் அது அமெரிக்காவையும் சோவியத் யூனியனையும் இப்பகுதியில் அடுத்தடுத்த வல்லரசு ஈடுபாட்டிற்கு முக்கியமான தாக்கங்களை ஏற்படுத்தும் வழிகளில் ஈடுபடுத்தியது.

காஷ்மீர் பிராந்தியத்தின் ஹாஜி பிர் பாஸ் பகுதியில் ஒரு ரோந்துப் பணியாளர் நடந்து செல்கிறார். (ஏபி புகைப்படம்)

தெற்காசியாவில் காலனித்துவ நீக்கம் செய்யப்பட்டதன் விளைவாக இந்தப் பகுதி குறித்த சர்ச்சை எழுந்தது. 1947 ஆம் ஆண்டு பிரிட்டிஷ் காலனி இந்தியா சுதந்திரம் பெற்றபோது, அது இரண்டு தனித்தனி நிறுவனங்களாகப் பிரிக்கப்பட்டது: மதச்சார்பற்ற இந்திய நாடு மற்றும் பெரும்பான்மையாக முஸ்லிம்களைக் கொண்ட பாகிஸ்தான் நாடு. பாகிஸ்தான் இரண்டு தொடர்ச்சியற்ற பகுதிகளைக் கொண்டிருந்தது, கிழக்கு பாகிஸ்தான் மற்றும் மேற்கு பாகிஸ்தான், இவை இந்திய பிரதேசத்தால் பிரிக்கப்பட்டன. பெரும்பான்மை முஸ்லிம் மக்கள்தொகையைக் கொண்டிருந்த ஜம்மு காஷ்மீர் மாநிலம், ஆனால் ஒரு இந்து தலைவரைக் கொண்டிருந்தது, இந்தியா மற்றும் மேற்கு பாகிஸ்தானுடன் எல்லைகளைப் பகிர்ந்து கொண்டது. எந்த நாடு மாநிலத்தை இணைப்பது என்பது குறித்த வாதம் 1947-48 இல் முதல் இந்தியா-பாகிஸ்தான் போருக்கு வழிவகுத்தது மற்றும் ஐ.நா.வின் மத்தியஸ்தத்துடன் முடிந்தது. " இந்திய காஷ்மீர்" அல்லது வெறுமனே "காஷ்மீர்" என்றும் அழைக்கப்படும் ஜம்மு காஷ்மீர், இந்தியக் குடியரசில் இணைந்தது, ஆனால் பெரும்பான்மை முஸ்லிம் நாடு பாகிஸ்தானுக்குச் சொந்தமானது என்று பாகிஸ்தான் அரசாங்கம் தொடர்ந்து நம்பியது.

1965 ஆம் ஆண்டின் முற்பகுதியில், இரு நாடுகளுக்கும் இடையிலான எல்லையில் உள்ள சர்ச்சைக்குரிய பிரதேசத்திற்காக பாகிஸ்தானிய மற்றும் இந்தியப் படைகள் மோதிக்கொண்டபோது மீண்டும் மோதல் தொடங்கியது. ஆகஸ்ட் மாதம் பாகிஸ்தான் இராணுவம் காஷ்மீரை வலுக்கட்டாயமாகக் கைப்பற்ற முயன்றபோது விரோதங்கள் தீவிரமடைந்தன. மாநிலத்தைக் கைப்பற்றும் முயற்சி தோல்வியடைந்தது, இரண்டாவது இந்தியா-பாகிஸ்தான்

போர் ஒரு முட்டுக்கட்டை நிலையை அடைந்தது. இந்த முறை, பனிப்போரின் சர்வதேச அரசியல் மோதலின் தன்மையைப் பாதித்தது.

அமெரிக்காவிற்கும் இந்தியாவிற்கும் இடையே ஒரு தெளிவற்ற உறவு வரலாறு இருந்தது. 1950 களில், அணிசேரா இயக்கத்தில் இந்தியாவின் ஈடுபாடு, குறிப்பாக 1955 ஆம் ஆண்டு பாண்டுங் மாநாட்டில் அதன் முக்கிய பங்கு காரணமாக, அமெரிக்க அதிகாரிகள் இந்தியத் தலைமையை சற்று எச்சரிக்கையுடன் கருதினர் . அமெரிக்கா ஒரு பிராந்திய அதிகார சமநிலையைப் பராமரிக்க நம்பியது, அதாவது இந்தியா மற்ற மாநிலங்களின் அரசியல் வளர்ச்சியில் செல்வாக்கு செலுத்த அனுமதிக்காது. இருப்பினும், 1962 ஆம் ஆண்டு இந்தியாவிற்கும் சீனாவிற்கும் இடையிலான எல்லை மோதல் ஒரு தீர்க்கமான சீன வெற்றியுடன் முடிந்தது, இது அமெரிக்காவையும் ஐக்கிய இராச்சியத்தையும் இந்திய இராணுவத்திற்கு இராணுவப் பொருட்களை வழங்கத் தூண்டியது. சீனாவுடனான மோதலுக்குப் பிறகு, இந்தியாவும் உதவிக்காக சோவியத் யூனியனை நோக்கித் திரும்பியது, இது அமெரிக்க-இந்திய உறவுகளில் சில அழுத்தங்களை ஏற்படுத்தியது. இருப்பினும், 1960கள் மற்றும் 1970 கள் முழுவதும் அமெரிக்கா இந்தியாவிற்கு கணிசமான வளர்ச்சி உதவிகளையும் வழங்கியது.

அமெரிக்க-பாகிஸ்தான் உறவுகள் தொடர்ந்து நேர்மறையானவை. மிதவாத முஸ்லிம் அரசின் ஒரு எடுத்துக்காட்டாக பாகிஸ்தானை அமெரிக்க அரசாங்கம் கருதியது, மேலும் 1954 இல் தென்கிழக்கு ஆசிய ஒப்பந்த அமைப்பிலும் (SEATO) 1955 இல் பாக்தாத் ஒப்பந்தத்திலும் (பின்னர் மத்திய ஒப்பந்த அமைப்பு அல்லது CENTO என மறுபெயரிடப்பட்டது) இணைந்ததன் மூலம் கம்யூனிச விரிவாக்கத்திற்கு எதிரான பாதையில் பாகிஸ்தான் அளித்த உதவியைப் பாராட்டியது. இந்த ஒப்பந்தங்களில் பாகிஸ்தானின் ஆர்வம், இந்தியாவை விட கணிசமாக பலவீனமாக இருந்த அதன் இராணுவ மற்றும் தற்காப்பு திறன்களை வளர்க்கும் விருப்பத்திலிருந்து உருவானது. இந்த ஆண்டுகளில் அமெரிக்காவும் ஐக்கிய இராச்சியமும் பாகிஸ்தானுக்கு ஆயுதங்களை வழங்கின.

பாகிஸ்தான் துருப்புக்கள் காஷ்மீரை ஆக்கிரமித்த பிறகு, பிராந்திய சர்ச்சையை சர்வதேசமயமாக்க இந்தியா விரைவாக நடவடிக்கை எடுத்தது. முதல் இந்தியா-பாகிஸ்தான் போரில் தனது பங்கை மீண்டும் வலியுறுத்தவும், தற்போதைய மோதலை முடிவுக்குக் கொண்டுவரவும் ஐக்கிய நாடுகள் சபையை அது கேட்டுக் கொண்டது. காஷ்மீர் பிரச்சினையைத் தீர்ப்பது குறித்த சண்டை மற்றும் பேச்சுவார்த்தைகளை நிறுத்தக் கோரி செப்டம்பர் 20 அன்று பாதுகாப்பு கவுன்சில் 211 தீர்மானத்தை நிறைவேற்றியது, மேலும் அமெரிக்காவும் ஐக்கிய இராச்சியமும் இரு போர்க்குணமிக்க நாடுகளுக்கும் ஆயுத விநியோகத்தை துண்டிப்பதன் மூலம் ஐ.நா.வின் முடிவை ஆதரித்தன. இந்தத் தடை இரு போர்க்குணமிக்க நாடுகளையும் பாதித்தது, ஆனால் இந்தியாவுடன் ஒப்பிடும்போது பாகிஸ்தான் மிகவும் பலவீனமான இராணுவத்தைக்

கொண்டிருந்ததால் அதன் விளைவுகளை மிகவும் கூர்மையாக உணர்ந்தது. ஐ.நா. தீர்மானமும் ஆயுத விற்பனையை நிறுத்துவதும் உடனடி தாக்கத்தை ஏற்படுத்தியது. செப்டம்பர் 21 அன்று இந்தியாவும் செப்டம்பர் 22 அன்று பாகிஸ்தானும் போர் நிறுத்தத்தை ஏற்றுக்கொண்டன.

போர் நிறுத்தம் மட்டும் காஷ்மீரின் நிலையைத் தீர்க்கவில்லை, மேலும் இரு தரப்பினரும் சோவியத் யூனியனை மூன்றாம் தரப்பு மத்தியஸ்தராக ஏற்றுக்கொண்டனர். தாஷ்கண்டில் நடந்த பேச்சுவார்த்தைகள் ஜனவரி 1966 இல் முடிவடைந்தன, இரு தரப்பினரும் பிராந்திய உரிமைகோரல்களைக் கைவிட்டு, சர்ச்சைக்குரிய பிரதேசத்திலிருந்து தங்கள் படைகளைத் திரும்பப் பெற்றனர். இருப்பினும், தாஷ்கண்ட் ஒப்பந்தம் அதன் குறுகிய கால நோக்கங்களை அடைந்தாலும், தெற்காசியாவில் மோதல்கள் சில ஆண்டுகளுக்குப் பிறகு மீண்டும் வெடித்தன.

தேசிய அவசரநிலை 1976

காரணம் என்ன? அலகாபாத் உயர்நீதிமன்றத்தின் ஒரு அதிர்ச்சியூட்டும் தீர்ப்பு, காந்தி தேர்தல் முறைகேட்டில் ஈடுபட்டதாக குற்றவாளி எனக் கண்டறிந்து, 1971 தேர்தல் வெற்றியை செல்லாததாக்கியது. அரசியல் தகுதி நீக்கம் மற்றும் மூத்த சோசலிசத் தலைவர் ஜெயபிரகாஷ் நாராயண் தலைமையிலான தெருப் போராட்டங்களின் அலையை எதிர்கொண்ட காந்தி, தேசிய ஸ்திரத்தன்மைக்கு அச்சுறுத்தல்களைக் காரணம் காட்டி அரசியலமைப்பின் 352 வது பிரிவின் கீழ் "உள் அவசரநிலை"யை அறிவிக்கத் தேர்ந்தெடுத்தார்.

இந்திரா காந்தி பற்றிய தனது புதிய புத்தகத்தில் வரலாற்றாசிரியர் ஸ்ரீநாத் ராகவன் குறிப்பிடுவது போல, அவசரநிலையின் போது அரசியலமைப்பு பரந்த அளவிலான அதிகாரங்களை அனுமதித்தது. ஆனால் அதைத் தொடர்ந்து "நிர்வாக அதிகாரம் அசாதாரணமானதும் முன்னோடியில்லாத வகையில் வலுப்படுத்தப்பட்டது... நீதித்துறை ஆய்வுக்கு உட்பட்டது அல்ல".

மொரார்ஜி தேசாய், ஜோதி பாசு மற்றும் எல்.கே. அத்வானி போன்ற முக்கிய எதிர்க்கட்சி அரசியல் பிரமுகர்கள் உட்பட 110,000 க்கும் மேற்பட்டோர் கைது செய்யப்பட்டனர். வலதுசாரி முதல் தீவிர இடதுசாரிகள் வரையிலான குழுக்கள் மீது தடைகள் விதிக்கப்பட்டன. சிறைச்சாலைகள் நிரம்பி வழிந்தன, சித்திரவதைகள் வழக்கமாக இருந்தன.

சுதந்திரம் பறிக்கப்பட்ட நீதிமன்றங்கள் சிறிய எதிர்ப்பை மட்டுமே அளித்தன. அதிக எண்ணிக்கையிலான கைதிகளை சிறையில் அடைத்த உத்தரபிரதேசத்தில், ஒரு தடுப்புக்காவல் உத்தரவு கூட ரத்து செய்யப்படவில்லை. "எந்தவொரு குடிமகனும் தங்கள் அடிப்படை உரிமைகளை அமல்படுத்த நீதிமன்றங்களை நாட முடியாது" என்று ராகவன் எழுதுகிறார்.

சர்ச்சைக்குரிய குடும்பக் கட்டுப்பாடு பிரச்சாரத்தின் போது, சுமார் 1.1 கோடி இந்தியர்கள் கருத்தடை செய்யப்பட்டதாக மதிப்பிடப்பட்டுள்ளது - பலர் வற்புறுத்தலால். அதிகாரப்பூர்வமாக அரசு நடத்தும் திட்டம் என்றாலும், இந்திரா காந்தியின் தேர்ந்தெடுக்கப்படாத மகனான சஞ்சய் காந்தியால் இந்த திட்டம் திட்டமிடப்பட்டதாக பரவலாக நம்பப்பட்டது. சஞ்சய் தலைமையிலான ஒரு

நிழல் இரண்டாவது அரசாங்கம், திரைக்குப் பின்னால் கட்டுப்பாடற்ற அதிகாரத்தைப் பயன்படுத்தியதாக பலர் நம்புகிறார்கள்.

ஏழைகள்தான் அதிகம் பாதிக்கப்பட்டனர். அறுவை சிகிச்சைக்கான ரொக்க ஊக்கத்தொகை பெரும்பாலும் ஒரு மாத வருமானத்திற்கு சமமாகவோ அல்லது அதற்கு அதிகமாகவோ இருந்தது. உத்தரபிரதேச எல்லைக்கு அருகிலுள்ள டெல்லி பகுதியில் - " காஸ்ட்ரேஷன் காலனி" (கட்டாய கருத்தடை திட்டங்கள் நடந்த இடங்கள்) என்று ஏளனமாக அழைக்கப்படும் - " எங்கள் ஆண்கள் இனி ஆண்கள் அல்ல" என்று மாநிலத்தால் தங்களை விதவைகளாக்கியதாக பெண்கள் கூறியதாக கூறப்படுகிறது . உத்தரபிரதேசத்தில் மட்டும் போலீசார் இந்த திட்டத்துடன் தொடர்புடைய 240 க்கும் மேற்பட்ட வன்முறை சம்பவங்களை பதிவு செய்தனர்.

அவசரநிலை காலத்தில் டெல்லி பற்றிய தங்கள் புத்தகத்தில், சிவில் உரிமை ஆர்வலர் ஜான் தயாள் மற்றும் பத்திரிகையாளர் அஜோய் போஸ் ஆகியோர், கருத்தடை ஒதுக்கீட்டை நிறைவேற்ற அதிகாரிகள் கடுமையான அழுத்தத்தில் இருப்பதாக எழுதினர். இளைய அதிகாரிகள் இந்த உத்தரவை இரக்கமின்றி அமல்படுத்தினர் - ஒப்பந்தத் தொழிலாளர்களிடம் "வாஸெக்டமிகள் செய்யாவிட்டால் முன்பணம் இல்லை, வேலைகள் இல்லை" என்று கூறப்பட்டது.

இதற்கு இணையாக, ஒரு பெரிய நகர்ப்புற " சுத்தம்" கிட்டத்தட்ட 120,000 சேரிகளை இடித்து, டெல்லியில் மட்டும் சுமார் 700,000 மக்களை இடம்பெயர்ந்தது, இது விமர்சகர்களால் சமூக சுத்திகரிப்பு என்று விவரிக்கப்பட்ட ஒரு குலமயமாக்கல் பிரச்சாரத்தின் ஒரு பகுதியாகும். இந்த மக்கள் தங்கள் பணியிடங்களிலிருந்து வெகு தொலைவில் உள்ள புதிய " மீள்குடியேற்ற காலனிகளில்" தள்ளப்பட்டனர்.

டெல்லியின் துர்க்மேன் கேட்டில், முஸ்லிம்கள் பெரும்பான்மையாக வசிக்கும் பகுதியில், குடிசை இடிப்பு நடவடிக்கைகளில் மிக மோசமான அத்தியாயம் ஒன்று நிகழ்ந்தது. அங்கு, இடிப்பை எதிர்த்த போராட்டக்காரர்கள் மீது போலீசார் துப்பாக்கிச் சூடு நடத்தினர். இதில் குறைந்தது ஆறு பேர் கொல்லப்பட்டனர், ஆயிரக்கணக்கானோர் இடம்பெயர்ந்தனர்.

பத்திரிகைகள் இரவோடு இரவாக அமைதியாகிவிட்டன. அவசரநிலைக்கு முந்தைய நாள், டெல்லியில் செய்தித்தாள் அச்சகங்களுக்கான மின்சாரம் துண்டிக்கப்பட்டது. காலையில், தணிக்கை சட்டமானது.

மின் தடை காரணமாக தாமதமாக வந்த ஜூன் 28 ஆம் தேதி இந்தியன் எக்ஸ்பிரஸ் செய்தித்தாள் இறுதியாக அதன் தலையங்கம் இருக்க வேண்டிய இடத்தில் ஒரு வெற்று இடத்தை விட்டுச் சென்றது. ஸ்டேட்ஸ்மேன் அதைப் பின்பற்றி, தணிக்கையை குறிக்க வெற்று பத்திகளை அச்சிட்டது. இந்தியாவின் முதல் பிரதமரும் இந்திரா காந்தியின் தந்தையுமான ஜவஹர்லால் நேருவால் நிறுவப்பட்ட நேஷனல் ஹெரால்டு கூட, "சுதந்திரம் ஆபத்தில் உள்ளது, உங்கள் முழு பலத்தாலும் அதைப் பாதுகாக்கவும்" என்ற அதன் தலைப்பு முழக்கத்தை அமைதியாக கைவிட்டது.

அதன் கார்ட்டூன்களுக்கு பெயர் பெற்ற நையாண்டி இதழான ஷங்கர்ஸ் வீக்லி முழுவதுமாக மூடப்பட்டது.

பத்திரிகையாளர் கூமி கபூர் தனது புத்தகமான - அவசரநிலையின் தனிப்பட்ட வரலாறு - இல், ஊடக தணிக்கையின் அளவை இருட்டடிப்பு உத்தரவுகளின் விரிவான எடுத்துக்காட்டுகள் மூலம் வெளிப்படுத்துகிறார்.

டெல்லியில் குடிசைப் பகுதிகள் இடிக்கப்படுவதைப் புகாரளிப்பதற்கோ அல்லது புகைப்படம் எடுப்பதற்கோ தடைகள், அதிகபட்ச பாதுகாப்புள்ள திகார் சிறையில் நிலைமைகள் மற்றும் தமிழ்நாடு போன்ற எதிர்க்கட்சிகள் ஆளும் மாநிலங்களில் நடந்த சம்பவங்கள் ஆகியவை இதில் அடங்கும். குடும்பக் கட்டுப்பாடு இயக்கத்தின் செய்திகள் கடுமையாகக் கட்டுப்படுத்தப்பட்டன - "எதிர்மறையான கருத்துகள் அல்லது தலையங்கங்கள்" அனுமதிக்கப்படவில்லை. அற்பமானவை அல்லது சங்கடமானவை என்று கருதப்படும் கதைகள் கூட நிராகரிக்கப்பட்டன: ஒரு பிரபல கொள்ளைக்காரனைப் பற்றிய " பரபரப்பான" செய்தி இல்லை மற்றும் லண்டனில் கடையில் திருடப்பட்ட பாலிவுட் நடிகையைப் பற்றிய குறிப்பு இல்லை.

"தணிக்கை ஒப்பந்தத்தில்" கையெழுத்திட மறுத்ததற்காக பிபிசியின் மார்க் டல்லி, தி டைம்ஸ், நியூஸ்வீக் மற்றும் தி டெய்லி டெலிகிராஃப் பத்திரிகையாளர்களுடன் சேர்ந்து இந்தியாவை விட்டு வெளியேற 24 மணிநேரம் அவகாசம் வழங்கப்பட்டதாகவும் கபூர் குறிப்பிடுகிறார். (அவசரநிலைக்குப் பிறகு, காந்தி மீண்டும் ஆட்சிக்கு வந்தபோது, டல்லி பிபிசியின் தலைவரிடம் அவளை அறிமுகப்படுத்தினார். பொது ஆதரவை இழப்பது எப்படி இருந்தது என்று அவர் கேட்டார். அவர் சிரித்துக் கொண்டே, "நான் ஒருபோதும் மக்களின் ஆதரவை இழக்கவில்லை, மக்கள் மட்டுமே வதந்திகளால் தவறாக வழிநடத்தப்பட்டனர், அவற்றில் பல பிபிசியால் பரப்பப்பட்டன" என்று கூறினார்.)

சில நீதிபதிகள் பின்வாங்கினர். பம்பாய் மற்றும் குஜராத் உயர் நீதிமன்றங்கள் தணிக்கையை "பொதுமக்களை மூளைச்சலவை" செய்யப் பயன்படுத்த முடியாது என்று எச்சரித்தன. ஆனால் அந்த எதிர்ப்பு விரைவில் மூழ்கடிக்கப்பட்டது.

அதுமட்டுமல்ல. ஜூலை 1976 இல், சஞ்சய் காந்தி ஆளும் காங்கிரஸ் கட்சியின் இளைஞர் பிரிவான இளைஞர் காங்கிரஸை, குடும்பக் கட்டுப்பாடு, மரம் நடுதல், வரதட்சணை மறுப்பு, வயது வந்தோருக்கான எழுத்தறிவை ஊக்குவித்தல் மற்றும் சாதி ஒழிப்பு உள்ளிட்ட தனது தனிப்பட்ட ஐந்து அம்சத் திட்டத்தை ஏற்றுக்கொள்ளத் தூண்டினார்.

காங்கிரஸ் தலைவர் டி.கே. பரூவா, அனைத்து மாநில மற்றும் உள்ளூர் குழுக்களுக்கும் சஞ்சயின் ஐந்து அம்சங்களை அரசாங்கத்தின் அதிகாரப்பூர்வ 20 -அம்ச திட்டத்துடன் செயல்படுத்துமாறு அறிவுறுத்தினார், இது மாநிலக் கொள்கையை சஞ்சயின் தனிப்பட்ட அறப்போருடன் திறம்பட இணைக்கிறது.

அந்தக் காலகட்டத்தைப் பற்றிய விரிவான இனவரைவியல் படைப்பை எழுதிய மானுடவியலாளர் எம்மா டார்லோ, அவசரநிலையின் போது ஏழைகள் "கட்டாயத் தேர்வுகளுக்கு" உட்படுத்தப்பட்டனர் என்று எழுதினார். இது தொழில்துறை உறவுகளுக்கும் ஒரு திருப்புமுனையாக அமைந்தது.

"தொழிலாள வர்க்க அரசியலின் கடைசி தடயங்களும் அழிக்கப்பட்டன," என்று கிறிஸ்டோஃப் ஜாஃப்ரெலோட் மற்றும் பிரதினவ் அனில் ஆகியோர் " இந்தியாவின் முதல் சர்வாதிகாரம்" என்று அழைக்கும் காலகட்டம் குறித்த தங்கள் புத்தகத்தில் எழுதினர். சுமார் 2,000 தொழிற்சங்கத் தலைவர்களும் உறுப்பினர்களும் சிறையில் அடைக்கப்பட்டனர், வேலைநிறுத்தங்கள் தடை செய்யப்பட்டன, தொழிலாளர் சலுகைகள் குறைக்கப்பட்டன.

வேலைநிறுத்தங்களால் இழந்த மனித நாட்களின் எண்ணிக்கை 1974 இல் 33.6 மில்லியனிலிருந்து 1976 இல் வெறும் 2.8 மில்லியனாகக் குறைந்தது. வேலைநிறுத்தக்காரர்கள் 2.7 மில்லியனிலிருந்து அரை மில்லியனாகக் குறைந்தனர். பல வருட தேக்க நிலைக்குப் பிறகு பொருளாதாரம் மீண்ட வர உதவுவதற்காக, தனியார் துறை மீதான தனது பிடியையும் அரசாங்கம் தளர்த்தியது. தொழிலதிபர் ஜே.ஆர்.டி. டாடா ஆட்சியின் "புத்துணர்ச்சியூட்டும் நடைமுறை மற்றும் பலன் சார்ந்த அணுகுமுறையை" பாராட்டினார்.

அதன் கடுமையான தன்மை இருந்தபோதிலும், அவசரநிலை சிலரால் ஒழுங்கு மற்றும் செயல்திறன் மிக்க காலமாகக் காணப்பட்டது. " குறைந்தபட்சம் அதன் ஆரம்ப மாதங்களில், அவசரநிலை இந்தியாவிற்கு பல ஆண்டுகளாக இல்லாத ஒரு வகையான அமைதியை மீட்டெடுத்தது" என்று ஒரு பத்திரிகையாளர் இந்தர் மல்ஹோத்ரா எழுதினார்.

ரயில்கள் சரியான நேரத்தில் ஓடின, வேலைநிறுத்தங்கள் மறைந்துவிட்டன, உற்பத்தி அதிகரித்தது, குற்றங்கள் குறைந்தன, 1975 ஆம் ஆண்டு நல்ல பருவமழைக்குப் பிறகு விலைகள் குறைந்தன - இது மிகவும் தேவையான நிலைத்தன்மையைக் கொண்டு வந்தது. "நடுத்தர வர்க்கத்தின் அமைதிக்கு ஒரு உறுதியான சான்று - அவசரநிலைக்கு எதிர்ப்புத் தெரிவித்து எந்த அதிகாரிகளும் ராஜினாமா செய்யவில்லை என்பதுதான் ஒரு உண்மை" என்று வரலாற்றாசிரியர் ராமச்சந்திர குஹா தனது "காந்திக்குப் பிறகு இந்தியா" என்ற புத்தகத்தில் எழுதுகிறார்.

தென் மாநிலங்களில் வலுவான பிராந்தியக் கட்சிகளும், மத்திய அரசின் ஆதிக்கத்தை மட்டுப்படுத்தும் அதிக நெகிழ்ச்சியான சிவில் சமூகங்களும் இருந்ததால், அவசரநிலையின் கடுமையான நடவடிக்கைகள் பெரும்பாலும் வட இந்தியாவுடன் மட்டுமே இருந்தன என்று அறிஞர்கள் நம்புகின்றனர். கூட்டாட்சி முறையில் ஆட்சி செய்த காந்தியின் காங்கிரஸ் கட்சி, தெற்கில் பலவீனமான கட்டுப்பாட டைக் கொண்டிருந்தது, பிராந்தியத் தலைவர்களுக்கு கடுமையான கொள்கைகளை எதிர்க்க அல்லது மிதப்படுத்த அதிக சுயாட்சியை வழங்கியது.

காந்தி தேர்தலை அறிவித்து தோல்வியடைந்த பிறகு, மார்ச் 1977 இல் அவசரநிலை முறையாக முடிவுக்கு வந்தது. புதிய ஜனதா அரசாங்கம் - கட்சிகளின் ஒரு மோசமான கூட்டணி - அவர் இயற்றிய பல சட்டங்களைத் திரும்பப் பெற்றது. ஆனால் ஆழமான சேதம் ஏற்பட்டது. பல வரலாற்றாசிரியர்கள் எழுதியது போல, அவசரநிலை ஜனநாயக கட்டமைப்புகளை உள்ளிருந்து - சட்டப்பூர்வமாகக் கூட - எவ்வளவு எளிதாக உடைக்க முடியும் என்பதை வெளிப்படுத்தியது.

"இந்தியாவில் அவசரநிலை உணர்வுபூர்வமாக நினைவுகூரப்படுவதில் ஆச்சரியமில்லை... இந்திரா அரசியலமைப்பு உரிமைகளை நிறுத்தி வைத்தது, 1950 இல் இந்தியாவை ஒரு அரசியலமைப்பு குடியரசாக நிறுவிய நேரு மற்றும் பிற தேசியவாத தலைவர்களை உற்சாகப்படுத்திய தாராளவாத-ஜனநாயக உணர்வை திடீரென நிராகரிப்பதாகத் தோன்றுகிறது" என்று வரலாற்றாசிரியர் கியான் பிரகாஷ் தனது அவசரநிலை பற்றிய புத்தகத்தில் எழுதினார்.

இன்று, இந்தியாவில் அவசரநிலை ஒரு குறுகிய சர்வாதிகார இடைவேளையாக - ஒரு பிறழ்ச்சியாக நினைவுகூரப்படுகிறது. ஆனால் அந்தச் சட்டகம் "நிகழ்காலத்தில் ஒரு அற்பமான நம்பிக்கையை" வளர்க்கிறது என்று பிரகாஷ் எச்சரிக்கிறார்.

"கடந்த காலம் உண்மையில் கடந்துவிட்டது, அது முடிந்துவிட்டது, அது வரலாறு என்று அது நமக்குச் சொல்கிறது. நிகழ்காலம் அதன் சுமைகளிலிருந்து விடுபட்டுள்ளது. இந்தியாவின் ஜனநாயகம், இந்திராவின் குறுகிய கால சாகசத்திலிருந்து நீடித்த சேதம் இல்லாமல், அதன் செயல்பாட்டில் நீடித்த, தீர்க்கப்படாத சிக்கல்கள் இல்லாமல் வீரமாக மீண்டுள்ளது என்று நமக்குச் சொல்லப்படுகிறது," என்று பிரகாஷ் எழுதுகிறார்.

"அதன் அடியில் ஜனநாயகம் பற்றிய ஒரு வறிய கருத்தாக்கம் உள்ளது, அது சில வடிவங்கள் மற்றும் நடைமுறைகளின் அடிப்படையில் மட்டுமே கருதுகிறது."

வேறு வார்த்தைகளில் கூறுவதானால், நிறுவனங்கள் அதிகாரத்தை பொறுப்பேற்கத் தவறும் போது ஜனநாயகம் எவ்வளவு பலவீனமாக இருக்கும் என்பதை இந்தக் கருத்து புறக்கணிக்கிறது.

அவசரநிலை, இந்திரா காந்தியின் உயர்ந்த அரசியல் ஆளுமையில் பொதிந்துள்ள, ஹீரோ வழிபாட்டின் ஆபத்துகளுக்கு எதிரான ஒரு கடுமையான எச்சரிக்கையாகவும் இருந்தது.

1949 ஆம் ஆண்டிலேயே, அரசியலமைப்புச் சட்டத்தை இயற்றிய பி.ஆர். அம்பேத்கர், இந்தியர்கள் தங்கள் சுதந்திரங்களை ஒரு "சிறந்த தலைவரிடம்" ஒப்படைப்பதற்கு எதிராக எச்சரித்தார்.

மதத்தில் பக்தி ஏற்றுக்கொள்ளத்தக்கது - ஆனால் அரசியலில் அது "சீரழிவுக்கும் இறுதியில் சர்வாதிகாரத்திற்கும் ஒரு உறுதியான பாதை" என்று அவர் கூறினார்.

இருபது அம்ச திட்டங்கள்

வறுமை ஒழிப்பு மற்றும் மக்களின் வாழ்க்கைத் தரத்தை மேம்படுத்துதல், குறிப்பாக வறுமைக் கோட்டுக்குக் கீழே உள்ளவர்களின் வாழ்க்கைத் தரத்தை மேம்படுத்துதல், நாட்டில்

திட்டமிடப்பட்ட வளர்ச்சியின் முதன்மையான நோக்கமாக இருந்து வருகிறது. சமீபத்திய ஆண்டுகளில், பொருளாதார வளர்ச்சியின் அர்த்தம் தனிநபர் வருமான வளர்ச்சியிலிருந்து வாய்ப்புகளை விரிவுபடுத்துவதாக மாறியுள்ளது. நகர்ப்புற திறன் மேம்பாட்டை வளர்ச்சி செயல்முறையின் மைய அம்சமாகக் காணலாம். இந்திய அரசு, பல்வேறு திட்டங்கள்/திட்டங்கள் மூலம், அதன் குடிமக்கள் தங்கள் திறன்களை விரிவுபடுத்த உதவுகிறது. வறுமை ஒழிப்பு, வேலைவாய்ப்பு உருவாக்கம், கல்வி மற்றும் சுகாதாரம் போன்றவற்றுடன் தொடர்புடைய திட்டங்களை உள்ளடக்கிய திட்டங்களின் தொகுப்பு, இருபது புள்ளி திட்டம் (TPP-86) என்று அழைக்கப்படுகிறது, இது 1975 முதல் செயல்பாட்டில் உள்ளது. இந்தத் திட்டம் 1982, 1986 மற்றும் மீண்டும் 2006 இல் மறுசீரமைக்கப்பட்டது. இருபது புள்ளி திட்டம் (TPP)-2006 என அழைக்கப்படும் மறுசீரமைக்கப்பட்ட திட்டம், ஏப்ரல் 1, 2007 முதல் செயல்பாட்டுக்கு வந்தது. இந்தத் திட்டம், வறுமை ஒழிப்பு, கிராமப்புறங்களில் வேலைவாய்ப்பு உருவாக்கம், வீட்டுவசதி, கல்வி, குடும்ப நலன் மற்றும் சுகாதாரம், சுற்றுச்சூழல் பாதுகாப்பு மற்றும் வாழ்க்கைத் தரத்தில் தாக்கத்தை ஏற்படுத்தும் பல திட்டங்களுக்கு, குறிப்பாக கிராமப்புறங்களில், முக்கியத்துவம் அளிப்பதை நோக்கமாகக் கொண்டுள்ளது.

TPP-2006 இன் கீழ் உள்ள திட்டங்கள் மற்றும் திட்டங்கள் ஐக்கிய நாடுகள் சபையின் மில்லினியம் மேம்பாட்டு இலக்குகள் (MDGs) மற்றும் சார்க் சமூக சாசனத்தில் உள்ள முன்னுரிமைகளுடன் ஒத்துப்போகின்றன. மூன்று தசாப்தங்களுக்கும் மேலாக இருந்து வரும் மற்றும் மக்கள் மற்றும் நிர்வாக நிறுவனங்களிடையே பரிச்சயமான முத்திரையைக் கொண்ட இருபது அம்சத் திட்டம் என்ற அசல் பெயரிடல் தக்கவைக்கப்பட்டுள்ளது.

TPP-2006 இன் கீழ் உள்ளடக்கப்பட்ட திட்டங்கள்/திட்டங்கள் பின்வருமாறு:

1. வறுமை ஒழிப்பு 2. மக்கள் சக்தி 3. விவசாயிகளுக்கு ஆதரவு 4. தொழிலாளர் நலன் 5. உணவுப் பாதுகாப்பு 6. அனைவருக்கும் வீட்டுவசதி 7. சுத்தமான குடிநீர் 8. அனைவருக்கும் சுகாதாரம் 9. அனைவருக்கும் கல்வி 10. பட்டியல் சாதியினர், பட்டியல் பழங்குடியினர், சிறுபான்மையினர் மற்றும் பிற்படுத்தப்பட்ட வகுப்பினரின் நலன் 11. பெண்கள் நலன் 12. குழந்தைகள் நலன் 13. இளைஞர் மேம்பாடு 14. குடிசைப் பகுதிகளை மேம்படுத்துதல் 15. சுற்றுச்சூழல் பாதுகாப்பு மற்றும் காடு வளர்ப்பு 16. சமூகப் பாதுகாப்பு 17. கிராமப்புற சாலைகள் 18. கிராமப்புறங்களை மேம்படுத்துதல் 19. பின்தங்கிய பகுதிகளின் மேம்பாடு 20. தகவல் தொழில்நுட்பம் சார்ந்த மின்-ஆளுமை.

இருபது அம்சத் திட்டம் (TPP)-2006 ஆரம்பத்தில் 20 புள்ளிகள் மற்றும் 66 உருப்படிகளை மத்திய நோடல் அமைச்சகங்களால் தனித்தனியாகக் கண்காணித்தது. 2007-08 ஆம் ஆண்டில், 66 உருப்படிகளில், 22 உருப்படிகள் மாதாந்திர அடிப்படையில் கண்காணிக்கப்பட்டன. ஏப்ரல் 1, 2008 முதல், சம்பூர்ணா கிராமீன் ரோஜ்கர் யோஜனா (SGRY) மற்றொரு உருப்படியான " தேசிய கிராமப்புற வேலைவாய்ப்பு உத்தரவாதச் சட்டம்" உடன் இணைக்கப்பட்டுள்ளது, எனவே, SGRY 66 உருப்படிகளின் பட்டியலிலிருந்து நீக்கப்பட்டுள்ளது, மேலும் 2008-09 முதல் TPP-2006 இன் கீழ் 65 உருப்படிகள் மட்டுமே இப்போது கண்காணிக்கப்படுகின்றன.

65 பொருட்களின் பட்டியல்.

65 பொருட்களில், 20 பொருட்கள் (16 பொருட்கள் தொடர்பான தகவல்கள் பல்வேறு மாநிலங்கள்/யூனியன் பிரதேசங்களிலிருந்தும், மீதமுள்ள 4 பொருட்கள் தொடர்பான தகவல்கள் சம்பந்தப்பட்ட மத்திய நோடல் அமைச்சகங்களிலிருந்தும் சேகரிக்கப்படுகின்றன) மாதந்தோறும் கண்காணிக்கப்படுகின்றன. TPP-2006 இன் கீழ் மீதமுள்ள பொருட்கள் ஆண்டுதோறும் கண்காணிக்கப்படுகின்றன, ஏனெனில் இந்த பொருட்கள் தொடர்பான தகவல்கள் சம்பந்தப்பட்ட

மத்திய நோடல் அமைச்சகங்களால் ஆண்டுதோறும் மட்டுமே கிடைக்கும். தரவரிசைப்படுத்துவதற்காக, அடையாளம் காணப்பட்ட 20 அளவுருக்கள் தொடர்பாக மாதாந்திர அடிப்படையில் மாநிலங்களின் செயல்திறன் மதிப்பீடு செய்யப்பட்டுள்ளது.

TPP-2006-க்கான கண்காணிப்பு வழிமுறை, மாவட்டம், மாநில மற்றும் மத்திய அளவிலான கண்காணிப்புடன் கூடுதலாக தொகுதி அளவிலான கண்காணிப்பையும் உள்ளடக்கி விரிவுபடுத்தப்பட்டுள்ளது. பெரும்பாலான மாநிலங்கள்/யூனியன் பிரதேசங்கள் தொகுதி, மாவட்டம் மற்றும் மாநில அளவிலான கண்காணிப்புக் குழுக்களை அமைத்துள்ளன. மையத்தில், தனிப்பட்ட உருப்படிகளின் முன்னேற்றம் சம்பந்தப்பட்ட துறைகள்/அமைச்சுகளால் கண்காணிக்கப்பட்டு மதிப்பாய்வு செய்யப்படுகிறது. மாநிலங்கள்/யூனியன் பிரதேச அரசு மற்றும் மத்திய நோடல் அமைச்சகங்களிடமிருந்து பெறப்பட்ட செயல்திறன் அறிக்கைகளின் அடிப்படையில், TPP-2006-ன் கீழ் உள்ளடக்கப்பட்ட திட்டங்கள்/திட்டங்களை புள்ளிவிவரங்கள் மற்றும் திட்ட அமலாக்க அமைச்சகம் கண்காணிக்கிறது.

இந்த அத்தியாயத்தில் இணைக்கப்பட்டுள்ள அட்டவணைகள், புள்ளியியல் மற்றும் திட்ட அமலாக்க அமைச்சகத்தால் TPP-1986 மற்றும் TPP-2006 ஆகியவற்றின் மாதாந்திர அடிப்படையில் கண்காணிக்கப்படும் அந்த உருப்படிகளுக்காக தயாரிக்கப்பட்டுள்ளன.

இந்தத் தரவுகள் மாநில/யூனியன் பிரதேச அரசாங்கங்களால் வழங்கப்பட்ட தகவல்களின் அடிப்படையில் உருவாக்கப்பட்டு, பல்வேறு இருபது அம்ச திட்ட வருடாந்திர முன்னேற்ற அறிக்கைகளில் வெளியிடப்பட்டுள்ளன. சில மாநில/யூனியன் பிரதேச அரசாங்கங்களிடமிருந்து சில மாதங்களாகத் தகவல்கள் கிடைக்காததால் சில மாறுபாடுகள்/இடைவெளிகள் இருக்கலாம்.

20 அம்ச திட்டத்தின் கீழ் செயல்திறனின் முக்கிய அம்சங்கள் பின்வருமாறு:

NREP மற்றும் RLEGP இன் கீழ் வேலைவாய்ப்பு வழங்கப்பட்ட நபர்களின் எண்ணிக்கை 1986-87 ஆம் ஆண்டில் 64.94 கோடியிலிருந்து 1988-89 ஆம் ஆண்டில் 65.31 கோடியாக அதிகரித்தது. JRY இன் கீழ் உருவாக்கப்பட்ட வேலைவாய்ப்பு 1989-90 ஆம் ஆண்டில் 82.86 கோடி மனித நாட்களில் இருந்து 1998-99 ஆம் ஆண்டில் 38.05 கோடி மனித நாட்களில் குறைந்துள்ளது. SGRY இன் கீழ் உருவாக்கப்பட்ட வேலைவாய்ப்பு 2002-03 ஆம் ஆண்டில் 64.07 கோடி மனித நாட்களில் இருந்து 2007-08 ஆம் ஆண்டில் 26.37 கோடி மனித நாட்களில் குறைந்துள்ளது. NREGS இன் கீழ் வழங்கப்பட்ட வேலை அட்டைகள் 2007-08 ஆம் ஆண்டில் 5.31 கோடியிலிருந்து 2008-09 ஆம் ஆண்டில் 7.61 கோடியாகவும், உருவாக்கப்பட்ட வேலைவாய்ப்பு நாட்கள் அந்தந்த காலங்களில் 144.42 கோடியிலிருந்து 206.23 கோடியாகவும் அதிகரித்துள்ளன.

1986-87 ஆம் ஆண்டில் 48.35 ஆயிரமாக இருந்த கூடுதல் கிராமங்கள்/குடியிருப்புகளின் எண்ணிக்கை 2006-07 ஆம் ஆண்டில் 98.99 ஆயிரமாக அதிகரித்துள்ளது. துரிதப்படுத்தப்பட்ட கிராமப்புற நீர் வழங்கல் திட்டத்தின் கீழ் உள்ளடக்கப்பட்ட குடியிருப்புகள் 2007-08 ஆம் ஆண்டில் 13.79 ஆயிரத்திலிருந்து 2008-09 ஆம் ஆண்டில் 11.40 ஆயிரமாகக் குறைந்துள்ளது. அதே நேரத்தில் இந்தத் திட்டத்தின் கீழ் நீர் தரப் பிரச்சினைகள் தீர்க்கப்பட்ட பின்தங்கிய குடியிருப்புகள் மற்றும் குடியிருப்புகள் 2007-08 ஆம் ஆண்டில் 81.06 ஆயிரத்திலிருந்து 2008-09 ஆம் ஆண்டில் 128.84 ஆயிரமாக கணிசமாக அதிகரித்துள்ளன.

கிராமப்புற வீட்டுவசதித் திட்டத்தின் (IAY) கீழ் கட்டப்பட்ட வீடுகளின் எண்ணிக்கை 1987-88 ஆம் ஆண்டில் 1.38 லட்சத்திலிருந்து 2008-09 ஆம் ஆண்டில் 19.89 லட்சமாக அதிகரித்தது.

1987-88 ஆம் ஆண்டில் 192 ஆக இருந்த சமூக சுகாதார மையங்களின் எண்ணிக்கை 2006-07 ஆம் ஆண்டில் 278 ஆக உயர்ந்துள்ளது. 1987-88 ஆம் ஆண்டில் 138 லட்சமாக

இருந்த நோய்த்தடுப்பு மருந்து வழங்கப்பட்ட குழந்தைகளின் எண்ணிக்கை 2006-07 ஆம் ஆண்டில் 256 லட்சமாக அதிகரித்துள்ளது. 1986-87 முதல் 2008-09 வரை, 6278 ஐசிடிஎஸ் தொகுதிகள் 10.36 லட்சம் செயல்பாட்டு அங்கன்வாடிகளுடன் செயல்பாட்டுக்கு வந்தன.

1986-87 ஆம் ஆண்டில் உதவி பெற்ற SC/ST குடும்பங்களின் எண்ணிக்கை 37.69 லட்சத்திலிருந்து 2007-08 ஆம் ஆண்டில் 91.25 லட்சமாக அதிகரித்தது.

நகர்ப்புற வீட்டுவசதித் திட்டத்தின் கீழ், 1987-88 ஆம் ஆண்டில் 171.09 ஆயிரமாக இருந்த EWS/LIG க்காக கட்டப்பட்ட வீடுகளின் எண்ணிக்கை 2008-09 ஆம் ஆண்டில் 65.95 ஆயிரமாகக் குறைந்துள்ளது. இந்தத் திட்டத்தின் குடிசை மேம்பாட்டுத் திட்டத்தின் கீழ் உள்ளடக்கப்பட்ட நபர்களின் எண்ணிக்கை 1986-87 ஆம் ஆண்டில் 20.03 லட்சத்திலிருந்து 2006-07 ஆம் ஆண்டில் 31.00 லட்சமாக அதிகரித்துள்ளது.

1990-91 ஆம் ஆண்டில் 7.01 லட்சம் ஹெக்டேராக இருந்த காடு வளர்ப்புப் பரப்பளவு 2008-09 ஆம் ஆண்டில் 16.76 லட்சம் ஹெக்டேராக அதிகரித்தது.

2007-08 ஆம் ஆண்டில் 4.19 லட்சமாக இருந்த சுய உதவிக் குழுக்களின் எண்ணிக்கை 2008-09 ஆம் ஆண்டில் 5.34 லட்சமாக அதிகரித்துள்ளது.

PMGSY திட்டத்தின் கீழ் கட்டப்பட்ட சாலைகளின் நீளம் 2007-08 ஆம் ஆண்டில் 44354 கி.மீட்டரிலிருந்து 2008-09 ஆம் ஆண்டில் 56541 கி.மீட்டராக அதிகரித்தது.

ஜனதா அரசு

இந்தியாவின் சுதந்திர இயக்கம் இரு நாடுகள் என்ற கருத்தினால் மாசுபட்டது. வகுப்புவாத பிரிவினையை சமாதானப்படுத்தியதாலும், தேசியவாதம் குறித்த சரியான பார்வை இல்லாததாலும், அப்போதைய தலைவர்கள் மதத்தின் அடிப்படையில் நாட்டைப் பிரிப்பதை ஏற்றுக்கொண்டனர். பிரிவினைக்கு கடும் எதிர்ப்பு எழுந்ததால், மகாத்மா காந்தியின் கொலை என்ற பொய்யான குற்றச்சாட்டின் கீழ் காங்கிரஸ் அரசாங்கம் ராஷ்ட்ரிய சுயம்சேவக் சங்கத்தை (ஆர்எஸ்எஸ்) தடை செய்தது.

வங்காளத்தை முழுவதுமாக பாகிஸ்தானுக்குக் கொடுப்பதற்கு எதிராக டாக்டர் சியாமா பிரசாத் முகர்ஜி கடுமையாகக் கிளர்ந்தெழுந்தார். இதன் விளைவாக, பாகிஸ்தானுக்கு வங்காளத்தின் பாதி மட்டுமே கிடைக்க முடிந்தது. மகாத்மா காந்தியின் ஆலோசனையின் பேரில், டாக்டர் முகர்ஜி மத்திய அமைச்சரவையில் சேர்க்கப்பட்டார், ஆனால் பாகிஸ்தானுடனான இந்தியாவின் அடக்கமான கொள்கையாலும், பாகிஸ்தானில் உள்ள இந்துக்களின் பாதுகாப்பில் அலட்சியத்தை வெளிப்படுத்திய நேரு-லியாக்கத் ஒப்பந்தத்திற்கு எதிராக இருந்ததாலும், டாக்டர் முகர்ஜி அமைச்சரவையில் இருந்து ராஜினாமா செய்தார்.

இந்த இரண்டு சூழல்களும் ஜன சங்கத்தை தோற்றுவித்தன. டாக்டர் முகர்ஜி இரண்டாவது ஆர்எஸ்எஸ் சர்சங்கசாலக் ஸ்ரீ குருஜியைச் சந்தித்தார், ஜன சங்கத்தை உருவாக்கும் செயல்முறை தொடங்கப்பட்டது. மே 1951 இல் தொடங்கப்பட்ட இந்த செயல்முறை, அக்டோபர் 21, 1951 அன்று டாக்டர் சியாமா பிரசாத் முகர்ஜியின் தலைமையில் பாரதிய ஜன சங்கம் உருவாக்கப்பட்டதன் மூலம் நிறைவடைந்தது. இது டெல்லியில் உள்ள ரகோமல் கன்யா மத்யமிக் வித்யாலயாவில் உருவாக்கப்பட்டது. செவ்வக வடிவ காவி கொடி அதன் கொடியாகவும், அதில் பொறிக்கப்பட்ட ' தீபக்' தேர்தல் சின்னமாகவும் ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டது. அதே தொடக்க அமர்வில், முதல் பொதுத் தேர்தலுக்கான அறிக்கையும் அங்கீகரிக்கப்பட்டது.

முதல் பொதுத் தேர்தலில், ஜனசங்கம் 3.06 சதவீத வாக்குகளைப் பெற்றது, டாக்டர் முகர்ஜி உட்பட மூன்று எம்.பி.க்கள் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டனர். ஜனசங்கம் ஒரு தேசியக் கட்சி அந்தஸ்தைப் பெற்றது. நாடாளுமன்றத்தில், டாக்டர் முகர்ஜி தலைமையில் 'தேசிய ஜனநாயக முன்னணி' உருவாக்கப்பட்டது. அகாலிதளம், காந்தந்திர பரிஷத், இந்து மகாசபை, தமிழ்நாடு

உழைப்பாளர் கட்சி, காமன்வெல் கட்சி, திராவிட கழகம், லோக் சேவக் சங்கம் மற்றும் சுயேச்சைகள் என மொத்தம் 38 எம்.பி.க்கள் (32 மக்களவை மற்றும் 6 மாநிலங்களவை எம்.பி.க்கள்) இந்த முன்னணியில் இருந்தனர். இந்த வகையில், பாரதிய ஜனசங்கத்தின் தலைவர் டாக்டர் முகர்ஜி நாட்டின் முதல் முறைசாரா எதிர்க்கட்சித் தலைவராக இருந்தார்.

மே 29, 1952 அன்று, ஜம்மு-காஷ்மீர் சட்டமன்றம் இந்திய கூட்டமைப்பில் இணைவதற்கான முன்மொழிவை ஏற்றுக்கொண்டது, ஜூலை 24 அன்று நேரு-அப்துல்லா ஒப்பந்தம் கையெழுத்தானது. இது சர்ச்சையை உருவாக்கி, ஜம்மு-காஷ்மீர் தனி மாநிலத்தை உருவாக்குவதற்கான ஒரு சதித்திட்டமாகும், இது ஏற்கனவே இந்தியாவுடன் இணைந்திருந்தது. இதன் கீழ், தனி அரசியலமைப்பு, தனி பிரதமர் மற்றும் மாநிலத்திற்கு தனி கொடிகள் ஆகியவற்றிற்கான ஏற்பாடுகள் செய்யப்பட்டன. இதற்கு எதிராக பிரஜா பரிஷத் கடுமையாகக் கிளர்ந்தெழுந்தது, பாரதிய ஜன சங்கம் அதை ஆதரித்தது. நாடாளுமன்றத்தில், டாக்டர் முகர்ஜி அதற்கு எதிராக ஒரு வலுவான உரையை நிகழ்த்தினார். ஜம்மு-காஷ்மீரில் கிளர்ச்சி தீவிரமடைந்தது.

பாரதிய ஜன சங்கத்தின் முதல் மாநாடு 1952 டிசம்பர் 29 முதல் 31 வரை கான்பூரில் நடைபெற்றது. பண்டிட் தீன்தயாள் உபாத்யாயா பாரதிய ஜன சங்கத்தின் பொதுச் செயலாளரானார். ' புவி-கலாச்சார தேசியவாதத்தை' வெளிப்படுத்தும் கலாச்சார மறுமலர்ச்சிக்கான தீர்மானத்தை தீனதயாள் ஜி முன்மொழிந்தார். இது முதல் சித்தாந்தத் தீர்மானமாகும், மேலும் மாநில மறுசீரமைப்பு ஆணையம் கோரப்பட்டது.

மார்ச் 1953 இல், ஜம்மு-காஷ்மீரை முழுமையாக ஒருங்கிணைக்கக் கோரி டெல்லியில் ஒரு சத்தியாக்கிரகம் தொடங்கப்பட்டது. மே 11 அன்று, டாக்டர் முகர்ஜி சத்தியாக்கிரகத்தின் கீழ் அனுமதியின்றி ஜம்மு-காஷ்மீருக்குள் நுழைந்தார், அவர் கைது செய்யப்பட்டு ஸ்ரீநகருக்கு அழைத்துச் செல்லப்பட்டார். ஜம்மு-காஷ்மீருக்குள் நுழைய, நாடு முழுவதிலுமிருந்து 10,750 க்கும் மேற்பட்ட சத்தியாக்கிரகிகள் போராட்டத்தில் பங்கேற்றனர். ஜூன் 23 அன்று, டாக்டர் முகர்ஜி தியாகி ஆனார், சத்தியாக்கிரகம் நிறுத்தப்பட்டது.

இதன் விளைவாக, ஆகஸ்ட் 9 அன்று, பிரதமர் பதவியில் இருந்து நீக்கப்பட்ட பின்னர், ஷேக் அப்துல்லா கைது செய்யப்பட வேண்டியிருந்தது. இறுதியில், அனுமதி முறையும் முடிவுக்கு வந்தது.

1954 ஜனவரி 22 முதல் 25 வரை மும்பையில் நடைபெற்ற ஜனசங்கத்தின் இரண்டாவது மாநாட்டில் சுதேசிக்கு அழைப்பு விடுக்கப்பட்டது. ரஷ்யாவைப் பின்பற்றி உருவாக்கப்பட்ட ஐந்தாண்டுத் திட்டம் கடுமையாக எதிர்க்கப்பட்டது.

1947 ஆம் ஆண்டு ஆங்கிலேயர்கள் இந்தியாவை விட்டு வெளியேறினர், ஆனால் கோவா-டாமன்-டையூ மற்றும் பாண்டிச்சேரி இன்னும் போர்த்துகீசியம் மற்றும் பிரெஞ்சு பேரரசுகளின் ஒரு பகுதியாகவே இருந்தன. ஜன சங்கம் தங்கள் சுதந்திரத்திற்கான இயக்கத்தைத் தொடங்கியது. ஜன சங்க காரியகர்த்தா ஸ்ரீ நர்வானே ஜூலை 22, 1954 அன்று தாதரை விடுவித்தார், மேலும் ஸ்ரீ நர்வானே ஜூலை 29 அன்று நரோலி தீவின் விடுதலைக்கு தலைமை தாங்கினார். ஜன சங்க காரியகர்த்தா ஸ்ரீ ஹேமந்த் சோமன் ஆகஸ்ட் 15 அன்று பனாஜியில் உள்ள போர்த்துகீசிய அரசாங்க செயலகத்தில் மூவர்ணக் கொடியை ஏற்றினார். ஜன சங்கத்தின் அகில இந்திய செயலாளர் ஸ்ரீ ஜகன்னாத் ராவ் ஜோஷி தலைமையில், 101 சத்தியாக்கிரகிகள் குழுவுடன் கோவாவிற்குள் நுழைந்தனர். அவர்கள் கைது செய்யப்பட்டு சித்திரவதை செய்யப்பட்டனர். மத்தியப் பிரதேசத்தைச் சேர்ந்த ஸ்ரீ ராஜபாவு மகாகல் மற்றும் உத்தரப் பிரதேசத்தைச் சேர்ந்த ஸ்ரீ அமீர் சந்திர குப்தா ஆகியோர் தியாகிகளாகக் கொல்லப்பட்டனர்.

கல்வி முறையை மாற்ற வேண்டும் என்ற அழைப்பின் பேரில், ஜனசங்கத்தின் மூன்றாவது மாநாடு ஜோத்பூரில் டிசம்பர் 28, 1954 முதல் ஜனவரி 2, 1955 வரை நடைபெற்றது. ஜம்மு-காஷ்மீர் ஒருங்கிணைப்பு இயக்கத்தின் தலைவரான பண்டிட் பிரேம் நாத் டோக்ரா தலைவரானார். 1955 ஏப்ரல் 19 முதல் 22 வரை நான்காவது மாநாடு ஜெய்ப்பூரில் நடைபெற்றது. புகழ்பெற்ற கணிதவியலாளர் ஆச்சார்ய கோஷ் தலைவரானார். ஐந்தாவது மாநாடு டெல்லியில் நடைபெற்றது. கூட்டாட்சிக்கான வழக்கை உருவாக்குவதற்காக மாநிலங்கள் உருவாக்கப்பட்டன. 'பிராந்தியவாதம் மற்றும் வன்முறை' அதன் நிர்வாண வடிவத்தில் காணப்பட்டது. ஜனசங்கம் ஜனபதாக்கள் வரை பரவலாக்கப்பட்ட ' ஒருங்கிணைந்த நிர்வாகம்' என்று கோரியது. டெல்லி மாநாட்டிலேயே, வகுப்புவாதத்திற்கு எதிரான 'பாரதியகரன்' தீர்மானம் நிறைவேற்றப்பட்டு, 1957 பொதுத் தேர்தலுக்கான அறிக்கை வரையப்பட்டது.

ஆகஸ்ட் 8, 1957 அன்று, பாரதிய ஜன சங்கத்தின் முதல் 11 நாள் ஆய்வு முகாம் பிலாஸ்பூரில் நடத்தப்பட்டது.

ஆச்சார்யா தேபபிரசாத் கோஷ் தலைமையில், ஆறாவது மாநாடு அம்பாலாவில் 1958 ஏப்ரல் 4 முதல் 6 வரை நடைபெற்றது. தேர்தல் சீர்திருத்தங்களுக்கான அரசியலமைப்பு ஏற்பாடு கோரப்பட்டது. ஜனசங்கத்தின் ஏழாவது மாநாடு மீண்டும் ஆச்சார்யா கோஷ் தலைமையில் பெங்களூரில் 1958 டிசம்பர் 26 முதல் 28 வரை நடைபெற்றது. 1957 பொதுத் தேர்தலில், ஜனசங்கம் நான்கு இடங்களை வென்றது, வாக்கு சதவீதம் கிட்டத்தட்ட இரு மடங்காக 5.93% ஆக உயர்ந்தது.

செப்டம்பர் 10, 1958 அன்று, நேரு-நூன் ஒப்பந்தம் கையெழுத்தானது. இதன் விளைவாக, ஜல்பைகுரியின் பெருபாரி ஒன்றியம் பாகிஸ்தானிடம் ஒப்படைக்கப்பட்டது. பெருபாரியை காப்பாற்ற ஜனசங்கம் நாடு தழுவிய போராட்டத்தை ஏற்பாடு செய்தது.

1959 ஆம் ஆண்டு, எல்லைகளில் சீனாவின் ஊடுருவலுக்கு எதிராக வலுவான குரல் எழுப்பப்பட்டது. ஜனசங்கம் திபெத்தின் விடுதலையைக் கோரியது, மேலும் ஆண்டு முழுவதும் வெகுஜன விழிப்புணர்வு நிகழ்ச்சிகள் ஏற்பாடு செய்யப்பட்டன.

ஜூன் 27 முதல் ஜூலை 6, 1959 வரை, எம்.எல்.ஏ.க்கள் மற்றும் எம்.பி.க்களுக்காக புனேவில் பத்து நாள் ஆய்வுப் பட்டறை ஏற்பாடு செய்யப்பட்டது.

ஜனவரி 23 முதல் 25, 1960 வரை, ஜனசங்கத்தின் எட்டாவது மாநாடு நாக்பூரில் ஸ்ரீ பீதாம்பர்தாஸ் தலைமையில் நடைபெற்றது. " இந்தி-சீனி பாய்-பாய்" என்ற மாயையிலிருந்து அரசாங்கத்தை எச்சரிக்கையாக்கும் திட்டங்களும், சீன ஆக்கிரமிப்புக்கு எதிராக குரல் எழுப்பும் திட்டங்களும் ஆண்டு முழுவதும் தொடர்ந்தன. டிசம்பர் 30, 1960 முதல் ஜனவரி 1, 1961 வரை, ஒன்பதாவது மாநாடு ஸ்ரீ ராமராவ் தலைமையில் நடைபெற்றது. பத்தாவது மாநாடு டிசம்பர் 29-31, 1962 அன்று போபாலில் சிறந்த மொழியியலாளர் ஆச்சார்ய ரகு வீராவின் தலைமையில் நடைபெற்றது. துரதிர்ஷ்டவசமாக, மே 14, 1963 அன்று, ஆச்சார்ய ரகு வீரா ஒரு சாலை விபத்தில் இறந்தார், ஆச்சார்ய கோஷ் மீண்டும் தலைவராக தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டார். பதினொன்றாவது மாநாடு ஆச்சார்ய தேபபிரசாத் கோஷின் தலைமையில் டிசம்பர் 28-30, 1963 வரை அகமதாபாத்தில் நடைபெற்றது.

1962 ஆம் ஆண்டில், ஜனசங்கத்திலிருந்து 14 எம்.பிக்கள் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டனர், வாக்கு சதவீதம் 6.44 ஆகும். ஜனசங்க வரலாற்றில், 1964 ஆம் ஆண்டு ஒரு மைல்கல். ஆகஸ்ட் 10 முதல் 15 வரை, குவாலியரில் ஒரு ஆய்வு முகாம் நடைபெற்றது, அங்கு 'கொள்கை மற்றும் கொள்கை' வரைவு கருத்தியல் உருவாக்கப்பட்டது, அதில் ' ஒருங்கிணைந்த மனிதநேயம்' மறைமுகமாக இருந்தது. 1964 நவம்பரில், தேசிய செயற்குழு இந்த வரைவை ஏற்றுக்கொண்டது, மேலும் 1965 ஜனவரி 23-26 வரை விஜயவாடாவில் ஸ்ரீ பச் ராஜ் வியாஸ் தலைமையில்

நடைபெற்ற 12 வது அகில இந்திய மாநாட்டில், அது கட்சியின் தத்துவமாக அதிகாரப்பூர்வமாக அறிவிக்கப்பட்டது. டிசம்பர் 1964 இல், ஜனசங்கம் அணுகுண்டை தயாரிக்கக் கோரியது.

மார்ச் 1965 இல், பாகிஸ்தான் கட்ச்சில் உள்ள கஞ்சர்கோட்டைக் கைப்பற்றி அதன் ஆக்கிரமிப்பைத் தொடர்ந்தது. இந்திய அரசாங்கம் பாகிஸ்தானுடன் சமாதானம் செய்ய விரும்பியது, இதை ஜனசங்கம் கடுமையாக எதிர்த்தது. ஜூலை-ஆகஸ்ட் மாதங்களில், ஜனசங்கம் நாடு தழுவிய ஆர்ப்பாட்டத்திற்குத் திட்டமிட்டது. நாடு முழுவதும் சுமார் ஒரு லட்சம் இடங்களில் ஆர்ப்பாட்டங்கள் நடத்தப்பட்டன, ஆகஸ்ட் 16 அன்று, நாட்டின் அனைத்துப் பகுதிகளிலிருந்தும் 5 லட்சத்திற்கும் அதிகமான மக்கள் டெல்லியில் கூடி, கட்ச் ஒப்பந்தத்திற்கு எதிராக நாட்டின் அரசியல் வரலாற்றில் மிகப்பெரிய ஆர்ப்பாட்டத்தை நடத்தினர். 'ஃபௌஜ் நா ஹரி, கௌம் நா ஹரி, ஹார் கயி சர்க்கார் ஹமாரி' (நமது இராணுவமோ அல்லது நமது மக்களோ தோற்கடிக்கப்படவில்லை, ஆனால் அரசாங்கம் தோற்கடிக்கப்பட்டது) என்ற முழக்கம் இருந்தது.

பிரதமர் லால் பகதூர் சாஸ்திரி அதிலிருந்து பலத்தைப் பெற்று, போருக்குத் தயாரானார். செப்டம்பர் 1 ஆம் தேதி போர் தொடங்கியது. ஜன சங்கம் அரசாங்கத்துடனும், இராணுவத்துடனும் தோளோடு தோள் நின்று பணியாற்றியது, இந்திய இராணுவம் வெற்றி பெற்றது. ரஷ்யாவின் மத்தியஸ்தத்தின் பேரில் போர் நிறுத்தம் அறிவிக்கப்பட்டது, தாஷ்கண்டில் ஒரு உச்சி மாநாடு நடத்த முடிவு செய்யப்பட்டது. ஜன சங்கம் அதை எதிர்த்தது. தாஷ்கண்டில், நமது படைகள் வென்ற பகுதிகளை பாகிஸ்தானிடம் திருப்பி ஒப்படைக்கும் ஒப்பந்தத்தில் சாஸ்திரிஜி கையெழுத்திட்டார், அதே இரவில் அவர் மாரடைப்பால் இறந்தார். பாரதீய ஜன சங்கம் தாஷ்கண்ட் ஒப்பந்தத்தை வெளிப்படையாக எதிர்த்தது.

ஏப்ரல் 1966 இல், ஜலந்தரில் பேராசிரியர் பால்ராஜ் மதோக் தலைமையில் பாரதிய ஜனசங்கத்தின் 13 வது அகில இந்திய மாநாடு நடைபெற்றது. 1967 ஆம் ஆண்டு, நான்காவது பொதுத் தேர்தல் நடைபெற்றது. காங்கிரசுக்குப் பிறகு ஜனசங்கம் இப்போது இரண்டாவது அரசியல் கட்சியாக மாறிவிட்டது. மக்களவையில், கட்சியின் 35 உறுப்பினர்கள் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டனர் மற்றும் வாக்கு சதவீதம் 9.41 ஆக அதிகரித்தது. சட்டமன்றத்திலும் ஜனசங்கம் அகில இந்திய அளவில் இரண்டாவது கட்சியாக மாறியது. நாடு முழுவதும், நமது 268 சட்டமன்ற உறுப்பினர்கள் தேர்தலில் வெற்றி பெற்றனர்.

மார்ச் 1967 இல், பீகாரில் முதல் காங்கிரஸ் அல்லாத அரசாங்கம் அமைக்கப்பட்டது, அதில் ஜன சங்கம் ஒரு பகுதியாக இருந்தது. அதன் பிறகு, பஞ்சாப், டெல்லி, உத்தரபிரதேசம், ஹரியானா மற்றும் மத்தியப் பிரதேசத்தில் அரசாங்கங்கள் உருவாக்கப்பட்டன, மேலும் ஜன சங்கம் அனைத்து அரசாங்கங்களிலும் ஒரு பகுதியாக இருந்தது.

டிசம்பர் 26 முதல் 30, 1967 வரை, ஜனசங்கத்தின் 14 வது அகில இந்திய மாநாடு கோழிக்கோட்டில் நடைபெற்றது. பண்டிட் தீனதயாள் உபாத்யாயா பொதுச் செயலாளராக ஜனசங்கத்தை வளர்த்து வந்தார். பின்னர் அவர் கட்சியின் தலைவராக தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டார். கோழிக்கோட்டில் தீனதயாள் ஜி ஒரு வரலாற்று சிறப்புமிக்க ஜனாதிபதி உரையை நிகழ்த்தினார். பின்னால் இருந்து உழைத்த தலைவர் வெளிச்சத்திற்கு வந்தார், ஆனால் விதி வேறு ஒன்றை வைத்திருந்தது. பிப்ரவரி 11, 1968 அன்று, தீனதயாள் ஜி தியாகியாக கொல்லப்பட்டார், இது நாட்டின் அரசியலை அதிர்ச்சிக்குள்ளாக்கியது.

பிப்ரவரி 13, 1968 அன்று, ஸ்ரீ அடல் பிஹாரி வாஜ்பாய் ஜனசங்கத்தின் தலைவராக தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டார். ஜூலை 8 முதல் 11 வரை, முதல் அகில இந்திய மகளிர் ஆய்வு முகாம் நாக்பூரில் நடைபெற்றது. ஏப்ரல் 25-27, 1969 வரை, 15 வது அகில இந்திய மாநாடு பம்பாயில் நடைபெற்றது, அதில் ஸ்ரீ அடல் பிஹாரி வாஜ்பாய் மீண்டும் அதன் தலைவராக தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டார். 'பிரதான் மந்திரி கி அகலி பாரி, அடல் பிஹாரி, அடல் பிஹாரி' என்ற

முழக்கம் எழுப்பப்பட்ட மாநாடு இது. ஜூலை 2-8 வரை, ராய்ப்பூரில் அகில இந்திய ஆய்வு முகாம் ஏற்பாடு செய்யப்பட்டது.

1969 டிசம்பர் 28 முதல் 30 வரை ஸ்ரீ அடல் பிஹாரி வாஜ்பாய் தலைமையில் 16 வது அகில இந்திய மாநாடு பாட்னாவில் நடைபெற்றது. காங்கிரஸ், கம்யூனிஸ்ட் மற்றும் முஸ்லிம் லீக் மூவரின் கூட்டணிக்கு எதிராக, 'தின் திலங்கே, கர்தே டாங்கே' என்ற முழக்கத்துடன் நாடு எச்சரிக்கப்பட்டது. நாடு முழுவதும் இந்த முழக்கம் எதிரொலித்தது. பாட்னாவில் 'சுதேசி திட்டம்' அறிவிக்கப்பட்டது, மீண்டும் 'பாரதியகரன்' என்ற முழக்கம் எழுப்பப்பட்டது. ஜூலை 1970 இல், 'முழுமையான வேலைவாய்ப்புக்கான திட்டம்' என்ற பிரகடனம் செய்யப்பட்டது.

ஜனவரி 1971 இல், 'வறுமைக்கு எதிரான போர் பிரகடனம்' என்ற பெயரில் பொதுத் தேர்தல் அறிக்கை வெளியிடப்பட்டது. சம்வித் அரசாங்கத்தில் கட்சி தாவல் அரசியல் மற்றும் இந்திரா காந்தியின் காங்கிரஸ் பிளவு ஆகியவை நாட்டின் அரசியல் வெப்பத்தை உயர்த்தின. ஜன சங்கம் காங்கிரஸ் அல்லாத அரசாங்கங்களில் ஒரு பகுதியாக இருந்தது. அதன் தொடக்கத்திலிருந்து முதல் முறையாக சரிவைக் கண்டது. மக்களவையில், அதன் எண்ணிக்கை 35 இல் இருந்து 21 ஆகக் குறைந்தது, வாக்கு சதவீதமும் குறைந்தது. திருமதி இந்திரா காந்தி ஒரு வரலாற்று வெற்றியைப் பதிவு செய்தார்.

டிசம்பர் 1971 இல், பாகிஸ்தான் இந்தியாவைத் தாக்கியது, பங்களாதேஷ் போரைத் தொடங்கியது. ஜன சங்கம் மீண்டும் அரசாங்கத்துடனும் ஆயுதப் படைகளுடனும் தோளோடு தோள் சேர்ந்து செயல்பட்டது. இந்தியா வெற்றி பெற்றது, பங்களாதேஷ் உருவாக்கப்பட்டது. பங்களாதேஷுக்கு அங்கீகாரம் வழங்கக் கோரி ஜன சங்கம் டெல்லியில் ஒரு பெரிய ஆர்ப்பாட்டத்தை நடத்தியது. ஏப்ரல் 2 ஆம் தேதி, ஜன சங்கம் 'இரண்டாவது தாஷ்கண்டிற்கு வேண்டாம்' தினத்தை ஏற்பாடு செய்தது.

தலித்துகள் மீதான ஒடுக்குமுறைக்கு எதிராக, ஜனசங்கத் தலைவர் ஸ்ரீ அடல் பிஹாரி வாஜ்பாய் பம்பாய் ஹுதத்மா சவுக்கில் அடையாள உண்ணாவிரதத்தில் அமர்ந்தார்.

போர் வெற்றிக்குப் பிறகு ஜனசங்கம் 'சிம்லா ஒப்பந்தத்தை' எதிர்த்தது. ராஜஸ்தான் எல்லையில் உள்ள காத்ரா சாலை பாகிஸ்தானுக்குத் திரும்புவதை எதிர்த்து, ஸ்ரீ அடல் பிஹாரி வாஜ்பாய் காத்ரா சாலைக்குச் சென்று சத்தியாக்கிரகத்தை மேற்கொண்டார். 'சிம்லா ஒப்பந்தத்திற்கு' எதிராக நாடாளுமன்றத்தின் முன் ஒரு பெரிய ஆர்ப்பாட்டம் நடைபெற்றது. ஆகஸ்ட் 3 ஆம் தேதி, சியால் கோட் பகுதியில் ஸ்ரீ ஜகன்னாத் ராவ் ஜோஷியும், சூகாமில் (குஜராத்) டாக்டர் பாய் மகாவீரும் சத்தியாக்கிரகத்தை நடத்தினர்.

ஜனசங்கம் ஆகஸ்ட் 15 அன்று அரவிந்தர் நூற்றாண்டு விழாவை 'அகண்ட பாரத் திவாஸ்' என்று கொண்டாடியது.

1971 ஆம் ஆண்டு வெற்றி இந்திரா காந்தியை திமிர்பிடித்தவராக மாற்றியது. ஊழல், ஆணவம் மற்றும் அடக்குமுறை ஆகியவை அவரது ஆட்சியின் ஒத்த சொற்களாக மாறின. டிசம்பர் 1972 இல், ஸ்ரீ லால் கிருஷ்ண அத்வானி ஜி தலைமையில் ஜனசங்கத்தின் 18 வது மாநாடு கான்பூரில் நடைபெற்றது. குஜராத்தில் 'நவ நிர்மாண் இயக்கம்' மற்றும் பீகாரில் 'சமக்ர கிராந்தி' காரணமாக நாட்டில் பரபரப்பு ஏற்பட்டது. பாபு ஜெயபிரகாஷ் நாராயண் ஜி இயக்கத்தின் தலைவரானார். அகில பாரதிய வித்யார்த்தி பரிஷத் (ABVP) இயக்கத்தை முன்னணியில் இருந்து வழிநடத்தியது. ஜனசங்கம் இயக்கத்துடன் இருந்தது. ஜே.பி.யை இயக்கத்தில் கொண்டு வருவதில் ஸ்ரீ நானாஜி தேஷ்முக் ஜி குறிப்பிடத்தக்க பங்கைக் கொண்டிருந்தார். ஜனசங்கத்தின் தலைவரான ஸ்ரீ லால் கிருஷ்ண அத்வானி ஜி, பாபு ஜெயபிரகாஷ் நாராயண் ஜியை அகில இந்திய மாநாட்டில் (19 - 7 மார்ச் 1973) அழைத்தார். அவர், "ஜனசங்கம் பாசிஸ்ட் என்றால், நானும் பாசிஸ்ட் தான்" என்றார்.

இடைத்தேர்தலில் காங்கிரஸ் தோற்கடிக்கப்பட்டது, மேலும் ஸ்ரீ ராஜ்நாராயணின் மனுவின் பேரில், அலகாபாத் உயர் நீதிமன்றம் இந்திரா காந்தியின் தேர்தல் செல்லாது என்று அறிவித்து, அவர் தேர்தலில் போட்டியிட தகுதி நீக்கம் செய்தது. ஜூன் 25, 1975 நள்ளிரவில் அவசரநிலை பிரகடனப்படுத்தப்பட்டு ஜனநாயகம் நசுக்கப்பட்டது. அனைத்து தலைவர்களும் மிசாவின் கீழ் சிறையில் அடைக்கப்பட்டனர் அல்லது தலைமறைவாகினர். ராஷ்ட்ரிய சுயம்சேவக் சங்கம் (ஆர்எஸ்எஸ்) தடை செய்யப்பட்டது. அடுத்த ஆண்டு பொதுத் தேர்தல்கள் நடத்த திட்டமிடப்பட்டது, ஆனால் அரசியலமைப்புச் சட்டத்தில் திருத்தம் கொண்டு வருவதன் மூலம் மக்களவையின் பதவிக்காலம் ஒரு வருடம் நீட்டிக்கப்பட்டது, இதன் விளைவாக தேர்தல்கள் நடத்தப்படவில்லை.

பாபு ஜெயபிரகாஷ் நாராயண் ஜி லோக் சங்கர்ஷ் சமிதியின் பொறுப்புகளை ஸ்ரீ நானாஜி தேஷ்முக்கிடம் ஒப்படைத்தார். நாடு முழுவதும் பரவலான இயக்கங்கள் நடந்தன, மேலும் ஏராளமான மக்கள் சிறையில் அடைக்கப்பட்டனர். ஜனசங்கத்தின் காரியகர்த்தாக்களும் ஆர்எஸ்எஸ்ஸின் சுயம்சேவகர்களும் இந்த இயக்கத்தின் முன்னணியில் இருந்தனர். 1977 இல் தேர்தல்கள் நடத்தப்பட்டன. இது இந்தியாவில் ஒரு அமைதியான புரட்சி. காங்கிரஸ் மட்டுமல்ல, இந்திரா காந்தியும் அவரது மகன் சஞ்சய் காந்தியும் தேர்தல்களில் தோல்வியடைந்தனர். இந்தத் தேர்தல்களில், ஜனதா கட்சி காங்கிரஸை விட முன்னணியில் இருந்தது. ஜெயபிரகாஷ் நாராயண் தலைமையில், பாரதிய ஜனசங்கம், சமாஜ்வாடி கட்சி, பாரதிய லோக் தளம் மற்றும் காங்கிரஸ் அமைப்பு ஆகியவை ஒன்றிணைந்து ஒரு கட்சியை உருவாக்கின. மார்ச் 23, 1977 அன்று நடந்த தேர்தலுக்குப் பிறகு அவசரநிலை முடிவுக்கு வந்தது. ஜனசங்கம் ஜனதா கட்சியுடன் இணைந்தது. ஜனசங்கத்தின் மூன்று தலைவர்கள் அரசாங்கத்தில் இணைந்தனர்.

ஜனதா கட்சி பரஸ்பர போட்டி மற்றும் அதிகார அரசியலுக்கு பலியாயிற்று. மேலாதிக்கத்திற்கான போட்டியில், ஜன சங்கத்தின் காரியகர்த்தாக்களுக்கு எதிராக ' இரட்டை உறுப்பினர்' என்ற கேள்வி எழுப்பப்பட்டது. ஜன சங்கத்தைச் சேர்ந்தவர்கள் ஜனதா கட்சியை விட்டு வெளியேற வேண்டும் அல்லது ஆர்எஸ்எஸ் உடனான தங்கள் உறவை முடிவுக்குக் கொண்டுவர வேண்டும். இந்தப் பிரச்சினையில், ஜன சங்கத் தலைவர்கள் ஜனதா கட்சியை விட்டு வெளியேறினர், மேலும் ஏப்ரல் 6, 1980 அன்று பஞ்ச நிஷ்தாக்களின் (ஐந்து உறுதிமொழிகள்) அடிப்படையில் பாரதிய ஜனதா கட்சியை (பிஜேபி) உருவாக்கினர்.

1980 மக்களவை இடைத்தேர்தலில் இந்திரா காந்தி ஏற்கனவே வெற்றி பெற்றிருந்தார். ஜனதா கட்சி பிளவுபட்ட பிறகு, காங்கிரசை எதிர்த்துப் போராட காங்கிரஸ் அல்லாத கட்சிகளை ஒன்றிணைக்க மீண்டும் முயற்சிகள் மேற்கொள்ளப்பட்டன. ' ஒருமுறை கடிக்கப்பட்ட, இரண்டு முறை கூச்ச சுபாவமுள்ள' ஜனசங்கத் தலைவர்கள் மிகவும் எச்சரிக்கையாக இருந்தனர், மேலும் தங்கள் அடையாளத்தைப் பாதிக்கக்கூடிய ஒரு கூட்டணியில் மீண்டும் ஒருபோதும் நுழைய மாட்டார்கள் என்று உணர்ந்தனர். அக்டோபர் 31, 1984 அன்று, இந்திரா காந்தியின் தனிப்பட்ட பாதுகாவலர் ஒருவர் அவரைக் கொன்றார், இதனால் சீக்கியர்களுக்கு எதிராக பரவலான கலவரங்கள் ஏற்பட்டன. ஜனசங்கமும் சங்கக் காரியகர்த்தாக்களும் அந்த முயற்சிகளை முறியடிக்க தீவிரமாக முயன்றனர், இது இந்துக்களுக்கும் சீக்கியர்களுக்கும் இடையே பகைமையை உருவாக்கியது. அப்போதைய இந்திய ஜனாதிபதி கியானி ஜெயில் சிங் அக்டோபர் 31 அன்று ராஜீவ் காந்திக்கு பிரதமராகப் பதவிப் பிரமாணம் செய்து வைத்தார். மக்களவைத் தேர்தல்கள் அறிவிக்கப்பட்டன. ஸ்ரீமதி காந்தியின் அனுதாப அலையில் தேர்தல்கள் கழுவிச் செல்லப்பட்டன. பாரதிய ஜனதா கட்சிக்கு இது முதல் தேர்தல், அது இரண்டு இடங்களை மட்டுமே வெல்ல முடிந்தது.

கட்சியில் ஒரு விமர்சன மதிப்பீடு நடந்தது. ஸ்ரீ கிருஷ்ண லால் சர்மா தலைமையில் ஒரு பணிக்குழு அமைக்கப்பட்டது, இது 'ஒருங்கிணைந்த மனிதநேயம்' மீண்டும் கட்சியின் அடிப்படை சித்தாந்தமாக அறிவிக்கப்பட வேண்டும் என்று பரிந்துரைத்தது. இதன் விளைவாக, 1985 அக்டோபரில் காந்தி நகரில் நடைபெற்ற தேசிய செயற்குழுவில், அது கட்சி அரசியலமைப்பில் சேர்க்கப்பட்டது. பாஜகவை ஒரு பணியாளர் அடிப்படையிலான அமைப்பாக மாற்றுவதற்கான தீர்மானம் எடுக்கப்பட்டது. 1986 ஆம் ஆண்டில், கட்சியின் தலைவர் பதவி ஸ்ரீ லால் கிருஷ்ண அத்வானியிடம் வந்தது.

'மிஸ்டர் கிளீன்' என்ற பிம்பம் இருந்ததால், ஸ்ரீ ராஜீவ் காந்தி மிகவும் பிரபலமடைந்து வந்தார். பாஜக அரசியலில் இருந்து ஓரங்கட்டப்பட்டதாகத் தோன்றியது, ஆனால் அது உண்மையாகவில்லை. 1987 ஆம் ஆண்டில், மூத்த அமைச்சர் ஸ்ரீ வி.பி. சிங் கிளர்ச்சி செய்த போஃபர்ஸ் ஊழல் வெளிச்சத்திற்கு வந்தது. 'மிஸ்டர் கிளீன்' என்ற பிம்பம் தகர்க்கப்பட்டது.

ஷாபானோ வழக்கில், அவரது சிறுபான்மை வாக்கு வங்கி அரசியல் அம்பலமானது. இந்த விஷயத்தில் பாஜக ஆர்வலர்கள் மிகப்பெரிய பொது விழிப்புணர்வு நிகழ்ச்சிகளை ஏற்பாடு செய்தனர், மேலும் பொது சிவில் சட்டம் மீண்டும் கோரப்பட்டது. ஜனவரி 1988 இல், ராஜீவ் காந்தி ராஜினாமா செய்து இடைக்காலத் தேர்தல்களை அறிவிக்க வேண்டும் என்று பாஜக கோரியது. நாடு முழுவதும் சத்தியாக்கிரகங்கள் நடத்தப்பட்டன. மார்ச் 3, 1988 அன்று, ஸ்ரீ லால் கிருஷ்ண அத்வானி மீண்டும் கட்சியின் தலைவராகத் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டார். ஆகஸ்ட் 1988 இல், தேசிய முன்னணி உருவாக்கப்பட்டது, என்.டி.ராமாராவ் அதன் தலைவராகவும், வி.பி.சிங் ஒருங்கிணைப்பாளராகவும் ஆனார். இது ஜனதா தளத்தின் பிறப்பு.

செப்டம்பர் 25, 1989 அன்று, பாஜக மற்றும் சிவசேனா கூட்டணி உருவானது. தேர்தல் முடிவுகள் எதிர்பார்த்தபடி இருந்தன. ராஜீவ் காந்தி அரசு அதிகாரத்திலிருந்து தூக்கி எறியப்பட்டது. 1984 ஆம் ஆண்டில், பாஜக இரண்டு இடங்களைப் பெற்றது, ஆனால் இப்போது அதன் எண்ணிக்கை 86 ஆக அதிகரித்துள்ளது. போஃபர்ஸ் பிரச்சினையுடன், இந்தத் தேர்தல்களில் பாஜக ' அனைவருக்கும் நீதி, யாரையும் திருப்திப்படுத்தாதே' என்ற முழக்கத்தில் கவனம் செலுத்தியது. ஸ்ரீ லால் கிருஷ்ண அத்வானி முதல் முறையாக மக்களவைக்கு தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டார்.

ஜூன் 1989 இல் பாலம்பூரில் (இமாச்சலப் பிரதேசம்) நடைபெற்ற தேசிய செயற்குழுவில், ஸ்ரீ ராம் ஜன்மபூமி இயக்கத்தை ஆதரிப்பது என்று முடிவு செய்யப்பட்டது. இது கலாச்சார தேசியவாதத்தின் ஒரு எரியும் பிரச்சினையாக இருந்தது. இது போலி மதச்சார்பின்மைக்கும் ஒவ்வொரு மதத்திற்கும் உண்மையான சம மரியாதைக்கும் இடையிலான போராட்டமாகும். அத்வானி ஜியின் ராம ரத யாத்திரை செப்டம்பர் 25 அன்று பண்டிட் தீன்தயாள் உபாத்யாயாவின் பிறந்தநாளில் சோம்நாத்திலிருந்து தொடங்கியது, மேலும் ' கர சேவை'யில் பங்கேற்க அக்டோபர் 30 அன்று அயோத்தியை அடையவிருந்தது. ரத யாத்திரை மக்களிடமிருந்து முன்னோடியில்லாத ஆதரவைப் பெற்றது.

அக்டோபர் 23 அன்று, பீகாரில் உள்ள சமஸ்திபூரில் ரத யாத்திரை நிறுத்தப்பட்டது, ஸ்ரீ அத்வானி ஜி அங்கு ஐந்து வாரங்கள் தடுத்து வைக்கப்பட்டார். அனைத்து அரசாங்க தடைகளையும் நீக்கி அக்டோபர் 30 அன்று கரசேவை நடத்தப்பட்டது. காங்கிரஸின் வெளிப்புற ஆதரவுடன் ஸ்ரீ சந்திரசேகர் பிரதமரானார், அயோத்தி பிரச்சினையை தீர்க்க அவர் நேர்மையாக முயற்சித்தார், ஆனால் தோல்வியடைந்தார். ராஜீவ் காந்தி ஏழு மாதங்களுக்குள் தனது அரசாங்கத்திற்கு காங்கிரஸ் அளித்த ஆதரவை விலக்கிக் கொண்டார். ஜூலை 1991 இல் நடைபெற்ற உத்தரபிரதேச மாநில சட்டமன்றத் தேர்தலில், பாஜக வெற்றி பெற்றது. போலி மதச்சார்பின்மை தோற்கடிக்கப்பட்டது. ஸ்ரீ கல்யாண் சிங் முதல்வரானார். மக்களவைத்

தேர்தலில், ராஜீவ் காந்தி படுகொலை செய்யப்பட்டார், காங்கிரஸ் அனுதாப வாக்குகளைப் பெற்றது. பாஜகவின் எண்ணிக்கை 86 ல் இருந்து 119 ஆக அதிகரித்தது. பி.வி. நரசிம்ம ராவ் தலைமையில் காங்கிரஸ் அரசு அமைக்கப்பட்டது. ராமர் கோயில் பிரச்சினை தீர்க்கப்பட முடியாமல் போனது, டிசம்பர் 6, 1992 அன்று நடந்த கரசேவையின் போது, கரசேவகர்களால் சர்ச்சைக்குரிய கட்டிடம் இடிக்கப்பட்டது.

1996, 1998 மற்றும் 1999 ஆம் ஆண்டுகளில், மூன்று மக்களவைத் தேர்தல்கள் நடத்தப்பட்டன, அதில் பாஜக மிகப்பெரிய தனிக் கட்சியாக உருவெடுத்தது. ஸ்ரீ அடல் பிஹாரி வாஜ்பாய் முதலில் 13 நாட்கள், பின்னர் 13 மாதங்கள், அதன் பிறகு நான்கரை ஆண்டுகள் இந்தியாவின் பிரதமராக இருந்தார். பாஜக மட்டுமல்ல, தேசிய ஜனநாயகக் கூட்டணி ஆட்சியும் இருந்தது. 2004 மக்களவைத் தேர்தலில் தேசிய ஜனநாயகக் கூட்டணி தோல்வியடைந்தது.

பத்து ஆண்டுகளாக, அக்கட்சி எதிர்க்கட்சியாக ஒரு தீவிரமான மற்றும் ஆக்கபூர்வமான பங்களிப்பை ஆற்றியது. 2014 ஆம் ஆண்டில், ஸ்ரீ நரேந்திர மோடியின் தலைமையில், முதல் முறையாக, நாட்டில் முழு பெரும்பான்மையுடன் கூடிய பாஜக அரசாங்கம் அமைக்கப்பட்டது, இது இப்போது 'சப்கா சாத், சப்கா விகாஸ்' என்ற பிரகடனத்துடன் ஒரு புகழ்பெற்ற இந்தியாவை மீண்டும் கட்டியெழுப்புகிறது. பாஜக தேசியத் தலைவர் ஸ்ரீ அமித் ஷாவின் தலைமையில் 11 கோடி உறுப்பினர்களைக் கொண்ட உலகின் மிகப்பெரிய அரசியல் கட்சியாகவும் பாஜக மாறியுள்ளது.

மொராஜி தேசாய்

நீண்டகாலமாக ஆட்சி செய்து வந்த இந்திய தேசிய காங்கிரஸ் கட்சியைப் பிரதிநிதித்துவப்படுத்தாத இறையாண்மை கொண்ட இந்தியாவின் முதல் தலைவர் மொரார்ஜி தேசாய் ஆவார். ஒரு கிராம ஆசிரியரின் மகனான தேசாய், பம்பாய் பல்கலைக்கழகத்தில் (இப்போது மும்பை பல்கலைக்கழகம்) கல்வி பயின்றார், மேலும் 1918 இல் பம்பாய் மாகாண சிவில் சேவையில் ஒரு சிறு பணியாளராக சேர்ந்தார். 1930 இல் அவர் மோகன்தாஸ் காந்தியின் சிவில் ஒத்துழையாமை இயக்கத்தில் சேர ராஜினாமா செய்தார், மேலும் சுதந்திரப் போராட்டத்தின் போது கிட்டத்தட்ட 10 ஆண்டுகள் பிரிட்டிஷ் சிறைகளில் கழித்தார். 1930 கள் மற்றும் 40 களில் அவர் சிறைச்சாலைப் பணியை பம்பாய் அரசாங்கத்தில் அமைச்சர் பதவிகளுடன் மாற்றி மாற்றி, 1952 இல் முதலமைச்சர் பதவிக்கு உயர்ந்தார். நிர்வாகத் திறமைக்கும் கடுமைக்கும் அவர் நற்பெயரைப் பெற்றார்.

1956 ஆம் ஆண்டு தேசாய் இந்திய அரசாங்கத்தில் வர்த்தகம் மற்றும் தொழில்துறை அமைச்சராக நியமிக்கப்பட்டார், 1963 வரை அவர் பதவியில் பணியாற்றினார், பின்னர் அவர் ராஜினாமா செய்தார். 1967 இல் துணைப் பிரதமரானார். 1969 இல் அவர் மீண்டும் இந்திரா காந்தி மற்றும் காங்கிரஸ் கட்சிக்கு எதிரான எதிர்க்கட்சித் தலைவராக பதவி விலகினார். 1975 இல் தனது அரசியல் நடவடிக்கைகளுக்காக கைது செய்யப்பட்டு 1977 வரை தனிமைச் சிறையில் அடைக்கப்பட்டார், அதன் பின்னர் அவர் நான்கு சிறிய கட்சிகளின் கூட்டணியான ஜனதா கட்சியில் தீவிரமாக ஈடுபட்டார். அதே ஆண்டு, பிரதமர் இந்திரா காந்தி 19 மாத அரசியல் செயல்முறைகள் இடைநிறுத்தப்பட்ட பிறகு எதிர்பாராத விதமாக தேர்தலை நடத்தினார், மேலும் ஜனதா ஒரு ஆச்சரியமான மற்றும் மகத்தான வெற்றியைப் பெற்றது. ஜனதா தலைவர்களிடையே சமரச வேட்பாளராக தேசாய் பிரதமராகத் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டார். இரண்டு வருட அரசியல் பதட்டத்திற்குப் பிறகு, ஜனதா கூட்டணி அவிழ்க்கத் தொடங்கியது. நம்பிக்கையில்லா வாக்கெடுப்பைத் தவிர்ப்பதற்காக, நாடாளுமன்றத்தில் கூட்டணியில் இருந்து ஏராளமானோர் விலகிய பின்னர், ஜூலை 15, 1979 அன்று தேசாய் தனது ராஜினாமாவை அறிவித்தார்.

ஸ்ரீ மொரார்ஜி தேசாய் பிப்ரவரி 29 , 1896 அன்று குஜராத்தின் பல்சர் மாவட்டத்தில் உள்ள படேலி கிராமத்தில் பிறந்தார். அவரது தந்தை ஒரு பள்ளி ஆசிரியராகவும், கடுமையான ஒழுக்கத்தை கடைப்பிடிப்பவராகவும் இருந்தார். சிறு வயதிலிருந்தே, இளம் மொரார்ஜி தனது தந்தையிடமிருந்து கடின உழைப்பு மற்றும் அனைத்து சூழ்நிலைகளிலும் உண்மைத்தன்மையின் மதிப்பைக் கற்றுக்கொண்டார். அவர் செயிண்ட் புசார் உயர்நிலைப் பள்ளியில் கல்வி பயின்றார் மற்றும் மெட்ரிகுலேஷன் தேர்வில் தேர்ச்சி பெற்றார். 1918 ஆம் ஆண்டு அப்போதைய பம்பாய் மாகாணத்தின் வில்சன் சிவில் சர்வீஸில் பட்டம் பெற்ற பிறகு, அவர் பன்னிரண்டு ஆண்டுகள் துணை ஆட்சியராகப் பணியாற்றினார்.

1930 ஆம் ஆண்டு, மகாத்மா காந்தி தொடங்கிய சுதந்திரப் போராட்டத்தின் மத்தியில் இந்தியா இருந்தபோது, பிரிட்டிஷ் நீதி உணர்வின் மீது நம்பிக்கையை இழந்த ஸ்ரீ தேசாய், அரசுப் பணியை ராஜினாமா செய்து போராட்டத்தில் ஈடுபட முடிவு செய்தார். இத ஒரு கடினமான முடிவு, ஆனால் 'நாட்டின் சுதந்திரம் குறித்த கேள்வியாக இருக்கும்போது, குடும்பம் தொடர்பான பிரச்சினைகள் ஒரு கீழ்நிலை நிலையை ஆக்கிரமித்துள்ளன' என்று ஸ்ரீ தேசாய் உணர்ந்தார்.

சுதந்திரப் போராட்டத்தின் போது திரு. தேசாய் மூன்று முறை சிறையில் அடைக்கப்பட டார். 1931 ஆம் ஆண்டு அகில இந்திய காங்கிரஸ் கமிட்டியின் உறுப்பினரானார், 1937 வரை குஜராத் பிரதேச காங்கிரஸ் கமிட்டியின் செயலாளராக இருந்தார்.

1937 ஆம் ஆண்டு முதல் காங்கிரஸ் அரசு பதவியேற்றபோது, அப்போதைய பம்பாய் மாகாணத்தில் திரு. பி.ஜி. கெர் தலைமையிலான அமைச்சகத தில் திரு. தேசாய் வருவாய், வேளாண்மை, வனம் மற்றும் கூட்டுறவுத்துறை அமைச்சரானார். மக்களின் ஒப்புதல் இல்லாமல் இந்தியா உலகப் போரில் ஈடுபட்டதற்கு எதிர்ப்புத் தெரிவித்து 1939 ஆம் ஆண்டு காங்கிரஸ் அமைச்சகங்கள் பதவியிலிருந்து நீக்கப்பட்டன.

மகாத்மா காந்தி தொடங்கிய தனிநபர் சத்தியாகிரகத்தில் ஸ்ரீ தேசாய் கைது செய்யப்பட்டு, அக்டோபர் 1941 இல் விடுவிக்கப்பட்டார், ஆகஸ்ட் 1942 இல் வெள்ளையனே வெளியேறு இயக்கத்தின் போது மீண்டும் கைது செய்யப்பட்டார். அவர் 1945 இல் விடுவிக்கப்பட்டார். 1946 இல் மாநில சட்டமன்றங்களுக்கு நடந்த தேர்தல க்குப் பிறகு, அவர் பம்பாயில் உள்துறை மற்றும் வருவாய் அமைச்சரானார். தனது பதவிக் காலத்தில், ' நிலம் உழுபவருக்கே' என்ற கருத்திற்கு வழிவகுக்கும் பாதுகாப்பு குத்தகை உரிமைகளை வழங்குவதன் மூலம் நில வருவாயில் பல தொலைநோக்கு சீர்திருத்தங்களை திரு தேசாய் தொடங்கினார். காவல் நிர்வாகத்தில், மக்களுக்கும் காவல்துறைக்கும் இடையிலான தடையை அவர் தகர்த்தார், மேலும் காவல் நிர்வாகம் மக்களின் வாழ்க்கை மற்றும் சொத்துக்களைப் பாதுகாப்பதில் அதிக அக்கறை கொண்டதாக மாற்றப்பட்டது. 1952 இல், அவர் பம்பாயின் முதலமைச்சரானார்.

அவரைப் பொறுத்தவரை, கிராமங்களிலும் நகரங்களிலும் வசிக்கும் ஏழைகளும், சலுகை பெற்றவர்களும் ஒரு நல்ல வாழ்க்கைத் தரத்தை அனுபவிக்காவிட்டால், சோசலிசம் என்ற பேச்சுக்கு அதிக அர்த்தம் இருக்காது. விவசாயிகள் மற்றும் குத்தகைதாரர்களின் கஷ்டங்களை நிவர்த்தி செய்ய முற்போக்கான சட்டங்களை இயற்றுவதன் மூலம் ஸ்ரீ தேசாய் தனது கவலையை உறுதியான வெளிப்பாட்டிற்குக் கொடுத்தார். இதில், ஸ்ரீ தேசாய் அரசாங்கம் நாட்டின் வேறு எந்த மாநிலத்தையும் விட மிகவும் முன்னேறியது. மேலும், அவர் சட்டத்தை அசைக்க முடியாத நேர்மையுடன் செயல்படுத்தி பம்பாயில் தனது நிர்வாகத்திற்கு பரவலான நற்பெயரைப் பெற்றார்.

மாநிலங்கள் மறுசீரமைக்கப்பட்ட பிறகு, திரு. தேசாய் நவம்பர் 14, 1956 அன்று மத்திய அமைச்சரவையில் வர்த்தகம் மற்றும் தொழில்துறை அமைச்சராக சேர்ந்தார். பின்னர், மார்ச் 22, 1958 அன்று நிதித்துறையை ஏற்றுக்கொண்டார்.

பொருளாதார திட்டமிடல் மற்றும் நிதி நிர்வாகம் தொடர்பான விஷயங்களில் தான் கூறியதை ஸ்ரீ தேசாய் செயல்படுத்தினார். பாதுகாப்பு மற்றும் மேம்பாட்டுத் தேவைகளைப் பூர்த்தி செய்வதற்காக, அவர் அதிக வருவாயை ஈட்டினார், வீணான செலவினங்களைக் குறைத்தார் மற்றும் நிர்வாகத்திற்கான அரசாங்க செலவினங்களில் சிக்கனத்தை ஊக்குவித்தார். நிதி ஒழுக்கத்தை அமல்படுத்துவதன் மூலம் பற்றாக்குறை நிதியை மிகக் குறைவாக வைத்திருந்தார். சமூகத்தின் சலுகை பெற்ற பிரிவின் ஆடம்பர வாழ்க்கைக்கு அவர் கட்டுப்பாடுகளை விதித்தார்.

1963 ஆம் ஆண்டு, காமராஜ் திட்டத்தின் கீழ் மத்திய அமைச்சரவையிலிருந்து அவர் ராஜினாமா செய்தார். பண்டிட் நேருவுக்குப் பிறகு பிரதமராக பதவியேற்ற ஸ்ரீ லால் பகதூர் சாஸ்திரி, நிர்வாக அமைப்பை மறுசீரமைப்பதற்காக நிர்வாக சீர்திருத்த ஆணையத்தின் தலைவராக அவரை வற்புறுத்தினார். பொது வாழ்க்கையில் அவரது நீண்ட மற்றும் மாறுபட்ட அனுபவம் அவரது பணியில் அவருக்கு நல்ல பலனைத் தந்தது.

1967 ஆம் ஆண்டு, திருமதி தேசாய், திருமதி இந்திரா காந்தியின் அமைச்சரவையில் துணைப் பிரதமராகவும் நிதித்துறைக்குப் பொறுப்பான அமைச்சராகவும் இணைந்தார். ஜூலை 1969 இல், திருமதி காந்தி நிதித்துறையை அவரிடமிருந்து பறித்தார். சக ஊழியர்களின் இலாகாக்களை மாற்றும் உரிமை பிரதமருக்கு உண்டு என்பதை திரு தேசாய் ஒப்புக்கொண்டாலும், அவருடன் கலந்தாலோசிக்கும் பொதுவான மரியாதையைக் கூட திருமதி காந்தி காட்டாததால், தனது சுயமரியாதை பாதிக்கப்பட்டதாக அவர் உணர்ந்தார். எனவே, இந்திய துணைப் பிரதமர் பதவியை ராஜினாமா செய்வதைத் தவிர வேறு வழியில்லை என்று அவர் உணர்ந்தார்.

1969 ஆம் ஆண்டு காங்கிரஸ் கட்சி பிளவுபட்டபோது, ஸ்ரீ தேசாய் அமைப்பு காங்கிரசில் இருந்தார். எதிர்க்கட்சியில் தொடர்ந்து முன்னணியில் இருந்தார். 1971 ஆம் ஆண்டு மீண்டும் நாடாளுமன்றத்திற்கு தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டார். 1975 ஆம் ஆண்டு, கலைக்கப்பட்ட குஜராத் சட்டமன்றத்திற்கு தேர்தல் நடத்துவது தொடர்பான கேள்விக்காக அவர் காலவரையற்ற

உண்ணாவிரதம் இருந்தார். அவரது உண்ணாவிரதத்தின் விளைவாக, ஜூன் 1975 இல் தேர்தல்கள் நடத்தப்பட்டன. நான்கு எதிர்க்கட்சிகளும் அதன் ஆதரவுடன் சுயேச்சைகளும் இணைந்து உருவாக்கிய ஜனதா முன்னணி, புதிய அவையில் அறுதிப் பெரும்பான்மையைப் பெற்றது. அலகாபாத் உயர்நீதிமன்றம் ஸ்ரீமதி காந்தியின் மக்களவைத் தேர்தல் செல்லாது என்று அறிவித்த பிறகு, ஜனநாயகக் கொள்கைகளின்படி, ஸ்ரீமதி காந்தி தனது ராஜினாமாவைச் சமர்ப்பித்திருக்க வேண்டும் என்று ஸ்ரீ தேசாய் கருதினார்.

அவசரநிலை அறிவிக்கப்பட்ட ஜூன் 26, 1975 அன்று ஸ்ரீ தேசாய் கைது செய்யப்பட்டு காவலில் வைக்கப்பட்டார். மக்களவைத் தேர்தல் நடத்தும் முடிவு அறிவிக்கப்படுவதற்கு சற்று முன்பு, அவர் தனிமைச் சிறையில் வைக்கப்பட்டு ஜனவரி 18, 1977 அன்று விடுவிக்கப்பட்டார். நாடு முழுவதும் தீவிரமாக பிரச்சாரம் செய்த அவர், மார்ச் 1977 இல் நடைபெற்ற ஆறாவது மக்களவைத் தேர்தலில் ஜனதா கட்சியின் மகத்தான வெற்றியைப் பெறுவதில் பெரும் பங்கு வகித்தார். குஜராத்தில் உள்ள சூரத் தொகுதியிலிருந்து ஸ்ரீ தேசாய் மக்களவைக்குத் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டார். பின்னர் அவர் நாடாளுமன்றத்தில் ஜனதா கட்சியின் தலைவராக ஒருமனதாகத் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டார், மார்ச் 24, 1977 அன்று இந்தியப் பிரதமராகப் பதவியேற்றார்.

ஸ்ரீ தேசாய் மற்றும் குஜ்ராபென் 1911 இல் திருமணம் செய்து கொண்டனர். அவர்களது ஐந்த ு குழந்தைகளில், ஒரு மகள் மற்றும் ஒரு மகன் உயிருடன் உள்ளனர்.

பிரதமராக, இந்திய மக்கள் அச்சமற்றவர்களாக மாற உதவ வேண்டும் என்பதில் திரு. தேசாய் மிகுந்த ஆர்வமாக இருந்தார். நாட்டின் உயர்ந்தவர் தவறு செய்தாலும், மிகவும் தாழ்மையானவர் அதை அவருக்கு சுட்டிக்காட்ட முடிய ும். " யாரும், பிரதமரும் கூட", அவர் "நாட்டின் சட்டத்திற்கு அப்பாற்பட்டவராக இருக்கக்கூடாது" என்று பலமுறை கூறப்பட்டது.

அவருக்கு, உண்மை என்பது நம்பிக்கையின் ஒரு அம்சமே தவிர, ஒரு தேவை அல்ல. சூழ்நிலையின் அவசரநிலைகளுக்கு ஏற்ப தனது கொள்கைகளை அவர் அரிதாகவே அனுமதித்தார். மிகவும் கடினமான சூழ்நிலைகளில் கூட, அவர் தனது நம்பிக்கைகளில் உறுதியாக நின்றார். அவரே கவனித்தபடி, **'வாழ்க்கையில் ஒருவர் உண்மை மற்றும் நம்பிக்கையின்படி செயல்பட வேண்டும்'**.

சுயமதிப்பீட்டு கேள்விகள்

1. இந்திரா காந்தியின் முதல் அமைச்சரவையின் முக்கிய அம்சங்களை விளக்குக.
2. இந்திரா காந்தி அறிமுகப்படுத்திய நிர்வாக சீர்திருத்தங்களை விவாதிக்கவும்.
3. இந்தியா–பாகிஸ்தான் போரின் காரணங்களும் தாக்கங்களையும் ஆய்வு செய்க.
4. வங்கதேச உருவாக்கத்தின் முக்கியத்துவத்தை பகுப்பாய்வு செய்க.
5. 1976 தேசிய அவசரநிலை அறிவிக்கப்பட்டதற்கான காரணங்களை விளக்குக.
6. அவசரநிலையின் இந்திய ஜனநாயகத்தின் மீதான தாக்கங்களை மதிப்பிடுக.
7. இருபது அம்சத் திட்டத்தின் நோக்கங்களை விளக்குக.
8. இந்திரா காந்தியின் சமூக மற்றும் பொருளாதாரக் கொள்கைகளை மதிப்பிடுக.
9. ஜனதா அரசின் உருவாக்கமும் அதன் கொள்கைகளையும் விவாதிக்கவும்.
10. பிரதமராக மொரார்ஜி தேசாயின் பங்கை ஆய்வு செய்க.

அலகு - III

இந்திரா காந்தியின் இரண்டாவது அமைச்சகம் - உள்நாட்டு மற்றும் வெளியுறவுக் கொள்கை - ராஜீவ் காந்தியின் ஆட்சி - பஞ்சாயத்து ராஜ் செயல்பாட்டு கருப்பு வாரியம் - அறிவியல் மற்றும் தொழில்நுட்ப மேம்பாடு - வெளியுறவுக் கொள்கை.

நோக்கங்கள்

- **இந்திரா காந்தி:** தேசிய ஒற்றுமை மற்றும் நிலைத்தன்மைக்கு முக்கியத்துவம் அளித்தார்.
- பாதுகாப்பு மற்றும் பிராந்திய உறவுகளில் கவனம் செலுத்தின.
- **ராஜீவ் காந்தி:** அதிகாரப் பங்கீடு (Decentralisation) மற்றும் நவீனமயமாக்கலை ஊக்குவித்தார்.
- **வெளிநாட்டு கொள்கை:** அமைதி மற்றும் ஒத்துழைப்பை ஆதரித்தது.

இந்திரா காந்தியின் இரண்டாவது அமைச்சகம்

இரண்டாவது இந்திரா காந்தி அமைச்சரவை, பிரதமர் தலைமையிலான இந்திய அரசின் அமைச்சர்கள் குழுவாகும். ஜனவரி 14, 1980 முதல் அக்டோபர் 31, 1984 அன்று அவர் படுகொலை செய்யப்படும் வரை இந்திரா காந்தி ஆட்சி செய்தார். இது குறுகிய கால சரண் சிங் அமைச்சரவைக்குப் பிறகு வெற்றி பெற்றது மற்றும் ஜனவரி 1980 மக்களவைத் தேர்தலில் இந்திய தேசிய காங்கிரஸ் (i) 353 இடங்களைக் கைப்பற்றிய பின்னர், முந்தைய ஜனதா கட்சி அரசாங்கத்தின் உறுதியற்ற தன்மையால் பரவலான அதிருப்திக்கு மத்தியில், கட்சி 353 இடங்களைக் கைப்பற்றியது .

நிதியமைச்சராக பிரணாப் முகர்ஜி மற்றும் வெளியுறவுத்துறையில் பி.வி. நரசிம்மராவ் போன்ற முக்கிய நபர்கள் இந்த அமைச்சகத்தின் அமைப்பில் இடம்பெற்றிருந்தனர் , இது காங்கிரஸ் அணிகளில் இருந்து முதன்மையாக பெறப்பட்ட விசுவாசிகள் மற்றும் அனுபவம் வாய்ந்த நிர்வாகிகளின் கலவையை பிரதிபலிக்கிறது . அதன் பதவிக்காலத்தில், அரசாங்கம் பணவீக்கக் கட்டுப்பாடு, உள்கட்டமைப்பில் பொது முதலீடு மற்றும் முந்தைய உற்பத்தி ஆதாயங்களை உருவாக்க விவசாய ஊக்கத்தொகைகள் மூலம் பொருளாதார மீட்சிக்கு முன்னுரிமை அளித்தது, இருப்பினும் கட்டமைப்பு திறமையின்மை மற்றும் நிதி அழுத்தங்களால் வளர்ச்சி தடைபட்டது. வெளியுறவுக் கொள்கை, சோவியத் யூனியனுடன் வலுப்படுத்தப்பட்ட உறவுகளுடன் இந்தியாவின் அணிசேரா நிலைப்பாட்டைப் பராமரித்தது , அதே நேரத்தில் உள்நாட்டில், நிர்வாகம் அசாமில் பிராந்திய கிளர்ச்சிகளையும் , சீக்கியர்களிடையே அதிக சுயாட்சிக்கான கோரிக்கைகளால் இயக்கப்படும் பஞ்சாபில் அதிகரித்து வரும் போர்க்குணத்தையும் எதிர்கொண்டது. பஞ்சாப் நெருக்கடியிலிருந்து ஒரு வரையறுக்கும் சர்ச்சை எழுந்தது, அங்கு பிரிவினைவாத கூறுகளுடன் மத்திய அரசின் பேச்சுவார்த்தைகள் தோல்வியடைந்தன, இது அமிர்தசரஸில் உள்ள பொற்கோயில் வளாகத்தில் ஜர்னைல் சிங் பிந்த்ரன்வாலே தலைமையிலான போராளிகளை நிலைநிறுத்த வழிவகுத்தது . [7] இதற்கு பதிலளிக்கும் விதமாக, அமைச்சகம் ஜூன் 1984 இல் ஆயுதக் குழுக்களை வெளியேற்றுவதற்காக ஆபரேஷன் ப்ளூ ஸ்டாரை அங்கீகரித்தது , இது புனித தலத்தில் பெரும் சேதத்தை ஏற்படுத்தியது மற்றும் பொதுமக்கள் மற்றும் யாத்ரீகர்கள் உட்பட நூற்றுக்கணக்கான இறப்புகளுக்கு வழிவகுத்தது, இது சீக்கிய அந்நியப்படுதலை அதிகப்படுத்தியது. இந்த நடவடிக்கை காந்தியின் சீக்கிய பாதுகாப்புப் பணியாளர்களான பீன்ட் சிங் மற்றும் சத்வந்த் சிங் ஆகியோரால் நேரடியாக படுகொலை செய்யப்பட்டார், அவர்கள் கோயில் சோதனைக்கு பழிவாங்கலை மேற்கோள் காட்டினர், இது கட்டாய நடவடிக்கைகள் மூலம் இன மற்றும் மத பதட்டங்களை நிர்வகிப்பதில் அமைச்சகத்தின்

சவால்களை அடிக்கோடிட்டுக் காட்டுகிறது. ஆயிரக்கணக்கான சீக்கியர்களின் உயிர்களைக் கொன்ற உடனடி வகுப்புவாத வன்முறைக்கு மத்தியில், அமைச்சரவையின் திடீர் முடிவு அவரது மகன் ராஜீவ் காந்திக்கு அதிகாரத்தை மாற்றியது.

பின்னணி மற்றும் உருவாக்கம்

1980 பொதுத் தேர்தல்கள்

பிரதமர் சரண் சிங்கின் சிறுபான்மை அரசாங்கத்தின் ஆலோசனையின் பேரில், ஆகஸ்ட் 22, 1979 அன்று ஜனாதிபதி நீலம் சஞ்சீவ ரெட்டியால் மக்களவை கலைக்கப்பட்டது. இந்த அரசாங்கம் நாடாளுமன்ற பெரும்பான்மையை இழந்து நம்பிக்கையை நிரூபிக்கத் தவறியது. இதனால் ஏழாவது மக்களவைக்கு புதிய தேர்தல்கள் தேவைப்பட்டன. இன அமைதியின்மை மற்றும் போர்க்குணம் காரணமாக அசாம் 12 இடங்களுக்கும் ஒரு மேகாலயா தொகுதிக்கும் தேர்தல்கள் ஒத்திவைக்கப்பட்டதால், 1980 ஜனவரி 3 மற்றும் ஜனவரி 6 ஆகிய தேதிகளில் 529 தொகுதிகளில் இரண்டு கட்டங்களாக வாக்குப்பதிவு நடைபெற்றது. தேசிய அளவில் வாக்குப்பதிவு 57.01 சதவீதமாக இருந்தது, ஆண்கள் 62.26 சதவீதமாகவும், பெண்கள் 51.30 சதவீதமாகவும் இருந்தனர். இது, 1977 தேர்தல்களில் இருந்து ஒரு சிறிய சரிவை பிரதிபலிக்கிறது. இந்திரா காந்தி தலைமையிலான இந்திய தேசிய காங்கிரஸ் (இந்திரா) , தேசிய ஒற்றுமை, வறுமை ஒழிப்பு மற்றும் 1977 தேர்தல்களுக்குப் பிறகு உருவாக்கப்பட்ட காங்கிரஸ் அல்லாத கூட்டணியை துண்டு துண்டாக உடைத்த பொருளாதார தேக்கநிலை மற்றும் கூட்டணி உள்கட்சி மோதல்கள் உள்ளிட்ட ஜனதா கட்சியின் ஆட்சி தோல்விகளை விமர்சித்தது. ஜனதா கட்சி (மதச்சார்பற்ற), பாரதிய லோக் தளம் மற்றும் இந்திய கம்யூனிஸ்ட் கட்சி (மார்க்சிஸ்ட்) உள்ளிட்ட எதிர்க்கட்சிகள் குழப்பத்தில் சிக்கித் தவித்தன, சரண் சிங் மற்றும் ஜக்ஜீவன் ராம் போன்ற முக்கிய நபர்கள் அசல் ஜனதா கூட்டணியிலிருந்து பிரிந்து, காங்கிரஸ் எதிர்ப்பு வாக்குகளை நீர்த்துப்போகச் செய்தனர். முடிவுகள் ஜனவரி 10, 1980 அன்று அறிவிக்கப்பட்டன, காங்கிரஸ் (ஐ) 353 இடங்களைக் கைப்பற்றியது - தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட சபையில் மூன்றில் இரண்டு பங்கு - 1977 இல் வெறும் 154 இடங்களைப் பெற்ற தோல்வியை மாற்றியமைத்து, இந்திரா காந்தி மீண்டும் பிரதமராக வர உதவியது .

கட்சி	வென்ற இடங்கள்	வாக்குப் பங்கு (%)
இந்திய தேசிய காங்கிரஸ் (இந்திரா) [INC(I)]	353 -	42.69 (பரிந்துரைக்கப்பட்டது)
ஜனதா கட்சி (மதச்சார்பற்ற) [ஜே.என்.பி(எஸ்)]	41 (அ)	9.40 (காலை 10)
இந்திய கம்யூனிஸ்ட் கட்சி (மார்க்சிஸ்ட்) [சிபிஎம்]	37 வது	6.24 (ஆங்கிலம்)
ஜனதா கட்சி [ஜே.என்.பி]	31 மீனம்	19.00
சுயேச்சைகள்	14	பொருந்தாது
மற்றவை (திமுக, அதிமுக போன்ற பிராந்தியக் கட்சிகள் உட்பட)	53 - - 53	மாறுபடும்

1977 ஆம் ஆண்டு அவசரகால எதிர்ப்பு ஆணையை ஜனதா அரசு தக்க வைத்துக் கொள்ள இயலாமையால் வாக்காளர்கள் அடைந்த ஏமாற்றத்தை இந்த மாபெரும் வெற்றி பிரதிபலித்தது. கொள்கை மாற்றங்கள், 1979 இல் மொத்த உள்நாட்டு உற்பத்தியில் 7 சதவீதத்தைத் தாண்டிய நிதிப் பற்றாக்குறை மற்றும் மூன்று ஆண்டுகளுக்குள் மூன்று பிரதமர்களை ஏற்படுத்திய தலைமைத்துவ மோதல்கள் ஆகியவற்றால் இது குறிக்கப்பட்டது. [4] காங்கிரஸ் (ஐ) வடக்கு மற்றும் மத்திய மாநிலங்களில் தனது இடங்களின் எண்ணிக்கையை மேம்படுத்தியது,

1977 இல் இழந்த கோட்டைகளை மீண்டும் பெற்றது, அதே நேரத்தில் ஜனதா கட்சி 72 இடங்களை மட்டுமே பெற்றதன் மூலம் எதிர்க்கட்சி துண்டு துண்டானது எந்தவொரு சாத்தியமான மாற்றீட்டையும் தடுத்தது. [10] இந்திய தேர்தல் ஆணையத்தால் சான்றளிக்கப்பட்ட இந்த முடிவு, இந்திரா காந்தியின் கீழ் ஒரு நிலையான ஒற்றைக் கட்சி பெரும்பான்மை அரசாங்கத்தை அமைப்பதற்கு வழி வகுத்தது.

அமைச்சரவைப் பதவியேற்பு மற்றும் ஆரம்ப அமைப்பு

நீலம் சஞ்சீவ ரெட்டி , ஜனவரி 14, 1980 அன்று ஜனாதிபதி நீலம் சஞ்சீவ ரெட்டியால் இந்தியாவின் பிரதமராக இந்திரா காந்தி நான்காவது முறையாக பதவியேற்றார் . ஜனவரி 1980 பொதுத் தேர்தலில் காங்கிரஸ் (ஐ) கட்சி அமோக வெற்றி பெற்றதைத் தொடர்ந்து, இந்திரா காந்தி மூன்று ஆண்டுகள் அதிகாரத்தில் இல்லாத பிறகு அவரது அரசாங்கம் அமைக்கப்பட்டதை இந்த நிகழ்வு குறித்தது, இது ஜனதா கட்சி மற்றும் அதன் வாரிசுகளின் கீழ் கூட்டணி அரசியலின் உறுதியற்ற தன்மையை முடிவுக்குக் கொண்டு வந்தது. ஆரம்ப அமைச்சரவையில் காந்தியும் 15 உறுப்பினர்களைக் கொண்ட 14 அமைச்சர்களும் இருந்தனர், நிர்வாகத் தேவைகள் எழுந்தவுடன் விரிவாக்கம் செய்ய வேண்டுமென்றே ஒரு சிறிய கட்டமைப்பில். தேசிய ஒற்றுமையை வெளிப்படுத்த சீக்கியர்கள் , முஸ்லிம்கள் மற்றும் உயர் சாதி இந்துக்களுடன் கீழ் சாதிகளைச் சேர்ந்த உறுப்பினர்களை உள்ளடக்கிய பிராந்திய, சாதி மற்றும் வகுப்புவாத பன்முகத்தன்மையை இந்த அமைப்பு வலியுறுத்தியது. நிதியமைச்சராக நியமிக்கப்பட்ட பிரணாப் முகர்ஜி போன்ற முக்கிய விசுவாசிகள் இதில் சேர்க்கப்பட்டனர், அதே நேரத்தில் 1975-1977 அவசரநிலையுடன் தொடர்புடைய முக்கிய நபர்கள் , பன்சி லால் (முன்னாள் பாதுகாப்பு அமைச்சர்) மற்றும் வி.சி. சுக்லா (முன்னாள் தகவல் மற்றும் ஒளிபரப்பு அமைச்சர்) உள்ளிட்டவர்கள் புதிய நிர்வாகத்தை கடந்தகால சர்வாதிகார கருத்துக்களிலிருந்து விலக்கி வைப்பதற்காக விலக்கப்பட்டனர். ஒப்பீட்டளவில் இளைய அல்லது புதிய காங்கிரஸ் உறுப்பினர்களைக் கொண்ட இந்த அனுபவமற்ற வரிசை, முந்தைய காலங்களிலிருந்து அனுபவம் வாய்ந்த ஆனால் போட்டித்தன்மை வாய்ந்த வீரர்களை விட, தனிப்பட்ட கட்டுப்பாடு மற்றும் நம்பகமான உதவியாளர்கள் மூலம் தனது அதிகாரத்தை மீண்டும் கட்டியெழுப்ப காந்தியின் நோக்கத்தை அடிக்கோடிட்டுக் காட்டியது. பிரமுகர்கள் கலந்து கொண்ட இந்த விழா, பரவலாக ஒளிபரப்பப்பட்டது, பொருளாதார சவால்கள் மற்றும் பிராந்திய கிளர்ச்சிகளுக்கு மத்தியில் வலுவான மத்திய தலைமைக்கு திரும்புவதைக் குறிக்கிறது.

அரசாங்க அமைப்பு மற்றும் முக்கிய பணியாளர்கள்

கேபினட் அமைச்சர்கள்

பொதுத் தேர்தல்களில் காங்கிரஸ் (ஐ) வெற்றி பெற்றதைத் தொடர்ந்து, 19 ஜனவரி 14 அன்று உருவாக்கப்பட்ட இரண்டாவது இந்திரா காந்தி அமைச்சரவையின் அமைச்சரவை , 19 உறுப்பினர்களைக் கொண்டிருந்தது, இது சுதந்திரத்திற்குப் பிந்தைய இந்தியாவில் அதுவரை இருந்த பெரிய அமைச்சரவைகளில் ஒன்றாக அமைந்தது. இந்திரா காந்தி அணுசக்தி மற்றும் ஆரம்பத்தில் பாதுகாப்பு உள்ளிட்ட பல முக்கியமான இலாகாக்களை மேற்பார்வையிட்டார், அதே நேரத்தில் பொருளாதார நிலைப்படுத்தல் மற்றும் உள்நாட்டுப் பாதுகாப்பு போன்ற தனது கொள்கை முன்னுரிமைகளுடன் சீரமைப்பை உறுதி செய்வதற்காக முக்கிய பொருளாதார மற்றும் பாதுகாப்புப் பாத்திரங்களுக்கு நம்பகமான கூட்டாளிகளை நியமித்தார். கட்சிக்குள் சாதி மற்றும் மாநில செல்வாக்குகளை சமநிலைப்படுத்த பிராந்திய பிரதிநிதிகளுடன் சேர்ந்து, தனது முதல் பதவிக்காலத்தில் இருந்து அனுபவம் வாய்ந்த அரசியல்வாதிகளுடன் தொடர்ச்சியை இந்த அமைப்பு வலியுறுத்தியது. [18] 1982 ஆம் ஆண்டு பிரணாப் முகர்ஜி பாதுகாப்புக்கு மாறிய ஆர். வெங்கடராமனிடமிருந்து நிதியைப் பெற்ற மாற்றம் போன்ற இலாகாக்கள் மாற்றங்களுக்கு

உட்பட்டன . உள்நாட்டு அமைதியின்மையைக் கையாள உள்துறை அமைச்சராக கியானி ஜெயில் சிங் மற்றும் பனிப்போர் இயக்கவியலுக்கு மத்தியில் வெளிநாட்டு உறவுகளை நிர்வகிக்க வெளியுறவு விவகாரங்களுக்கான பி.வி. நரசிம்ம ராவ் ஆகியோர் குறிப்பிடத்தக்க நியமனங்களில் அடங்குவர் . அமைச்சரவையின் அமைப்பு காந்தியின் மையப்படுத்தப்பட்ட முடிவெடுப்பதை ஆதரித்தது, பல அமைச்சர்கள் பிரதமர் அலுவலகத்தின் கீழ் ஒன்றுடன் ஒன்று பொறுப்புகளை வகித்தனர்.

அமைச்சர்	முதன்மை போர்ட்ஃபோலியோ(கள்)	முக்கிய பதவிக்காலம்
இந்திரா காந்தி	பிரதமர்; அணுசக்தி; பாதுகாப்பு (ஆரம்பத்தில்); வெளியுறவு (பின்னர்)	14 ஜனவரி 1980 – 31 அக்டோபர் 1984[18]
பி.வி. நரசிம்ம ராவ்	வெளியுறவு; உள்துறை (பின்னர்)	14 ஜனவரி 1980 – 31 அக்டோபர் 1984[18]
ஆர். வெங்கடராமன்	நிதி (ஆரம்பத்தில்); பாதுகாப்பு (பின்னர்)	14 ஜனவரி 1980 – 31 அக்டோபர் 1984[18]
பிரணாப் முகர்ஜி	வணிகம் (ஆரம்பத்தில்); நிதி (பின்னர்)	14 ஜனவரி 1980 – 31 அக்டோபர் 1984[18]
கியானி ஜெயில் சிங்	உள்துறை	14 ஜனவரி 1980 - 22 ஜூன் 1982[18]
ராவ் பிரேந்திர சிங்	விவசாயம்	14 ஜனவரி 1980 – 31 அக்டோபர் 1984[18]
ஏபிஏ கனி கான் சவுத்ரி	எரிசக்தி (ஆரம்பத்தில்); ரயில்வே (பின்னர்)	14 ஜனவரி 1980 – 31 அக்டோபர் 1984[18]
கேதார் பாண்டே	ரயில்வே	12 நவம்பர் 1980 - 15 ஜனவரி 1982[18]

மற்ற அமைச்சரவை உறுப்பினர்களில் பிசி சேதி (இடைக்காலப் பணிகளில் பாதுகாப்பு) மற்றும் ஸ்வரன் சிங் (வெளியுறவு ஆலோசகர்) ஆகியோர் அடங்குவர், அவர்கள் தொழில்துறை மற்றும் ராஜதந்திரத்தில் கொள்கை செயல்படுத்தலுக்கு பங்களித்தனர். 1984 அக்டோபர் 31 அன்று காந்தியின் படுகொலையுடன் அமைச்சகம் திடீரென முடிவுக்கு வந்தது.

இராஜாங்க அமைச்சர்கள் மற்றும் துணை அமைச்சர்கள்

இரண்டாவது இந்திரா காந்தி அமைச்சகம், கேபினட் அமைச்சர்களுக்கு உதவ அல்லது தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட துறைகளுக்கு சுயாதீனமாகப் பொறுப்பேற்க மாநில அமைச்சர்களை நியமித்தது, இது 1980 தேர்தல்களுக்குப் பிறகு காங்கிரஸ் விசுவாசிகள் மற்றும் பிராந்தியத் தலைவர்களின் பிரதிநிதித்துவத்தை விரிவுபடுத்துவதற்கான அரசாங்கத்தின் உத்தியைப் பிரதிபலிக்கிறது . ஆரம்பகால நியமனங்களில் ஸ்ரீ இசட்ஆர் அன்சாரி, ஸ்ரீ சரஞ்சித் சனானா மற்றும் ஸ்ரீ சீதா ராம் கேசரி ஆகியோர் இணை அமைச்சர்களாக நியமிக்கப்பட்டதாகவும், நாடாளுமன்ற விவகாரங்கள், சுற்றுலா மற்றும் ரசாயனங்கள் மற்றும் உரங்கள் போன்ற துறைகளை உள்ளடக்கிய இலாகாக்கள் இருந்ததாகவும் அதிகாரப்பூர்வ அமைச்சரவைச் செயலக பதிவுகள் குறிப்பிடுகின்றன. ஜனவரி 1980 நிலவரப்படி, ஸ்ரீ நிஹார் ரஞ்சன் லஸ்கர் போன்ற

கூடுதல் உறுப்பினர்கள் வெளிவிவகாரங்கள் மற்றும் பிற நிர்வாக செயல்பாடுகளை ஆதரிக்கும் பாத்திரங்களில் பணியாற்றினர் . துணை அமைச்சர்கள் எண்ணிக்கையில் குறைவாகவே இருந்தனர் மற்றும் சிறப்பு ஆதரவில் கவனம் செலுத்தினர், இருப்பினும் விரிவான பட்டியல்கள் மறுசீரமைப்புகளுடன் மாறுபட்டன; உதாரணமாக, ஆரம்ப அமைப்புகள் முக்கிய சுயாதீன அதிகாரம் இல்லாமல் திட்டமிடல் மற்றும் தொழில்துறையில் இளைய பாத்திரங்களை வலியுறுத்தின . கவுன்சில் மார்ச் 4 , 1980 அன்று விரிவடைந்தது, தேர்தலுக்குப் பிந்தைய ஒருங்கிணைப்பின் போது புதிய நாடாளுமன்ற திறமைகளை இணைக்கும் நோக்கில், ஒரு புதிய அமைச்சரவை உறுப்பினருடன் நான்கு மாநில அமைச்சர்களைச் சேர்த்தது. 1982 செப்டம்பரில் மொத்த கவுன்சிலின் அளவை 61 உறுப்பினர்களாக அதிகரித்தது உட்பட அடுத்தடுத்த மறுசீரமைப்புகள், அரசியல் இயக்கவியல் மற்றும் நிர்வாகத் தேவைகளை நிவர்த்தி செய்வதற்காக இந்த பதவிகளை அடிக்கடி சரிசெய்தன, இடைக்காலத்திற்குள் குறைந்தது ஏழு பெரிய மாற்றங்களுடன். இந்த நியமனங்கள், பெரும்பாலும் உத்தரபிரதேசம் மற்றும் பீகார் போன்ற மாநிலங்களைச் சேர்ந்த கட்சியினருக்கு முன்னுரிமை அளித்தன , அதே நேரத்தில் ஆதரவை விநியோகிக்கும் அதே வேளையில் மையப்படுத்தப்பட்ட கட்டுப்பாட்டைப் பராமரிக்கவும்.

குடும்பம் மற்றும் விசுவாசிகளின் செல்வாக்கு

சஞ்சய் காந்தி , இரண்டாவது அமைச்சகத்தின் உருவாக்கம் மற்றும் ஆரம்பகால செயல்பாடுகளில் கணிசமான செல்வாக்கை செலுத்தினார், இளைஞர் பிரிவுகள் மற்றும் விசுவாசமான வலையமைப்புகளை அணிதிரட்டுவதன் மூலம் ஜனவரி 1980 பொதுத் தேர்தல்களில் காங்கிரஸ் கட்சியின் வெற்றியை ஒழுங்கமைப்பதில் தனது பங்கைப் பயன்படுத்தினார். 1977-1980 எதிர்க்கட்சி காலத்தில் உறுதியாக இருந்த தனது தனிப்பட்ட கூட்டாளிகள் மற்றும் கட்சித் தொழிலாளர்களைக் கொண்ட அனுபவமற்ற அமைச்சரவையை அவர் ஆதரித்தார், முன்னாள் பாதுகாப்பு அமைச்சர் ஜகஜீவன் ராம் போன்ற மூத்த நபர்களை ஒதுக்கி வைத்து , கட்டுப்பாட்டை பலப்படுத்தவும், ஆக்ரோஷமான கொள்கை செயல்படுத்தலுடன் சித்தாந்த சீரமைப்பை உறுதி செய்யவும் உதவினார். வளர்ந்து வரும் காங்கிரஸ் அமைப்பாளர்கள் போன்ற சஞ்சய் ஆதரவு பெற்ற நபர்களின் இந்த இடம், பொருளாதார மறுமலர்ச்சி மற்றும் உள் பாதுகாப்பு குறித்த உத்தரவுகளை விரைவாக செயல்படுத்த உதவியது, இருப்பினும் நிர்வாக நிபுணத்துவத்தை விட விசுவாசத்திற்கு முன்னுரிமை அளித்ததற்காக விமர்சனங்களை ஈர்த்தது. ஜூன் 23, 1980 அன்று விமான விபத்தில் சஞ்சய் இறந்தது, அவரது நேரடி ஈடுபாட்டை திடீரெனக் குறைத்தது, ஒரு அதிகார வெற்றிடத்தை உருவாக்கியது, இது அமைச்சகத்திற்குள் அவரது உடனடி விசுவாசிகளின் செல்வாக்கைக் குறைத்தது, அதே நேரத்தில் உள்-வட்ட இயக்கவியலை மறுசீரமைக்கத் தூண்டியது. இதுபோன்ற போதிலும், அவரது வலையமைப்பின் எச்சங்கள் முக்கிய இலாகாக்களில் நீடித்தன, இளைஞர் அணிதிரட்டல் மற்றும் கட்சி ஒழுக்கம் குறித்த முடிவுகளை இடைக்கால மறுசீரமைப்புகள் வரை நீர்த்துப்போகச் செய்தன. சஞ்சய்க்குப் பிந்தைய கட்டத்தில், 1960 களில் இருந்து இந்திரா காந்தியின் நீண்டகால தனிப்பட்ட செயலாளராக இருந்த ஆர்.கே. தவான் , ஒரு மைய விசுவாசி நபராக உருவெடுத்தார், அமைச்சரவை அமைச்சர்கள் மற்றும் அதிகாரிகளுடனான தொடர்புகளுக்கு அவரது அணுகலுக்கு வாயில் காவலராகவும் இடைத்தரகராகவும் செயல்பட்டார். 1980 களின் முற்பகுதியில் தவானின் செல்வாக்கு உச்சத்தை எட்டியது, அவர் பிரதம மந்திரி அறிவுறுத்தல்களை - பெரும்பாலும் பிராந்திய கிளர்ச்சிகள் மற்றும் பாதுகாப்பு பதில்கள் போன்ற முக்கியமான விஷயங்களில் - நேரடியாக அதிகாரிகளுக்கு அனுப்பினார், முறையான சேனல்களைத் தவிர்த்து, பரந்த கட்சி ஆலோசனைகளிலிருந்து தனிமைப்படுத்தப்பட்ட நிலையில் அவரது விருப்பங்களுடன் இணக்கத்தை உறுதி செய்தார். சஞ்சய் சகாப்தத்தில் பணியாற்றியவர்களை

தக்கவைத்துக்கொள்வது அல்லது ஓரங்கட்டுவது உள்ளிட்ட பணியாளர் முடிவுகளில் ஆலோசனை வழங்குவதில் அவரது பங்கு நீண்டுள்ளது, இருப்பினும் அவரது தேர்ந்தெடுக்கப்படாத அந்தஸ்து முறைசாரா அதிகாரக் குவிப்பு பற்றிய கருத்துக்களை பெருக்கியது. [33] 1980 வரை மூத்த மகனும் விமான விமானியுமான ராஜீவ் காந்தி, அமைச்சகத்தின் பிற்காலங்களில் முறைசாரா ஆலோசனைத் திறனை ஏற்றுக்கொண்டார், தொழில்நுட்ப மற்றும் நவீனமயமாக்கல் பிரச்சினைகள் குறித்து ஆலோசனை வழங்கினார், அதே நேரத்தில் இந்திராவின் உடல்நலக் கவலைகள் மற்றும் அரசியல் நிச்சயமற்ற தன்மைகளுக்கு மத்தியில் ஒரு வாரிசாக வளர்க்கப்பட்டார். 1984 ஆம் ஆண்டு அவர் படுகொலை செய்யப்பட்ட பிறகு வரை உத்தியோகபூர்வ பதவியை வகிக்கவில்லை என்றாலும், ராஜீவின் அருகாமை கொள்கை விவாதத்தில் நுட்பமான மாற்றங்களை பாதித்தது, குறிப்பாக விமானப் போக்குவரத்து மற்றும் இளைஞர்கள் சார்ந்த சீர்திருத்தங்கள், வெளிப்படையான அமைச்சரவை தலையீடு இல்லாமல் செல்வாக்கில் ஒரு வம்ச தொடர்ச்சியை பிரதிபலிக்கிறது. இந்த குடும்ப ஆலோசனை இயக்கவியல், நிறுவன விதிமுறைகளை விட தனிப்பட்ட நம்பிக்கை நெட்வொர்க்குகளை அமைச்சகம் நம்பியிருப்பதை அடிக்கோடிட்டுக் காட்டியது, இது உள் பிளவுகளுக்கு தீர்க்கமான தன்மை மற்றும் பாதிப்பு ஆகிய இரண்டிற்கும் பங்களித்தது.

உள்நாட்டுக் கொள்கைகள் மற்றும் பொருளாதார மேலாண்மை

பொருளாதார நிலைப்படுத்தல் நடவடிக்கைகள்

1980 ஜனவரியில் பதவியேற்றதும் , இந்திரா காந்தியின் அரசாங்கம், 1979 ஆம் ஆண்டு சரண் சிங் ஆட்சிக் காலத்தில் சராசரியாக 18.2% ஆக இருந்த உயர் பணவீக்கத்தால் பாதிக்கப்பட்ட ஒரு பொருளாதாரத்தைப் பெற்றது , இது இரண்டாவது எண்ணெய் அதிர்ச்சி மற்றும் மோசமான அறுவடைகளால் அதிகரித்தது. விலைகளை நிலைப்படுத்த, நிர்வாகம் 1982 ஆம் ஆண்டு வாக்கில் பொது விநியோக முறை மற்றும் வேலைக்கான உணவுத் திட்டங்கள் போன்ற மானியங்களில் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட வெட்டுக்களுடன், வருவாயை அதிகரிக்க கலால் மற்றும் சுங்க வரிகள் போன்ற மறைமுக வரிகளை உயர்த்துவது உட்பட நிதி மற்றும் பணக் கட்டுப்பாடுகளை அமல்படுத்தியது. சாதகமான பருவமழைகளால் மேம்பட்ட விவசாய உற்பத்தியுடன் இணைந்து, 1984 ஆம் ஆண்டு காந்தியின் பதவிக் காலத்தின் இறுதி ஆண்டில் ஆண்டு பணவீக்கத்தை தோராயமாக 6.5% ஆகக் குறைத்தது, இருப்பினும் விகிதங்கள் ஆண்டுதோறும் ஏற்ற இறக்கமாக இருந்தன (1980 இல் 11.4%, 1981 இல் 13.1%, 1982 இல் 7.9% மற்றும் 1983 இல் 11.9%). கிராமப்புறங்களுக்கு பொது விநியோக முறையை விரிவுபடுத்துவது அத்தியாவசியப் பொருட்களின் விலைகளை மேலும் தடுத்தது, விரிவான மறுபகிர்வை விட விநியோகத் தரப்பு தலையீடுகளுக்கு முன்னுரிமை அளித்தது. அதிகரித்து வரும் எண்ணெய் இறக்குமதி செலவுகளிலிருந்து வரும் செலுத்துதல் சமநிலை அழுத்தங்கள் வெளிப்புற நிதியுதவிக்கான பேச்சுவார்த்தைகளைத் தூண்டின, இதன் விளைவாக சர்வதேச நாணய நிதியத்திலிருந்து $5.8 பில்லியன் நீட்டிக்கப்பட்ட நிதி வசதிக் கடன் நவம்பர் 9, 1981 அன்று அங்கீகரிக்கப்பட்டது - அந்த நேரத்தில் வளரும் நாட்டிற்கு இது போன்ற மிகப்பெரிய கடன் . மற்ற இடங்களில் மிகவும் கடுமையான திட்டங்களைப் போலல்லாமல், இந்த ஒப்பந்தம் குறைந்தபட்ச சிக்கன நடவடிக்கைகளை விதித்தது , இது இந்தியாவை ஆழமான பொதுச் செலவினக் குறைப்புக்கள் இல்லாமல் வளர்ச்சி சார்ந்த கொள்கைகளைப் பராமரிக்க அனுமதித்தது; நிபந்தனைகள் தனியார் துறை ஊக்கத்தை வலியுறுத்தின, இது அரசாங்கத்தின் வணிக சார்பு மையத்துடன் ஒத்துப்போனது. நிதியமைச்சர் ஆர். வெங்கடராமனின் 1980-81 பட்ஜெட் திருத்தங்கள் செலவின பகுத்தறிவு மற்றும் வருவாய் மேம்பாடுகள் மூலம் ரூ. 1,445 கோடி பற்றாக்குறையை நிவர்த்தி செய்தன, இது உடனடி நிதி சரிவைத் தவிர்த்தது. 1981 இல்

இறக்குமதி தாராளமயமாக்கல் தொழில்துறை உள்ளீடுகளை எளிதாக்கியது, ஆனால் மொத்த சீர்திருத்தத்தை விட நடைமுறை சரிவுகளை பிரதிபலித்தது, ஏற்றுமதியாளர் பரப்புரையின் மத்தியில் 1983 ஆம் ஆண்டில் ஓரளவு மாற்றப்பட்டது. அரசாங்கம் ஜனதா சகாப்தத்தின் ஆறாவது ஐந்தாண்டுத் திட்டத்தையும் கைவிட்டு, 1980-85 ஆம் ஆண்டுக்கான திருத்தப்பட்ட பதிப்பைத் தொடங்கியது, கடுமையான திட்டமிடலுக்குப் பதிலாக வேலைவாய்ப்பு உருவாக்கம் மற்றும் மிதமான வளர்ச்சியை வலியுறுத்தியது, பொது முதலீடு முக்கியத் துறைகளில் செயல்திறனை நோக்கித் திருப்பிவிடப்பட்டது. தொழில்துறை நிலைப்படுத்தல் என்பது 1980 ஆம் ஆண்டு தொழில்துறை கொள்கை அறிக்கையை உள்ளடக்கியது, இது ரசாயனங்கள் மற்றும் மருந்துகள் போன்ற துறைகளில் பெரிய நிறுவனங்களுக்கான உரிமத்தை எளிதாக்குவதற்காக ஏகபோகங்கள் மற்றும் கட்டுப்பாட்டு வர்த்தக நடைமுறைகள் சட்டத்தை நீர்த்துப்போகச் செய்தது, இது 1983-84 வாக்கில் மூலதன வெளியீட்டில் தனியார் நிறுவன முதலீட்டைத் தூண்டியது. இந்த நடவடிக்கைகள் 1970 களின் ஜனரஞ்சகத்திலிருந்து விலகலைக் குறித்தது, 1980 களின் முற்பகுதியில் சராசரியாக 5.8% மொத்த உள்நாட்டு உற்பத்தி வளர்ச்சியை வளர்த்தது, அதே நேரத்தில் பெரிய பொருளாதார ஏற்ற இறக்கத்தைக் கட்டுப்படுத்தியது, இருப்பினும் தொடர்ச்சியான பற்றாக்குறைகள் மற்றும் ஏற்றுமதி பின்னடைவுகள் பின்னர் ஏற்றத்தாழ்வுகளுக்கு விதைகளை விதைத்தன.

தொழில்துறை மற்றும் விவசாயக் கொள்கைகள்

ஜூலை 1980 இல் இரண்டாவது இந்திரா காந்தி அமைச்சகம் தொழில்துறை கொள்கை அறிக்கையை வெளியிட்டது, இது முதன்மை நோக்கமாக உற்பத்தியை அதிகப்படுத்துவதை உயர்த்தியது, பொதுத்துறை ஆதிக்கத்துடன் ஒரு சோசலிச கட்டமைப்பைத் தக்க வைத்துக் கொண்டு முந்தைய மறுபகிர்வு-மையப்படுத்தப்பட்ட அணுகுமுறைகளிலிருந்து ஒரு நடைமுறை மாற்றத்தைக் குறிக்கிறது. இந்தக் கொள்கை ஏகபோகங்கள் மற்றும் கட்டுப்பாட்டு வர்த்தக நடைமுறைகள் (MRTP) சட்டத்தின் விதிகளை நீர்த்துப்போகச் செய்தது, ரசாயனங்கள், மருந்துகள், மட்பாண்டங்கள் மற்றும் சிமென்ட் போன்ற துறைகளில் உரிமத் தேவைகளிலிருந்து பெரிய நிறுவனங்களுக்கு விலக்கு அளித்தது, திறன் பயன்பாடு மற்றும் செயல்திறனை அதிகரிக்க. இது மின் உற்பத்தியில் தனியார் துறை பங்களிப்பை ஊக்குவித்தது மற்றும் புதிய பொதுத்துறை முதலீடுகளை மட்டுப்படுத்தியது, முந்தைய தசாப்தத்தில் சராசரியாக 5% க்கும் குறைவாக இருந்த தேக்கமடைந்த தொழில்துறை வளர்ச்சி விகிதங்களுக்கு மத்தியில், விலை திருத்தங்கள் மற்றும் செயல்பாட்டு மேம்பாடுகள் மூலம் ஏற்கனவே உள்ள நிறுவனங்களை மறுவாழ்வு செய்வதை நோக்கி வளங்களைத் திருப்பிவிட்டன. அமைச்சகத்தின் கீழ் விவசாயக் கொள்கைகள் உற்பத்தித்திறன் மேம்பாடு மற்றும் கிராமப்புற வறுமை ஒழிப்பை வலியுறுத்தின, இது ஆறாவது ஐந்தாண்டுத் திட்டத்துடன் (1980-1985) இணைக்கப்பட்டது, இது அதிக மகசூல் தரும் வகை (HYV) விதைகள், ரசாயன உரங்கள், நிலத்தடி நீர்ப்பாசனம் மற்றும் அறுவடைக்குப் பிந்தைய தொழில்நுட்ப மேம்பாடுகள் ஆகியவற்றின் விரிவாக்கப்பட்ட பயன்பாட்டின் மூலம் உணவு தானிய உற்பத்தியில் 4.0% ஆண்டு வளர்ச்சியை இலக்காகக் கொண்டது. இந்த திட்டம் நீர்ப்பாசனம் மற்றும் தொழில்நுட்பத்தை மேம்படுத்துவதற்காக விவசாய கட்டமைப்பு சீர்திருத்தங்களுக்கு முன்னுரிமை அளித்தது, விவசாயத்திலிருந்து மொத்த மதிப்பில் 3.9% அதிகரிப்பை இலக்காகக் கொண்டது , இருப்பினும் உண்மையான வளர்ச்சி மாறுபடும் பருவமழைகள் மற்றும் உள்ளீட்டு மானிய சார்புகளுக்கு மத்தியில் அந்த எண்ணிக்கையைச் சுற்றி சராசரியாக இருந்தது . 1980 அக்டோபரில், ஒருங்கிணைந்த கிராமப்புற மேம்பாட்டுத் திட்டம் (IRDP) நாடு தழுவிய அளவில் நீட்டிக்கப்பட்டது, ஆண்டுதோறும் 300,000 க்கும் மேற்பட்ட கிராமப்புற ஏழைக் குடும்பங்களுக்கு கால்நடைகள் மற்றும் கருவிகள் போன்ற வருமானம் ஈட்டும்

சொத்துக்களுக்கு மானியங்கள் மற்றும் கடன் வழங்கியது, பட்டியல் சாதிகள்/பட்டியல் பழங்குடியினருக்கு 50% ஒதுக்கீடு மற்றும் பெண்களுக்கு 40% ஒதுக்கீடு செய்வதற்கான கட்டளைகளுடன், செயல்படுத்தல் ஊழல் மற்றும் சீரற்ற சொத்து உற்பத்தித்திறனால் சவால்களை எதிர்கொண்டது. 1982 வாக்கில், பொது விநியோக முறை மற்றும் வேலைக்கான உணவுத் திட்டங்களுக்கான மானியங்கள் குறைக்கப்பட்டன, இது உற்பத்தி ஊக்கத்தொகைகளுக்கு ஆதரவாக கிராமப்புற மறுபகிர்வுக்கு குறைக்கப்பட்ட முக்கியத்துவத்தை பிரதிபலிக்கிறது.

சமூக நலத் திட்டங்கள்

இரண்டாவது இந்திரா காந்தி அமைச்சகம், ஆறாவது ஐந்தாண்டுத் திட்டத்தின் (1980–1985) மூலம் முந்தைய முயற்சிகளை அடிப்படையாகக் கொண்டு, கிராமப்புற வறுமை ஒழிப்பை அதன் சமூக நல நிகழ்ச்சி நிரலின் ஒரு முக்கிய அங்கமாக முன்னுரிமைப்படுத்தியது. இது தொடர்ச்சியான கிராமப்புற வேலையின்மை மற்றும் சமத்துவமின்மைக்கு மத்தியில் வறுமை எதிர்ப்பு நடவடிக்கைகளுக்கு கணிசமான வளங்களை ஒதுக்கியது. ஒருங்கிணைந்த கிராமப்புற மேம்பாட்டுத் திட்டம் (IRDP) ஒரு முதன்மை முயற்சியாகும் , இது 1980 அக்டோபர் 2 ஆம் தேதி நாடு தழுவிய அளவில் தொடங்கப்பட்டது, இது கால்நடைகள், கருவிகள் மற்றும் சிறு நிறுவனங்கள் போன்ற வருமானம் ஈட்டும் சொத்துக்களை வங்கிக் கடன்களுடன் இணைந்து மானியமாக வழங்குவதன் மூலம் ஏழ்மையான கிராமப்புற குடும்பங்களை வறுமைக் கோட்டிற்கு மேலே உயர்த்துவதை நோக்கமாகக் கொண்டது. [48][49] இந்தத் திட்டம் வறுமைக் கோட்டிற்குக் கீழே உள்ள குடும்பங்களை இலக்காகக் கொண்டது, பட்டியல் சாதிகள் மற்றும் பழங்குடியினருக்கான திட்டச் செலவுகளில் 50% வரை மானியங்களை வழங்கியது (மற்றவர்களை விட அதிகமாக) மற்றும் சுயதொழில் செய்வதற்கான கிராமப்புற இளைஞர் பயிற்சி (TRYSEM, 1979 இல் தொடங்கப்பட்டது ஆனால் IRDP இன் கீழ் விரிவாக்கப்பட்டது) போன்ற துணைத் திட்டங்களை ஒருங்கிணைத்தது. 1983–1984 வாக்கில், IRDP 3,156 தொகுதிகளில் 12 மில்லியனுக்கும் அதிகமான பயனாளி குடும்பங்களுக்கு உதவியது, இருப்பினும் செயல்படுத்தும் சவால்களில் உள்ளூர் மட்டத்தில் சீரற்ற சொத்து தரம் மற்றும் உயரடுக்கு பிடிப்பு ஆகியவை அடங்கும். IRDP- ஐ நிறைவு செய்யும் வகையில், அமைச்சகம் 1975 ஆம் ஆண்டு அறிமுகப்படுத்தப்பட்ட இருபது-புள்ளி திட்டத்தை 1982 ஜனவரி 15 அன்று புதுப்பித்து மறுசீரமைத்தது, இது நில சீர்திருத்தங்கள், குறைந்தபட்ச ஊதிய அமலாக்கம், நிலமற்றவர்களுக்கு வீட்டுவசதி மற்றும் மேம்பட்ட கிராமப்புற மின்மயமாக்கல் போன்ற பரந்த நல இலக்குகளை உள்ளடக்கியது . திருத்தப்பட்ட திட்டம் மாவட்ட அளவிலான குழுக்கள் மற்றும் உணவுப் பாதுகாப்பு , கல்வி அணுகல் மற்றும் பட்டியல் சாதி நலன் போன்ற ஒருங்கிணைந்த சமூக நோக்கங்கள் மூலம் கண்காணிப்பதை வலியுறுத்தியது, கொத்தடிமை உழைப்பை ஒழித்தல் மற்றும் கிராமப்புற குடியிருப்புகளுக்கு குடிநீர் வழங்குதல் ஆகியவற்றுக்கான குறிப்பிட்ட இலக்குகளுடன் . 1983 ஆம் ஆண்டுக்குள் நிலமற்ற தொழிலாளர்களுக்கு 1.5 மில்லியனுக்கும் அதிகமான வீட்டு மனைகள் விநியோகம் உட்பட, வருடாந்திர முன்னேற்ற அறிக்கைகள் அளவீடுகளைக் கண்காணித்தன. 1980 ஆம் ஆண்டு ஆறாவது திட்டத்தின் கீழ் அறிமுகப்படுத்தப்பட்ட தேசிய கிராமப்புற வேலைவாய்ப்புத் திட்டம் (NREP) கூடுதல் முயற்சிகளில் அடங்கும். இது பின்தங்கிய மாவட்டங்களில் சாலை கட்டுமானம் மற்றும் மண் பாதுகாப்பு போன்ற உழைப்பு மிகுந்த பணிகள் மூலம் கூலி வேலை வாய்ப்புகளை உருவாக்குவதில் கவனம் செலுத்தியது . இது 1983-1984 நிதியாண்டில் ஆண்டுதோறும் 600,000 குடும்பங்களுக்கு பயனளிக்கும் என்று மதிப்பிடப்பட்டுள்ளது. இந்த முயற்சிகள் நலன்புரி விநியோகத்திற்கான மையப்படுத்தப்பட்ட அணுகுமுறையை பிரதிபலித்தன, இது பெரும்பாலும் காங்கிரஸ் கட்சி நெட்வொர்க்குகள் மூலம்

இயக்கப்பட்டது, இருப்பினும் அனுபவ மதிப்பீடுகள் பின்னர் கசிவுகள் மற்றும் போதுமான இலக்கு இல்லாததால் வறுமைக் குறைப்பில் மிதமான தாக்கங்களை எடுத்துக்காட்டுகின்றன .

பிராந்திய மோதல்கள் மற்றும் பாதுகாப்பு சவால்கள்

அசாம் கிளர்ச்சி பதில்

அனைத்து அசாம் மாணவர் சங்கம் (AASU) மற்றும் பிற பழங்குடி குழுக்களால் தொடங்கப்பட்ட ஒரு வெகுஜன இயக்கமான அசாம் கிளர்ச்சி, ஜனவரி 1, 1961 க்குப் பிறகு வங்கதேசத்தில் இருந்து நுழைந்த சட்டவிரோத குடியேறிகளைக் கண்டறிந்து நாடு கடத்த முயன்றது, மாநிலத்தின் பூர்வீக அஸ்ஸாம் மக்கள் தொகையில் மக்கள்தொகை பெருமளவில் பாதிக்கப்படும் என்ற அச்சத்தின் மத்தியில். 1980 முதல் இந்திரா காந்தியின் இரண்டாவது அமைச்சரவையின் போது, மத்திய அரசு இந்த அதிகரித்து வரும் நெருக்கடியைப் பெற்றது, இது அசாமின் எண்ணெய் வளம் மிக்க பகுதிகளில் முற்றுகைகள், வேலைநிறுத்தங்கள் மற்றும் பொருளாதார சீர்குலைவுகளால் வகைப்படுத்தப்பட்டது , இதனால் 1980 ஆம் ஆண்டு நடுப்பகுதியில் இந்தியாவிற்கு தினசரி 5 மில்லியன் டாலர் உற்பத்தி இழப்பு ஏற்பட்டது. வாக்காளர் பட்டியல்கள் சுத்தம் செய்யப்படும் வரை வாக்களிப்பதை ஒத்திவைக்க வேண்டும் என்ற கிளர்ச்சியாளர்களின் கோரிக்கைகளை விட காந்தியின் நிர்வாகம் தேசிய தேர்தல்கள் மற்றும் மாநில சட்டமன்றத் தேர்தல்களுக்கு முன்னுரிமை அளித்தது, இந்த இயக்கத்தை கட்டுப்படுத்தப்படாத ஊடுருவலின் முக்கிய பாதுகாப்பு அச்சுறுத்தலாகக் கருதுவதற்குப் பதிலாக கூட்டாட்சி அதிகாரத்திற்கு ஒரு சவாலாகக் கருதியது. ஆரம்பகால பதில்களில் அவ்வப்போது பேச்சுவார்த்தைகள் மற்றும் பாதுகாப்புப் படையெடுப்புகள் அடங்கும், ஆனால் எந்த முன்னேற்றமும் ஏற்படவில்லை; ஏப்ரல் 1980 இல், காந்தி அசாம் தலைவர்களுடன் பேச்சுவார்த்தை நடத்த குவஹாத்திக்குச் சென்றார், சட்டவிரோதமாக நுழைந்தவர்களை படிப்படியாகக் கண்டறியும் திட்டத்தை முன்மொழிந்தார், ஆனால் 1961 கட்ஆஃப் மீது போதுமான அளவு கடுமையானதாக இல்லை என்று AASU அதை நிராகரிக்க மறுத்தது. மே 1980 இல், முந்தைய ஆட்சிகளின் கீழ் கைது செய்யப்பட்ட கிளர்ச்சியாளர்களை விடுவிக்க அவர் பகிரங்கமாக மறுத்துவிட்டார், இது அவரது அரசாங்கம் தடையாக வடிவமைத்ததற்கு எதிரான கடுமையான நிலைப்பாட்டைக் குறிக்கிறது. மத்திய அணுகுமுறை அவ்வப்போது விதிக்கப்படும் ஜனாதிபதி ஆட்சி மற்றும் இராணுவத் தலையீடுகள் மூலம் அமைதியின்மையைக் கட்டுப்படுத்துவதை வலியுறுத்தியது, அதே நேரத்தில் வங்காளதேசத்துடனான உறவுகளை பாதிக்கக்கூடிய அல்லது காங்கிரஸை ஆதரிக்கும் புலம்பெயர்ந்தோர் அதிகம் உள்ள தொகுதிகளை அந்நியப்படுத்தக்கூடிய பெருமளவிலான நாடுகடத்தல்களைத் தவிர்த்தது . அஸ்ஸாம் தேசியவாதிகள் உட்பட விமர்சகர்கள், அரசாங்கம் புலம்பெயர்ந்தோர் வாக்குகளை - முக்கியமாக வங்காள முஸ்லிம்களை - தேர்தல் ஆதாயங்களுக்காக சுரண்டுவதாகக் குற்றம் சாட்டினர், இது 1983 மாநிலத் தேர்தலுக்கு முன்னதாக காந்தி அத்தகைய பகுதிகளில் இலக்கு வைக்கப்பட்ட பிரச்சாரத்தால் நிரூபிக்கப்பட்டது. பிப்ரவரி 1983 அசாம் சட்டமன்றத் தேர்தல்களுடன் பதட்டங்கள் உச்சத்தை எட்டின, 4-5 மில்லியன் சட்டவிரோதமாக நுழைந்தவர்களால் வீங்கிய சரிபார்க்கப்படாத வாக்காளர் பட்டியலைக் காரணம் காட்டி, கிளர்ச்சியாளர்கள் அதைப் புறக்கணித்து ஒத்திவைக்க வலியுறுத்தினர்; பரவலான மிரட்டல்களுக்கு மத்தியில் வாக்குப்பதிவு 33% க்கும் குறைவாகக் குறைந்தது. பிப்ரவரி 18 அன்று, இந்த வாக்குப்பதிவின் போது, நாகோன் மாவட்டத்தில் நெல்லி படுகொலை நடந்தது , அங்கு திவா பழங்குடியினரும் பிற அசாமிய குழுக்களும் சுமார் 2,191 வங்காள முஸ்லிம்களைக் கொன்றனர் (அதிகாரப்பூர்வ எண்ணிக்கை; அதிகாரப்பூர்வமற்ற மதிப்பீடுகள் 3,000 ஐத் தாண்டின). 1961 க்குப் பிறகு ஊடுருவியவர்கள் என சந்தேகிக்கப்படும் இவர்கள், தேர்தல் கையாளுதல் மற்றும் நில

ஆக்கிரமிப்பு குறித்த அச்சங்களால் தூண்டப்பட்ட பழிவாங்கும் வன்முறையின் விளைவாகும். காந்தியின் உடனடி பதிலடியில், அமைதியின்மையைத் தணிக்க மூன்று இராணுவப் பட்டாலியன்களை நிறுத்துதல், 30,000 அகதிகளை இடம்பெயர்த்தல் ஆகியவை அடங்கும், ஆனால் அவர் கொலைகளுக்கு "கிளர்ச்சியாளர்கள்" வகுப்புவாத வெறுப்பைத் தூண்டுதல், முன் உளவுத்துறை எச்சரிக்கைகள் மற்றும் தேர்தல்களைத் தொடர முடிவு செய்த போதிலும் மத்திய குற்றத்தைத் திசைதிருப்புதல் ஆகியவையே காரணம் என்று கூறினார். உயர் மட்ட விசாரணை எதுவும் விரைவாகத் தொடங்கப்படவில்லை, பின்னர் அரசாங்கம் நெல்லியை விசாரித்த 1984 திவாரி கமிஷன் அறிக்கையை அடக்கியது, பொறுப்புக்கூறலை விட அரசியல் ஸ்திரத்தன்மைக்கு முன்னுரிமை அளித்தது. அக்டோபர் 1983 இல், காந்தி தலைமையிலான பாராளுமன்றம் சட்டவிரோத குடியேறிகள் (தீர்ப்பாயத்தால் தீர்மானித்தல்) சட்டத்தை (IMDT) இயற்றியது, 1971 க்குப் பிறகு நுழைந்தவர்களின் சட்டவிரோதத்தை நிரூபிக்க ஆதாரத்தின் சுமையை குற்றம் சாட்டுபவர்களிடம் மாற்றியது (கோரப்பட்டதை விட பின்னர் காலக்கெடு), தீர்ப்பாயங்கள் தலைகீழ் பொறுப்பு மற்றும் வரையறுக்கப்பட்ட நாடுகடத்தல்களை ஆதரிக்கின்றன - மில்லியன் கணக்கானவர்கள் சந்தேகிக்கப்பட்ட போதிலும் 2005 இல் 10 மட்டுமே செயல்படுத்தப்பட்டன. கண்டறிதலை ஒழுங்குபடுத்தும் நோக்கில், இந்தச் சட்டம் கிளர்ச்சியாளர்களால் நிராகரிக்கப்பட்டது, பின்னர் 2005 இல் இந்தியாவின் உச்ச நீதிமன்றத்தால் ரத்து செய்யப்பட்டது, இது வெளிநாட்டினருக்கு எதிரான அரசியலமைப்பு பாதுகாப்புகளை நீர்த்துப்போகச் செய்வதாகக் கூறியது, இது ஆக்கிரமிப்பு அமலாக்கத்தை விட அதிகாரத்துவ தடைகளுக்கு அமைச்சகத்தின் விருப்பத்தை பிரதிபலிக்கிறது. அக்டோபரில் காந்தியின் மரணம் முன்னேற்றத்தைத் தடுத்ததால், AASU உடனான முத்தரப்பு பேச்சுவார்த்தைகள் 1984 வரை உடன்பாடு இல்லாமல் தொடர்ந்தன; 1961 காலக்கெடு உட்பட கணிசமான சமரசம், 1985 அசாம் ஒப்பந்தத்தில் வாரிசு ராஜீவ் காந்தியின் கீழ் மட்டுமே வெளிப்பட்டது. இந்தக் கையாளுதல் இனப் பிளவுகளை அதிகப்படுத்தியது, 1971 ஆம் ஆண்டு வங்கதேசத்தின் பிரிவினைக்குப் பிந்தைய இடம்பெயர்வுகளால் வேரூன்றிய ஊடுருவல் மீதான கூட்டாட்சி செயலற்ற தன்மைக்கும், 1981 ஆம் ஆண்டு வாக்கில் 20 மில்லியன் மக்கள்தொகையில் அசாமின் 26% பூர்வீகப் பங்கில் வளங்கள் நீர்த்துப்போகும் தன்மை குறித்த பூர்வீகக் குறைகளுக்கும் இடையிலான காரணமான தொடர்பை அடிக்கோடிட்டுக் காட்டுகிறது.

பஞ்சாப் கிளர்ச்சியின் தீவிரம்

ஷிரோமணி அகாலி தளம் , இந்திரா காந்தியின் தேர்தல் வெற்றியைத் தொடர்ந்து 1980 இல் தனது போராட்டத்தை மீண்டும் தொடங்கியது. 1973 ஆம் ஆண்டு ஆனந்த்பூர் சாஹிப் தீர்மானத்தின் முக்கிய கோரிக்கைகளை நிறைவேற்ற வலியுறுத்தி, கூட்டாட்சி கட்டமைப்பிற்குள் மாநில சுயாட்சியை மேம்படுத்துதல், பஞ்சாபிற்கான பிரத்தியேக பஞ்சாபி பேசும் பகுதிகள், சண்டிகரை மாநில தலைநகராக மாற்றுதல் , பஞ்சாபின் நீர்ப்பாசனத் தேவைகளுக்கு சாதகமாக பஞ்சாபின் ரவி-பியாஸ் அமைப்புகளிலிருந்து நதி நீரை மறு ஒதுக்கீடு செய்தல் மற்றும் சீக்கிய மத நிறுவனங்களுக்கான பாதுகாப்புகள் ஆகியவற்றை வலியுறுத்தியது. 1966 மாநில மறுசீரமைப்பிற்குப் பிறகு பஞ்சாபின் மொழியியல், பொருளாதார மற்றும் கலாச்சார நலன்களில் மத்திய ஆக்கிரமிப்புகள் ஏற்பட்டதாக உணரப்பட்டதில் இருந்து இந்தக் குறைகள் எழுந்தன, பசுமைப் புரட்சி மூலம் இந்தியாவின் உணவுப் பாதுகாப்பிற்கு பஞ்சாப் பங்களிப்பு செய்த போதிலும், ஓரங்கட்டப்பட்டதாக சீக்கியர்களின் கருத்துக்களை அதிகரித்தன . இடைக்கால நீர் பகிர்வு சூத்திரங்கள் போன்ற மத்திய அரசின் பகுதி சலுகைகள், பஞ்சாபின் நிதி மற்றும் பாதுகாப்பின் மீதான மத்திய கட்டுப்பாட்டின் மத்தியில் அவற்றை நீட்டிக்கும் தந்திரோபாயங்களாகக் கருதிய அகாலி தலைவர்களை திருப்திப்படுத்தத் தவறிவிட்டன. [69]

அகாலி முயற்சிகளுக்கு இணையாக, சஞ்சய் காந்தி மற்றும் பஞ்சாப் உள்ளிட்ட காங்கிரஸ் கட்சித் தலைமை. முதலமைச்சர் 1978 ஆம் ஆண்டு நிரன்காரிஸுடனான மோதல்களுக்குப் பிறகு, டம்தாமி தக்சல் மத போதகரான தர்பரா சிங், சீக்கிய வாக்குகளைப் பிரிக்கவும், தேர்தலுக்கு முன்னதாக அகாலி ஒற்றுமையைக் குறைமதிப்பிற்கு உட்படுத்தவும் தீவிரவாதத்தில் ஈடுபட்டார். ஆரம்பத்தில் மிதவாத அகாலிகளுக்கு எதிராக அணிசேர்ந்த பிந்த்ரான்வாலே, சீக்கிய இறையாண்மைக்கான ஒரு போர்க்குணமிக்க வக்கீலாக பரிணமித்து, ஆயுதங்களையும் ஆதரவாளர்களையும் குவித்து, காலிஸ்தான் லென்ஸ் மூலம் ஆனந்த்பூர் கோரிக்கைகளை விளக்கியதால் இது பின்னடைவை ஏற்படுத்தியது . 1981 ஆம் ஆண்டு இந்து செய்தித்தாள் ஆசிரியர் லாலா ஜகத் நரேன் தீவிரவாதிகளால் படுகொலை செய்யப்பட்டதைத் தொடர்ந்து அவர் கைது செய்யப்பட்டார் - காலிஸ்தான் சார்பு சொல்லாட்சியால் தூண்டப்பட்ட கலவரங்களுக்குக் குற்றம் சாட்டப்பட்டார், இது அழுத்தத்தின் கீழ் அவர் விடுவிக்கப்பட வழிவகுத்தது, இது தீவிரவாதிகளை தைரியப்படுத்தியது. 1982 ஆம் ஆண்டின் நடுப்பகுதியில், பிந்த்ரான்வாலே அமிர்தசரஸில் உள்ள தங்கக் கோயில் வளாகத்திற்கு இடம்பெயர்ந்தார் , ஆகஸ்ட் 4 ஆம் தேதி ஆனந்த்பூர் சாஹிப்பை சிவில் ஒத்துழையாமை மூலம் செயல்படுத்த தரம் யுத் மோர்ச்சாவைத் தொடங்கினார் , இதன் விளைவாக 20,000 க்கும் மேற்பட்ட கைதுகள் மற்றும் அகாலி நபர்களுடன் சேர்ந்து அவரது சொந்தக் காவலில் வைக்கப்பட்டார், இது பஞ்சாபை மேலும் துருவப்படுத்தியது . 1980-1981 ஆம் ஆண்டுகளில் அவ்வப்போது நடந்த சம்பவங்களிலிருந்து 1983 ஆம் ஆண்டுக்குள் ஒருங்கிணைந்த தாக்குதல்கள் வரை தீவிரவாத வன்முறை அதிகரித்தது. பிரிவினைவாத இலக்குகளை அடைய பாபர் கல்சா மற்றும் பிற குழுக்கள் காவல்துறை, இந்துக்கள் மற்றும் உள்கட்டமைப்பை குறிவைத்து தாக்குதல்களை நடத்தினர். குறிப்பிடத்தக்க அதிகரிப்புகளில் அக்டோபர் 5, 1983 அன்று தில்வான் பேருந்து படுகொலை, இதில் 6 இந்து பயணிகள் தனிமைப்படுத்தப்பட்டு கொல்லப்பட்டனர், இது வகுப்புவாத பயங்கரவாதத்தை நோக்கி நகர்வதைக் குறிக்கிறது, மேலும் பாதுகாப்புப் படைகள் மீது மீண்டும் மீண்டும் பதுங்கியிருந்து தாக்குதல் நடத்தி டஜன் கணக்கான பணியாளர்களைக் கொன்றது ஆகியவை அடங்கும். சுற்றி வளைத்து தேடுதல் நடவடிக்கைகள் உட்பட பாதுகாப்புப் படைகளின் பழிவாங்கும் நடவடிக்கைகள், தீவிரவாதிகள் கிராமப்புற மறைவிடங்களையும் நகர்ப்புற அனுதாபிகளையும் பாகிஸ்தானில் இருந்து ஆயுதங்களைக் கடத்தப் பயன்படுத்தி, கிளர்ச்சியாளர்களின் திறன்களைப் பெருக்கியது. 1983 அக்டோபர் 7 அன்று அகாலி தலைமையிலான பஞ்சாப் சட்டமன்றத்தை அரசாங்கம் கலைத்து ஜனாதிபதி ஆட்சியை அமல்படுத்தியது - சட்டம் ஒழுங்கு சீர்குலைந்ததைக் காரணம் காட்டி - ஆளுநரின் கீழ் மையப்படுத்தப்பட்ட அதிகாரம், ஆனால் அலையைத் தடுக்கத் தவறியது, ஏனெனில் பிந்த்ரன்வாலே பொற்கோயிலுக்குள் அகல் தக்த்தை பலப்படுத்தினார், இது அரசின் ஆக்கிரமிப்புக்கு எதிராக "தற்காப்பு" தளமாக அறிவித்தார். இந்த நிர்வாகமானது, அரசியலமைப்பு ரீதியாக செயல்படுத்தப்பட்டாலும், மிதவாதிகளையும் கடினப்படுத்தப்பட்ட போர்க்குணமிக்க மன உறுதியையும் ஒதுக்கி வைத்து, 1984 ஆம் ஆண்டின் தொடக்கத்தில் அரசியல் எதிர்ப்பை ஆயுதக் கிளர்ச்சியாக மாற்றியது.

ஆபரேஷன் ப்ளூ ஸ்டார்

பஞ்சாபின் அமிர்தசரஸில் உள்ள ஹர்மந்திர் சாஹிப் (பொற்கோயில்) வளாகத்தில் இருந்து ஜர்னைல் சிங் பிந்த்ரன்வாலே தலைமையிலான சீக்கிய போராளிகளை வெளியேற்றுவதற்காக பிரதமர் இந்திரா காந்தி உத்தரவிட்டதன் பேரில், 1984 ஜூன் 3 முதல் ஜூன் 8 வரை இந்திய இராணுவத்தால் நடத்தப்பட்ட ஒரு இராணுவ நடவடிக்கையே ஆபரேஷன் ப்ளூ ஸ்டார் ஆகும் . டம்தாமி தக்சலுடன் தொடர்புடைய போராளிகள், இயந்திர துப்பாக்கிகள்,

ராக்கெட்-இயக்கப்படும் கையெறி குண்டுகள் மற்றும் டாங்க் எதிர்ப்பு ஏவுகணைகள் உள்ளிட்ட கனரக ஆயுதங்களைக் கொண்டு அந்த இடத்தை பலப்படுத்தினர், காலிஸ்தானை ஒரு முன்மொழியப்பட்ட சீக்கிய பிரிவினைவாத நாடாக மாற்றுவதற்கான கோரிக்கைகள் அதிகரித்து வரும் நிலையில், கிளர்ச்சி நடவடிக்கைகளுக்கான தளமாக இதைப் பயன்படுத்தினர். மிதவாத அகாலிதளக் கட்சியை குறைமதிப்பிற்கு உட்படுத்த காங்கிரஸ் கூறுகளால் ஆரம்பத்தில் ஆதரிக்கப்பட்ட பிந்த்ரன்வாலே, 1980 களின் முற்பகுதியில் ஒரு போராளி நபராக வளர்ந்தார், பேச்சுவார்த்தைகளை நிராகரித்து சீக்கிய எதிர்ப்புக் கொள்கைகளுக்கு எதிராக ஒரு " புனிதப் போரை" அறிவித்தார். அகாலிதளத் தலைவர்களுடனான தோல்வியுற்ற பேச்சுவார்த்தைகள் மற்றும் பாதுகாப்புப் படைகள் மீது உடனடி போராளித் தாக்குதல்கள் பற்றிய உளவுத்துறை அறிக்கைகளைத் தொடர்ந்து இந்த முடிவு எடுக்கப்பட்டது, வளாகத்தை சீல் வைப்பது போன்ற இராணுவமற்ற விருப்பங்களை கைவிட்ட பிறகு காந்தி இராணுவத்தை அங்கீகரித்தார். லெப்டினன்ட் ஜெனரலால் கட்டளையிடப்பட்டது மேற்கு கட்டளையின் 9 வது காலாட்படை பிரிவின் குல்தீப் சிங் பிரார் தலைமையில் , இந்த நடவடிக்கையில் பஞ்சாபைச் சுற்றியுள்ள 100,000க்கும் மேற்பட்ட துருப்புக்கள் தொடர்பு துண்டிக்கப்பட்டு ஜூன் 2 அன்று ஊரடங்கு உத்தரவு பிறப்பிக்கப்பட்டு, வலுவூட்டல்களைத் தடுக்க இயக்கத்தை கட்டுப்படுத்தினர். ஜூன் 3-4 தேதிகளில் ஆரம்ப விசாரணைகள் துணை ராணுவப் படைகளைப் பயன்படுத்தின, ஆனால் கடுமையான எதிர்ப்பின் காரணமாக ஜூன் 5 அன்று முழு இராணுவத் தாக்குதல் தேவைப்பட்டது, அகல் தக்த் மற்றும் பரிகர்மாவில் உள்ள கோட்டை நிலைகளை உடைக்க பீரங்கிகள் , டாங்கிகள் மற்றும் ஹெலிகாப்டர்களைப் பயன்படுத்தியது . ஜூன் 6 அன்று நடந்த சண்டையின் போது பிந்த்ரன்வாலே மற்றும் முன்னாள் மேஜர் ஜெனரல் ஷபேக் சிங் உட்பட முக்கிய உதவியாளர்கள் கொல்லப்பட்டனர். இந்திய அரசாங்கத்தின் அதிகாரப்பூர்வ புள்ளிவிவரங்கள் 83 இராணுவ வீரர்கள் கொல்லப்பட்டதாகவும் 249 பேர் காயமடைந்ததாகவும், வளாகத்திற்குள் 492 போராளிகள் மற்றும் பொதுமக்கள் கொல்லப்பட்டதாகவும், 1,592 பேர் கைப்பற்றப்பட்டதாகவும், 33 AK-47 துப்பாக்கிகள் மற்றும் நூற்றுக்கணக்கான கையெறி குண்டுகள் உட்பட குறிப்பிடத்தக்க ஆயுதங்கள் மீட்கப்பட்டதாகவும் தெரிவித்தன. இருப்பினும், சுயாதீன மதிப்பீடுகள், 1,200 முதல் 5,000 வரையிலான பொதுமக்களின் எண்ணிக்கையை அதிகரிக்கக்கூடும் என்று கூறுகின்றன, இது சீக்கிய புனித மாதமான குரு அர்ஜன் தேவின் தியாக ஆண்டு நிறைவின் போது சிக்கிய யாத்ரீகர்கள் மற்றும் அடர்த்தியான மக்கள் தொகை கொண்ட பகுதிகளில் நடந்த துப்பாக்கிச் சூடுகளால் அதிகப்படியான இறப்புகளுக்குக் காரணம். அகல் தக்த்தில் விஜயந்த டாங்கிகளைப் பயன்படுத்தி குண்டு வீசப்பட்டது கட்டமைப்பு சேதத்தை ஏற்படுத்தியது, இது சீக்கியர்களால் அவர்களின் புனிதமான ஆலயத்தை இழிவுபடுத்துவதாகக் கருதப்படுகிறது, அதே நேரத்தில் இராணுவக் கணக்குகள் போராளிகள் பொதுமக்களை வெளியேற்றுவதையும் பொதுமக்கள் பாதுகாப்பிலிருந்து அவர்கள் சுடுவதையும் வலியுறுத்துகின்றன. உச்ச யாத்திரை, உயிரிழப்புகளை அதிகப்படுத்துதல் மற்றும் போராளிகளின் படையெடுப்பு இருந்தபோதிலும் அதிகப்படியான படையின் குற்றச்சாட்டுகளுடன் ஒத்துப்போன நடவடிக்கையின் நேரத்தை மையமாகக் கொண்ட சர்ச்சைகள்; சீக்கிய வக்காலத்து குழுக்கள் போராளிகள் அல்லாதவர்களை வேண்டுமென்றே குறிவைப்பதாகக் கூறுகின்றன, இருப்பினும் இராணுவ பகுப்பாய்வுகள் சரணடைதல் இறுதி எச்சரிக்கைகளை நிராகரித்த பெரிதும் ஆயுதம் ஏந்தியவர்களுக்கு எதிரான தந்திரோபாயத் தேவையை எடுத்துக்காட்டுகின்றன. இந்த நடவடிக்கை சீக்கிய சமூகத்தின் சிக்கலான ஆனால் அந்நியப்படுத்தப்பட்ட பெரிய பிரிவுகளை அகற்றுவதில் வெற்றி பெற்றது, தீவிரமயமாக்கலைத் தூண்டியது மற்றும் அக்டோபர் 31, 1984 அன்று சீக்கிய மெய்க்காப்பாளர்களால் காந்தி படுகொலை செய்யப்பட்டது உட்பட அடுத்தடுத்த வன்முறைகளுக்கு பங்களித்தது. மார்வா

கமிஷன் போன்ற அறுவை சிகிச்சைக்குப் பிந்தைய விசாரணைகள் வரம்பில் குறைவாகவே இருந்தன, மேலும் அவை தெளிவின்மைக்காக விமர்சிக்கப்பட்டன, அரசாங்கம் மற்றும் பிரிவினைவாத ஆதாரங்களில் இருந்து துருவப்படுத்தப்பட்ட கதைகளுக்கு மத்தியில் உயிரிழப்பு புள்ளிவிவரங்களைச் சரிபார்ப்பதில் சவால்களை அடிக்கோடிட்டுக் காட்டின.

வெளிநாட்டு உறவுகள்

சோவியத் யூனியனுடனும் அணிசேரா நாடுகளுடனும் உறவுகள்

இரண்டாவது இந்திரா காந்தி அமைச்சரவை, தனது முதல் பதவிக்காலத்தில் உருவாக்கப்பட்ட சோவியத் யூனியனுடனான மூலோபாய கூட்டாண்மையை நிலைநிறுத்தியது, புவிசார் அரசியல் பதட்டங்களுக்கு மத்தியில் இராணுவ, பொருளாதார மற்றும் இராஜதந்திர ஒத்துழைப்பை வலியுறுத்தியது. சோவியத் ஒன்றியம் இந்தியாவின் முதன்மை ஆயுத சப்ளையராகத் தொடர்ந்தது, பாகிஸ்தான் மற்றும் சீனாவிலிருந்து வரும் அச்சுறுத்தல்களை சமன் செய்ய இந்தியாவின் பாதுகாப்பு இறக்குமதியின் பெரும்பகுதியை உள்ளடக்கிய மிக்-21 மற்றும் மிக்-23 விமானங்கள் போன்ற மேம்பட்ட ஆயுதங்களை வழங்கியது. நீண்டகால வர்த்தக ஒப்பந்தங்கள் மூலம் பொருளாதார உறவுகள் வலுப்படுத்தப்பட்டன; காந்தி மீண்டும் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டதைத் தொடர்ந்து, 1981-1985 ஆம் ஆண்டுகளில் இருதரப்பு வர்த்தக அளவை இரட்டிப்பாக்குவதை நோக்கமாகக் கொண்ட ஒரு ஒப்பந்தம், 1980 களின் முற்பகுதியில் தோராயமாக 3 பில்லியன் அமெரிக்க டாலர்களை எட்டியது, உலகளாவிய விலை அதிர்ச்சிகளின் போது இந்தியாவின் எரிசக்தித் தேவைகளுக்கு சோவியத்துகள் தள்ளுபடி செய்யப்பட்ட எண்ணெய் விநியோகங்களை வழங்கின. டிசம்பர் 1980 இல், சோவியத் தலைவர் லியோனிட் பிரெஷ்நேவ் புது தில்லிக்கு விஜயம் செய்தார், பிராந்திய ஸ்திரத்தன்மையில் பரஸ்பர நலன்களை அடிக்கோடிட்டுக் காட்டினார் மற்றும் மேற்கத்திய மாற்றுகளை விட சோவியத் ஆயுதக் கொள்முதல் நன்மைகளை எடுத்துக்காட்டினார். செப்டம்பர் 1982 இல் மாஸ்கோவிற்கு காந்தி மேற்கொண்ட அரசு விஜயம் இந்த உறவுகளை மேலும் உறுதிப்படுத்தியது, இதன் விளைவாக 1,000 மெகாவாட் அணு மின் நிலையத்தை நிர்மாணிப்பதில் சோவியத் உதவிக்கான சலுகைகள் மற்றும் விரிவாக்கப்பட்ட தொழில்நுட்ப ஒத்துழைப்பு வழங்கப்பட்டது, அதே நேரத்தில் கூட்டு அறிக்கைகள் " ஏகாதிபத்தியத்திற்கு " எதிர்ப்பையும் ஆயுதக் குறைப்புக்கான ஆதரவையும் மீண்டும் உறுதிப்படுத்தின . இந்த இணக்கம் நடைமுறைக்கு ஏற்றதாக இருந்தது, 1971 இந்திய-பாகிஸ்தான் போரின் போது சோவியத் யூனியனின் நம்பகமான ஆதரவு மற்றும் இந்தியாவிற்கு விரோதமான தீர்மானங்களுக்கு எதிராக ஐ.நா. பாதுகாப்பு கவுன்சிலில் அதன் வீட்டோ அதிகாரம் ஆகியவற்றில் வேரூன்றியது , இது இந்தியாவின் 1974 அணுசக்தி சோதனைக்குப் பிறகு விதிக்கப்பட்ட அமெரிக்கத் தடைகளுக்கு மாறாக இருந்தது. இருப்பினும், டிசம்பர் 1979 இல் ஆப்கானிஸ்தானில் சோவியத் படையெடுப்பு தொடர்பாக கூட்டாண்மை நெருக்கடிகளை எதிர்கொண்டது ; இந்தியா நேரடியான கண்டனத்தைத் தவிர்த்தது, அதை ஒரு உள்நாட்டு விஷயமாகக் கருதியது மற்றும் இணக்கத்திற்கான அமெரிக்க அழுத்தத்தை எதிர்த்தது, இருப்பினும் காந்தி தனிப்பட்ட முறையில் முஸ்லிம் பெரும்பான்மையான அணிசேரா நாடுகளை அந்நியப்படுத்துவதைத் தவிர்க்க சோவியத் கட்டுப்பாட்டை வலியுறுத்தினார். இந்தக் காலகட்டத்தில் இந்தியாவின் அணிசேரா கொள்கையை கடைப்பிடிப்பது அணிசேரா இயக்கத்தின் (NAM) தலைமை மூலம் வெளிப்புறமாகப் பராமரிக்கப்பட்டது, இருப்பினும் சோவியத் சாய்வு வல்லரசுகளுக்கு இடையே சமரசம் செய்வதற்கான ஆய்வுக்கு அழைப்பு விடுத்தது. 1983 மார்ச் 7 முதல் 12 வரை புது தில்லியில் நடைபெற்ற 7 வது அணிசேரா உச்சி மாநாட்டை காந்தி நடத்தினார், இதில் 100 க்கும் மேற்பட்ட நாடுகள் கலந்து கொண்டன, இறுதிப் பிரகடனம் ஆப்கானிஸ்தானிலிருந்து "வெளிநாட்டுத் துருப்புக்களை சரியான நேரத்தில் திரும்பப் பெறுதல்" ,

சோவியத் ஒன்றியத்தின் பெயரைக் குறிப்பிடாமல், பாலஸ்தீன சுயநிர்ணய உரிமை , நிறவெறிக்கு முடிவு கட்டுதல் மற்றும் ஈரான்-ஈராக் போரை நிறுத்துதல் ஆகியவற்றுக்கான அழைப்புகளுடன் கோரியது. இந்த நிலைப்பாடு மூன்றாம் உலக ஒற்றுமை மற்றும் அணு ஆயுதக் குறைப்புக்கு இந்தியாவின் முன்னுரிமையை பிரதிபலித்தது , ஆனால் மேற்கத்திய பார்வையாளர்களும் சில அணிசேரா உறுப்பினர்களும் இதை சோவியத் நடவடிக்கைகளுக்கு மறைமுகமான ஒப்புதல் என்று விமர்சித்தனர், 70-80% இராணுவ வன்பொருளுக்கு மாஸ்கோவை அதிகமாக நம்பியிருப்பது அணிசேரா நாடுகளின் சுதந்திரத்தின் முக்கிய கொள்கையை குறைமதிப்பிற்கு உட்படுத்துவதாக வாதிட்டனர். காந்தி இந்தக் கொள்கையை யதார்த்தமான சுயாட்சியாகப் பாதுகாத்தார், இரட்டை பனிப்போர் தேர்வுகளை நிராகரித்தார், இருப்பினும் வகைப்படுத்தப்படாத மதிப்பீடுகள் குறிப்பிடுகின்றன, இந்தியாவின் பொருளாதார பாதிப்புகள் மற்றும் ஜனதா அரசாங்கத்தின் மேற்கு நோக்கிய முந்தைய திருப்பம் காரணமாக சோவியத் ஒன்றியத்தின் செல்வாக்கு அவரது இரண்டாவது பதவிக்காலத்தில் வளர்ந்தது.

பாகிஸ்தான் மற்றும் அண்டை நாடுகளுடனான உறவுகள்

தனது இரண்டாவது பதவிக் காலத்தில், 1971 போர் மற்றும் 1977 முதல் ஜெனரல் முகமது ஜியா-உல்-ஹக்கின் இராணுவ ஆட்சி ஆகியவற்றிலிருந்து உருவான ஆழமான அவநம்பிக்கை இருந்தபோதிலும், இந்திரா காந்தி பாகிஸ்தானுடன் இராஜதந்திர ஈடுபாட்டைத் தொடர்ந்தார். 1980 ஆம் ஆண்டில், ஜிம்பாப்வேயின் சுதந்திரக் கொண்டாட்டங்களின் போது சாலிஸ்பரியில் (இப்போது ஹராரே) காந்தி ஜியாவை முறைசாரா முறையில் சந்தித்தார், அங்கு சோவியத் ஆப்கானிஸ்தான் படையெடுப்பிற்கு மத்தியில் பிராந்திய ஸ்திரத்தன்மை குறித்து விவாதங்கள் நடந்தன, அமெரிக்காவுடன் மட்டும் கூட்டணி வைக்காமல் கூட்டு தெற்காசிய பதிலில் ஒத்துழைக்க பாகிஸ்தானை காந்தி வலியுறுத்தினார். மேலும் முயற்சிகள் அக்டோபர் 31, 1982 அன்று ஜியாவின் புது தில்லிக்கு அதிகாரப்பூர்வமாக விஜயம் செய்ததில் உச்சக்கட்டத்தை அடைந்தன, இது ஒரு தசாப்தத்திற்கும் மேலாக ஒரு பாகிஸ்தான் அரச தலைவரின் முதல் விஜயம்; தலைவர்கள் அமைதியை ஒரு " அடிப்படை நோக்கமாக" வலியுறுத்தி பேச்சுவார்த்தைகளை நடத்தினர் மற்றும் நட்பு உறவுகளை மேம்படுத்துவதற்காக ஒரு இருதரப்பு ஆணையத்தை நிறுவினர், இது ஜூன் 1983 இல் ஒரு முறை கூடியது. இருப்பினும், அதிகரித்து வரும் குற்றச்சாட்டுகளுக்கு மத்தியில் இந்த முயற்சிகள் தடுமாறின: பஞ்சாபில் சீக்கிய பிரிவினைவாதிகளுக்கு பயிற்சி மற்றும் ஆயுதங்கள் மூலம் மறைமுகமாக உதவி செய்ததாக இந்தியா பாகிஸ்தான் மீது குற்றம் சாட்டியது, அதே நேரத்தில் பாகிஸ்தான் இந்தியா தனது விவகாரங்களில் தலையிடுவதாக குற்றம் சாட்டியது மற்றும் இந்தியாவின் அணுசக்தி திறன்கள் குறித்து எச்சரிக்கையை வெளிப்படுத்தியது. 1984 ஆம் ஆண்டின் நடுப்பகுதியில் , அணுசக்தி பெருக்கம் மற்றும் எல்லை சம்பவங்கள் குறித்த பரஸ்பர சந்தேகங்கள் , 1982 உச்சிமாநாட்டிற்குப் பிறகு தொடங்கப்பட்ட ஆக்கிரமிப்பு அல்லாத ஒப்பந்த பேச்சுவார்த்தைகளை இந்தியா இடைநிறுத்தத் தூண்டியது, 1970 களில் இருந்து காணப்படாத அளவிற்கு பதட்டங்களை அதிகரித்தது . ஜியாவின் இஸ்லாமியமயமாக்கல் கொள்கைகள் மற்றும் அமெரிக்க கூட்டணியை இந்தியாவின் பிராந்திய பாதுகாப்பிற்கு அச்சுறுத்தல்களாக காந்தியின் அரசாங்கம் கருதியது, அமைதியை விட விழிப்புணர்வின் கொள்கையை வலுப்படுத்தியது . மார்ச் 1982 இல் நடந்த ஆட்சிக் கவிழ்ப்புக்குப் பிறகு, ஜனாதிபதி அப்துஸ் சத்தார் பதவி நீக்கம் செய்யப்பட்டு ஜெனரல் ஹுசைன் முகமது எர்ஷாத்தை ஆட்சியில் அமர்த்திய பிறகு, வங்காளதேசத்துடனான உறவுகள் மேம்பட்டன. 1975 க்குப் பிறகு ஜியாவுர் ரஹ்மானின் கீழ் இருந்த குளிர்ச்சியான உறவுகளுக்கு மாறாக, இந்தியா உடனடியாக அங்கீகரித்து பொருளாதார உதவி மற்றும் எல்லை மேலாண்மை பேச்சுவார்த்தைகள் மூலம் அவரது ஆட்சியை வலுப்படுத்த முயன்றது . காந்தியின் நிர்வாகம்

1975 ஃபரக்கா தடுப்பணை நீர் பகிர்வு தகராறு போன்ற நீடித்த பிரச்சினைகளை தொடர்ச்சியான உரையாடல்கள் மூலம் தீர்த்து வைத்தது, அதே நேரத்தில் வங்காளதேசத்தின் சுதந்திரத்தை எளிதாக்கிய இந்தியாவின் 1971 இராணுவத் தலையீட்டிலிருந்து வரலாற்று நல்லெண்ணத்தைப் பயன்படுத்திக் கொண்டது. சிங்கள பெரும்பான்மையினருக்கும் தமிழ் சிறுபான்மையினருக்கும் இடையே தீவில் அதிகரித்து வரும் இன மோதல்களுக்கு மத்தியில் இலங்கையுடனான உறவுகள் விரிசல் அடைந்தன. ஜூலை 1983 கருப்பு ஜூலை படுகொலைகளைத் தொடர்ந்து, ஆயிரக்கணக்கான தமிழர்களைக் கொன்று 100,000 க்கும் மேற்பட்டோர் இடம்பெயர்ந்தனர், இந்தியா தமிழ்நாட்டில் அகதிகளை வரவேற்றது மற்றும் மனிதாபிமான உதவிகளை வழங்கியது , ஆனால் தென்னிந்திய மாநிலங்களின் அழுத்தம் இருந்தபோதிலும் நேரடி தலையீட்டிற்கான அழைப்புகளை நிராகரித்தது. 1983 ஆம் ஆண்டு பிரிட்டிஷ் பிரதமர் மார்கரெட் தாட்சரை, ஜே.ஆர். ஜெயவர்த்தனே தலைமையிலான இலங்கை அரசாங்கத்திற்கு இராணுவ விநியோகங்களை நிறுத்துமாறு காந்தி வலியுறுத்தினார். வன்முறையைத் தூண்டும் அபாயங்களைக் காரணம் காட்டி, துருப்புக்களை ஈடுபடுத்தாமல் மத்தியஸ்தம் செய்ய இராஜதந்திர வழிகளைப் பராமரித்தார் - இந்த நிலைப்பாடு அணிசேரா தன்மையைப் பாதுகாத்தது, ஆனால் செயலற்ற தன்மைக்காக விமர்சனங்களை எழுப்பியது. சிறிய இமாலய அண்டை நாடுகளுடன், பூட்டான் 1949 ஒப்பந்த கட்டமைப்பின் கீழ் உறுதியாக இணைந்திருந்தது, சீனாவிற்கு எதிரான அதன் இடையகப் பங்கை வலுப்படுத்திய இந்திய பொருளாதார மற்றும் இராணுவ உதவியைப் பெற்றது, பெரிய உராய்வுகள் எதுவும் பதிவாகவில்லை. இருப்பினும், 1980 க்குப் பிறகு நேபாளம் பதட்டங்களை அதிகரித்தது, மன்னர் பிரேந்திராவின் அரசாங்கம் சீனா மற்றும் அமெரிக்காவுடன் ஆயுத ஒப்பந்தங்களைத் தொடர்ந்ததால், 1982 இல் போக்குவரத்து ஒப்பந்த மோதல்கள் தொடர்பாக இந்தியா ஒரு தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட வர்த்தக முற்றுகையை விதிக்கத் தூண்டியது , இது காந்தியின் உணரப்பட்ட சுற்றிவளைப்பு அச்சுறுத்தல்களுக்கு எதிரான உறுதியான நிலைப்பாட்டை பிரதிபலிக்கிறது.

சர்ச்சைகள், விமர்சனங்கள் மற்றும் சர்வாதிகாரப் போக்குகள்

ஊழல் ஊழல்கள் மற்றும் ஆதரவு

இரண்டாவது இந்திரா காந்தி அமைச்சரவை , மத்திய அரசுடன் இணைந்த மாநில அளவிலான காங்கிரஸ் தலைவர்களால் விருப்ப அதிகாரங்களை தவறாகப் பயன்படுத்தியதாக பல ஊழல் குற்றச்சாட்டுகளைச் சந்தித்தது . மகாராஷ்டிராவில் நடந்த சிமெண்ட் ஒதுக்கீடு ஊழல் ஒரு முக்கிய வழக்கு, இந்திரா காந்தியின் நெருங்கிய விசுவாசியான முதலமைச்சர் ஏ.ஆர். அந்துலே , பொது வீட்டுவசதி மற்றும் உள்கட்டமைப்பிற்கான சிமெண்ட் ஒதுக்கீட்டை தனியார் கட்டுமான நிறுவனங்களுக்கு திருப்பி, இந்திரா காந்தி பிரதிபா பிரதிஸ்தான் உட்பட அவர் கட்டுப்பாட்டில் இருந்த அறக்கட்டளைகளுக்கு சுமார் 60 மில்லியன் நன்கொடைகளுக்கு ஈடாக மாற்றினார். ஜனவரி 12, 1982 அன்று பம்பாய் உயர் நீதிமன்றம் , அந்துலேவின் நடவடிக்கைகள் சட்டவிரோதமான பறிமுதல் மற்றும் பதவி துஷ்பிரயோகம் என்று தீர்ப்பளித்தது, இது காங்கிரஸ் கட்சிக்குள் இருந்து வந்த அழுத்தத்தின் மத்தியில் மறுநாள் அவர் ராஜினாமா செய்ய வழிவகுத்தது. நீதிமன்றத்தின் கண்டுபிடிப்புகள் இருந்தபோதிலும், அந்துலே பின்னர் அரசியல் மறுவாழ்வு பெற்றார், இது கட்சிக்குள் உள்ளவர்களுக்கு மென்மையான போக்கின் வடிவங்களை எடுத்துக்காட்டுகிறது. இந்திரா காந்தி நியமனங்களில் தகுதியை விட விசுவாசத்தை முன்னுரிமைப்படுத்தியதால், காங்கிரஸ் எந்திரம் மற்றும் மாநில அரசாங்கங்கள் மீது கட்டுப்பாட்டைப் பராமரிக்க கூட்டாளிகளை பொறுப்புக்கூறலில் இருந்து பாதுகாத்ததால், அமைச்சகத்தின் கீழ் ஆதரவு வலையமைப்புகள் செழித்து வளர்ந்தன . எதிர்க்கட்சி பிரமுகர்கள் மற்றும் கட்சியில் உள்ள சிலர் உட்பட விமர்சகர்கள், அமைச்சர்களும் அதிகாரிகளும்

செயல்திறனை விட தனிப்பட்ட விசுவாசத்தின் மூலம் முன்னேறும் ஒரு கலாச்சாரத்தை அவர் வளர்ப்பதாகக் குற்றம் சாட்டினர், இது உரிமம் மற்றும் வள ஒதுக்கீடு போன்ற துறைகளில் திறமையின்மை மற்றும் ஊழலுக்கு வழிவகுத்தது. இந்த அணுகுமுறை குடும்ப செல்வாக்குகளுக்கும் நீட்டிக்கப்பட்டது, ஜூன் 23 , 1980 அன்று சஞ்சய் காந்தி இறந்த போதிலும், 1980 க்கு முந்தைய கூட்டாளிகள் பதவிக் காலத்தின் ஆரம்பத்தில் ஆதிக்கம் செலுத்தினர், மேலும் இளைஞர் பிரிவுகள் மற்றும் நிர்வாகப் பாத்திரங்களில் போலிகளை ஊக்குவித்தனர் . இத்தகைய நடைமுறைகள் முறையான ஊழல் பற்றிய கருத்துக்களை அதிகப்படுத்தின, பொதுமக்களின் நம்பிக்கையை குறைமதிப்பிற்கு உட்படுத்தின, பொருளாதார சிதைவுகளுக்கு பங்களித்தன, ஏனெனில் வளங்கள் தகுதி அடிப்படையிலான விநியோகத்திற்கு பதிலாக சாதகமான நிறுவனங்களுக்கு அனுப்பப்பட்டன. இந்த இயக்கவியல் வாடகை தேடும் நடத்தைகளை தீவிரப்படுத்தியது, விருப்பக் கட்டுப்பாடுகள் மாநிலக் கட்டுப்பாட்டில் உள்ள ஒதுக்கீட்டில் நூற்றுக்கணக்கான மில்லியன்களில் மதிப்பிடப்பட்ட லாபங்களைச் செயல்படுத்துகின்றன என்று அந்தக் காலகட்டத்தின் அனுபவ மதிப்பீடுகள் குறிப்பிட்டன .

அதிகார மையப்படுத்தலும் ஜனநாயக அரிப்பும்

ஜனவரி 1980 பொதுத் தேர்தல்களுக்குப் பிறகு பதவியேற்ற இந்திரா காந்தியின் மத்திய அரசு, பிப்ரவரி 17, 1980 அன்று ஒன்பது எதிர்க்கட்சி தலைமையிலான மாநிலங்களில் ஜனாதிபதி ஆட்சியை அமல்படுத்த அரசியலமைப்பின் 356 வது பிரிவைப் பயன்படுத்தி, அவற்றின் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட சட்டமன்றங்கள் மற்றும் அரசாங்கங்களை கலைத்தது. பாதிக்கப்பட்ட மாநிலங்களில் பீகார், குஜராத், மத்தியப் பிரதேசம், மகாராஷ்டிரா, ஒடிசா, பஞ்சாப், ராஜஸ்தான், தமிழ்நாடு மற்றும் உத்தரப் பிரதேசம் ஆகியவை அடங்கும், இவை அனைத்தும் ஜனதா கட்சி மற்றும் லோக் தளம் அமைப்புகள் போன்ற காங்கிரஸ் அல்லாத கட்சிகளால் ஆளப்படுகின்றன. தேசிய ஆணைக்குப் பிறகு வாரங்களுக்குள் நிறைவேற்றப்பட்ட இந்த வெகுஜன நடவடிக்கை, முந்தைய ஜனதா அரசாங்கத்தின் 1977 ஆம் ஆண்டு காங்கிரஸ் ஆளும் மாநிலங்களை நீக்கியதற்கு ஒரு பிரதிபலிப்பாக வடிவமைக்கப்பட்டது, ஆனால் மத்திய அரசின் கீழ் திறம்பட மையப்படுத்தப்பட்ட நிர்வாகக் கட்டுப்பாட்டைக் கொண்டிருந்தது, மாநில அளவிலான ஜனநாயக செயல்முறைகளைத் தவிர்த்து, காங்கிரசுக்கு (I) சாதகமாக புதிய தேர்தல்களை செயல்படுத்தியது. 1980-1984 பதவிக்காலம் முழுவதும், இந்த அணுகுமுறை நிர்வாக அதிகாரத்தை ஒருங்கிணைப்பதற்கான ஒரு வழிமுறையாக நீடித்தது, சட்டமன்ற பெரும்பான்மையைத் தக்கவைத்துக் கொள்ளும் எதிர்க்கட்சி நிர்வாகங்களை கவிழ்க்க அல்லது முன்கூட்டியே தடுக்க பிரிவு 356 மீண்டும் மீண்டும் பயன்படுத்தப்பட்டது. அவரது 16 ஆண்டுகால ஆட்சியில், காந்தியின் அரசாங்கங்கள் தோராயமாக 50 இதுபோன்ற திணிப்புகளைச் செய்தன, அவை முன்னோடிகளை விட மிக அதிகமாக இருந்தன, மேலும் கூட்டாட்சியை தேசிய நிர்வாக முன்னுரிமைகளுக்குக் கீழ்ப்படிந்ததாகக் கருதுவதற்கு ஒரு முன்னுதாரணத்தை நிறுவின. குறிப்பிடத்தக்க இரண்டாம் கால நிகழ்வுகளில், 1984 ஆம் ஆண்டு ஆந்திரப் பிரதேசத்தில் என்.டி. ராமாராவ் தலைமையிலான தெலுங்கு தேசம் கட்சி அரசாங்கம் பதவி நீக்கம் செய்யப்பட்டது , அதன் தேர்தல் நம்பகத்தன்மை இருந்தபோதிலும், அரசியலமைப்புச் சீர்குலைவுகளுக்கு எதிரான பாதுகாப்பாக இல்லாமல் ஒரு அரசியல் கருவியாக இந்த விதி பயன்படுத்தப்படுவதை அடிக்கோடிட்டுக் காட்டியது. இத்தகைய தலையீடுகள் மாநில சுயாட்சியைக் குறைத்து, டெல்லியைச் சார்ந்திருப்பதை வளர்த்து , இந்தியாவின் கூட்டாட்சி கட்டமைப்பிற்குள் நிறுவனக் கட்டுப்பாடுகளை பலவீனப்படுத்தின. ஜனாதிபதி முறையை நோக்கி அரசியலமைப்பை மறுசீரமைக்கும் திட்டங்கள், நாடாளுமன்ற மற்றும் நீதித்துறை மேற்பார்வையை ஒதுக்கி, மையப்படுத்தலை ஆழப்படுத்தும் நோக்கங்களை மேலும் எடுத்துக்காட்டுகின்றன. ஏப்ரல் 1984

இல், மூத்த அமைச்சர் வசந்த் சாத்தே நேரடியாகத் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட நிர்வாக ஜனாதிபதி முறைக்கு மாறுவதைப் பற்றி பகிரங்கமாக வாதிட்டார், இது சட்டமன்றத் தடைகளுக்கு மத்தியில் ஆட்சியை நெறிப்படுத்தும் என்று வாதிட்டார். 1982 ஆம் ஆண்டில் ஜனாதிபதி பதவியை ஏற்க காந்தி பிரதமர் பதவியை ராஜினாமா செய்ய திட்டமிட்டதாகக் கூறப்படுகிறது, இது காங்கிரஸ் கட்சியை " அதிர்ச்சியடையச் செய்யும்" நோக்கத்துடன், இது நிறைவேறவில்லை; அதற்கு பதிலாக, விசுவாசி ஜெயில் சிங் தலைவராக நியமிக்கப்பட்டார். 1976 ஆம் ஆண்டு நாற்பத்தி இரண்டாவது திருத்தத்தின் எஞ்சிய விளைவுகளின் அடிப்படையில் இந்த முயற்சிகள் கட்டமைக்கப்பட்டன, இது நிர்வாக அதிகாரங்களை விரிவுபடுத்தியது மற்றும் 1977 க்குப் பிறகு ஓரளவு தக்கவைக்கப்பட்ட நீதித்துறை மறுஆய்வு ஏற்பாடுகளைக் குறைத்தது - இது ஜனநாயக பன்மைத்துவத்தைக் குறைப்பதாக விமர்சகர்கள் கருதிய நிர்வாக ஆதிக்கத்தின் வடிவத்திற்கு பங்களித்தது. ஆளுநரின் விருப்புரிமை மற்றும் அரசியலமைப்பு நெம்புகோல்களின் ஒருங்கிணைந்த நம்பகத்தன்மை சமநிலையான கூட்டாட்சி அதிகாரப் பகிர்வை விட பக்கச்சார்பான ஒருங்கிணைப்புக்கு முன்னுரிமை அளித்தது, இது நிறுவன ரீதியான அழுத்தத்தின் ஒரு கட்டத்தைக் குறிக்கிறது.

பஞ்சாப் கொள்கை மற்றும் சீக்கிய அந்நியப்படுத்தல்

சிரோமணி அகாலிதளத்தின் ஆனந்த்பூர் சாஹிப் தீர்மானம் , மத்திய அரசின் பங்கை பாதுகாப்பு, வெளியுறவு, நாணயம் மற்றும் தகவல் தொடர்பு ஆகியவற்றிற்கு மட்டுப்படுத்த அதிகாரப் பரவலாக்கம் ; சண்டிகரை அதன் தலைநகராக பஞ்சாபிற்கு மட்டுமே மாற்றுவது; ஹரியானா போன்ற படுகை அல்லாத மாநிலங்களுக்குத் திருப்பிவிடப்படுவதைத் தடுக்க ரவி-பியாஸ் நதி நீரை சமமாக விநியோகிப்பது; மற்றும் இராணுவத்தில் சீக்கிய பிரதிநிதித்துவத்திற்கான பாதுகாப்புகள் மற்றும் சீக்கிய மதத்தை இந்து மதத்திலிருந்து வேறுபட்டதாக அங்கீகரிப்பது உள்ளிட்ட முக்கிய சீக்கிய கோரிக்கைகளை கோடிட்டுக் காட்டியது . இந்திரா காந்தியின் கீழ் உள்ள மத்திய அரசு, கூட்டாட்சி ஒற்றுமையை குறைமதிப்பிற்கு உட்படுத்துவதாக இவற்றை நிராகரித்தது, இந்தியாவிற்குள் பஞ்சாபின் ஒருங்கிணைந்த இடத்தை தீர்மானம் வெளிப்படையாக உறுதிப்படுத்திய போதிலும், சுயாட்சி விதிகளை பிரிவினைவாத சொல்லாட்சிக்கு ஒத்ததாகக் கருதியது. இந்த நிலைப்பாடு 1966 ஆம் ஆண்டு பஞ்சாப் மறுசீரமைப்பில் வேரூன்றிய குறைகளை நிலைநிறுத்தியது, அங்கு சீக்கியர்கள் 1976 ஆம் ஆண்டு அவசரகால சகாப்தத்தில் பஞ்சாபின் ஒப்புதல் இல்லாமல் ஆண்டுதோறும் 3.5 மில்லியன் ஏக்கர் அடி ஒதுக்கீடு போன்ற நீர் பகிர்வு ஒப்பந்தங்களிலிருந்து பொருளாதார குறைபாடுகளை உணர்ந்தனர் - மற்றும் 1966 ஆம் ஆண்டு மொழியியல் மாநில உருவாக்கத்திற்குப் பிறகு சண்டிகரின் பரிமாற்றத்தை முழுமையடையாமல் நிறைவேற்றுவது. 1980 தேர்தல் வெற்றியைத் தொடர்ந்து, இந்திரா காந்தியின் அமைச்சரவை பஞ்சாப் அரசியலில் பிரித்தாளும் அணுகுமுறையை ஏற்றுக்கொண்டது, கிராமப்புற சீக்கியர்களிடையே அகாலிதள செல்வாக்கைக் குறைக்க, காங்கிரஸ் விசுவாசியான தர்பாரா சிங்கை முதலமைச்சராக நியமித்தது , அதே நேரத்தில் டம்தாமி தக்சல் தலைவரான ஜர்னைல் சிங் பிந்த்ரான்வாலேவை மறைமுகமாக ஆதரித்தது . மிதவாத அகாலிகளை எதிர்க்க சஞ்சய் காந்தியின் வலைப்பின்னல்களால் ஆரம்பத்தில் ஊக்குவிக்கப்பட்ட பிந்த்ரான்வாலே, மத்திய ஆக்கிரமிப்புகள் மற்றும் இந்து பெரும்பான்மை ஆதிக்கத்திற்கு எதிராக ஒரு பாதுகாவலராக தன்னை அமைத்துக் கொள்வதன் மூலம் முக்கியத்துவம் பெற்றார், சீக்கிய அடையாளம் குறித்த தீவிரமான பிரசங்கங்கள் மற்றும் பஞ்சாபின் காவல்துறையில் குறைவான பிரதிநிதித்துவம் போன்ற அவமானங்கள் மூலம் பின்தொடர்பவர்களைக் குவித்தார் (மாநிலத்தின் பெரும்பான்மையாக இருந்தபோதிலும் சீக்கியர்கள் சுமார் 15-20% மட்டுமே இருந்தனர்). பிந்த்ரான்வாலேவின் சொல்லாட்சி

தீவிரமயமாக்கப்பட்டு, மத மறுமலர்ச்சியை காலிஸ்தானுக்கான அழைப்புகளுடன் கலந்ததால் - ஒரு இறையாண்மை கொண்ட சீக்கிய அரசு - ஆனந்த்பூர் கட்டமைப்பின் கூட்டாட்சிக்கு மறைமுகமாக சவால் விடுத்ததால் இந்த ஆதரவு பின்வாங்கியது . வன்முறை குறித்த அனுபவத் தரவுகள் , 1980 ஆம் ஆண்டில் 20 க்கும் குறைவான பொதுமக்கள் இறப்புகளிலிருந்து 1982 ஆம் ஆண்டில் இலக்கு வைக்கப்பட்ட கொலைகள் 100 க்கும் அதிகமாக உயர்ந்ததைக் காட்டுகின்றன, இது பெரும்பாலும் பிந்த்ரான்வாலேவுடன் இணைந்த தல் கல்சா போன்ற குழுக்களால் கூறப்படுகிறது, இது சீக்கியர்களுக்கும் மையத்திற்கும் இடையே பரஸ்பர அவநம்பிக்கையை வளர்த்தது. ஆகஸ்ட் 4, 1982 அன்று பிந்த்ரான்வாலேவுடன் இணைந்து அகாலி தளத்தால் தொடங்கப்பட்ட தரம் யுத் மோர்ச்சா , ஆனந்த்பூர் அமலாக்கத்தைக் கோரி குருத்வாராக்களில் வன்முறையற்ற சத்தியாக்கிரகம் மூலம் பதட்டங்களை அதிகரித்தது, இது முதல் 40 நாட்களில் மட்டும் 21,000 க்கும் மேற்பட்ட கைதுகளுக்கும், பிந்த்ரான்வாலே ஒரு போராட்டத் தளமாக பொற்கோயில் வளாகத்திற்கு மாற்றப்படுவதற்கும் வழிவகுத்தது . இந்திரா காந்தியின் பதில், 1982 ராஜீவ்-லோங்கோவால் பேச்சுவார்த்தைகள் மூலம் தண்ணீர் மீதான பகுதி சலுகைகள் போன்ற பேச்சுவார்த்தைகளை - பஞ்சாபில் மின்தடை மற்றும் ஊடக தணிக்கை உள்ளிட்ட பாதுகாப்பு ஒடுக்குமுறைகளுடன் இணைத்தது, இது நியாயமான கிளர்ச்சியை போர்க்குணத்துடன் சமன் செய்வதன் மூலம் மிதவாதிகளை அந்நியப்படுத்தியது. அக்டோபர் 5, 1983 அன்று தில்வான் அருகே ரயில் எரிப்பு, 38 இந்துக்கள் கொல்லப்பட்டது போன்ற சம்பவங்கள், தர்பாரா சிங் அரசாங்கத்தை பதவி நீக்கம் செய்து, அக்டோபர் 6, 1983 அன்று பிரிவு 356 இன் கீழ் ஜனாதிபதி ஆட்சியை அமல்படுத்தியது, மாநில சட்டமன்றத்தை இடைநிறுத்தி, அந்த மாதத்தில் 155 பேர் இறந்த நிலையில் கட்டுப்பாட்டை மையப்படுத்தியது. இந்தக் கொள்கை, வள ஏற்றத்தாழ்வுகள் போன்ற காரண காரணிகளை நிவர்த்தி செய்வதற்கு பதிலாக குறுகிய கால அரசியல் கட்டுப்பாட்டை முன்னுரிமைப்படுத்துவதன் மூலம் சீக்கியர்களின் அந்நியப்படுத்தலை ஆழப்படுத்தியது - பஞ்சாப் இந்தியாவின் கோதுமையில் 60-70% பங்களித்தது , ஆனால் குறைந்தபட்ச நீர்ப்பாசன பரஸ்பரத்தைப் பெற்றது - மற்றும் இருத்தலியல் அச்சுறுத்தலின் கதையை வளர்த்தது , ஏனெனில் போராளிகள் அகல் தக்த்தை ஆயுதபாணியாக்கினர், இராணுவம் தாக்குதலுக்குத் தயாராகும் போது. அகாலி முன்னோக்குக்கு அனுதாபம் கொண்ட ஆதாரங்கள் உண்மையான கூட்டாட்சி குறைகளை வலியுறுத்துகின்றன, அதே நேரத்தில் அரசாங்கத்துடன் இணைந்த கணக்குகள் பிரிவினைவாத வன்முறையை எடுத்துக்காட்டுகின்றன; இருப்பினும், அதிகாரங்களை பகிர்ந்தளிக்கத் தவறியது, 1981 இல் அவ்வப்போது நடந்த சம்பவங்கள் முதல் 1984 இல் பலப்படுத்தப்பட்ட கிளர்ச்சியாளர் வலையமைப்புகள் வரை, போராளித்தனத்தின் எழுச்சியுடன் அனுபவ ரீதியாக தொடர்புடையது, டெல்லியின் உறுதிமொழிகளில் நம்பிக்கையை இழந்தது. 1984 ஆம் ஆண்டின் நடுப்பகுதியில், பஞ்சாப் தொடர்பான வன்முறையில் 300 க்கும் மேற்பட்ட பாதுகாப்புப் பணியாளர்கள் மற்றும் பொதுமக்கள் இறந்தனர், இது கவனிக்கப்படாத கோரிக்கைகள் எவ்வாறு பரவலான தீவிரமயமாக்கலாக மாற்றப்பட்டன என்பதை அடிக்கோடிட்டுக் காட்டுகிறது.

காலக்கெடுவின் முடிவு

இந்திரா காந்தியின் படுகொலை

அக்டோபர் 31, 1984 அன்று, புது தில்லியின் சஃப்தர்ஜங் சாலையில் உள்ள தனது அதிகாரப்பூர்வ இல்லத்தில், பீட்டர் உஸ்டினோவ் உடனான நேர்காணலுக்காக இந்திரா காந்தி தனது வீட்டிலிருந்து அருகிலுள்ள அலுவலக கட்டிடத்திற்கு சுமார் 15 மீட்டர் நடந்து சென்றபோது படுகொலை செய்யப்பட்டார். காலை 9:20 மணியளவில் இந்த தாக்குதல் நடந்தது, அவரது இரண்டு சீக்கிய மெய்க்காப்பாளர்களான கான்ஸ்டபிள் பீன்ட் சிங் மற்றும் கான்ஸ்டபிள் சத்வந்த்

சிங் ஆகியோர் திடீரென எச்சரிக்கை இல்லாமல் அவர் மீது துப்பாக்கிச் சூடு நடத்தினர். [9] பீன்ட் சிங் தனது .38 காலிபர் ரிவால்வரில் இருந்து அவரது வயிற்றில் மூன்று முறை சுட்டார் , அதன் பிறகு சத்வந்த் சிங் தனது ஸ்டெர்லிங் சப்மெஷின் துப்பாக்கியை அவரது உடலில் சுமார் 30 சுற்றுகள் சுட்டார், இதன் விளைவாக 33 காயங்கள் ஏற்பட்டன. பீன்ட் சிங் தனது ஆயுதத்தை கைவிட்டு சரணடைய தனது கைகளை உயர்த்தி, அருகிலுள்ள காவலர்களிடம், " நான் செய்ய வேண்டியதைச் செய்துவிட்டேன்; இப்போது நீங்கள் என்னைச் சுடலாம்" என்று கூறி, மற்றொரு மெய்க்காப்பாளரான டாடா ராம் கிருஷ்ணாவின் மோதலில் சுட்டுக் கொல்லப்பட்டார். சத்வந்த் சிங் அடக்கப்படும் வரை தொடர்ந்து சுட்டார், சப்-இன்ஸ்பெக்டர் பிசி பராக் உட்பட பிற பாதுகாப்புப் பணியாளர்களின் துப்பாக்கிச் சூட்டால் பலத்த காயமடைந்தார்; அவர் நீண்ட காலம் உயிர் பிழைத்து, 1986 ஆம் ஆண்டு கொலைக் குற்றவாளி என நிரூபிக்கப்பட்டு, ஜனவரி 6, 1989 அன்று தூக்கிலிடப்பட்டார். [9] காந்தி அகில இந்திய மருத்துவ அறிவியல் நிறுவனத்திற்கு (AIIMS) அவசர அறுவை சிகிச்சை மூலம் பெருமளவிலான இரத்த இழப்பு மற்றும் உறுப்பு சேதத்திலிருந்து காப்பாற்ற முடியாததால், பிற்பகல் 2:23 மணிக்கு இறந்துவிட்டதாக அறிவிக்கப்பட்டது. ஜர்னைல் சிங் பிந்த்ரான்வாலே தலைமையிலான சீக்கிய போராளிகளை விரட்டியடிக்க ஜூன் 1984 இல் அமிர்தசரஸில் உள்ள பொற்கோயிலில் இந்திய இராணுவம் நடத்திய ஆபரேஷன் ப்ளூ ஸ்டாரின் பழிவாங்கும் நடவடிக்கையாக கொலையாளிகள் செயல்பட்டனர். இதன் விளைவாக நூற்றுக்கணக்கானோர் கொல்லப்பட்டனர் மற்றும் புனிதமான சீக்கிய தளம் இழிவுபடுத்தப்பட்டது, இது சில சீக்கியர்களிடையே அதிருப்தியை ஏற்படுத்தியது. இந்த நடவடிக்கையைத் தொடர்ந்து சீக்கிய தீவிரவாதிகளிடமிருந்து தனது உயிருக்கு ஆபத்து அதிகரிக்கும் என்ற உளவுத்துறை எச்சரிக்கைகள் இருந்தபோதிலும், காந்தி தனது சீக்கிய மெய்க்காப்பாளர்களை மாற்ற மறுத்துவிட்டார், அவர்கள் விசுவாசமானவர்கள் என்று வலியுறுத்தி, குறிப்பாக பீன்ட் சிங்கின் முன்மொழியப்பட்ட இடமாற்றத்தை நிராகரித்தார், சீக்கியர்கள் "எனது சொந்த மக்கள்" என்றும் அவரது குடும்பத்தைப் போலவே அவரது பாதுகாவலர்கள் என்றும் குறிப்பிட்டார். 1989 ஆம் ஆண்டு தக்கர் கமிஷன் அறிக்கை உட்பட அடுத்தடுத்த விசாரணைகள், முறையான பாதுகாப்பு குறைபாடுகளை எடுத்துக்காட்டுகின்றன, உளவுத்துறைத் தலைவர்கள் மற்றும் காவல்துறை ஆணையர்கள் உட்பட 22 அதிகாரிகள் மீது " அக்கறையின்மை, முடிவெடுக்காமை மற்றும் சிவப்பு நாடா" குற்றச்சாட்டுகளை சுமத்துகின்றன, இது சரியான விழிப்புடன் இருந்திருந்தால் தவிர்க்கப்பட்டிருக்கலாம், இருப்பினும் நேரடி குற்றவாளிகளைத் தாண்டி எந்த பரந்த சதித்திட்டமும் உறுதியாக நிரூபிக்கப்படவில்லை. காந்தியின் உதவியாளர் ஆர்.கே. தவான் உதவி செய்ததாக சந்தேகங்கள் இருந்தன , பின்னர் காவல்துறையினரால் விடுவிக்கப்பட்டன, மேலும் கொலையாளிகளுக்கு பெயரிடப்படாத ஒரு சக்தியிலிருந்து (பாகிஸ்தான் என்று குறிப்பிடப்படுகிறது) மறைமுக வெளிநாட்டு உதவி சாத்தியமானது என்பதை ஆணையம் குறிப்பிட்டது, ஆனால் ப்ளூ ஸ்டாருக்குப் பிந்தைய அச்சுறுத்தல்களைப் புறக்கணிப்பதில் முக்கிய தோல்வி இருந்தது என்பதை வலியுறுத்தியது.

உடனடி அரசியல் பின்விளைவு

1981 ஆம் ஆண்டு நாடாளுமன்றத்தில் நுழைந்த ஒப்பீட்டளவில் அனுபவமற்ற அரசியல்வாதியுமான ராஜீவ் காந்தி, இந்திய தேசிய காங்கிரஸ் நாடாளுமன்றக் கட்சியின் தலைவராக ஒருமனதாகத் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டு, அக்டோபர் 31, 1984 அன்று, தனது தாயார் படுகொலை செய்யப்பட்ட சில மணி நேரங்களுக்குப் பிறகு பிரதமராகப் பதவியேற்றார். இந்த விரைவான மாற்றம், தேசிய அளவில் உடனடி ஸ்திரமின்மை இல்லாமல் காங்கிரஸ் ஆட்சியின் தொடர்ச்சியை உறுதி செய்தது, இருப்பினும் இது தேசிய துக்கம் மற்றும் அதிகரித்த பாதுகாப்பு கவலைகளுக்கு மத்தியில் ராஜீவை தலைமைத்துவத்திற்குத் தள்ளியது. படுகொலையைத்

தொடர்ந்து வந்த நாட்களில், இந்தியா முழுவதும், குறிப்பாக டெல்லியில், பரவலான சீக்கிய எதிர்ப்பு வன்முறை வெடித்தது, அங்கு ஒழுங்கமைக்கப்பட்ட கும்பல்கள் சீக்கிய சமூகங்களை குறிவைத்து தன்னிச்சையான கலவரங்கள் என்று விவரிக்கப்பட்டதை விட படுகொலைகள் என்று விவரிக்கின்றன. அக்டோபர் 31 முதல் நவம்பர் 3, 1984 வரை, டெல்லியில் மட்டும் 2,146 சீக்கியர்கள் கொல்லப்பட்டதாக மதிப்பிடப்பட்டுள்ளது, மத்திய உள்துறை அமைச்சர் மாநிலங்களவையில் வெளியிட்ட அறிக்கையில், நாடு முழுவதும் மொத்த இறப்புகள் 3,000 ஐத் தாண்டின; சொத்துக்கள் முறையாக சூறையாடப்பட்டு எரிக்கப்பட்டன, மேலும் உள்ளூர் காங்கிரஸ் கட்சித் தொழிலாளர்கள் மற்றும் தலைவர்கள் தாக்குதல்களைத் தூண்டுவதில் அல்லது பங்கேற்பதில் ஈடுபட்டதாக அறிக்கைகள் தெரிவிக்கின்றன. இடைக்கால அரசாங்கத்தின் பதில் பாதுகாப்புப் படைகளை அனுப்புவதில் தாமதம், இறப்பு எண்ணிக்கையை அதிகரித்தல் மற்றும் சீக்கிய அந்நியப்படுதலை ஆழப்படுத்துதல் ஆகியவற்றிற்காக விமர்சிக்கப்பட்டது. அரசியல் ரீதியாக, வன்முறை காந்தி குடும்பத்தினருக்கும் காங்கிரசுக்கும் ஒரு அனுதாப அலையைத் தூண்டியது, கட்சியை ஆபரேஷன் ப்ளூ ஸ்டாருடன் தொடர்புடைய சீக்கிய தீவிரவாதத்தின் பலியாக சித்தரித்தது. 8 வது மக்களவைக்கான தேர்தல்கள் முன்கூட்டியே நடத்தப்பட்டு டிசம்பர் 24, 27 மற்றும் 28, 1984 ஆகிய தேதிகளில் நடத்தப்பட்டன. தேசிய துயரத்தையும் சீக்கிய எதிர்ப்பு உணர்வையும் பயன்படுத்தி, காங்கிரஸ் (ஐ) ஒரு மகத்தான வெற்றியைப் பெற்றது, போட்டியிட்ட 514 இடங்களில் 414 இடங்களைப் பெற்றது - மூன்றில் இரண்டு பங்கு பெரும்பான்மை. ராஜீவ் காந்தியின் பிரச்சாரம் நவீனமயமாக்கல், இளைஞர்கள் மற்றும் ஊழல் எதிர்ப்பு சொல்லாட்சியை வலியுறுத்தியது, ஆனால் ஆய்வாளர்கள் வெற்றியின் பெரும்பகுதியை கொள்கை உள்ளடக்கத்தை விட படுகொலைக்குப் பிந்தைய " அனுதாபக் காரணி" என்று கூறுகின்றனர், எதிர்க்கட்சி குழப்பம் மற்றும் கலவரங்களின் விளைவுகள் காங்கிரஸ் எதிர்ப்பு அணிதிரட்டலை அடக்கின. இந்தத் தேர்தல் வெற்றி ராஜீவின் அதிகாரத்தை உறுதிப்படுத்தியது, டிசம்பர் 31, 1984 அன்று அவரது முதல் அமைச்சரவை பதவியேற்க உதவியது, ஆனால் அது எதிர்காலத்தில் சீக்கியர்களின் அவநம்பிக்கை மற்றும் கலவரங்களின் திட்டமிடல் குறித்த விசாரணைகளுக்கும் விதைகளை விதைத்தது.

மரபுரிமை மற்றும் மதிப்பீடுகள்

கோரப்பட்ட சாதனைகள்

ஜனதா கட்சியின் சீர்குலைவுகளைத் தொடர்ந்து, இரண்டாவது இந்திரா காந்தி அமைச்சரவை (1980–1984) பொருளாதார ஸ்திரத்தன்மையை எடுத்துக்காட்டுகிறது. 1981–1982 முதல் 1985–1986 வரை, கட்டுப்படுத்தப்பட்ட பணவீக்கம் ஆண்டுதோறும் சராசரியாக 6.5% ஆக இருந்ததாக அரசாங்க அறிக்கைகள் வலியுறுத்தின . 1950 களில் முறையான கண்காணிப்பு தொடங்கியதிலிருந்து மிகக் குறைந்த நீடித்த விகிதமாக இது இருந்தது. ஆதரவாளர்கள் இதற்கு நடைமுறை பணவியல் கொள்கைகள் மற்றும் 1980 இல் வணிக சார்பு மனப்பான்மை மாற்றம் காரணமாகக் கூறினர், இது மாநில மேற்பார்வையைப் பராமரிக்கும் அதே வேளையில் தனியார் நிறுவனத்தை ஆதரித்தது, துரிதப்படுத்தப்பட்ட வளர்ச்சிக்கான அடித்தளத்தை அமைத்தது. உண்மையான மொத்த உள்நாட்டு உற்பத்தி வளர்ச்சி இந்த காலகட்டத்தில் ஆண்டுக்கு சராசரியாக 5.5% ஆக இருந்தது, 1980 இல் 6.7%, 1981 இல் 6.0%, 1982 இல் 3.5%, 1983 இல் 7.3% மற்றும் 1984 இல் 3.8% என்ற விகிதங்களுடன், முந்தைய தசாப்தங்களின் தேக்கமடைந்த 3–4% " இந்து விகிதம்" ஐ விட அதிகமாக இருந்தது மற்றும் முந்தைய பசுமைப் புரட்சி முதலீடுகளிலிருந்து தொழில்துறை விரிவாக்கம் மற்றும் விவசாய உற்பத்தித்திறன் ஆதாயங்களுக்கு வரவு வைக்கப்பட்டுள்ளது. வறுமை எதிர்ப்பு முயற்சிகள் ஒரு முக்கிய கோரிக்கையை உருவாக்கியது, இதில் நில சீர்திருத்தங்கள், கிராமப்புற

வீட்டுவசதி, வேலைவாய்ப்பு உருவாக்கம் மற்றும் சமத்துவமின்மையை எதிர்த்துப் போராடுவதற்கும் தன்னம்பிக்கையை அதிகரிப்பதற்கும் சுத்தமான நீர், நீர்ப்பாசனம் மற்றும் கல்வி ஆகியவற்றை இலக்காகக் கொண்ட இருபது அம்சத் திட்டத்தின் மறுமலர்ச்சி மற்றும் 1982 திருத்தம் ஆகியவை அடங்கும். கால்நடைகள் மற்றும் சிறு நிறுவனங்கள் போன்ற வருமானம் ஈட்டும் சொத்துக்களை வளர்ப்பதற்காக 1984 ஆம் ஆண்டுக்குள் 10 மில்லியனுக்கும் அதிகமான கிராமப்புற குடும்பங்களுக்கு மானியங்கள் மற்றும் கடன் வழங்குவதற்காக, நிலமற்ற தொழிலாளர்களுக்கு வேலை உத்தரவாதம் அளிக்க 1980 இல் தேசிய கிராமப்புற வேலைவாய்ப்புத் திட்டம் (NREP) தொடங்கப்பட்டதுடன், இந்தக் காலகட்டத்தில் விரிவாக்கப்பட்ட ஒருங்கிணைந்த கிராமப்புற மேம்பாட்டுத் திட்டத்தை (IRDP) அரசாங்கம் விளம்பரப்படுத்தியது. இவை " கரிபி ஹட்டாவோ" (வறுமையை ஒழித்தல்) என்ற ஆணையை நிறைவேற்றுவதாக முன்வைக்கப்பட்டன, மேலும் இலக்கு மானியங்கள் மற்றும் வங்கிச் சேவை மூலம் கிராமப்புற வேலையின்மையில் அளவிடக்கூடிய குறைப்புகளை அதிகாரப்பூர்வ தரவுகள் கூறுகின்றன, இது 1970களில் 10% ஆக இருந்த தேசிய சேமிப்பு விகிதங்களை 1980களில் 20% ஆக அதிகரித்தது. விரிவாக்கப்பட்ட கிராமப்புற கடன் அணுகல் மூலம்.[128] வெளியுறவுக் கொள்கையில், 1983 ஆம் ஆண்டு அணிசேரா இயக்க உச்சிமாநாட்டை புதுதில்லியில் நடத்தியதன் மூலம் அணிசேரா கொள்கையை வலுப்படுத்தியதாக அமைச்சகம் கூறியது , இது இந்தியாவின் உலகளாவிய அந்தஸ்தை வலுப்படுத்தியது மற்றும் பனிப்போர் பதட்டங்களுக்கு மத்தியில் வளர்ச்சி உதவி உறுதிமொழிகளைப் பெற்றது. உள்நாட்டில், சாதனைகள் சமூக நீதி நடவடிக்கைகளுடன் இணைக்கப்பட்டன , அதாவது பொது விநியோக முறைகள் மூலம் மேம்படுத்தப்பட்ட உணவுப் பாதுகாப்பு மற்றும் விவசாய உற்பத்தி வளர்ச்சி தன்னிறைவை ஆதரிக்கிறது, நிதிக் கட்டுப்பாடுகள் இருந்தபோதிலும் இவை சமமான வளர்ச்சியை வளர்த்தன என்று ஆதரவாளர்கள் வாதிடுகின்றனர்.

அனுபவ விமர்சனங்களும் நீண்டகால விளைவுகளும்

இரண்டாவது இந்திரா காந்தி அமைச்சரவையின் பொருளாதாரக் கொள்கைகள், அதிக பொது முதலீடு மற்றும் ஒழுங்குமுறை கட்டுப்பாடுகளால் வகைப்படுத்தப்பட்ட அரசு ஆதிக்கம் செலுத்தும் மாதிரியைத் தக்கவைத்துக் கொண்டன , ஆனால் அனுபவ தரவுகள் வரையறுக்கப்பட்ட உற்பத்தித்திறன் ஆதாயங்களையும் பெருகிவரும் பெரிய பொருளாதார ஏற்றத்தாழ்வுகளையும் வெளிப்படுத்துகின்றன. 1980 முதல் 1984 வரை உண்மையான மொத்த உள்நாட்டு உற்பத்தி வளர்ச்சி சராசரியாக ஆண்டுதோறும் 5.5% ஆக இருந்தது , 1980 இல் 6.7% , 1981 இல் 6.0%, 1982 இல் 3.5%, 1983 இல் 7.3% மற்றும் 1984 இல் 3.8% என ஆண்டு விகிதங்களுடன் , 1970 களின் தேக்கமடைந்த " இந்து விகிதத்தை" மிதமாக மீறியது, ஆனால் தொடர்ச்சியான உரிமக் கட்டுப்பாடுகள் மற்றும் திறமையற்ற வள ஒதுக்கீடு காரணமாக பரந்த அடிப்படையிலான செயல்திறன் மேம்பாடுகளாக மொழிபெயர்க்கத் தவறிவிட்டது . எண்ணெய் அதிர்ச்சிகள் மற்றும் நிதி விரிவாக்கம் காரணமாக 1983 இல் பணவீக்கம் 12.6% ஆக உயர்ந்தது , அதே நேரத்தில் மொத்த நிதிப் பற்றாக்குறைகள் மொத்த உள்நாட்டு உற்பத்தியில் 6-7% சுற்றி இருந்தன, ஓரளவு பண வசதி மூலம் நிதியளிக்கப்பட்டது, இது செலுத்துதல் சமநிலை அழுத்தங்கள் மற்றும் ஒத்திவைக்கப்பட்ட கட்டமைப்பு சீர்திருத்தங்களை அதிகப்படுத்தியது. காந்தியின் கீழ் வளர்ச்சி சார்பு கொள்கை மாற்றங்களில் பகுப்பாய்வு செய்யப்பட்ட இந்த வடிவங்கள், தாராளமயமாக்கலை விட குறுகிய கால விரிவாக்கத்திற்கு முன்னுரிமை அளித்தன , 1980 க்குப் பிறகுதான் உற்பத்தித்திறன் அதிகரிப்புக்கு பங்களித்தன, ஆனால் முறையான மாற்றத்தை விட தற்காலிக உரிமம் நீக்க நடவடிக்கைகளில் வேரூன்றின . பொருளாதார முடிவெடுப்பதை மையப்படுத்துவது கூட்டாட்சி நிதி சுயாட்சி மற்றும் ஊக்கமளிக்கும் ஆதரவை

எவ்வாறு குறைமதிப்பிற்கு உட்படுத்தியது என்பதை விமர்சனங்கள் எடுத்துக்காட்டுகின்றன , எதிர்க்கட்சி தலைமையிலான கூட்டங்களுக்கு மத்தியில் மாநில அரசாங்கங்கள் மத்திய இடமாற்றங்களை அதிகளவில் நம்பியிருந்தன - 1980 முதல் 1984 வரை பிரிவு 356 இன் கீழ் ஒன்பது நிகழ்வுகள் - பொதுத்துறை நிறுவனங்களில் திறமையின்மை மற்றும் ஊழலை வளர்த்தன. நீண்ட காலமாக, இந்த பற்றாக்குறைகள் 1991 நெருக்கடியில் குவிந்தன, அங்கு இந்தியாவின் வெளிநாட்டு இருப்பு இரண்டு வார இறக்குமதிகளை மட்டுமே ஈடுகட்ட சரிந்தது, 1980 களின் அரசு தலைமையிலான கட்டமைப்பிலிருந்து பெறப்பட்ட கடினத்தன்மைக்கு ஒரு திருத்தமாக IMF கட்டளையிட்ட தாராளமயமாக்கலை அவசியமாக்கியது . பஞ்சாபில் , அமைச்சகத்தின் ஊசலாடும் அணுகுமுறை - அகாலி கோரிக்கைகளுக்கு ஆரம்ப சலுகைகள் மற்றும் அதைத் தொடர்ந்து ஆபரேஷன் ப்ளூ ஸ்டார் (ஜூன் 1984) இராணுவ விரிவாக்கம் - அனுபவ ரீதியாக போர்க்குணத்தை மோசமாக்கியது, 1988 ஆம் ஆண்டு வாக்கில் பொதுமக்கள் மற்றும் போராளிகளின் இறப்புகள் ஆண்டுதோறும் நூற்றுக்கணக்கானவையிலிருந்து 2,000 க்கும் அதிகமாக அதிகரித்தன, 1990 களின் நடுப்பகுதி வரை கிளர்ச்சியை நீடித்தன, மேலும் ஒட்டுமொத்தமாக 20,000-30,000 உயிர்களை இழந்தன. பொற்கோயில் மீதான தாக்குதல் மிதவாத சீக்கியர்களை அந்நியப்படுத்தியது , காலிஸ்தானி தீவிரமயமாக்கல் மற்றும் பொருளாதார சீர்குலைவைத் தூண்டியது, ஊரடங்கு உத்தரவுகள் மற்றும் இடம்பெயர்வுகளுக்கு மத்தியில் பஞ்சாபின் விவசாய உற்பத்தி தேசிய போக்குகளுடன் ஒப்பிடும்போது தேக்கமடைந்தது, மக்கள்தொகை மாற்றங்கள் மற்றும் தொடர்ச்சியான வகுப்புவாத அவநம்பிக்கை உள்ளிட்ட நீண்டகால வடுக்கள் 2000 களில் அவ்வப்போது வன்முறையால் நிரூபிக்கப்பட்டன. நிறுவன ரீதியாக, தீவிரப்படுத்தப்பட்ட மையமயமாக்கல், மாநிலக் கட்சிகளை காங்கிரஸ் உயர் கட்டளைகளுக்கு அடிபணியச் செய்வதன் மூலம் கூட்டாட்சியை அரித்தது, கூட்டுறவு நிர்வாகத்தைக் குறைத்து, 1984 க்குப் பிறகு தேசிய அரசியலை துண்டு துண்டாகப் பிரித்த பிராந்திய பின்னடைவை உருவாக்கியது, கூட்டணி சகாப்தங்களுக்கும் காங்கிரஸின் தேர்தல் ஆதிக்கத்திலிருந்து வீழ்ச்சிக்கும் வழிவகுத்தது. நிறுவன ஸ்திரத்தன்மையின் மீதான இந்த தனிப்பயனாக்கப்பட்ட ஆட்சியின் மரபு , ராஜீவ் காந்தியின் வம்ச வாரிசுரிமையால் இயக்கப்படும் சிதைவைத் தடுக்கத் தவறியதால், இறுதியில் 1990 களின் அரசியல் மறுசீரமைப்புகள் துண்டு துண்டாக மாறும் அபாயங்கள் இருந்தபோதிலும் பல கட்சி கூட்டாட்சியை நோக்கி அவசியமாக்கியது .

இந்திரா காந்தி அரசாங்கத்தின் உள்நாட்டுக் கொள்கை

1966 முதல் 1977 வரையிலும், 1980 முதல் 1984 வரையிலும் பிரதமர் பதவி வகித்த இந்திரா காந்தி அரசாங்கத்தின் உள்நாட்டுக் கொள்கை , ஒரு சோசலிச கட்டமைப்பின் கீழ் பொருளாதாரம் மற்றும் சமூகத்தில் விரிவான அரசு தலையீட்டைக் கொண்டிருந்தது, வறுமை ஒழிப்பு, விவசாய தன்னிறைவு மற்றும் மையப்படுத்தப்பட்ட கட்டுப்பாட்டை முன்னுரிமைப்படுத்தியது, அதே நேரத்தில் சர்ச்சைக்குரிய 1975-1977 அவசரநிலை அரசியலமைப்பு உரிமைகளை நிறுத்தி, கடுமையான நடவடிக்கைகளை அமல்படுத்தியது. 1969 ஆம் ஆண்டு 50 கோடிக்கு மேல் வைப்புத்தொகை கொண்ட 14 பெரிய வணிக வங்கிகளை தேசியமயமாக்கியது, விவசாயம் மற்றும் சிறு தொழில்கள் போன்ற முன்னுரிமைத் துறைகளுக்கு கடனை திருப்பிவிடுவதை நோக்கமாகக் கொண்டது, 1970 களின் நடுப்பகுதியில் கிராமப்புற வங்கி அணுகலை 7,000 இலிருந்து 30,000 க்கும் மேற்பட்ட கிளைகளாக விரிவுபடுத்தியது, ஆனால் அரசியல் கடன் அழுத்தங்கள் காரணமாக திறமையின்மை மற்றும் செயல்படாத சொத்துக்களை வளர்த்தது. விவசாயத்தில் , அரசாங்கம் பசுமைப் புரட்சியை கலப்பின விதைகள், நீர்ப்பாசன விரிவாக்கம் மற்றும் மானியங்கள் மூலம் துரிதப்படுத்தியது, 1965-66 இல் 72

மில்லியன் டன்னாக இருந்த உணவு தானிய உற்பத்தியை 1970-71 இல் 108 மில்லியன் டன்னாக உயர்த்தியது, தன்னிறைவை அடைந்தது மற்றும் பஞ்சங்களைத் தடுத்தது, இருப்பினும் நன்மைகள் பெரிய பஞ்சாப் மற்றும் ஹரியானா விவசாயிகளுக்குச் சென்றன , பிராந்திய ஏற்றத்தாழ்வுகள் மற்றும் நிலத்தடி நீர் குறைப்பை அதிகரித்தன. " கரிபி ஹடாவோ " (வறுமையை நீக்குதல்) பதாகையின் கீழ் சமூகக் கொள்கைகள் நில உச்சவரம்பு சீர்திருத்தங்கள், 1971 இல் முன்னாள் சுதேச அரசுகளுக்கான தனியுரிமைப் பணப்பைகளை ஒழித்தல் மற்றும் ஆக்கிரமிப்பு குடும்பக் கட்டுப்பாடு ஆகியவற்றை உள்ளடக்கியது , ஆனால் செயல்படுத்தல் பெரும்பாலும் கட்டாய தந்திரோபாயங்களை நம்பியிருந்தது, அவசரநிலையின் கட்டாய கருத்தடை இயக்கங்களில் உச்சக்கட்டத்தை அடைந்தது, 6 மில்லியனுக்கும் அதிகமான தனிநபர்களை, முதன்மையாக ஏழைகளை இலக்காகக் கொண்டது, இது பரவலான அதிருப்தியைத் தூண்டியது மற்றும் காந்தியின் 1977 தேர்தல் தோல்விக்கு பங்களித்தது. இந்தக் காலகட்டத்தில், தொழில்துறை உரிமக் கட்டுப்பாடுகள் மற்றும் பணவீக்க ஏற்றத்தாழ்வுகள் ஆகியவற்றால் தடைபட்ட மொத்த உள்நாட்டு உற்பத்தி வளர்ச்சி ஆண்டுதோறும் சராசரியாக 3.5% ஆக இருந்தது. அவசரநிலை , சர்வாதிகார ஆணையின் மூலம் வேலைநிறுத்தங்கள் மற்றும் பணவீக்கத்தை தற்காலிகமாகக் கட்டுப்படுத்தியது, ஆனால் ஜனநாயக அரிப்புக்கு வழிவகுத்தது, பத்திரிகை தணிக்கை மற்றும் 100,000 க்கும் மேற்பட்ட எதிர்ப்பாளர்களை விசாரணையின்றி தடுத்து வைத்தல் ஆகியவை இதில் அடங்கும். இந்தக் கொள்கைகள் நிலையான நிறுவன சீர்திருத்தங்களை விட குறுகிய கால அரசியல் ஒருங்கிணைப்பின் காரணமான முன்னுரிமையை பிரதிபலித்தன, தொடர்ச்சியான அதிகாரத்துவ தடைகளுக்கு மத்தியில் சமத்துவம் மற்றும் வளர்ச்சியில் கலவையான விளைவுகளை அளித்தன.

பொருளாதாரக் கொள்கைகள்

தொழில்கள் மற்றும் வங்கிகளின் தேசியமயமாக்கல்

ஜூலை 19, 1969 அன்று, இந்திரா காந்தி தலைமையிலான அரசாங்கம், 50 கோடிக்கு மேல் வைப்புத்தொகை கொண்ட 14 முக்கிய வணிக வங்கிகளை தேசியமயமாக்கும் ஒரு கட்டளையை வெளியிட்டது , அவை ஒவ்வொன்றும் நாட்டின் வங்கி வைப்புத்தொகையில் தோராயமாக 85% ஐக் கொண்டிருந்தன. இலக்கு வைக்கப்பட்ட நிறுவனங்களில் அலகாபாத் வங்கி , பாங்க் ஆஃப் இந்தியா , பாங்க் ஆஃப் பரோடா மற்றும் சென்ட்ரல் பாங்க் ஆஃப் இந்தியா ஆகியவை அடங்கும். விவசாயம் மற்றும் சிறு தொழில்கள் போன்ற முன்னுரிமைத் துறைகளுக்கு கடனை திருப்பிவிடுதல், நிதியில் பெரிய தொழில்துறை நிறுவனங்களின் செல்வாக்கைக் கட்டுப்படுத்துதல் மற்றும் வங்கி சேவைகளை பின்தங்கிய கிராமப்புறங்களுக்கு விரிவுபடுத்துதல், அதன் மூலம் பொருளாதார ஏற்றத்தாழ்வுகளை நிவர்த்தி செய்தல் போன்ற காந்தியின் சோசலிச நிகழ்ச்சி நிரலுடன் இந்த நடவடிக்கை ஒத்துப்போனது . தேசியமயமாக்கல் உடனடி சட்ட சவால்களை எதிர்கொண்டது; உச்ச நீதிமன்றம் ஆரம்பத்தில் ஆர்.சி. கூப்பர் எதிர் யூனியன் ஆஃப் இந்தியா வழக்கில், போதுமான இழப்பீடு மற்றும் அரசியலமைப்பின் பிரிவுகள் 14 மற்றும் 19 இன் கீழ் அடிப்படை உரிமைகளை மீறுவதாகக் கூறி, இந்த அவசரச் சட்டத்தை அரசியலமைப்பிற்கு முரணானது என்று அறிவித்தது. இதற்கு பதிலளிக்கும் விதமாக, ஆகஸ்ட் 1969 இல் நாடாளுமன்றம் வங்கி நிறுவனங்கள் (கையகப்படுத்துதல் மற்றும் நிறுவனங்களை மாற்றுதல்) சட்டத்தை நிறைவேற்றியது, இது புத்தக மதிப்பின் அடிப்படையில் நியாயமான இழப்பீட்டை வழங்குவதன் மூலமும் , வங்கி சொத்துக்களை கையகப்படுத்த அரசாங்கத்திற்கு அங்கீகாரம் அளிப்பதன் மூலமும் இந்த கவலைகளை நிவர்த்தி செய்தது. இந்தச் சட்டம் மேலும் நீதித்துறை ஆய்வுகளைத் தாங்கி, இந்தத் துறையின் மீதான அரசின் கட்டுப்பாட்டை உறுதிப்படுத்தியது. 1970 ஆம் ஆண்டில், அரசாங்கம் இதேபோன்ற கட்டமைப்பின் கீழ்

கூடுதலாக ஆறு வங்கிகளை தேசியமயமாக்கியது, 1980 ஆம் ஆண்டில் மொத்த பொதுத்துறை வங்கிகளின் எண்ணிக்கையை 20 ஆகக் கொண்டு வந்தது. வங்கித் துறையைத் தாண்டி, காந்தியின் நிர்வாகம் வள ஒதுக்கீடு மற்றும் சுயசார்பை மேம்படுத்த முக்கிய தொழில்களில் தேசியமயமாக்கலைத் தொடர்ந்தது . மே 1971 இல், கோக்கிங் நிலக்கரி சுரங்கங்கள் அவசரச் சட்டம் மூலம் தேசியமயமாக்கப்பட்டன, அதைத் தொடர்ந்து 1973 இல் கோக்கிங் அல்லாத நிலக்கரி சுரங்கங்கள், அதிகரித்து வரும் தொழில்துறை தேவையின் மத்தியில் எஃகு மற்றும் மின் துறைகளுக்கு நிலையான விநியோகத்தை உறுதி செய்வதற்காக கோல் இந்தியா லிமிடெட்டின் கீழ் உற்பத்தியை ஒருங்கிணைத்தன. செப்டம்பர் 20, 1972 அன்று, பொது காப்பீடு தேசியமயமாக்கப்பட்டது, 107 நிறுவனங்களை நான்கு அரசுக்கு சொந்தமான நிறுவனங்களாக (பொது காப்பீட்டுக் கழகம் உட்பட) இணைத்து உள்கட்டமைப்பு போன்ற தேசிய வளர்ச்சி இலக்குகளை நோக்கி பிரீமியங்களை செலுத்தியது . இந்த நடவடிக்கைகள் ஒரு பரந்த மாநில அணுகுமுறையை பிரதிபலித்தன, இருப்பினும் அவை தனியார் உரிமையாளர்களுக்கு இழப்பீட்டு கொடுப்பனவுகளை உள்ளடக்கியது, வங்கிகளுக்கு மட்டும் சராசரியாக 60 கோடி. இந்தக் கொள்கைகளின் அனுபவ மதிப்பீடுகள் கலவையான விளைவுகளை வெளிப்படுத்துகின்றன. 1969க்குப் பிறகு, பொதுத்துறை வங்கிகள் 1980களில் மொத்த விற்பனை நிலையங்களில் 22% இலிருந்து 50% க்கும் அதிகமாக கிராமப்புற கிளைகளை விரிவுபடுத்தின, இது கிராமப்புற வறுமை விகிதங்களைக் குறைத்தது - அதிக கிளை வளர்ச்சியைக் கொண்ட மாவட்டங்கள் 2000 ஆம் ஆண்டில் 5-10% குறைந்த வறுமை நிகழ்வுகளைக் கண்டன, சமூக வங்கி ஆணைகளின் பொருளாதார அளவீட்டு பகுப்பாய்வுகளின்படி. வைப்புத்தொகை 1969 இல் 4,600 கோடியிலிருந்து 1979 இல் 20,000 கோடிக்கு மேல் உயர்ந்தது, விவசாயத்திற்கான கடன் மொத்த கடனில் 2% இலிருந்து 15% ஆக உயர்ந்தது. இருப்பினும், இந்த நடவடிக்கைகள் திறமையின்மையை வளர்த்ததாக விமர்சகர்கள் வாதிடுகின்றனர், அரசியல் தலையீடு மானியக் கடன், செயல்படாத சொத்துக்கள் மற்றும் தனியார் சகாக்களுடன் ஒப்பிடும்போது மெதுவான கடன் வளர்ச்சிக்கு வழிவகுத்தது; காந்தியின் வாக்காளர் தளத்தை ஒருங்கிணைப்பதில் அரசியல் ஆதாயங்கள் இருந்தபோதிலும், போட்டி மற்றும் புதுமைகளை அடக்கியதால் ஏற்பட்ட பொருளாதார தோல்வியாக ஒரு பகுப்பாய்வு கருதுகிறது. தொழில்துறை தேசியமயமாக்கல்கள் இதேபோல் உற்பத்தி அளவை முன்னுரிமைப்படுத்தின - நிலக்கரி உற்பத்தி 1979 வாக்கில் 50% உயர்ந்தது - ஆனால் உற்பத்தித்திறன் பின்னடைவின் விலையில், மாநில ஏகபோகங்கள் அதிகாரத்துவ தாமதங்களையும் குறைந்த முதலீட்டையும் எதிர்கொண்டன.

விவசாய முயற்சிகள் மற்றும் பசுமைப் புரட்சி

1965-66 வறட்சியைத் தொடர்ந்து ஏற்பட்ட நாள்பட்ட பற்றாக்குறை மற்றும் வெளிநாட்டு உதவி சார்புநிலையை எதிர்கொள்ள உணவு தானிய உற்பத்தியை அதிகரிப்பதை நோக்கமாகக் கொண்ட விவசாய தொழில்நுட்பங்கள் மற்றும் கொள்கைகளின் தொகுப்பான பசுமைப் புரட்சியை இந்திரா காந்தி அரசாங்கம் துரிதப்படுத்தியது . ஜனவரி 1966 இல் பதவியேற்றவுடன், நிர்வாகம் எம்.எஸ். சுவாமிநாதன் போன்ற விஞ்ஞானிகளால் உருவாக்கப்பட்ட அதிக மகசூல் தரும் வகை (HYV) விதைகளுக்கு உறுதியளித்தது , விரிவாக்கப்பட்ட இரசாயன உர பயன்பாடு மற்றும் பல பயிர் நடைமுறைகளுடன். 1965 ஆம் ஆண்டில் ஆரம்ப கோதுமை HYV அறிமுகங்களின் அடிப்படையில் இந்த முயற்சிகள் கட்டமைக்கப்பட்டன, ஆனால் நான்காவது ஐந்தாண்டுத் திட்டத்தின் (1969-1974) கீழ் தேசிய அளவில் அளவிடப்பட்டன, கோதுமை மற்றும் அரிசி போன்ற பிரதான பயிர்களுக்கு முன்னுரிமை அளிக்க பாசனப் பகுதிகளை வலியுறுத்தியது . உத்தியின் மையத்தில் உள்ளீட்டு மானியங்கள் மற்றும் நிறுவன ஆதரவு ஆகியவை இருந்தன: உர மானியங்கள் 1966 க்கு முந்தைய மிகக் குறைந்த அளவுகளிலிருந்து கூர்மையாக உயர்ந்து 1970

களின் முற்பகுதியில் 50% க்கும் அதிகமான செலவுகளை ஈடுகட்டின, அதே நேரத்தில் குழாய் கிணறு தத்தெடுப்பை ஊக்குவிப்பதற்காக பாசன பம்புகளுக்கான மின்சார கட்டணங்கள் குறைவாகவே வைக்கப்பட்டன, குறிப்பாக பஞ்சாப் மற்றும் ஹரியானாவில். கோதுமைக்கான குறைந்தபட்ச ஆதரவு விலைகள் (MSP) 1965 இல் அறிமுகப்படுத்தப்பட்டு காந்தி ஆட்சிக் காலத்தில் விரிவுபடுத்தப்பட்டன, விவசாயிகள் ஊதிய விகிதங்களைப் பெறுவதை உறுதி செய்யும் கொள்முதல் நடவடிக்கைகள் மூலம், 1965 இல் நிறுவப்பட்ட இந்திய உணவுக் கழகத்தின் ஆதரவுடன். நீர்ப்பாசனப் பரப்பளவு, கட்டளைப் பகுதி மேம்பாடு மற்றும் கால்வாய்த் திட்டங்கள் மூலம் விரிவடைந்தது, 1966 இல் 18 மில்லியன் ஹெக்டேராக இருந்த நிகர பாசனப் பரப்பை 1977 இல் 26 மில்லியனாக அதிகரித்தது. HYV விதைகளுக்கு உறுதியான ஈரப்பதம் மற்றும் விளிம்பு விவசாயிகளுக்கு கிடைக்காத உள்ளீடுகள் தேவைப்பட்டதால், இந்த நடவடிக்கைகள் கடன் மற்றும் நீர் அணுகலுடன் பெரிய நில உரிமையாளர்களுக்கு சாதகமாக அமைந்தன. உற்பத்தி ஆதாயங்கள் கணிசமானவை, பஞ்ச அபாயங்களைத் தவிர்த்து, தாங்கல் இருப்பு குவிப்பை சாத்தியமாக்கியது: மொத்த உணவு தானிய உற்பத்தி 1965-66 இல் 72 மில்லியன் டன்னிலிருந்து 1970-71 இல் 108 மில்லியன் டன்னாக உயர்ந்தது, 1977-78 இல் 132 மில்லியன் டன்களை எட்டியது, கோதுமை விளைச்சல் பதிலளிக்கக்கூடிய பகுதிகளில் ஹெக்டேருக்கு 1.3 டன்னிலிருந்து 2.5 டன்னுக்கு மேல் மூன்று மடங்காக அதிகரித்ததால் உந்தப்பட்டது. அரிசி உற்பத்தியும் படிப்படியாக, பத்தாண்டுகளில் 30 மில்லியன் டன்னிலிருந்து 48 மில்லியன் டன்னாக வளர்ந்தது. 1970 ஆம் ஆண்டு வாக்கில் விதைகள், கடன் மற்றும் சந்தைப்படுத்தல் ஆகியவற்றை ஒருங்கிணைக்கும் தொகுப்பு நீட்டிப்பு சேவைகள் மூலம் தேசிய கோதுமை உபரியில் 60% க்கும் அதிகமான பங்களிப்பை பஞ்சாப் அளித்து, மையப்பகுதியாக உருவெடுத்தது. காந்தியின் காங்கிரஸ் கட்சிக்குள் இருந்த சோசலிச பிரிவுகள் உட்பட விமர்சகர்கள், கிழக்கு நெல் வளரும் பகுதிகள் மற்றும் வறண்ட நிலப் பகுதிகள் தேக்கமடைந்த நிலையில், சிறு விவசாயிகள் உள்ளீட்டு செலவுகள் மற்றும் போதுமான நில சீர்திருத்தங்களால் கடனை எதிர்கொண்ட நிலையில், இந்த மாதிரி கோதுமை பெல்ட்களில் உள்ள முதலாளித்துவ விவசாயிகளுக்கு பயனளிப்பதன் மூலம் கிராமப்புற ஏற்றத்தாழ்வுகளை அதிகப்படுத்தியதாக வாதிட்டனர் . சுற்றுச்சூழல் ரீதியாக, பஞ்சாபில் உள்ள குறைக்கப்பட்ட நீர்நிலைகளை தீவிரமான குழாய் கிணறு உந்தி, ரீசார்ஜ் செய்வதை விட அதிகமாக, உப்புத்தன்மை மற்றும் நீர் தேங்குவதை வளர்த்தது, அதே நேரத்தில் உரத்தின் அதிகப்படியான பயன்பாடு மண்ணின் ஊட்டச்சத்து ஏற்றத்தாழ்வுகளுக்கு பங்களித்தது. ஆயினும்கூட, தொழில்நுட்பத்தின் மூலம் மகசூலை அதிகரிப்பதில் கொள்கையின் காரண முக்கியத்துவம் இந்தியாவை தன்னம்பிக்கை நோக்கி மாற்றியது, 1966 இல் 10 மில்லியன் டன்களில் இருந்து PL-480 இறக்குமதியை 1971 ஆம் ஆண்டுக்குள் கிட்டத்தட்ட பூஜ்ஜியமாகக் குறைத்தது, இருப்பினும் நீண்டகால நிலைத்தன்மைக்கு அடுத்தடுத்த சரிசெய்தல்கள் தேவைப்பட்டன.

வறுமை ஒழிப்பு மற்றும் மறுபகிர்வு முயற்சிகள்

இந்திரா காந்தியால் தொடங்கப்பட்ட " கரிபி ஹடாவோ " (வறுமையை ஒழிப்போம்) முழக்கம், மறுபகிர்வு நடவடிக்கைகள் மற்றும் அரசின் தலையீடு மூலம் பொருளாதார சமத்துவமின்மையின் மீதான நேரடித் தாக்குதலாக அவரது அரசாங்கத்தின் வறுமை ஒழிப்பு உத்தியை வடிவமைத்தது . இந்த மக்கள் ஆதரவு வேண்டுகோள், நுகர்வு நிலைகளை குறிவைத்து, கடன், உணவு மானியங்கள் மற்றும் வேலைவாய்ப்புத் திட்டங்கள் உள்ளிட்ட பரந்த அளவிலான சீர்திருத்தங்களை உறுதியளிப்பதன் மூலம் கிராமப்புற ஏழைகள் மற்றும் ஓரங்கட்டப்பட்ட குழுக்களை மேம்படுத்துவதை வலியுறுத்தியது. இருப்பினும், இந்த முழக்கத்தின் செயல்படுத்தல் மையப்படுத்தப்பட்ட திட்டமிடலை பெரிதும் நம்பியிருந்தது, இது பணவீக்கம் மற்றும் உணவுப்

பற்றாக்குறை போன்ற தொடர்ச்சியான பொருளாதார சவால்களுக்கு மத்தியில், நிலையான வளர்ச்சியை விட குறுகிய கால மறுபகிர்வுக்கு முன்னுரிமை அளித்தது. தொடர்ச்சியான வறுமை மற்றும் தேர்தல் அழுத்தங்களுக்கு பதிலளிக்கும் விதமாக , காந்தியின் நிர்வாகம் ஜூலை 1, 1975 அன்று அவசரகால காலத்தில், சமூக-பொருளாதார மறுபகிர்வுக்கான விரிவான வரைபடமாக இருபது அம்ச திட்டத்தை அறிமுகப்படுத்தியது . குத்தகைதாரர்கள் மற்றும் நிலமற்ற தொழிலாளர்களுக்கு நில மறுபகிர்வை துரிதப்படுத்துதல், கொத்தடிமை தொழிலாளர்களை ஒழித்தல், கிராமப்புற ஏழைகளுக்கு வீடுகள் கட்டுதல், வேலைவாய்ப்பு உருவாக்கத்திற்கான சிறு அளவிலான தொழில்களை ஊக்குவித்தல் மற்றும் குறைந்த வருமானம் கொண்ட குடும்பங்களைப் பாதிக்கும் பணவீக்கத்தைக் கட்டுப்படுத்த அத்தியாவசியப் பொருட்களின் விலைக் கட்டுப்பாடுகளை அமல்படுத்துதல் ஆகியவை முக்கிய கூறுகளில் அடங்கும். கிராமப்புறங்களில் குடிநீர் , சுகாதாரம் மற்றும் குறைந்தபட்ச ஊட்டச்சத்து தேவைகளை வழங்குதல் போன்ற குறிப்பிட்ட இலக்குகளுடன், சமத்துவத்தை வளர்ப்பதற்காக பொதுச் செலவினங்களில் சிக்கனம் மற்றும் நிர்வாகத்தில் தொழிலாளர் பங்கேற்பை இந்த திட்டம் கட்டாயப்படுத்தியது . கிராமப்புற கடன் அணுகலை விரிவுபடுத்திய முந்தைய வங்கி தேசியமயமாக்கல்களை அடிப்படையாகக் கொண்டு, ஏழ்மையான குயின்டைல்களுக்கு நேரடியாக பயனளிப்பதை நோக்கமாகக் கொண்ட இந்த நடவடிக்கைகள், அதிகாரத்துவ செயல்படுத்தல் பெரும்பாலும் நோக்கம் கொண்ட பயனாளிகளை விட அரசியல் கூட்டாளிகளுக்கு சாதகமாக இருந்தது. இந்த முயற்சிகளின் அனுபவ விளைவுகள் மிதமானதாகவும் சீரற்றதாகவும் இருந்தன, வறுமை விகிதங்கள் 1970களின் நடுப்பகுதியில் நுகர்வு அளவீடுகளின் அடிப்படையில் சுமார் 50-60% என அதிகமாக மதிப்பிடப்பட்டன - கிராமப்புற வீட்டுவசதி மற்றும் மின்மயமாக்கல் போன்ற பகுதிகளில் உறுதியான முன்னேற்றம் இருப்பதாகக் கூறப்பட்ட போதிலும் . இந்தத் திட்டத்தின் கீழ் கொண்டுவரப்பட்ட கட்டுப்படுத்தப்பட்ட பொருளாதாரக் கொள்கைகள், 1968-70 ஆம் ஆண்டில் சராசரியாக 6% ஆக இருந்த தொழில்துறை வளர்ச்சியை 1971-74 ஆம் ஆண்டில் 3% ஆகக் குறைத்து, வேலையின்மையை அதிகப்படுத்தி, தனியார் முதலீடு மற்றும் செயல்திறனைத் தடுத்து நீண்டகால வறுமைக் குறைப்பைக் குறைத்தன. சில கிராமப்புற வேலைவாய்ப்புத் திட்டங்கள் தற்காலிக நிவாரணத்தை அளித்தாலும், ஊழல், கட்டாய அமலாக்கம் (குடும்பக் கட்டுப்பாடு இணக்கத்துடன் நன்மைகளை இணைப்பது உட்பட) மற்றும் விவசாய உற்பத்தித் தடைகளைத் தீர்க்கத் தவறியது போன்ற முறையான பிரச்சினைகள் மறுபகிர்வின் காரண தாக்கத்தை மட்டுப்படுத்தின, தொடர்ச்சியான பொருளாதார நெருக்கடிகளுக்கு மத்தியில் " கரிபி ஹட்டாவோ " என்பது மாற்றத்தை விட சொல்லாட்சிக் கலையாக மாறியது. 1970 களில் பரந்த வறுமைக் குறைவு, இலக்கு மறுபகிர்வை விட சாதகமான பருவமழை மற்றும் பசுமைப் புரட்சி ஆதாயங்கள் போன்ற வெளிப்புற காரணிகளால் அதிகம் ஏற்பட்டது என்பதை சுயாதீன பகுப்பாய்வுகள் எடுத்துக்காட்டுகின்றன , இது பெரும்பாலும் சுயசார்பை வளர்க்காமல் சந்தைகளை சிதைத்தது.

நிர்வாக மற்றும் நிறுவன சீர்திருத்தங்கள்

அதிகாரம் மற்றும் கூட்டாட்சி உறவுகளை மையப்படுத்துதல்

1967 தேர்தல்களுக்குப் பிறகு அரசியல் ரீதியாக பிளவுகளை எதிர்கொண்ட இந்திரா காந்தி அரசாங்கம், பல மாநில சட்டமன்றங்களின் கட்டுப்பாட்டை காங்கிரஸ் இழந்தது, மத்திய தலைமைக்கு விசுவாசத்தை உறுதி செய்வதற்காக கட்சி அமைப்பை மறுசீரமைப்பதன் மூலம் மையப்படுத்தலைத் தொடர்ந்தது. 1969 ஆம் ஆண்டு காங்கிரஸ் கட்சியில் ஏற்பட்ட பிளவைத் தொடர்ந்து , விசுவாசிகளை நியமிப்பதன் மூலமும், அதிருப்தி பிரிவுகளை ஓரங்கட்டுவதன் மூலமும் காந்தி மாநில அலகுகள் மீதான கட்டுப்பாட்டை ஒருங்கிணைத்தார், இது பிராந்திய தலைவர்களை புது தில்லியின் உத்தரவுகளுக்கு திறம்பட அடிபணியச் செய்தது. எதிர்க்கட்சி

சவால்களைத் தடுக்க உயர் கட்டளை அடிக்கடி மாநில விவகாரங்களில் தலையிட்டதால், இந்த உள் கட்சி மையப்படுத்தல் ஆட்சிக்கு நீட்டிக்கப்பட்டது. அரசியலமைப்பு நடவடிக்கைகள், குறிப்பாக அவசரநிலையின் போது இயற்றப்பட்ட 1976 ஆம் ஆண்டின் 42 வது திருத்தச் சட்டத்தின் மூலம், மத்திய அதிகாரத்தை மேலும் நிலைநிறுத்தின . இந்தத் திருத்தம் மாநிலப் பட்டியலிலிருந்து பல பாடங்களை ஒரே நேரத்தில் பட்டியலுக்கு மாற்றியது , இது மாநில விவகாரங்களில் அதிக நாடாளுமன்ற மேற்பார்வையை சாத்தியமாக்கியது, மேலும் உள் குழப்பங்கள் குறித்து மாநிலங்களை வழிநடத்த மையம் அனுமதிக்கும் வகையில் பிரிவு 257A ஐ அறிமுகப்படுத்தியது. சில சந்தர்ப்பங்களில் பாராளுமன்ற ஒப்புதல் இல்லாமல் பிரிவு 356 இன் கீழ் ஜனாதிபதி ஆட்சியின் காலத்தை ஆறு மாதங்களிலிருந்து ஒரு வருடமாக நீட்டித்தது , மேலும் மாநிலங்கள் மத்திய உத்தரவுகளுக்கு இணங்கத் தவறினால் மத்திய தலையீட்டை எளிதாக்க பிரிவு 365 ஐ திருத்தியது. இந்த மாற்றங்கள் அடிப்படை உரிமைகளை விட மாநிலக் கொள்கையின் வழிகாட்டுதல் கோட்பாடுகளுக்கு முன்னுரிமை அளிப்பதன் மூலமும், அரசியலமைப்புத் திருத்தங்களை நீதித்துறை மறுஆய்வு செய்வதை கட்டுப்படுத்துவதன் மூலமும் கூட்டாட்சி சமநிலையை அரித்தன , இதன் மூலம் நிர்வாக ஆதிக்கத்தை அதிகரித்தன. பிரிவு 356 ஐப் பயன்படுத்துவது கூட்டாட்சி உறவுகளில் உள்ள அழுத்தத்தை எடுத்துக்காட்டுகிறது, எதிர்க்கட்சி தலைமையிலான நிர்வாகங்களை பதவி நீக்கம் செய்ய அரசாங்கம் பல மாநிலங்களில் ஜனாதிபதி ஆட்சியை விதித்தது. 1966 மற்றும் 1977 க்கு இடையில், இதுபோன்ற திணிப்புகள் தோராயமாக 39 முறை நிகழ்ந்தன, பெரும்பாலும் தேர்தல் தோல்விகள் அல்லது உள் உறுதியற்ற தன்மையைத் தொடர்ந்து உத்தரபிரதேசம் , பீகார் மற்றும் தமிழ்நாடு போன்ற மாநிலங்களில் காங்கிரஸ் அல்லாத அரசாங்கங்களை குறிவைத்தன. குறிப்பிடத்தக்க நிகழ்வுகளில் 1970 இல் உத்தரபிரதேசத்தில் ஐக்கிய முன்னணி அரசாங்கத்தை நீக்கியது மற்றும் 1976 இல் தமிழ்நாட்டில் திமுக ஆட்சி ஆகியவை அடங்கும் , இது அரசியலமைப்பு முறிவு காரணமாக நியாயப்படுத்தப்பட்டது, ஆனால் அனுதாபமுள்ள நிர்வாகிகளை நியமிக்க ஒரு பக்கச்சார்பான சூழ்ச்சிகள் என்று விமர்சிக்கப்பட்டது. அவரது இரண்டாவது பதவிக் காலத்திலும் தொடர்ந்த இந்தப் போக்கு, அவரது பிரதமர் பதவிகளில் 356வது பிரிவை சுமார் 48 முறை பயன்படுத்தியது, இது மாநிலங்கள் மீது " இரும்புப் பிடி" என்ற உணர்வை வளர்த்தது மற்றும் பிராந்தியத் தலைவர்களிடமிருந்து எதிர்ப்பைத் தூண்டியது. இந்தக் கொள்கைகள் மத்திய-மாநில இயக்கவியலைக் கடுமையாக்கின, 1974-1975 ஜெயபிரகாஷ் நாராயண் இயக்கத்தின் போது பீகார் மற்றும் குஜராத்தில் எதிர்க்கட்சிகள் ஆளும் மாநிலங்களுடனான மோதல்களால் இது நிரூபிக்கப்பட்டது , அங்கு மத்திய தலையீடுகள் அதிக சுயாட்சிக்கான கோரிக்கைகளைத் தூண்டின. பொருளாதார மற்றும் சமூக எழுச்சிகளுக்கு மத்தியில் தேசிய ஒற்றுமையைப் பராமரிக்க மையப்படுத்தல் அவசியம் என்று ஆதரவாளர்கள் வாதிட்டாலும், அது புறநிலையாக மாநில நிதி மற்றும் நிர்வாக சுதந்திரத்தைக் குறைத்தது , இந்தக் காலகட்டத்தில் இந்தியாவின் கூட்டாட்சி கட்டமைப்பில் மிகவும் ஒற்றையாட்சி சாய்வுக்கு பங்களித்தது.

அதிகாரத்துவ மற்றும் தேர்தல் மாற்றங்கள்

இந்திரா காந்தியின் நிர்வாகம், அரசியல் நடுநிலைமை மீதான வழக்கமான முக்கியத்துவத்திலிருந்து விலகி, அரசாங்கத்தின் சோசலிச நோக்கங்கள் மற்றும் தேசிய வளர்ச்சி இலக்குகளுடன் அரசு ஊழியர்களை இணைப்பதை வலியுறுத்திய " உறுதியான அதிகாரத்துவம்" என்ற கருத்தை ஊக்குவிப்பதன் மூலம் அதிகாரத்துவத்தை மறுவடிவமைக்க முயன்றது. 1969 ஆம் ஆண்டு காங்கிரஸ் கட்சியில் ஏற்பட்ட பிளவைத் தொடர்ந்து இந்தக் கருத்து முக்கியத்துவம் பெற்றது. காந்தி 1969 நவம்பரில் பரந்த நிர்வாக சீர்திருத்தத்தின் ஒரு பகுதியாக " தேசிய நோக்கங்களுக்கு உறுதியளிக்கப்பட்ட மற்றும் நமது சமூகத் தேவைகளுக்கு பதிலளிக்கக்கூடிய ஒரு

நிர்வாகப் பணியாளர்"யின் அவசியத்தை வெளிப்படுத்தினார். வங்கி தேசியமயமாக்கல் மற்றும் வறுமை ஒழிப்பு போன்ற கொள்கைகளுக்கு அதிகாரத்துவ ஆதரவை உறுதி செய்வதை இந்தக் கொள்கை நோக்கமாகக் கொண்டிருந்தது, ஆனால் அது பாரபட்சமற்ற தன்மையை விட ஆளும் ஆட்சியின் சித்தாந்தத்திற்கு விசுவாசத்தை வெகுமதி அளிப்பதன் மூலம் சிவில் சேவையை திறம்பட அரசியல்மயமாக்கியது. இந்தக் கண்ணோட்டத்தை செயல்படுத்த, அரசாங்கம் அடிக்கடி மூத்த அதிகாரிகளை மாற்றி, தடையாக இருப்பவர்கள் அல்லது போதுமான அளவு சீரமைக்கப்படாதவர்கள் என்று கருதப்படுபவர்களை இடமாற்றம் செய்தது அல்லது பதவி இறக்கம் செய்தது, இதன் மூலம் அதிக இணக்கமான நிர்வாகிகளை நிறுவியது. குறிப்பிடத்தக்க எடுத்துக்காட்டுகளில் ஆகஸ்ட் 1981 மறுசீரமைப்பு அடங்கும், இதில் குறைந்தது மூன்று மூத்த செயலாளர்கள் கீழ் பதவிகளுக்கு மாற்றப்பட்டனர் அல்லது மறுபரிசீலனை செய்யப்பட்டனர், மேலும் 1983 இல் பதவிக்காலம் அல்லது நீட்டிப்புகள் காலாவதியான அதிகாரிகளை ஓய்வு பெற உத்தரவு பிறப்பிக்கப்பட்டது, இது அதிகாரத்துவ படிநிலையை இலக்காகக் கொண்டது. இந்த நடவடிக்கைகள் பிரதமர் அலுவலகத்தின் கீழ் கட்டுப்பாட்டை மையப்படுத்தி நிறுவன எதிர்ப்பைக் குறைத்தன, இருப்பினும் அவை இந்திய நிர்வாக சேவையின் சுதந்திரத்தை அரித்தன, முகஸ்துதி மற்றும் நீண்டகால நிர்வாக திறமையின்மையை வளர்த்தன. தேர்தல் முன்னணியில், காந்தியின் அரசாங்கம் குறுகிய கால புகழ் ஆதாயங்களைப் பெறுவதற்காக தேசிய தேர்தல்களை மூலோபாய ரீதியாக முன்னெடுப்பதன் மூலம் நிறுவப்பட்ட நடைமுறைகளிலிருந்து விலகிச் சென்றது, குறிப்பாக 1970 டிசம்பரில் மக்களவையைக் கலைத்தது - அதன் பதவிக்காலம் முடிவதற்கு கிட்டத்தட்ட ஒரு வருடம் முன்பு - மற்றும் மார்ச் 1971 இல் தேர்தல்களை நடத்தியது, இது அவரது காங்கிரஸ் (ஆர்) பிரிவுக்கு 352 இடங்களின் பெரும்பான்மையை அளித்தது. இந்த ஆரம்பகால கலைப்பு மக்களவைத் தேர்தல்களை மாநில சட்டமன்ற சுழற்சிகளிலிருந்து பிரித்தது, இது முன்னர் மிகவும் நெருக்கமாக இணைந்திருந்தது, தேசியமயமாக்கலுக்குப் பிந்தைய உணர்வு போன்ற சாதகமான நிலைமைகளின் மத்தியில் மத்திய நிர்வாகத்திற்கு அவ்வப்போது வாக்குகளை வழங்க உதவியது, ஆனால் சுதந்திரத்தில் கற்பனை செய்யப்பட்ட ஒத்திசைக்கப்பட்ட வாக்கெடுப்புகளின் அரசியலமைப்பு தாளத்தை சீர்குலைத்தது. இத்தகைய சூழ்ச்சிகள், பிரிவு 85 இன் கீழ் சட்டப்பூர்வமாக அனுமதிக்கப்பட்டாலும், அரசியல் தேவைகளுக்கு முன்னுரிமை அளித்தன, துண்டு துண்டான தேர்தல் நாட்காட்டிகளுக்கு பங்களித்தன, இது தேர்தல் முறைமைகள் அல்லது பிரதிநிதித்துவத்தில் தொடர்புடைய சட்டமன்ற சீர்திருத்தங்கள் இல்லாமல் தேர்தல் ஆணையத்தில் செலவுகள் மற்றும் தளவாடச் சுமைகளை அதிகரித்தது . அவசரநிலைக்கு முந்தைய காலத்தில், வாக்குரிமை வயது மாற்றங்கள் அல்லது தொகுதி எல்லை நிர்ணயம் போன்ற பெரிய சட்டரீதியான தேர்தல் சீர்திருத்தங்கள் எதுவும் இயற்றப்படவில்லை, அதிகரித்து வரும் மக்கள் பிரச்சாரத்தின் மத்தியில், முதலில் வந்தவர்-பின்னர்-பின்னர்-பின்னர் முறையை அப்படியே விட்டுவிட்டன.

சமூக மற்றும் கலாச்சாரக் கொள்கைகள்

நில சீர்திருத்தங்கள் மற்றும் சலுகைகளை ஒழித்தல்

நிலமற்ற தொழிலாளர்கள் மற்றும் குறு விவசாயிகளுக்கு உபரி நிலத்தை மறுபகிர்வு செய்வதற்காக, முந்தைய மாநில அளவிலான முயற்சிகளை அடிப்படையாகக் கொண்டு, ஆனால் சீரான தன்மைக்கான புதுப்பிக்கப்பட்ட மத்திய அழுத்தத்துடன், விவசாய நிலங்களுக்கு உச்சவரம்பு வரம்புகளை விதிப்பதன் மூலம் இந்திரா காந்தி அரசாங்கம் முதன்மையாக நில சீர்திருத்தங்களை மேற்கொண்டது. 1969 ஆம் ஆண்டில், காந்தி மாதிரி சட்டம் குறித்த ஒருமித்த கருத்தை வளர்ப்பதற்காக நில சீர்திருத்தங்கள் குறித்த முதலமைச்சர்களின் மாநாட்டைக் கூட்டினார் , நிலத்தின் தரம் மற்றும் நீர்ப்பாசனத்தைப் பொறுத்து பொதுவாக 10 முதல் 54 ஏக்கர்

வரை உச்சவரம்புகளை குறைக்கவும் , குத்தகை பாதுகாப்புகள் மற்றும் உபரி கையகப்படுத்துதலை விரைவுபடுத்தவும் மாநிலங்களை வலியுறுத்தினார். இது அவரது 1971 தேர்தல் முழக்கமான " கரிபி ஹடாவோ " உடன் ஒத்துப்போனது, வறுமை ஒழிப்புக்கு நில மறுபகிர்வு அவசியம் என்று வடிவமைத்தது, இருப்பினும் பெரிய நில உரிமையாளர்களுக்கு சாதகமாக வேரூன்றிய கிராமப்புற அரசியல் நலன்கள் காரணமாக மாநில இணக்கம் மாறுபட்டது. செயல்படுத்தல் குறிப்பிடத்தக்க ஏய்ப்பு தந்திரங்களை எதிர்கொண்டது, குடும்ப உறுப்பினர்களிடையே நிலங்களை கற்பனையாகப் பிரித்தல் மற்றும் பினாமி (பினாமி) இடமாற்றங்கள் உட்பட, இதன் விளைவாக குறைந்தபட்ச உண்மையான மறுபகிர்வு ஏற்பட்டது; 1970களின் நடுப்பகுதியில், அறிவிக்கப்பட்ட உபரியின் ஒரு பகுதி மட்டுமே - தேசிய அளவில் 5 மில்லியன் ஏக்கருக்கும் குறைவான பயனாளிகள் அடையப்பட்டதாக மதிப்பிடப்பட்டது, உத்தரபிரதேசம் போன்ற மாநிலங்கள் தாமதங்கள் மற்றும் ஓட்டைகளை எடுத்துக்காட்டுகின்றன, அவை உயரடுக்கு கட்டுப்பாட்டைப் பாதுகாத்தன. 1975-1977 அவசரநிலையின் போது , 20-புள்ளி திட்டம் உச்சவரம்புகளை காலக்கெடுவுடன் அமல்படுத்துதல், உபரி நிலத்தை விநியோகித்தல் மற்றும் நிலமற்ற வீடுகளுக்கு வீட்டு மனைகள் வழங்குதல் ஆகியவற்றை கட்டாயப்படுத்துவதன் மூலம் முயற்சிகளை தீவிரப்படுத்தியது, இது சில பிராந்தியங்களில் உபரியை துரிதப்படுத்த வழிவகுத்தது, ஆனால் விகிதாசாரமாக நில உரிமை பாதுகாப்பை அதிகரிக்காமல் கிராமப்புற மக்களை அந்நியப்படுத்தும் கட்டாய முறைகள். அரசியல் யதார்த்தவாதம் விவசாய லாபிகளுடன் சமரசங்களை ஆணையிட்டதால், கொள்கை சொல்லாட்சியுடன் ஒப்பிடும்போது நில சமத்துவமின்மையில் மிகக் குறைவான மாற்றங்களை ஏற்படுத்தியதால், அனுபவ விளைவுகள் கட்டுப்படுத்தப்பட்டன. விவசாய நடவடிக்கைகளுக்கு இணையாக, முன்னாள் சுதேச ஆட்சியாளர்களுக்கான சலுகைகளை ஒழிப்பதன் மூலம் அரசாங்கம் நிலப்பிரபுத்துவ எச்சங்களை குறிவைத்தது. 26 வது செப்டம்பர் 28, 1971 அன்று அரசியலமைப்பு திருத்தச் சட்டம், சுமார் 565 முன்னாள் ஆட்சியாளர்களுக்கு ஆண்டுக்கு சுமார் 5.8 கோடி ரூபாய் செலுத்தும் தனிப்பட்ட பணப்பைகளை நிறுத்தியது - மேலும் அவை நிறுத்தப்படுவதற்கான நீதித்துறை சவால்களைத் தடுத்தது, அதே நேரத்தில் பரம்பரை பட்டங்கள் அல்லது ஆட்சியாளர்களை அதிகாரப்பூர்வமாக அங்கீகரிப்பதைத் தடை செய்தது. சமத்துவக் கொள்கைகள் மற்றும் நிதி விவேகத்தின் அடிப்படையில் காந்தி இந்த நடவடிக்கையை நியாயப்படுத்தினார், பிரிவுகள் 291 மற்றும் 362 இன் கீழ் முந்தைய ஒருங்கிணைப்பு ஒப்பந்தங்களை மீறி, இந்தத் திருத்தம் தவிர்க்கப்பட்டது; பிரிவு 363A ஐச் சேர்த்தது அத்தகைய பொறுப்புகளை வெளிப்படையாக முடிவுக்குக் கொண்டு வந்தது. இது காலனித்துவ சகாப்தத்திலிருந்து பெறப்பட்ட குறியீட்டு மற்றும் பொருளாதார சலுகைகளை தீர்க்கமாக குறைத்தது, இருப்பினும் இது பாதிக்கப்பட்ட குடும்பங்களிலிருந்து சட்ட எதிர்ப்பைத் தூண்டியது, சோசலிச மையவாதம் மற்றும் எஞ்சிய உயரடுக்கு உரிமைகளுக்கு இடையிலான பதட்டங்களை அடிக்கோடிட்டுக் காட்டியது.

குடும்பக் கட்டுப்பாடு மற்றும் மக்கள் தொகை கட்டுப்பாடு

1960களின் பிற்பகுதியில் தொடங்கி, பிரதமர் இந்திரா காந்தியின் கீழ் இந்திய அரசாங்கம் குடும்பக் கட்டுப்பாடு முயற்சிகளை தீவிரப்படுத்தியது , 1952 இல் தொடங்கப்பட்ட முந்தைய திட்டங்களை அடிப்படையாகக் கொண்டது, விரைவான மக்கள்தொகை வளர்ச்சி வளங்களை பாதிக்கும் என்ற கவலைகளுக்கு மத்தியில் . நான்காவது ஐந்தாண்டுத் திட்டத்தின் போது (1969–1974), கொள்கைகள் தன்னார்வ கருத்தடை ஊக்கத்தொகைகளை வலியுறுத்தின, ஆனால் உட்கொள்ளல் குறைவாகவே இருந்தது, 1970 ஆம் ஆண்டு வாக்கில் ஆண்டுதோறும் சுமார் 3.7 மில்லியன் கருத்தடைகள் மட்டுமே இருந்தன, இது உலக வங்கி போன்ற சர்வதேச நன்கொடையாளர்களால் பாதிக்கப்பட்டு மிகவும் தீவிரமான நடவடிக்கைகளுக்கான

அழைப்புகளைத் தூண்டியது, இது கருத்தடை முகாம்களை ஆதரிக்க 1972 மற்றும் 1980 க்கு இடையில் $66 மில்லியன் கடன்களை வழங்கியது. ஜூன் 25, 1975 அன்று அவசரநிலை பிரகடனம் செய்யப்பட்டது, காந்தியின் மகன் சஞ்சய் தலைமையிலான கட்டாய மக்கள்தொகை கட்டுப்பாட்டிற்கு மாற்றத்தை குறித்தது , அவர் கருத்தடை ஒதுக்கீட்டை பூர்த்தி செய்ய மாநில அதிகாரிகளுக்கு லட்சிய இலக்குகளை நிர்ணயித்தார், பெரும்பாலும் வேலை இழப்பு அல்லது உரிமங்கள் மற்றும் ரேஷன்கள் போன்ற சேவைகளை மறுக்கும் அச்சுறுத்தல்கள் மூலம் செயல்படுத்தப்பட்டது. 1976 ஆம் ஆண்டில் மட்டும், சுமார் 6.2 மில்லியன் ஆண்கள் வாஸெக்டமிக்கு உட்படுத்தப்பட்டனர், முதன்மையாக ஏழைகள், கிராமப்புற மக்கள் மற்றும் முஸ்லிம்கள் போன்ற சிறுபான்மையினரை இலக்காகக் கொண்டு , நவம்பர் 6, 1976 அன்று, ஒரே நேரத்தில் நூற்றுக்கணக்கானவர்கள் கட்டாயமாக கருத்தடை செய்யப்பட்டனர். ஒட்டுமொத்தமாக, 1975-1977 அவசரநிலையின் போது , 10.7 மில்லியனுக்கும் அதிகமான நபர்கள் - பெரும்பாலும் ஆண்கள் - கருத்தடை செய்யப்பட்டனர், அதிகாரப்பூர்வ இலக்குகளை விட 60% அதிகமாக, போதுமான மருத்துவ வசதிகள், பயிற்சி பெறாத பணியாளர்கள் மற்றும் ஒதுக்கீட்டை பூர்த்தி செய்ய கைதுகள் மற்றும் அடிகள் உட்பட உடல் ரீதியான வற்புறுத்தல் அறிக்கைகள் மூலம். இந்த நடவடிக்கைகள் கருவுறுதல் விகிதங்களில் குறுகிய கால குறைப்புகளை அளித்தன, ஆனால் உத்தரபிரதேசம் மற்றும் பீகார் போன்ற மாநிலங்களில் இருந்து அரசாங்க பதிவுகள் மற்றும் நேரில் கண்ட சாட்சிகளின் கணக்குகளில் ஆவணப்படுத்தப்பட்டுள்ளபடி, செப்சிஸ் மற்றும் மோசமான அறுவை சிகிச்சைக்குப் பிந்தைய பராமரிப்பு காரணமாக நூற்றுக்கணக்கான இறப்புகள் உட்பட குறிப்பிடத்தக்க மனித செலவில் . இந்தப் பிரச்சாரத்தின் எதிர்விளைவு, அதன் சர்வாதிகார நடைமுறையின் மீதான பரவலான அதிருப்தியால் தூண்டப்பட்டு, மார்ச் 1977 இல் காங்கிரஸ் கட்சியின் தேர்தல் தோல்விக்கு பங்களித்தது, அதன் பிறகு ஜனதா கட்சி அரசாங்கம் ஒதுக்கீட்டை அகற்றி ஊக்கத்தொகை அடிப்படையிலான அணுகுமுறைகளுக்கு மாறியது. நீண்டகால பகுப்பாய்வுகள், கட்டாய உந்துதல் குடும்பக் கட்டுப்பாட்டில் பொதுமக்களின் நம்பிக்கையை அரித்துவிட்டது , இது 1977 க்குப் பிறகு திட்ட பங்கேற்பில் தற்காலிக சரிவுக்கு வழிவகுத்தது என்பதைக் குறிக்கிறது, இருப்பினும் ஒட்டுமொத்த கருத்தடை பரவல் இறுதியில் 1980 களில் குறைவான ஊடுருவும் முறைகள் மூலம் அதிகரித்தது .

மொழி மற்றும் பிராந்திய தங்குமிடக் கொள்கைகள்

இந்திரா காந்தி அரசாங்கம் 1967 ஆம் ஆண்டு அலுவல் மொழிகள் சட்டத்தைத் திருத்துவதன் மூலம் மொழியியல் பதட்டங்களை நிவர்த்தி செய்தது, ஆங்கிலத்தை படிப்படியாக அகற்றுவதற்கான ஒரு நிலையான காலக்கெடு இல்லாமல், இந்தி மற்றும் ஆங்கிலம் இரண்டையும் ஒன்றியத்தின் அலுவல் மொழிகளாக தொடர்ந்து பயன்படுத்துவதை உறுதி செய்தது. இந்த நடவடிக்கை, இந்தி மொழி பேசாத பிராந்தியங்களில், குறிப்பாக தென் மாநிலங்களில், 1965 ஆம் ஆண்டு அரசியலமைப்பு இந்தி மொழியை மட்டும் ஏற்றுக்கொள்வதற்கான காலக்கெடுவைத் தொடர்ந்து இந்தி திணிக்கப்படுவதாகக் கருதப்பட்டதற்கு எதிரான போராட்டங்களுக்கு பதிலளித்தது . இந்தத் திருத்தம் கூட்டாட்சி மட்டத்தில் இருமொழிவாதத்தைப் பராமரித்தது, மாநில நிர்வாகங்களில் பிராந்திய மொழிகளின் முதன்மையை அனுமதித்தது, அதே நேரத்தில் பன்மொழி கட்டமைப்புகள் மூலம் தேசிய ஒற்றுமையை ஊக்குவித்தது. கல்வியில், 1968 ஆம் ஆண்டு தேசிய கல்விக் கொள்கை மும்மொழி சூத்திரத்தை அறிமுகப்படுத்தியது , இந்தி பேசும் மாநிலங்களில் மாணவர்கள் இந்தி , ஆங்கிலம் மற்றும் மற்றொரு இந்திய மொழியைக் கற்க வேண்டும் என்று கட்டாயப்படுத்தியது, அதே நேரத்தில் இந்தி அல்லாத மாநிலங்கள் தங்கள் பிராந்திய மொழியான இந்தி மற்றும் ஆங்கிலத்தை சேர்க்க வேண்டும். இந்தி ஆதிக்கத்தை அமல்படுத்தாமல் மொழிகளுக்கிடையேயான புரிதல் மற்றும் கலாச்சார ஒருங்கிணைப்பை

வளர்ப்பதை இந்தக் கொள்கை நோக்கமாகக் கொண்டிருந்தது , இருப்பினும் செயல்படுத்தல் வேறுபட்டது மற்றும் தமிழ்நாடு போன்ற மாநிலங்களில் எதிர்ப்பை எதிர்கொண்டது . இது கூட்டாட்சி ஒற்றுமைக்கும் பிராந்திய மொழியியல் அடையாளங்களுக்கும் இடையிலான ஒரு நடைமுறை சமநிலையை பிரதிபலித்தது, முன்னர் ஆட்சியை சீர்குலைத்த கிளர்ச்சிகள் அதிகரிப்பதைத் தணித்தது. பிராந்திய இணக்கத்திற்காக, பிரிவினைவாத அழுத்தங்களைத் தணிக்க அரசாங்கம் மொழியியல் மற்றும் இன அடிப்படையில் மாநில மறுசீரமைப்புகளைத் தொடர்ந்தது. 1966 ஆம் ஆண்டு பஞ்சாப் மறுசீரமைப்புச் சட்டம் பஞ்சாபை பஞ்சாப் பேசும் மாநிலமாகவும் , இந்தி பேசும் ஹரியானாவாகவும் பிரித்தது , இமாச்சலப் பிரதேசத்தின் அந்தஸ்தை மேம்படுத்தியதுடன், பஞ்சாபி சுபாவுக்கான நீண்டகால கோரிக்கைகளை அகாலி தளம் ஏற்றுக்கொண்டது. வடகிழக்கில், 1971 ஆம் ஆண்டு வடகிழக்கு பகுதிகள் (மறுசீரமைப்பு) சட்டம் 1972 இல் மணிப்பூர் , மேகாலயா மற்றும் திரிபுராவை முழு மாநிலமாக உயர்த்தியது, கிளர்ச்சிகளுக்கு மத்தியில் பழங்குடி சுயாட்சிகளை நிவர்த்தி செய்வதற்காக அவற்றை அசாமில் இருந்து பிரித்தது . 1975 ஆம் ஆண்டில் சிக்கிம் ஒரு மாநிலமாக ஒருங்கிணைக்கப்பட்டதில் உச்சக்கட்டத்தை அடைந்த இந்த மாற்றங்கள், 1961 மற்றும் 1975 க்கு இடையில் ஆவணப்படுத்தப்பட்ட பிராந்திய விரிவாக்கங்களால் நிரூபிக்கப்பட்டபடி, மத்திய மேற்பார்வையை வலுப்படுத்தும் அதே வேளையில் பல்வேறு அடையாளங்களுக்கு இடமளித்தன. இத்தகைய வரையறைகள் உடனடி இன மோதல்களைக் குறைத்தன, ஆனால் மையப்படுத்தப்பட்ட நிதி மற்றும் பாதுகாப்புக் கட்டுப்பாடுகள், விரிவான கூட்டாட்சி அதிகாரப் பகிர்வை விட தேசிய ஒருமைப்பாட்டிற்கு முன்னுரிமை அளித்தன .

அவசரகால காலம் (1975-1977)

பிரகடனம், சட்ட அடிப்படை மற்றும் அதிகாரப்பூர்வ பகுத்தறிவு

ஜூன் 25, 1975 அன்று, பிரதமர் இந்திரா காந்தி மற்றும் அவரது அமைச்சர்கள் குழுவின் ஆலோசனையின் பேரில், இந்தியா முழுவதும் தேசிய அவசரநிலையை அறிவித்து, ஜனாதிபதி ஃபக்ருதீன் அலி அகமது ஒரு பிரகடனத்தை வெளியிட்டார். இது மார்ச் 21, 1977 வரை நீடித்த அவசரநிலை ஆட்சியை அமல்படுத்தியதைக் குறித்தது. இந்த பிரகடனத்திற்கான சட்ட அடித்தளம் இந்திய அரசியலமைப்பின் பிரிவு 352 இல் தங்கியிருந்தது, இது இந்தியாவின் பாதுகாப்பு அல்லது அதன் எந்தப் பகுதியும் போர் , வெளிப்புற ஆக்கிரமிப்பு அல்லது உள் கலவரத்தால் அச்சுறுத்தப்படுவதாக திருப்தி அடைந்தால் ஜனாதிபதி அவசரநிலையை அறிவிக்க அதிகாரம் அளித்தது . 1975 ஆம் ஆண்டில், "உள் கலவரம்" என்பதை ஒரு தளமாகச் சேர்த்தது, போருக்கு (1962) அல்லது வெளிப்புற ஆக்கிரமிப்புக்கு (1971) பயன்படுத்தப்பட்ட முந்தைய அவசரநிலைகளிலிருந்து வேறுபட்ட ஒரு பரந்த விளக்க நோக்கத்தை வழங்கியது. பிரகடனம் உள் கலவரத்தை அடிப்படையாகக் குறிப்பிட்டது, பிரிவு 359 இன் கீழ் அடிப்படை உரிமைகளை இடைநிறுத்தவும் நிர்வாக அதிகாரங்களை நீட்டிக்கவும் உதவியது. அதைத் தொடர்ந்து, ஆகஸ்ட் 1, 1975 அன்று இயற்றப்பட்ட 38 வது அரசியலமைப்பு திருத்தச் சட்டம், அத்தகைய பிரகடனங்களை நீதித்துறை மறுஆய்விலிருந்து பின்னோக்கிப் பாதுகாத்து , சட்ட கட்டமைப்பை மேலும் வலுப்படுத்தியது. பிரகடனம் மற்றும் அரசாங்க அறிக்கைகளில் வெளிப்படுத்தப்பட்ட அதிகாரப்பூர்வ பகுத்தறிவு, பரவலான உள் குழப்பங்களிலிருந்து தேசிய பாதுகாப்புக்கு உடனடி அச்சுறுத்தலை மையமாகக் கொண்டது , இதில் திட்டமிடப்பட்ட எதிர்க்கட்சி பிரச்சாரங்கள், வேலைநிறுத்தங்கள் மற்றும் அரசாங்க அதிகாரத்தையும் பொது ஒழுங்கையும் குறைமதிப்பிற்கு உட்படுத்தியதாகக் கூறப்படும் பொருளாதார சீர்குலைவுகள் ஆகியவை அடங்கும். ஜெயபிரகாஷ் நாராயண் போன்ற பிரமுகர்கள் தலைமையிலான அதிகரித்து வரும் போராட்டங்கள், ரயில்வே மற்றும் மாணவர் வேலைநிறுத்தங்கள் முக்கிய துறைகளை முடக்கியது, மற்றும் வெளிநாட்டு

செல்வாக்குகளை உள்ளடக்கிய சதித்திட்டங்கள் மாநிலத்தை சீர்குலைக்க வேண்டுமென்றே முயற்சிப்பதற்கான சான்றாக அரசாங்கம் சுட்டிக்காட்டியது. ஒழுங்கை மீட்டெடுக்கவும், அராஜகத்திற்கு எதிராக தீர்க்கமான நடவடிக்கை எடுக்கவும் இந்த நியாயப்படுத்தல் அவசியம் என்று உருவாக்கப்பட்டது, இந்திரா காந்தி நவம்பர் 7, 1975 அன்று நாட்டு மக்களுக்கு உரையாற்றினார், தனிப்பட்ட அரசியல் நோக்கத்திற்காக அல்லாமல் "சிதைவு சக்திகளுக்கு" ஒரு பதிலாக இந்த நடவடிக்கைகளைப் பாதுகாக்க. இருப்பினும், அலகாபாத் உயர்நீதிமன்றம் ஜூன் 12, 1975 அன்று தேர்தல் முறைகேடுகளின் அடிப்படையில் காந்தியின் ரேபரேலி தேர்தலை செல்லாது என்று தீர்ப்பளித்த நிலையில், தெளிவற்ற " உள் குழப்பம்" பிரிவை இந்த வேண்டுகோள் பயன்படுத்திக் கொண்டதாக விமர்சகர்கள் வாதிட்டனர், இருப்பினும் அதிகாரப்பூர்வ சொற்பொழிவு நீதித்துறை பின்னடைவுகள் குறித்து பரந்த பாதுகாப்பு கட்டாயங்களை வலியுறுத்தியது.

சர்வாதிகார நடவடிக்கைகள் மற்றும் சிவில் உரிமைகள் இடைநீக்கம்

இந்திய அரசியலமைப்பின் பிரிவு 352 இன் கீழ், ஜூன் 25, 1975 அன்று தேசிய அவசரநிலை பிரகடனம் , பிரிவு 14, 21 மற்றும் 22 இல் கோடிட்டுக் காட்டப்பட்டுள்ள தன்னிச்சையான கைது மற்றும் தடுப்புக்காவலுக்கு எதிரான பாதுகாப்புகள் உட்பட முக்கிய சிவில் உரிமைகளை இடைநிறுத்த உதவியது . உள்நாட்டு அச்சுறுத்தல்களுக்கு பதிலளிக்கும் விதமாக அரசாங்கத்தால் நியாயப்படுத்தப்பட்ட இந்த சட்ட அடிப்படை, விசாரணையின்றி பரவலான தடுப்புக் காவல்களை எளிதாக்கியது, முதன்மையாக 1971 ஆம் ஆண்டின் உள்நாட்டுப் பாதுகாப்பு பராமரிப்புச் சட்டம் (MISA) மூலம், தேசியப் பாதுகாப்பின் அடிப்படையில் தனிநபர்களை இரண்டு ஆண்டுகள் வரை தடுத்து வைக்க அனுமதித்தது . [73] ஜூலை 1, 1975 அன்று வெளியிடப்பட்ட ஒரு கட்டளை, கைதிகளுக்கு காரணங்களைத் தெரிவிக்க வேண்டிய அவசியமின்றி தடுப்புக்காவல்களை அனுமதிக்க MISA ஐ மேலும் திருத்தியது, இது சிறைவாசத்தின் தெளிவின்மை மற்றும் கால அளவை அதிகப்படுத்தியது. 21 மாத அவசரநிலை காலத்தில் , மொரார்ஜி தேசாய் , ஜோதிர்மாய் பாசு மற்றும் எல்.கே. அத்வானி போன்ற முக்கிய எதிர்க்கட்சித் தலைவர்கள் உட்பட சுமார் 110,000 பேர் கைது செய்யப்பட்டனர், அவர்களில் பலர் மிசா அல்லது இந்திய பாதுகாப்பு விதிகளின் கீழ் சட்ட உதவி இல்லாமல் தடுத்து வைக்கப்பட்டனர். இந்த நடவடிக்கைகள் அரசியல் எதிரிகள், மாணவர் ஆர்வலர்கள் மற்றும் பத்திரிகையாளர்களை அச்சுறுத்தல்களாகக் கருதி, வழக்கமான நீதித்துறை மேற்பார்வையைத் தவிர்த்து, அதிருப்தியை அடக்கும் அச்சத்தின் சூழலுக்கு பங்களித்தன. ஏ.டி.எம். ஜபல்பூர் எதிர் சிவகாந்த் சுக்லா (ஏப்ரல் 1976) வழக்கில் உச்ச நீதிமன்றத்தின் தீர்ப்பு, அவசரநிலையின் போது, அடிப்படை உரிமைகளை அமல்படுத்துவதற்காக யாரும் நீதிமன்றங்களை அணுக முடியாது என்று அறிவித்ததன் மூலம் இந்த கட்டமைப்பை நிலைநிறுத்தியது , நாடு முழுவதும் ஆட்கொணர்வு பாதுகாப்புகளை திறம்பட ரத்து செய்தது. தணிக்கைக்கு முந்தைய வழிகாட்டுதல்கள் அமல்படுத்தப்பட்ட ஜூன் 26, 1975 முதல் பத்திரிகை சுதந்திரம் கடுமையாக கட்டுப்படுத்தப்பட்டது, வெளியிடப்பட்ட அனைத்து உள்ளடக்கங்களுக்கும் அரசாங்க ஒப்புதலை கட்டாயமாக்கியது மற்றும் டெல்லியின் செய்தித்தாள் அச்சகங்களுக்கு ஒரே இரவில் மின்சாரம் துண்டிக்கப்பட்டது. அரசாங்க நடவடிக்கைகள் குறித்த விமர்சன அறிக்கைகளை அடக்குவதற்கு ஆசிரியர்கள் அறிவுறுத்தல்களை எதிர்கொண்டனர், இதன் விளைவாக பெரும்பாலான ஊடகங்கள் சுய தணிக்கை செய்தன; ஜூன் 28, 1975 அன்று தி இந்தியன் எக்ஸ்பிரஸ் போன்ற செய்தித்தாள்களில் வெற்று தலையங்கப் பக்கங்கள் ஆர்ப்பாட்டங்களில் இடம்பெற்றன. வெளிநாட்டு நிருபர்கள் வெளியேற்றப்பட்டனர் அல்லது கட்டுப்படுத்தப்பட்டனர், மேலும் மாநில கட்டுப்பாட்டின் கீழ் செய்தி நிறுவனங்களை கட்டாயமாக இணைப்பது போன்ற உள்நாட்டு ஊடக

இணைப்புகள், தகவல் ஓட்டத்தை மேலும் மையப்படுத்தின. நிலைத்தன்மைக்கு அவசியமானதாகக் கருதப்பட்ட இந்தக் கட்டுப்பாடுகள், மார்ச் 21, 1977 அன்று அவசரநிலை ரத்து செய்யப்படும் வரை நீடித்தன, அதன் பிறகு 44 வது அரசியலமைப்புத் திருத்தம் (1978) அவசரநிலை அறிவிப்புகளுக்கான காரணங்களைக் குறைப்பதன் மூலம் எதிர்கால நிர்வாகத்தின் எல்லை மீறலைக் கட்டுப்படுத்த முயன்றது.

கட்டாய சமூக பொறியியல் திட்டங்கள்

அவசரநிலையின் போது , இந்திரா காந்தி அரசாங்கம், அவரது மகன் சஞ்சய் காந்தியின் செல்வாக்கின் கீழ் , மக்கள்தொகை கட்டுப்பாடு மற்றும் நகர்ப்புற அழகுபடுத்தல் முயற்சிகளை செயல்படுத்தியது , அவை வற்புறுத்தல் , உள்ளூர் அதிகாரிகள் மீது விதிக்கப்பட்ட ஒதுக்கீடுகள் மற்றும் இணக்கத்தை அடைய அரசாங்க சேவைகள் அல்லது வேலைவாய்ப்பு மறுப்பு அச்சுறுத்தல்கள் ஆகியவற்றை நம்பியிருந்தன. இந்தத் திட்டங்கள் ஏழைகள் மற்றும் ஓரங்கட்டப்பட்டவர்களை இலக்காகக் கொண்டிருந்தன, பெரும்பாலும் சம்மதத்தை புறக்கணித்து, பரவலான மனித உரிமை மீறல்களுக்கு வழிவகுத்தன, இதில் தவறான நடைமுறைகள் மற்றும் வன்முறை வெளியேற்றங்கள் ஆகியவை அடங்கும். மிகவும் பிரபலமானது, 1976 இல் சஞ்சய் காந்தியின் உத்தரவுகளின் கீழ் அதிகரித்த வெகுஜன கருத்தடை பிரச்சாரம் ஆகும், இது வாஸெக்டோமிகள் மூலம் மக்கள்தொகை வளர்ச்சியைக் கட்டுப்படுத்தும் நோக்கில் இருந்தது . அரசாங்கத் தரவுகள் மற்றும் சமகால அறிக்கைகள் அந்த ஆண்டு தோராயமாக 6.2 மில்லியன் ஆண்கள் கருத்தடைக்கு உட்படுத்தப்பட்டதாகக் குறிப்பிடுகின்றன, இது முந்தைய ஆண்டின் 1.4 மில்லியனிலிருந்து கூர்மையான அதிகரிப்பு, ஒதுக்கீட்டைத் தவறியதற்காக அதிகாரிகள் கைது அல்லது பதவி இறக்கத்தை எதிர்கொண்டனர். வற்புறுத்தல் பரவலாக இருந்தது: பங்கேற்பாளர்கள் பண ஊக்கத்தொகை அல்லது கடன் வாக்குறுதிகளால் ஈர்க்கப்பட்டனர், ஆனால் பலர் தற்காலிக முகாம்களில் கட்டாய நடவடிக்கைகள், ரேஷன் கார்டுகளை இழத்தல் அல்லது அவர்கள் மறுத்தால் போலீஸ் துன்புறுத்தலை எதிர்கொண்டனர்; ஹரியானா மற்றும் உத்தரபிரதேசம் போன்ற சில பகுதிகளில் , நிலமற்ற தொழிலாளர்கள் மற்றும் முஸ்லிம்கள் விகிதாசாரமற்ற முறையில் குறிவைக்கப்பட்டனர். அறுவை சிகிச்சைகள் தோல்வியுற்றதால் தொற்றுகள் மற்றும் இறப்புகள் ஏற்பட்டன, 1,000 க்கும் மேற்பட்டோர் இறந்ததாக மதிப்பிடப்பட்டுள்ளது, இருப்பினும் அதிகாரப்பூர்வ புள்ளிவிவரங்கள் எண்ணிக்கையை மறைத்தன. இதற்கு இணையாக, நகர்ப்புற " அழகுபடுத்தும்" இயக்கங்கள் சேரி இடிப்புகளை உள்ளடக்கியது, குறிப்பாக ஏப்ரல் 1976 இல் டெல்லியின் துர்க்மேன் கேட் பகுதியில், போதுமான இடமாற்றம் அல்லது அறிவிப்பு இல்லாமல் புல்டோசர்கள் சுமார் 150,000 குடியிருப்பாளர்கள் வசிக்கும் வீடுகளை இடித்தன. நேரில் கண்ட சாட்சிகளின் கணக்குகள் மற்றும் எதிர்க்கட்சி அறிக்கைகளின்படி, போராட்டக்காரர்கள் மீது போலீசார் துப்பாக்கிச் சூடு நடத்தியதில் குறைந்தது 10-15 பேர் கொல்லப்பட்டனர், அதே நேரத்தில் ஒட்டுமொத்த பிரச்சாரம் நகரங்களை நவீனமயமாக்குவதற்கான " ஆக்கிரமிப்புகளை" அகற்றுவதன் ஒரு பகுதியாக நாடு முழுவதும் கிட்டத்தட்ட 700,000 நபர்களை இடம்பெயர்ந்தது. சுகாதாரம் மற்றும் அழகியலை மேம்படுத்துவதாக நியாயப்படுத்தப்பட்ட இந்த முயற்சிகள் , அரசியல் விசுவாசத்தை விட்டுக்கொடுக்கும் காங்கிரஸ் ஆதரவாளர்களை - உரிய செயல்முறைக்கு முன்னுரிமை அளித்தன , நகர்ப்புற ஏழைகளிடையே வெறுப்பை அதிகரித்தன மற்றும் அரசாங்கத்தின் 1977 தேர்தல் தோல்விக்கு பங்களித்தன. அவசரநிலைக்குப் பிறகு தன்னார்வ வாஸெக்டமி விகிதங்கள் வீழ்ச்சியடைந்து வருவதால், அரசு தலைமையிலான குடும்பக் கட்டுப்பாட்டில் நீண்டகால அவநம்பிக்கை இந்த திட்டங்களின் மரபில் அடங்கும் .

பொருளாதார தலையீடுகள் மற்றும் குறுகிய கால விளைவுகள்

அவசரநிலையின் போது ஒரு முக்கிய பொருளாதார தலையீடாக, இந்திரா காந்தி அரசாங்கம் ஜூலை 1, 1975 அன்று 20- அம்ச திட்டத்தைத் தொடங்கியது. பணவீக்கக் கட்டுப்பாடு, உற்பத்தி அதிகரிப்பு மற்றும் வறுமை ஒழிப்பு ஆகியவற்றை இலக்காகக் கொண்டு , நில உச்சவரம்புகளை அமல்படுத்துதல், நிலமற்ற தொழிலாளர்களுக்கு உபரி நிலத்தை விநியோகித்தல், கொத்தடிமை தொழிலாளர்களை ஒழித்தல், விவசாயத் தொழிலாளர்களுக்கு குறைந்தபட்ச ஊதியத்தை உயர்த்துதல், கிராமப்புற வீட்டுவசதி வழங்குதல், அத்தியாவசியப் பொருட்களுக்கான பொது விநியோக முறைகளை விரிவுபடுத்துதல் மற்றும் பதுக்கல் மற்றும் வரி ஏய்ப்பு போன்ற பொருளாதார குற்றங்களைத் தடுத்தல் போன்ற நடவடிக்கைகள் மூலம் இலக்காகக் கொண்டது. [83] கடத்தல்காரர்கள் மற்றும் வரி ஏய்ப்பாளர்கள் மீதான சோதனைகள் மூலம் கருப்புப் பணத்திற்கு எதிரான தீவிரமான நடவடிக்கைகள், அரசாங்க செலவினங்களில் சிக்கன நடவடிக்கைகள் மற்றும் முன்னுரிமைத் துறைகளுக்கு வங்கி தேசியமயமாக்கலின் கடன் ஒதுக்கீடு போன்ற ஏற்கனவே உள்ள கொள்கைகளை மேம்படுத்துதல் ஆகியவை கூடுதல் தலையீடுகளில் அடங்கும். வேலைநிறுத்தங்கள் மற்றும் தொழிலாளர் அமைதியின்மை இடைநிறுத்தம், தடையற்ற தொழில்துறை செயல்பாடுகள் மற்றும் விவசாய நடவடிக்கைகளை செயல்படுத்துதல் ஆகியவற்றால் இவை எளிதாக்கப்பட்டன. குறுகிய கால விளைவுகள் முந்தைய பொருளாதார நெருக்கடியின் மத்தியில் நிலைத்தன்மையைப் பிரதிபலித்தன, மொத்த தேசிய உற்பத்தி வளர்ச்சி 1974-75 இல் 0.3% இலிருந்து 1975-76 இல் 8.5% ஆக அதிகரித்தது, இதற்கு சாதகமான பருவமழை, தொழில்துறை இடையூறுகள் குறைந்தது மற்றும் கொள்கை அமலாக்கம் ஆகியவை காரணம். எண்ணெய் அதிர்ச்சிகள் மற்றும் விநியோக தடைகள் காரணமாக 1974 இல் 28.6% ஆக உயர்ந்த பணவீக்கம் , 1975 இல் 5.8% ஆகக் கூர்மையாகக் குறைந்து 1976 இல் -7.6% ஆக பணவாட்டத்தைப் பதிவு செய்தது , ஊக எதிர்ப்பு பிரச்சாரங்கள், கொள்கை சார்ந்த கொள்முதலில் இருந்து இடையக பங்குகளில் உணவுப் பொருட்கள் அதிகரித்தது மற்றும் முக்கிய துறைகளில் உற்பத்தி ஆதாயங்கள் ஆகியவற்றின் உதவியுடன். [85] கொள்முதல் ஊக்கத்தொகைகள் மற்றும் கட்டாய சேகரிப்பு முறைகள் காரணமாக இடையக பங்குகள் குவிந்து, உணவு தானிய உற்பத்தி அதிகரித்தது, அதே நேரத்தில் தொழில்துறை உற்பத்தி " ஒழுங்குமுறை" பிரச்சாரங்களால் பயனடைந்தது, இது வராமை மற்றும் வேலை நிறுத்தங்களைக் குறைத்தது.

பொருளாதார குறிகாட்டி	1974-75	1975-76
மொத்த உள்நாட்டு உற்பத்தி வளர்ச்சி (%)	0.3	8.5 ம.நே.
பணவீக்க விகிதம் (CPI, %)	28.6 தமிழ்	5.8 தமிழ்

இருப்பினும், இந்த ஆதாயங்கள் சீரற்றதாகவும் ஓரளவு வெளிப்புறமாகவும் இருந்தன; 1975 பருவமழை மீட்சி விவசாய மீட்சிக்கு கணிசமாக பங்களித்தது, அதே நேரத்தில் அடக்கப்பட்ட ஊதியங்கள் மற்றும் கட்டாய தொழிலாளர் இணக்கம் ஆகியவை அரசு இயக்கும் பொருளாதாரத்தில் அடிப்படை திறமையின்மையை மறைத்தன . ஒழுங்குமுறை அழுத்தங்களின் கீழ் தனியார் முதலீடு தேக்கமடைந்தது, வருவாய் இயக்கிகள் இருந்தபோதிலும் நிதி பற்றாக்குறைகள் நீடித்தன, இது அவசரநிலைக்குப் பிந்தைய தலைகீழ் மாற்றங்களை முன்னறிவித்தது. ஒட்டுமொத்தமாக, இந்தக் காலகட்டத்தில் விநியோக மேலாண்மை மற்றும்

வெளியீட்டு அளவீடுகளில் தந்திரோபாய முன்னேற்றங்கள் காணப்பட்டன, ஆனால் சந்தை சிதைவுகள் மற்றும் நீண்டகால தொழில்முனைவோர் ஊக்கமின்மைகளின் விலையில்.

உள்நாட்டுப் பாதுகாப்பு மற்றும் சட்ட அமலாக்கம்

கிளர்ச்சி எதிர்ப்பு மற்றும் பிராந்திய ஸ்திரத்தன்மை முயற்சிகள்

இந்திரா காந்தி அரசாங்கம், இராணுவ நடவடிக்கைகள் மற்றும் அரசியல் பேச்சுவார்த்தைகள் ஆகியவற்றின் கலவையின் மூலம் உள்நாட்டு கிளர்ச்சிகளை நிவர்த்தி செய்தது, குறிப்பாக கிழக்கு இந்தியாவில் மாவோயிஸ்ட் நக்சலைட் எழுச்சிகள் மற்றும் வடகிழக்கில் பிரிவினைவாத இயக்கங்களை குறிவைத்தது. இந்த முயற்சிகள் தேசிய ஒற்றுமைக்கு ஏற்படும் சவால்களுக்கு மத்தியில் மத்திய அதிகாரத்தை மீட்டெடுப்பதை நோக்கமாகக் கொண்டிருந்தன, காவல்துறை நடவடிக்கைகள் போதுமானதாக இல்லாதபோது துணை ராணுவப் படைகளுடன் இந்திய இராணுவத்தையும் பயன்படுத்தியது. 1967 ஆம் ஆண்டு மேற்கு வங்கத்தில் தொடங்கி வன்முறை விவசாயிகள் கிளர்ச்சிகளுடன் கிராமப்புறங்களுக்கு பரவிய நக்சலைட் கிளர்ச்சிக்கு பதிலளிக்கும் விதமாக, அரசாங்கம் ஜூலை-ஆகஸ்ட் 1971 இல் ஆபரேஷன் ஸ்டீப்பிள்சேஸைத் தொடங்கியது. இந்திய இராணுவம் , மத்திய ரிசர்வ் போலீஸ் படை (CRPF) மற்றும் மாநில காவல்துறையை உள்ளடக்கிய இந்த கூட்டு நடவடிக்கை நக்சலைட் கோட்டைகளை குறிவைத்தது, இதன் விளைவாக 1,000 க்கும் மேற்பட்ட சந்தேக நபர்களைக் கைது செய்து முக்கிய தலைவர்களை நடுநிலையாக்கியது. இந்த நடவடிக்கை இயக்கத்தின் நகர்ப்புற மற்றும் கிராமப்புற தளங்களை கணிசமாக பலவீனப்படுத்தியது, இருப்பினும் இது அதிகப்படியான செயல்களுக்காக விமர்சனங்களை ஈர்த்தது. வடகிழக்கில், நடந்து வரும் நாகா பிரிவினைவாதம், நவம்பர் 11, 1975 அன்று நாகா தேசிய கவுன்சிலின் (NNC) மறைமுகப் பிரிவின் பிரதிநிதிகளுக்கும் இந்திய அரசாங்கத்திற்கும் இடையில் கையெழுத்தான ஷில்லாங் ஒப்பந்தத்தைத் தூண்டியது. இந்த ஒப்பந்தத்தின் கீழ், கையொப்பமிட்டவர்கள் இந்திய அரசியலமைப்பை நிபந்தனையின்றி ஏற்றுக்கொண்டனர், ஆயுதங்களை ஒப்படைத்தனர், மேலும் குறைகளுக்காக ஜனநாயக பேச்சுவார்த்தைகளுக்கு ஒப்புக்கொண்டனர், இது பல நூறு கிளர்ச்சியாளர்களின் சரணடைதலுக்கும் வன்முறையில் தற்காலிக அமைதிக்கும் வழிவகுத்தது, இருப்பினும் இது NNC ஐ உடைத்து மேலும் பிரிவுகளைத் தூண்டியது. பஞ்ச நிவாரண தோல்விகளுக்கு மத்தியில் 1966 இல் வெடித்த மிசோ தேசிய முன்னணி (MNF) கிளர்ச்சி, மார்ச் 5, 1966 அன்று ஐஸ்வால் மீது இந்திய விமானப்படை குண்டுவீச்சு நடத்தியது உட்பட ஆக்கிரமிப்பு எதிர் நடவடிக்கைகளை எதிர்கொண்டது, கிளர்ச்சியாளர்களின் விநியோக வழிகளையும் பொதுமக்களின் ஆதரவையும் சீர்குலைக்க இந்திரா காந்தியால் அங்கீகரிக்கப்பட்டது . இது இந்தியப் படைகளால் உள்நாட்டு விமானத் தாக்குதல்களின் முதல் பயன்பாட்டைக் குறித்தது, அதைத் தொடர்ந்து ஆயிரக்கணக்கானவர்களை இடம்பெயர்ந்த தொடர்ச்சியான தரைவழி நடவடிக்கைகள் நடந்தன, ஆனால் பின்னர் உடன்பாடுகள் ஏற்படும் வரை இயக்கத்தை முழுமையாக அடக்க முடியவில்லை. 1977 க்குப் பிறகு முழுத் தீர்மானம் வந்தாலும், புலனாய்வுப் பணியகம் வழியாக பேச்சுவார்த்தைகளும் முயற்சிகளில் அடங்கும். பிராந்திய ஸ்திரத்தன்மையை மேம்படுத்துவதற்காக, 1972 ஆம் ஆண்டில் அரசாங்கம் வடகிழக்கு நிர்வாகத்தை மறுசீரமைத்தது, மணிப்பூர், திரிபுரா மற்றும் மேகாலயாவை முழு மாநிலமாக உயர்த்தியது, மிசோரம் மற்றும் அருணாச்சல பிரதேசத்தை யூனியன் பிரதேசங்களாக நியமித்தது, இன சுயாட்சிகளை நிவர்த்தி செய்து, மத்திய மேற்பார்வையின் கீழ் புறப் பகுதிகளை இன்னும் உறுதியாக ஒருங்கிணைத்தது. 1971 ஆம் ஆண்டு வடகிழக்கு பகுதிகள் (மறுசீரமைப்பு) சட்டத்தின் மூலம் இயற்றப்பட்ட இந்த நடவடிக்கைகள், கூட்டாட்சி கட்டமைப்பிற்குள் உள்ளூர் அடையாளங்களை இடமளிப்பதன் மூலம் பிரிவினைவாத உணர்வுகளைத் தணிப்பதை

நோக்கமாகக் கொண்டிருந்தன. பஞ்சாபில் , 1973 ஆம் ஆண்டு ஆனந்த்பூர் சாஹிப் தீர்மானத்தின் மூலம் அதிக சுயாட்சிக்கான எழுச்சி பெற்ற அகாலி தளம் கோரிக்கைகள் வெளிப்படையான எதிர்ப்பு கிளர்ச்சிக்கு பதிலாக அரசியல் கட்டுப்பாட்டைத் தூண்டின, அரசாங்கம் தீர்மானங்களை பிரிவினைவாதமாக கருதி, தேர்தல் போட்டி மற்றும் நிர்வாகக் கட்டுப்பாடுகள் மூலம் பதிலளித்து ஆயுத மோதலாக அதிகரிப்பதைத் தடுக்கிறது.

அவசரநிலைக்கு முன்னும் பின்னும் உள்நாட்டு அமைதியின்மையைக் கையாளுதல்

அவசரநிலைக்கு முன்னர் , இந்திரா காந்தி அரசாங்கம் குறிப்பிடத்தக்க உள்நாட்டு அமைதியின்மையை எதிர்கொண்டது, இதில் 1967 ஆம் ஆண்டு மேற்கு வங்கத்தின் நக்சல்பாரி பகுதியில் வெடித்த நக்சலைட் கிளர்ச்சியும் அடங்கும், இது நில உரிமையாளர்கள் மற்றும் மாநில அதிகாரத்திற்கு எதிரான விவசாயிகள் எழுச்சிகளால் வகைப்படுத்தப்பட்டது. இதற்கு பதிலளிக்கும் விதமாக, மத்திய அரசு ஜூலை 1971 இல் ஆபரேஷன் ஸ்டீப்பிள்சேஸை அங்கீகரித்தது, இது இந்திய இராணுவம் , மத்திய ரிசர்வ் போலீஸ் படை மற்றும் உள்ளூர் காவல்துறையை உள்ளடக்கிய 45 நாள் இராணுவ நடவடிக்கையாகும், இது நக்சலைட் கோட்டைகளை அகற்றுவதற்காக 1,500 க்கும் மேற்பட்ட கிளர்ச்சியாளர்களைக் கைது செய்து முக்கிய தலைவர்களை நடுநிலையாக்கியது, இது இயக்கத்தின் நகர்ப்புற மற்றும் கிராமப்புற வலையமைப்புகளை தற்காலிகமாக உடைத்தது. [உள்துறை அமைச்சர் சர்தார் படேலின் மேற்பார்வையின் கீழ் ஒருங்கிணைக்கப்பட்ட இந்த நடவடிக்கை, உள் மாவோயிஸ்ட் அச்சுறுத்தல்களுக்கு எதிராக கூட்டாட்சிப் படைகளின் முதல் பெரிய அளவிலான பயன்பாடுகளில் ஒன்றாகும், அதிகரித்து வரும் படுகொலைகள் மற்றும் கிராமப்புற வன்முறைகளுக்கு மத்தியில் பேச்சுவார்த்தைகளை விட தீர்க்கமான அடக்குமுறைக்கு முன்னுரிமை அளித்தது. பொருளாதார மற்றும் அரசியல் எதிர்ப்புகள் மேலும் அமைதியின்மையை தீவிரப்படுத்தின, மே 2, 1974 அன்று தொடங்கிய நாடு தழுவிய ரயில்வே வேலைநிறுத்தத்தால் இது வெளிப்பட்டது, தொழில்துறை தொழிலாளர்களுடன் ஊதிய சமத்துவத்தைக் கோரி 1 மில்லியனுக்கும் அதிகமான தொழிலாளர்கள் ஈடுபட்டனர்; அரசாங்கம் அதை சட்டவிரோதமாகக் கருதியது, ஜார்ஜ் பெர்னாண்டஸ் உள்ளிட்ட தொழிற்சங்கத் தலைவர்களைக் கைது செய்தது , குறைந்தபட்ச பயணிகள் சேவைகளுடன் அத்தியாவசிய சரக்கு நடவடிக்கைகளைப் பராமரித்தது, 20 நாட்களுக்குப் பிறகு கட்டாய நடவடிக்கைகள் மற்றும் சலுகைகள் மூலம் நடவடிக்கையை முடிவுக்குக் கொண்டு வந்தது. [96][97] இதற்கு இணையாக, 1974 முதல் ஜெயபிரகாஷ் நாராயண் தலைமையிலான பீகார் இயக்கம் காந்தியின் நிர்வாகத்தில் ஊழல் மற்றும் தேர்தல் முறைகேடுகளுக்கு எதிராக "முழு புரட்சியை" ஆதரித்தது, மாணவர்கள், எதிர்க்கட்சிகள் மற்றும் குஜராத் மற்றும் அதற்கு அப்பால் பரவிய வெகுஜன போராட்டங்களை அணிதிரட்டியது, நாராயண் சிவில் ஒத்துழையாமை மற்றும் இராணுவ ஒத்துழையாமைக்கு அழைப்பு விடுத்தது . அரசாங்கத்தின் கையாளுதல் பொது கண்டனங்கள் - இயக்கத்தை அராஜகத்தைத் தூண்டுவதாக முத்திரை குத்துதல் - முன்கூட்டியே கைதுகள் வரை அதிகரித்தது, ஜூன் 25, 1975 அன்று இந்திய பாதுகாப்பு விதிகளின் கீழ் நாராயண் கைது செய்யப்பட்டார், இது சில மணிநேரங்களுக்குப் பிறகு கட்டுப்பாட்டை பலப்படுத்த அவசரநிலை பிரகடனத்தைத் தூண்டியது. மார்ச் 1977 இல் அவசரநிலை முடிவுக்கு வந்ததும், காந்தியின் தேர்தல் தோல்வியும், ஜனவரி 1980 இல் காங்கிரஸ் கட்சியின் வெற்றியின் மூலம் அவர் ஆட்சிக்கு திரும்பியதும், அமைதியின்மையைக் கையாளும் விதம் பிராந்திய பிரிவினைவாத மற்றும் இனக் கிளர்ச்சிகளுக்கு, குறிப்பாக அசாம் மற்றும் பஞ்சாபில் மாறியது. குடியேற்றம் மற்றும் சுயாட்சி குறித்த அடிப்படை குறைகள் வன்முறையைத் தூண்டின. அசாமில் , 1979 முதல் தீவிரமடைந்த சட்டவிரோத

வங்காளதேச குடியேறிகளுக்கு எதிரான தொடர்ச்சியான போராட்டம், 1983 தேர்தல்களை கிளர்ச்சியாளர்களால் புறக்கணிக்கப்பட்டதில் உச்சக்கட்டத்தை அடைந்தது, இது பிப்ரவரி 18, 1983 அன்று நெல்லி படுகொலைக்கு வழிவகுத்தது. அங்கு 2,000 க்கும் மேற்பட்டோர், பெரும்பாலும் வங்காள முஸ்லிம்கள், தேர்தல் தொடர்பான மோதல்களின் போது கொல்லப்பட்டனர்; கலவரங்களை அடக்க மத்திய அரசு படைகளை அனுப்பியது, ஆனால் போதுமான தடுப்பு மற்றும் மக்கள்தொகை மூல காரணங்களை நிவர்த்தி செய்வதில் பாதுகாப்பு ஒடுக்குமுறைகளை நம்பியதற்காக விமர்சனங்களை எதிர்கொண்டது. பஞ்சாபில், 1980 க்குப் பிறகு சீக்கிய போர்க்குணம் அதிகரித்தது, காலிஸ்தானுக்கான கோரிக்கைகளுடன், 1981 இல் செய்தித்தாள் ஆசிரியர் லாலா ஜகத் நரேன் படுகொலை போன்ற நிகழ்வுகளால் தூண்டப்பட்டது ; ஆரம்ப பதில்களில் அகாலிதளத் தலைவர்களுடன் பேச்சுவார்த்தைகள் நடத்தப்பட்டன, ஆனால் அதிகரித்த தாக்குதல்கள் இராணுவத் தயாரிப்புகளைத் தூண்டின, ஜூன் 3-8, 1984 அன்று ஆபரேஷன் ப்ளூ ஸ்டாரில் உச்சக்கட்டத்தை அடைந்தன, அங்கு இராணுவப் பிரிவுகள் ஜர்னைல் சிங் பிந்திரன்வாலே மற்றும் ஆயுதமேந்திய போராளிகளை அகற்ற அமிர்தசரஸில் உள்ள பொற்கோயில் வளாகத்தைத் தாக்கின , இதன் விளைவாக நூற்றுக்கணக்கான யாத்ரீகர்கள் மற்றும் குறிப்பிடத்தக்க கோயில் சேதம் ஏற்பட்டது, இருப்பினும் அதிகாரப்பூர்வ புள்ளிவிவரங்கள் 493 பொதுமக்கள் மற்றும் 83 இராணுவ உயிரிழப்புகளைச் தெரிவித்தன. தோல்வியுற்ற அரசியல் உடன்படிக்கைகளுக்கு மத்தியில் அங்கீகரிக்கப்பட்ட இந்த நடவடிக்கை, கிளர்ச்சியின் மையப்பகுதியை தற்காலிகமாக அடக்கியது, ஆனால் வகுப்புவாத பதட்டங்களை அதிகரித்தது, அக்டோபர் 31, 1984 அன்று காந்தியின் சீக்கிய மெய்க்காப்பாளர்களால் படுகொலை செய்யப்பட்டது உட்பட அடுத்தடுத்த அமைதியின்மைக்கு பங்களித்தது. ஒட்டுமொத்தமாக, அவசரநிலைக்குப் பிந்தைய உத்திகள் அதிகாரப் பகிர்வை விட கூட்டாட்சி தலையீடு மற்றும் பலத்தை வலியுறுத்தின , இது அதிகரித்து வரும் இன துண்டாடலின் மத்தியில் பாதுகாப்பு எந்திரம் மூலம் மாநில ஸ்திரத்தன்மைக்கு முன்னுரிமை அளிக்கும் ஒரு முறையை பிரதிபலிக்கிறது.

அறிவியல் மற்றும் மூலோபாய திட்டங்கள்

அணுசக்தி மேம்பாடு மற்றும் சோதனை

1940களின் பிற்பகுதியில் அணுசக்தி ஆணையத்தின் கீழ் தொடங்கப்பட்ட இந்தியாவின் அணுசக்தித் திட்டம், இந்திரா காந்தி பிரதமராக இருந்த காலத்தில் குறிப்பிடத்தக்க முன்னேற்றத்தைக் கண்டது , குறிப்பாக எரிசக்தி மற்றும் மூலோபாயத் தடுப்புக்கான உள்நாட்டு திறன்களைப் பின்தொடர்வதில். 1970 களின் முற்பகுதியில், சீனாவின் 1964 அணுசக்தி சோதனை மற்றும் 1971 இந்திய-பாகிஸ்தான் போர் உள்ளிட்ட பிராந்திய பாதுகாப்பு கவலைகளுக்கு மத்தியில், காந்தி செப்டம்பர் 7, 1972 அன்று அணு வெடிக்கும் சாதனத்தை உருவாக்க அங்கீகாரம் அளித்தார், அதன் உற்பத்தியை பாபா அணு ஆராய்ச்சி மையத்தின் (BARC) விஞ்ஞானிகளிடம் ஒப்படைத்தார். இந்த முடிவு, தொழில்நுட்ப சுயசார்பை நிரூபிப்பதில் பொதுமக்கள் பயன்பாடுகளுக்கு முன்னர் முக்கியத்துவம் கொடுப்பதில் இருந்து ஒரு மாற்றத்தை பிரதிபலித்தது, இருப்பினும் அதிகாரப்பூர்வ விவரிப்புகள் அதை அமைதியான நோக்கங்களுக்குள் வடிவமைத்தன. இதன் உச்சக்கட்டமாக, ராஜஸ்தானின் தார் பாலைவனத்தில் உள்ள போக்ரான் சோதனைத் தளத்தில் மே 18, 1974 அன்று நடத்தப்பட்ட இந்தியாவின் முதல் அணுசக்தி சோதனையான ஆபரேஷன் ஸ்மைலிங் புத்தர் இருந்தது . CIRUS அணு உலையில் இருந்து புளூட்டோனியத்தைப் பயன்படுத்தி நடத்தப்பட்ட நிலத்தடி வெடிப்பு - கனடா வழங்கிய கன நீர் மற்றும் அமெரிக்க வம்சாவளி பாதுகாப்பு விதிகளை மீறும் பொருட்கள் - 6-10 கிலோடன்கள் என மதிப்பிடப்பட்டுள்ளது, இருப்பினும் சுயாதீன மதிப்பீடுகள் பின்னர் அதிகாரப்பூர்வ எண்ணிக்கையை கௌரவத்திற்காக உயர்த்தப்பட்டதாக கேள்விக்குள்ளாக்கின. BARC இயக்குனர்

ராஜா ராமண்ணா மற்றும் இயற்பியலாளர் ஹோமி சேத்னா தலைமையில், இந்த சோதனை சுமார் 75 விஞ்ஞானிகள் குழுவை உள்ளடக்கியது மற்றும் சர்வதேச கண்டறிதலைத் தவிர்ப்பதற்காக ரகசியமாக செயல்படுத்தப்பட்டது, காந்தி "புத்தர் சிரிக்கிறார்" என்ற குறியீட்டு செய்தி மூலம் உறுதிப்படுத்தலைப் பெற்றார். அரசாங்கம் உடனடியாக நிலத்தடி எண்ணெய் பிரித்தெடுத்தல் மற்றும் பெரிய அளவிலான பூமி அசைத்தல் போன்ற பயன்பாடுகளுக்கான "அமைதியான அணு வெடிப்பு" (PNE) என்று அறிவித்தது, இது வள சுதந்திரம் மற்றும் அறிவியல் முன்னேற்றத்தின் உள்நாட்டு கொள்கை இலக்குகளுடன் ஒத்துப்போகிறது. உள்நாட்டில், இந்த சோதனை இந்திய புத்திசாலித்தனத்தின் வெற்றியாக சித்தரிக்கப்பட்டது, பொருளாதார சவால்கள் மற்றும் அரசியல் எதிர்ப்புகளுக்கு மத்தியில் தேசிய மன உறுதியை அதிகரித்தது, காந்தி தனது நாடாளுமன்ற உரையில் அதை இராணுவம் அல்லாத முன்னேற்றமாக வலியுறுத்தினார். இருப்பினும், இது கனடா மற்றும் அமெரிக்கா போன்ற சப்ளையர்களுடனான உறவுகளை சீர்குலைத்தது, ஏற்றுமதி கட்டுப்பாடுகளைத் தூண்டியது, இது மேலும் சிவிலியன் அணு உலை இறக்குமதிகளைத் தடுத்தது, இதனால் நீண்டகால எரிசக்தி கொள்கை நோக்கங்களை சிக்கலாக்கியது. 1966-1977 ஆம் ஆண்டு அவரது பதவிக்காலத்தில் கூடுதல் சோதனைகள் எதுவும் நடைபெறவில்லை, இது மூலோபாய தெளிவின்மையைத் தக்க வைத்துக் கொண்டது, இருப்பினும் வகைப்படுத்தப்பட்ட பதிவுகள் BARC இல் நடந்துகொண்டிருக்கும் சாதன சுத்திகரிப்பைக் குறிக்கின்றன. அவரது இரண்டாவது பதவிக்காலத்தில் (1980-1984), காந்தி 1981 இல் ஒரு பின்தொடர்தல் சோதனைக்கு சுருக்கமாக ஒப்புதல் அளித்தார், ஆனால் சர்வதேச அழுத்தங்களுக்கு மத்தியில் 24 மணி நேரத்திற்குள் அதை மாற்றினார். 1974 நிகழ்வு இந்தியாவின் மறைந்திருக்கும் அணுசக்தி திறனை நிறுவியது, ஏவுகணை மற்றும் விநியோக அமைப்புகளில் அடுத்தடுத்த உள்நாட்டு முதலீடுகளை பாதித்தது, ஆனால் 1990 கள் வரை வெளிப்படையான ஆயுதமயமாக்கலை விட தடுப்புக்கு முன்னுரிமை அளித்தது.

பரந்த தொழில்நுட்ப மற்றும் உள்கட்டமைப்பு உந்துதல்

இந்திரா காந்தி அரசாங்கம், பொதுத்துறை கனரக தொழில்கள் மற்றும் மூலோபாய அறிவியல் நிறுவனங்களை விரிவுபடுத்துவதன் மூலம் தொழில்நுட்ப தன்னம்பிக்கையை கடைப்பிடித்தது, நான்காவது ஐந்தாண்டுத் திட்டம் (1969–1974) மற்றும் ஐந்தாவது ஐந்தாண்டுத் திட்டம் (1974–1979) ஆகியவற்றுடன் இணைந்து, 1971 போர் மற்றும் எண்ணெய் அதிர்ச்சிகள் போன்ற பொருளாதார தடைகளுக்கு மத்தியில் முக்கிய துறை வளர்ச்சிக்கு முன்னுரிமை அளித்தது. புதிய ஆலைகள் மற்றும் விரிவாக்கங்கள் மூலம் எஃகு உற்பத்தி திறன் அதிகரித்தது; சோவியத் உதவியுடன் உருவாக்கப்பட்ட பொகாரோ எஃகு ஆலை, அதன் முதல் ஊதுகுழல் உலை 1972 இல் தொடங்கப்பட்டது, பிரதமர் காந்தி மே 1, 1976 அன்று ஒரு சூடான துண்டு ஆலை உள்ளிட்ட முக்கிய வசதிகளைத் திறந்து வைத்தார், இது தொழில்மயமாக்கலை ஆதரிக்க ஒருங்கிணைந்த எஃகு உற்பத்தியை அதிகரித்தது. இதேபோல், ஏப்ரல் 1970 இல், கனரக தொழில்துறையை பரவலாக்குவதற்கும் பிராந்திய தேவைகளைப் பூர்த்தி செய்வதற்கும் விசாகப்பட்டினம் எஃகு ஆலையை நிறுவுவதாக காந்தி அறிவித்தார், இருப்பினும் முழு செயல்பாடுகளும் பின்னர் தொடங்கப்பட்டன. இந்த முயற்சிகள் மூலதனப் பொருட்களில் இறக்குமதி மாற்றீட்டை நோக்கிய மாற்றத்தை பிரதிபலித்தன, எஃகில் பொது முதலீடு 1969 இல் 1.4 மில்லியன் டன் கொள்ளளவிலிருந்து 1977 இல் 3 மில்லியனுக்கும் அதிகமாக உயர்ந்தது, அதிகாரத்துவ தாமதங்கள் மற்றும் தொழில்நுட்ப பரிமாற்றங்களின் திறமையின்மை இருந்தபோதிலும். விண்வெளி தொழில்நுட்பத்தில், அரசாங்கம் ஆகஸ்ட் 15, 1969 அன்று இந்திய விண்வெளி ஆராய்ச்சி அமைப்பை (ISRO) முறைப்படுத்தியது, ராக்கெட்ரி மற்றும் தகவல் தொடர்பு மற்றும் தொலை உணர்தலுக்கான செயற்கைக்கோள் பயன்பாடுகளில் உள்நாட்டு

திறன்களை இயக்க முந்தைய இந்திய விண்வெளி ஆராய்ச்சிக்கான தேசிய குழுவை (INCOSPAR) உயர்த்தியது. காந்தியின் நிர்வாகத்தின் கீழ், இஸ்ரோ இந்தியாவின் முதல் செயற்கைக்கோளான ஆர்யபட்டாவை ஏப்ரல் 19, 1975 அன்று கபுஸ்டின் யாரில் இருந்து சோவியத் கோஸ்மோஸ்-3M ராக்கெட் மூலம் ஏவியது, வெளிநாட்டு ஏவுதள சேவைகளை நம்பியிருந்த போதிலும் அறிவியல் சுமைகளுக்கான சோதனை செயற்கைக்கோள் தொழில்நுட்பத்தில் ஒரு மைல்கல்லைக் குறித்தது. அதே நேரத்தில், செயற்கைக்கோள் ஏவுதள வாகனம்-3 (SLV-3) இன் வளர்ச்சி 1970 களின் முற்பகுதியில் தொடங்கியது, சுற்றுப்பாதை சுதந்திரத்தை நோக்கமாகக் கொண்டது, 1972 இல் நிறுவப்பட்ட விண்வெளித் துறை மூலம் நிதியளிக்கப்பட்ட திட மற்றும் திரவ உந்துவிசை அமைப்புகளுக்கான அடித்தளப் பணிகள். இந்த முயற்சிகள் மரபுவழி உள்கட்டமைப்பில் கட்டமைக்கப்பட்டன, ஆனால் இறுதியில் தொலைத்தொடர்பு மற்றும் பூமி கண்காணிப்பு போன்ற தேசிய வளர்ச்சிக்கான பயன்பாட்டு தொழில்நுட்பங்களை வலியுறுத்தின, இருப்பினும் அறிவியல் மற்றும் தொழில்நுட்பத்திற்கான மொத்த உள்நாட்டு உற்பத்தியில் சராசரியாக 0.5% என்ற வரையறுக்கப்பட்ட பட்ஜெட்டுகளால் முன்னேற்றம் தடைபட்டது. தொழில்துறை விரிவாக்கத்தை ஆதரிக்க மின் உற்பத்தி மற்றும் போக்குவரத்தில் முதலீடுகளுடன் பரந்த உள்கட்டமைப்பு இந்த உந்துதல்களை நிறைவு செய்தது ; ராமகுண்டம் சூப்பர் அனல் மின் நிலையம் (1973 முதல்) போன்ற திட்டங்கள் மூலம் வெப்ப மின் திறன் 1969 இல் 12 GW இலிருந்து 1979 இல் 20 GW ஆக அதிகரித்தது. பல்வேறு துறைகளில் ஆராய்ச்சி மற்றும் மேம்பாட்டை ஒருங்கிணைக்கவும், பொருட்கள் மற்றும் மின்னணுவியல் நிறுவனங்களுக்கான அறிவியல் மற்றும் தொழில்துறை ஆராய்ச்சி கவுன்சில் போன்ற நிறுவனங்களை வளர்க்கவும் அரசாங்கம் 1971 இல் அறிவியல் மற்றும் தொழில்நுட்பத் துறையையும் நிறுவியது , இருப்பினும் தனியார் நிறுவனங்களுக்கு பரவுவதை விட கௌரவத் திட்டங்களுக்கு அதிக முக்கியத்துவம் கொடுத்ததன் காரணமாக முடிவுகள் கலந்திருந்தன. ஒட்டுமொத்தமாக, இந்தக் கொள்கைகள் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட களங்களில் தன்னிறைவை மேம்படுத்தின, ஆனால் புதுமைகளைத் தடுக்கும் மாநில ஏகபோகங்களுக்கான விமர்சனங்களை எதிர்கொண்டன. பொது கனரகத் தொழில்களில் தேக்கமடைந்த உற்பத்தித்திறன், 5-6% திட்ட இலக்குகளுக்கு எதிராக சராசரியாக 2-3% ஆண்டு வளர்ச்சியைக் கொண்டிருப்பதன் மூலம் இது நிரூபிக்கப்பட்டுள்ளது.

இந்திரா காந்தியின் வெளியுறவுக் கொள்கை, 1966-1977

சீரமைக்கப்படாதது

இந்தியாவின் வெளியுறவுக் கொள்கையின் அடிப்படையாக அணிசேரா கொள்கை உள்ளது, இதை இந்திரா காந்தியும் அவரது முன்னோடிகளான நேரு மற்றும் சாஸ்திரி பின்பற்றியது போல பின்பற்றினார். 1950கள் மற்றும் 1960களில், பல ஆப்பிரிக்க நாடுகள் காலனித்துவ ஆட்சியிலிருந்து சுதந்திரம் பெற்றன. இந்த நாடுகளின் அரசியல் மற்றும் பொருளாதார முக்கியத்துவத்தை இந்திரா காந்தி உணர்ந்தார். ஆப்பிரிக்க-ஆசிய நாடுகளுக்கு இடையே ஒற்றுமை மற்றும் ஒத்துழைப்பை வலுப்படுத்த 1967 ஆம் ஆண்டு புதுதில்லியில் நடைபெற்ற அணிசேரா உச்சிமாநாட்டை இந்திரா காந்தி ஊக்குவித்தார்.

வெளிநாடுகளுடனான உறவுகள்

இந்திய-அமெரிக்க உறவுகள்

அமெரிக்க அதிபர் லிண்டன் பி. ஜான்சனின் அழைப்பின் பேரில், இந்திரா காந்தி மார்ச் 28, 1966 அன்று அமெரிக்காவிற்கு விஜயம் செய்தார். தனது பயணத்தின் போது, இந்திய-

அமெரிக்க கல்வி அறக்கட்டளை உருவாக்கப்பட்டது, ஆனால் இந்தியாவில் ஏற்பட்ட கடுமையான எதிர்ப்பு காரணமாக அது செயல்படவில்லை. உணவு மற்றும் அந்நிய செலாவணி அடிப்படையில் அமெரிக்க உதவியின் அவசியத்தை இந்திரா காந்தி அமெரிக்க ஜனாதிபதியிடம் வலியுறுத்தினார். 1965 ஆம் ஆண்டு இந்திய-பாகிஸ்தான் போரின் போது அமெரிக்கா இந்தியாவிற்கான உதவியை நிறுத்தியது. இருப்பினும், ஜான்சன் மூன்று மில்லியன் டன் உணவு மற்றும் ஒன்பது மில்லியன் உதவியை உறுதியளித்தார்.

1971 ஆம் ஆண்டு ரஷ்யாவுடன் இந்தியா அமைதி, நட்புறவு மற்றும் ஒத்துழைப்பு ஒப்பந்தத்தில் கையெழுத்திட்டபோது இந்திய-அமெரிக்க உறவுகள் அடித்தளத்தைத் தொட்டன. பாகிஸ்தானின் உள் விவகாரங்களில் தலையிடுவதற்காக இந்தியாவை அமெரிக்கா கடுமையாக விமர்சித்தது, மேலும் ஜனாதிபதி நிக்சன் அமெரிக்காவின் 7 வது கடற்படையை வங்காள விரிகுடாவில் நிறுத்தினார். இந்தியாவிற்கு பொருளாதார உதவி மற்றும் பாதுகாப்பு உபகரணங்களை வழங்குவதை முற்றிலுமாக நிறுத்த அமெரிக்கா உத்தரவிட்டது. போக்ரான் சோதனை இந்திய-அமெரிக்க உறவுகளில் ஒரு பிளவை ஏற்படுத்தியது. இந்தப் பிரச்சினை இரு நாடுகளுக்கும் இடையிலான உறவுகளில் ஒரு முட்டுக்கட்டையை ஏற்படுத்தியது. 1974 அக்டோபரில் அமெரிக்க வெளியுறவுத்துறை செயலாளர் டாக்டர் ஹென்றி கிஸ்ஸிங்கரின் இந்தியா வருகை இரு நாடுகளுக்கும் இடையிலான இடைவெளியைக் குறைக்க உதவியது என்றாலும், 1975 இல் இந்திரா காந்தி அவசரநிலையை விதித்தது இந்திய-அமெரிக்க உறவை சீர்குலைத்தது.

இந்தோ-சோவியத் உறவுகள்

ரஷ்யாவுடனான இந்தியாவின் 'சிறப்பு உறவுகளை' வலுப்படுத்தும் நோக்கில், இந்திரா காந்தி செப்டம்பர் 1966 இல் மாஸ்கோவிற்கு விஜயம் செய்தார். ஆனால், ஜூலை 1976 இல் சோவியத் யூனியன் பாகிஸ்தானுக்கு ஆயுதங்களை வழங்க முடிவு செய்தபோது இந்தியா சோர்வடைந்தது. பாகிஸ்தானின் சீன ஆதரவு அணுகுமுறையில் ரஷ்யா அதிருப்தி அடைந்தபோது, அவர் இந்திய-சோவியத் உறவுகளை மேம்படுத்தத் தொடங்கினார், இது அந்த நாட்டோடு ஒரு வரலாற்றுச் சிறப்புமிக்க அமைதி ஒப்பந்தத்தில் கையெழுத்திட வழிவகுத்தது.

இந்திய சோவியத் அமைதி, நட்பு மற்றும் ஒத்துழைப்பு ஒப்பந்தம், 1971

ஆகஸ்ட் 9, 1971 அன்று, இந்தியாவும் சோவியத் யூனியனும் அமைதி, நட்புறவு மற்றும் ஒத்துழைப்பு ஒப்பந்தத்தில் கையெழுத்திட்டன. ஒப்பந்தத்தின் தாக்கம்: 1) இந்தியாவின் பாதுகாப்புக்கு பாகிஸ்தான் அச்சுறுத்தலைத் தடுப்பது. 2) இந்தியாவுக்கு எதிரான சாத்தியமான சீன-பாகிஸ்தான் கூட்டுச் சதியைத் தடுப்பது. 3) வளர்ந்து வரும் வாஷிங்டன்-பிண்டி-பெய்ஜிங் ஒப்பந்தத்தை நடுநிலையாக்குவது. 4) வங்காளதேசம் உருவாவதற்கு மறைமுகமாக ஒரு தீர்க்கமான பங்களிப்பைச் செய்ய உதவுவது. 5) வங்காளதேசப் போரின் போது சோவியத்

ஆதரவை உறுதி செய்வது, மற்றும் 6) ஐ.நா. பாதுகாப்பு கவுன்சிலில் அமெரிக்க-சீனா ஆதரவு பெற்ற இந்தியா எதிர்ப்பு நடவடிக்கைகளை ஏற்றுக்கொள்வதைத் தடுப்பது.

அண்டை நாடுகளுடனான உறவுகள்

இந்திய-சீன உறவுகள்

1962 க்குப் பிந்தைய காலகட்டத்தில், இந்திய-சீன உறவுகள் குளிர்ச்சியாகவும், நட்பற்றதாகவும் இருந்தன. இராஜதந்திர உறவுகள் கூட சீர்குலைந்தன. சீனா பாகிஸ்தானுடன் நெருக்கமாக மாறியது. 1965 இந்திய-பாகிஸ்தான் போரின் போது, போரில் தலையிடாமல் சீனா பாகிஸ்தானுக்கு முழு ஆதரவையும் வழங்கியது. இந்தியாவுடனான எல்லைப் பிரச்சினையில் சீனாவின் அணுகுமுறை, சீன மற்றும் இந்திய துருப்புக்களுக்கு இடையேயான தொடர்ச்சியான எல்லை சம்பவங்கள் மற்றும் தீவிரவாத நாகாக்கள், மிசோக்கள், நக்சலைட்டுகள் போன்ற இந்திய எதிர்ப்பு சக்திகளுக்கு சீனாவின் மறைமுக ஆதரவு ஆகியவை இணைந்து மேலும் பதட்டங்களை உருவாக்கின.

இந்திய-பாகிஸ்தான் உறவுகள்

1971 ஆம் ஆண்டு இந்திய-பாகிஸ்தான் போர் இரு நாடுகளுக்கும் இடையிலான உறவுகளை முறிக்கும் நிலைக்கு கொண்டு வந்தது. போருக்குப் பிறகு வந்த சிம்லா ஒப்பந்தம் (1972) பரஸ்பர உறவுகளை மீட்டெடுத்தது. இதைத் தொடர்ந்து டெல்லி ஒப்பந்தம் (1973) ஏற்பட்டது, இது போர்க் கைதிகளை (POW) திருப்பி அனுப்புவது மற்றும் பாகிஸ்தானில் இருந்து வங்காளிகளையும் வங்காளதேசத்தில் இருந்து பீஹாரி முஸ்லிம்களையும் பாகிஸ்தானுக்குத் திருப்பி அனுப்புவதில் உள்ள பிரச்சினையைத் தீர்த்தது. 'ஆசாத் காஷ்மீரை' (POK) பாகிஸ்தானுடன் இணைக்க பாகிஸ்தான் முயன்றபோது (1975), இந்திரா காந்தி பிப்ரவரி 1975 இல் ஷேக் அப்துல்லாவுடன் ஒரு ஒப்பந்தத்தை முடிப்பதன் மூலம் நடுநிலையாக்கினார், இதன் மூலம் பாகிஸ்தான் இந்தியாவுக்கு விரோதமாக மாறியது.

இந்திய-வங்காளதேச உறவுகள்

முஜிபுர் ரெஹ்மான், 1972 ஜனவரி 12 அன்று வங்காளதேசத்தில் ஆட்சியைப் பிடித்தார். முன்னாள் கிழக்கு பாகிஸ்தான் ஒரு சுதந்திர இறையாண்மை கொண்ட நாடாக மாறியது. போர் முடிவதற்கு முன்பே இந்தியா புதிய தேசத்தை அங்கீகரித்தது. டிசம்பர் 10, 1971 அன்று, இந்திரா காந்தி மற்றும் வங்காளதேசத்தின் தற்போதைய ஜனாதிபதி நஸ்ருல் இஸ்லாம் ஆகியோரால் முதல் இந்திய-வங்காளதேச ஒப்பந்தம் கையெழுத்தானது. பாகிஸ்தானிடமிருந்து வங்காளதேசத்தை விடுவிப்பதற்காக இந்தியாவின் ஜெனரலின் கீழ் ஒரு கூட்டு இந்தியா-முக்தி பாஹினி கட்டளை அமைக்கப்பட்டது. இந்த ஒப்பந்தத்தின்படி, வங்காளதேசத்தின் பிராந்திய ஒருமைப்பாட்டைப் பாதுகாப்பதற்கும்; அதன் மறுகட்டமைப்புக்கான பொருளாதார உதவிக்கும்; இந்தியாவில் இருந்து அகதிகளைத் திரும்பப் பெறுவதற்கும்; இயல்புநிலை நிறுவப்பட்டவுடன் அந்த நாட்டிலிருந்து இந்திய இராணுவத்தை திரும்பப் பெறுவதற்கும் இந்தியா உறுதியளித்தது.

முஜிபுர் ரஹ்மான் 1972 பிப்ரவரி 16 முதல் 18 வரை இந்தியாவிற்கு வருகை தந்து பிரதமர் இந்திரா காந்தியுடன் பேச்சுவார்த்தை நடத்தினார். இரு தலைவர்களும் ஜனநாயகம், சோசலிசம், மதச்சார்பின்மை, அணிசேராமை, இனவெறி மற்றும் காலனித்துவத்திற்கு எதிர்ப்பு ஆகியவற்றின் கொள்கைகளால் வழிநடத்தப்படவும், இரு நாடுகளுக்கும் இடையே இருதரப்பு வர்த்தகத்தை உறுதி செய்யவும், கடத்தலை ஒழிக்கவும் ஒப்புக்கொண்டனர்.

பிரதமர் இந்திரா காந்தி 19 மார்ச் 1972 அன்று வங்கதேசத்தில் சுற்றுப்பயணம் மேற்கொண்டபோது, இருபத்தைந்து ஆண்டுகளுக்கான நட்புறவு மற்றும் அமைதி ஒப்பந்தம் கையெழுத்தானது. ஐ.நா.வில் தனது சேர்க்கையைப் பெறுவதற்கும், இந்தியப் பெருங்கடலை பெரும் வல்லரசு போட்டியிலிருந்து விடுவித்து, அணுசக்தி இல்லாத மண்டலமாக மாற்றுவதற்கும், அறிவியல் மற்றும் தொழில்நுட்பத்தில் நிரந்தர அடிப்படையில் கூட்டு நதி ஆணையத்தை நிறுவுவதற்கும் இந்தியா முழு ஆதரவையும் ஒப்புக்கொண்டது.

ஒப்பந்த ஒப்பந்தம், மார்ச் 1972

இரண்டு ஒப்பந்தங்களும் சமத்துவம், நட்பு மற்றும் நல்ல அண்டை நாடு என்ற உணர்வில் முடிவடைந்தன. ஆனால் 1975 ஆகஸ்ட் 15 அன்று ஒரு இராணுவ சதியில் ஷேக் முஜிபுர் ரஹ்மான் படுகொலை செய்யப்பட்டதைத் தொடர்ந்து இரு அண்டை நாடுகளுக்கும் இடையிலான உறவு முறிந்தது, இந்த சம்பவம் இரு நாடுகளுக்கும் இடையிலான உறவை வலியுறுத்தியது.

ஃபராக்கா தடுப்பணை பிரச்சினை

1962-71 ஆம் ஆண்டில், கல்கத்தா துறைமுகத்தைப் பாதுகாப்பதற்கும், பாகீரதி-ஹூக்ளியின் கப்பல் போக்குவரத்து வசதியைப் பாதுகாப்பதற்கும், இந்தியாவால் ஃபராக்கா தடுப்பணை கட்டப்பட்டது. 1972 ஆம் ஆண்டில், கூட்டு நதி ஆணையம் முழு தடுப்பணையையும் விரிவாக ஆய்வு செய்தது. முஜிபுர் ரஹ்மான் இந்தியாவிற்கு வருகை தந்த பிறகு (1974), இரு நாடுகளுக்கும் இடையே கங்கை நீரைப் பங்கிடுவதற்கான இடைக்கால ஒப்பந்தம் (1975) முடிவுக்கு வந்தது. 1976 ஆம் ஆண்டில் முஜிப் கொலை செய்யப்பட்டதால், இந்தியாவிற்கு எதிராக பொதுமக்களின் கருத்தைத் திரட்டி, ஃபராக்கா அமைதிப் பேரணியை மௌலானா பாஷானி வழிநடத்தினார். அதன் பின்னர் ஃபராக்கா பிரச்சினை இந்தியா-வங்காளதேச உறவில் எரிச்சலை ஏற்படுத்தியது.

பொருளாதார உறவுகள்

டிசம்பர் 1976 இல், இந்தியா, வங்கதேசம் மற்றும் நேபாளம் ஆகியவை தங்கள் சணல் ஏற்றுமதி கொள்கைகளை ஒருங்கிணைக்க ஒரு சணல் சர்வதேசத்தை உருவாக்க

ஒப்புக்கொண்டன. இவை உண்மையில் பரஸ்பர வர்த்தக உறவுகளை மேம்படுத்துவதற்கான துணிச்சலான முயற்சிகளாகும்.

கடல்சார் எல்லை தகராறு

நியூ மூர் தீவு இந்தியாவிற்கும் வங்கதேசத்திற்கும் மிகவும் முக்கியத்துவம் வாய்ந்தது. 1970 முதல் இந்தத் தீவு சர்ச்சைக்குரியதாகவே இருந்து வருகிறது. இந்திய கடற்படை 1974 ஆம் ஆண்டு தீவை ஆய்வு செய்து அதில் அடையாளத் தூண்களை அமைத்தது, மேலும் தீவின் மீதான இந்தியாவின் உரிமையும் அடிக்கோடிட்டுக் காட்டப்பட்டது. 1978 ஆம் ஆண்டு, வங்கதேசம் முதன்முறையாக இந்தத் தீவின் மீதான இந்தியாவின் உரிமையை கேள்விக்குள்ளாக்கியது.

இந்திய-இலங்கை உறவுகள்

இரு நாடுகளுக்கும் இடையிலான கடல் எல்லைகளை நிர்ணயிப்பது 1956 முதல் தீர்க்கப்படாமல் இருந்தது. இந்தியாவிற்கும் இலங்கைக்கும் இடையிலான சர்ச்சையின் எலும்பாக கச்சதீவு இருந்தது.

கச்சத்தீவு பிரச்சினை

கச்சத்தீவு ஒரு ஓவல் வடிவ தீவாகும், இதன் மொத்த பரப்பளவு சுமார் 280 ஏக்கர். இது இலங்கைக்கு அருகில் சுமார் 10 மைல்கள் நிலமாகவும், இந்திய கடற்கரையிலிருந்து 12 மைல்கள் தொலைவிலும் உள்ளது. இது ஒரு தரிசு, மக்கள் வசிக்காத மற்றும் கற்றாழைகளால் மூடப்பட்ட தீவாகும், குடிநீர் வசதி இல்லை. வடக்கு கடற்கரையில் புனித அந்தோணியின் ஒரு பழங்கால தேவாலயம் உள்ளது, மேலும் மார்ச் மாதத்தில் ஆண்டு விழாவிற்கு முன்னதாக இந்தியா மற்றும் இலங்கை ஆகிய இரு நாடுகளிலிருந்தும் யாத்ரீகர்கள் தீவுக்கு வருகை தருவார்கள். வரலாற்று இணைப்புகள், ஆவணங்கள் மற்றும் தீவின் இருப்பிடத்தின் அடிப்படையில் இரு நாடுகளும் தீவின் மீது உரிமை கோரியது. இறுதியாக, 1974 ஆம் ஆண்டு 28 ஆம் தேதி கடல்சார் எல்லை ஒப்பந்தம் இந்தியாவிற்கும் இலங்கைக்கும் இடையிலான சர்வதேச கடல் எல்லையை வரையறுத்தது, இது கச்சத்தீவை இலங்கையின் எல்லையின் பக்கத்தில் வைத்தது. இருப்பினும், இலங்கை கடற்படை ரோந்துப் படையினர் மற்றும் நிராயுதபாணியான இந்திய மீனவர்கள் சம்பந்தப்பட்ட ஆத்திரமூட்டும் சம்பவங்கள் காரணமாக கச்சத்தீவு இந்தியாவிற்கு கவலைக்குரிய பொருளாகவே உள்ளது.

இந்திய-நேபாள உறவுகள்

1974 ஆம் ஆண்டு, சிக்கிம் இந்தியாவுடன் இணைந்தபோது நேபாளம் கடுமையாக எதிர்வினையாற்றியபோது, இந்திய-நேபாள உறவுகள் விரிசல் அடைந்தன. இதன் விளைவாக, இந்திய-நேபாள உறவுகள் சுமுகமாகவே இருந்தன.

இந்திய-பூட்டான் உறவுகள்

1949 ஆகஸ்ட் 8 ஆம் தேதி பூட்டானுடன் இந்தியா ஒரு திருத்தப்பட்ட ஒப்பந்தத்தை செய்து கொண்டதிலிருந்து, இந்திய-பூட்டான் உறவுகள் சுமுகமாகவே இருந்தன. 1976 ஆம்

ஆண்டு சிக்கிம் இந்திய ஒன்றியத்தில் இணைந்தபோது, பல நாடுகள், குறிப்பாக சீனா, இந்தியாவின் சதித்திட்டங்களைப் பற்றி பூட்டானை எச்சரிக்கையாக இருக்குமாறு வற்புறுத்த கடுமையாக முயன்றன. ஆனால் பூட்டான் மன்னர் ஜிக்மே சிங்கா வாங்சுக் இந்தியாவுக்கு விசுவாசமாக இருந்தார், மேலும் பூட்டானின் இறையாண்மை அந்தஸ்தை இந்தியா மதிக்கும் என்பதில் உறுதியாக இருந்தார்.

அணுசக்தி கொள்கை மற்றும் திட்டம்

ஜனவரி 1966 இல் விமான விபத்தில் டாக்டர் ஹோமி பாபா இறந்த பிறகு, இந்தப் பணி விஞ்ஞானிகளான டாக்டர் விக்ரம் சாராபாய், டாக்டர் ஹோமி சேத்னா மற்றும் டாக்டர் ராஜா ராமண்ணா ஆகியோரிடம் ஒப்படைக்கப்பட்டது. இந்தியா 1974 மே 18 அன்று பொக்ரானில் (ராஜஸ்தான்) அமைதியான அணு வெடிப்பை (PNE) நடத்தி உலகின் அணுசக்தி கிளப்பில் நுழைந்தது, இது இந்தியாவின் அணுசக்தி திறனை நிரூபித்தது.

போக்ரானில் அமைதியான அணு வெடிப்பு அமெரிக்கா, மேற்கத்திய சக்திகள், சீனா மற்றும் பாகிஸ்தானால் விமர்சிக்கப்பட்டது. 1) அமைதியான அணு வெடிப்புக்கும் இராணுவ அணு வெடிப்புக்கும் இடையிலான எல்லைக் கோடு மெல்லியதாக உள்ளது; 2) அமைதியற்ற சாத்தியக்கூறுகளுடன் அணு பரவலை நோக்கிய ஒரு படியாக அமைந்தது; 3) இந்தியா ஏற்கனவே அணு குண்டுகளை வைத்திருக்கிறது என்ற சந்தேகத்தை எழுப்பியது; 4) இந்திய பொருளாதாரம் மற்றும் சீர்திருத்தங்களில் கடுமையான அழுத்தத்தை ஏற்படுத்தும்.

இந்தியாவும் NPTயும்

இந்தியா எப்போதும் ஆயுதக் குறைப்பு மற்றும் ஆயுதக் கட்டுப்பாட்டை ஆதரித்து வருகிறது. 1954 ஆம் ஆண்டில், அணு ஆயுத சோதனைகளை 'மனிதகுலத்திற்கு எதிரான குற்றம்' என்று நேரு கண்டனம் செய்தார், மேலும் அணு ஆயுத சோதனையில் உடனடி 'நிறுத்த ஒப்பந்தத்தை' முன்மொழிந்தார். அணு ஆயுத சோதனைகளை நிறுத்தக் கோரிய முதல் நாடு இந்தியா. ஆகஸ்ட் 5, 1963 அன்று, இங்கிலாந்து, அமெரிக்கா மற்றும் சோவியத் ஒன்றியத்தின் வெளியுறவு அமைச்சரால் பகுதி சோதனை தடை ஒப்பந்தம் (PTBT) கையெழுத்தானது. இறுதியாக, ஜூலை 12, 1968 அன்று, **அணு ஆயுத பரவல் தடை ஒப்பந்தத்திற்கான** (NPT) அமெரிக்கா மற்றும் சோவியத் ஒன்றிய முன்மொழிவை பொதுச் சபை பெரும்பான்மை வாக்குகளால் அங்கீகரித்தது. இந்த ஒப்பந்தம் மார்ச் 5, 1970 அன்று நடைமுறைக்கு வந்தது.

இந்தியா 1) அணு ஆயுதமயமாக்கலுக்கு எதிர்ப்பு; 2) உலகளாவிய முழுமையான அணு ஆயுதக் குறைப்பு; 3) அமைதியான நோக்கங்களுக்காக மட்டுமே அணு தொழில்நுட்பம்; மற்றும் 4) எந்தவொரு விதிவிலக்கு அல்லது பாகுபாடும் இல்லாமல் சீரான, பாதுகாப்பு மற்றும் ஆய்வுகளுக்கு தன்னார்வமாக சமர்ப்பித்தல் ஆகியவற்றை நோக்கமாகக் கொண்டது.

இந்தியாவும் ஐ.நா.வும்

இந்தியா எப்போதும் ஐ.நா.வை தனது கருத்துக்களைக் கூறவும், ஆரோக்கியமான சர்வதேச உறவுகளை மாசுபடுத்தும் பாரபட்சமான நடைமுறைகளை எதிர்க்கவும் ஒரு உலக மன்றமாகக் கருதி வருகிறது. அணிசேரா இயக்கத்தின் 38 வது அமர்வில் உரையாற்றிய அவர், அணிசேரா நாடுகளின் கருத்துக்களை, குறிப்பாக புதிய சர்வதேச பொருளாதார ஒழுங்கு, ஆயுதக் குறைப்பு மற்றும் இந்தியப் பெருங்கடல் ஆகியவற்றை அமைதி மண்டலமாக வெளிப்படுத்தினார்.

ராஜீவ் காந்தியின் ஆட்சி

ராஜீவ் காந்தி இந்தியாவின் இளைய பிரதமராக 40 வயதில் ஆனார், மேலும் உலகிலேயே தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட இளைய அரசாங்கத் தலைவர்களில் ஒருவராகவும் இருக்கலாம். அவர் இந்தியன் ஏர்லைன்ஸில் 14 ஆண்டுகள் விமானியாக இருந்தார், மேலும் ஜூன் 1980 இல் தனது தம்பி சஞ்சய் காந்தி இறக்கும் வரை அரசியலில் இருந்து ஒதுங்கி இருந்தார், அதன் பிறகு அவரது தாயார் இந்திரா காந்தியால் வற்புறுத்தப்பட்டு அவருக்கு சொத்து சேர்த்தார். பின்னர், தனது தம்பியின் மரணத்திற்குப் பிறகு காலியான உ.பி.யில் உள்ள அமேதி தொகுதியிலிருந்து மக்களவைக்குத் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டதன் மூலம் அவர் முறையாக அரசியலில் நுழைந்தார்.

தனது தாயாரும் இந்தியாவின் பிரதமருமான இந்திரா காந்தி படுகொலை செய்யப்பட்ட சிறிது நேரத்திலேயே, 1984 அக்டோபர் 31 அன்று ராஜீவ் காந்தி பிரதமரானார். 1985 ஆம் ஆண்டின் தொடக்கத்தில் திட்டமிடப்பட்டிருந்த பொதுத் தேர்தல்கள் முன்கூட்டியே ஒத்திவைக்கப்பட்டன, இருப்பினும் அஸ்ஸாம் மற்றும் பஞ்சாப் மாநிலங்களில் ஏற்பட்ட கிளர்ச்சி காரணமாக அந்த மாநிலங்களில் தேர்தல் 1985 வரை ஒத்திவைக்கப்பட்டது. தேர்தல் முடிவுகள் அறிவிக்கப்பட்டபோது, ராஜீவ் காந்தி தலைமையிலான காங்கிரஸ், நாட்டின் தேர்தல் வரலாற்றில் மிகப்பெரிய பெரும்பான்மையைப் பெற்றது, மொத்தமுள்ள 508 மக்களவை இடங்களில் 401 இடங்களை வென்றது.

ராஜீவ் காந்தி டிசம்பர் 2 , 1989 வரை பிரதமராகப் பணியாற்றினார். அவரது 5 ஆண்டுகால பிரதமராக, இந்தியா பல நிகழ்வுகளைக் கண்டது, அவை இந்த அத்தியாயத்தில் விவாதிக்கப்படும்.

சில முக்கிய சிறப்பம்சங்கள் :

1. பஞ்சாப் நெருக்கடி
2. 1984 சீக்கிய கலவரங்கள்
3. போபால் விஷவாயு சோகம்
4. பஞ்சாப் மற்றும் அசாம் ஒப்பந்தங்கள்
5. இந்தியாவின் கணினிமயமாக்கல் திட்டம்
6. பஞ்சாயத்து ராஜ் நிறுவனங்களை வலுப்படுத்துதல்
7. ஜவஹர் ரோஜ்கர் யோஜனா
8. ஷா பானோ வழக்கு
9. ஆபரேஷன் பிளாக்போர்டு
10. தேசிய கல்வி கொள்கை
11. போஃபர்ஸ் ஊழல்

12. இந்திய அமைதி காக்கும் படை

பஞ்சாப் நெருக்கடி

1980களில், பஞ்சாப் ஒரு பிரிவினைவாத இயக்கத்தால் சூழப்பட்டது, இது படிப்படியாக பயங்கரவாத பிரச்சாரமாக மாறியது, பெரும்பாலும் குறைந்த தீவிரம் கொண்ட போர் என்று விவரிக்கப்படுகிறது. இந்தப் பிரச்சினையின் தோற்றம், இருபதாம் நூற்றாண்டின் போக்கில், குறிப்பாக, 1947 முதல் பஞ்சாபில் வகுப்புவாதத்தின் வளர்ச்சியில் இருந்தது, இது 1980 க்குப் பிறகு தீவிரவாதம், பிரிவினைவாதம் மற்றும் பயங்கரவாதமாக உருமாறியது.

சுதந்திரத்திற்குப் பிந்தைய காலகட்டத்தில், பஞ்சாபில் இந்துக்களுக்கும் சீக்கியர்களுக்கும் இடையே வகுப்புவாதம் வளர்ந்தது, அவர்கள் ஒருவருக்கொருவர் எதிராகப் போட்டியிட்டனர். 1920 இல் சீக்கியர்களின் அரசியல் பிரிவாக உருவாக்கப்பட்ட அகாலி தளம் மற்றும் அதன் தலைமை சில வகுப்புவாத கருப்பொருள்களை ஏற்றுக்கொண்டது, அவை சீக்கிய வகுப்புவாதத்தின் கட்டமைப்பு கூறுகளாக மாறின. மதச்சார்பற்ற அரசியலின் கொள்கைகளை அகாலிஸ் மறுத்து, மதமும் அரசியலும் அடிப்படையில் சீக்கிய மதத்தில் இணைந்திருப்பதால் அவற்றைப் பிரிக்க முடியாது என்று வலியுறுத்தினர். சீக்கிய மதம் மற்றும் அனைத்து சீக்கியர்களின் அரசியல் மற்றும் பிற மதச◌ார்பற்ற நலன்களின் கலவையாக வரையறுக்கப்பட்ட சீக்கிய பந்தத்தின் ஒரே பிரதிநிதியாகவும் அகாலி தளம் தன்னைக் கூறிக் கொண்டது. காலப்போக்கில், தீவிரவாதிகளின் செல்வாக்கு தொடர்ந்து வளர்ந்து கொண்டே இருந்தது.

1966 ஆம் ஆண்டு பஞ்சாப் உருவாக்கப்பட்டது, அகாலி தளம் கடந்த சில ஆண்டுகளாக எழுப்பிய மற்றும் போராடிய அனைத்து முக்கிய கோரிக்கைகளும் ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டு செயல்படுத்தப்பட்டன. அகாலி தளத்திற்கு இரண்டு வழிகள் இருந்தன:

- வகுப்புவாத அரசியலைக் கைவிட்டு, முற்றிலும் மத மற்றும் சமூக அமைப்பாக மாறுங்கள், அல்லது
- அனைத்து பஞ்சாபிகளையும் ஈர்க்கும் ஒரு மதச்சார்பற்ற கட்சியாக மாறுங்கள்.

இருப்பினும், அகாலியர்கள் பிரிவினைவாதத்தை நோக்கி நகர்ந்து தங்கள் வகுப்புவாதப் போக்குகளைத் தொடர்ந்தனர்.

1984 சீக்கிய கலவரங்கள்

இந்திரா காந்தியின் படுகொலை நாடு முழுவதும், குறிப்பாக டெல்லி மற்றும் பஞ்சாபில் சீக்கியர்களுக்கு எதிரான கலவரங்களுக்கு வழிவகுத்தது.

டெல்லியிலும் அதற்கு அருகிலும் ஆயுதமேந்திய கும்பல்கள் பேருந்துகள் மற்றும் ரயில்களை நிறுத்தி, சீக்கிய பயணிகளை அடித்துக் கொன்றதற்காக இழுத்துச் சென்றனர், சிலர் உயிருடன் எரிக்கப்பட்டனர். ஏராளமான சீக்கியர்கள் அவர்களின் வீடுகளில் இருந்து இழுத்துச் செல்லப்பட்டு வெட்டிக் கொல்லப்பட்டனர், மேலும் டெல்லி பகுதியில் சீக்கிய பெண்கள் கூட்டு பாலியல் வன்கொடுமை செய்யப்பட்டதாகக் கூறப்படுகிறது.

தனது தாயாரும் இந்தியாவின் பிரதமருமான இந்திரா காந்தி படுகொலை செய்யப்பட்ட சிறிது நேரத்திலேயே, 1984 அக்டோபர் 31 அன்று ராஜீவ் காந்தி பிரதமரானார். 1985 ஆம் ஆண்டின் தொடக்கத்தில் திட்டமிடப்பட்டிருந்த பொதுத் தேர்தல்கள் முன்கூட்டியே ஒத்திவைக்கப்பட்டன, இருப்பினும் அஸ்ஸாம் மற்றும் பஞ்சாப் மாநிலங்களில் ஏற்பட்ட கிளர்ச்சி காரணமாக அந்த மாநிலங்களில் தேர்தல் 1985 வரை ஒத்திவைக்கப்பட்டது. தேர்தல் முடிவுகள் அறிவிக்கப்பட்டபோது, ராஜீவ் காந்தி தலைமையிலான காங்கிரஸ், நாட்டின் தேர்தல் வரலாற்றில் மிகப்பெரிய பெரும்பான்மையைப் பெற்றது, மொத்தமுள்ள 508 மக்களவை இடங்களில் 401 இடங்களை வென்றது.

^{2}, 1989 வரை பிரதமராகப் பணியாற்றினார். அவரது 5 ஆண்டுகால பிரதமராக, இந்தியா பல நிகழ்வுகளைக் கண்டது, அவை இந்த அத்தியாயத்தில் விவாதிக்கப்படும்.

சில முக்கிய சிறப்பம்சங்கள் :

1. பஞ்சாப் நெருக்கடி
2. 1984 சீக்கிய கலவரங்கள்
3. போபால் விஷவாயு சோகம்
4. பஞ்சாப் மற்றும் அசாம் ஒப்பந்தங்கள்
5. இந்தியாவின் கணினிமயமாக்கல் திட்டம்
6. பஞ்சாயத்து ராஜ் நிறுவனங்களை வலுப்படுத்துதல்
7. ஜவஹர் ரோஜ்கர் யோஜனா
8. ஷா பானோ வழக்கு
9. ஆபரேஷன் பிளாக்போர்டு
10. தேசிய கல்வி கொள்கை
11. போஃபர்ஸ் ஊழல்
12. இந்திய அமைதி காக்கும் படை

சுதந்திரத்திற்குப் பிந்தைய காலகட்டத்தில், பஞ்சாபில் இந்துக்களுக்கும் சீக்கியர்களுக்கும் இடையே வகுப்புவாதம் வளர்ந்தது, அவர்கள் ஒருவருக்கொருவர் எதிராகப் போட்டியிட்டனர். 1920 இல் சீக்கியர்களின் அரசியல் பிரிவாக உருவாக்கப்பட்ட அகாலி தளம் மற்றும் அதன் தலைமை சில வகுப்புவாத கருப்பொருள்களை ஏற்றுக்கொண்டது, அவை சீக்கிய வகுப்புவாதத்தின் கட்டமைப்பு கூறுகளாக மாறின. மதச்சார்பற்ற அரசியலின் கொள்கைகளை அகாலிஸ் மறுத்து, மதமும் அரசியலும் அடிப்படையில் சீக்கிய மதத்தில் இணைந்திருப்பதால் அவற்றைப் பிரிக்க முடியாது என்று வலியுறுத்தினர். சீக்கிய மதம் மற்றும் அனைத்து சீக்கியர்களின் அரசியல் மற்றும் பிற மதச்சார்பற்ற நலன்களின் கலவையாக வரையறுக்கப்பட்ட சீக்கிய பந்தத்தின் ஒரே பிரதிநிதியாகவும் அகாலி தளம் தன்னைக் கூறிக் கொண்டது. காலப்போக்கில், தீவிரவாதிகளின் செல்வாக்கு தொடர்ந்து வளர்ந்து கொண்டே இருந்தது.

1966 ஆம் ஆண்டு பஞ்சாப் உருவாக்கப்பட்டது, அகாலி தளம் கடந்த சில ஆண்டுகளாக எழுப்பிய மற்றும் போராடிய அனைத்து முக்கிய கோரிக்கைகளும் ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டு செயல்படுத்தப்பட்டன. அகாலி தளத்திற்கு இரண்டு வழிகள் இருந்தன:

- வகுப்புவாத அரசியலைக் கைவிட்டு, முற்றிலும் மத மற்றும் சமூக அமைப்பாக மாறுங்கள், அல்லது
- அனைத்து பஞ்சாபிகளையும் ஈர்க்கும் ஒரு மதச்சார்பற்ற கட்சியாக மாறுங்கள்.

இருப்பினும், அகாலியர்கள் பிரிவினைவாதத்தை நோக்கி நகர்ந்து தங்கள் வகுப்புவாதப் போக்குகளைத் தொடர்ந்தனர்.

1984 சீக்கிய கலவரங்கள்

இந்திரா காந்தியின் படுகொலை நாடு முழுவதும், குறிப்பாக டெல்லி மற்றும் பஞ்சாபில் சீக்கியர்களுக்கு எதிரான கலவரங்களுக்கு வழிவகுத்தது.

டெல்லியிலும் அதற்கு அருகிலும் ஆயுதமேந்திய கும்பல்கள் பேருந்துகள் மற்றும் ரயில்களை நிறுத்தி, சீக்கிய பயணிகளை அடித்துக் கொன்றதற்காக இழுத்துச் சென்றனர், சிலர் உயிருடன் எரிக்கப்பட்டனர். ஏராளமான சீக்கியர்கள் அவர்களின் வீடுகளில் இருந்து இழுத்துச் செல்லப்பட்டு வெட்டிக் கொல்லப்பட்டனர், மேலும் டெல்லி பகுதியில் சீக்கிய பெண்கள் கூட்டு பாலியல் வன்கொடுமை செய்யப்பட்டதாகக் கூறப்படுகிறது.

இந்தக் கசிவு குடிநீர், மண், தொட்டிகள் மற்றும் குளத்து நீரையும் மாசுபடுத்தியது, இது புதிதாகப் பிறந்த குழந்தைகள், கர்ப்பிணிப் பெண்கள் மற்றும் நகரத்தில் உள்ள பிறரை மோசமாகப் பாதித்தது. ஆயிரக்கணக்கான விலங்குகளும் கொல்லப்பட்டன.

அதிகாரப்பூர்வ மதிப்பீடுகளின்படி, இது 2259 பேர் இறந்தது, 5 .6 லட்சம் பேர் காயமடைந்தனர், ஆயிரக்கணக்கானோர் நிரந்தரமாக ஊனமுற்றனர். இருப்பினும், அதிகாரப்பூர்வமற்ற முறையில் சுமார் 20,000 பேர் இறந்ததாக மதிப்பிடப்பட்டுள்ளது. சுமார் அரை மில்லியன் உயிர் பிழைத்தவர்கள் சுவாசக் கோளாறுகள், கண் எரிச்சல் அல்லது குருட்டுத்தன்மை மற்றும் நச்சு வாயுவின் வெளிப்பாட்டின் விளைவாக ஏற்பட்ட பிற நோய்களால் பாதிக்கப்பட்டனர்.

இந்த சம்பவம் உயிர் பிழைத்தவர்களுக்கு கடுமையான நீண்டகால விளைவுகளை ஏற்படுத்தியது. 2001 ஆம் ஆண்டில் யூனியன் கார்பைடு கார்ப்பரேஷனை வாங்கிய டவ் கெமிக்கல் நிறுவனமோ அல்லது இந்திய அரசாங்கமோ அந்த இடத்தை முறையாக சுத்தம் செய்யவில்லை. அப்பகுதியில் உள்ள மண் மற்றும் நீர் மாசுபாடு, அப்பகுதியில் வசிப்பவர்களுக்கு நாள்பட்ட சுகாதார பிரச்சினைகள் மற்றும் பிறப்பு குறைபாடுகள் ஏற்படுவதற்கான அதிக நிகழ்வுகளுக்குக் காரணம் என்று குற்றம் சாட்டப்பட்டது. 2004 ஆம் ஆண்டில், நிலத்தடி நீர் மாசுபாட்டின் காரணமாக போபாலில் வசிப்பவர்களுக்கு சுத்தமான குடிநீரை வழங்குமாறு இந்திய உச்ச நீதிமன்றம் அரசாங்கத்திற்கு உத்தரவிட்டது. 2010 ஆம் ஆண்டில், யூனியன் கார்பைடின்

இந்தியாவின் துணை நிறுவனமான இந்தியக் குடிமக்களின் பல முனைனாள் நிர்வாகிகள் - அனைவரும் இந்திய குடிமக்கள் - போபால் நீதிமன்றத்தால் பேரழிவை ஏற்படுத்திய அலட்சியத்திற்காக தண்டிக்கப்பட்டனர்.

துயரத்திற்கான காரணங்கள்

இந்த சம்பவத்திற்கான காரணம் தீவிர விவாதத்திற்குரிய விஷயமாக உள்ளது. பணியாளர்கள் குறைவாக இருந்த ஆலையில் தரமற்ற செயல்பாடு மற்றும் பாதுகாப்பு நடைமுறைகள் தான் பேரழிவிற்கு வழிவகுத்தன என்பது பின்னர் விசாரணைகளில் கண்டறியப்பட்டது. இருப்பினும், எரிவாயுவுடன் தண்ணீர் கலந்ததே கசிவுக்கு உடனடி காரணம் என்றும் நம்பப்படுகிறது. சம்பவத்திற்குக் கூறப்படும் பிற காரணங்கள் பின்வருமாறு:

- எரிவாயுவைப் பராமரிப்பதில் மனித அலட்சியம்.
- அமெரிக்காவில் செயல்படுத்தப்பட்டதைப் போன்ற பாதுகாப்பு தரங்களை ஆலையில் நிறுவுவதில் யூனியன் கார்பைடு நிர்வாகத்தின் அலட்சியம்.
- நிறுவனம் மீது சுற்றுச்சூழல் தரநிலைகளை அமல்படுத்துவதில் அரசாங்கத்தின் தோல்வி.
- ஆரம்ப கசிவுகள் பற்றிய அறியாமை மற்றும் தடுப்பு நடவடிக்கைகளை எடுக்கத் தவறுதல்

இந்தியாவின் கணினிமயமாக்கல் திட்டம்

1955 முதல் 2010 வரையிலான இந்தியாவில் கணினிமயமாக்கலின் வரலாற்றை நாம் ஆராய்ந்தால், அரசியல் சூழலில் ஏற்பட்ட மாற்றங்களாலும், அதன் விளைவாக கணினிமயமாக்கலை ஏற்றுக்கொள்வது குறித்த அரசாங்கக் கொள்கைகளில் ஏற்பட்ட மாற்றங்களாலும் 4 முக்கியமான திருப்புமுனைகள் உள்ளன.

1955 முதல் 1970 வரையிலான காலம், கணினி தொழில்நுட்பத்தை வழிநடத்தும் குறிப்பிட்ட அரசாங்கக் கொள்கைகள் எதுவும் இல்லாத ஆய்வுக் காலமாகும். இந்திய தொழில்நுட்ப நிறுவனங்களை (NTs) நிறுவுதல் மற்றும் கணினிகளை வடிவமைத்தல் மற்றும் உற்பத்தி செய்தல் போன்ற பல முயற்சிகள் கல்வியில் எடுக்கப்பட்டன. தேசிய வளர்ச்சியில் மின்னணுவியல் மற்றும் கணினிகளின் முக்கியத்துவத்தை உணர்ந்து, மின்னணுவியல் மற்றும் கணினிகளின் விரைவான வளர்ச்சியை ஊக்குவிக்க இந்திய அரசாங்கத்தில் (GoI) மின்னணுவியல் துறையை (DoE) நிறுவ பரிந்துரைத்த பாபா குழு 1963 இல் இந்திய அரசாங்கத்தால் நியமிக்கப்பட்டது. இந்தத் துறை 1970 இல் நிறுவப்பட்டது மற்றும் முதல் திருப்புமுனையாக அமைந்தது.

1971 முதல் 1978 வரை, DoE கணினிகளின் சுயசார்பு உள்நாட்டு மேம்பாட்டிற்கு முக்கியத்துவம் அளித்தது, மேலும் எலக்ட்ரானிக்ஸ் கார்ப்பரேஷன் ஆஃப் இந்தியா லிமிடெட் (ECIL) என்ற நிறுவனம் பெரும்பாலும் இந்தியாவில் தயாரிக்கப்பட்ட கூறுகளைப் பயன்படுத்தி கணினிகளை வடிவமைக்க, உருவாக்க மற்றும் சந்தைப்படுத்த நிதியளிக்கப்பட்டது. ECIL அமெரிக்காவின் டிஜிட்டல் எக்யூப்மென்ட் கார்ப்பரேஷனால் தயாரிக்கப்பட்ட PDP தொடர்

கணினிகளைப் போன்ற TDC 312 மற்றும் TDC 316 எனப்படும் கணினிகளை உருவாக்கியது. ஐக்கிய நாடுகளின் மேம்பாட்டுத் திட்டத்தின் (UNDP) உதவியுடன் DoE பல ஆராய்ச்சி மற்றும் மேம்பாட்டு (R&D) திட்டங்களையும் தொடங்கியது.

1977 ஆம் ஆண்டு காங்கிரஸ் தலைமையிலான அரசாங்கம் தோற்கடிக்கப்பட்ட பிறகு, 1978 ஆம் ஆண்டு இரண்டாவது திருப்புமுனை ஏற்பட்டது. அந்த நேரத்தில் இந்தியாவில் வழக்கற்றுப் போன 1401 கணினிகளைப் புதுப்பித்துக் கொண்டிருந்த ஐபிஎம், பங்குகளைக் குறைக்கவும், ஒரு இந்திய கூட்டாளரை எடுக்கவும், ஐபிஎம் 360 தொடர் கணினிகளைத் தயாரிக்கவும் அரசாங்கத்தால் கேட்கப்பட்டது. ஐபிஎம் மறுத்து 1978 இல் இந்தியாவில் அதன் செயல்பாடுகளை மூடியது.

புதிய அரசாங்கம் கணினி உற்பத்தியைத் தனியார் துறைக்குத் திறந்துவிட முடிவு செய்தது, மேலும் பல நிறுவனங்கள் இறக்குமதி செய்யப்பட்ட நுண்செயலிகளைப் பயன்படுத்தி மினி கணினிகளை உருவாக்கத் தொடங்கின.

1984 மற்றும் 1986 ஆம் ஆண்டுகளில், ராஜீவ் காந்தி பிரதமரானபோது, கணினி வன்பொருள் துறை மற்றும் இறக்குமதி மீதான ஏராளமான கட்டுப்பாடுகளை அரசாங்கம் நீக்கியது. புதிய கொள்கை, செயலிகளுடன் முழுமையாக இணைக்கப்பட்ட மதர்போர்டுகளை இறக்குமதி செய்வதற்கும் இறக்குமதி வரிகளைக் குறைப்பதற்கும் அனுமதித்தது. இது விலையில் கூர்மையான குறைப்புக்கும் கணினி பயன்பாடு விரைவாகப் பரவுவதற்கும் வழிவகுத்தது. 1986 ஆம் ஆண்டில், மென்பொருள் நிறுவனங்கள் மென்பொருளை ஏற்றுமதி செய்ய குறைந்த இறக்குமதி வரி விகிதங்களில் கணினிகளை இறக்குமதி செய்ய அனுமதிக்கப்பட்டன. மென்பொருள் மேம்பாடு பல வரிச் சலுகைகளுக்கு தகுதியான ஒரு தொழிலாக அங்கீகரிக்கப்பட்டது. வெளிநாட்டு உற்பத்தியாளர்கள் உள்நாட்டு சந்தைக்கு அனுமதிக்கப்பட்டனர்; இதனால், தரம் மற்றும் போட்டி விலைகள் உறுதி செய்யப்பட்டன, மேலும் அலுவலகங்கள் மற்றும் பள்ளிகளில் கணினிகளின் பயன்பாடும் ஊக்குவிக்கப்பட்டது.

1986 ஆம் ஆண்டு இந்திய ரயில்வேயின் கணினிமயமாக்கப்பட்ட டிக்கெட் முன்பதிவு முறையின் வெற்றியால், கணினிகளின் பொருத்தம் குறித்த பொது மக்கள் மற்றும் அரசியல்வாதிகளின் மனநிலையில் மாற்றம் ஏற்பட்டது. புதிய முன்பதிவு முறை ரயில்களில் இருக்கைகளை முன்பதிவு செய்ய விரும்பும் வாடிக்கையாளர்களுக்கான வரிசையில் காத்திருக்கும் நேரத்தைக் குறைத்தது. இந்த சரியான நேரத்தில் தலையீடுகள் தான் டிசிஎஸ், இன்ஃபோசிஸ் போன்ற இந்திய ஐடி நிறுவனங்கள் இன்று உலகத் தலைவர்களாக இருப்பதற்குக் காரணம், அதைத் தொடர்ந்து இந்தியாவில் சேவைத் துறையின் வளர்ச்சியும் ஏற்படுகிறது.

மூன்றாவது திருப்புமுனை 1991 ஆம் ஆண்டு வந்தது, அப்போது இந்தியா வெளிநாட்டுக் கடனைத் திருப்பிச் செலுத்தத் தவறியது. சர்வதேச நாணய நிதியம் (IMF) நாட்டை மீட்டது, இது

இந்தியா தனது பொருளாதாரத்தைத் திறக்கவும் உள்ளூர் உற்பத்தி நிறுவனங்கள் மீதான கட்டுப்பாடுகளைக் குறைக்கவும் கட்டாயப்படுத்தியது. இந்த நேரத்தில் DoE எடுத்த முக்கிய முயற்சிகளில் ஒன்று, செயற்கைக்கோள் தொடர்பு இணைப்புகளுடன் கூடிய மென்பொருள் தொழில்நுட்ப பூங்காக்களை (STPs) நிறுவுவதாகும், இது இந்திய மென்பொருள் நிறுவனங்கள் இந்தியாவில் இருந்து தங்கள் சர்வதேச வாடிக்கையாளர்களின் கணினிகளில் மென்பொருள் பயன்பாடுகளை உருவாக்க உதவியது.

நான்காவது திருப்புமுனை 1998 இல் வந்தது, அடல் பிஹாரி வாஜ்பாய் தலைமையிலான புதிய அரசாங்கம் "ஐடி இந்தியாவின் நாளை" என்று அறிவித்து, மென்பொருள் நிறுவனங்களை ஊக்குவிக்க பல முன்னெச்சரிக்கை நடவடிக்கைகளை எடுத்தது. அரசாங்கத்தின் கொள்கைகளில் மாற்றங்களை பரிந்துரைக்க ஒரு ஐடி பணிக்குழு நியமிக்கப்பட்டது. இந்திய மென்பொருள் சேவை நிறுவனங்களின் ஏற்றுமதி வருவாய்க்கு பத்து ஆண்டுகளுக்கு வரி விடுமுறை அளிக்கவும், மென்பொருளை ஏற்றுமதி செய்வதற்காக இறக்குமதி செய்யப்படும் கணினிகள் மற்றும் மென்பொருள் தொகுப்புகளுக்கு இறக்குமதி வரி விலக்கு அளிக்கவும் நடவடிக்கைகள் எடுக்கப்பட்டன. பன்னாட்டு நிறுவனங்கள் மென்பொருள் மேம்பாடு மற்றும் ஆராய்ச்சி மற்றும் மேம்பாட்டு (ஆர் & டி) மையங்களை அமைக்க வரவேற்கப்பட்டன. மென்பொருள் மற்றும் சேவை ஏற்றுமதிகள் 1998 இல் 2 பில்லியன் அமெரிக்க டாலர்களிலிருந்து 2010 இல் 50 பில்லியன் அமெரிக்க டாலர்களாக வேகமாக வளர்ந்தன. தகவல் தொழில்நுட்பம் 2010 இல் மொத்த உள்நாட்டு உற்பத்தியில் 6.4% பங்களித்து 2.4 மில்லியன் மென்பொருள் நிபுணர்களுக்கு வேலைவாய்ப்பை வழங்கியது.

1970களில் பொதுத்துறையில் தன்னிறைவு பெற்ற வன்பொருள் துறையை நிறுவ இந்திய அரசு எடுத்த முயற்சிகள் வெற்றிபெறவில்லை என்றாலும், அது 1980கள் மற்றும் 1990களில் தனியார் வன்பொருள் மற்றும் மென்பொருள் துறையின் வளர்ச்சியை ஊக்குவிப்பதற்காக நம்பிக்கையையும் மனித வளத்தையும் வழங்கியது.

பஞ்சாயத்து ராஜ் நிறுவனங்களை வலுப்படுத்துதல் (PRI)

கிராம வாழ்க்கையை புத்துயிர் பெறச் செய்வதற்கு பஞ்சாயத்து ராஜ் நிறுவனங்களின் முக்கியத்துவத்தை மகாத்மா காந்தி வலியுறுத்தியதிலிருந்தும், கிராமங்கள் முன்னேறாவிட்டால் நாடு ஒட்டுமொத்தமாக முன்னேற முடியாது என்று வாதிட்டதிலிருந்தும் பஞ்சாயத்து ராஜ் நிறுவனங்களின் முக்கியத்துவத்தை அறியலாம்.

இந்திய அரசியலமைப்பின் 40வது பிரிவு பின்வருமாறு அறிவித்தது:

'கிராம பஞ்சாயத்துகளை ஒழுங்கமைக்கவும், அவை சுயராஜ்யத்தின் அலகுகளாக செயல்பட தேவையான அதிகாரங்களையும் அதிகாரத்தையும் வழங்கவும் அரசு நடவடிக்கை எடுக்க வேண்டும்,' இது இந்தியாவில் ஜனநாயக பரவலாக்கத்தின் ஒரு திட்டமாக பஞ்சாயத்து

ராஜ் அறிமுகப்படுத்தப்படுவதற்கு வழி வகுத்தது. சுதந்திரத்திற்குப் பிறகு இந்தியாவில் பஞ்சாயத்துகளின் பரிணாமத்தை 4 தனித்துவமான கட்டங்களாக வகைப்படுத்தலாம்:

- ஏற்றத்தின் கட்டம் (1959-1964)
- தேக்க நிலை (1965-1969)
- சரிவின் கட்டம் (1969-1983)
- மறுமலர்ச்சி கட்டம் (1983 முதல்)

பஞ்சாயத்துகளின் மறுமலர்ச்சி மற்றும் புதுப்பித்தல் கட்டம் (1983 முதல்) ராஜீவ் காந்தியின் அரசாங்கத்துடன் தொடர்புடையது. சில தடைகள் மற்றும் குறைபாடுகளை நீக்கி இந்த நிறுவனத்தில் அவர் புதிய இரத்தத்தை ஊற்றினார். பஞ்சாயத்து ராஜ் குறித்த ஒரு கருத்துருவை எழுத எல்.எம். சிங்வி தலைமையில் ராஜீவ் காந்தி ஒரு குழுவை அமைத்தார்.

எல்.எம்.சிங்வி குழு 1986 இல் தனது அறிக்கையை சமர்ப்பித்தது. உள்ளூர் நிர்வாகம் மற்றும் பஞ்சாயத்து ராஜ் சீர்திருத்தத்திற்காக, ராஜீவ் காந்தி 1989 இல் 64வது அரசியலமைப்பு திருத்த மசோதாவை அறிமுகப்படுத்தினார், இது மாநிலங்களவையில் தோற்கடிக்கப்பட்டது. இந்த மசோதாவின் முக்கிய அம்சங்கள்:

- பஞ்சாயத்துகளுக்கு அரசியலமைப்பு அந்தஸ்து வழங்குதல்
- அனைத்து மாநிலங்களும் 5 ஆண்டு காலத்திற்கு நேரடியாகப் பிரதிநிதிகள் தேர்ந்தெடுக்கப்படும் 3 அடுக்கு பஞ்சாயத்து அமைப்பை நிறுவுவதை கட்டாயமாக்குதல்.
- உள்ளூர் மேம்பாட்டு முயற்சிகள் மீது பஞ்சாயத்துகளுக்கு விரிவாக்கப்பட்ட அதிகாரமும் நிதியும் வழங்கப்பட வேண்டும்.
- மாநில அரசுகளின் முன் ஒப்புதல் இல்லாமல், பஞ்சாயத்துகள் நிதி திரட்டி குறிப்பிட்ட நடவடிக்கைகளுக்கு செலவிட அதிகாரம் பெற்றிருக்கும்.

மசோதாவின் உன்னத நோக்கங்கள் இருந்தபோதிலும், அது மாநிலங்களவையில் தோற்கடிக்கப்பட்டது, ஆனால், இறுதியில் 1992 ஆம் ஆண்டின் 73 வது திருத்தச் சட்டத்தின் மூலம் பஞ்சாயத்து ராஜ் சீர்திருத்தங்கள் கொண்டுவரப்பட்டன.

ஜவஹர் ரோஜ்கர் யோஜனா

இந்தியாவில் வறுமை அதிகமாக இருப்பதற்கு கிராமப்புற வேலையின்மை மற்றும் வேலையின்மையே காரணம், இது குறிப்பாக கிராமப்புற மக்களின் ஏழ்மையான பிரிவுகளைப் பாதிக்கிறது. 6வது ஐந்தாண்டுத் திட்டத்தின் (1980-1985) முக்கிய நோக்கம் வறுமை ஒழிப்பு ஆகும். மேலும் கிராமப்புறங்களில் வேலை வாய்ப்புகளை கணிசமாக அதிகரிப்பதன் மூலம் ஏழை மக்களுக்கு ஆதரவாக வருமானம் மற்றும் நுகர்வு மறுபகிர்வு செய்வதை நோக்கமாகக் கொண்ட உத்தி ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டது. இந்த நோக்கத்தை அடைய, வேலைக்கு உணவுத் திட்டத்திற்கு மாற்றாக, தேசிய கிராமப்புற வேலைவாய்ப்புத் திட்டம் 1980 அக்டோபரில் தொடங்கப்பட்டது.

இதன் பின்னர், ஆகஸ்ட் 15, 1983 அன்று கிராமப்புற நிலமற்ற வேலைவாய்ப்பு உறுதித் திட்டம் தொடங்கப்பட்டது. இதன் முக்கிய நோக்கங்கள், குறிப்பாக கிராமப்புற நிலமற்ற தொழிலாளர் குடும்பங்களில் குறைந்தபட்சம் ஒருவருக்கு வருடத்திற்கு 100 நாட்கள் வரை

வேலைவாய்ப்பை உறுதி செய்வதன் மூலம், குறிப்பாக கிராமப்புற நிலமற்ற தொழிலாளர்களுக்கு வேலை வாய்ப்புகளை மேம்படுத்துதல் மற்றும் விரிவுபடுத்துதல் ஆகும்.

கிராமப்புற வறுமையைக் குறைப்பதில் வேலைவாய்ப்புத் திட்டத்தின் முக்கியத்துவம் ஏழாவது ஐந்தாண்டுத் திட்டத்தில் (1985-90) பிரதிபலித்தது; இது உணவு, வேலை மற்றும் உற்பத்தித்திறனை வலியுறுத்தியது; அதைத் தேடும் அனைவருக்கும் உற்பத்தி வேலைவாய்ப்பை வழங்குவதையும், இந்த நோக்கத்திற்கு மிகவும் திறம்பட பங்களிக்கும் செயல்பாடுகளுக்கு முன்னுரிமை அளிப்பதையும் நோக்கமாகக் கொண்டத ு. எனவே, இந்தத் திட்டத்தில் செய்யப்பட்ட முதலீடுகள் மூலம் நேரடி மற்றும் நீண்டகால வேலைவாய்ப்பு வாய்ப்புகளை அதிகப்படுத்துவதே முக்கியத்துவம் வாய்ந்தது.

1989-90 ஆம் ஆண்டு பட்ஜெட் உரையில், கடுமையான வறுமை மற்றும் வேலையின்மை உள்ள பின்தங்கிய மாவட்டங்களில் தீவிர வேலை ாய்ப்பை வழங்குவதற்காக ஜவஹர் ரோஜ்கர் யோஜனா ஒரு புதிய திட்டமாக அறிவிக்கப்பட்டது.

7 வது ஐந்தாண்டுத் திட்டம் முடிவடைந்தபோது, அரசாங்கம் 2 முக்கிய திட்டங்களை ஒன்றிணைத்தது: தேசிய கிராமப்புற வேலைவாய்ப்புத் திட்டம் (NREP) மற்றும் கிராமப்புற நிலமற்ற வேலைவாய்ப்பு உறுதித் திட்டம் (RLEGP), மேற்கூறியபடி 1989 ஏப்ரல் 1 ஆம் தேதி தொடங்கப்பட்ட ஜவஹர் ரோஜ்கர் யோஜனா என்ற ஒரே திட்டமாக.

ஜவஹர் ரோஜ்கர் யோஜனாவின் முக்கிய அம்சங்கள்:

- மத்திய உதவி மாவட்டங்களுக்கு நேரடியாக விடுவிக்கப்படும்.
- இந்தத் திட்டத்தின் கீழ் ஒதுக்கப்படும் நிதியில் 80% க்கும் குறையாமல் கிராமப் பஞ்சாயத்துகளால் பெறப்பட வேண்டும்.
- வறுமைக் கோட்டிற்குக் கீழே உள்ள மக்களை இலக்காகக் கொண்ட இந்தத் திட்டம், கிராமப்புறங்களிலும் மிகவும் பின்தங்கிய பகுதிகளிலும் வசிக்கும் மக்களுக்கு 90 முதல் 100 நாட்கள் வரை வேலைவாய்ப்பை வழங்குவதை நோக்கமாகக் கொண்டது.
- ஒவ்வொரு கிராமப்புற பகுதியையும் திட்டத்தின் பயனாளியாகச் சேர்க்கும் பொறுப்பு பஞ்சாயத்து ராஜ் நிறுவனங்களுக்கு வழங்கப்பட்டது.

வறுமைக் கோட்டுக்குக் கீழே வாழும் ஒவ்வொரு குடும்பத்திலும் குறைந்தபட்சம் ஒருவருக்கு முழுமையான வேலைவாய்ப்பை வழங்கும் நம்பிக்கையுடன் இந்தத் திட்டம் தொடங்கப்பட்டது. கிராம பஞ்சாயத்துகளுக்கு வளங்களைப் பகிர்ந்தளிப்பதன் மூலம் அனைத்து கிராமப்புறங்களுக்கும் திட்டத்தின் பரவலை அதிகரிக்கும் என்றும், திட்டத்தை சிறப்பாக செயல்படுத்துவதை உறுதி செய்யும் என்றும் நம்பப்பட்டது.

ஷா பானோ வழக்கு

இந்தூரைச் சேர்ந்த 62 வயது முஸ்லிம் பெண்ணும் ஐந்து குழந்தைகளுக்குத் தாயுமான ஷா பானோ, 1978 ஆம் ஆண்டு தனது கணவரால் விவாகரத்து செய்யப்பட்டார். தனது கணவரிடமிருந்து ஜீவனாம்சம் கோரி உச்ச நீதிமன்றத்தில் வழக்குத் தொடர்ந்தார். 1985 ஆம்

ஆண்டு நீதிமன்றம் அவருக்கு ச ாதகமாக தீர்ப்பளித்தது, மேலும் அவரது கணவர் அவருக்கு ஜீவனாம்சம் வழங்க உத்தரவிட்டது.

விவாகரத்து பெற்ற மனைவிக்கு பராமரிப்பு வழங்குவதற்கான ஏற்பாடுகளை செய்ய அல்லது வழங்குவதற்கான கடமையை முஸ்லிம் கணவர் மீது குர்ஆன் விதிக்கிறது என்பதில் எந்த சந்தேகமும் இல்லை என்று உச்ச நீதிமன்றம் வாதிட்டது. சாதி, வர்க்கம், மதம் அல்லது மதத்தைப் பொருட்படுத்தாமல் அனைவருக்கும் பொருந்தும் குற்றவியல் நடைமுறைச் சட்டத்தின் பிரிவு 125 ஐ உச்ச நீதிமன்றம் பயன்படுத்தி, ஷா பானோவுக்கு ஆதரவாக தீர்ப்பளித்தது, ஜீவனாம்சம் போன்ற பராமரிப்புப் பணத்தை அவருக்கு வழங்க உத்தரவிட்டது.

தனிநபர் சட்டத்தின் விளக்கத்தின் அடிப்படையில் வழக்குகளைத் தீர்ப்பதற்கான பொதுவான நடைமுறையை விட ஒரு படி முன்னேறியதாகவும், சீரான சிவில் சட்டத்தை அமல்படுத்த வேண்டியதன் அவசியத்தைப் பற்றியும் விவாதித்ததாலும் இந்த வழக்கு ஒரு மைல்கல்லாகக் கருதப்பட்டது.

இந்தத் தீர்ப்பு மிகவும் சர்ச்சைக்குரியதாக மாறியது, மேலும் பல்வேறு பிரிவு முஸ்லிம்களிடமிருந்து பல எதிர்ப்புகள் எழுந்தன. இந்தத் தீர்ப்பு தங்கள் மதத்தின் மீதான தாக்குதல் என்றும், தங்கள் சொந்த மத தனிநபர் சட்டங்களைக் கொண்டிருக்கும் உரிமையின் மீதான தாக்குதல் என்றும் முஸ்லிம்கள் உணர்ந்தனர். எனவே, பொதுவாக முஸ்லிம்கள், முஸ்லிம் தனிநபர் சட்டத்தின் மீதான அத்துமீறலால் அச்சுறுத்தலுக்கு ஆளானார்கள். இந்தப் போராட்டங்களில் முன்னணியில் அகில இந்திய முஸ்லிம் தனிநபர் சட்ட வாரியம் இருந்தது.

முஸ்லிம்களின் அழுத்தத்தின் கீழ், ராஜீவ் காந்தி தலைமையிலான அரசாங்கம் உச்ச நீதிமன்ற தீர்ப்பை ஒத்திவைத்த ஒரு சட்டத்தை அறிமுகப்படுத்தியது. பாராளுமன்றம் 1986 ஆம் ஆண்டு முஸ்லிம் பெண்கள் (விவாகரத்து உரிமைகள் பாதுகாப்பு) சட்டத்தை நிறைவேற்றியது, இது உச்ச நீதிமன்றத்தின் தீர்ப்பை ரத்து செய ்தது. இஸ்லாமிய சட்டத்தின் விதிகளின்படி, விவாகரத்து செய்யப்பட்ட பெண்ணுக்கு இத்தாத் எனப்படும் 90 நாட்களுக்கு மட்டுமே பராமரிப்பு வழங்க இந்தச் சட்டம் அனுமதித்தது. எனவே, கணவர் பராமரிப்பு செலுத்த வேண்டிய பொறுப்பு 'இத்தாத் 1' காலத்திற்கு மட்டுமே வரையறுக்கப்பட்டது.

பெண்களின் உரிமைகளுக்காகப் போராட இது ஒரு சிறந்த வாய்ப்பாக இருந்ததால் இந்தச் சட்டம் பல நிபுணர்களால் கடுமையாக விமர்சிக்கப்பட்டது, ஆனால் சட்டம் முஸ்லிம் பெண்கள் எதிர்கொள்ளும் சமத்துவமின்மை மற்றும் சுரண்டலை அங்கீகரித்தது. அரசியலமைப்பு வழிகாட்டுதல் கொள்கையின்படி சீரான சிவில் சட்டத்தை அமல்படுத்துவதில் பணியாற்றுவதற்குப் பதிலாக, உச்ச நீதிமன்றத்தின் தீர்ப்பை ரத்து செய்ய அரசாங்கம் திருத்தங்களைக் கொண்டு வந்தது.

தேசிய கல்வி கொள்கை (NPE) 1986

1968 ஆம் ஆண்டு NPE-இல் வகுக்கப்பட்ட பொதுவான சூத்திரம் விரிவான செயல்பாட்டிற்கு மொழிபெயர்க்கப்படவில்லை. 1980களின் முற்பகுதியில் கல்வி சீர்திருத்தங்கள் குறித்த நாடு தழுவிய விவாதங்கள் தொடங்கின. பல ஆண்டுகளாக குவிந்து கிடந்த அணுகல், தரம், அளவு, பயன்பாடு மற்றும் நிதிச் செலவினப் பிரச்சினைகளைத் தீர்க்க வேண்டிய அவசரத் தேவை உணரப்பட்டது.

இவ்வாறு, மே 1986 இல், பிரதமர் ராஜீவ் காந்தியால் புதிய தேசிய கல்விக் கொள்கை (NPE) அறிமுகப்படுத்தப்பட்டது. இது "ஏற்றத்தாழ்வுகளை நீக்குவதற்கும் கல்வி வாய்ப்பை சமப்படுத்துவதற்கும் சிறப்பு முக்கியத்துவம்" என்று பெயரிடப்பட்டது. இந்தக் கொள்கையின் முக்கிய நோக்கம், பெண்களை, ST மற்றும் SC சமூகங்கள் உட்பட அனைவருக்கும் கல்விக்கு சமமான வாய்ப்பை வழங்குவதாகும்.

NPE இன் முக்கிய சிறப்பம்சங்கள் (1986)

- உதவித்தொகைகளின் விரிவாக்கம்.
- வயது வந்தோர் கல்வியை ஊக்குவித்தல்.
- எஸ்சி மற்றும் எஸ்டி சமூகங்களைச் சேர்ந்த அதிக ஆசிரியர்களை பணியமர்த்துதல்.
- ஏழைக் குடும்பங்கள் தங்கள் குழந்தைகளை தொடர்ந்து பள்ளிக்கு அனுப்ப ஊக்கத்தொகை.
- புதிய நிறுவனங்களின் வளர்ச்சி.
- தொடக்கக் கல்விக்காக, NPE " குழந்தைகளை மையமாகக் கொண்ட அணுகுமுறையை" ஏற்றுக்கொண்டது, பின்னர் நாடு முழுவதும் தொடக்கப் பள்ளிகளை விரிவுபடுத்த "ஆபரேஷன் பிளாக்போர்டு" தொடங்கப்பட்டது.
- இந்தக் கொள்கையின் கீழ், திறந்தவெளி பல்கலைக்கழக அமைப்பு 1985 ஆம் ஆண்டு நிறுவப்பட்ட இந்திரா காந்தி தேசிய திறந்தவெளி பல்கலைக்கழகத்துடன் விரிவுபடுத்தப்பட்டது.
- கிராமப்புற இந்தியாவில் அடிமட்ட அளவில் பொருளாதார மற்றும் சமூக வளர்ச்சியை ஊக்குவிப்பதற்காக, மகாத்மா காந்தியின் தத்துவத்தை அடிப்படையாகக் கொண்ட "கிராமப்புற பல்கலைக்கழக" மாதிரியையும் இந்தக் கொள்கை அங்கீகரித்தது.

ஆபரேஷன் பிளாக்போர்டு

1986 ஆம் ஆண்டு தேசிய கல்விக் கொள்கை வெளியிடப்பட்ட பிறகு, மத்திய அரசு 1987 ஆம் ஆண்டு ஆபரேஷன் பிளாக்போர்டு என்ற மத்திய நிதியுதவி திட்டத்தைத் தொடங்கியது.

செயல்பாட்டு கரும்பலகையின் முக்கிய அம்சங்கள்

- தொடக்கப்பள்ளிகளில் படிக்கும் மாணவர்களுக்கு அவர்களின் கல்வியை எளிதாக்க தேவையான நிறுவன உபகரணங்கள் மற்றும் கற்பித்தல் பொருட்களை வழங்குதல்.
- 100க்கும் மேற்பட்ட மாணவர்களைக் கொண்ட தொடக்கப் பள்ளிகளுக்கு கூடுதல் ஆசிரியருக்கான சம்பளம் வழங்குவதற்கான ஏற்பாடு இருந்தது. இந்தத் திட்டம் 9 வது ஐந்தாண்டுத் திட்டத்தில் அனைத்து மேல்நிலைப் பள்ளிகளுக்கும் விரிவுபடுத்தப்பட்டது.
- இந்தத் திட்டத்தால் வழங்கப்படும் பொருட்களைப் பயன்படுத்தி, குறிப்பாக வடிவமைக்கப்பட்ட ஆசிரியர் தயாரிப்புத் திட்டத்தின் கீழ், அனைத்து ஆசிரியர்களுக்கும் பயிற்சி அளிக்கப்படும்.

- பள்ளி உபகரணங்கள் மற்றும் கட்டிடங்களுக்கு மத்திய அரசு நிதி வழங்க வேண்டும்.
- பாடத்திட்டம் மற்றும் உள்ளூர் தேவைகளுக்கு ஏற்ற கற்பித்தல், கற்றல் பொருட்களை வாங்குவதற்கு நெகிழ்வுத்தன்மை வழங்கப்பட்டது.
- நியமிக்கப்படும் ஆசிரியர்களில் குறைந்தது 50% பேர் பெண்களாக இருக்க வேண்டும்.

போஃபர்ஸ் ஊழல்

ராஜீவ் காந்தியின் ஆட்சிக் காலத்தில் நடந்த மற்றொரு முக்கிய சம்பவம் பாதுகாப்பு ஒப்பந்தங்கள் தொடர்பான அரசியல் ஊழல். 1980கள் மற்றும் 1990களில், ஸ்வீடனை தளமாகக் கொண்ட போஃபோர்ஸ் நிறுவனம் இந்தியாவிற்கு 410 ஹோவிட்சர்களை வழங்குவதற்கான ஏலத்தில் வென்றது. இது ஸ்வீடனில் இதுவரை இல்லாத மிகப்பெரிய ஆயுத ஒப்பந்தமாகும்; எனவே வளர்ச்சித் திட்டங்களுக்காக ஒதுக்கப்பட்ட பணம் இந்தியாவிலிருந்து இந்த ஒப்பந்தத்தைப் பெறுவதற்காக திருப்பி விடப்பட்டது. அப்போதைய பிரதமர் ராஜீவ் காந்தி உட்பட இந்திய தேசிய காங்கிரசின் பல அரசியல்வாதிகள் போஃபோர்ஸிடமிருந்து 1.4 பில்லியன் அமெரிக்க டாலர் மதிப்புள்ள ஒப்பந்தத்தைப் பெறுவதற்காக சட்டவிரோதமாக லஞ்சம் பெற்றதாக குற்றம் சாட்டப்பட்டனர்.

செயல்பாட்டு கரும்பலகையின் முக்கிய அம்சங்கள்

- தொடக்கப்பள்ளிகளில் படிக்கும் மாணவர்களுக்கு அவர்களின் கல்வியை எளிதாக்க தேவையான நிறுவன உபகரணங்கள் மற்றும் கற்பித்தல் பொருட்களை வழங்குதல்.
- 100க்கும் மேற்பட்ட மாணவர்களைக் கொண்ட தொடக்கப் பள்ளிகளுக்கு கூடுதல் ஆசிரியருக்கான சம்பளம் வழங்குவதற்கான ஏற்பாடு இருந்தது. இந்தத் திட்டம் 9 வது ஐந்தாண்டுத் திட்டத்தில் அனைத்து மேல்நிலைப் பள்ளிகளுக்கும் விரிவுபடுத்தப்பட்டது.
- இந்தத் திட்டத்தால் வழங்கப்படும் பொருட்களைப் பயன்படுத்தி, குறிப்பாக வடிவமைக்கப்பட்ட ஆசிரியர் தயாரிப்புத் திட்டத்தின் கீழ், அனைத்து ஆசிரியர்களுக்கும் பயிற்சி அளிக்கப்படும்.
- பள்ளி உபகரணங்கள் மற்றும் கட்டிடங்களுக்கு மத்திய அரசு நிதி வழங்க வேண்டும்.
- பாடத்திட்டம் மற்றும் உள்ளூர் தேவைகளுக்கு ஏற்ற கற்பித்தல், கற்றல் பொருட்களை வாங்குவதற்கு நெகிழ்வுத்தன்மை வழங்கப்பட்டது.
- நியமிக்கப்படும் ஆசிரியர்களில் குறைந்தது 50% பேர் பெண்களாக இருக்க வேண்டும்.

போஃபர்ஸ் ஊழல்

ராஜீவ் காந்தியின் ஆட்சிக் காலத்தில் நடந்த மற்றொரு முக்கிய சம்பவம் பாதுகாப்பு ஒப்பந்தங்கள் தொடர்பான அரசியல் ஊழல். 1980கள் மற்றும் 1990களில், ஸ்வீடனை தளமாகக் கொண்ட போஃபோர்ஸ் நிறுவனம் இந்தியாவிற்கு 410 ஹோவிட்சர்களை வழங்குவதற்கான ஏலத்தில் வென்றது. இது ஸ்வீடனில இதுவரை இல்லாத மிகப்பெரிய ஆயுத ஒப்பந்தமாகும்; எனவே வளர்ச்சித் திட்டங்களுக்காக ஒதுக்கப்பட்ட பணம் இந்தியாவிலிருந்து இந்த ஒப்பந்தத்தைப் பெறுவதற்காக திருப்பி விடப்பட்டது. அப்போதைய பிரதமர் ராஜீவ் காந்தி உட்பட இந்திய தேசிய காங்கிரசின் பல அரசியல்வாதிகள் போஃபோர்ஸிடமிருந்து 1 .4 பில்லியன் அமெரிக்க டாலர் மதிப்புள்ள ஒப்பந்தத்தைப் பெறுவதற்காக சட்டவிரோதமாக லஞ்சம் பெற்றதாக குற்றம் சாட்டப்பட்டனர்.

1987 ஏப்ரலில் வெடித்த இந்த ஊழல், விரைவில் ராஜீவ் காந்தி மீதே ஒரு பெரிய தாக்குதலாக மாறியது.

1989 ஆம் ஆண்டு மக்களவைத் தேர்தல் ஆண◌ டான போஃபர்ஸ் ஊழல் மற்றும் ஊழல் நாற்றம் மீண்டும் தலைதூக்கியது. கூட்டு நாடாளுமன்றக் குழு அறிக்கை ராஜீவ் காந்திக்கு கிட்டத்தட்ட சுத்தமான சிட் வழங்கியிருந்தாலும், தலைமைக் கணக்குத் தணிக்கையாளரின் அறிக்கை துப்பாக்கிகளைத் தேர்ந்தெடுப்பதற்கான நடைமுறை குறித்து சந்தேகங்களை எழுப்பியது மற்றும் பிற பிரச்சினைகளையும் எழுப்பியது. இந்த கண்டுபிடிப்புகளைத் தொடர்ந்து, எதிர்க்கட்சிகள் ராஜீவ் காந்தியின் ராஜினாமாவைக் கோரின. 1989 தேர்தலில், காங்கிரஸ் பெரும்பான்மையைப் பெறத் தவறிவிட்டது. இடதுசாரிக் கட்சிகள் மற்றும் பாரதிய ஜனதாக் கட◌ சியின் (BJP) வெளிப்புற ஆதரவுடன் V. P. சிங் ஒரு கூட்டணி அரசாங்கத்தை அமைத்தார்.

இந்திய அமைதி காக்கும் படை

1983 ஆம் ஆண்டு முதல், இலங்கையின் வடக்குப் பகுதியை தளமாகக் கொண்ட ஒரு போராளி அமைப்பான தமிழீழ விடுதலைப் புலிகள், தீவின் வடக்கு மற்றும் கிழக்கில் ஒரு சுதந்திர தமிழ் ஈழ அரசை உருவாக்குவதற்காக இலங்கை அரசாங்கத்திற்கு எதிராக அவ்வப்போது உள்நாட்டுப் போரை நடத்தி வந்தனர். இந்த இடைவிடாத உள்நாட்டுப் போர், பெரும்பான்மை சிங்களவர்களை சிறுபான்மை தமிழர்களுக்கு எதிராகத் தூண்டியதால், நாட்டில் பெரும் அமைதியின்மையாக மாறியது.

ஜூலை 1983 இல் கொழும்பில் நடந்த துன்புறுத்தலுக்குப் பிறகு ஆயிரக்கணக்கான தமிழர்கள் இலங்கையிலிருந்து வெளியேறியபோது, நெருக்கடியைத் தணிக்க இலங்கைத் தலைமையுடன் இந்தியா ஈடுபட முயன்றது. பின்னர் இலங்கை உள்நாட்டுப் போரை முடிவுக்குக் கொண்டுவரும் நோக்கத்துடன் இந்தியாவும◌ இலங்கையும் 1987 இல் இந்திய-இலங்கை ஒப்பந்தத்தில் கையெழுத்திட்டன.

இந்தியப் பிரதமர் ராஜீவ் காந்திக்கும் இலங்கை அதிபர் ஜெயவர்த்தனேவுக்கும் இடையே கையெழுத்தான இந்திய-இலங்கை ஒப்பந்தத்தின் முக்கிய அம்சங்கள்:

- இலங்கை அரசியலமைப்பின் 13 வது திருத்தத்தை செயல்படுத்துவதன் மூலம் இலங்கை உள்நாட்டுப் போரை தீர்க்க இந்த ஒப்பந்தம் எதிர்பார்க்கப்பட்டது.

13 வது திருத்தம்: 1987 ஜூலை மாதம் இந்திய-இலங்கை ஒப்பந்தத்தின் விதிகளின் அடிப்படையில் மாகாண சபைகளை உருவாக்கும் நோக்கத்துடன், இலங்கை நாடாளுமன்றம் நவம்பர் 14, 1987 அன்று அரசியலமைப்பின் பதின்மூன்றாவது திருத்தத்தை நிறைவேற்றியது; மேலும், ஒவ்வொரு மாகாணத்திலும் ஒரு உயர் நீதிமன்றத்தை நிறுவுதல், மற்றும் தமிழை ஆங்கிலத்தை இணைப்பு மொழியாகவும், அதிகாரப்பூர்வ மொழிகளில் ஒன்றாகவும் மாற்றுதல்.

13 வது திருத்தம் பிளஸ்' விடுதலைப் புலிகள் தோற்கடிக்கப்பட்ட பிறகு, இலங்கை ஜனாதிபதி மஹிந்த ராஜபக்ஷ, '13 வது திருத்தம் பிளஸ்' இன் கீழ், தமிழ் பெரும்பான்மை பகுதிகளுக்கு கணிசமான அதிகாரங்களைப் பகிர்ந்தளிக்க பதின்மூன்றாவது திருத்தத்திற்கு

அப்பால் அரசாங்கம் செல்லும் என்று இந்தியாவிற்கும் சர்வதேச சமூகத்திற்கும் உறுதியளித்திருந்தார்.

- ஒப்பந்தத்தின்படி, மாகாணங்களுக்கு அதிகாரத்தைப் பகிர்ந்தளிக்க கொழும்பு ஒப்புக்கொண்டது.
- இலங்கை துருப்புக்கள் வடக்கில் உள்ள அவர்களின் முகாம்களுக்குத் திரும்பப் பெறப்பட வேண்டும், மேலும் தமிழ் கிளர்ச்சியாளர்கள் தங்கள் ஆயுதங்களை ஒப்படைக்க வேண்டும்.

இலங்கையின் வேண்டுகோளின் பேரில், ஒப்பந்தத்தை செயல்படுத்த இந்திய அமைதி காக்கும் படை (IPKF) இலங்கைக்கு அனுப்பப்பட்டது. IPKF இன் முக்கிய பணி போராளிக் குழுக்களை (எல்லாப் போரிடும் குழுக்களையும், LTTE மட்டுமல்ல) நிராயுதபாணியாக்குவதாகும். இதைத் தொடர்ந்து ஒரு இடைக்கால நிர்வாகக் குழு விரைவில் அமைக்கப்பட்டது.

IPKF எந்தவொரு குறிப்பிடத்தக்க போரிலும் ஈடுபடும் என்று எதிர்பார்க்கப்படவில்லை, ஆனால் படிப்படியாக, சில மாதங்களுக்குள், அமைதியை உறுதி செய்வதற்காக IPKF LTTE உடன் சிக்கியது. LTTE இடைக்கால நிர்வாகக் குழுவில் ஆதிக்கம் செலுத்த முயன்றதாலும், தங்களை நிராயுதபாணியாக்க மறுத்ததாலும் (அமைதியை அமல்படுத்துவதற்கான ஒரு முன்நிபந்தனையாக இது இருந்தது) வேறுபாடுகள் எழுந்தன.

தமிழர்களின் நலனுக்காகப் போராடும் எல்.ரீ.ரீ.ஈ-யை நிராயுதபாணியாக்குவதே இராணுவத்தின் நோக்கமாக இருந்ததால், தமிழர்கள் ஐ.பி.கே.எஃப்-ஐ எதிர்த்ததால், ஐ.பி.கே.எஃப்-ஐ ஒரு வெளிநாட்டு இராணுவமாகக் கண்டதால், இலங்கையர்கள் ஐ.பி.கே.எஃப்-ஐ எதிர்த்தனர். சுமார் 1,200 பேர் போரில் கொல்லப்பட்டனர் மற்றும் பல ஆயிரக்கணக்கானோர் காயமடைந்தனர். 1989 ஆம் ஆண்டு இலங்கையின் ஜனநாயக செயல்முறை ஒப்பந்தத்தை உருவாக்கியவர்களுக்கு கதவைத் திறந்தபோது, இந்தியாவின் தலையீடு திடீரென முடிவுக்கு வந்தது.

ராஜீவ் காந்தியின் படுகொலை

இலங்கை உள்நாட்டுப் போரில் IPKF மூலம் ஈடுபட்டதற்காக ராஜீவ் காந்தி தனது உயிரையே கொடுக்க வேண்டியிருந்தது. தமிழ்நாட்டின் சென்னைக்கு அருகிலுள்ள ஸ்ரீபெரும்புதூரில் மே 21, 1991 அன்று நடந்த தற்கொலைத் தாக்குதலில் ராஜீவ் காந்தி படுகொலை செய்யப்பட்டார். 1991 ஆம் ஆண்டு பொதுத் தேர்தல் நடைபெறவிருந்த நிலையில், ராஜீவ் காந்தி பிரச்சாரம் செய்து கொண்டிருந்தார். மேலும் 14 பேர் கொல்லப்பட்ட குண்டுவெடிப்புகள் LTTE போராளிகளால் நடத்தப்பட்டன.

ராஜீவ் காந்தி சகாப்தம்: ஒரு விமர்சன மதிப்பீடு

ராஜீவ் காந்தியின் சகாப்தத்தின் முதல் தோற்றம் என்னவென்றால், ராஜீவ் காந்தி அரசியலில் தயக்கத்துடன் நுழைந்தவர்; அசாம், பஞ்சாப் மற்றும் இலங்கை போன்ற சிக்கலான பிரச்சினைகளுக்கு விரைவான தீர்வைக் கண்டுபிடிக்க அவசரமாக இருந்த அவரது தாயாரின் படுகொலை காரணமாக அதிகாரத்தை ஏற்க வேண்டிய கட்டாயம் ஏற்பட்டது.

நேர்மறைகள்

- அவர் ஒரு தொழில்நுட்பப் புரட்சியை ஏற்படுத்தினார், மேலும் கட்சி தாவலை தடை செய்வதற்கான சட்டங்களை இயற்றுவதன் மூலமும், பஞ்சாயத்து ராஜ் அமைப்பில் சீர்திருத்தங்களை அறிமுகப்படுத்துவதன் மூலமும், உரிம அனுமதி ராஜ் முறையை தாராளமயமாக்குவதன் மூலம் பொருளாதார சீர்திருத்தங்களை நோக்கி முதல் படிகளை எடுப்பதன் மூலமும் இந்திய அரசியலில் நீண்டகால மாற்றங்களைக் கொண்டு வந்தார்.
- நிர்வாகத்தின் பல பகுதிகளிலும், பிற அதிகாரத்துவ கட்டமைப்புகளிலும் சீர்திருத்தங்களைக் கொண்டுவருவதை அவர் நோக்கமாகக் கொண்டிருந்தார்.
- சமூகத்தின் பெரும் பிரிவினரின், குறிப்பாக எதிர்க்கட்சிகளின் எதிர்ப்பையும் மீறி, நாட்டின் பல்வேறு அரசு செயல்பாடுகளை கணினிமயமாக்குவதன் மூலம் ராஜீவ் காந்தி இந்தியாவை தொழில்நுட்ப புரட்சியை நோக்கி நகர்த்தினார்.
- பஞ்சாப் மற்றும் அசாமில் ஏற்பட்ட ஒப்பந்தம் வரும் ஆண்டுகளில் அமைதிக்கான பாதையை வகுத்தது.

எதிர்மறைகள்

- ஷா பானு வழக்கில் உச்ச நீதிமன்றத் தீர்ப்பை ரத்து செய்ததும், முஸ்லிம் மரபுவழி குழுக்களை ஆதரிப்பதும் மிகப்பெரிய விமர்சனமாக இருந்தது, இது முஸ்லிம்களை திருப்திப்படுத்தும் செயலாகக் கருதப்பட்டது.
- போபால் விஷவாயு துயரத்திற்குப் பிறகு UCIL நிர்வாகத்தை ராஜீவ் காந்தி கண்டிப்பாகக் கையாளத் தவறிவிட்டார், மேலும் அவர்களின் அலட்சியம் மற்றும் கடமை தவறியதற்காக பொறுப்பேற்காமல் நாட்டை விட்டு வெளியேற அனுமதித்தார். துயரத்தால் பாதிக்கப்பட்டவர்களுக்கும், இன்னும் துன்பப்படும் உயிர் பிழைத்தவர்களுக்கும் உறுதியான உதவியை வழங்கவும் அவர் தவறிவிட்டார்.
- இலங்கை உள்நாட்டுப் போரில் தலையிட்டது, தயார்நிலை இல்லாத ஒரு நடவடிக்கை என்றும், இதன் விளைவாக இராணுவத்திற்கு உயிரிழப்புகள் ஏற்பட்டதாகவும், தீவின் அண்டை நாடான தமிழ் மற்றும் சிங்கள மக்கள் இருவரிடமும் அதிருப்தியை ஏற்படுத்தியதாகவும் விமர்சிக்கப்படுகிறது.
- ராஜீவ் காந்தி தலைமையிலான அரசாங்கம், போஃபர்ஸ் மற்றும் HDW நீர்மூழ்கிக் கப்பல் ஊழல்களைக் கையாண்டதற்காக சரமாரியான விமர்சனங்களுக்கு உள்ளானது, இது இறுதியில் அடுத்த பொதுத் தேர்தல்களில் தோல்விக்கு வழிவகுத்தது.

1984 ஆம் ஆண்டு இந்திரா காந்தி படுகொலை செய்யப்பட்டதைத் தொடர்ந்து நடந்த சீக்கியர்களுக்கு எதிரான கலவரம், காங்கிரஸ் மற்றும் அதன் உயர்மட்டத் தலைவர்களின் கலவரத்தில் பங்கு இருப்பதாகக் கூறப்படுவது, நாட்டின் மற்றும் காங்கிரஸ் கட்சியின் மதச்சார்பற்ற நற்சான்றிதழ்களை கடுமையாக நீர்த்துப்போகச் செய்தது. ராஜீவ் காந்தி தனிப்பட்ட முறையில் இந்தப் பிரச்சினைக்கு ஒரு முற்றுப்புள்ளி வைக்க ஒருபோதும் முயற்சிக்கவில்லை, மேலும் "ஒரு பெரிய மரம் விழும்போது, பூமி நடுங்கும்" என்று கூறி அதை நியாயப்படுத்த முயன்றார். 1987 ஏப்ரலில் வெடித்த இந்த ஊழல், விரைவில் ராஜீவ் காந்தி மீது ஒரு பெரிய தாக்குதலாக மாறியது.

1989 ஆம் ஆண்டு மக்களவைத் தேர்தல் ஆண்டான போஃபர்ஸ் ஊழல் மற்றும் ஊழல் நாற்றம் மீண்டும் தலைதூக்கியது. கூட்டு நாடாளுமன்றக் குழு அறிக்கை ராஜீவ் காந்திக்கு

கிட்டத்தட்ட சுத்தமான சிட் வழங்கியிருந்தாலும், தலைமைக் கணக்குத் தணிக்கையாளரின் அறிக்கை துப்பாக்கிகளைத் தேர்ந்தெடுப்பதற்கான நடைமுறை குறித்து சந்தேகங்களை எழுப்பியது மற்றும் பிற பிரச்சினைகளையும் எழுப்பியது. இந்த கண்டுபிடிப்புகளைத் தொடர்ந்து, எதிர்க்கட்சிகள் ராஜீவ் காந்தியின் ராஜினாமாவைக் கோரின. 1989 தேர்தலில், காங்கிரஸ் பெரும்பான்மையைப் பெறத் தவறிவிட்டது. இடதுசாரிக் கட்சிகள் மற்றும் பாரதிய ஜனதாக் கட்சியின் (BJP) வெளிப்புற ஆதரவுடன் V. P. சிங் ஒரு கூட்டணி அரசாங்கத்தை அமைத்தார்.

இந்திய அமைதி காக்கும் படை

1983 ஆம் ஆண்டு முதல், இலங்கையின் வடக்குப் பகுதியை தளமாகக் கொண்ட ஒரு போராளி அமைப்பான தமிழீழ விடுதலைப் புலிகள், தீவின் வடக்கு மற்றும் கிழக்கில் ஒரு சுதந்திர தமிழ் ஈழ அரசை உருவாக்குவதற்காக இலங்கை அரசாங்கத்திற்கு எதிராக அவ்வப்போது உள்நாட்டுப் போரை நடத்தி வந்தனர். இந்த இடைவிடாத உள்நாட்டுப் போர், பெரும்பான்மை சிங்களவர்களை சிறுபான்மை தமிழர்களுக்கு எதிராகத் தூண்டியதால், நாட்டில் பெரும் அமைதியின்மையாக மாறியது.

ஜூலை 1983 இல் கொழும்பில் நடந்த துன்புறுத்தலுக்குப் பிறகு ஆயிரக்கணக்கான தமிழர்கள் இலங்கையிலிருந்து வெளியேறியபோது, நெருக்கடியைத் தணிக்க இலங்கைத் தலைமையுடன் இந்தியா ஈடுபட முயன்றது. பின்னர் இலங்கை உள்நாட்டுப் போரை முடிவுக்குக் கொண்டுவரும் நோக்கத்துடன் இந்தியாவும் இலங்கையும் 1987 இல் இந்திய-இலங்கை ஒப்பந்தத்தில் கையெழுத்திட்டன.

இந்தியப் பிரதமர் ராஜீவ் காந்திக்கும் இலங்கை அதிபர் ஜெயவர்த்தனேவுக்கும் இடையே கையெழுத்தான இந்திய-இலங்கை ஒப்பந்தத்தின் முக்கிய அம்சங்கள்:

- இலங்கை அரசியலமைப்பின் 13 வது திருத்தத்தை செயல்படுத்துவதன் மூலம் இலங்கை உள்நாட்டுப் போரை தீர்க்க இந்த ஒப்பந்தம் எதிர்பார்க்கப்பட்டது.

13 வது திருத்தம்:

1987 ஜூலை மாதம் கையெழுத்தான இந்திய-இலங்கை ஒப்பந்தத்தின் விதிகளின் அடிப்படையில் மாகாண சபைகளை உருவாக்கும் நோக்கத்துடன், இலங்கை நாடாளுமன்றம் நவம்பர் 14, 1987 அன்று அரசியலமைப்பின் பதின்மூன்றாவது திருத்தத்தை நிறைவேற்றியது; மேலும், ஒவ்வொரு மாகாணத்திலும் ஒரு உயர் நீதிமன்றத்தை நிறுவுதல், தமிழை ஆங்கிலத்துடன் இணைப்பு மொழியாக அதிகாரப்பூர்வ மொழிகளில் ஒன்றாக மாற்றுதல்.

13 வது திருத்தம் பிளஸ்' விடுதலைப் புலிகளின் தோல்விக்குப் பிறகு, இலங்கை ஜனாதிபதி மஹிந்தா **'13** வது திருத்தம் பிளஸ்' இன் கீழ், தமிழ் பெரும்பான்மை பகுதிகளுக்கு கணிசமான அதிகாரங்களைப் பகிர்ந்தளிக்க, பதின்மூன்றாவது திருத்தத்திற்கு அப்பால் அரசாங்கம் செல்லும் என்று ராஜபக்சே இந்தியாவிற்கும் சர்வதேச சமூகத்திற்கும் உறுதியளித்திருந்தார் .

- ஒப்பந்தத்தின்படி, மாகாணங்களுக்கு அதிகாரத்தைப் பகிர்ந்தளிக்க கொழும்பு ஒப்புக்கொண்டது.
- இலங்கை துருப்புக்கள் வடக்கில் உள்ள அவர்களின் முகாம்களுக்குத் திரும்பப் பெறப்பட வேண்டும், மேலும் தமிழ் கிளர்ச்சியாளர்கள் தங்கள் ஆயுதங்களை ஒப்படைக்க வேண்டும்.

இலங்கையின் வேண்டுகோளின் பேரில், ஒப்பந்தத்தை செயல்படுத்த இந்திய அமைதி காக்கும் படை (IPKF) இலங்கைக்கு அனுப்பப்பட்டது. IPKF இன் முக்கிய பணி போராளிக் குழுக்களை (எல்லாப் போரிடும் குழுக்களையும், LTTE மட்டுமல்ல) நிராயுதபாணியாக்குவதாகும். இதைத் தொடர்ந்து ஒரு இடைக்கால நிர்வாகக் குழு விரைவில் அமைக்கப்பட்டது.

IPKF எந்தவொரு குறிப்பிடத்தக்க போரிலும் ஈடுபடும் என்று எதிர்பார்க்கப்படவில்லை, ஆனால் படிப்படியாக, சில மாதங்களுக்குள், அமைதியை உறுதி செய்வதற்காக IPKF LTTE உடன் சிக்கியது. LTTE இடைக்கால நிர்வாகக் குழுவில் ஆதிக்கம் செலுத்த முயன்றதாலும், தங்களை நிராயுதபாணியாக்க மறுத்ததாலும் (அமைதியை அமல்படுத்துவதற்கான ஒரு முன்நிபந்தனையாக இது இருந்தது) வேறுபாடுகள் எழுந்தன.

தமிழர்களின் நலனுக்காகப் போராடும் எல்.ீ.ீ.ஈ-யை நிராயுதபாணியாக்குவதே இராணுவத்தின் நோக்கமாக இருந்ததால், தமிழர்கள் ஐ.பி.கே.எஃப்-ஐ எதிர்த்ததால், ஐ.பி.கே.எஃப்-ஐ ஒரு வெளிநாட்டு இராணுவமாகக் கண்டதால், இலங்கையர்கள் ஐ.பி.கே.எஃப்-ஐ எதிர்த்தனர். சுமார் 1,200 பேர் போரில் கொல்லப்பட்டனர் மற்றும் பல ஆயிரக்கணக்கானோர் காயமடைந்தனர். 1989 ஆம் ஆண்டு இலங்கையின் ஜனநாயக செயல்முறை ஒப்பந்தத்தை உருவாக்கியவர்களுக்கு கதவைத் திறந்தபோது, இந்தியாவின் தலையீடு திடீரென முடிவுக்கு வந்தது.

ராஜீவ் காந்தியின் படுகொலை

இலங்கை உள்நாட்டுப் போரில் IPKF மூலம் ஈடுபட்டதற்காக ராஜீவ் காந்தி தனது உயிரையே கொடுக்க வேண்டியிருந்தது. தமிழ்நாட்டின் சென்னைக்கு அருகிலுள்ள ஸ்ரீபெரும்புதூரில் மே 21 , 1991 அன்று நடந்த தற்கொலைத் தாக்குதலில் ராஜீவ் காந்தி படுகொலை செய்யப்பட்டார். 1991 ஆம் ஆண்டு பொதுத் தேர்தல் நடைபெறவிருந்த நிலையில், ராஜீவ் காந்தி பிரச்சாரம் செய்து கொண்டிருந்தார். மேலும் 14 பேர் கொல்லப்பட்ட குண்டுவெடிப்புகள் LTTE போராளிகளால் நடத்தப்பட்டன.

ராஜீவ் காந்தி சகாப்தம்: ஒரு விமர்சன மதிப்பீடு

ராஜீவ் காந்தியின் சகாப்தத்தின் முதல் தோற்றம் என்னவென்றால், ராஜீவ் காந்தி அரசியலில் தயக்கத்துடன் நுழைந்தவர்; அசாம், பஞ்சாப் மற்றும் இலங்கை போன்ற சிக்கலான பிரச்சினைகளுக்கு விரைவான தீர்வைக் கண்டுபிடிக்க அவசரமாக இருந்த அவரது தாயாரின் படுகொலை காரணமாக அதிகாரத்தை ஏற்க வேண்டிய கட்டாயம் ஏற்பட்டது.

நேர்மறைகள்

- அவர் ஒரு தொழில்நுட்பப் புரட்சியை ஏற்படுத்தினார், மேலும் கட்சி தாவலை தடை செய்வதற்கான சட்டங்களை இயற்றுவதன் மூலமும், பஞ்சாயத்து ராஜ் அமைப்பில் சீர்திருத்தங்களை அறிமுகப்படுத்துவதன் மூலமும், உரிம அனுமதி ராஜ் முறையை

தாராளமயமாக்குவதன் மூலம் பொருளாதார சீர்திருத்தங்களை நோக்கி முதல் படிகளை எடுப்பதன் மூலமும் இந்திய அரசியலில் நீண்டகால மாற்றங்களைக் கொண்டு வந்தார்.

- நிர்வாகத்தின் பல பகுதிகளிலும், பிற அதிகாரத்துவ கட்டமைப்புகளிலும் சீர்திருத்தங்களைக் கொண்டுவருவதை அவர் நோக்கமாகக் கொண்டிருந்தார்.
- சமூகத்தின் பெரும் பிரிவினரின், குறிப்பாக எதிர்க்கட்சிகளின் எதிர்ப்பையும் மீறி, நாட்டின் பல்வேறு அரசு செயல்பாடுகளை கணினிமயமாக்குவதன் மூலம் ராஜீவ் காந்தி இந்தியாவை தொழில்நுட்ப புரட்சியை நோக்கி நகர்த்தினார்.
- பஞ்சாப் மற்றும் அசாமில் ஏற்பட்ட ஒப்பந்தம் வரும் ஆண்டுகளில் அமைதிக்கான பாதையை வகுத்தது.

எதிர்மறைகள்

- ஷா பானு வழக்கில் உச்ச நீதிமன்றத் தீர்ப்பை ரத்து செய்ததும், முஸ்லிம் மரபுவழி குழுக்களை ஆதரிப்பதும் மிகப்பெரிய விமர்சனமாக இருந்தது, இது முஸ்லிம்களை திருப்திப்படுத்தும் செயலாகக் கருதப்பட்டது.
- போபால் விஷவாயு துயரத்திற்குப் பிறகு UCIL நிர்வாகத்தை ராஜீவ் காந்தி கண்டிப்பாகக் கையாளத் தவறிவிட்டார், மேலும் அவர்களின் அலட்சியம் மற்றும் கடமை தவறியதற்காக பொறுப்பேற்காமல் நாட்டை விட்டு வெளியேற அனுமதித்தார். துயரத்தால் பாதிக்கப்பட்டவர்களுக்கும், இன்னும் துன்பப்படும் உயிர் பிழைத்தவர்களுக்கும் உறுதியான உதவியை வழங்கவும் அவர் தவறிவிட்டார்.
- இலங்கை உள்நாட்டுப் போரில் தலையிட்டது, தயார்நிலை இல்லாத ஒரு நடவடிக்கை என்றும், இதன் விளைவாக இராணுவத்திற்கு உயிரிழப்புகள் ஏற்பட்டதாகவும், தீவின் அண்டை நாடான தமிழ் மற்றும் சிங்கள மக்கள் இருவரிடமும் அதிருப்தியை ஏற்படுத்தியதாகவும் விமர்சிக்கப்படுகிறது.
- ராஜீவ் காந்தி தலைமையிலான அரசாங்கம், போஃபர்ஸ் மற்றும் HDW நீர்மூழ்கிக் கப்பல் ஊழல்களைக் கையாண்டதற்காக சரமாரியான விமர்சனங்களுக்கு உள்ளானது, இது இறுதியில் அடுத்த பொதுத் தேர்தல்களில் தோல்விக்கு வழிவகுத்தது.
- 1984-ல் இந்திரா காந்தி படுகொலைக்குப் பிறகு நடந்த சீக்கியர்களுக்கு எதிரான கலவரம், கலவரத்தில் காங்கிரஸ் மற்றும் அதன் உயர்மட்டத் தலைவர்களின் பங்கு இருப்பதாகக் கூறப்படுவது, நாட்டின் மதச்சார்பற்ற தன்மையையும், காங்கிரஸ் கட்சியின் மதச்சார்பற்ற தன்மையையும் கடுமையாக நீர்த்துப்போகச் செய்தது. ராஜீவ் காந்தி தனிப்பட்ட முறையில் இந்தப் பிரச்சினைக்கு ஒரு முற்றுப்புள்ளி வைக்க ஒருபோதும் முயற்சிக்கவில்லை, மேலும் "ஒரு பெரிய மரம் விழும்போது பூமி நடுங்கும்" என்று கூறி அதை நியாயப்படுத்த முயன்றார்.

ராஜீவ் காந்தியின் ஆட்சி: அறிவியல் மற்றும் தொழில்நுட்பத்தின் வளர்ச்சி

1984 முதல் 1989 வரை இந்தியாவின் பிரதமராகப் பணியாற்றிய ராஜீவ் காந்தி, நவீன இந்தியாவின் தொழில்நுட்ப மாற்றத்தின் சிற்பியாக பரவலாகக் கருதப்படுகிறார். அவரது பதவிக்காலம் பாரம்பரிய, அரசு கட்டுப்பாட்டில் உள்ள பொருளாதார மற்றும் அறிவியல் கொள்கைகளிலிருந்து நவீனமயமாக்கல், புதுமை மற்றும் தொழில்நுட்ப சுயசார்பு நோக்கி ஒரு தீர்க்கமான மாற்றத்தைக் குறித்தது. அறிவியல் மற்றும் தொழில்நுட்பம் வெறும் வளர்ச்சிக்கான கருவிகள் மட்டுமல்ல, சமூக மாற்றம், தேசிய ஒருங்கிணைப்பு மற்றும் உலகளாவிய போட்டித்தன்மைக்கான சக்திவாய்ந்த கருவிகள் என்று ராஜீவ் காந்தி நம்பினார். அவரது

தலைமையின் கீழ், இந்தியா கணினிகள், தொலைத்தொடர்பு மற்றும் மேம்பட்ட அறிவியல் ஆராய்ச்சியின் யுகத்தில் நுழைந்து, நாட்டின் எதிர்கால தகவல் மற்றும் அறிவு சார்ந்த பொருளாதாரத்திற்கு அடித்தளமிட்டது.

அறிவியல் மற்றும் தொழில்நுட்பத்திற்கு ராஜீவ் காந்தி அளித்த மிக முக்கியமான பங்களிப்புகளில் ஒன்று, **கணினிமயமாக்கல் மற்றும் தகவல் தொழில்நுட்பத்தில் அவர் காட்டிய வலுவான முக்கியத்துவம்** . கணினிகள் வேலைவாய்ப்புக்கு அச்சுறுத்தலாக சந்தேகத்துடனும் அச்சத்துடனும் பார்க்கப்பட்ட ஒரு காலத்தில், ராஜீவ் காந்தி அவற்றின் செயல்திறன், வெளிப்படைத்தன்மை மற்றும் நிர்வாகத்தை மேம்படுத்தும் திறனை உணர்ந்தார். அரசு அலுவலகங்கள், பொதுத்துறை நிறுவனங்கள், வங்கிகள், ரயில்வே மற்றும் கல்வி நிறுவனங்களில் கணினிகளை அறிமுகப்படுத்துவதை அவர் தீவிரமாக ஊக்குவித்தார். அவரது கொள்கைகள் பள்ளிகள் மற்றும் கல்லூரிகளில் கணினி கல்வித் திட்டங்களை நிறுவ வழிவகுத்தன, இது தொழில்நுட்ப ரீதியாக திறமையான மனிதவள தலைமுறையை உருவாக்க உதவியது. கணினி கல்வியறிவை நோக்கிய இந்த ஆரம்பகால உந்துதல் பின்னர் இந்தியா மென்பொருள் சேவைகள் மற்றும் தகவல் தொழில்நுட்பத்தில் உலகளாவிய தலைவராக உருவெடுக்க உதவியது.

இந்தியாவில் **தொலைத்தொடர்பு வளர்ச்சியிலும்** ராஜீவ் காந்தி முக்கிய பங்கு வகித்தார் . பொருளாதார வளர்ச்சி, நிர்வாக திறன் மற்றும் தேசிய ஒற்றுமைக்கு தகவல் தொடர்பு உள்கட்டமைப்பு அவசியம் என்பதை அவர் புரிந்துகொண்டார். அவரது ஆட்சியின் போது, தொலைபேசி நெட்வொர்க்குகளின் விரிவாக்கம், டிஜிட்டல் பரிமாற்றங்களை அறிமுகப்படுத்துதல் மற்றும் நீண்ட தூர தொடர்பு சேவைகளில் முன்னேற்றம் மூலம் தொலைத்தொடர்புத் துறை நவீனமயமாக்கப்பட்டது. உள்நாட்டு தொலைதொடர்பு தொழில்நுட்பங்களை உருவாக்க **டெலிமேடிக்ஸ் மேம்பாட்டு மையம் (C-DOT) போன்ற நிறுவனங்கள்** பலப்படுத்தப்பட்டன. இந்த சீர்திருத்தங்கள் இந்தியா வெளிநாட்டு தொழில்நுட்பத்தை சார்ந்திருப்பதை கணிசமாகக் குறைத்து, நகர்ப்புற மற்றும் கிராமப்புறங்களில் இணைப்பை மேம்படுத்தின.

விண்வெளி அறிவியல் மற்றும் தொழில்நுட்பத் துறையில் , ராஜீவ் காந்தி முந்தைய தலைவர்களால் வகுக்கப்பட்ட தொலைநோக்குப் பார்வையைத் தொடர்ந்தார் மற்றும் வலுப்படுத்தினார். இந்திய விண்வெளி ஆராய்ச்சி நிறுவனத்திற்கு (ISRO) அவர் வலுவான அரசியல் ஆதரவை வழங்கினார், இதன் மூலம் அதன் செயற்கைக்கோள் ஏவுதள திறன்கள் மற்றும் பயன்பாடுகளை விரிவுபடுத்த முடிந்தது. அவரது பதவிக் காலத்தில், வானிலை முன்னறிவிப்பு, தொலைதூர உணர்தல், தொலைக்காட்சி ஒளிபரப்பு மற்றும் பேரிடர் மேலாண்மை ஆகியவற்றிற்கு செயற்கைக்கோள் தொழில்நுட்பம் அதிகளவில் பயன்படுத்தப்பட்டது. விவசாயம், கல்வி மற்றும் கிராமப்புற தகவல் தொடர்பு ஆகியவற்றில் வளர்ச்சியை ஆதரிப்பதற்காக INSAT மற்றும் IRS போன்ற திட்டங்கள் ஊக்குவிக்கப்பட்டன. விண்வெளி தொழில்நுட்பம் சாமானிய மக்களுக்கு

நேரடியாக பயனளிக்க வேண்டும் மற்றும் தேசிய வளர்ச்சிக்கு பங்களிக்க வேண்டும் என்று ராஜீவ் காந்தி உறுதியாக நம்பினார்.

ராஜீவ் காந்தியின் ஆட்சிக் காலத்தில் **அணு அறிவியல் மற்றும் அணுசக்தித் துறைகளில் பெரும் முன்னேற்றங்கள் ஏற்பட்டன** . அணுசக்தியை அமைதியான முறையில் பயன்படுத்துவதில் இந்தியாவின் உறுதிப்பாட்டைப் பேணுகையில், மின் உற்பத்தி, மருத்துவ பயன்பாடுகள் மற்றும் அறிவியல் கண்டுபிடிப்புகளுக்கான அணு அறிவியலில் ஆராய்ச்சி தொடர்வதை அவர் உறுதி செய்தார். உலகளாவிய அணு ஆயுதக் குறைப்புக்கு ஆதரவளித்த அவர், ஐக்கிய நாடுகள் சபையில் அணு ஆயுதம் இல்லாத உலகத்திற்கான விரிவான செயல் திட்டத்தை முன்வைத்தார். அவரது அணுகுமுறை அறிவியல் முன்னேற்றம், தேசிய பாதுகாப்பு மற்றும் நெறிமுறை பொறுப்பு ஆகியவற்றுக்கு இடையேயான சமநிலையை பிரதிபலித்தது.

அறிவியல் மற்றும் தொழில்நுட்பத்திற்கு ராஜீவ் காந்தி ஆற்றிய பங்களிப்பின் மற்றொரு முக்கிய அம்சம், **அறிவியல் ஆராய்ச்சி மற்றும் நிறுவனங்களில்** அவர் காட்டிய கவனம். அறிவியல் மற்றும் தொழில்துறை ஆராய்ச்சி கவுன்சில் (CSIR), இந்திய தொழில்நுட்ப நிறுவனங்கள் (IITகள்), இந்திய அறிவியல் நிறுவனம் (IISc) மற்றும் தேசிய ஆய்வகங்கள் போன்ற முதன்மையான அறிவியல் அமைப்புகளை வலுப்படுத்துவதை அவர் ஆதரித்தார். பயன்பாட்டு ஆராய்ச்சி, புதுமை மற்றும் அறிவியல் நிறுவனங்கள் மற்றும் தொழில்துறைக்கு இடையிலான ஒத்துழைப்பு ஆகியவற்றில் அதிக முக்கியத்துவம் கொடுக்கப்பட்டது. இது ஆராய்ச்சிக்கும் நடைமுறை பயன்பாடுகளுக்கும் இடையிலான இடைவெளியைக் குறைக்கவும், தொழில்நுட்ப தன்னம்பிக்கையை ஊக்குவிக்கவும் உதவியது.

கிராமப்புற மற்றும் சமூக மேம்பாட்டிற்கான அறிவியல் மற்றும் தொழில்நுட்ப வளர்ச்சியில் ராஜீவ் காந்தி ஆழ்ந்த அர்ப்பணிப்புடன் இருந்தார் . தொழில்நுட்பம் நகரங்கள் அல்லது உயர் நிறுவனங்களுடன் மட்டும் நின்றுவிடக்கூடாது, மாறாக கிராமங்கள் மற்றும் விளிம்புநிலை சமூகங்களைச் சென்றடைய வேண்டும் என்று அவர் நம்பினார். குடிநீர் வழங்கல், சுகாதாரம், புதுப்பிக்கத்தக்க எரிசக்தி, விவசாயம் மற்றும் சுகாதாரப் பராமரிப்பு ஆகியவற்றிற்கு அறிவியல் தீர்வுகளைப் பயன்படுத்துவதற்கான திட்டங்கள் அறிமுகப்படுத்தப்பட்டன. கிராமப்புற வாழ்க்கைத் தரத்தை மேம்படுத்துவதற்காக பயோகேஸ் ஆலைகள், மேம்படுத்தப்பட்ட நீர்ப்பாசன நுட்பங்கள் மற்றும் குறைந்த விலை வீட்டுப் பொருட்கள் போன்ற தொழில்நுட்பங்கள் ஊக்குவிக்கப்பட்டன.

ராஜீவ் காந்தியின் அறிவியல் பார்வையின் முக்கிய பகுதியாக கல்வி மற்றும் மனிதவள மேம்பாடு அமைந்தது. கல்வி முறையை அறிவியல் சார்ந்ததாகவும், திறன் சார்ந்ததாகவும், எதிர்காலத்திற்கு ஏற்றதாகவும் மாற்ற சீர்திருத்தம் செய்ய வேண்டியதன் அவசியத்தை அவர் வலியுறுத்தினார். பள்ளி மற்றும் பல்கலைக்கழக மட்டங்களில் அறிவியல் கல்வி விரிவுபடுத்தப்பட்டது, மேலும் தொழில்நுட்ப மற்றும் தொழில் பயிற்சிக்கு சிறப்பு கவனம்

செலுத்தப்பட்டது. கல்வி மற்றும் புதுமை மூலம் இந்தியாவின் மக்கள்தொகை வலிமையை தொழில்நுட்ப நன்மையாக மாற்ற முடியும் என்று ராஜீவ் காந்தி நம்பினார்.

ராஜீவ் காந்தியின் கொள்கைகள் **உள்நாட்டு வளர்ச்சியுடன் இணைந்து தொழில்நுட்ப இறக்குமதியையும் ஊக்குவித்தன** . வளர்ந்த நாடுகளின் வெளிநாட்டு ஒத்துழைப்பையும் மேம்பட்ட தொழில்நுட்பங்களையும் அவர் வரவேற்ற அதே வேளையில், அவற்றை இந்திய நிலைமைகளுக்கு ஏற்ப மாற்றியமைப்பதிலும், உள்நாட்டு திறன்களை வளர்ப்பதிலும் அவர் வலியுறுத்தினார். இந்த நடைமுறை அணுகுமுறை இந்தியா அதன் நீண்டகால சுயசார்பை சமரசம் செய்யாமல் விரைவாக நவீனமயமாக்க உதவியது. தொழில்நுட்பம் குறித்த அவரது தாராளவாத அணுகுமுறை கடுமையான பாதுகாப்புவாதத்திலிருந்து விலகுவதைக் குறித்தது மற்றும் பிற்கால பொருளாதார சீர்திருத்தங்களுக்கு வழி வகுத்தது.

அரசியல் எதிர்ப்பு மற்றும் நிர்வாக சவால்களை எதிர்கொண்ட போதிலும், இந்தியாவின் எதிர்காலத்திற்கு அறிவியல் மற்றும் தொழில்நுட்பம் அவசியம் என்ற தனது நம்பிக்கையில் ராஜீவ் காந்தி உறுதியாக இருந்தார். அவரது தொலைநோக்கு பெரும்பாலும் அவரது காலத்திற்கு முந்தையது, மேலும் அவரது பல முயற்சிகள் ஆரம்பத்தில் எதிர்ப்பை எதிர்கொண்டன. இருப்பினும், அவரது கொள்கைகளின் நீண்டகால தாக்கம் அடுத்தடுத்த தசாப்தங்களில் தகவல் தொழில்நுட்பம், விண்வெளி ஆராய்ச்சி, தொலைத்தொடர்பு மற்றும் அறிவியல் கண்டுபிடிப்புகளில் இந்தியா உலகளாவிய பங்களிப்பாளராக உருவெடுத்ததால் தெளிவாகத் தெரிந்தது.

முடிவில், ராஜீவ் காந்தியின் ஆட்சி இந்தியாவின் அறிவியல் மற்றும் தொழில்நுட்ப வரலாற்றில் ஒரு திருப்புமுனை தருணத்தைக் குறிக்கிறது. அவரது தொலைநோக்குத் தலைமை இந்தியாவின் தொழில்நுட்ப நிலப்பரப்பை மாற்றியமைத்து, அதைத் தொடர்ந்து வந்த டிஜிட்டல் மற்றும் அறிவுப் புரட்சிக்கு அடித்தளம் அமைத்தது. கணினிமயமாக்கல், தொலைத்தொடர்பு, விண்வெளி அறிவியல், அறிவியல் ஆராய்ச்சி மற்றும் கல்வியை ஊக்குவிப்பதன் மூலம், ராஜீவ் காந்தி நவீன இந்தியாவில் வளர்ச்சியை மறுவரையறை செய்தார். அறிவியல் மற்றும் தொழில்நுட்பத்தில் அவரது மரபு 21 ஆம் நூற்றாண்டில் இந்தியாவின் முன்னேற்றத்தைத் தொடர்ந்து வடிவமைத்து வருகிறது, மேலும் நவீன, சுயசார்பு மற்றும் தொழில்நுட்ப ரீதியாக அதிகாரம் பெற்ற நாடு என்ற அவரது தொலைநோக்குப் பார்வைக்கு ஒரு சான்றாக நிற்கிறது.

1984 அக்டோபர் 31 அன்று இந்திரா காந்தி தனது மெய்க்காப்பாளர்களால் படுகொலை செய்யப்பட்டார். படுகொலை செய்யப்பட்ட சில மணி நேரங்களுக்குள் ராஜீவ் காந்தி இந்தியாவின் புதிய பிரதமராக பதவியேற்றார். நாடாளுமன்றம் கலைக்கப்பட்டு புதிய தேர்தல்கள் நடத்தப்பட்டன, இது காங்கிரசுக்கு மகத்தான வெற்றியைப் பெற்றுத் தந்தது. அவரது ஆட்சிக் காலத்தில், இந்தியாவின் கொள்கை கணிசமாக மறுசீரமைக்கப்பட்டது.

ஆரம்பகால இடையூறுகள் இருந்தபோதிலும், இந்திய-அமெரிக்க உறவுகள் கிட்டத்தட்ட ஒவ்வொரு துறையிலும் - அரசியல், பொருளாதாரம், கலாச்சாரம் மற்றும் சமூகம் - ஒன்றோடொன்று மாறின. பொருளாதார உறவுகள் குறிப்பாக வலுவாக இருந்தன.

அவர் தனது அண்டை நாடுகளான குறிப்பாக இலங்கை மற்றும் பாகிஸ்தானுக்கு எதிரான இந்தியாவின் கொள்கைக்கு முன்னுரிமை அளித்தார். பாகிஸ்தானின் வளர்ந்து வரும் அணுசக்தி திறனைக் கவனத்தில் கொண்டு, நம்பிக்கையை வளர்க்கும் நடவடிக்கையாக ராஜீவ் காந்தி ஜியா-உல்-ஹக்குடன் ஒரு குறிப்பிடத்தக்க ஒப்பந்தத்தில் கையெழுத்திட்டார், இதன் மூலம் இரு நாடுகளும் ஒருவருக்கொருவர் அணுசக்தி நிலையங்களைத் தாக்குவதில்லை என்று ஒப்புக்கொண்டன. ராஜீவ் காந்தி-பெனாசிர் பூட்டோ காலத்தில் இந்தியா-பாகிஸ்தான் உறவுகளில் ஒரு நம்பிக்கையான உணர்வு வெளிப்பட்டது. இருப்பினும், உண்மையில் இராணுவம் பாகிஸ்தானின் உண்மையான ஆட்சியாளராக இருந்ததால் பெனாசிர் பூட்டோ சொந்தமாக முடிவுகளை எடுக்க சுதந்திரமாக இருக்கவில்லை. தவிர, பாகிஸ்தானின் வளர்ந்து வரும் அணுசக்தி திறன் இந்தியா-பாகிஸ்தான் உறவுகளில் எரிச்சலூட்டுவதாகத் தொடர்ந்தது.

இலங்கையைப் பொறுத்தவரை, அதன் சீரழிந்து வரும் இன நிலைமை இந்தியத் தமிழர்களின் உணர்வுகளைத் தீவிரப்படுத்தியது. இலங்கையில் துன்பத்தில் உள்ள தமிழ் சகோதரர்களுக்கு உதவ தமிழ்நாட்டில் அதிகரித்து வரும் உணர்வுகளால் அழுத்தம் கொடுக்கப்பட்ட ராஜீவ் காந்தி அரசாங்கம், யாழ்ப்பாணத்தில் உள்ள மக்களுக்கு அத்தியாவசியப் பொருட்களை விமானம் மூலம் வழங்க முடிவு செய்தது. இது இலங்கையால் அதன் வான்வெளியின் மீதான இறையாண்மையை ஆக்கிரமிப்பதாகக் கருதப்பட்டது. இருப்பினும், அது கொழும்பில் மறுபரிசீலனை செய்யத் தூண்டியது மற்றும் ஆகஸ்ட், 1987 இல் இந்தியா-இலங்கை ஒப்பந்தத்தைக் கொண்டு வந்தது. ஒப்பந்தத்தின் கீழ், வடக்கு மற்றும் கிழக்கில் உள்ள தமிழ்ப் பகுதிகளில் போர் நிறுத்தம், ஆயுதங்களை ஒப்படைத்தல் மற்றும் அமைதி ஏற்பாடுகளை மேற்பார்வையிட இந்திய அமைதி காக்கும் படை (IPKF) இலங்கைக்கு அனுப்பப்பட்டது.

இருப்பினும், சிங்கள தேசியவாதிகள் ஒப்பந்தத்தை கடைப்பிடிக்க விரும்பவில்லை, ஏனெனில் அவர்கள் இலங்கை மண்ணில் இந்திய துருப்புக்கள் இருப்பதை ஏற்றுக்கொள்ள முடியாது. இந்திய துருப்புக்களை திரும்பப் பெற வேண்டும் என்ற பிரேமதாசவின் அழைப்பு, IPKF ஆல் கொழும்பு விதிகளுக்கு மீட்டெடுக்கப்பட்ட பகுதிகளை LTTE மீண்டும் கைப்பற்ற வழிவகுத்தது. ராஜீவ் காந்தியின் வெளியுறவுக் கொள்கையின் தனிச்சிறப்பு இந்திய-சீன உறவுகளை மேம்படுத்துவதாகும். அவர் இரண்டு வல்லரசுகளான அமெரிக்கா மற்றும் சோவியத் யூனியனிலும் சமமாக கவனம் செலுத்தினார். உயர் தொழில்நுட்பத்தை மாற்றுவதற்கும் அதைத் தொடர்ந்து சூப்பர் கம்ப்யூட்டர்களை வாங்குவதற்கும் மார்ச் 1988 இல் இந்தியா அமெரிக்காவுடன் ஒரு ஒப்பந்தத்தில் கையெழுத்திட்டது. பரிமாற்றங்களை விரிவுபடுத்துதல்

மற்றும் வர்த்தகத்தை மேம்படுத்துதல் மூலம் இந்தியாவும் அமெரிக்காவும் தங்கள் உறவுகளை விரிவுபடுத்தத் தேர்ந்தெடுத்தன. வளர்ந்து வரும் இந்திய சந்தையில் பெரும்பகுதியைப் பெற அமெரிக்கா முயன்றது, ஆனால் அதே நேரத்தில் பாகிஸ்தானுடனான அதன் வலுவான இராணுவ உறவுகளையும் பாதுகாத்தது.

ராஜீவ் காந்தியின் ஆட்சிக் காலத்தில், இந்திய-சோவியத் நட்பு பொது நனவில் பதிக்கப்பட்டது. சீனா, பாகிஸ்தான், மேற்கத்திய நாடுகளிடமிருந்து பாகிஸ்தானுக்கு ஆதரவு போன்ற பல விரோத சவால்களைத் தடுக்க இது இந்தியாவுக்கு உதவியது. இது சோவியத் யூனியனுக்கு நன்மை பயக்கும், அதே போல் மேற்கு நாடுகள் அதன் மீது திணிக்க முயன்ற தனிமைப்படுத்தலை எதிர்த்துப் போராடவும் உதவியது. பிரதமராக ராஜீவ் காந்தியின் முதல் வெளிநாட்டுப் பயணம் 1985 மே 21 முதல் 26 வரை மாஸ்கோவிற்குச் சென்றது, இது ஆரோக்கியமான இந்திய-சோவியத் உறவுகளைக் குறிக்கிறது.

1986 நவம்பரில் கோர்பச்சேவின் இந்திய வருகையின் போது வெளியிடப்பட்ட கோர்பச்சேவ் மற்றும் ராஜீவ் காந்தியின் கூட்டு அறிக்கையான டெல்லி பிரகடனம், சர்வதேச உறவுகளில் வழிகாட்டும் கொள்கையாக காந்திய அகிம்சை தத்துவத்தை அங்கீகரித்தது. பொருளாதார மற்றும் தொழில்நுட்ப ஒத்துழைப்பு குறித்து இந்தியாவிற்கும் சோவியத் ஒன்றியத்திற்கும் இடையே புதிய ஒப்பந்தங்கள் கையெழுத்தானன. இந்த ஒத்துழைப்பு அணுசக்தி தொழில்நுட்பங்கள், விண்வெளி தொழில்நுட்பங்கள் மற்றும் உயர் வெப்பநிலை இயற்பியலை மையமாகக் கொண்டது.

ஆப்கானிஸ்தானின் புவிசார் அரசியல் முக்கியத்துவம், சவுர் புரட்சியை முறியடித்து தலைமைப் பொறுப்பேற்ற டாக்டர் நஜிபுல்லாவுக்கு இந்தியா ஆதரவளிக்க வைத்தது. நஜிப்புக்கும் அவரது கட்சிக்கும் உறுதியான ஆதரவைத் தொடருமாறு சோவியத் யூனியனை இந்தியா வலியுறுத்தியது.

தென்மேற்கு ஆப்பிரிக்க மக்கள் அமைப்பை இந்தியா முழுமையாக ராஜதந்திர ரீதியாக அங்கீகரித்ததிலும், இனவெறிக்கு எதிரான போராட்டத்திலும் ராஜீவ் காந்தி ஆப்பிரிக்காவுடன் ஒற்றுமையை வெளிப்படுத்தினார். பாலஸ்தீன மக்களின் தாய்நாட்டிற்கான போராட்டத்திற்கும் அவர் ஒற்றுமையை வெளிப்படுத்தினார். ராஜீவ் காந்தியின் கீழ் இந்திய வெளியுறவுக் கொள்கை இந்தியாவின் பாரம்பரியத்தை உறுதிப்படுத்தியது மட்டுமல்லாமல், காலத்தின் மாறிவரும் தேவைகளைப் பூர்த்தி செய்ய அறிவொளி பெற்ற சுயநல உணர்வில் வெளியுறவுக் கொள்கையை மறுசீரமைத்தது.

அவரது உயிருக்கு அச்சுறுத்தல் இருப்பதாக அவருக்கு அறிவுறுத்தப்பட்டாலும், சவால்களை எதிர்கொள்வதில் இருந்து ஒருபோதும் பின்வாங்கவில்லை. 'இந்தியாவை' 'வலுவான, சுதந்திரமான மற்றும் தன்னம்பிக்கை கொண்டதாக' மாற்றுவதில் அவர் ஈடுபட்டார். மேலும், அவர் எந்த உணர்வுகளுக்கும் ஒருபோதும் அடிபணியவில்லை. வெளியுறவுக் கொள்கையை உருவாக்கும் போது உணர்வுகளுக்கு இடமில்லை என்பதை அவர் அறிந்திருந்தார். நாட்டின் நலனுக்காக எதையும் தியாகம் செய்ய அவர் தயாராக இருந்தார். இதனால் 'தார்மீக மற்றும் உடல் தைரியம்' அவரது வெளியுறவுக் கொள்கை வகுப்பின் மையப் பகுதியாகும். அவர் தனது

வெளிநாட்டுப் பயணங்களை கவனமாகத் தேர்ந்தெடுத்தார், அதே போல் அவரது கொள்கை இந்தியாவின் ராஜதந்திரத்தில் நேர்மறையான தாக்கங்களை ஏற்படுத்தியது.

அவரது சாதனைகள் இன்று நல்ல எடுத்துக்காட்டுகளாகவும், பல நாடுகளுக்கு கொள்கைகளை வகுப்பதற்கு வழிகாட்டும் தூணாகவும் நிற்கின்றன. இன்றைய ராஜதந்திர வட்டாரத்தால் ' ராஜீவ் காந்தி' என்ற பெயரை உச்சரிக்காமல் கொள்கையை வெளிப்படுத்த முடியாது என்பது உறுதி.

இந்திய வெளியுறவுக் கொள்கைத் துறையில் அவரது சாதனைகள் அழிக்கப்படவோ அல்லது அழிக்கப்படவோ மாட்டாது. இந்திய வெளியுறவுக் கொள்கையை உருவாக்குவதில் அவரது மரபின் முத்திரை இந்தியாவின் ராஜதந்திரத்தை வடிவமைப்பதில் நீண்ட காலம் நிலைத்திருக்கும், மேலும் நம் நினைவில் என்றும் நிலைத்திருக்கும். –ஆண்டனி கிளெமென்ட்

1945 ஆம் ஆண்டு இரண்டாம் உலகப் போரின் முடிவு இரண்டு வல்லரசுகளிடையே பனிப்போரை உருவாக்கியது. அமெரிக்காவும் சோவியத் ஒன்றியமும் முறையே தங்கள் சித்தாந்தங்களை (முதலாளித்துவம் மற்றும் சோசலிசம்) உலகம் முழுவதும் பரப்பி வந்தன. இது 1991 இல் சோவியத் சிதறும் வரை தொடர்ந்தது. சர்வதேச உறவுகள் அறிஞர்கள் 1980 களை இருமுனைப் போட்டியின் உச்சக் காலம் என்று வர்ணித்தனர், இது ஏற்கனவே இந்திய துணைக் கண்டத்திற்கு விரிவடைந்திருந்தது. அந்த நேரத்தில் (1984-89) ஸ்ரீ ராஜீவ் காந்தி நமது நாட்டின் பிரதமராக இருந்தார்.

பனிப்போர் முழுவதும் பல வளரும் நாடுகள் ஒரு பக்கமாகவே இருந்தன, இருபுறமும் நகராமல் சிக்கிக்கொண்டன, ஆனால் கூட்டணி சாரா இயக்கத்துடன் (NAM) இணைந்திருந்தன. மேலும், அந்த நேரத்தில் இந்தியா மூன்றாம் உலக நாடுகளுக்கு நம்பகமான தலைவரான NAM-ஐ வழிநடத்திச் சென்றது. மேலும், பனிப்போர் பிளேஆஃப்கள் முழுவதும், மற்ற நாடுகளுடன் உறவுகளை உருவாக்குவது கடினமான பணியாக மட்டுமல்லாமல், ஒரு புதிய கூட்டாளரைப் பெறுவது நமது பழைய நண்பரின் முகாமில் சந்தேகத்திற்குரியதாகக் கருதப்படும். எனவே, பனிப்போர் காலத்தில், பழைய நண்பர்களை நமக்கு நெருக்கமாக வைத்திருக்கும் அதே வேளையில் புதிய நண்பர்களை அணுகுவது கடினமான வேலைகளில் ஒன்றாகும். பொதுவாக, உத்தி மற்றும் ராஜதந்திரத்தை வெளிப்படுத்துவது உண்மையில் கடினமான தேர்வாக இருக்கும், ஆனால் அவசியமானது. ஒரு வார்த்தை தவறாக உச்சரிக்கப்பட்டால், சர்வதேச அரங்கில் அதிக விளைவுகளை ஏற்படுத்தும். இருப்பினும், நியோ-யதார்த்தவாத சிந்தனையாளர் கென்னத் வால்ட்ஸ் "இருமுனை அமைப்புகள் மிகவும் நிலையானவை என்றும், இதனால் அமைதி மற்றும் பாதுகாப்பிற்கான சிறந்த உத்தரவாதத்தை வழங்குகின்றன" என்றும் நம்புகிறார் (ஜாக்சன் & சோரன்சன், 2003).

இந்தக் கட்டுரையில், ராஜீவ் காந்தியின் முக்கியமான வருகைகள், பனிப்போர் காலத்தில் பெரும் வல்லரசு நாடுகள் அவரது அரசுப் பயணங்களை எவ்வாறு வரவேற்றன, அவரது ராஜதந்திரத்தால் இந்தியா என்ன பெற்றது என்பதைப் பற்றி விவாதிப்போம்.

இரண்டாம் உலகப் போரின் முடிவில் (ஐந்து நிறுவப்பட்ட ' பெரும் சக்திகளான' - அமெரிக்கா, சோவியத் ரஷ்யா, பிரான்ஸ், இங்கிலாந்து மற்றும் சீனா தவிர) இந்தியா மட்டுமே ஒரு பெரிய சக்தியாக மாற எதிர்பார்க்கப்பட்ட மற்றும் தேவையான ஆற்றலைக் கொண்ட ஒரே நாடு. நிச்சயமாக, இது அமெரிக்காவிற்கோ அல்லது சீனாவிற்கோ ஒரு இனிமையான பாடலாக இருக்காது. எனவே இரு நாடுகளும் தெற்காசியாவில் பாகிஸ்தானை ஆதரிக்கும் கட்டுப்பாட்டுக் கொள்கையின் உத்தியுடன் இந்தியாவுக்கு எதிராக செயல்பட்டன. நாங்கள் சொன்னது போல், பல்வேறு அமெரிக்க நிர்வாகங்கள் இந்தியாவை துணைக் கண்டத்திற்குள் வைத்திருக்க தங்கள்

சொந்த உத்தியைக் கொண்டுள்ளன, பாகிஸ்தானில் உள்ள பொம்மை ஆட்சிகளின் உதவியுடன் சிறப்பாகச் செயல்பட்டு வருகின்றன.

மறுபுறம், இந்தியாவின் எதிரியான பாகிஸ்தானுக்கு அணு ஆயுதங்களை உருவாக்க சீனா கண்மூடித்தனமாக உதவி செய்து வந்தது, பின்னர் சோவியத் யூனியன் ஆப்கானிஸ்தானில் இருந்து தனது படைகளை திரும்பப் பெறும் சூழ்நிலையில் இஸ்லாமாபாத் எந்த நேரத்திலும் வாஷிங்டனின் ஆதரவை இழக்குமா என்று பரிசீலிக்கக் காத்திருந்தது. " சீனாவின் உதவியுடன் பாகிஸ்தான் அணு ஆயுதங்களை வாங்கியதை எதிர்கொண்டதில் அமெரிக்காவின் செயலற்ற தன்மையைக் கருத்தில் கொண்டு, ராஜீவ் காந்தி தனது தனிப்பட்ட உணர்வுகளுக்கு மாறாக, அணு ஆயுதம் ஏந்துவதற்கு ரகசியமாக அங்கீகாரம் அளித்தார். அக்னி ஏவுகணை மே 1989 இல் வெற்றிகரமாக சோதனை செய்யப்பட்டது" (பால்தேவ் ராஜ் நாயர் & டிவிபால், 2003).

பனிப்போர் காலத்தில் சர்வதேச அரசியல் கடினமாக இருந்தது, ஆனால் ராஜீவ் காந்தியின் வருகைகள் புதிய நண்பர்களையும் இந்தியாவின் ராஜதந்திரத்தில் திருப்புமுனையையும் கொண்டு வந்தன. அவரது தலைமையின் கீழ் இது சர்வதேச அமைப்பில் இந்தியாவுக்கு ஒரு பெருமையான தருணமாக அமைந்தது. இளம் பிரதமர் ராஜீவ் காந்தியின் புதிய அணுகுமுறைகளை உலகத் தலைவர்கள் வரவேற்றனர். நீண்ட காலமாக நிலுவையில் உள்ள பிரச்சினைகளுக்கு தீர்வுகள் இல்லாமல் அவர் ஒருபோதும் அரசு பயணங்களுக்குச் செல்வதில்லை. இந்திய வெளியுறவுக் கொள்கை வகுப்பில் புதிய சிந்தனைகள் ஊற்றெடுத்ததால், சில வேறுபட்ட பிரச்சினைகள் ஒன்றிணைந்ததாக மாற்றப்பட்டன.

இது இந்தியப் பெருங்கடலில் இந்தியாவின் அதிகாரத்தை வலுப்படுத்தியுள்ளது, குறிப்பாக அமெரிக்கா மற்றும் சீனாவுடனான இந்தியாவின் உறவுகளில் ஒரு திருப்புமுனையை அளித்துள்ளது. இலங்கை அல்லது ஆஸ்திரேலியாவிற்கான அவரது ராஜதந்திர வருகைகள் - கற்றுக்கொள்ள புதிய பாடங்கள் இருந்தன. எனவே, சர்வதேச உறவுகள் அறிஞர்கள் விவரித்தனர், “உண்மையில், அவரது பதவிக் காலத்தில் இந்தியா பிராந்தியத்தில் அதிகார அடிப்படையில் மிகவும் உறுதியானதாக மாறியது. அதே நேரத்தில் ராஜீவ் காந்தியின் அரசாங்கம் “ இரண்டு கால்களில் நடந்து வந்தது: பொருளாதார சீர்திருத்தம் மற்றும் அணு ஆயுதமயமாக்கல்” (பால்தேவ் ராஜ் நாயர் & டிவிபால், 2003).

மே 1988 இல், அடல் பிஹாரி வாஜ்பாய் தலைமையில், இந்தியா தனது இரண்டாவது அணு ஆயுத சோதனையை நடத்தியது. ஆனால் அது ஒரு தசாப்தத்திற்கு முன்பு ராஜீவ் காந்தியின் திறமையான நிர்வாகத்தின் கீழ் கட்டப்பட்டது. ஏழைகளுக்கு ஆதரவான தாராளமயப் பொருளாதாரத்தின் சிற்பியாக அவர் இருந்தார். மேலும், தொலைத்தொடர்புத் துறையில் நவீனமயமாக்கல், கல்வி, அறிவியல் மற்றும் தொழில்நுட்பத்தில் சீர்திருத்தங்கள் அவரது தலைமையில் நடந்தன. தகவல் தொடர்பு மந்திரவாதியான ஸ்ரீ சாம் பிட்ரோடாவுடன் கலந்தாலோசித்து அவர் கணினியை அறிமுகப்படுத்தினார், மேலும் ராஜீவ் 21 ஆம் நூற்றாண்டின் இந்தியாவின் கட்டமைப்பாளர் ஆவார் .

ராஜீவ் காந்தி எப்போதும் நமது அண்டை நாடுகளை இரண்டு பரிமாணங்களில் பார்க்கிறார். முதலாவதாக, அவர்களுக்கு நமது உதவி தேவைப்படும்போது அவர் உடனடியாக அவர்களை அணுகுகிறார். இந்த அணுகுமுறையின் மூலம் அவர் எப்போதும் அவர்களை வசதியாக உணர வைக்கிறார், அதே நேரத்தில் இந்தியாவின் நலனையும் உயிர்ப்புடன் வைத்திருக்கிறார். இரண்டாவதாக, அண்டை நாடுகளை புது தில்லிக்கு அருகில் இருக்கச் செய்வதற்காக அவரது கொள்கைகள் வகுக்கப்பட்டுள்ளன. மேலும், நமது அண்டை நாடுகள் பிரச்சனைகளை எதிர்கொள்ளும் போது, அவர் டெல்லியில் இராஜதந்திர வழி மூலம் ஒரு அறிக்கையை அனுப்பி ஒருபோதும் அமைதியாக இருப்பதில்லை.

1988 ஆம் ஆண்டில், மாலத்தீவில் ஜனாதிபதி அப்துல் கயூமின் அரசாங்கத்திற்கு எதிரான ஆட்சிக் கவிழ்ப்பை முறியடிக்க 'ஆபரேஷன் கேக்டஸ்' அவரது யதார்த்தவாத அணுகுமுறைக்கு சிறந்த உதாரணமாகக் கருதப்படும். இருப்பினும், அவர் எப்போதும் 'பரஸ்பர ஒத்துழைப்புக்கு' இடம் கொடுத்தார். இதனால் அவரது வெளியுறவுக் கொள்கை யதார்த்தவாதம் மற்றும் தாராளமயத்தின் கலவையைக் கொண்டிருந்தது, இந்தியப் பெருங்கடல் பிராந்தியத்தில் இந்தியாவின் அதிகார சமநிலையைப் பராமரித்தது. குறிப்பாக மாலே நெருக்கடியில், வல்லரசுகள் கயூமின் அழைப்பில் கவனம் செலுத்துவதற்கு முன்பு, ராஜீவ் காந்தி " மிகவும் வேகத்துடனும் திறமையுடனும் பதிலளித்தார். ஜனாதிபதி கயூமின் அழைப்புக்குப் பிறகு 16 மணி நேரத்திற்கும் குறைவான நேரத்தில் - இந்தியப் படைகள் ஒரே விரைவான இயக்கத்தில் நிறுத்தப்பட்டன" மற்றும் மாலத்தீவு அரசாங்கத்தைக் காப்பாற்றினார் (விஷ்ணு கோபிநாத், தி குயின்ட், பிப்ரவரி 06, 2018). பிப்ரவரி 2018 முதல் அதே நேரத்தில், 16 வாரங்கள் கடந்துவிட்டன; மாலத்தீவில் புதிய அரசியல் நெருக்கடி இந்தியாவின் உதவியை நாடுகிறது. மாலே பிரச்சினை தொடர்பாக வெளியுறவுத் துறை சில அறிக்கைகளை அனுப்பியுள்ளது, பின்னர் அமைதியாக இருந்தது.

இந்த அணுகுமுறைகள், மோடியின் அரசாங்கம் இந்தியப் பெருங்கடல் பிராந்தியத்தில் இந்தியாவின் அதிகாரக் குவிப்பை மேம்படுத்தும் நிலையில் இல்லை, மாறாக சீனாவை குளிர்விக்க ஒரு ஆலிவ் கிளையை நீட்டிக்கிறது என்பதைக் குறிக்கிறது. இவை அப்போதைய பிரதமர் ராஜீவ் காந்திக்கும் தற்போதைய பிரதமர் நரேந்திர மோடிக்கும் இடையிலான கொள்கை வேறுபாடுகள்.

இந்தியாவிற்கும் பாகிஸ்தானுக்கும் இடையிலான உறவுகள் ஒருபோதும் வசதியாக இல்லை என்பது புரிந்துகொள்ளத்தக்கது. இஸ்லாமாபாத்தில் நடந்த SARC உச்சிமாநாட்டிற்கு ராஜீவ் காந்தி மற்றும் பெனாசிர் பூட்டோவின் 'பரஸ்பர முயற்சி' இந்தியாவிற்கும் பாகிஸ்தானுக்கும் இடையிலான ' இருதரப்பு உறவுகளை இயல்பாக்குவதில்' ஒரு புதிய திருப்பத்தைக் கொண்டு வந்தது. " இரு பிரதமர்களும் இரு நாட்டின் அணுசக்தி நிலையங்கள் மற்றும் வசதிகளைத் தாக்க வெளிநாட்டு சக்திகளுக்கு உதவவோ அல்லது தாக்கவோ மாட்டோம் என்று உறுதியளித்தனர். இந்த உச்சிமாநாடு பாகிஸ்தான்-இந்தியா உறவுகளில் ஒரு புதிய சகாப்தத்தின் விடியலாக விவரிக்கப்பட்டது" (ஷேக் அஜீஸ், தி டான், ஆகஸ்ட் 2016). மேலும், இரு தலைவர்களும் படிப்படியாக அணுகுமுறையைப் பயன்படுத்தினர் மற்றும் "முன்னோடியில்லாத வகையில் இராணுவ - இராணுவப் பேச்சுவார்த்தைகளைத் தொடங்கி தங்கள் அதிகாரப்பூர்வ தொடர்புகளை விரிவுபடுத்தினர், அங்கு இந்திய மற்றும் பாகிஸ்தான் துருப்புக்கள் பல ஆண்டுகளாக மோதலில் ஈடுபட்டுள்ளன" (ஸ்டீவ் கோல், தி வாஷிங்டன் போஸ்ட், ஜூலை 17, 1989). இந்த முன்னேற்றங்கள் மாநிலத் தலைவர்களின் வருகைகள் கட்டாயமானது மட்டுமல்ல, அது சில மதிப்புமிக்க விளைவுகளை நிரூபிக்க வேண்டும் என்பதையும் நமக்குக் காட்டுகின்றன.

இலங்கைத் தீவு நாட்டில் ராஜீவ் காந்தியின் தலையீடு, இலங்கையில் அமைதியையும் ஒற்றுமையையும் ஏற்படுத்துவதற்கும், இந்தியாவின் அதிகார வெளிப்பாட்டிற்கும் ஒரு குறிப்பிடத்தக்க எடுத்துக்காட்டாகும். இது, அமெரிக்காவை இந்தியப் பெருங்கடலில் இருந்து விலக்கி வைப்பதற்கும், குறிப்பாக பனிப்போர் காலத்தில் கொழும்பில் கால் பதிக்காமல் இருப்பதற்கும் நோக்கமாகக் கொண்டது. அதே காரணத்திற்காக, அவர் மிக இளம் வயதிலேயே தனது உயிரை இழந்தார், ஆனால் நமது அண்டை நாடு தேவைப்படும்போது அவர் ஒருபோதும் கைகளை கட்டிக்கொள்ளவில்லை, அமைதியாக இருக்கவில்லை.

"1987 ஆம் ஆண்டு பனிப்போர் காலத்தில் கையெழுத்தான ராஜீவ் காந்தி - ஜெயவர்த்தனே ஒப்பந்தம் சந்தேகத்திற்கு இடமின்றி மூலோபாயமானது - இந்தியாவிற்கும்

இலங்கைக்கும் இடையிலான மூன்று சர்ச்சைக்குரிய பிரச்சினைகளையும் கூட்டாக நிவர்த்தி செய்தது: மூலோபாய நலன்கள், இலங்கையில் இந்திய வம்சாவளி மக்கள் மற்றும் இலங்கையில் தமிழ் சிறுபான்மையினரின் உரிமைகள். இந்தியாவின் அதிகார வெளிப்பாட்டில் இந்தியாவின் தொடக்கத்தைப் பொறுத்தவரை, அதன் அண்டை நாடுகளுக்கும், உலக சக்திகளுக்கும் ஒரு வலுவான செய்தியை அமைத்தது மற்றும் இந்தியப் பெருங்கடல் பிராந்தியத்தில் இந்தியாவின் மூலோபாய செல்வாக்கு மண்டலத்தை வரையறுத்தது" என்று இராணுவ புலனாய்வு நிபுணர் ஆர். ஹரிஹரன் அற்புதமாக எழுதுகிறார்.

நமது பாதுகாப்பிற்கும், கடல்வழிப் பயண சுதந்திரத்தைப் பேணுவதற்கும் இந்தியப் பெருங்கடல் பிராந்தியத்தின் (IOR) முக்கியத்துவம் குறித்த அவரது ஊகத்தின் அறிகுறிகள் இவை. துணைக் கண்டத்தில் சீனாவின் ஆர்வத்தை ராஜீவ் காந்தி நன்கு உணர்ந்திருந்தார். எனவே, நமது அண்டை நாடுகளை நமக்கு நெருக்கமாக வைத்திருப்பதற்கான இந்தியாவின் கொள்கைகளை அவர் வகுத்தார். பிரதமராக இருந்த அவரது பதவிக்காலம் முழுவதும், இந்தியப் பெருங்கடலில் இருந்து சீனா நுழைவதை அவர் தடுத்தார்.

1962 ஆம் ஆண்டு சீனாவுடனான போர் புது தில்லிக்கும் பெய்ஜிங்கிற்கும் இடையிலான உறவுகளை முற்றிலுமாக முடக்கியது. 1988 ஆம் ஆண்டு அப்போதைய சீனப் பிரதமர் லி பாங்கின் அழைப்பை ஏற்று அவர் பெய்ஜிங்கில் தரையிறங்கினார். லண்டனில் உள்ள கிங்ஸ் கல்லூரியின் போர் ஆய்வுகள் துறையைச் சேர்ந்த பேராசிரியர் ஹர்ஷ் பந்த், " சீன-இந்திய உறவுகளில் ஒரு புதிய இலை" (ஹர்ஷ் வி. பந்த், 2016) கூறுகிறார். " இந்த வருகையைத் தொடர்ந்து உயர் மட்ட இராஜதந்திர பரிமாற்றங்கள் நடந்தன" (டேவிட் எம். மலோன், 2011). மேலும், பல்தேவ் ராஜ் நாயர் இந்த வருகையைப் பற்றி ஒரு ' திருப்புமுனை' என்று கருத்து தெரிவிக்கையில், "எல்லைப் பிரச்சினையைத் தீர்க்க இரு நாடுகளும் ஒரு கூட்டுப் பணிக்குழுவை அமைக்க ஒப்புக்கொண்டபோது. முன்னோக்கிச் செல்லும் இயக்கத்தில் ஒரு முக்கிய அம்சம், எல்லைப் பிரச்சினையைத் தள்ளி வைக்காமல் முன்கூட்டியே தீர்க்க வலியுறுத்தாமல், மற்ற பகுதிகளில் உறவுகளை மேம்படுத்துவதற்கு இந்தியா வழங்கிய சலுகையாகும்" (பல்தேவ் ராஜ் நாயர் & டிவிபால், 2003).

மேலும், நம்பிக்கையை கட்டியெழுப்பவும், எல்லை மேலாண்மை பொறிமுறையை அமைக்கவும் இரு நாடுகளும் ஒரு புரிந்துணர்வுக்கு வருகின்றன. இன்று, டோக்லம் நெருக்கடி அல்லது இமயமலை எல்லையில் இந்தியாவுக்குள் சீனப் படைகள் நுழைவது இந்த நிறுவன கட்டமைப்பின் கீழ் நிர்வகிக்கப்படுகிறது. இதனால் இந்திய-சீன உறவுகளில் மாற்றங்கள் செய்யப்பட்டன. இருப்பினும், ராஜீவ் காந்தி ஆட்சிக்கு வாக்களித்தால் அற்புதங்களைச் செய்வேன் என்று இந்திய வாக்காளர்களுக்கு ஒருபோதும் உறுதியளிக்கவில்லை. ஆனால் மோடி ஆட்சிக்கு வாக்களித்தால் ஆறு மாதங்களில் அதிசயங்களைச் செய்வேன் என்று இந்திய மக்களுக்கு உறுதியளித்துள்ளார். சீனாவுடனான இந்தியாவின் எல்லைப் பேச்சுவார்த்தைகளில் அவர் முன்னேற்றத்தைக் கொண்டுவருகிறாரா? அல்லது சீன ஜனாதிபதியை பல்வேறு இருதரப்பு மற்றும் பலதரப்பு மன்றங்களில் அடிக்கடி சந்திப்பதன் மூலம் டோக்லம் பிரச்சினையை அவர் எழுப்புகிறாரா?

மேலும், சமீப காலங்களில் சீனாவை சமாதானப்படுத்த மோடி தலாய் லாமாவை புறக்கணித்தது ஒரு கொள்கை தவறு அல்ல, மாறாக வேண்டுமென்றே செய்யப்பட்டதாகும். பொதுத் தேர்தல்கள் இன்னும் பத்து மாதங்களே உள்ளதால், " சீனாவால் தூண்டப்பட்ட மோதல் அவரது அரசியல் எதிர்காலத்திற்கு மிகவும் தீங்கு விளைவிக்கும்" என்பதை அவர் அறிவார் (ராஜீவ் சர்மா, dailyo.in). எனவே, தனது குறுகிய கால அரசியல் ஆதாயங்களுக்காக அவர்

தலாய் லாமாவைத் திருப்பிக் கொள்ள முடிவு செய்தார். மேலும், மாலத்தீவில் ஏற்பட்ட நெருக்கடியிலும் அவரது 'மூலோபாய கட்டுப்பாடு' வெளிப்பட்டது.

ராஜீவின் முதல் வெளிநாட்டு அரசு பயணம் அவரது நீண்டகால நண்பரான முன்னாள் சோவியத் யூனியனுக்கு. முதல் இலக்கு வேண்டுமென்றே தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டதாக விமர்சகர்கள் கருதினர். இந்தியாவிற்கும் சோவியத் யூனியனுக்கும் இடையிலான வழக்கமான இருதரப்பு உறவுகள், இராணுவ கொள்முதல் முதல் சிவில் அணுசக்தி தொழில்நுட்பம் வரை பல்வேறு துறைகள் மற்றும் பிற துறைகளில் பரஸ்பர ஒப்பந்தங்கள் தவிர, ராஜீவ் எப்போதும் சோவியத் யூனியனுடனான இந்தியாவின் 'சிறப்பு உறவுகளை' பராமரித்து வந்தார். ஏனெனில் " சோவியத் யூனியன் தொடர்ந்து காஷ்மீர் மற்றும் இந்தியாவின் தேசிய நலன்களைப் பாதிக்கும் பிற முக்கிய பிரச்சினைகள் குறித்த சர்வதேச மன்றங்களிலும் இருதரப்பு ரீதியாகவும் மதிப்புமிக்க அரசியல், இராஜதந்திர மற்றும் மூலோபாய ஆதரவை இந்தியாவிற்கு வழங்கியது" (ராஜீவ் சிக்ரி, 2009). இருப்பினும், ஒவ்வொரு சந்திப்பிலும் அவர் ஜனாதிபதி மிகைல் கோர்பச்சேவிடம் அணு ஆயுதங்களின் ஆபத்து குறித்த உலகளாவிய கவலையை எழுப்பினார். ' வரையறுக்கப்பட்ட அணுசக்தி யுத்தம்' என்ற மாயையை அவர் எதிர்த்தார். எந்த நேரத்திலும் அணு ஆயுதங்கள் உலகளாவிய அமைதிக்கு உத்தரவாதமாக இருக்காது மற்றும் இருக்கக்கூடாது என்பது அவரது அனுமானம். அந்த நேரத்தில், இந்தியா அணிசேரா இயக்கத்தின் தலைவராக இருந்ததால், சோவியத்துடனான இந்தியாவின் 'நட்பு ஒப்பந்தத்திற்கு' எதிராக விமர்சனங்கள் குவிந்தன என்பது தெளிவாகிறது. இருப்பினும், அமெரிக்கா மற்றும் சோவியத் யூனியனுடன் சமமாக அணு ஆயுதங்கள் குறித்த உலகளாவிய கவலையை ராஜீவ் காந்தி துணிச்சலுடன் எழுப்புகிறார். இந்த கட்டத்தில், இளம் பிரதமரின் மேற்கு நோக்கிய வெளியுறவுக் கொள்கையின் வெளிப்பாடு சில நேரங்களில் சோவியத் தலைவர்களுக்கு கவலையாக இருந்தது, ஆனால் ராஜீவ் இந்தியாவின் கருத்தை வசதியாக வெளிப்படுத்தினார். இதற்கிடையில், சோவியத் யூனியன் இந்தியாவின் எழுச்சியை ராஜீவ் காந்தியின் ப்ரிஸம் மூலம் புரிந்துகொண்டது. எனவே, சோவியத் யூனியன் ராஜீவ் காந்திக்கு 'உலகத் தலைவர் அந்தஸ்தை' வழங்கியது.

பனிப்போர் சூழலில், ராஜீவ் காந்தியும் அவரது முன்னோடிகளும் அமெரிக்காவின் பிராந்திய கட்டுப்பாட்டு உத்தியை நிர்வகிக்க வேண்டிய கட்டாயம் ஏற்பட்டது. அமெரிக்காவைப் பொறுத்தவரை, அவர்கள் இந்தியாவின் தலைமையையும் பெரும் வல்லரசுக்கான ஆசைகளையும் நன்கு அறிவார்கள். எனவே, சோவியத்தின் சிறந்த நண்பரான இந்தியா துணைக் கண்டத்திலிருந்து வெளிப்படுவதற்கு அவர்கள் ஒரு பாதையை விட்டுக்கொடுக்க விரும்பவில்லை. இந்த சூழ்நிலையில், இந்திய-அமெரிக்க உறவுகளின் விரோதப் போக்கைக் குறைக்க ராஜீவ் முடிவு செய்தார். ஜூன் 1985 இல் அவர் அமெரிக்காவிற்கு விஜயம் செய்தார். " அந்தப் பயணம் புது தில்லிக்கும் வாஷிங்டனுக்கும் இடையிலான ஒத்துழைப்பின் புதிய சகாப்தத்திற்கு பங்களிக்கும் என்று பலரால் பாராட்டப்பட்டது (ஸ்டீவன் ஆர். வெய்ஸ்மேன், தி நியூயார்க் டைம்ஸ், 1985).

இரு நாடுகளும் அதிக புரிதலைப் பெறுவதற்கான உத்தியைக் கொண்ட ஒரு குறிப்பை கையில் ஏந்தி, இனிமையாகவும் சுருக்கமாகவும் ஒரு அற்புதமான உரையை அவர் நிகழ்த்தினார். அமெரிக்க காங்கிரஸின் கூட்டுக் கூட்டத்தில் அவர், "நான் இளமையாக இருக்கிறேன், எனக்கும் ஒரு கனவு இருக்கிறது. இந்த வருகை நம் நாடுகளுக்கு இடையே அதிக புரிதலை ஏற்படுத்த உதவும் என்பதில் எனக்கு எந்த சந்தேகமும் இல்லை" (Youtube).

தனது பதிலில் ஜனாதிபதி ரொனால்ட் ரீகன், " இன்று நாம் தனிப்பட்ட தொடர்பு வழிகளைத் திறந்துவிட்டோம்" என்று கூறினார். மேலும், அமெரிக்காவுடன் ஒரு " புரிந்துணர்வு ஒப்பந்தத்தில்" கையெழுத்திட்டு, இரு நாடுகளுக்கும் இடையே தொழில்நுட்ப ஒத்துழைப்பை அவர்

ஊக்குவிக்கிறார் (பல்தேவ் ராஜ் நாயர் & டிவிபால், 2003). எனவே, அமெரிக்கா அல்லது சீனாவுடனான நமது தற்போதைய உறவுகள், ராஜீவ் தனது பிரதமராக இருந்தபோது அந்த நாடுகளுக்குச் சென்றபோது ஏற்பட்ட முன்னேற்றத்தின் தொடர்ச்சியாகும் என்பதை நாம் புரிந்து கொள்ள வேண்டும்.

கடந்த நான்கு ஆண்டுகளில் மோடி பல முறை அமெரிக்காவிற்குச் சென்றார். இந்தியா-அமெரிக்கா தீவிரமாகப் பேச்சுவார்த்தை நடத்திய அணுசக்தி ஒப்பந்தத்திற்கு என்ன ஆனது? அணுசக்தி ஒப்பந்தத்தை செயல்படுத்துவதற்கான பொறுப்பு பிரச்சினையில் இந்தியா மற்றும் அமெரிக்காவின் நிலைப்பாட்டில் ஏதேனும் மாற்றங்கள் உள்ளதா?

முடிவுரை

1980கள் பனிப்போர் வரலாற்றில் ஒரு முக்கியமான காலகட்டத்தை பதிவு செய்துள்ளன. ஆனால் ராஜீவ் காந்தியின் ஒவ்வொரு வருகையும் முன்கூட்டியே நன்கு திட்டமிடப்பட்டது; போதுமான ஆலோசனைகளுடன் கொள்கைகள் வகுக்கப்பட்டன, மேலும் உலகளவில் இந்தியாவின் ஆர்வத்தை வலுப்படுத்த திட்டவட்டமான பாதைகளைக் கொண்டிருந்தன. பாகிஸ்தான், சீனா மற்றும் அமெரிக்காவிற்கான அவரது வருகைகள், மேலும், இந்தியப் பெருங்கடல் தீவுகளில் ஏற்பட்ட நெருக்கடியை அவர் கையாண்ட விதம், சர்வதேச அமைப்பில் இந்தியாவின் லட்சியத்தை நிலைநிறுத்துவதில் மட்டுமல்லாமல், நமது அண்டை நாடுகளுக்கு நமது ஆதரவு தேவைப்படும்போது அவர்களுக்கு உதவுவதற்கான இந்தியாவின் தார்மீகப் பொறுப்பையும் அவர் எவ்வளவு உறுதியுடன் வைத்திருக்கிறார் என்பதை நமக்குத் தெரிவிக்கும். மோடியின் தலைமையின் கீழ் நமது திறன்கள் சரியாக நிரூபிக்கப்படவில்லை.

2015 ஆம் ஆண்டு இந்தியப் பெருங்கடல் தீவுகள் சுற்றுப்பயணத்தின் போது மாலத்தீவுக்குச் செல்வதை மோடி தவிர்த்து வந்தார், ஆனால் அவர் தவிர்ப்பதற்கான காரணம் 'பிரதமர் வருகை தருவதற்கு சாதகமான நேரம் இல்லை' என்று அவரது அலுவலகம் குறிப்பிட்டது. பனிப்போரின் ஒரு முக்கியமான நேரத்தில் ராஜீவ் காந்தி பாகிஸ்தானுக்கு விஜயம் செய்தார். பிரதமர் அந்த நாட்டிற்குச் செல்வதற்கு பாகிஸ்தானின் சூழ்நிலை சாதகமாக இல்லை என்று அவரது அலுவலகம் கூறவில்லை.

அவரது வாழ்க்கைக்கு ஏற்றவாறு அந்த இடம் குறித்து அவருக்கு அறிவுறுத்தப்பட்டாலும், சவால்களை எதிர்கொள்வதில் அவர் ஒருபோதும் பின்வாங்கவில்லை. 'இந்தியாவை' 'வலுவான, சுதந்திரமான மற்றும் தன்னம்பிக்கை கொண்டதாக' மாற்றுவதில் அவர் ஈடுபட்டார். மேலும், அவர் எந்த உணர்வுகளுக்கும் ஒருபோதும் அடிபணியவில்லை. வெளியுறவுக் கொள்கையை உருவாக்கும் போது உணர்வுகளுக்கு இடமில்லை என்பதை அவர் அறிந்திருந்தார். நாட்டின் நலனுக்காக எதையும் தியாகம் செய்ய அவர் தயாராக இருந்தார். இதனால் 'தார்மீக மற்றும் உடல் தைரியம்' அவரது வெளியுறவுக் கொள்கை வகுப்பின் மையப் பகுதியாகும். அவர் தனது வெளிநாட்டுப் பயணங்களை கவனமாகத் தேர்ந்தெடுக்கிறார், அதே போல் அவரது கொள்கை இந்தியாவின் ராஜதந்திரத்தில் நேர்மறையான தாக்கங்களை ஏற்படுத்தியது. அவரது முன்னேற்றங்கள் இன்று நல்ல எடுத்துக்காட்டுகளாகவும், பல நாடுகளைப் பொறுத்தவரை கொள்கைகளை வகுக்க நமக்கு வழிகாட்டும் தூணாகவும் நிற்கின்றன. இன்றைய ராஜதந்திர வட்டாரத்தால் ' ராஜீவ் காந்தி' என்ற பெயரை உச்சரிக்காமல் கொள்கையை வெளிப்படுத்த முடியாது என்பது உறுதி.

எனவே, இந்திய வெளியுறவுக் கொள்கையில் அவர் செய்த சாதனைகள் அழிக்கப்படவோ அல்லது அழிக்கப்படவோ மாட்டாது. இந்திய வெளியுறவுக் கொள்கையை உருவாக்குவதில் அவரது மரபின் முத்திரை, இந்தியாவின் ராஜதந்திரத்தை வடிவமைப்பதில் நீண்ட காலம் நிலைத்திருக்கும், மேலும் நம் நினைவில் என்றும் நிலைத்திருக்கும்.

சுயமதிப்பீட்டு கேள்விகள்

1. இந்திரா காந்தியின் இரண்டாம் அமைச்சரவையின் முக்கிய அம்சங்களை விளக்குக.
2. இரண்டாம் காலகட்டத்தில் இந்திரா காந்தியின் உள்நாட்டு கொள்கைகளை விவாதிக்கவும்.
3. 1980க்குப் பிறகு இந்திரா காந்தியின் வெளிநாட்டு கொள்கையை ஆய்வு செய்க.
4. தேசிய ஒற்றுமை மற்றும் உள்நாட்டு பாதுகாப்புக்காக எடுத்த நடவடிக்கைகளை பகுப்பாய்வு செய்க.
5. ராஜீவ் காந்தியின் ஆட்சியில் அறிமுகப்படுத்தப்பட்ட முக்கிய சீர்திருத்தங்களை விளக்குக.
6. ராஜீவ் காந்தி காலத்தில் பஞ்சாயத்து ராஜ் அமைப்பின் முக்கியத்துவத்தை விளக்குக.
7. 'ஆபரேஷன் பிளாக் போர்டு' திட்டத்தின் நோக்கங்களை விவாதிக்கவும்.
8. ராஜீவ் காந்தி காலத்தில் அறிவியல் மற்றும் தொழில்நுட்ப வளர்ச்சியை ஆய்வு செய்க.
9. நவீனமயமாக்கல் மற்றும் ஆட்சிமுறை குறித்து ராஜீவ் காந்தியின் அணுகுமுறையை பகுப்பாய்வு செய்க.
10. ராஜீவ் காந்தியின் வெளிநாட்டு கொள்கையை மதிப்பிடுக.

அலகு - IV

தேசிய முன்னணி விதி – வி.பி.சிங் – மண்டல் கமிஷன் – கூட்டணி அரசுகள் – தி.மு.க – கம்யூனிஸ்ட் கட்சிகள் – பி.வி. நரசிம்மராவ் – புதிய பொருளாதாரக் கொள்கை –

நோக்கங்கள்

- **தேசிய முன்னணி:** சமூக நீதிக்கு முக்கியத்துவம் அளித்தது.
- **மண்டல் ஆணையம்:** இடஒதுக்கீட்டை விரிவுபடுத்தியது.
- **கூட்டணி ஆட்சி:** திமுக மற்றும் இடதுசாரி ஆதரவின்மீது இயங்கியது.
- **புதிய பொருளாதாரக் கொள்கை:** பொருளாதாரத்தை சுதந்திரப்படுத்தியது.

வி.பி. சிங்

வி.பி.சிங், 1989 - 1990 வரை இந்தியாவின் பிரதமராக இருந்த ஒரு அரசியல்வாதி மற்றும் அரசு அதிகாரி. சிங் அலகாபாத் மற்றும் புனே பல்கலைக்கழகங்களில் பயின்றார், மேலும் 1969 ஆம் ஆண்டு இந்திய தேசிய காங்கிரஸ் (காங்கிரஸ் கட்சி) உறுப்பினராக தனது சொந்த மாநிலமான உத்தரபிரதேச சட்டமன்ற உறுப்பினரானார். 1971 ஆம் ஆண்டு மக்களவைக்கு தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட அவர், 1974 ஆம் ஆண்டு பிரதமர் இந்திரா காந்தியால் வணிகத் துறையின் துணை அமைச்சராக நியமிக்கப்பட்டார். 1976 - 77 வரை வணிக அமைச்சராக இருந்தார், மேலும் 1980 இல் இந்திரா காந்தி மீண்டும் ஆட்சிக்கு வந்தபோது, 1982 வரை உத்தரபிரதேசத்தின் முதலமைச்சராகப் பணியாற்றினார், மேலும் 1983 இல் மீண்டும் வணிக அமைச்சராகப் பதவியேற்றார்.

1984 ஆம் ஆண்டு இந்திரா காந்தி இறந்த பிறகு, அவரது மகனும் பிரதமராகப் பதவியேற்றவருமான ராஜீவ் காந்தி நிதியமைச்சராக நியமிக்கப்பட்டார். அந்தப் பதவியில், அரசாங்க வணிக ஒழுங்குமுறைகளைக் குறைப்பதற்கும் வரி மோசடி வழக்குத் தொடருவதற்கும் சிங் மேற்கொண்ட முயற்சிகள் பரவலான பாராட்டைப் பெற்றன. 1987 ஜனவரியில் சிங் பாதுகாப்பு அமைச்சர் பதவிக்கு மாற்றப்பட்டார், ஆனால் ஆயுதக் கொள்முதல் மோசடி தொடர்பான விசாரணைகள் முறியடிக்கப்பட்ட பின்னர், அந்த ஆண்டின் பிற்பகுதியில் காந்தியின் அமைச்சரவையில் இருந்து அவர் ராஜினாமா செய்தார். விரைவில் சிங் அரசாங்கத்திலிருந்து முற்றிலுமாக ராஜினாமா செய்து காந்தியின் காங்கிரஸ் கட்சியை விட்டு வெளியேறினார்.

ஜனதா தளத்தின் நிறுவனர்

1988 ஆம் ஆண்டு, மூன்று சிறிய மையவாத எதிர்க்கட்சிகளின் இணைப்பான ஜனதா தளத்தின் முக்கிய நிறுவனர் சிங் ஆவார். ஜே.டி.யை மூலக்கல்லாகப் பயன்படுத்தி, விரைவில் தேசிய முன்னணி (NF) என்ற ஒரு பெரிய நாடு தழுவிய எதிர்க்கட்சி கூட்டணியை உருவாக்கத் தொடங்கினார், இது நவம்பர் 1989 பொது நாடாளுமன்றத் தேர்தலில் போட்டியிட்டது. அந்தத் தேர்தலுக்குப் பிறகு, NF தலைவராக சிங், இரண்டு முக்கிய எதிர்க்கட்சிகளுடன் கூட்டணி அமைத்து ஆட்சி அமைக்க முடிந்தது. டிசம்பர் 2, 1989 அன்று அவர் இந்தியாவின் பிரதமராக பதவியேற்றார். மார்ச் 1990 இல் மாநில சட்டமன்றத் தேர்தல்களுக்குப் பிறகு, சிங்கின் ஆளும் கூட்டணி இந்திய நாடாளுமன்றத்தின் இரு அவைகளிலும் கட்டுப்பாட்டைப் பெற்றது. இருப்பினும், மத மற்றும் சாதிப் பிரச்சினைகளால் கூட்டணி விரைவில் பிளவுபட்டது, மேலும் மக்களவையில் நம்பிக்கையில்லா வாக்கெடுப்பைப் பெற்ற பிறகு, நவம்பர் 7, 1990 அன்று சிங் ராஜினாமா செய்தார்.

பின்னர், 1996-97 ல் ஜே.டி.யின் எச்.டி.தேவ கவுடா பிரதமராக இருந்தபோது நாட்டை ஆட்சி செய்த பரந்த ஐக்கிய முன்னணி கூட்டணியின் பின்னணியில் இருந்த சக்திகளில் ஒருவராக சிங் இருந்தார்.

மண்டல் கமிஷன்

முப்பது ஆண்டுகளுக்கு முன்பு, ஆகஸ்ட் 7, 1990 அன்று, அப்போதைய பிரதமர் வி.பி.சிங், இந்திய அரசியலையும் சமூக நீதியை உறுதி செய்யும் முறையையும் மாற்றிய ஒரு வரலாற்றுச் சிறப்புமிக்க முடிவை எடுத்தார். அப்போதைய அரசாங்கம் மண்டல் கமிஷனின் பரிந்துரைகளை அமல்படுத்தவும், அரசு வேலைகளில் இதர பிற்படுத்தப்பட்ட வகுப்பினருக்கு (ஓ.பி.சி) இடஒதுக்கீட்டை வழங்கவும் முடிவு செய்தது. மத்திய அரசு சேவைகள் மற்றும் பொதுத்துறை நிறுவனங்களில் ஓ.பி.சி.க்களுக்கு 27% இடஒதுக்கீடு கிடைக்கும் என்று அவர் அறிவித்தார். இது உலகின் மிகப்பெரிய உறுதியான செயல் திட்டமாக இருக்கலாம்.

இந்த முடிவு, சித்திரவதை மற்றும் புறக்கணிப்பு ஆகியவற்றைக் கட்டுப்படுத்தி, சமூக நீதிக்கான கருவியாகக் கருதப்பட்ட சாதி பற்றிய கதையை மாற்றியது. இருப்பினும், இது ஒரு பண்டோராவின் பெட்டியையும் திறந்து, பரவலான எதிர்ப்பு மற்றும் வாக்கு வங்கி அரசியலுக்கு வழிவகுத்தது.

வரலாற்று பின்னணி

முதல் பிற்படுத்தப்பட்ட வகுப்பினர் ஆணையத்தை நிறுவுதல் - ஜனவரி 1953 இல், நேரு அரசு சமூக சீர்திருத்தவாதி காகா காலேல்கர் தலைமையில் முதல் பிற்படுத்தப்பட்ட வகுப்பினர் ஆணையத்தை அமைத்தது. அந்த ஆணையம் மார்ச் 1955 இல் தனது அறிக்கையை சமர்ப்பித்தது, அதில் 2,399 பிற்படுத்தப்பட்ட சாதிகள் அல்லது சமூகங்கள் பட்டியலிடப்பட்டன, அவற்றில் 837 'மிகவும் பிற்படுத்தப்பட்டவை' என வகைப்படுத்தப்பட்டன. இருப்பினும், இந்த அறிக்கை ஒருபோதும் செயல்படுத்தப்படவில்லை.

இரண்டாவது பிற்படுத்தப்பட்ட வகுப்பை நிறுவுதல் - ஜனவரி 1, 1979 அன்று, மொரார்ஜி தேசாய் அரசாங்கம் பீகாரின் முன்னாள் முதலமைச்சரான பிந்தேஷ்வரி பிரசாத் மண்டலை இரண்டாவது பிற்படுத்தப்பட்ட வகுப்பினர் ஆணையத்தின் தலைவராகத் தேர்ந்தெடுத்தது. மண்டல் தனது அறிக்கையை இரண்டு ஆண்டுகளுக்குப் பிறகு, டிசம்பர் 31, 1980 அன்று சமர்ப்பித்தார். இருப்பினும், அதற்குள், மொரார்ஜி தேசாய் அரசாங்கம் வீழ்ந்தது, இந்திரா காந்தி ஆட்சிக்கு வந்தார், இந்தப் பிரச்சினை சுமார் ஒரு தசாப்த காலமாக ஆழ்ந்த முடக்கத்தில் இருந்தது.

மண்டல் கமிஷனை அமல்படுத்துதல் - 1990 ஆம் ஆண்டு, அப்போதைய பிரதமர் வி.பி.சிங், மண்டல் கமிஷனின் பரிந்துரைகள் செயல்படுத்தப்படும் என்று நாடாளுமன்றத்தில் அறிவித்தார். இந்த அறிவிப்புக்கு இந்தியா முழுவதும், குறிப்பாக வடக்கு மற்றும் மேற்கு இந்தியாவில் வன்முறை போராட்டங்கள் நடந்தன, மேலும் பல மாணவர்கள் எதிர்ப்பு தெரிவித்து தீக்குளித்து தற்கொலை செய்து கொண்டனர், அவர்களில் சிலர் இறந்தனர்.

இந்திரா சாவ்னி வழக்கு - கடுமையான எதிர்ப்பைத் தொடர்ந்து, ஓ.பி.சி. இடஒதுக்கீடு பிரச்சினை 1992 இல் உச்ச நீதிமன்றத்தை அடைந்தது. இந்த வழக்கு 'இந்திரா சாவ்னி தீர்ப்பு' அல்லது மண்டல் வழக்கு என்று அழைக்கப்படுகிறது. ஓ.பி.சி.க்களுக்கான 27% இடஒதுக்கீட்டை உச்ச நீதிமன்றம் உறுதி செய்தது, ஆனால் ஒரே சாதி சமூக மற்றும் கல்வி பின்தங்கிய நிலையைக் குறிக்கவில்லை என்றும் கூறியது. மேலும், மண்டல் கமிஷனின் பரிந்துரைகளின் நன்மைகள் மிகவும் பின்தங்கிய சமூகங்களுக்குச் செல்வதை உறுதி செய்வதற்காக, கிரீமி லேயர் அளவுகோல்கள் செயல்படுத்தப்பட்டன.

மண்டல் கமிஷனின் பின்விளைவு

மண்டல் கமிஷனுக்கு எதிர்ப்பு - இடஒதுக்கீடு தகுதியை சமரசம் செய்யும், பொருளாதார அடிப்படையில் இடஒதுக்கீடு வழங்கப்படுமா என்ற இரண்டு காரணங்களுக்காக அது

பிரதானமாக எதிர்ப்பைச் சந்தித்தது. இருப்பினும், இது இடஒதுக்கீட்டுக் கொள்கையின் அசல் நோக்கத்தையே தோற்கடிக்கும் வாக்கு வங்கி அரசியலைச் சுற்றி வருகிறது.

இடஒதுக்கீட்டுக் கொள்கையின் நோக்கத்தை தோற்கடித்தல்: மக்களின் கோரிக்கைகளை நிறைவேற்றுவதற்காக, அரசியல் கட்சிகள் இடஒதுக்கீட்டை வசதி படைத்த சமூகங்கள் இடஒதுக்கீட்டைப் பெறும் அளவிற்கு விரிவுபடுத்தின. இது வரலாற்று அநீதியை நிவர்த்தி செய்வதற்கான ஒரு கருவியாகக் கருதப்பட்ட இடஒதுக்கீட்டின் முழு நோக்கத்தையும் குறைமதிப்பிற்கு உட்படுத்தியுள்ளது, மேலும் அதை மின்சார விநியோகம் மற்றும் வேலைவாய்ப்பு உருவாக்கத்தில் ஒரு பயிற்சியாக மாற்றியுள்ளது.

சமத்துவமற்ற சலுகைகள் மற்றும் அரசியல் பிளவை உருவாக்குதல்: ரோகிணி ஆணையத்தின் கூற்றுப்படி, ஓ.பி.சி.க்களில் உள்ள கிட்டத்தட்ட 6,000 சாதிகள் மற்றும் சமூகங்களில், அத்தகைய 40 சமூகங்கள் மட்டுமே மத்திய கல்வி நிறுவனங்களில் சேர்க்கை மற்றும் சிவில் சேவைகளில் ஆட்சேர்ப்புக்கான 50% இடஒதுக்கீட்டு சலுகைகளைப் பெற்றன. இதனால் அரசியல் ரீதியான பிளவு ஏற்பட்டு துணை வகைப்பாடு கோரிக்கைகள் எழுந்துள்ளன, இது தற்போது நடந்து வரும் ஒரு செயல்முறையாகும்.

சமூக ஒற்றுமையின்மைக்கான காரணம்: இடஒதுக்கீட்டில் பங்கு பெறாத சமூகங்களின் மீது இடஒதுக்கீட்டுக் கொள்கை அதிருப்தியை ஏற்படுத்தியுள்ளது.

இடஒதுக்கீடு என்பது உறுதியான நடவடிக்கைக்கான ஒரு சக்திவாய்ந்த கருவியாக இருந்து வருகிறது. இருப்பினும், சுதந்திரம் அடைந்து கிட்டத்தட்ட 75 ஆண்டுகளுக்குப் பிறகு, இந்தியாவின் சமூக-பொருளாதாரக் கொள்கை மாறியுள்ளது. எனவே, இடஒதுக்கீட்டுக் கொள்கையை மறுபரிசீலனை செய்து சமத்துவ சமூகத்தை நிறுவுவதற்கு வலுவான அரசியல் விருப்பம் தேவை.

மண்டல் கமிஷன் பரிந்துரைகளை அமல்படுத்துவது சமூகங்களுக்கு அதிகாரம் அளித்தது. ஆனால், தற்போதைய இடஒதுக்கீட்டின் கட்டமைப்பை மறுபரிசீலனை செய்ய வேண்டும், இது மக்கள் இயக்கங்களுக்கு ஆதரவளிக்காமல், ஒரு நியாயமான, உள்ளடக்கிய மற்றும் சமமான சமூகத்தை உருவாக்கும் நோக்கத்துடன் உள்ளது.

கூட்டணி அரசாங்கங்கள்

முதல் நான்கு மக்களவைத் தேர்தல்களில் (1952, 1957, 1962 மற்றும் 1967), மத்தியில் அரசாங்கத்தை அமைக்கத் தேவையான பெரும்பான்மையை காங்கிரஸ் கட்சி பெற்றது. 1969 இல் காங்கிரஸ் கட்சியில் பிளவு ஏற்பட்டாலும், இந்திரா காந்தியின் சிறுபான்மை அரசாங்கம் CPI, DMK மற்றும் பிற கட்சிகளின் வெளிப்புற ஆதரவுடன் தொடர முடிந்தது. மீண்டும், காங்கிரஸ் கட்சி 1971 தேர்தல்களில் வெற்றி பெற்று தனிக் கட்சி அரசாங்கத்தை அமைத்தது. இருப்பினும், 1977 தேர்தல்களில் ஆதிக்கம் செலுத்திய காங்கிரஸ் கட்சி மோசமாக தோற்கடிக்கப்பட்டது. அதன் பின்னர், மத்தியில் பல கூட்டணி அரசாங்கங்கள் அமைந்தன.

சுதந்திர இந்தியாவில் தொழிற்சங்க மட்டத்தில் கூட்டணியின் முதல் அனுபவம் 1977 ஆம் ஆண்டு மொரார்ஜி தேசாய் தலைமையில் ஜனதா அரசாங்கத்தின் பெயரில் காங்கிரஸ் அல்லாத சக்திகள் ஒன்றுபட்டபோது தொடங்கியது. ராம் மோனகர் லோஹியா 1963 ஆம் ஆண்டில் காங்கிரஸ் எதிர்ப்பு அல்லது காங்கிரஸ் அல்லாத உத்தியை முன்வைத்தார். கடந்த மூன்று பொதுத் தேர்தல்களில் காங்கிரஸ் அமோக பெரும்பான்மையுடன் வெற்றி பெற்றதால், காங்கிரஸை தோற்கடிக்க முடியாது என்றும் அது என்றென்றும் ஆட்சியில் இருக்க வேண்டும் என்றும் மக்களிடையே ஒரு உணர்வு இருந்தது என்று அவர் கருதினார். காங்கிரஸ் அல்லாத வாக்குகள் பிரிக்கப்படாமல் இருக்கவும், காங்கிரஸை தோற்கடிக்க முடியாது என்ற மாயையிலிருந்து பொது மக்கள் வெளியே வரவும், காங்கிரஸ் வேட்பாளர்களுக்கு எதிராக ஒரு வேட்பாளரை நிறுத்துமாறு

அனைத்து எதிர்க்கட்சிகளையும் லோஹியா அழைத்தார். டாக்டர் லோஹியாவின் இந்த சூத்திரம் 1967 பொதுத் தேர்தல்களில் ஏழு மாநிலங்களில் காங்கிரஸ் கட்சி தோற்கடிக்கப்பட்டு, அக்கால எதிர்க்கட்சிகளால் சம்யுக்த வித்யாயக் தள அரசாங்கங்கள் அமைக்கப்பட்டதன் மூலம் வெற்றி பெற்றது. லோஹியாவின் சூத்திரம் இந்தியாவில் கூட்டணி அரசியலுக்கு விதைகளை விதைத்தது. மொரார்ஜி தேசாயின் அனுபவத்தின் கீழ் முதல் கூட்டணி உருவாக்கப்பட்டது. இந்தியாவின் பிரதமரானவர்களில் மிக வயதானவர் அவர். நான்கு கட்சி ஜனதா அரசாங்கம் சுமார் இரண்டு ஆண்டுகள் அதாவது 1977-1979 வரை ஆட்சியில் இருந்தது. அரசாங்கத்தில் ஏற்பட்ட அதிகாரப் போராட்டப் போராட்டம் தேசாயை இனியும் தொடர அனுமதிக்கவில்லை. தேசாய்க்கு எதிரான நம்பிக்கையில்லாத் தீர்மானம் கீழ்சபையில் விவாதிக்கப்பட்டவுடன் திரு. தேசாய் தனது ராஜினாமாவை வழங்கினார். ஜார்ஜ் பெர்னாண்டஸ், எச்.என்.பகுகுணா, பிஜு பட்நாயக் மற்றும் முது லிமாயே போன்ற பல்வேறு குழுத் தலைவர்கள் வெளியேறியதன் மூலம் மக்கள் கூட்டணி அரசாங்கம் ஜூலை 1979 இல் சீட்டுக்கட்டு வீடு போல சரிந்தது.

இரண்டாவது கூட்டணி, 1979 அக்டோபரில் திரு. சரண் சிங் பிரதமராக ஒரு புதிய கூட்டணி உருவாக்கப்பட்டது. நாடாளுமன்றத்தை எதிர்கொள்ளாத ஒரே பிரதமர் இவர்தான். இந்தக் கூட்டணிக்கு சிபிஐ(எம்) மற்றும் சிபிஐ ஆதரவு இருந்தது. காகிதத்தில் சரண் சிங் முழுமையான பெரும்பான்மையைப் பெற்றார். ஆனால், மூன்று வாரங்களுக்குள் அவையில் நம்பிக்கை வாக்கெடுப்பு கோருமாறு ஜனாதிபதி கேட்டுக் கொண்டவுடன். அவையை சந்திப்பதற்கு முன்பே திரு. சரண் சிங் தனது ராஜினாமாவை சமர்ப்பித்தார். இதன் மூலம் அவையை எதிர்கொள்ளாத முதல் இந்தியப் பிரதமர் ஆனார்.

டிசம்பர் 1989 இல் வி.பி.சிங் தலைமையில் தேசிய முன்னணி என்ற பெயரில் மூன்றாவது கூட்டணி உருவாக்கப்பட்டது. வி.பி.சிங் அரசாங்கத்தை பி.ஜே.பி மற்றும் அப்போதைய தனிப்பெரும் கட்சியான காங்கிரஸ் ஆதரித்தன, அவை ஒரு அரசியல் உத்தியாக அரசாங்கத்தை அமைக்கவில்லை. தேசிய முன்னணி அரசாங்கத்திற்கு சி.பி.ஐ, சி.பி.ஐ(எம்), ஆர்.எஸ்.பி மற்றும் ஃபார்வர்ட் பிளாக் ஆகியவற்றின் ஆதரவும் இருந்தது. ஆனால், அத்வானி கைது செய்யப்பட்டால் ஆதரவை வாபஸ் பெறுவதாக பாஜக எச்சரித்த போதிலும், சோம்நாத்திலிருந்து குஜராத் வரை ரத யாத்திரை மேற்கொண்ட பின்னணியில் அத்வானி கைது செய்யப்பட்டதற்கு முன்னதாக, வி.பி.சிங் தனது ஆதரவை வாபஸ் பெற்றபோது அந்தக் காலம் குறுகியதாக இருந்தது. தேசிய முன்னணி அரசாங்கம் 11 மாதங்கள் மட்டுமே ஆட்சியில் இருந்தது. அப்போதைய இந்திய ஜனாதிபதி ஆர். வெங்கட்ராமன், "ஒருவருக்கொருவர் அழிவுகரமான கட்சிகளின் கூட்டமைப்பைச் சார்ந்து இருப்பதற்குப் பதிலாக, தெளிவான பெரும்பான்மையுடன் ஒரு அரசாங்கத்தை வி.பி.சிங் வழிநடத்தியிருந்தால், அவர் நாட்டிற்கு ஒரு நல்ல நிர்வாகத்தை வழங்கியிருப்பார் என்பது எனது கருத்து. வெவ்வேறு நோக்கங்கள் மற்றும் சித்தாந்தங்களைக் கொண்ட கட்சிகளைச் சார்ந்து இருப்பதால், அவர் முரண்பட்ட குழுக்களின் அழுத்தங்களைத் தாங்க முடியவில்லை" என்று குறிப்பிடுகிறார்.

திமுகவுக்கு என்ன ஆச்சு?

'திராவிட முன்னேற்றக் கூட்டமைப்பு' என்று மொழிபெயர்க்கப்பட்ட திராவிட முன்னேற்றக் கழகம், பெரியாரின் அரசியல் கட்சியான திராவிடக் கழகத்திலிருந்து பிரிந்து சென்ற ஒரு பிரிவாகும். திராவிட முன்னேற்றக் கழகம் (திமுக) 1949 ஆம் ஆண்டு சி.என். அண்ணாதுரை அவர்களால் உருவாக்கப்பட்டது. இது மத்திய இடதுசாரி அரசியல் நிலைப்பாடு மற்றும் சமூக ஜனநாயகம், ஜனநாயக சோசலிசம் மற்றும் மக்கள்தொகை ஆகியவற்றின் அரசியல் சித்தாந்தங்களைக் கொண்ட ஒரு பிராந்திய அரசியல் கட்சியாகும். அதன் வெகுஜன அடித்தளம் இந்தியாவில் தமிழ்நாடு மற்றும் புதுச்சேரி மாநிலங்களில் உள்ளது. இது 1999 முதல் 2004 வரை

தேசிய ஜனநாயகக் கூட்டணியுடன் (NDA) கூட்டணியை உருவாக்கியது. 2004 முதல் 2013 ஆம் ஆண்டின் முற்பகுதி வரை, திமுக ஐக்கிய முற்போக்குக் கூட்டணியுடன் (முறையே UPA-1 மற்றும் UPA-2) கூட்டணியில் இருந்தது. மார்ச் 2013 இல், இலங்கைத் தமிழர்கள் மீதான மனித உரிமை மீறல் தொடர்பான பிரச்சினையில், UPA- விடமிருந்து ஆதரவை திமுக விலக்கிக் கொண்டது. 1944 ஆம் ஆண்டு நீதிக் கட்சியிலிருந்து ' திராவிடக் கழகம்' என்ற அமைப்பை பெரியார் உருவாக்கினார். புதிதாக உருவாக்கப்பட்ட திராவிடக் கழகம், திராவிடர்களுக்கு ஒரு தனி மாநிலத்தை உருவாக்கக் கோரும் ஒரு அரசியல் இயக்கமாகக் கருதப்பட்டது, அந்த மாநிலத்திற்கு இந்தி அதிகாரப்பூர்வ மொழியாக இருக்காது. வேறு வார்த்தைகளில் கூறுவதானால், திராவிடக் கழகம், சென்னை மாகாணத்தில் இந்தி எதிர்ப்புப் பகுதிக்காகப் போராடும் ஒரு அரசியல் கட்சியாகும். இருப்பினும், விரைவில் பெரியாருக்கும் கட்சியின் பிற உறுப்பினர்களுக்கும் இடையே வேறுபாடுகள் ஏற்படத் தொடங்கின. சி.என்.அண்ணாதுரை, என்.வி.நடராஞ்சன், ஈ.வி.கே.சம்பத் மற்றும் பிறர் போன்ற திராவிடக் கழகத்தின் பிற மூத்த தலைவர்களுடன் சேர்ந்து, திராவிடக் கழகத்திலிருந்து பிரிந்து திராவிட முன்னேற்றக் கழகத்தை உருவாக்கினார்.

1969 முதல் திமுகவை வழிநடத்தி வரும் கட்சியின் தற்போதைய தலைவர் எம். கருணாநிதி ஆவார். இவர் தமிழகத்தின் முன்னாள் முதல்வராக தொடர்ந்து இருந்து வருகிறார். தென்னிந்தியாவின் மூத்த சூப்பர் ஸ்டார் எம்.ஜி.ஆர் என்று அழைக்கப்படும் எம்.ஜி.ராமச்சந்திரன், திமுகவின் வளர்ச்சிக் காலத்தில் அக்கட்சியின் தீவிர உறுப்பினராக இருந்தார். 1953 ஆம் ஆண்டு அக்கட்சியில் சேர்ந்த அவர், கட்சியின் சித்தாந்தங்கள், நோக்கங்கள் மற்றும் நோக்கங்களை பிரபலப்படுத்தினார். இருப்பினும், கட்சிக்குள் உள் செயல்பாடு மற்றும் தலைமைப் போராட்டம் தொடர்பாக கருணாநிதிக்கும் எம்.ஜி.ஆருக்கும் இடையே பதட்டங்கள் இருந்தன. விரைவில் எம்.ஜி.ஆர் கட்சியை விட்டு வெளியேறி, தனது சொந்த அரசியல் கட்சியை உருவாக்கினார். இது பிரபலமாக அ.தி.மு.க. என்று அழைக்கப்பட்டது. எனவே, கருணாநிதிதான் திமுகவின் தலைவராக இருந்து, அனைத்து முக்கிய முடிவுகளையும் எடுத்து வருகிறார்.

2006 ஆம் ஆண்டு தமிழ்நாடு சட்டமன்றத் தேர்தலில் திமுக வெற்றி பெற்றது, 2006 முதல் 2011 வரை கருணாநிதி முதலமைச்சராக இருந்தார், அப்போது அதிமுக மாநில ஆட்சியைக் கைப்பற்றியது.

தேர்தல் சின்னமும் அதன் முக்கியத்துவமும்

இந்திய தேர்தல் ஆணையத்தால் அங்கீகரிக்கப்பட்டபடி, திமுகவின் தேர்தல் சின்னம், இரண்டு மலைகளுக்கு இடையில் சூரியன் உதிக்கும் "உதய சூரியன்" ஆகும். தமிழ்நாடு மற்றும் புதுச்சேரியில் உள்ள மக்கள் உடனடியாக இந்த சின்னத்துடன் இணைவதால் இந்த சின்னம் மிகவும் முக்கியத்துவம் வாய்ந்தது. உண்மையில், 'தி ரைசிங் சன்' என்ற பெயரில் ஒரு ஆங்கில வார இதழ் தமிழ்நாட்டில் கிடைக்கிறது.

"உதய சூரியன்" சின்னம் முக்கியத்துவம் வாய்ந்தது, ஏனெனில் அது திராவிட மக்களின் வரலாறு மற்றும் அவர்களின் அரசியல் இயக்கத்துடன் நேரடியாக இணைக்கப்பட்டுள்ளது, இதை பெரியார் மற்றும் அவரது அரசியல் முயற்சிகள் முன்னெடுத்துச் சென்றன. கட்சி ஆவணங்களின்படி, கழகத்தின் நோக்கம் தமிழ்நாடு, ஆந்திரா, கேரளா மற்றும் கர்நாடகா ஆகிய நான்கு மாநிலங்களுக்கிடையில் ஒரு திராவிட கலாச்சார ஒத்துழைப்பை உருவாக்குவதும் பாடுபடுவதும் ஆகும். இந்த ஒத்துழைப்பு அடிப்படையில் இந்தி பேசும் பகுதியினரின் ஆதிக்கத்தை எதிர்த்துப் போராடுவது போன்ற மொழியியல் ஒற்றுமைகளின் அடிப்படையில் இருக்க வேண்டும். வேறு வார்த்தைகளில் கூறுவதானால், சூரியனின் கதிர்களைப் போல வாழ்க்கை ஒளியை தங்களுக்குள் கொண்டு வருவதற்காக, திராவிட மக்களின் " உதய" உணர்வை சித்தரிப்பதால் திமுகவின் தேர்தல் சின்னம் முக்கியமானது. ஜனநாயகம், சோசலிசம் மற்றும் மதச்சார்பின்மை

கொள்கைகளுடன், இறையாண்மை, ஒற்றுமை மற்றும் ஒருமைப்பாடு ஆகிய இந்திய அரசியலமைப்பு இலட்சியங்களின் வரம்பிற்குள் செயல்படுவதை திமுக நோக்கமாகக் கொண்டுள்ளது. வேறு வார்த்தைகளில் கூறுவதானால், " உதய சூரியன்" சின்னம் திமுகவின் அரசியல் இலட்சியங்கள் மற்றும் நோக்கங்களை விவரிக்க ஏற்றது.

திமுக தேசிய நிர்வாகிகள்

திமுகவின் தேசிய நிர்வாகிகளான அக்கட்சியின் தலைவர்கள் கீழே பட்டியலிடப்பட்டுள்ளனர்:

திமுக தலைவர் முத்துவேல் கருணாநிதி

திமுக உறுப்பினர்களால் " கலைஞர்" அல்லது " கலைஞர்" என்று பிரபலமாக அழைக்கப்படும் கருணாநிதி, அதன் நிறுவனர் அண்ணாதுரை இறந்ததிலிருந்து கட்சியை வழிநடத்தி வருகிறார். கடந்த 60 ஆண்டுகளில் தமிழ்நாட்டின் எந்தத் தொகுதியிலிருந்தும் ஒவ்வொரு தேர்தலிலும் வெற்றி பெறுவதில் அவர் குறிப்பிடத்தக்க சாதனையைப் படைத்துள்ளார். உண்மையில், கருணாநிதியின் காரணமாகவே, காங்கிரஸ் தவிர, மாநில அளவிலான தேர்தல்களில் அறுதிப் பெரும்பான்மையுடன் வெற்றி பெற்ற முதல் கட்சி என்ற பெருமையை திமுக பெற்றுள்ளது.

கே. அன்பழகன், திமுக பொதுச் செயலாளர்

தமிழ்நாட்டில் பல்வேறு திமுக அரசுகளின் போது அன்பழகன் ஒன்பது முறை சட்டமன்ற உறுப்பினராக இருந்துள்ளார்.

மக்களவைத் தலைவர் டி.ஆர்.பாலு

பாலு நாடாளுமன்றத்தின் கீழ்சபையில் திமுகவின் தலைவராக உள்ளார். அவர் ஒரு மூத்த தலைவர் மற்றும் தொடர்ச்சியாக நான்கு முறை மக்களவைக்கு தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டுள்ளார். அவர் ஸ்ரீபெரும்புதூர் தொகுதியை பிரதிநிதித்துவப்படுத்துகிறார்.

ஏ.கே.ஜின்னா, நாடாளுமன்ற உறுப்பினர், ராஜ்யசபா

ஜின்னா மாநிலங்களவையில் திமுக உறுப்பினராக தமிழ்நாட்டைப் பிரதிநிதித்துவப்படுத்துகிறார்.

கே.பி.ராமலிங்கம், நாடாளுமன்ற உறுப்பினர், ராஜ்யசபா

அவர் மாநிலங்களவையில் திமுக உறுப்பினராக தமிழ்நாட்டைப் பிரதிநிதித்துவப்படுத்துகிறார்.

கனிமொழி, நாடாளுமன்ற உறுப்பினர், ராஜ்யசபா

அவர் தலைவர் கருணாநிதியின் மகள் மற்றும் திமுகவின் கலை, இலக்கியம் மற்றும் பகுத்தறிவுப் பிரிவின் தலைவராக உள்ளார்.

வசந்தி ஸ்டான்லி, நாடாளுமன்ற உறுப்பினர், ராஜ்யசபா

அவர் ஒரு பத்திரிகையாளர் மற்றும் மாநிலங்களவையில் திமுக உறுப்பினராக தமிழ்நாட்டைப் பிரதிநிதித்துவப்படுத்துகிறார்.

திமுகவின் சாதனைகள்

ஒரு பிராந்திய அரசியல் கட்சியாகவும், தமிழ்நாட்டில் அரசாங்கங்களை அமைப்பதன் மூலமும், திமுக சில குறிப்பிடத்தக்க சாதனைகளைப் பெற்றுள்ளது. அவற்றில் சில கீழே பட்டியலிடப்பட்டுள்ளன:

- தமிழ்நாட்டின் கிராமங்களில் இளைஞர்களுக்கு வேலைவாய்ப்பை உறுதி செய்யும் புகழ்பெற்ற ' மகாத்மா காந்தி தேசிய ஊரக வேலைவாய்ப்பு உறுதித் திட்டத்தை' செயல்படுத்துவதன் மூலம், திமுக தமிழக கிராமங்களில் முழுமையான வளர்ச்சியைத் தொடங்கியுள்ளது.

- சாலைகளின் நிலையை மேம்படுத்துதல், நான்கு வழி மற்றும் ஆறு வழிச் சாலைகளை அமைத்தல் மற்றும் மாநிலம் முழுவதும் பாலங்களை அமைத்தல் மூலம் மாநிலத்தில் தொழில்துறை வளர்ச்சிக்கு உத்வேகம் அளிக்கப்பட்டுள்ளது.
- மாநிலத்திற்குள் நதிகளை இணைக்கும் பல்வேறு திட்டங்கள் செயல்படுத்தப்பட்டுள்ளன. அத்தகைய திட்டங்களுக்கு உதாரணங்களாக ரூ.189 கோடி செலவில் எடுக்கப்பட்ட காவிரி-குண்டாறு இணைப்புத் திட்டம்; ரூ.369 கோடி செலவில் எடுக்கப்பட்ட தாமிரபரணி-கருமேனியாறு-நம்பியாறு இணைப்புத் திட்டம் ஆகியவை அடங்கும்.
- மாநிலத்தில் வரலாற்று சிறப்புமிக்க உணவுப் பாதுகாப்புத் திட்டம் தொடங்கப்பட்டுள்ளது, இதில் லட்சக்கணக்கான பயனாளிகளுக்கு ஒரு கிலோ அரிசிக்கு ஒரு ரூபாய்க்கு அரிசி வழங்கப்பட்டுள்ளது. மேலும், சிறப்பு பொது விநியோகத் திட்டத்தின் கீழ் மானிய விலையில் பாமாயில், சிவப்பு பயறு, உளுந்து, சுஜி, மைதா மற்றும் செறிவூட்டப்பட்ட கோதுமை மாவு விநியோகமும் தொடங்கப்பட்டுள்ளது. மீண்டும், சத்தான மதிய உணவின் ஒரு பகுதியாக வாரத்திற்கு 5 முட்டைகள் அல்லது வாழைப்பழங்கள், திமுகவால் தொடங்கப்பட்டுள்ளது.
- விவசாயிகள் தங்கள் விவசாய நடவடிக்கைகளை மிகவும் வசதியாக மேற்கொள்ள உதவும் வகையில், விவசாயக் கடன்களுக்கு பூஜ்ஜிய வட்டி விகிதம் அமல்படுத்தப்பட்டுள்ளது.
- அரசு உதவியுடன் முறையான தங்குமிடம் கட்டுவதற்காக, மாநிலத்தில் ஒரு கோடிக்கும் அதிகமான மக்களுக்கு இலவச வீட்டு மனைகள் வழங்கப்பட்டுள்ளன.
- இந்தி அலுவல் மொழியாக்கப்படுவதை எதிர்த்து, தமிழ்நாட்டில் உள்ள அனைத்துப் பள்ளிகளிலும் 10 ஆம் வகுப்பு வரை தமிழை கட்டாய மொழியாக அறிமுகப்படுத்துவதில் திமுக வெற்றி பெற்றுள்ளது.

கம்யூனிஸ்ட் கட்சிகள்

"தொழிலாளி வர்க்கம், சொத்துடைமை வர்க்கத்திலிருந்து உருவாக்கப்பட்ட அனைத்து பழைய கட்சிகளிலிருந்தும் வேறுபட்ட மற்றும் எதிர்க்கும் ஒரு அரசியல் கட்சியாக தன்னை அமைத்துக் கொள்வதன் மூலம் மட்டுமே ஒரு வர்க்கமாக செயல்பட முடியும்." (கார்ல் மார்க்ஸ் மற்றும் பிரடெரிக் ஏங்கெல்ஸ் ஆகியோரால் வரையப்பட்ட தீர்மானம், 1872 ஆம் ஆண்டு முதல் சர்வதேசத்தின் ஹேக் மாநாட்டில் ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டது).

கம்யூனிஸ்ட் கட்சி உலகம் முழுவதும் தொழிலாள வர்க்கத்தின் மையப்படுத்தப்பட்ட முன்னணிப் படையாகச் செயல்படுகிறது, மேலும் சோசலிசக் கோட்பாட்டையும் சோசலிச நனவையும் பாட்டாளி வர்க்கத்தின் போராட்டங்கள் மற்றும் இயக்கங்களுடன் இணைப்பதை நோக்கமாகக் கொண்டுள்ளது. கம்யூனிஸ்ட் கட்சி நாடுகளில் வளர்ந்து வரும் யதார்த்தங்களின் பன்முகத்தன்மையில் அவசியம் செயல்பட வேண்டும். கம்யூனிஸ்ட் கட்சி தற்போதைய சமூக, அரசியல் மற்றும் பொருளாதார சூழ்நிலைக்கு ஏற்ப அதன் திட்டத்தையும் அதன் தந்திரோபாயக் கொள்கையையும் சரிசெய்து செயல்படுத்த வேண்டும். கம்யூனிஸ்ட் கட்சி ஒவ்வொரு நாட்டிற்கும் உள்ள தனித்துவமான அம்சங்களுக்கு கம்யூனிசத்தின் அடிப்படைக் கொள்கைகளை சரியாக மாற்றியமைக்க வேண்டும் என்று லெனின் குறிப்பிட்டார். இருப்பினும், ஒவ்வொரு கம்யூனிஸ்ட் கட்சியின் பொதுவான மற்றும் மாறாத பண்பு என்னவென்றால், அது அறிவியல் சோசலிசத்தின் கொள்கைகளால் அதன் பாதையில் வழிநடத்தப்படுகிறது. தொழிலாள வர்க்கத்தின் தத்துவார்த்த உணர்வு மற்றும் செல்ப்ஸ்டாடிக்கீட் அல்லது தன்னிச்சையான சுய செயல்பாடு ஆகியவை கட்சியின் கருத்தில் நிலையான கூறுகளாக எவ்வாறு ஒருவருக்கொருவர் பூர்த்தி செய்கின்றன, வெவ்வேறு நாடுகளில் வெவ்வேறு விகிதங்களில் இணைகின்றன என்பது பற்றி கார்ல் மார்க்ஸ் மற்றும் பிரடெரிக் ஏங்கெல்ஸ் பேசினர். இந்தக் கருத்து கம்யூனிஸ்ட் அறிக்கையில் (1948) ஒரு

பாரம்பரிய வெளிப்பாட்டைக் காண்கிறது. "பாட்டாளி வர்க்க இயக்கத்தின் முன்னேற்றக் கோடு, நிலைமைகள் மற்றும் இறுதி முடிவுகள்" பற்றிய கம்யூனிஸ்டுகளின் தெளிவான தத்துவார்த்த புரிதலைப் பற்றி மார்க்ஸ் மற்றும் ஏங்கெல்ஸ் இங்கே எழுதினார்கள். மூன்று இறுதி முடிவுகளைப் பற்றிய இந்த தெளிவான புரிதலின் காரணமாகவே கம்யூனிஸ்டுகள் மிகவும் முன்னேறியவர்களாகவும் மிகவும் உறுதியானவர்களாகவும் உள்ளனர். போராட்டங்கள் வளர்ந்து அரசியல் நனவின் நிலை உயரும்போது கம்யூனிஸ்டுகள் ஒரு தனித்துவமான மற்றும் அடிப்படை சித்தாந்தத்தை நோக்கி நகர்கிறார்கள்.

சமூகத்தின் தன்னிச்சையான வளர்ச்சியைப் பற்றிப் பேசும் கோட்பாட்டை லெனின் எப்போதும் எதிர்த்தார். தொழிலாளர்கள் தன்னிச்சையாகப் பெறக்கூடிய "தொழிற்சங்க உணர்வு" (Selbsttätigkeit) மற்றும் கம்யூனிஸ்ட் கட்சி அவர்களிடையே வளர்க்க வேண்டிய " சமூக ஜனநாயக உணர்வு" ஆகியவற்றை வேறுபடுத்திப் பார்ப்பதில் லெனின் எப்போதும் கவனமாக இருந்தார். போல்ஷிவிக்குகள் கட்டியெழுப்ப முயன்ற " புதிய வகையான அரசியல் கட்சி", அப்போதைய ரஷ்ய சமூக ஜனநாயக தொழிலாளர் கட்சிக்குள் (RSDLP) அவர்கள் நடத்திய போராட்டம், சோசலிச இயக்கம் ஒரு சாத்தியமான வெற்றியாக இருக்க வேண்டுமென்றால், எந்த சூழ்நிலையிலும் தன்னிச்சையாக இருக்க விடப்படக்கூடாது என்ற கொள்கையை அடிப்படையாகக் கொண்டது. தொழிலாளர்-விவசாயிகளின் புரட்சிகர-ஜனநாயக சர்வாதிகாரத்தைப் பற்றிப் பேசும்போது, பாட்டாளி வர்க்கம் " புரட்சியின் சிப்பாய்-செயல்பாட்டாளர்களாக" இருக்க வேண்டும் என்றும், " புரட்சியின் வேலைத்திட்டத்தை" " மன உறுதியுடனும் உறுதியுடனும்" நிறைவேற்ற வேண்டும் என்றும் மாவோ சேதுங்கின் கட்டளையை இந்த தொடர்பில் நாம் நினைவு கூர்கிறோம். (முரண்பாடு குறித்து, மூல உரை, 1937) இல்லையெனில் கம்யூனிஸ்ட் கட்சி பாட்டாளி வர்க்கத்தின் மையப்படுத்தப்பட்ட முன்னணிப் படையாக அதன் பொருத்தத்தை இழக்கும் அபாயத்தில் இருக்கும் என்று மாவோ நம்பினார். கம்யூனிஸ்ட் கட்சியை ஒழுங்கமைத்தல், ஊக்குவித்தல் மற்றும் முன்னோக்கி செலுத்துவதில் அரசியலும் சித்தாந்தமும் " எல்லா நேரங்களிலும் கட்டளையிட வேண்டும்" என்று ஜே.வி. ஸ்டாலின் உறுதியாக நம்பினார்.

கட்சி ஒழுக்கம் பற்றிய கேள்வி, கம்யூனிஸ்ட் கட்சியின் அரசியல் குறிக்கோளுடன் இயல்பாகவே - கிட்டத்தட்ட இயல்பாகவே - பிணைக்கப்பட்டுள்ளது. கம்யூனிஸ்ட் கட்சி, சமூகம், அரசியல் மற்றும் பொருளாதாரம் ஆகிய துறைகளில் எழுப்பப்படும் முழு அளவிலான பிரச்சினைகள் மற்றும் கேள்விகளிலும் ஆழமாக ஒருங்கிணைக்கப்பட்டுள்ளது. கட்சி ஒவ்வொரு நாளும் இயக்கங்கள், போராட்டங்களை உருவாக்கி ஒழுங்கமைக்க வேண்டும், மேலும் நடக்கும் பல்வேறு சூழ்நிலைகள் மற்றும் நிகழ்வுகளை எதிர்கொள்ள வேண்டும். கம்யூனிஸ்ட் கட்சிக்குள் கருத்துப் பரிமாற்றம் மற்றும் விவாதம் கூட வளர்ச்சி செயல்முறையின் அவசியமான பகுதியாக மாறுவது இயற்கையானது. கம்யூனிஸ்ட் கட்சி மிக உயர்ந்த ஜனநாயக வடிவத்தைக் கொண்டுள்ளது என்பது ஒரு நிபந்தனை. சரியாக நூறு ஆண்டுகளுக்கு முன்பு கட்சியின் மையமாக ஜனநாயக மத்தியத்துவம் பற்றி வி.ஐ. லெனின் முதன்முதலில் பேசியபோது, ஜனநாயக உள்ளடக்கத்தையே வலியுறுத்துவதில் கவனமாக இருந்தார். அதன் பணி, கடினமானது மற்றும் சம்பந்தப்பட்டது, அது செயல்படும் விரோத சமூகத்தை மாற்றுவதாகும். கம்யூனிஸ்ட் கட்சியுடன் இணைந்து மிக உயர்ந்த ஒழுக்க வடிவங்கள் வழிநடத்தாவிட்டால், அது வெளியில் இருந்து கடுமையான மற்றும் பெருகிவரும் தாக்குதல்களை எதிர்கொள்ளும் என்பதை உணர்ந்து கொள்வது கடினம் அல்ல. மோதல் ஒரு தொடர்ச்சியான செயல்முறை - வடிவம் மட்டுமே அவ்வப்போது மாறுகிறது. சில நேரங்களில் அது வெளிப்படையாகவும் வெளிப்படையாகவும் இருக்கும், சில சமயங்களில் அது மறைமுகமாகவும் மறைமுகமாகவும் இருக்கும். இந்த நீண்டகால மோதலில்

கம்யூனிஸ்ட் கட்சியின் வலிமையை வலுப்படுத்தவும் ஒருங்கிணைக்கவும் வழி ஜனநாயகத்தை மையப்படுத்தலுடன் இணைப்பதாகும்.

வர்க்கப் போராட்டமும், வெகுஜனப் போராட்டமும் இல்லாமல் கம்யூனிஸ்ட் கட்சி ஒருபோதும் அதன் அரசியல் இலக்கை அடைய முடியாது. கம்யூனிஸ்ட் அறிக்கையில் (1848) மார்க்ஸ் மற்றும் ஏங்கெல்ஸ் அடிக்கடி கூறும் வார்த்தைகளை நினைவு கூர்வது அவசியம்: "இதுவரை இருக்கும் அனைத்து சமூகங்களின் வரலாறும் வர்க்கப் போராட்டங்களின் வரலாறே." வர்க்கப் போராட்டத்தின் மூன்று வடிவங்கள்: பொருளாதாரம், அரசியல் மற்றும் கருத்தியல்.

பொருளாதாரப் போராட்டம் என்பது வாழ்வாதாரத்திற்கான அன்றாடப் போராட்டமாகும். அது ஒருவரின் அன்றாட வாழ்க்கையை நடத்துவதோடு பிணைக்கப்பட்டுள்ளது. முதலாளித்துவ அமைப்பின் மடிப்புகளுக்குள் கூட, பொருளாதாரப் போராட்டம் ஒரு நாகரீகமாக உழைக்கும் மக்களின் நலன்களைப் பாதுகாக்கவும், அவர்களின் நிலைமைகளில் சிறிதளவு முன்னேற்றத்தைக் கொண்டுவரவும் முடிகிறது. எந்த அடிப்படைப் பிரச்சினைகளையும் தீர்க்க முடியாது. இருப்பினும், பொருளாதாரப் போராட்டம் தொழிலாளர்களின் உரிமைகளை மேம்படுத்துவதில் உதவுகிறது, இதில் அதிக ஊதியம், சிறந்த வேலை நிலைமைகள் மற்றும் தொழிலாளர்களின் பிற உரிமைகளை ஓரளவிற்கு மேம்படுத்துதல் ஆகியவை அடங்கும். பொருளாதாரப் போராட்டம் பல வெளிப்பாடுகள் மற்றும் வடிவங்களைக் கொண்டுள்ளது. உழைக்கும் மக்களின் நலனுக்கான ஒரு திட்டத்தை செயல்படுத்த கட்சியும் வெகுஜன அமைப்புகளும் நடத்தும் போராட்டம் நிச்சயமாக பொருளாதாரப் போராட்டத்தின் ஒரு பகுதியாகும். பொருளாதாரப் போராட்டத்தை முக்கியத்துவம் இல்லாதது என்று கூறுவது தவறு. பொருளாதாரப் போராட்ட அரங்கில்தான் உழைக்கும் மக்களின் பெருந்திரளான மக்களை ஒழுங்கமைக்க முடியும். உயர்ந்த வடிவிலான இயக்கங்கள் மற்றும் போராட்டங்களின் வெற்றி பெரும்பாலும் பொருளாதாரப் போராட்டத்தின் வெற்றியைப் பொறுத்தது அல்லது வேறுவிதமாக சார்ந்துள்ளது என்பதை நாம் மறந்துவிடக் கூடாது.

கம்யூனிஸ்ட் கட்சி பொருளாதாரப் போராட்டத்தில் பங்கேற்கும்போது, அந்தப் போராட்டத்தின் வரம்புகளை மனதில் கொள்கிறது. பொருளாதாரப் போராட்டம் என்பது அடிப்படையில் முதலாளித்துவ அமைப்பிற்குள்ளேயே உரிமைகள் மற்றும் வாய்ப்புகளை மேம்படுத்துவதற்காகப் போராடப்படும் ஒன்றாகும். அது ஒருபோதும் முதலாளித்துவ கட்டிடத்தை நேரடியாகத் தாக்காது. மார்க்ஸ் மற்றும் ஏங்கெல்ஸின் கூற்றுப்படி, பொருளாதாரப் போராட்டத்தின் நன்மை அதன் உடனடி விளைவுகளில் அல்ல, மாறாக உழைக்கும் மக்களின் ஒற்றுமையின் தொடர்ச்சியான முன்னேற்றத்தில் இருக்கும். பொருளாதாரப் பிரச்சினைகளுக்கு மட்டும் போராட்டம் மட்டுப்படுத்தப்பட்டால் மக்களோ அல்லது உண்மையில், கம்யூனிஸ்ட் கட்சியோ பொதுவாகப் பயனடையப் போவதில்லை. அரசியல் போராட்டத்தை தொலைதூர எதிர்காலத்தின் நிச்சயமற்ற தன்மைக்கு ஒருபோதும் விட்டுவிட முடியாது என்பதை லெனின் பலமுறை நமக்கு நினைவூட்டியுள்ளார். உண்மையில், அரசியல் போராட்டத்தை வீரியத்துடன் தொடங்க முடியாவிட்டால், பொருளாதாரப் போராட்டத்தை நடத்துவது ஒரு அளவிற்கு சிரமங்களால் நிறைந்ததாக மாறும். லெனினின் வார்த்தைகள் நமது நாட்டில் தற்போது நிலவும் சூழ்நிலைக்கு உண்மையாகத் தெரிகின்றன. அவர் கூறினார்: " கூட்டங்களை நடத்துவதற்கும் தொழிற்சங்கத்தை ஒழுங்கமைப்பதற்கும் உரிமைகள் இல்லாவிட்டால், நமக்கென ஒரு ஊதுகுழல் இல்லாவிட்டால், பாராளுமன்றத்திற்கு பிரதிநிதிகளை அனுப்ப முடியாவிட்டால், ஒரு பரந்த பொருளாதாரப் போராட்டத்தை ஒருபோதும் நடத்த முடியாது." இந்த உரிமைகளைப் பெறுவதற்கு ஒரு அரசியல் போராட்டம் அவசியம் என்று லெனின் முடிவு செய்தார்.

அரசியல் போராட்டத்தின் மையப் பிரச்சினை முதலாளித்துவம் தொடர்பான அடிப்படைப் பிரச்சினைகளில் தொழிலாள வர்க்கத்தின் அரசியல் தலையீடு ஆகும். எடுத்துக்காட்டாக, அரசு,

அரசாங்கம் மற்றும் நீதித்துறை தொடர்பான பிரச்சினைகளில் போராட்டங்களை ஒழுங்கமைத்தல் ஆகியவை இதில் அடங்கும். உழைக்கும் மக்களின் வேலை நிலைமைகள் மற்றும் பணியிடத்தில் உரிமைகளை உறுதி செய்தல் ஆகிய பிரச்சினைகளிலிருந்து ஜனநாயக உரிமைகளைப் பாதுகாத்தல் மற்றும் பாதுகாத்தல் என்ற பெரிய பிரச்சினைக்கு முன்னேறுவதற்கான அரசியல் போராட்டத்தின் ஒரு பகுதியாகும். நாட்டின் இறையாண்மை, நாட்டின் வெளியுறவுக் கொள்கை, சர்வாதிகாரம் மற்றும் பிரிவினைவாதத்திற்கு எதிரான போராட்டம் போன்ற பிரச்சினைகள் தொழிலாள வர்க்கத்தின் அரசியல் போராட்டத்தை அதிகரிக்கச் செய்கின்றன. அரசியல் போராட்டத்தின் வளர்ச்சி, முதலாளித்துவ அமைப்பை வேரோடு பிடுங்கி, முதலாளித்துவத்திற்கு எதிரான பெரிய போராட்டத்தில் அவர்களை ஈடுபடுத்த வேண்டிய அவசியத்தை தொழிலாள வர்க்கத்தின் நனவில் விதைக்கிறது.

கம்யூனிஸ்ட் கட்சியின் முக்கிய நோக்கம் தொழிலாள வர்க்கம் மற்றும் உழைக்கும் மக்களின் அரசியல் நனவின் அளவை மேம்படுத்துவதாகும். வர்க்கப் போராட்டம் மற்றும் வெகுஜனப் போராட்டத்தின் வளர்ச்சி இந்த நனவின் முன்னேற்றத்தைப் பொறுத்தது. உழைக்கும் மக்களின் வர்க்க நனவை கட்டியெழுப்புதல், அவர்களின் ஜனநாயக நனவை முன்னேற்றுதல் மற்றும் அவர்களின் சோசலிச நனவை வளர்ப்பது என்பது ஒரு சிறிய விஷயம் அல்ல. இது வர்க்கப் போராட்டத்தின் ஒரு பகுதியாகும். நாம் செயல்படும் அமைப்புக்குள் தற்போதைய நிலையை நிலைநிறுத்துவதற்கான சித்தாந்தம் உள்ளது. முதலாளித்துவத்தின் அரசியல் தத்துவம், கல்வி முறை மற்றும் கலாச்சார ஒழுக்கங்கள் மற்றும் மரபுகள் தற்போதைய நிலையை நிலைநிறுத்த செயல்படுகின்றன. எனவே, முதலாளித்துவ அமைப்புக்கு மாற்றாகவும் எதிர்க்கவும் ஒரு சித்தாந்தத்தை முன்னெடுக்க முடியாவிட்டால், தொழிலாள வர்க்கம் மற்றும் உழைக்கும் மக்களின் நனவின் எந்த தானியங்கி வளர்ச்சியும் ஒருபோதும் இருக்க முடியாது. நம்மைச் சுற்றியுள்ள யதார்த்தம், ஒரு எழுச்சி அடிப்படையில் சித்தாந்தப் போராட்டங்களை நடத்த வேண்டியதன் அவசியத்தை நமக்குக் கற்பிக்கிறது. இந்தியாவில், தொழிலாள வர்க்கம் மத ஒழுக்கங்கள், சாதிப் பிரிவுகள் மற்றும் பிராந்திய மற்றும் பிரபலமான வேறுபாடுகள் ஆகியவற்றின் பரிசீலனைகளால் தனக்குள்ளேயே பிரிக்கப்பட்டுள்ளது. மத அடிப்படைவாத சக்திகளாலும், பிற பிளவுபடுத்தும் சக்திகளாலும் இந்தப் பிளவுகள் தொடர்ந்து திறக்கப்பட்டு வருகின்றன. பெருநிறுவன ஊடகங்கள் ஒவ்வொரு நாளும் வலுவடைந்து வருகின்றன. பெரிய மற்றும் பெருநிறுவனக் கட்டுப்பாட்டில் உள்ள ஊடக நிறுவனங்களின் பணி, முதலாளித்துவ வர்க்கத்திற்கு ஆதரவாக ஒரு நிலையான பிரச்சாரத்தை ஏற்பாடு செய்வதாகும். இது உழைக்கும் மக்கள் மற்றும் நடுத்தர வர்க்கத்தினர் இருவரையும் பாதிக்கிறது. இதற்கு எதிராக தொடர்ச்சியான சித்தாந்த பிரச்சாரத்தை ஒருவர் முன்னெடுக்க முடியாவிட்டால், மக்களின் தேவையான அளவிலான அரசியல் நனவை உருவாக்குவது கடினம். பொருளாதாரப் போராட்டத்தின் துறையில் எவ்வளவு பெரிய அளவிலான அணிதிரட்டலை ஒழுங்கமைக்க முடியும் என்பதை நாம் அடிக்கடி பார்த்திருக்கிறோம். இருப்பினும், இதில் ஈடுபட்டுள்ளவர்களில் பலரை பொருளாதாரப் போராட்ட அரங்கிலிருந்தும் அதற்கு அப்பாலும் வெளியே கொண்டு செல்ல முடியும் என்பதற்கும் நாம் சாட்சியாக இருக்கிறோம். தற்போதைய காலகட்டத்தில், ஏகாதிபத்தியத்தின் மேலாதிக்கத்தை உலகம் முழுவதும் விரிவுபடுத்த முயற்சிகள் மேற்கொள்ளப்பட்டு வருவதாக ஒருவர் குறிப்பிடுகிறார். சோசலிசம் என்ற கருத்தையே நிராகரிக்க தொடர்ந்து முயற்சிகள் மேற்கொள்ளப்படுகின்றன. எனவே, ஒரு சித்தாந்தப் போராட்டத்தை ஒழுங்கமைக்கும் கேள்வி கம்யூனிஸ்ட் கட்சியின் முன் ஒரு முக்கியமான மற்றும் கடினமான சவாலாக மாறுகிறது.

கட்சி கட்டமைத்தல் மற்றும் சீர்திருத்த பிரச்சாரம்

இந்தியா போன்ற பெரிய மற்றும் பன்முகத்தன்மை கொண்ட ஒரு நாட்டில், கம்யூனிஸ்ட் கட்சி, மக்களிடையே ஆழமான மற்றும் பரந்த அடித்தளத்துடன் பெரியதாக இருக்க வேண்டும். இந்த உணர்தலில் இருந்துதான், கம்யூனிஸ்ட் கட்சியை ஒரு வெகுஜன புரட்சிகர கட்சியாக மாற்ற சால்கியா பிளீனத்தில் (1979) தீர்மானம் எடுக்கப்பட்டது. சால்கியா பிளீனம், கட்சி ஒரு 'வெகுஜன' கட்சி மட்டுமல்ல, ஒரு புரட்சிகர கட்சி என்றும் கூற ஒரு எச்சரிக்கையை வெளியிட்டது. கட்சி உறுப்பினர்களின் எண்ணிக்கையில் அதிகரிப்பு உறுப்பினர்களின் நனவின் முன்னேற்றத்துடன் ஒத்துப்போகவில்லை என்றால், தவறுகள், பிழைகள் மற்றும் விலகல்கள் குறித்த அச்சம் ஒரு யதார்த்தமாக இருக்கலாம். தனிப்பட்ட உறுப்பினர்களின் அரசியல் நனவின் முன்னேற்றத்திற்கு அப்பால், கட்சி செயல்பாட்டில் முன்னேற்றத்தைக் காண வேண்டும். இரண்டு பணிகளும் ஒரே நேரத்தில் மேற்கொள்ளப்பட வேண்டும்.

சால்கியா பிளீனத்தை அடுத்து கட்சி உறுப்பினர்களின் எண்ணிக்கை அதிகரித்துள்ளது. எதிர்பார்த்தபடி இல்லாவிட்டாலும், வெவ்வேறு மாநிலங்களில் கட்சி உறுப்பினர்களின் எண்ணிக்கையும் அதிகரித்துள்ளது. இந்த அதிகரிப்பின் பெரும்பகுதி கேரளா, தமிழ்நாடு மற்றும் மேற்கு வங்கம் ஆகிய மூன்று மாநிலங்களில் நிகழ்ந்துள்ளது. 1992 ஆம் ஆண்டு 14 வது கட்சி மாநாட்டில், சால்கியாவுக்குப் பிந்தைய நிறுவன வளர்ச்சி குறித்த மறுஆய்வு செய்யப்பட்டது. கட்சி உறுப்பினர்களின் தரத்தை மேம்படுத்துவதில் போதுமான முக்கியத்துவம் கொடுக்கப்படவில்லை என்றும், இந்த விஷயத்தில் ஒரு தளர்வு தொடர்ந்து நிலவுகிறது என்றும் கண்டறியப்பட்டது. பொதுவாக அடையாளம் காணப்பட்ட மூன்று பலவீனங்கள்: அரசியல்-சித்தாந்த உணர்வுத் துறையில் குறைபாடு; செயலற்ற நடத்தை; மற்றும் ஒரு வெகுஜன அமைப்பில் வேலை செய்யாத போக்கு. மேற்கு வங்கத்தில் நிலவும் சிறப்பு சூழ்நிலை குறித்த கேள்வியை இப்போது கொண்டு வரலாம்.

மேற்கு வங்கத்தில், 1977 இல் இடது முன்னணி அரசாங்கம் அமைக்கப்பட்ட பிறகு கட்சி உறுப்பினர்களின் எண்ணிக்கை அதிகரித்தது. கட்சி 1977 க்கு முந்தைய அதன் செயல்பாட்டு முறையை ஓரளவுக்கு மாற்றியமைக்க வேண்டியிருந்தது, மேலும் புதிய சூழ்நிலைக்கு ஏற்ப கட்சி செயல்படுகிறது. இடது முன்னணி அரசாங்கத்தின் இருப்பிலிருந்து எழுந்த சூழ்நிலை கட்சியில் பிழைகள், தவறுகள் மற்றும் விலகல்கள் ஓரளவுக்கு ஏற்பட காரணமாக அமைந்தது என்பதில் எந்த சந்தேகமும் இல்லை. 1983 ஆம் ஆண்டிலேயே மேற்கு வங்கத்தில் கட்சி புரட்சிகர சுத்திகரிப்பைப் பராமரிக்க ஒரு பிரச்சாரத்தைத் தொடங்கியது. அதைத் தொடர்ந்து வந்த பத்தாண்டுகளில், நாடு முழுவதும் கட்சி அதே வகையான பிழைகள் மற்றும் தவறுகளால் பாதிக்கப்படத் தொடங்கியது என்பது கண்டறியப்பட்டது. கட்சி பதவியில் இல்லாத, போதுமான அளவு வலுவாக இல்லாத மாநிலங்களில் கூட, நாடாளுமன்றவாதம் உள்ளிட்ட தீங்கு விளைவிக்கும் போக்குகள் வெளிப்பட்டன.

கம்யூனிஸ்ட் கொள்கைகளைப் புரிந்துகொள்வது மற்றும் ஜனநாயக மத்தியத்துவக் கொள்கையின் அரிப்பு ஆகியவை ஒவ்வொரு கட்சி மாநாடு மற்றும் மாநில கட்சி மாநாட்டின் நிகழ்ச்சி நிரலில் சேர்க்கப்பட்டுள்ளன. 1992 இல் பதினான்காவது கட்சி மாநாட்டில், சித்தாந்த மற்றும் அமைப்பு ஆவணம் ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டது. பதினைந்தாவது கட்சி மாநாட்டின் போது இந்தப் பிரச்சினை முக்கியத்துவம் பெற்றது, மேலும் 1996 அக்டோபரில் மத்தியக் குழு கூட்டத்தில் ஒரு தற்காலிக விவாதத்தைத் தொடர்ந்து, சீர்திருத்த பிரச்சாரம் குறித்த தீர்மானம் ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டது. அழுகிய மற்றும் வர்க்க ரீதியாகப் பிரிக்கப்பட்ட முதலாளித்துவ சமூகத்தின் தீங்கு விளைவிக்கும் அம்சங்களிலிருந்து கட்சியை விடுவிப்பதற்கான உள்-கட்சிப் போராட்டத்தை நடத்துவது தொடர்ச்சியான மற்றும் தொடர்ச்சியான பணியாகும். சிறப்பு சூழ்நிலைகளில், முதலாளித்துவ தீமைகள் ஊடுருவுவதற்கு கட்சிக்குள் சாதகமான சூழ்நிலைகள்

உருவாக்கப்படுவதால், போக்குக்கு எதிரான கட்சிக்குள் போராட்டத்தை வலுப்படுத்துவது கட்டாயமாகிறது.

திருத்தல் பிரச்சாரத்தின் முக்கிய உள்ளடக்கம் பாராளுமன்ற சந்தர்ப்பவாதத்திற்கு எதிரான போராட்டமாகும். இந்த விலகல் கட்சியின் மக்கள் பிரதிநிதிகளுக்கு மட்டும் மட்டுப்படுத்தப்படவில்லை. வெகுஜனப் போராட்டங்களை ஒழுங்கமைத்தல் மற்றும் கட்சி அமைப்பை கட்டியெழுப்புதல் மற்றும் வலுப்படுத்துதல் ஆகிய பணிகளை ஒரு அப்பட்டமாக புறக்கணிப்பது பாராளுமன்ற விலகலைக் குறிக்கிறது. சீர்திருத்த பிரச்சாரத்தின் மற்றொரு முக்கியமான பிரச்சினை ஜனநாயக மத்தியத்துவக் கொள்கை அரிப்புக்கு எதிரான போராட்டத்தைப் பற்றியது. இந்த விலகல்களிலிருந்து கட்சிக்குள் பிரிவுவாதம் மற்றும் தனித்துவம் வெளிப்படுகின்றன. மூன்றாவது உள்ளடக்கம் கம்யூனிஸ்ட் கொள்கைகள் மற்றும் முற்போக்கான மதிப்புகளைப் பாதுகாத்தல் மற்றும் பாதுகாத்தல் ஆகும். நான்காவது பிரச்சினை கட்சியில் சித்தாந்தக் கல்வியை மேம்படுத்துவது மற்றும் கட்சி உறுப்பினர்களின் அரசியல்-சித்தாந்தத் தரத்தை மேம்படுத்துவது தொடர்பானது.

மேற்கு வங்கத்தில் கட்சியின் பலத்தில் பெரும் முன்னேற்றம் ஏற்பட்டுள்ளது. கட்சி உறுப்பினர்கள் 2.5 லட்சத்தைத் தாண்டிவிட்டனர். அவர்கள் கிட்டத்தட்ட இரண்டாயிரம் உள்ளூர் குழுக்களிலும் 26 ஆயிரம் கட்சி கிளைகளிலும் ஒழுங்கமைக்கப்பட்டுள்ளனர். பெரும்பாலான கிராமப்புற பஞ்சாயத்துகள் மற்றும் நகர்ப்புற நகராட்சிகள் மற்றும் மாநகராட்சிகளை கட்சி நடத்துகிறது. செயல்படும் முறை மாறிவிட்டது, மேலும் கட்சி காலத்திற்கு ஏற்ப பொறுப்புகளை ஏற்க வேண்டும். இடது முன்னணி அரசாங்கம் இருப்பதால் மட்டுமே கட்சியின் பலம் அதிகரித்துள்ளது என்று நம்புவது தவறு. சிபிஐ(எம்) தவிர இடது முன்னணியில் வேறு சில அங்கத்தினர்கள் உள்ளனர், அவர்களின் பலம் உயரவில்லை. சிபிஐ(எம்) இன் பலம் அதிகரித்ததற்கான முக்கிய காரணங்கள்: கட்சியின் சரியான நிலைப்பாடு, கட்சித் திட்டம் மற்றும் அதை செயல்படுத்துதல், மக்கள் மத்தியில் நடத்தப்பட்ட தீவிர அரசியல் பிரச்சாரம் மற்றும் வளர்ச்சிப் பணிகளில் கட்சியின் பங்கு. அதே நேரத்தில், மக்களின் அரசியல் நனவை மேம்படுத்துவதற்கு இரண்டு காரணிகள் பங்களித்துள்ளன. அவை: கட்சி உறுப்பினர்களில் பெரும்பாலோர் மக்களிடையே பணியின் தீவிரம் மற்றும் எந்த தனிப்பட்ட ஆர்வமும் இல்லாமல், இடது முன்னணி அரசாங்கத்தின் மக்கள் சார்பு கொள்கை.

பி.வி. நரசிம்ம ராவ்

நரசிம்ம ராவ், இந்திய தேசிய காங்கிரஸின் காங்கிரஸ் கட்சிப் பிரிவின் தலைவராகவும், 1991 முதல் 1996 வரை இந்தியாவின் பிரதமராகவும் இருந்தார். கரீம்நகருக்கு அருகிலுள்ள ஒரு சிறிய கிராமத்தில் (தற்போது தெலுங்கானா, இந்தியாவில்) பிறந்தார். புனேவில் உள்ள பெர்குசன் கல்லூரியிலும், பம்பாய் மற்றும் நாக்பூர் பல்கலைக்கழகங்களிலும் பயின்றார், இறுதியில் சட்டப் பட்டம் பெற்றார். பிரிட்டனில் இருந்து சுதந்திரம் பெறுவதற்காகப் பாடுபடும் காங்கிரஸ் கட்சி ஆர்வலராக அரசியலில் நுழைந்தார். 1957 முதல் 1977 வரை ஆந்திரப் பிரதேச மாநில சட்டமன்றத்தில் பணியாற்றினார், 1969 இல் காங்கிரஸ் கட்சி அமைப்பிலிருந்து பிரிந்த இந்திரா காந்தியை ஆதரித்தார்; ஆரம்பத்தில் புதிய காங்கிரஸ் கட்சி என்று அழைக்கப்பட்ட இந்திரா காந்தி 1978 இல் காங்கிரஸ் கட்சி என்ற பெயரைப் பெற்றார். 1962 முதல் 1973 வரை ஆந்திரப் பிரதேச அரசாங்கத்தில் பல்வேறு அமைச்சர் பதவிகளை வகித்தார், 1971 முதல் முதலமைச்சர் (அரசாங்கத் தலைவர்) உட்பட. அந்த பிந்தைய பதவியில் அவர் ஒரு புரட்சிகர நில சீர்திருத்தக் கொள்கையை செயல்படுத்தினார் மற்றும் தாழ்த்தப்பட்ட சாதியினருக்கான அரசியல் பங்கேற்பைப் பாதுகாத்தார். 1972 ஆம் ஆண்டு மக்களவையில் ஆந்திரப் பிரதேச மாவட்டங்களை பிரதிநிதித்துவப்படுத்த அவர் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டார், மேலும் காந்தி மற்றும் அவரது மகன்

மற்றும் வாரிசான ராஜீவ் காந்தியின் கீழ், பல்வேறு அமைச்சகங்களில் பணியாற்றினார், குறிப்பாக வெளியுறவு அமைச்சராக (1980-84, 1988-89). தனது அரசியல் வாழ்க்கையைத் தவிர, ராவ் ஒரு காலத்தில் ஆந்திரப் பிரதேசத்தில் தெலுங்கு அகாடமியின் தலைவராக (1968-74) இருந்த ஒரு புகழ்பெற்ற அறிஞர்-அறிவுஜீவியாக அறியப்பட்டார். அவர் ஆறு மொழிகளில் சரளமாகப் பேசக்கூடியவர், இந்தி வசனங்கள் மற்றும் புத்தகங்களை மொழிபெயர்த்தவர், மேலும் இந்தி, மராத்தி மற்றும் தெலுங்கில் புனைகதைகளை எழுதினார்.

மே 1991 இல் ராஜீவ் காந்தி படுகொலை செய்யப்பட்ட பிறகு, காங்கிரஸ் கட்சி ராவை அதன் தலைவராகத் தேர்ந்தெடுத்தது, ஜூன் மாதம் நடந்த பொதுத் தேர்தலுக்குப் பிறகு அவர் இந்தியாவின் 10 வது பிரதமரானார். ஜவஹர்லால் நேரு மற்றும் காந்தி விட்டுச்சென்ற திறமையற்ற அரை-சோசலிச கட்டமைப்பை ஒரு சுதந்திர சந்தை அமைப்பாக மாற்றுவதன் மூலம் இந்தியாவின் பொருளாதாரத்தை மறுசீரமைக்க ராவ் உடனடியாக முயற்சிகளைத் தொடங்கினார். அவரது திட்டத்தில் அரசாங்க விதிமுறைகள் மற்றும் சிவப்பு நாடாவை குறைத்தல், மானியங்கள் மற்றும் நிலையான விலைகளைக் கைவிடுதல் மற்றும் அரசு நடத்தும் தொழில்களை தனியார்மயமாக்குதல் ஆகியவை அடங்கும். பொருளாதாரத்தை தாராளமயமாக்குவதற்கான அந்த முயற்சிகள் தொழில்துறை வளர்ச்சி மற்றும் வெளிநாட்டு முதலீட்டைத் தூண்டின, ஆனால் அவை பட்ஜெட் மற்றும் வர்த்தக பற்றாக்குறைகள் அதிகரிப்பதற்கும் பணவீக்கத்தை அதிகரிப்பதற்கும் வழிவகுத்தன. ராவின் ஆட்சிக் காலத்தில், இந்து அடிப்படைவாதம் முதன்முறையாக தேசிய அரசியலில் ஒரு குறிப்பிடத்தக்க சக்தியாக மாறியது, இது பாரதிய ஜனதா கட்சி மற்றும் பிற வலதுசாரி அரசியல் குழுக்களின் வளர்ந்து வரும் தேர்தல் வலிமையில் வெளிப்பட்டது. 1992 இல் இந்து தேசியவாதிகள் அப்பட்டமாக அழித்து, இந்துக்களுக்கும் முஸ்லிம்களுக்கும் இடையே மதவெறி வன்முறைக்கு வழிவகுத்தது, இது ராவ் பிரதமராக இருந்த காலம் முழுவதும் நீடித்தது. ஊழல் ஊழல்கள் காங்கிரஸ் கட்சியை உலுக்கியது, அதன் புகழ் நீண்ட காலமாக சரிந்து கொண்டே இருந்தது, மேலும் 1995 ஆம் ஆண்டில் பல முக்கிய மாநில அரசாங்கங்களின் கட்டுப்பாட்டை எதிர்க்கட்சிகளிடம் இழந்தது.

1996 மே மாதம், காங்கிரஸ் கட்சி நாடாளுமன்றத் தேர்தல்களில் படுதோல்வியடைந்ததை அடுத்து, பிரதமர் பதவியில் இருந்து ராவ் விலகினார். அப்போது, அக்கட்சி மக்கள் வாக்குகளில் மிகக் குறைந்த பங்கைப் பெற்றது. அந்தத் தேர்தலில் ராவ் கட்சித் தலைவர் பதவியை ராஜினாமா செய்தார். அடுத்த ஆண்டு, 1993 ஆம் ஆண்டு வாக்குகளை வாங்கும் திட்டத்தில் ஊழல் மற்றும் லஞ்சம் வாங்கியதாக அவர் மீது குற்றம் சாட்டப்பட்டது. குற்றவியல் குற்றச்சாட்டுகளில் விசாரணையை எதிர்கொண்ட முதல் இந்தியப் பிரதமரான ராவ், 2000 ஆம் ஆண்டு குற்றவாளி எனத் தீர்ப்பளிக்கப்பட்டார், ஆனால் அவரது தண்டனை பின்னர் ரத்து செய்யப்பட்டது.

புதிய பொருளாதாரக் கொள்கை

புதிய பொருளாதாரக் கொள்கை 1991 (NEP 1991) இந்தியாவின் பொருளாதார நிலப்பரப்பில் ஒரு மாற்றத்தை ஏற்படுத்தியது, நாட்டை மூடிய, மையப்படுத்தப்பட்ட திட்டமிடப்பட்ட பொருளாதாரத்திலிருந்து மிகவும் தாராளமயமாக்கப்பட்ட மற்றும் சந்தை சார்ந்த பொருளாதாரத்திற்கு இட்டுச் சென்றது. கடுமையான பொருளாதார நெருக்கடியின் மத்தியில் அறிமுகப்படுத்தப்பட்ட NEP, பொருளாதாரத்தை நிலைப்படுத்துதல், செயல்திறனை மேம்படுத்துதல் மற்றும் இந்தியாவை உலக சந்தையில் ஒருங்கிணைப்பதை நோக்கமாகக் கொண்டது.

இந்தக் கொள்கையின் முக்கிய கூறுகளில் தாராளமயமாக்கல், தனியார்மயமாக்கல் மற்றும் உலகமயமாக்கல் ஆகியவை அடங்கும், இவை கூட்டாக LPG மாதிரி என்று அழைக்கப்படுகின்றன. இந்த சீர்திருத்தங்கள் ' உரிம ராஜ்'-ஐ அகற்றி, பொதுத்துறையின்

ஆதிக்கத்தைக் குறைத்து, அந்நிய முதலீட்டிற்கான வழிகளைத் திறந்து, அடுத்தடுத்த தசாப்தங்களில் இந்தியாவின் விரைவான பொருளாதார வளர்ச்சிக்கு அடித்தளமிட்டன.

புதிய பொருளாதாரக் கொள்கை 1991 பற்றி

- 1991 ஆம் ஆண்டு புதிய பொருளாதாரக் கொள்கை என்பது முன்னாள் பிரதமர் பி.வி. நரசிம்ம ராவ் மற்றும் முன்னாள் நிதியமைச்சர் டாக்டர் மன்மோகன் சிங் ஆகியோரின் கீழ் இந்திய அரசாங்கத்தால் தொடங்கப்பட்ட பொருளாதார சீர்திருத்தங்களின் விரிவான தொகுப்பாகும். இந்த சீர்திருத்தங்கள் "எல்பிஜி சீர்திருத்தங்கள்" என்று அழைக்கப்பட்டன.
- அந்நியச் செலாவணி இருப்பு குறைந்து, நிதிப் பற்றாக்குறை அதிகரித்து வருவதால், பொருளாதாரத்தை மீட்டெடுக்க கட்டமைப்பு மாற்றங்களின் அவசியத்தை அரசாங்கம் உணர்ந்துள்ளது.

- இந்தக் கொள்கை பொருளாதாரத்தின் மீதான அரசாங்கக் கட்டுப்பாட்டைக் குறைத்தல், தனியார் துறை பங்களிப்பை ஊக்குவித்தல் மற்றும் வெளிநாட்டு முதலீட்டை ஈர்ப்பதை நோக்கமாகக் கொண்டது.
- வர்த்தகத்தை தாராளமயமாக்குதல், தொழில்களை ஒழுங்குமுறை நீக்குதல் மற்றும் தனியார்மயமாக்கலை ஊக்குவிப்பதன் மூலம், புதிய பொருளாதாரக் கொள்கை உற்பத்தித்திறனை அதிகரிக்கவும், பொருளாதார வளர்ச்சியைத் தூண்டவும், இந்தியாவை உலகப் பொருளாதாரத்தில் ஒருங்கிணைக்கவும் முயன்றது.
- புதிய பொருளாதாரக் கொள்கை 1991 க்கு வழிவகுக்கும் காரணிகள்
- 1991 ஆம் ஆண்டின் புதிய பொருளாதாரக் கொள்கை, செலுத்துகை சமநிலை பற்றாக்குறை, அதிக பணவீக்கம், நிதி நிர்வாகக் குறைபாடு மற்றும் கட்டமைப்பு பொருளாதார சீர்திருத்தங்களுக்கான உலகளாவிய அழுத்தம் ஆகியவற்றால் குறிக்கப்பட்ட கடுமையான பொருளாதார நெருக்கடியால் உந்தப்பட்டது.
- நிதி மேலாண்மையில் தவறு: அதிகப்படியான பொதுச் செலவு மற்றும் அதிகரித்து வரும் மானியங்கள் அதிக நிதிப் பற்றாக்குறைக்கு வழிவகுத்தன, 1985 மற்றும் 1991 க்கு இடையில் உள்நாட்டுக் கடன் மொத்த உள்நாட்டு உற்பத்தியில் 35% இலிருந்து 53% ஆக உயர்ந்து, அரசாங்க நிதியைப் பாதித்தது.
- திறமையற்ற பொதுத்துறை நிறுவனங்கள்: அதிகாரத்துவ திறமையின்மை மற்றும் சுயாட்சி இல்லாததால் பொதுத்துறை நிறுவனங்கள் தொடர்ச்சியான இழப்புகளைச் சந்தித்தன, இதன் விளைவாக உற்பத்தித்திறன் குறைந்து, மாநிலத்தின் மீது அதிகரித்து வரும் நிதிச் சுமைகள் ஏற்பட்டன.
- குறைந்த வளர்ச்சி: 1991 க்கு முன்பு இந்தியாவின் மொத்த உள்நாட்டு உற்பத்தி வளர்ச்சி சராசரியாக 3.5% மட்டுமே இருந்தது, தொழில்துறை உற்பத்தி தேக்கமடைந்து போதுமான வேலைவாய்ப்பை உருவாக்கவோ அல்லது ஒட்டுமொத்த பொருளாதார வளர்ச்சியை அதிகரிக்கவோ தவறிவிட்டது.
- செலுத்துமதி சமநிலை நெருக்கடி: 1991 ஆம் ஆண்டில், இந்தியா கடுமையான செலுத்துமதி சமநிலை நெருக்கடியை எதிர்கொண்டது, அந்நிய செலாவணி இருப்பு ஒரு சில வாரங்களுக்கு மட்டுமே இறக்குமதி செய்ய போதுமான அளவிற்கு சரிந்தது.
- உலகமயமாக்கல் அழுத்தங்கள்: சீனா மற்றும் ஆசியான் நாடுகள் போன்ற போட்டி பொருளாதாரங்கள் முன்னதாகவே தாராளமயமாக்கப்பட்டு இந்தியாவின் வளர்ச்சியை விஞ்சியது, இந்தியாவை சீர்திருத்தம் செய்து உலக சந்தையுடன் ஒருங்கிணைக்க அழுத்தம் கொடுத்தது.

- வளைகுடாப் போர்: 1990 மற்றும் 1991 க்கு இடையில் நடந்த ஈராக் போர், எண்ணெய் விலைகளில் உயர்வுக்கு வழிவகுத்தது. கூடுதலாக, வளைகுடா நாடுகளிலிருந்து வரும் வெளிநாட்டு பணம் குறைந்து, பொருளாதார நிலைமையை மோசமாக்கியது.
- தங்க உறுதிமொழி: இறையாண்மை இயல்புநிலையைத் தவிர்க்க, அவசரக் கடன்களுக்கு பிணையமாக 67 டன் தங்கத்தை இந்தியா உறுதியளித்தது, இது நெருக்கடியின் தீவிரத்தையும் கட்டமைப்பு சீர்திருத்தங்களுக்கான அவசரத் தேவையையும் குறிக்கிறது.
- புதிய பொருளாதாரக் கொள்கை 1991 நோக்கங்கள்
- 1991 ஆம் ஆண்டு புதிய பொருளாதாரக் கொள்கையின் நோக்கங்கள், தாராளமய சீர்திருத்தங்கள் மூலம் இந்தியாவின் பொருளாதாரத்தை நிலைப்படுத்துதல், செயல்திறனை மேம்படுத்துதல், தனியார் துறை வளர்ச்சியை ஊக்குவித்தல், அந்நிய முதலீட்டை ஈர்த்தல் மற்றும் உலகச் சந்தைகளுடன் இந்தியப் பொருளாதாரத்தை ஒருங்கிணைப்பதை நோக்கமாகக் கொண்டிருந்தன.
- பொருளாதாரத்தை நிலைப்படுத்துதல்: பணவீக்கத்தைக் கட்டுப்படுத்துதல் (1991 இல் 17% ஆக உச்சத்தை எட்டியது) மற்றும் அந்நிய செலாவணி இருப்புக்களை மீட்டெடுத்தல்.
- உலகளாவிய பொருளாதாரத்துடன் ஒருங்கிணைத்தல்: சர்வதேச சந்தைகள் மற்றும் தரநிலைகளுடன் இணைந்து, உலகளாவிய வர்த்தகம் மற்றும் முதலீட்டிற்கு பொருளாதாரத்தைத் திறந்து விடுதல்.
- தனியார் துறை பங்கை அதிகரித்தல்: பல்வேறு துறைகளில் நுழைவதற்கான தடைகளைக் குறைத்து வாய்ப்புகளை விரிவுபடுத்துவதன் மூலம் தனியார் நிறுவனத்தை ஊக்குவிக்கவும்.
- வெளிநாட்டு முதலீட்டை ஈர்த்தல்: மூலதனம், தொழில்நுட்பம் மற்றும் நிபுணத்துவத்தை கொண்டு வருவதற்கு அந்நிய நேரடி முதலீட்டிற்கு (FDI) உகந்த சூழலை உருவாக்குதல்.
- செயல்திறனை மேம்படுத்துதல்: அரசாங்க தலையீட்டைக் குறைத்து சந்தை வழிமுறைகளை ஊக்குவிப்பதன் மூலம் உற்பத்தித்திறன் மற்றும் போட்டித்தன்மையை அதிகரித்தல்.

புதிய பொருளாதாரக் கொள்கை 1991 அம்சங்கள்

- 1991 ஆம் ஆண்டு புதிய பொருளாதாரக் கொள்கையின் அம்சங்கள் தாராளமயமாக்கல், தனியார்மயமாக்கல் மற்றும் உலகமயமாக்கல் ஆகியவற்றில் கவனம் செலுத்தியது, அரசாங்கக் கட்டுப்பாட்டைக் குறைத்தல், தனியார் பங்களிப்பை ஊக்குவித்தல், வெளிநாட்டு முதலீட்டை ஈர்த்தல் மற்றும் இந்தியாவின் பொருளாதார கட்டமைப்பை நவீனமயமாக்குதல் ஆகியவற்றை நோக்கமாகக் கொண்டது.
- நிதி ஒழுக்கம்: மானியங்களைக் குறைத்தல், திட்டம் சாரா செலவினங்களைக் கட்டுப்படுத்துதல் மற்றும் வருவாயை அதிகரிக்க வரி சீர்திருத்தங்களை அறிமுகப்படுத்துதல் மூலம் நடுத்தர காலத்தில் நிதிப் பற்றாக்குறையை 3–4% ஆகக் குறைக்க அரசாங்கம் இலக்கு வைத்தது.
- பணவியல் கொள்கை சீர்திருத்தங்கள்: இறக்குமதிகளைக் கட்டுப்படுத்தவும் நடப்புக் கணக்குப் பற்றாக்குறையைக் குறைக்கவும் இறுக்கமான பணவியல் நிலைப்பாடு ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டது, இதில் அதிக இறக்குமதி கடன் செலவுகள் மற்றும் நீண்ட கால பத்திரங்கள் மற்றும் கருவூல பில்கள் போன்ற புதிய கருவிகள் அடங்கும்.
- வங்கித் துறை தாராளமயமாக்கல்: வங்கிகளுக்கு வைப்பு வட்டி விகிதங்களை நிர்ணயிக்கவும், முதிர்வு காலங்களை தீர்மானிக்கவும் சுயாட்சி வழங்கப்பட்டது, முந்தைய

ஒழுங்குமுறை கட்டுப்பாடுகளை முடிவுக்குக் கொண்டு வந்து, மிகவும் போட்டித்தன்மை வாய்ந்த மற்றும் நெகிழ்வான வங்கிச் சூழலை வளர்த்தது.

- வர்த்தகக் கொள்கை சீர்திருத்தங்கள்: ஏற்றுமதியை அதிகரிக்க ரூபாயின் மதிப்பு 18% குறைக்கப்பட்டது, ஏற்றுமதியாளர்களுக்கான இறக்குமதி கட்டுப்பாடுகள் தளர்த்தப்பட்டன, மேலும் அரசாங்கத்தின் முன் ஒப்புதல் இல்லாமல் மூலதனப் பொருட்களின் இறக்குமதிகள் தாராளமயமாக்கப்பட்டன.
- தொழில்துறை கொள்கை சீர்திருத்தங்கள்: பெரும்பாலான துறைகளுக்கு தொழில்துறை உரிமம் ரத்து செய்யப்பட்டது; பொதுத்துறை பிரத்தியேகத்தன்மை குறைக்கப்பட்டது, மேலும் முக்கிய தொழில்களில் தனியார் நுழைவு அனுமதிக்கப்பட்டது, போட்டி மற்றும் தனியார் துறை ஈடுபாட்டை அதிகரித்தது.
- MRTP சட்டம் மற்றும் சிறு தொழில்களை சீர்திருத்துதல்: பெரிய நிறுவனங்களின் விரிவாக்கத்திற்கான ஒப்புதல் தேவைகளை நீக்க MRTP சட்டம் திருத்தப்பட்டது; சிறு நிறுவனங்கள் இப்போது 44% வரை பங்குகளை பெரிய நிறுவனங்களுக்கு விற்கலாம்.
- அந்நிய நேரடி முதலீட்டு (FDI) சீர்திருத்தங்கள்: முக்கிய தொழில்களில் FDI உச்சவரம்பு 40% இலிருந்து 51% ஆக உயர்த்தப்பட்டது, மேலும் அந்நிய முதலீட்டு அனுமதிகளை விரைவுபடுத்துவதற்காக அந்நிய முதலீட்டு ஊக்குவிப்பு வாரியம் உருவாக்கப்பட்டது.

புதிய பொருளாதாரக் கொள்கை 1991 கிளைகள்

இந்தியாவின் புதிய பொருளாதாரக் கொள்கை, ஜூலை 24, 1991 அன்று அறிமுகப்படுத்தப்பட்டது, இது தாராளமயமாக்கல், தனியார்மயமாக்கல் மற்றும் உலகமயமாக்கல் ஆகிய மூன்று முக்கிய தூண்களில் கட்டமைக்கப்பட்டுள்ளது, இது முக்கிய கட்டமைப்பு சீர்திருத்தங்கள் மூலம் இந்தியாவின் பொருளாதார கட்டமைப்பை மாற்றுவதை நோக்கமாகக் கொண்டுள்ளது.

தாராளமயமாக்கல்

- தாராளமயமாக்கல் என்பது தனியார் நிறுவனங்களை ஊக்குவிப்பதற்கும் செயல்திறனை அதிகரிப்பதற்கும் பொருளாதாரத்தில் அரசாங்க விதிமுறைகள் மற்றும் கட்டுப்பாடுகளை தளர்த்துவதை உள்ளடக்கியது. முக்கிய அம்சங்களில் தொழில்கள் மீதான கட்டுப்பாடுகளை தளர்த்துதல், வர்த்தக தடைகளை நீக்குதல் மற்றும் வரி கட்டமைப்புகளை எளிமைப்படுத்துதல் ஆகியவை அடங்கும்.
- தொழில்துறை உரிமம் ரத்து: 18 தொழில்களைத் தவிர (பின்னர் 6 ஆகக் குறைக்கப்பட்டது), உரிமத் தேவைகள் நீக்கப்பட்டு, "உரிம ராஜ்ஜியம்" முடிவுக்கு வந்தது.
- விரிவாக்க/உற்பத்தி செய்யும் சுதந்திரம்: வணிகங்களுக்கு இனி திறனை விரிவுபடுத்தவோ அல்லது தயாரிப்புகளை பல்வகைப்படுத்தவோ அரசாங்க ஒப்புதல் தேவையில்லை.
- பொதுத்துறை இடஒதுக்கீடு நீக்கம்: முன்னர் பொது நிறுவனங்களுக்கு (தொலைத்தொடர்பு, சிவில் விமானப் போக்குவரத்து போன்றவை) ஒதுக்கப்பட்ட துறைகள் தனியார் நிறுவனங்களுக்குத் திறக்கப்பட்டன.
- நிதித்துறை சீர்திருத்தங்கள்: வட்டி விகிதங்கள் கட்டுப்பாடுகள் நீக்கப்பட்டன; CRR மற்றும் SLR படிப்படியாகக் குறைக்கப்பட்டன. தனியார் வங்கிகளின் நுழைவு (எ.கா., ICICI வங்கி, HDFC வங்கி) அனுமதிக்கப்பட்டது.
- வர்த்தக தாராளமயமாக்கல்: அளவு கட்டுப்பாடுகள் நீக்கப்பட்டன; பெரும்பாலான பொருட்களுக்கு இறக்குமதி உரிமம் ரத்து செய்யப்பட்டது.
- வரி சீர்திருத்தங்கள்: நேரடி வரிகளை பகுத்தறிவுபடுத்துதல் மற்றும் இணக்கத்தை மேம்படுத்த MODVAT (ஜிஎஸ்டிக்கு முன்னோடி) அறிமுகப்படுத்துதல்.

தனியார்மயமாக்கல்

- தனியார்மயமாக்கல் என்பது பொதுத்துறை நிறுவனங்களின் உரிமையையும் நிர்வாகத்தையும் தனியார் நிறுவனங்களுக்கு மாற்றுவதை உள்ளடக்குகிறது. இதன் நோக்கம் செயல்திறனை மேம்படுத்துதல், நிதிச் சுமைகளைக் குறைத்தல் மற்றும் போட்டியை வளர்ப்பது ஆகும். முறைகளில் முதலீடுகளை விலக்குதல், மூலோபாய விற்பனை மற்றும் பொது-தனியார் கூட்டாண்மை ஆகியவை அடங்கும்.
- பொதுத்துறை நிறுவனங்களின் பங்கு விற்பனை: நஷ்டத்தில் இயங்கும் மற்றும் மூலோபாயமற்ற பொதுத்துறை நிறுவனங்களில் (PSUs) சிறுபான்மை பங்குகளை அரசாங்கம் விற்கத் தொடங்கியது. குறிப்பிடத்தக்க எடுத்துக்காட்டுகளில் VSNL, BALCO மற்றும் IPCL ஆகியவை அடங்கும்.
- மூலோபாய விற்பனை: பங்குகளை மட்டும் விற்பதற்கு பதிலாக, நிறுவனங்களின் முழு கட்டுப்பாடும் மாற்றப்பட்டது (எ.கா., மாடர்ன் ஃபுட்ஸ் இந்துஸ்தான் யூனிலீவருக்கு).
- லாபகரமான பொதுத்துறை நிறுவனங்களுக்கு சுயாட்சி: நவரத்னா மற்றும் மகாரத்னா அந்தஸ்துகள் அறிமுகப்படுத்தப்பட்டன, ONGC மற்றும் IOC போன்ற லாபம் ஈட்டும் பொதுத்துறை நிறுவனங்களுக்கு நிதி சுயாட்சி வழங்கப்பட்டது.
- ஒதுக்கப்பட்ட துறைகளில் குறைப்பு: பொதுத்துறைக்கு ஒதுக்கப்பட்ட தொழில்களின் எண்ணிக்கை 17 லிருந்து வெறும் 3 ஆகக் குறைக்கப்பட்டது (பாதுகாப்பு, அணுசக்தி, ரயில்வே).
- பொது-தனியார் கூட்டாண்மை (PPP): தனியார் துறையின் செயல்திறனை பொது முதலீட்டுடன் இணைக்க உள்கட்டமைப்பு, விமான நிலையங்கள் மற்றும் நெடுஞ்சாலைகள் போன்ற துறைகளில் அறிமுகப்படுத்தப்பட்டது.

உலகமயமாக்கல்

- உலகமயமாக்கல் என்பது அதிகரித்த வர்த்தகம், முதலீடு மற்றும் தொழில்நுட்ப பரிமாற்றங்கள் மூலம் உள்நாட்டுப் பொருளாதாரத்தை உலகப் பொருளாதாரத்துடன் ஒருங்கிணைப்பதைக் குறிக்கிறது. கட்டணங்களைக் குறைத்தல், வெளிநாட்டு நேரடி முதலீட்டை ஊக்குவித்தல் மற்றும் உள்நாட்டுக் கொள்கைகளை சர்வதேச தரங்களுடன் சீரமைத்தல் ஆகியவை நடவடிக்கைகளில் அடங்கும்.
- நாணய மாற்றத்தக்க தன்மை: 1991 ஆம் ஆண்டு நடப்புக் கணக்கில் ரூபாயை ஓரளவு மாற்றத்தக்கதாக மாற்றப்பட்டது; மூலதனக் கணக்கில் முழு மாற்றத்தக்க தன்மை நிலுவையில் உள்ளது.
- வர்த்தக தாராளமயமாக்கல்: 1992 ஆம் ஆண்டு EXIM கொள்கை ஏற்றுமதி-இறக்குமதி நடைமுறைகளை எளிதாக்கியது. உச்ச இறக்குமதி வரிகள் 150% இலிருந்து 50% ஆகக் குறைக்கப்பட்டு, இந்தியாவை உலகளாவிய விநியோகச் சங்கிலிகளில் ஒருங்கிணைத்தன.
- அந்நிய நேரடி முதலீடு (FDI): உற்பத்தி, தொலைத்தொடர்பு, காப்பீடு மற்றும் தகவல் தொழில்நுட்பம் போன்ற துறைகளில் அந்நிய நேரடி முதலீட்டிற்கு ஒரு தானியங்கி வழி அறிமுகப்படுத்தப்பட்டது. பங்கு வரம்புகள் உயர்த்தப்பட்டன.
- ஏற்றுமதியை ஊக்குவித்தல்: சிறப்பு பொருளாதார மண்டலங்களை (SEZ) நிறுவுதல், ஏற்றுமதி-இறக்குமதி (EXIM) கொள்கை எளிமைப்படுத்தல்கள் மற்றும் ஏற்றுமதியை அதிகரிக்க ஊக்கத்தொகைகள்.
- உலக வர்த்தக அமைப்பில் இணைதல்: இந்தியா 1995 ஆம் ஆண்டு உலக வர்த்தக அமைப்பின் (WTO) நிறுவன உறுப்பினராக ஆனது, அதன் வர்த்தக விதிகளை உலகளாவிய தரநிலைகளுடன் சீரமைத்தது.

- புதிய பொருளாதாரக் கொள்கை 1991 தாக்கங்கள்
- 1991 ஆம் ஆண்டின் புதிய பொருளாதாரக் கொள்கை இந்தியாவின் பொருளாதார நிலப்பரப்பை கணிசமாக மாற்றியது, இது அதிக வளர்ச்சிக்கு வழிவகுத்தது, அந்நிய முதலீடு அதிகரித்தது, தனியார் துறை பங்கேற்பு விரிவடைந்தது மற்றும் உலகளாவிய ஒருங்கிணைப்பை அதிகரித்தது, அதே நேரத்தில் புதிய வளர்ச்சி சவால்களையும் ஏற்படுத்தியது.
- பொருளாதார வளர்ச்சி: இந்தியாவின் மொத்த உள்நாட்டு உற்பத்தி வளர்ச்சி விகிதம் 1991 க்குப் பிறகு துரிதப்படுத்தப்பட்டது, ஆண்டுதோறும் சராசரியாக 6–7% ஆக இருந்தது, 2006-200 7 ஆம் ஆண்டில் இரட்டை இலக்க வளர்ச்சி மற்றும் 2024 ஆம் ஆண்டிற்கான 6.2% கணிப்புகளுடன், இந்தியாவை உலகளவில் வேகமாக வளரும் பெரிய பொருளாதாரமாக மாற்றியது.
- அதிகரித்த வெளிநாட்டு முதலீடு: 1991 ஆம் ஆண்டில் வெறும் $97 மில்லியனாக இருந்த FDI வரவுகள் 2024-25 நிதியாண்டில் $81.04 பில்லியனாக உயர்ந்தன, இது பல்வேறு துறைகளில் மூலதனம், தொழில்நுட்பம் மற்றும் நிர்வாக நிபுணத்துவத்தைக் கொண்டு வந்தது.
- தனியார் துறையின் விரிவாக்கம்: 1991 க்குப் பிறகு தனியார் துறையின் பங்கு கணிசமாக வளர்ந்தது, தொழில்துறை நவீனமயமாக்கல், புதுமை மற்றும் வேலைவாய்ப்பு உருவாக்கத்தை உந்தியது, தனியார் நிறுவனங்கள் இப்போது ஐடி, தொலைத்தொடர்பு மற்றும் வங்கி போன்ற துறைகளுக்கு மையமாக உள்ளன.
- மேம்படுத்தப்பட்ட அந்நியச் செலாவணி இருப்பு: இந்தியாவின் அந்நியச் செலாவணி இருப்பு 1991 ஆம் ஆண்டில் $5.8 பில்லியனில் இருந்து செப்டம்பர் 2024 இல் $704.89 பில்லியனாக உயர்ந்து, வெளிப்புற அதிர்ச்சிகளுக்கு எதிராக வலுவான தாங்கலை வழங்கியது மற்றும் 11 மாதங்களுக்கும் மேலான இறக்குமதிகளை உள்ளடக்கியது.
- வறுமை குறைப்பு: வறுமை குறைப்பு: பொருளாதார வளர்ச்சி வறுமை விகிதங்கள் குறைவதற்கு பங்களித்தது, இருப்பினும் வருமான சமத்துவமின்மை அதிகமாக வெளிப்பட்டது. உலக வங்கி அறிக்கையின்படி, 2011-12 மற்றும் 2022-23 க்கு இடையில் இந்தியா 170 மில்லியன் மக்களை வறுமையிலிருந்து வெற்றிகரமாக மீட்டெடுத்தது, இது தீவிர வறுமை நிலைகளில் குறிப்பிடத்தக்க குறைப்பைக் குறிக்கிறது.
- உலகளாவிய பொருளாதாரத்துடன் ஒருங்கிணைப்பு: இந்தியா உலகளவில் மேலும் ஒருங்கிணைந்ததாக மாறியது, வர்த்தகம் மற்றும் முதலீட்டு உறவுகளை விரிவுபடுத்தியது, WTO மற்றும் G20 போன்ற முக்கிய பொருளாதார மன்றங்களில் இணைந்தது, மேலும் பல சுதந்திர வர்த்தக ஒப்பந்தங்களில் கையெழுத்திட்டது, ஏற்றுமதிகள் மற்றும் வெளிநாட்டு ஈடுபாட்டை அதிகரித்தது.

சுயமதிப்பீட்டு கேள்விகள்

1. தேசிய முன்னணி ஆட்சியின் முக்கிய அம்சங்களை விளக்குக.
2. பிரதமராக வி. பி. சிங்கின் பங்கை விவாதிக்கவும்.
3. மண்டல் ஆணையத்தின் நோக்கங்களை ஆய்வு செய்க.
4. மண்டல் ஆணையம் செயல்படுத்தப்பட்டதின் தாக்கங்களை பகுப்பாய்வு செய்க.
5. இந்தியாவில் கூட்டணி அரசுகளின் தன்மையை விளக்குக.
6. கூட்டணி அரசியலில் திமுகவின் பங்கை விவாதிக்கவும்.
7. கூட்டணி அரசுகளில் கம்யூனிஸ்ட் கட்சிகளின் தாக்கத்தை ஆய்வு செய்க.
8. புதிய பொருளாதாரக் கொள்கை உருவாவதற்கான சூழ்நிலைகளை விளக்குக.
9. 1991 புதிய பொருளாதாரக் கொள்கையின் முக்கிய அம்சங்களை பகுப்பாய்வு செய்க.
10. பொருளாதார சீர்திருத்தங்களில் பி. வி. நரசிம்ம ராவின் பங்கை மதிப்பிடுக.

அலகு - V

ஐக்கிய முன்னணி ஆட்சி - வெளியுறவுக் கொள்கை - தேசிய ஜனநாயகக் கூட்டணி - ஏ.பி. ராஜ்பாய் - தங்க நாற்கரத் திட்டம் - கார்கில் போர் - ஐ.கே. குஜ்ரால் - தேவ கவுடா - மன்மோகன் சிங் அரசுகள் - பொருளாதார சீர்திருத்தங்கள் - மேம்பாட்டுத் திட்டங்கள்.

நோக்கங்கள்

- **ஐக்கிய முன்னணி:** அமைதியான வெளிநாட்டு கொள்கையை பின்பற்றியது.
- **வாஜ்பாய்:** அரசியல் நிலைத்தன்மை மற்றும் பாதுகாப்பில் கவனம் செலுத்தினார்.
- **அவரது ஆட்சி:** தங்க நாற்கரச் சாலை திட்டம் மற்றும் கார்கில் போர் குறிப்பிடத்தக்கவை.
- **மன்மோகன் சிங்:** பொருளாதார சீர்திருத்தங்களையும் வளர்ச்சி திட்டங்களையும் தொடர்ந்தார்.

ஐக்கிய முன்னணி ஆட்சி – வெளியுறவுக் கொள்கை (1996–1998)

மத்தியில் ஒற்றைக் கட்சி ஆதிக்கம் வீழ்ச்சியடைந்த பின்னர், 1996 ஆம் ஆண்டு இந்தியாவில் ஐக்கிய முன்னணி (UF) அரசாங்கம் ஆட்சிக்கு வந்தது. இது இந்திய தேசிய காங்கிரஸால் வெளியில் இருந்து ஆதரிக்கப்பட்ட பல பிராந்திய மற்றும் தேசிய கட்சிகளின் கூட்டணியாகும். ஐக்கிய முன்னணி இரண்டு பிரதமர்களின் கீழ் ஆட்சி செய்தது - **எச்.டி. தேவகவுடா (1996–1997)** மற்றும் **ஐ.கே. குஜ்ரால் (1997–1998)** . அதன் குறுகிய பதவிக்காலம் மற்றும் அரசியல் ஸ்திரமின்மை இருந்தபோதிலும், பிராந்திய ஒத்துழைப்பு, அமைதியான சகவாழ்வு, மூலோபாய கட்டுப்பாடு மற்றும் அண்டை நாடுகளுடனான மேம்பட்ட உறவுகளை வலியுறுத்துவதன் மூலம் இந்தியாவின் வெளியுறவுக் கொள்கையில் ஐக்கிய முன்னணி காலம் ஒரு முக்கியமான கட்டத்தைக் குறித்தது. இந்தக் காலகட்டத்தில் வெளியுறவுக் கொள்கை தார்மீக ராஜதந்திரம், நேருவிய கொள்கைகளின் தொடர்ச்சி மற்றும் பனிப்போருக்குப் பிந்தைய யதார்த்தங்களுக்கு ஏற்ப மாற்றியமைத்தல் ஆகியவற்றுடன் இணைந்த யதார்த்தத்தால் வழிநடத்தப்பட்டது.

ஐக்கிய முன்னணியின் வெளியுறவுக் கொள்கையின் ஒரு முக்கிய அம்சம், அண்டை நாடுகளுடன் **,** குறிப்பாக தெற்காசிய நாடுகளுடன் அமைதியான உறவுகளுக்கு அதன் உறுதிப்பாடு ஆகும். இந்தியாவின் பாதுகாப்பு மற்றும் வளர்ச்சி உடனடி அண்டை நாடுகளில் நிலையான மற்றும் நட்பு உறவுகளைச் சார்ந்துள்ளது என்று அரசாங்கம் உறுதியாக நம்பியது. இந்த அணுகுமுறை வெளியுறவு அமைச்சர் ஐ.கே. குஜ்ரால் வெளிப்படுத்திய **குஜ்ரால் கோட்பாட்டில் மிகத் தெளிவாக பிரதிபலித்தது** . இந்தக் கோட்பாட்டின்படி, இந்தியா அதன் சிறிய அண்டை நாடுகளான நேபாளம், பூட்டான், பங்களாதேஷ், இலங்கை மற்றும் மாலத்தீவுகள் மீது தாராளமான மற்றும் பரஸ்பரமற்ற அணுகுமுறையை ஏற்க வேண்டும். இந்தக் கோட்பாடு பரஸ்பர நம்பிக்கை, இறையாண்மையை மதித்தல், தலையிடாமை மற்றும் வற்புறுத்தலை விட உரையாடல் மூலம் சர்ச்சைகளைத் தீர்ப்பதை வலியுறுத்தியது.

குஜ்ரால் கோட்பாடு பாரம்பரிய அதிகார மைய ராஜதந்திரத்திலிருந்து நம்பிக்கையை வளர்க்கும் ராஜதந்திரத்திற்கு ஒரு குறிப்பிடத்தக்க மாற்றத்தைக் குறித்தது. இது தெற்காசியாவில்

அதிகார சமச்சீரற்ற தன்மையை அங்கீகரித்தது மற்றும் பிராந்தியத்தில் மிகப்பெரிய நாடான இந்தியா, உடனடி பலன்களை எதிர்பார்க்காமல் சர்ச்சைகளைத் தீர்ப்பதில் முன்முயற்சி எடுக்க வேண்டும் என்று வாதிட்டது. இந்தக் கொள்கை அண்டை நாடுகளிடையே சந்தேகத்தைக் குறைக்கவும், பொறுப்புள்ள பிராந்தியத் தலைவராக இந்தியாவின் பிம்பத்தை மேம்படுத்தவும் உதவியது. இது நீண்டகால பிராந்திய ஸ்திரத்தன்மைக்கு அடித்தளமிட்டது மற்றும் தெற்காசியாவில் இந்தியாவின் ராஜதந்திர நம்பகத்தன்மையை மேம்படுத்தியது.

பாகிஸ்தானுடனான உறவுகள் எச்சரிக்கையான முன்னேற்றத்தைக் காட்டின, இருப்பினும் காஷ்மீர் மற்றும் எல்லை தாண்டிய பயங்கரவாதம் போன்ற பிரச்சினைகள் காரணமாக சவால்கள் இருந்தன. ஐக்கிய முன்னணி அரசாங்கம் மோதலுக்குப் பதிலாக உரையாடல் மற்றும் இராஜதந்திர ஈடுபாட்டை வலியுறுத்தியது. மக்களிடையேயான தொடர்புகள் மற்றும் கலாச்சார பரிமாற்றங்கள் உள்ளிட்ட நம்பிக்கையை வளர்க்கும் நடவடிக்கைகள் ஊக்குவிக்கப்பட்டன. பெரிய முன்னேற்றம் எதுவும் அடையப்படவில்லை என்றாலும், இருதரப்பு உறவுகளின் தொனி முந்தைய காலங்களுடன் ஒப்பிடும்போது ஒப்பீட்டளவில் மிதமானதாகவும் ஆக்கப்பூர்வமாகவும் இருந்தது. அரசாங்கம் ஆக்ரோஷமான தோரணையைத் தவிர்த்து, இருதரப்பு பேச்சுவார்த்தைகள் மூலம் அமைதியான தீர்வுகளைத் தேடியது.

சீனாவுடனான இந்தியாவின் உறவுகள் தொடர்ச்சியையும் நிலைத்தன்மையையும் கண்டன. பரஸ்பர மரியாதை மற்றும் அமைதியான சகவாழ்வை அடிப்படையாகக் கொண்ட ஒர ு நடைமுறை அணுகுமுறையை அரசாங்கம் பின்பற்றியது. முன்னர் கையெழுத்திடப்பட்ட எல்லை அமைதி ஒப்பந்தங்கள் உறுதி செய்யப்பட்டன, மேலும் பொருளாதார மற்றும் வர்த்தக ஒத்துழைப்பை விரிவுபடுத்த முயற்சிகள் மேற்கொள்ளப்பட்டன. பனிப்போருக்குப் பிந்தைய சர்வதேச அமைப்பில் சீனாவுடன் நிலையான உறவுகளைப் பேணுவதன் முக்கியத்துவத்தை ஐக்கிய முன்னணி அரசாங்கம் உணர்ந்து தேவையற்ற மோதலைத் தவிர்த்தது. இந்த அணுகுமுறை சீன-இந்திய உறவுகளில் ஒப்பீட்டளவில் அமைதியான கட்டத்திற்கு பங்களித்தது.

ஐக்கிய முன்னணி அரசாங்கம் **வங்கதேசம், இலங்கை மற்றும் நேபாளம் ஆகிய நாடுகளுடனான உறவுகளை வலுப்படுத்துவதற்கும் முக்கியத்துவம் அளித்தது. இந்தக் காலகட்டத்தின் மிக முக்கியமான சாதனைகளில் ஒன்று , 1996 ஆம் ஆண்டு வங்கதேசத்துடன் கங்கை நீர் பகிர்வு ஒப்பந்தத்தில்** கையெழுத்திட்டது , இது நதி நீர் பகிர்வு தொடர்பான நீண்டகால சர்ச்சையைத் தீர ்த்தது. இந்த ஒப்பந்தம் பரவலாக ஒரு இராஜதந்திர வெற்றியாகக் கருதப்பட்டது மற்றும் அதன் அண்டை நாடுகளின் கவலைகளை ஏற்க இந்தியாவின் விருப்பத்தை நிரூபித்தது. இதேபோல், இந்தியா இலங்கையில் அமைதி நடவடிக்கைகளை ஆதரித்தது மற்றும் இராஜதந்திர ஈடுபாடு மூலம் நேபாளத்துடன் நட்ப ுறவைப் பேணி வந்தது.

பிராந்திய மட்டத்தில், ஐக்கிய முன்னணி அரசாங்கம் பிராந்திய ஒத்துழைப்பு மற்றும் பொருளாதார ஒருங்கிணைப்புக்கான ஒரு தளமாக **சார்க் (தெற்காசிய பிராந்திய ஒத்துழைப்பு சங்கம்) ஐ தீவிரமாக ஆதரித்தது** . பிராந்திய அமைப்புகள் பரஸ்பர நம்பிக்கை, பொருளாதார

மேம்பாடு மற்றும் கூட்டுப் பாதுகாப்பை ஊக்குவிக்க முடியும் என்று அது நம்பியது. தெற்காசியாவில் வறுமை, வளர்ச்சியின்மை மற்றும் பாதுகாப்பு சவால்கள் போன்ற பொதுவான பிரச்சினைகளைத் தீர்ப்பதற்கு பிராந்திய ஒத்துழைப்பு அவசியம் என்று ஐக்கிய முன்னணித் தலைமை கருதியது.

உலகளாவிய சூழலில், ஐக்கிய முன்னணி அரசாங்கம் பனிப்போருக்குப் பிந்தைய உலகில் ஒரு **சமநிலையான மற்றும் சுதந்திரமான வெளியுறவுக் கொள்கையைப் பின்பற்றியது. சோவியத் ஒன்றியத்தின் வீழ்ச்சியுடன், அமெரிக்கா ஆதிக்கம் செலுத்தும் ஒரு ஒற்றை துருவ சர்வதேச அமைப்புக்கு இந்தியா மாற்றியமைக்க வேண்டியிருந்தது. ஐக்கிய முன்னணி அரசாங்கம் எந்தவொரு ஒற்றை சக்தியுடனும் அதிகப்படியான கூட்டணியைத் தவிர்த்து, மூலோபாய சுயாட்சியைப் பராமரிக்க முயன்றது. அணுசக்தி கொள்கை மற்றும் அணு ஆயுதப் பரவல் தடைப் பிரச்சினைகளில் வேறுபாடுகள் இருந்தபோதிலும், அமெரிக்காவுடனான உறவுகள்** படிப்படியாக மேம்பட்டன, குறிப்பாக வர்த்தகம், முதலீடு மற்றும் தொழில்நுட்பத் துறைகளில்.

அணுசக்தி கொள்கையில் ஐக்கிய முன்னணியின் அணுகுமுறை கட்டுப்பாடு மற்றும் எச்சரிக்கையால் குறிக்கப்பட்டது. அரசாங்கம் இந்தியாவின் அணுசக்தி தெளிவின்மையை பராமரித்தது மற்றும் சர்வதேச அழுத்தத்தின் கீழ் கூட அணுசக்தி சோதனைகளை நடத்துவதைத் தவிர்த்தது. அணு ஆயுத பரவல் தடை ஒப்பந்தம் (NPT) மற்றும் விரிவான சோதனை தடை ஒப்பந்தம் (CTBT) போன்ற பாரபட்சமான அணுசக்தி ஆட்சிகளை அது எதிர்த்தது, ஆனால் ஆத்திரமூட்டும் நடவடிக்கைகளைத் தவிர்த்தது. இந்தக் கொள்கை தேசிய பாதுகாப்பு கவலைகளை உலகளாவிய இராஜதந்திர பொறுப்புகளுடன் சமநிலைப்படுத்துவதை நோக்கமாகக் கொண்டது.

ரஷ்யாவுடனான இந்தியாவின் உறவுகள் நட்புறவாகவும் ஒத்துழைப்புடனும் தொடர்ந்தன. பனிப்போருக்குப் பிறகு ரஷ்யாவின் நிலை பலவீனமடைந்த போதிலும், யுஎஸ்ஸ்ஆர் அரசாங்கம் பாதுகாப்பு, எரிசக்தி மற்றும் தொழில்நுட்பத்தில் மூலோபாய உறவுகளைப் பராமரித்தது. இந்தியாவின் நீண்டகால வெளியுறவுக் கொள்கை நோக்குநிலையில் தொடர்ச்சியை பிரதிபலிக்கும் வகையில் வரலாற்று இந்திய-ரஷ்ய கூட்டாண்மை பாதுகாக்கப்பட்டது.

ஐக்கிய முன்னணி அரசாங்கம் வெளியுறவுக் கொள்கையின் ஒருங்கிணைந்த பகுதியாக **பொருளாதார ராஜதந்திரத்தையும் வலியுறுத்தியது** . 1991 முதல் பொருளாதார தாராளமயமாக்கல் நடைபெற்று வருவதால், ஐக்கிய முன்னணி தலைமை வெளிநாட்டு முதலீட்டை நாடியது, வர்த்தக உறவுகளை விரிவுபடுத்தியது மற்றும் உலகப் பொருளாதாரத்தில் ஒருங்கிணைப்பை ஏற்படுத்தியது. ராஜதந்திர முயற்சிகள் பொருளாதார மேம்பாடு, தொழில்நுட்ப பரிமாற்றம் மற்றும் சந்தை அணுகல் ஆகியவற்றுடன், குறிப்பாக கிழக்கு மற்றும் தென்கிழக்கு ஆசிய நாடுகளுடன், அதிகளவில் இணைக்கப்பட்டன.

கொள்கைகளின் அடிப்படையில், ஐக்கிய முன்னணி வெளியுறவுக் கொள்கை, **அணிசேராமை, அமைதியான சகவாழ்வு, பன்முகத்தன்மை மற்றும் சர்வதேச சட்டத்தை மதிப்பதற்கான இந்தியாவின் உறுதிப்பாட்டை மீண்டும் உறுதிப்படுத்தியது** . குளிர் போருக்குப் பிறகு பாரம்பரிய அணிசேரா இயக்கம் ஓரளவு பொருத்தத்தை இழந்திருந்தாலும், ஐக்கிய

முன்னணி அரசாங்கம் பெரும் சக்திகளின் ஆதிக்கத்திலிருந்து விடுபட்ட ஒரு சுயாதீன வெளியுறவுக் கொள்கையின் யோசனையை தொடர்ந்து ஆதரித்தது.

முடிவில், ஐக்கிய முன்னணி அரசாங்கத்தின் வெளியுறவுக் கொள்கை இந்தியாவின் இராஜதந்திர வரலாற்றில் **தொடர்ச்சி, மிதமான தன்மை மற்றும் பிராந்திய நல்லெண்ணத்தின் ஒரு கட்டத்தைக் குறிக்கிறது** . அரசியல் ஸ்திரமின்மை மற்றும் குறுகிய பதவிக்காலம் இருந்தபோதிலும், ஐக்கிய முன்னணி அரசாங்கம் குறிப்பிடத்தக்க பங்களிப்புகளைச் செய்தது, குறிப்பாக குஜ்ரால் கோட்பாடு, மேம்பட்ட அண்டை உறவுகள் மற்றும் மோதலுக்கு மேல் உரையாடலுக்கு முக்கியத்துவம் அளித்தல் மூலம். அதன் வெளியுறவுக் கொள்கை அணுகுமுறை அமைதியை விரும்பும், பொறுப்பான மற்றும் முதிர்ந்த பிராந்திய சக்தியாக இந்தியாவின் பிம்பத்தை வலுப்படுத்தியது மற்றும் தெற்காசியாவில் எதிர்கால இராஜதந்திர முயற்சிகளுக்கு அடித்தளத்தை அமைத்தது.

ஏ.பி. ராஜ்பாய்

பாரதிய ஜனதா கட்சியின் வரலாற்றில், கட்சிக்கும் சங்க பரிவாரத்திற்கும் நீண்ட காலமாகப் பிடித்தமான லால் கிருஷ்ண அத்வானியை விட இரண்டாவது இடத்தில் இருந்ததன் விளைவாக அடல் பிஹாரி வாஜ்பாய் தனிமையாகவும், ஒதுக்கப்பட்டதாகவும் உணர்ந்த ஒரு காலம் இருந்தது. வாஜ்பாயிக்கு அத்வானி பல விஷயங்களாக இருந்தார் - நண்பர், நம்பிக்கைக்குரியவர், நீண்டகால கூட்டாளி மற்றும் சக சுயம்சேவகர், ஆனால் கட்சியின் இரண்டாம் நிலை மற்றும் அதன் பணியாளர்களிடமிருந்து தீவிரமான, அழியாத விசுவாசத்தைக் கட்டளையிட்ட ஒரு போட்டியாளராகவும் அவர் இருந்தார். வாஜ்பாயைச் சுற்றி ஒரு கூட்டம் இல்லாததற்கு நேர்மாறாக, அத்வானி மீதான தொண்டர்களின் பக்தி இருந்தது.

இது அயோத்தி இயக்கத்தின் காலத்தில் நடந்தது, வருகை தந்த பத்திரிகையாளர்களுக்கு வாஜ்பாயின் தனிமை தெளிவாகத் தெரிந்தது. வாஜ்பாயின் தனிமை, புத்திசாலித்தனம் கலந்த கரகரப்பான குரலில் - பல ஆண்டுகளாக நண்பர்களையும் எதிரிகளையும் குழப்பி, குழப்பமடையச் செய்யும் ஒரு ஏமாற்று வேலையாக மாற்றப்பட்ட வாஜ்பாயின் முத்திரை - அவர் தனது பார்வையாளர்களிடம் ஏன் "மார்க்-கி-னா-லிஸ்" ஆன ஒரு மனிதருக்காக நேரத்தை வீணடிக்கிறீர்கள் என்று கேட்பார், ஒவ்வொரு எழுத்தும் அத்வானிக்கு எல்லா நேரமும் இருந்தது, ஆனால் அவருக்கு எதுவும் இல்லை என்ற ஒரு கட்சியில் அவரது பொருத்தமற்ற தன்மையை அடிக்கோடிட்டுக் காட்டுகிறது. அந்தச் சூழ்நிலையில் வாழ்நாள் முழுவதும் வேதனையாக இருந்திருக்க வேண்டியதை அந்த புன்னகை மறைத்தது. அவருக்கு ஏற்கனவே 66 வயது, அத்வானி தரவரிசையில் முதலிடத்தில் இருந்ததால், அவர் முன்னேற ஒரு அதிசயம் தேவைப்பட்டிருக்கும். அந்த அதிசயம் நடந்தது. ஆனால் அவருக்கோ அல்லது பாஜகவை அப்போது கண்காணித்தவர்களுக்கோ அவரது வாழ்க்கையின் பல உச்சநிலைகள், அதன்

திகைப்பூட்டும் உச்சம் இன்னும் வரவிருப்பதை அறிந்திருக்க முடியாது. அத்வானி தனது நினைவுக் குறிப்புகளான " *எனது நாடு, எனது வாழ்க்கை" யில்* , பாஜகவின் அதிகாரத்தின் ஓரத்திலிருந்து அதன் மையம் வரையிலான விண்கல் வளர்ச்சிக்கு அயோத்தி இயக்கமே காரணம் என்று கூறுகிறார், மேலும் அந்தக் காலகட்டத்தைப் பற்றி இவ்வாறு கூறுகிறார்: " அடல்ஜி ஒப்பீட்டளவில் செயலற்றவராக இருக்கத் தேர்ந்தெடுத்த காலம் அது."

அத்வானியின் இந்துத்துவா மீதான அர்ப்பணிப்பு வெறித்தனத்தின் எல்லையாக இருந்தது, சங்கத்தினரால் நேசிக்கப்பட்ட அயோத்தியின் மிகச்சிறந்த போர்வீரர். பாபர் மசூதி இருந்த இடத்தின் உரிமைக்காக ஒரு நூற்றாண்டுக்கும் மேலாக நீடித்த பல முந்தைய போர்கள் நடந்தன. ஆனால் அத்வானியின் ராமர் மந்திர் பிரச்சாரம் பல்லாயிரக்கணக்கான மக்களிடையே தூண்டிவிடப்பட்ட, அவர்களை முதலில் இந்துக்களாக மாற்றத் தூண்டிய, மூல, வெறித்தனமான ஆர்வம் தேர்தல் அரசியலில் காணப்படவில்லை. அத்வானியின் சாதுர்யமான மற்றும் உந்தப்பட்ட நிர்வாகத்தின் கீழ், நிலப்பிரச்சனை புதிய சித்தாந்த மேலோட்டங்களைப் பெற்றது, மேலும் மிக விரைவாக, அரசியல் வர்க்கம் திட்டமிடப்பட்டதன் நிலப்பரப்பு மற்றும் வாழ்க்கையை மாற்றும் தன்மையைப் புரிந்துகொள்ளும் முன்பே, அயோத்தி இந்திய தேசியத்திற்கு ஒத்ததாக மாறியது.

மரியதாபுருஷோத்தம் ராமர் ராமாயணத்தின் புராண நாயகனிலிருந்து இந்து அடையாளம், சுயமரியாதை மற்றும் பெருமையின் சின்னமாக மாறினார். ராமாயணத்தின் ராமன் தனது எளிய வில் மற்றும் அம்பால் ராவணனைக் கொன்றால், அத்வானியின் ராமன் அதிகாரம் நிறைந்த திரிசூலத்தை முஸ்லிம்களின் 'சமாதானப்படுத்தல்' அல்லது இந்துக்களின் இழப்பில் முஸ்லிம்களின் இன்பம் என்று கூறப்படும் மையத்தில் குறிவைப்பார். இதைத் தாங்க எந்த ஆதாரமும் இல்லை, ஆனால் இந்துக்கள் பெரும்பான்மையாக இருக்கும் இந்தியாவில் சிறுபான்மையினராக இருந்தாலும், முஸ்லிம்கள் அரசின் தாராள மனப்பான்மை மற்றும் கவனத்தில் ஒரு பங்கைப் பெற்றதாக அத்வானி கூறினார். அவர் இந்த போலி மதச்சார்பின்மை அல்லது முஸ்லிம்களை ஒரு நெகிழ்வான வாக்கு வங்கியாக மாற்ற மதச்சார்பின்மை பற்றிய வேண்டுமென்றே தவறான புரிதல் என்று அழைத்தார். அவர் தனது நினைவுக் குறிப்புகளில் குறிப்பிடுவது போல், "இந்துக்களின் துண்டு துண்டான வாக்குகளும் முஸ்லிம்களின் ஒருங்கிணைந்த வாக்குகளும் இந்திய அரசியலில் ஒரு தீங்கு விளைவிக்கும் இயக்கத்தை உருவாக்கியுள்ளன. துரதிர்ஷ்டவசமாக பல கட்சிகள் இந்த வாக்கு வங்கி அரசியலின் கவர்ச்சிக்கு அடிபணிந்து மதச்சார்பின்மை என்ற பெயரில் அதை நியாயப்படுத்தின." மதச்சார்பின்மை குறித்து தேசிய அளவிலான விவாதத்திற்கு அழைப்பு விடுத்த அத்வானி, பாபர் மசூதி இருந்த இடத்தில் ஒரு பிரமாண்டமான ராமர் கோயில் கட்டப்படும் வரை ஓயப் போவதில்லை என்று தனது ராமர் ரதத்தின் உச்சியில் இருந்து அறிவித்தார்.

மசூதியை இடிக்காமல் எப்படி ஒரு கோவிலைக் கட்ட முடியும்? சாதனையாக, மசூதியை செங்கல்லாக நகர்த்த முடியும் என்று பாஜக கூறியது. ஆனால் அத்வானியின் ரதத்திற்குப் பிறகு

மூச்சிரைத்து ஓடிய கூட்டத்தினர் அது என்னவென்று புரிந்துகொண்டு, அவருடன் சேர்ந்து கர்ஜனை செய்தனர். *" ராம் லல்லா ஹம் ஆயேன் ஹை " (நாங்கள் உங்களிடம் வந்துள்ளோம், பகவான் ராமா), " மந்திர் வஹி பனாயேங்கே "* என்ற கூட்டத்தின் பரஸ்பர கூச்சல்களுக்கு ஏற்ப தலைவர் இடி முழக்கமிடுவார் .

அத்வானியின் உரைகள் தீக்குளிக்கும் வகையில் இருந்தன, மேலும் அவர் தன்னுடன் எடுத்துச் சென்ற அல்லது அவரது ரதம் இதயப் பகுதி வழியாக இரத்தக்கறை படிந்த பாதையை வெட்டியபோது பரிசுகளாகப் பெற்ற சின்னங்கள், அவற்றின் பிம்பங்களில் அதிர்ச்சியூட்டும் வகையில் வன்முறையாக இருந்தன: ஒளியின் வேகத்தில் பயணித்து ஒரு இராணுவத்தைக் கொல்லக்கூடிய கட்டுக்கதை சுதர்சன சக்கரம், மற்றும் உறுதியையும் தியாகத்தையும் குறிக்கும் இரத்தக் குழாய்கள். ரத யாத்திரை கற்றறிந்த உயரடுக்கினரை உலுக்கியது, செய்தித்தாள்கள் அதைக் கண்டித்து தலையங்கங்களை எழுதின, ஆனால் அவை எவ்வளவு அதிகமாக எதிர்ப்புத் தெரிவித்தனவோ, அவ்வளவுக்கு பாஜகவின் மையக்கரு வலுவடைந்தது.

வாஜ்பாய் முன்னிலைக்கு

அத்வானியின் சித்தாந்த தெளிவும், ஒரு அமைப்பை உருவாக்குபவராக அவர் அனுபவித்த நற்பெயரும், அவரை அருண் ஜெட்லி மற்றும் உமா பாரதி போன்ற இளைய தலைமுறை கட்சித் தலைவர்களுக்கு மிகவும் பிடித்தமானதாக மாற்றியது. பாரதியின் சித்தாந்தவாதி மீதான விசுவாசம் அந்த அளவுக்கு இருந்ததால், வாஜ்பாயை தனது தலைவராகக் கருத மறுத்துவிட்டார். பாரதியின் வீட்டிற்கு ஒருமுறை சென்றபோது, அவரது வாழ்க்கை அறை சுவரில் அத்வானியின் படங்களைக் கண்டேன், ஆனால் வாஜ்பாயின் படங்கள் எதுவும் இல்லை. முதல் வாஜ்பாய் அமைச்சரவையில் அமைச்சரானபோதும், பாரதியின் முன்னுரிமைகள் மாறவில்லை, மேலும் அவர் வீட்டில் தனது மேசைக்கு மேலே அத்வானியின் படத்தைத் தொங்கவிடத் தேர்ந்தெடுத்தார். இதற்கான காரணத்தைக் கேட்டபோது, "அவர் என் தலைவர்" என்று அவர் ஒரு எதிர்ப்புடன் பதிலளித்தார்.

ராமர் கோயில் இயக்கம் மூலம் அத்வானி மற்றும் அவர் நட்சத்திர அந்தஸ்து பெற்றதன் சுருக்கமான கருத்து இதுதான்: அத்வானியின் உச்சம் வாஜ்பாயின் காலத்துடன் ஒத்துப்போனது, அதற்கு நேர்மாறாகவும். முரண்பாடாக, அத்வானியின் எழுச்சிதான் வாஜ்பாயை வெற்றிப் பாதையில் கொண்டு சென்றது. அத்வானியின் உற்சாகமான உரைகள் வெளிப்படையாக ஆயுதம் ஏந்துவதற்கான அழைப்பாக இருந்தன; சில நுணுக்கங்கள் இருந்தன, மேலும் அவர் விரும்பியவற்றின் தெளிவான மற்றும் தைரியமான எழுத்துப்பிழை - முஸ்லிம்களுடன் ஒப்பிடும்போது இந்துக்கள் தங்கள் உரிமைகளை எழுப்ப வேண்டும் - அவருக்கு மயக்கமடைந்த ஆதரவாளர்களை வென்றது, கட்சியின் இரண்டாம் நிலை விசுவாசத்தையும் விசுவாசத்தையும் குறிப்பிடவில்லை. ஆனால் அத்வானி உணர வேண்டியிருந்தது, இந்த ஆதரவு பாஜகவின்

கடுமையான மையத்தை பலப்படுத்திய அதே வேளையில், காட்டுமிராண்டித்தனமான, முஸ்லிம் எதிர்ப்பு பிம்பமும் கட்சியின் விரிவாக்கத்திற்கு ஒரு தடையாக செயல்பட்டது. இந்தப் பொறிதான் வாஜ்பாயை முன்னிலைக்குக் கொண்டு வந்தது.

பொதுமக்களின் பார்வையில், யதார்த்தத்துடன் பொருந்தாத வகையில், அத்வானியும் வாஜ்பாயியும் சுண்ணாம்பு மற்றும் சீஸ் போன்றவர்கள். வாஜ்பாயின் மென்மையான, உறுதியற்ற தாராளவாதத்திற்கு அத்வானி இந்துத்துவாவின் பருந்து. இந்த மாறுபட்ட நிலைப்பாட்டால் அத்வானி கலக்கமடைந்தார், ஆனால் கருப்பு மற்றும் வெள்ளை இருமைப் போக்கை நல்ல முறையில் பயன்படுத்த முடியும் என்பதை விரைவில் உணர்ந்தார். அவர் தனது புத்தகத்தில் குறிப்பிடுவது போல், "அயோத்தி இயக்கத்திற்கு ஆதரவைத் திரட்டுவதற்காக, 1990 இல் நான் ராம யாத்திரையைத் தொடங்கிய பிறகு, நீண்ட காலமாக, அடல்ஜி மற்றும் என் மீதான ஊடகங்களின் முன்மாதிரியில் ஒரு விசித்திரமான சமச்சீரற்ற தன்மை எழுந்தது. அதாலி ஒரு தாராளவாதியாகக் காணப்பட்டாலும், நான் ஒரு 'இந்து கடும்போக்காளர்' என்று முத்திரை குத்தப்பட்டேன். ஆரம்பத்தில் அது எனக்கு வேதனையை அளித்தது, ஏனெனில் யதார்த்தம் நான் பெற்ற பிம்பத்திற்கு முற்றிலும் முரணானது என்பதை நான் அறிந்திருந்தேன்... அப்போதுதான், எனது சித்தரிப்புக்கு எனது உணர்திறன் பற்றி நன்கு அறிந்த கட்சியில் உள்ள சில சகாக்கள், பிம்பப் பிரச்சினையை எதிர்த்துப் போராட வேண்டாம் என்று எனக்கு அறிவுறுத்தினர். அவர்கள், 'அத்வான்ஜி, உண்மையில், ஒரு தலைவரை தாராளவாதியாகவும், மற்றொரு தலைவரை கடும்போக்காளராகவும் முன்னிறுத்துவது பாஜகவுக்கு உதவுகிறது' என்றார்கள்.

பிரதமராக இருந்த ஆண்டுகளில் வாஜ்பாய் ஒருபோதும் தனது முதன்மை அடையாளமாக மாறிய தாராளவாதி அல்ல; உண்மையில் அவரது மரணத்திலும் கூட, அவரைப் பற்றிய இந்த ஆதாரமற்ற அனுமானம் மிகவும் பாராட்டப்பட்டது. மனநிலைக்கு ஏற்ப மாறுவதற்கும், அவர் கூறிய கருத்துக்களைத் திருத்துவதற்கும், மாற்றுவதற்கும் வாஜ்பாயிக்கு ஒரு பச்சோந்தி போன்ற திறன் இருந்தது, அது இன்னும் மோசமாக வெளிப்பட்டது. பொதுமக்களின் பார்வையில், தவறுகள் நெகிழ்வுத்தன்மை மற்றும் சகிப்புத்தன்மையின் குணங்களாக மாறின, இது அத்வானியின் சித்தாந்த बाधिकालीயால் தள்ளப்பட்ட கடுமையான அச்சுகளிலிருந்து பாஜகவை வெளியே கொண்டு வர உதவியது.

அத்வானியின் திட்டவட்டமான கருத்துக்கள் கற்பனைக்கு எதையும் விட்டு வைக்கவில்லை, அவரது இந்துத்துவா தெளிவின்மையால் நீர்த்துப்போகவில்லை, இதுவே அவரை பாஜக மையத்திற்கு மிகவும் பிடித்திருந்தது. மறுபுறம், வாஜ்பாயின் வார்த்தைகள் மற்றும் கவிதைகள், பொது நலனுக்காக அற்ப அரசியலுக்கு அப்பால் உயர்ந்து நிற்பதற்கான நீடித்த தோற்றம், சித்தாந்தம் குறித்த தெளிவின்மை ஆகியவற்றால் மேலோங்கியது, இவை அனைத்தும் ஒரு தாராளவாத கட்சியில் ஒரு தாராளவாதியின் படத்தை உருவாக்கியது.

பலதரப்பட்ட விளக்கங்களுக்கு தன்னை அர்ப்பணித்துக் கொண்ட வாஜ்பாய், கட்சிக்கு வெளியே நண்பர்களைப் பெற்றதற்கான காரணத்தைப் புரிந்துகொள்வது எளிது. அத்வானி விசுவாசிகள் கட்சிக்குள் இருந்தவர்கள், அதே சமயம் கட்சிக்கு வெளியே இருந்தவர்களே வாஜ்பாய்க்கு மிகவும் மதிப்பும் மரியாதையும் அளிக்கப்பட்டது, அவருடைய கடைசி நாள் வரை. பிரதமர் வாஜ்பாய் பாஜகவை விட மிக உயரமானவர்.

நல்லொழுக்கம் என்பது வாழ்க்கையை விட மரணத்தில்தான் ஒருவருக்கு எளிதில் இணைகிறது என்பது ஒரு உண்மை. ஆனால் வாஜ்பாயின் விஷயத்தில், ஆகஸ்ட் 16, 2018 அன்று அவர் காலமானபோது ஏற்பட்ட துக்கம் உண்மையானது. அவர் நடத்திய அரசாங்கங்களில் அல்லது இரண்டு அரசாங்கங்களிலும் அவருடன் பணியாற்றிய முன்னாள் கூட்டாளிகள், இன்றைய பிளவுபட்ட அரசியல் இடத்திலிருந்து கிட்டத்தட்ட மறைந்துவிட்ட இதயப்பூர்வமான நேர்மையுடன் அவரது மரணத்திற்கு இரங்கல் தெரிவித்தனர். இறுதிச் சடங்கு தீப்பிழம்புகள் அவரது மரண உடலை எரித்தபோது, "ஒருமித்த கருத்துடைய மனிதர்" மீது பொழிந்த மந்தமான பாராட்டு, இழந்த சகாப்தத்திற்கான ஏக்கத்தையும், பிரதமர் நரேந்திர மோடியின் கீழ் அரசியலின் கையொப்பப் பண்புகளாக மாறிவிட்ட அநாகரீகம் மற்றும் வன்முறைக்கான வருத்தத்தையும் சமமாக வெளிப்படுத்தியது.

ஏற்றுக்கொள்ளும் தன்மை பற்றிய பிரச்சினை

மோடியுடன் ஒப்பிடப்படுவதற்கு வாஜ்பாயி நிச்சயமாக தகுதியற்றவர் என்றாலும், அவரது பல முயற்சிகளை சகிப்பின்மை மற்றும் மதவெறியுடன் வேண்டுமென்றே புறக்கணித்துள்ளார். ஆனால், அத்வானியே வருத்தத்துடன் கவனித்தபடி, வாஜ்பாயை அத்வானிக்கு ஒரு தாராளவாதத் தோல்வியாக சித்தரிப்பது அந்தக் காலத்தின் கோரிக்கையாக இருந்தது. இதனால்தான் வாஜ்பாயை 'உயர் மட்டக் கூட்டம்' தொடங்கியது. 1995 ஆம் ஆண்டு, பாஜக ஒரு மகா அதிவேஷனை (உயர் மட்டக் கூட்டம்) நடத்தியது, அதில் பாஜக தலைவராக அத்வானி, 1996 நாடாளுமன்றத் தேர்தலுக்கான கட்சியின் பிரதமர் வேட்பாளராக வாஜ்பாயின் பெயரை அறிவித்தார். கட்சியும் சங்கமும் வாஜ்பாயை கட்சியின் வளர்ச்சியின் சிற்பியாக அங்கீகரித்தபோது, இந்துத்துவாவிற்கு சட்டபூர்வமான தன்மையையும் பெருமையையும் கொண்டு வந்தவர், கட்சியும் அவரை முன்னணியில் நிறுத்தியது ஏன்?

வாஜ்பாயின் பெயரை அறிவித்ததன் மூலம் அவர் ஒரு "பெரிய தியாகம்" செய்ததாக சிலர் (சங்கத்தினர் உட்பட) உணர்ந்ததாக அத்வானி மேலும் எழுதுகிறார். " இருப்பினும், நான் உறுதியாக இருந்தேன். 'நான் செய்தது தியாகச் செயல் அல்ல. கட்சி மற்றும் தேசத்தின் நலனுக்காக எது சரி, எது சரியானது என்பதற்கான பகுத்தறிவு மதிப்பீட்டின் விளைவாகும்.'"

பாஜகவின் பிரதமர் வேட்பாளராக வாஜ்பாயின் பரிந்துரை, வெறிபிடித்த பரிவார் கூட்டாளிகளால் பாபர் மசூதி கொடூரமாக இடிக்கப்பட்ட மூன்று ஆண்டுகளுக்குப் பிறகு வந்தது.

அத்வானியின் முன்னிலையில், வாஜ்பாயின் துணை இல்லாததால், அத்வானியின் மீது முழு குற்றவாளியாக ஆனார். அவமானமும் அவமானமும் பாஜகவை சாத்தியமான கூட்டாளிகளுக்கு தீண்டத்தகாததாக ஆக்கியது. சிறிது காலம் கட்சி அதன் 'அற்புதமான தனிமையில்' மூழ்கியிருந்தது, ஆனால் வாஜ்பாயின் பதவி உயர்வு மற்றும் 1996 மக்களவைத் தேர்தலை எதிர்பார்த்து பிரதான நீரோட்டத்திற்குத் திரும்பியது.

எதிர்கால கூட்டணி கட்சிகளை நோக்கி பாஜக எடுத்த முதல் தற்காலிக நடவடிக்கைகள் சிறிய ஆனால் குறிப்பிடத்தக்க முன்னேற்றங்களுக்கு வழிவகுத்தன - சமதா கட்சி மற்றும் ஹரியானா விகாஸ் கட்சியுடன் தொகுதிப் பங்கீட்டு ஒப்பந்தங்கள், அதைத் தொடர்ந்து அகாலி தளத்துடன் தேர்தலுக்குப் பிந்தைய கூட்டணி. 1996 தேர்தல் ஒரு மைல்கல்லாக அமைந்தது, ஏனெனில் பாஜக மிகப்பெரிய தனிக் கட்சியாக மாறியது, ஜனதா கட்சியின் குறுகிய கால ஆட்சியைத் தவிர, சுதந்திரத்திற்குப் பிறகு தொடர்ச்சியாக காங்கிரஸைக் கைப்பற்றியது. 1996 ஆம் ஆண்டு அதன் செயல்திறனை அடிப்படையாகக் கொண்டு, மத்தியில் அரசாங்கத்தை அமைக்க ஜனாதிபதியின் அழைப்பை பாஜக வென்றது.

ஆனால் மரியாதை இன்னும் கட்சிக்குக் கிடைக்கவில்லை. உண்மையில், அடல் பிஹாரி வாஜ்பாயின் முதல் அரசாங்கத்தின் உச்சக்கட்டம் 13 நாட்களுக்குப் பிறகு அதன் அவமானகரமான வெளியேற்றம் ஆகும். பாஜகவின் தூதர்கள் கொண்டு வந்த அழுத்தத்தின் கீழ் எதிர்க்கட்சிகள் ஒரே அணியாக நின்றன. இந்த அனுபவத்திலிருந்து பாஜக கற்றுக்கொண்ட பாடம் இதுதான்: வாஜ்பாயி கட்சியை வழிநடத்துவதை விட முக்கியமானது உலகிற்கு வழங்கப்படும் வாஜ்பாயின் பதிப்புதான்.

மே 27 , 1996 அன்று நாடாளுமன்றத்தில் வாஜ்பாய் நம்பிக்கை தீர்மானத்தை முன்மொழிந்ததைத் தொடர்ந்து ஒரு சூடான விவாதம் நடைபெற்றது. எதிர்க்கட்சி உறுப்பினர்கள் பாஜகவின் பிளவுபடுத்தும் சித்தாந்தத்தை கேள்வி எழுப்பினர், மேலும் இந்திய கம்யூனிஸ்ட் கட்சியின் இந்தர்ஜித் குப்தா, பிறந்து 13 நாட்களே ஆன பிரதமரை நோக்கித் தாக்கினார். எந்த வார்த்தையும் பேசாமல், வாஜ்பாய் இரட்டை முகம் கொண்டவர் என்று குற்றம் சாட்டினார்.

"ஐயா, என் நண்பர் ஸ்ரீ வாஜ்பாய், அவர் என்னுடைய மிகவும் பழைய நண்பர். நாங்கள் ஒருவருக்கொருவர் மிகவும் நல்ல உறவில் இருக்கிறோம் என்று நினைக்கிறேன். இந்த விவாதத்தில், இந்த விவாதத்தின் போது, அவரது ஒரு முகத்தை நாம் பார்த்திருக்கிறோம். அனைத்து ஊடகங்கள், பத்திரிகைகள் மற்றும் அனைவரும் நிச்சயமாக அவரது நிதானம், அவரது அமைதி, அனைவரிடமும் அவர் கொண்டுள்ள ஈர்ப்பு, அவரது நியாயத்தன்மை போன்றவற்றால் மிகவும் ஈர்க்கப்பட்டுள்ளனர். ஆனால் ஸ்ரீ வாஜ்பாய் சில சமயங்களில் வேறு ஒரு முகத்தைக் கொண்டிருக்கிறார் என்று சொல்வதற்கு நான் வருத்தப்படுகிறேன். இதுதான் பிரச்சனை." [2]

1983 ஆம் ஆண்டு அசாமின் நெல்லியில் 2,000 க்கும் மேற்பட்ட முஸ்லிம் ஆண்கள் மற்றும் பெண்கள் படுகொலை செய்யப்பட்டதற்கு முன்னர் வாஜ்பாய் ஆற்றிய உரையை குப்தா நினைவுபடுத்தினார். அந்த உரையிலிருந்து ஒரு பகுதியை அவர் மேற்கோள் காட்டினார்: "வெளிநாட்டினர் இங்கு வந்துள்ளனர்; ஆனால் அரசாங்கம் எதுவும் செய்யவில்லை. அவர்கள் பஞ்சாபிற்குள் வந்திருந்தால், மக்கள் அவர்களை துண்டு துண்டாக வெட்டி எறிந்திருப்பார்கள்." குப்தா இந்த உரையை எரிச்சலூட்டும் மற்றும் பொறுப்பற்றது என்று கூறி, "இது நேற்று [வாஜ்பாய் தீர்மானத்தை முன்மொழிந்தபோது] அவர் இங்கு ஆற்றிய உரையிலிருந்து மிகவும் வித்தியாசமானது" என்று கூறினார்.

'ஒரு தியாகி-அரசியல்வாதியின் பிம்பம்'

வாஜ்பாய் தனது இறுதி உரையை நிகழ்த்த எழுந்தபோது, அது அவரது பக்கத்தையும், அவரது கண்ணோட்டத்தையும், தொலைநோக்குப் பார்வையையும் மிகவும் திறமையாகச் சொன்ன தருணமாக இருந்தது, அந்த தருணம் பாஜகவின் வரலாற்றை என்றென்றும் மாற்றியமைத்த ஒன்றாகப் பதிவு செய்யப்பட்டது. நாடாளுமன்ற உறுப்பினர்கள் மட்டுமல்ல, தொலைக்காட்சியில் அவரைப் பார்த்த பலரும் அவரது கவனத்தை ஈர்த்து அவரைக் கேட்டனர். ஊடகங்கள் வாஜ்பாயில் தங்கள் புதிய ஹீரோவைக் கண்டறிந்ததால், குப்தாவின் குற்றச்சாட்டுகள் மறக்கப்பட்டன.

இந்தியா டுடே தனது செய்தியை வெளியிட்டது. பாஜகவின் தாராளவாத முகமூடி யாரையும் நம்ப வைக்காததால் அவர்கள் வெளியேற வேண்டியிருந்தது என்று அந்த பத்திரிகை கூறியது. இருப்பினும், வீழ்ந்த பிரதமருக்கு அது நன்றியுடன் நிறைந்திருந்தது. தொலைக்காட்சி கேமராக்கள் "கொந்தளிப்பான, பெரும்பாலும் கடுமையான காட◌ிகளை நாடாளுமன்றத்தில் இயற்றிய" மில்லியன் கணக்கான வீடுகளில் ஒளிபரப்பிய நேரத்தில் வாஜ்பாயின் "ஸ்டெர்லிங் செயல்திறன்" ஒரு "தியாகி-அரசவாதி"யைக் காட்டியதாக அந்த பத்திரிகை கூறியது. விவாதத்தின் வீடியோ மற்றும் ஆடியோ கேசட்டுகளை நாடு முழுவதும் விநியோகிக்க பாஜக திட◌ிடமிட்டுள்ளதாக தகவல் இருப்பதாக *இந்தியா டுடே தெரிவித்துள்ளது.*

வாஜ்பாயின் பிராண்டை சந்தைப்படுத்துவது தீவிரமாகத் தொடங்கியது. கூட்டணி கட்சிகளை அடையாளம் காணுதல், கவர்ந்திழுத்தல் மற்றும் வெற்றி பெறுதல் போன்ற கடினமான செயல்முறையை பாஜக தொடங்கியது. நோக்கம் - பாஜக கூட்டணி இரண்டு பலகைகளில் தங்கியிருந்தது:

1) வாஜ்பாயை இந்துத்துவ சுமைகளால் சோர்வடைந்த ஒரு நடுத்தர பாதையாளராகக் காட்டுதல். 2) ஒவ்வொரு மாநிலத்திலும் குறைந்தது ஒரு கூட்டாளியைப் பின்தொடர்வது.

1998 வாக்கில், இந்துத்துவா கட்சியை எதிர்த்து நிற்க பாஜக எதிர்ப்பு கூட்டணியின் உறுதி சிதைந்து போனது. தேவகவுடா மற்றும் இந்தர் குமார் குஜ்ரால் தலைமையிலான இரண்டு

மத்திய அரசுகள் சரிந்தன, மறுசீரமைப்புக்கான நேரம் வந்தது. வாஜ்பாயை அதன் அழைப்பு அட்டையாகக் கொண்டு, பாஜக பாஜக எதிர்ப்பு கூட்டணியை உடைத்து, அதன் முன்னாள் எதிரிகளான ஜெயலலிதா தலைமையிலான அனைத்திந்திய அண்ணா திராவிட முன்னேற்றக் கழகம், ராமகிருஷ்ண ஹெக்டே தலைமையிலான லோக் சக்தி, நவீன் பட்நாயக் தலைமையிலான பிஜு ஜனதா தளம் மற்றும் மம்தா பானர்ஜி தலைமையிலான அகில இந்திய திரிணாமுல் காங்கிரஸ் போன்ற பலவற்றை சிக்க வைத்தது. 1998 மக்களவைத் தேர்தலில் பாஜக கூட்டணி வெற்றியின் விளிம்பில் இருந்தபோது, இன்னும் பல மதச்சார்பற்ற சாம்பியன்கள் வீழ்ந்தனர், அவை அனைத்தும் வாஜ்பாயின் தாராளவாத நற்சான்றிதழ்களை மேற்கோள் காட்டின. அவற்றில், சந்திரபாபு நாயுடு தலைமையிலான தெலுங்கு தேசம் கட்சி மற்றும் பரூக் அப்துல்லா தலைமையிலான தேசிய கூட்டணி தவிர பல சிறிய கட்சிகள்.

இந்தியா வலிமையானது, ஆனால் உள்ளுக்குள் வளர்ந்து வரும் பொறுமையின்மை

1998 ஆம் ஆண்டு பாஜகவின் சோதனை, அதன் சொந்த உறுப்பினர்களின் அதீத லட்சியங்கள், அதன் கூட்டாளிகளின் கோப அரசியல், இறுதியாக அத்வானி தான் அதன் முதல் தேர்வு என்பதை ஒருபோதும் மறக்காத சங்க பரிவாரங்களின் தொடர்ச்சியான தலையீடு ஆகியவற்றின் பலிபீடத்தில் சரிந்தது. வாஜ்பாயின் முதல் பதவிக்காலத்தின் ஆரம்ப மாதங்கள் சந்தேகத்திற்கு இடமின்றி ஆர்எஸ்எஸ்ஸுக்கு மிகவும் நிறைவை அளித்தன. பாஜக அரசாங்கத்தை வழிநடத்தியதற்கு நன்றி, இந்தியா அணு ஆயுதமாக மாறியது, முந்தைய அரசாங்கங்கள் தடைகளுக்கு பயந்து உலகத்திலிருந்து மறைத்து வைத்திருந்த திறனை வெளிப்படுத்தியது. இது வாஜ்பாயின் தைரியம், இந்தியாவை மன்னிப்பு கேட்கும், பயந்த நாட்டிலிருந்து அணுசக்தி சக்தியாக மாற்றியதைக் குறித்து ஆர்எஸ்எஸ் இரட்டிப்பு பெருமை கொள்ள வைத்தது. அணுசக்தி இந்தியா என்பது சங்கத்தின் இந்து ராஷ்ட்ர யோசனையின் ஒருங்கிணைந்த பகுதியாகும். இந்து ராஷ்ட்ரம் இரண்டு பலகைகளில் தங்கியிருந்தது: இந்து ஒற்றுமை மற்றும் அதன் உயர்ந்த வலிமையில் மகிழ்ச்சியடையும் ஒரு தசைநார் தேசம்.

ஆரம்பகால மகிழ்ச்சியின் மத்தியில், சங்க-வாஜ்பாய் உறவுகள் பெரும்பாலும் பதட்டமாகவே இருந்தன, பிரதமருக்கான பாராட்டுகள் எப்போதும் அவரது எல்லையை மீறத் தயங்கியதால் பொறுமையின்மையுடன் இடைப்பட்டதாகவே இருந்தன. பின்னர் 1998 இல், சங்கம் எச்சரிக்கையை காற்றில் பறக்கவிட்டு வாஜ்பாயிக்கு கடுமையான எச்சரிக்கையை விடுத்தது. டிசம்பர் 27, 1998 அன்று வெளியான ஆர்.எஸ்.எஸ். பத்திரிகையான *பாஞ்சஜன்யாவில்*, அப்போதைய சஹா சர்கார்யவா (இணைப் பொதுச் செயலாளர்) கே.எஸ். சுதர்ஷன், வாஜ்பாயி அரசாங்கம் அதன் அறிவிக்கப்பட்ட கொள்கைகளில் இருந்து பின்வாங்கியதற்காகக் கண்டித்து ஒரு அறிக்கையை வெளியிட்டார்: "அரசாங்கம் தேசிய நலனுக்கு எதிராகச் செயல்பட்டால், நாங்கள் குரல் கொடுக்க வேண்டிய கட்டாயத்தில் இருப்போம்", என்று

அவர் அச்சுறுத்தும் வகையில் அடிக்கோடிட்டுக் காட்டினார், "யார் தலைமை தாங்கினாலும் ஒவ்வொரு அரசாங்கமும் நம்முடையது." சுதர்சன் தனது கோபம் என்ன என்பதைக் குறிப்பிடவில்லை என்றாலும், வாஜ்பாயி அரசாங்கம் பின்பற்றி வந்த பொருளாதார தாராளமயமாக்கல் கொள்கையை அவரும் சங்கமும் ஏற்கவில்லை என்று தெரிகிறது.

இந்தக் குழப்பங்கள் அனைத்திற்கும் மத்தியிலும், ஒரு அரசாங்கம் தோற்றாலும், கார்கிலில் ஒரு போர் நடத்தி வென்றாலும், வாஜ்பாயின் தனிப்பட்ட புகழில் எந்தக் குறையும் இல்லை. மாறாக, அவர் இப்போது ஒரு போர் வீரராக, தவறே செய்ய முடியாதவராக, சந்தேகத்திற்கிடமில்லாதவராக, சர்ச்சைக்கு அப்பாற்பட்டவராக இருந்தார்.

மிகவும் விரும்பத்தகாத கூட்டாளிகள்

1999 ஆம் ஆண்டு, விரிவாக்கப்பட்ட தேசிய ஜனநாயகக் கூட்டணியின் தலைவராக வாஜ்பாய் மீண்டும் ஆட்சிக்கு வந்தபோது, அவரது தனிப்பட்ட புகழ் மதிப்பீடு 70 சதவீதமாக இருந்தது. மிகவும் எதிர்பாராத கூட்டணிக் கட்சிகள் அவரைச் சுற்றி திரண்டன. பகுத்தறிவுவாத திராவிட முன்னேற்றக் கழகம், திராவிடக் கொள்கையை ஆதரித்து, இந்தி-இந்துத்துவா கட்சியுடன் கூட்டு சேரும் என்று யார் நினைத்திருப்பார்கள்? அல்லது வடகிழக்கு மாநிலங்களின் மாட்டிறைச்சி உண்ணும் கட்சிகள் பசுப் பாதுகாப்பில் அர்ப்பணிப்புடன் செயல்படும் ஒரு கட்சியுடன் ரொட்டி சாப்பிட முடியும் என்று யார் நினைத்திருப்பார்கள்?

பிப்ரவரி-ஏப்ரல் 2002 குஜராத்தில் நடந்த முஸ்லிம் எதிர்ப்பு வன்முறை, வாஜ்பாயின் இஸ்லாமிய வெறுப்பு கட்சி மற்றும் சகாக்களிடமிருந்து தத்துவார்த்தப் பற்றற்ற தன்மையை கடுமையாக சோதித்தது. இந்தப் படுகொலை அவரைப் பாதித்ததாகத் தோன்றியது, இது இரண்டு சம்பவங்களில் பிரதிபலித்தது, இரண்டும் ஏப்ரல் 4, 2002 அன்று அவர் குஜராத்திற்கு விஜயம் செய்தபோது நடந்தன. அன்றைய தினத்தின் தொடக்கத்தில், வாஜ்பாயி அகமதாபாத்தில் உள்ள ஷா ஆலம் முகாமின் வழியாக நடந்து சென்றார், வன்முறைக்குப் பிறகு, 9,000 இடம்பெயர்ந்த முஸ்லிம்கள், ஆண்கள், பெண்கள் மற்றும் குழந்தைகள் தங்கள் சொந்த நிலத்தில் அகதிகளாக மாற்றப்பட்டிருந்தனர். ஒருவேளை அவர் கண்ட துன்பத்தின் அளவைக் கண்டு செயல்படத் தூண்டப்பட்ட வாஜ்பாயி, வன்முறையை "தேசிய அவமானம்" என்று அழைத்தார், மேலும் "வன்முறையில் இந்தியா முகத்தை இழந்துவிட்டது" என்று பேசினார். [5]

அதே மாலை விமான நிலையத்தில், அவர் ஒரு பத்திரிகையாளர் சந்திப்பில் உரையாற்றினார், அங்கு நரேந்திர மோடிக்கு ஏதாவது செய்தி இருக்கிறதா என்று கேட்கப்பட்டது. மோடியிடம் திரும்பி, முதலமைச்சரை தனது ராஜ தர்மத்தை (நிர்வாக நீதி) பின்பற்றச் சொல்வதாகக் கூறினார். வாஜ்பாய் தனது ராஜ தர்மத்தைப் பின்பற்றுவதாகக் கூறினார். வாஜ்பாய் இயல்பாகவே ரகசியமாக இருந்தாலும், ஒரு பிரதமராக தனது கடமையைச் செய்வதாக, அவர் முதலமைச்சரை தனது கடமையைச் செய்யச் சொல்கிறார், ஆனால் அவர் அவ்வாறு செய்யவில்லை என்பதுதான் விளக்கம்.

வன்முறைக்கு மூன்று மாதங்களுக்குப் பிறகு, வன்முறையால் பாதிக்கப்பட்ட (முஸ்லிம்) வீடுகளுக்கு ஏற்பட்ட சேதங்கள் மிகவும் குறைத்து மதிப்பிடப்பட்டுள்ளதாகவும், அதை விரைவாக சரிசெய்ய வேண்டியுள்ளதாகவும் வாஜ்பாய் மோடிக்கு கடிதம் எழுதுவார். பாதிக்கப்பட்டவர்கள் தங்கள் வீடுகளுக்குத் திரும்புவதற்கு உதவும் நம்பிக்கையின் சூழலை உருவாக்குமாறு அந்தக் கடிதம் மோடியை வலியுறுத்தியது. "கலவரத்தால் பாதிக்கப்பட்ட அகமதாபாத்தில் உள்ள நரோடா பாட்டியா மற்றும் பஞ்ச்மஹாலில் உள்ள லுனாவாடா போன்ற பகுதிகளில் உள்ளவர்களை வேறு இடத்திற்கு மாற்றுவதைத் தவிர வேறு வழியில்லை... அவர்களின் இடமாற்றத்தின் போது அரசாங்கத்தின் தீவிர ஆதரவு மட்டுமே அவர்களை நேர்மையற்ற சக்திகளிடமிருந்து பாதுகாக்கும்" என்று அவர் மேலும் கூறினார். "இதுபோன்ற சக்திகளின் தேவையற்ற செல்வாக்கு ஏற்கனவே சிக்கலான சூழ்நிலையை மேலும் மோசமாக்கும் என்பதைச் சொல்லத் தேவையில்லை" என்று அவர் மேலும் கூறினார். [6]

இந்த நேர்மையற்ற சக்திகள் யார்? பிரதமர் அவர்களின் பெயர்களைக் குறிப்பிடவில்லை, ஆனால் அந்தக் காலகட்டத்தைப் பற்றி ஏதேனும் அறிவு உள்ள எவருக்கும் அவர்கள் பாஜகவின் நீட்டிக்கப்பட்ட குடும்பத்திற்குள் வாழ்ந்தார்கள் என்பது தெரிந்திருக்கும்.

இருப்பினும், இந்த இரண்டு நிகழ்வுகளும் சமூக சமத்துவத்தையும், பகிர்ந்தளிப்பு நீதியையும் அமல்படுத்துவதில் வாஜ்பாய் நேர்மையானவராக இருக்க முடியும் என்பதைக் குறிப்பிட்டாலும், அது அவரது சொந்தக் கட்சியிலேயே இருந்த பெரிய மனநிலைக்கு எதிராகச் சென்றாலும், முஸ்லிம்கள் மீது பகுத்தறிவற்ற பழி சுமத்தும் ஒரு இடைப்பட்ட அத்தியாயத்தால் அந்த எண்ணம் முற்றிலுமாக உடைந்தது. அந்த நிகழ்வு, ஏப்ரல் 12, 2002 அன்று கோவாவில் நடைபெற்ற பாஜகவின் தேசிய செயற்குழுக் கூட்டத்தில் அவர் ஆற்றிய உரையில், நன்கு அறியப்பட்ட கோப வெடிப்பு ஆகும் - கோத்ரா படுகொலை மற்றும் குஜராத் முழுவதும் முஸ்லிம்கள் மீது இந்து கும்பல்கள் நடத்திய கடுமையான, இடைவிடாத பழிவாங்கும் தாக்குதல்களுக்கு ஒன்றரை மாதங்களுக்குப் பிறகு.

வாஜ்பாயியின் கூற்றுப்படி: “குஜராத்தில் என்ன நடந்தது? சபர்மதி எக்ஸ்பிரஸில் அப்பாவி, உதவியற்ற மற்றும் குற்றமற்ற பயணிகளை உயிருடன் எரிக்கும் சதித்திட்டம் தீட்டப்படாவிட்டால், குஜராத் சோகத்தைத் தவிர்த்திருக்கலாம். ஆனால் இது நடக்கவில்லை. மக்கள் உயிருடன் எரிக்கப்பட்டனர்…” பின்னர் கடும் கோபத்தில், “ஆக் லகாயி கிஸ்னே?”; “ஆக் பைலே கைசே?” (யார் தீ மூட்டினார்கள்; அது எப்படி பரவியது?)

அதோடு நிற்காமல், எல்லா இடங்களிலும் முஸ்லிம்கள் ஒற்றுமையாக வாழ மறுத்துவிட்டதாக வாஜ்பாய் குற்றம் சாட்டினார்: "முஸ்லிம்கள் எங்கு வாழ்ந்தாலும், அவர்கள் மற்றவர்களுடன் இணைந்து வாழ விரும்புவதில்லை, மற்றவர்களுடன் கலந்து பழகுவதை விரும்புவதில்லை; மேலும், தங்கள் கருத்துக்களை அமைதியான முறையில்

பரப்புவதற்குப் பதிலாக, பயங்கரவாதத்தையும் அச்சுறுத்தல்களையும் நாடுவதன் மூலம் தங்கள் நம்பிக்கையைப் பரப்ப விரும்புகிறார்கள். உலகம் இந்த ஆபத்தை உணர்ந்து விழிப்புடன் உள்ளது." [7]

எங்கும் வசிக்கும் முஸ்லிம்கள் மீதான இந்த ஒட்டுமொத்த கண்டனத்திற்கு எழுந்த எதிர்வினையைக் கண்ட பிரதமர் அலுவலகம், வாஜ்பாயின் குறிப்பு அனைத்து முஸ்லிம்களையும் அல்ல, 'சில' முஸ்லிம்களை மட்டுமே குறிக்கிறது என்று உடனடியாக தெளிவுபடுத்தியது.

ஆனால் சேதம் ஏற்பட்டது. புண்படுத்தும் பகுதிகள் மட்டுமல்ல, அதன் உரையும் முற்றிலும் முஸ்லிம்களுக்கு எதிரானது. சித்தார்த் வரதராஜன் சமீபத்தில் தி வயரில் எழுதிய ஒரு கட்டுரையில் சுட்டிக்காட்டியது போல், "நூற்றுக்கணக்கான அப்பாவி மக்கள் கொல்லப்பட்டதற்கு எந்த வருத்தமும் இல்லை, அரசாங்கம் தனது குடிமக்களைப் பாதுகாக்கத் தவறியதற்கு மன்னிப்பும் இல்லை. கோத்ரா தாக்குதலின் குற்றவாளிகளுக்கும் 'குஜராத்தில் நடந்த துயரத்தில்' பாதிக்கப்பட்ட அப்பாவிகளுக்கும் இடையில் வேறுபடுத்திப் பார்க்க அவர் எந்த முயற்சியும் எடுக்கவில்லை…"

உண்மையான வாஜ்பாய் யார்?

உண்மையான வாஜ்பாய் யார்? ஷா ஆலம் முகாமில் முஸ்லிம்களின் துயரத்தால் பாதிக்கப்பட்டவராகத் தோன்றியவரா? மோடியை தனது ராஜ தர்மத்தைப் பின்பற்றச் சொல்லி, அவர் அவ்வாறு செய்யவில்லை என்று மறைமுகமாகக் கூறியவரா? 2002 ஆம் ஆண்டு முஸ்லிம் பாதிக்கப்பட்டவர்களை நேர்மையற்ற சக்திகளிடமிருந்து பாதுகாக்க மோடிக்கு கடிதம் எழுதியவரா? அல்லது நெல்லியில் கொடூரமான உரையைச் செய்தவரா? ஒட்டுமொத்த முஸ்லிம் சமூகத்தின் மீதும் கோபத்தில் துப்பியவரா? பாதிக்கப்பட்டவர்கள் மீது பச்சாதாபம் இல்லாதவரா, அவர்களின் சொந்த துயரத்திற்குக் காரணமானவரா?

தனது அரசியல் வாழ்க்கை முழுவதும், வாஜ்பாய் பல்வேறு வேடங்களில் மாறி மாறி, இப்போது தனது அரசியல்வாதி போன்ற பரந்த மனப்பான்மையுடன் உலகிற்கு சபதம் செய்தார், இப்போது மூல சுயம்சேவகரின் மோசமான உள்ளுணர்வுகளுக்கு இணங்கினார். பாபர் மசூதியின் வீழ்ச்சியால் வாஜ்பாய் பாதிக்கப்பட்டதாகத் தோன்றியது, மேலும் பாஜகவின் உள் வட்டாரங்கள் அவர் தனது ராஜினாமாவை வேதனையுடன் எழுதியதாகக் கூறுகின்றன. ஆனால் பிற்காலத்தில், டிசம்பர் 5, 1992 அன்று லக்னோவில் அவர் ஆற்றிய உரையின் வீடியோ பதிவு வெளிவந்தது, அங்கு அவர் மகிழ்ச்சியாகவும் நிதானமாகவும் காணப்பட்டார், மேலும் ஆலை கூட்டத்தை ஆதரித்தார். உச்ச நீதிமன்றத்தின் அனுமதி பெற்ற கரசேவையை நிறுத்துவதில் எந்த கேள்வியும் இல்லை, எனவே அது தொடர வேண்டும் (அவரது கைகளை எறிந்து வலுக்கட்டாயமாகப் பேசுகிறார்) என்று அவர் வலியுறுத்துவதை வீடியோ காட்டியது. மேலும், மக்கள் பலத்துடன் ஒன்றுகூடுவது இயல்பானது: " பஜனை ஒருவரால் செய்யப்படுவதில்லை. பஜனை

மற்றவர்களுடன் சேர்ந்து செய்யப்படுகிறது ... கீர்த்தனைக்கு இன்னும் அதிகமான மக்கள் தேவை ..."

2002 குஜராத் கலவரத்தின் போது வாஜ்பாய் பிரதமராக இருந்தார். ஆரம்பத்தில் மோடி பதவி நீக்கம் செய்யப்பட வேண்டும் என்ற எண்ணத்தை அவர் ஏற்படுத்தினார். ஆனால் இறுதியில், அவரது புகழும், அவரது கூட்டாளிகளிடமிருந்து அவருக்குக் கிடைத்த ஏராளமான ஆதரவும் இருந்தபோதிலும், அவர் தனது சொந்தக் கட்சிக்குள் தனது அதிகாரத்தை அமல்படுத்த முடியவில்லை. அதற்கு பதிலாக, அவர் கட்சி மற்றும் சங்க அணிகளில் இணைந்து, தான் ஏற்காதது போல் தோன்றிய ஆனால் ஒருவேளை அவ்வாறு செய்யாத அதே மதவெறி தொனியில் பேசினார்.

இதேபோல், சங்கத்துடன் ஒரு சங்கடமான உறவில் இருந்தபோதும், வாஜ்பாய் தனது சங்க தோற்றத்தை வலியுறுத்துவதில் பின்வாங்கவில்லை. செப்டம்பர் 2000 இல் ஐக்கிய நாடுகள் சபையின் பொதுச் சபைக் கூட்டத்தில் கலந்து கொள்ள நியூயார்க்கிற்குச் சென்றபோது, வாஜ்பாய் நிதானமாகவும் பிரதமர் பதவியிலும் இருந்தார். ஆனால் ஐ.நா.வுடன் அவர் முடித்தவுடன், அவர் வேறு தொப்பியை அணிந்துகொண்டு ஐக்கிய மாகாணங்களைச் சேர்ந்த சங்கி தலைவர்களுடன் டேட்டிங் செல்ல ஸ்டேட்டன் தீவுக்குச் சென்றார். வெறித்தனமான விஸ்வ இந்து பரிஷத் அமைத்த மேடையில் இருந்து பேசுகையில், " *மைன் பிரதம் ஸ்வயம்சேவக் ஹூன் ஏ அதிகார் கோய் ச்சீன் நஹின் சக்தா* (நான் முதலில் ஒரு ஸ்வயம்சேவக், அதை யாரும் என்னிடமிருந்து உடனடியாகப் பறிக்க முடியாது) " என்று கூறினார். மூன்றுமாதங்களுக்குப் பிறகு, பாபர் மசூதி இடிக்கப்பட்ட ஆண்டு விழாவில், முஸ்லிம்களுக்கு மிகவும் வேதனையான நாளில், வாஜ்பாய் ராமர் கோயில் "ஒரு தேசிய உணர்வு" என்று பேசினார். நாடாளுமன்றத்தில் கேள்விகள் எழுப்பப்பட்டபோது - ஜெய்பால் ரெட்டி அந்தக் கருத்தை 'முகமூடியை நழுவ விடுதல்' என்று விவரித்தார் - அயோத்தி பிரச்சினைக்கான எந்தவொரு தீர்வும் "அமைதியானதாகவும் இணக்கமானதாகவும்" இருக்க வேண்டும் என்ற எச்சரிக்கையுடன் வாஜ்பாய் அறிக்கையை மாற்றினார்.

பாகிஸ்தான் மற்றும் காஷ்மீர் விஷயத்தில், அவரது இறுதிச் சடங்கிலும் அதைத் தொடர்ந்து நடந்த நினைவு நிகழ்விலும் கூடியிருந்த அவரது எண்ணற்ற ரசிகர்கள், ஒவ்வொரு குறைபாட்டையும், ஒவ்வொரு தவறான அடியையும் அவர் மீறியதாக வலியுறுத்தும் ஒரு அரசியல்வாதியாக அவர் இருந்தார். அவர் பிரதமராக இருந்தபோது காஷ்மீர் அதன் முதல் சுதந்திரமான மற்றும் நியாயமான தேர்தலை நடத்தியது. வாஜ்பாயின் "இன்சானியத், காஷ்மீரியத், ஜமூரியத்" என்ற வார்த்தைகள் அழியாதவை. வாஜ்பாயி லாகூருக்கு பேருந்தில் செல்ல துணிந்தார், அதைத் தொடர்ந்து மினார்-இ-பாகிஸ்தானுக்கு விஜயம் செய்தார், இது இந்தியா, பாகிஸ்தான் மற்றும் உலகில் அவருக்குப் பாராட்டையும் பாராட்டையும் பெற்றுத் தந்த ஒரு உயர்ந்த சைகை. வாஜ்பாயி மனநிலைகளின் மகத்தான படைப்பாளராக இருந்தார்.

பாகிஸ்தானுடன் நட்புறவை விரும்பியபோது, இந்தியர்கள் அவருடன் அவரது ஜாப்பிகளில் (அணைப்புகளில்) இணைந்தனர். அண்டை வீட்டாருடன் சண்டையிடும்போது, இந்தியர்கள் அவருடன் சண்டையிட்டனர். பாகிஸ்தானுடனான வாஜ்பாயின் உறவு அன்பிலிருந்து வெறுப்புக்கு 'வணிகமாக' மாறியது, மேலும் ஒவ்வொரு திருப்பத்திலும் அவரது நாடு அவருடன் நிற்பதைக் கண்டார். பாகிஸ்தானுடனான உறவுகளை இயல்பாக்க முயன்றபோது மன்மோகன் சிங் எவ்வளவு கடுமையாக கோபப்பட்டார் என்பதிலிருந்து மிகவும் வித்தியாசமானது. இன்றைய இந்தியாவில் காஷ்மீர் மற்றும் பாகிஸ்தான் மீது பரவும் வெறுப்பு வாஜ்பாயின் சாதனையை மேலும் குறிப்பிடத்தக்கதாக ஆக்குகிறது.

வாஜ்பாயியைப் பற்றி எதிர்பாராத வட்டாரங்களிலிருந்து அவருக்குப் பாராட்டுகளைப் பெற்றுத் தந்த ஒன்று இருந்தது. 2003 ஆம் ஆண்டின் நடுப்பகுதியில், ஆர்.எஸ்.எஸ்ஸின் *பஞ்சஜன்யா,* வாஜ்பாயின் பதவிக்கால செயல்திறனை மதிப்பிடுவதற்கு பரந்த அளவிலான அறிவுஜீவிகளை அழைத்தது, அவர்களில் எம்.ஜே. அக்பர், வினோத் மேத்தா மற்றும் சயீத் நக்வி ஆகியோர் அடங்குவர். அக்பரும் மேத்தாவும் முறையே *ஆசிய ஏஜ்* மற்றும் *அவுட்லுக்* பத்திரிகைகளின் ஆசிரியர்களாக இருந்தனர், மேலும் அவர்கள் காங்கிரஸ் ஆதரவாளர்களாகக் கருதப்பட்டனர், அதே நேரத்தில் ஒரு வர்ணனையாளராக இருந்த நக்வி நடுநிலை வகிப்பதாகக் கூறினார் .

"சொந்தக் கட்சியிலும் எதிர்க்கட்சியிலும் வாஜ்பாய் ஒப்பிட முடியாதவர். நாட்டைப் புரிந்துகொள்கிறார், அதன் தேவைகளுக்கு உள்ளுணர்வு கொண்டவர். பேராசை, லட்சியம் போன்ற தீமைகளுக்கு அப்பாற்பட்டவர்" என ு அக்பர் கூறினார். வினோத் மேத்தா பாராட்டினார்: " வரலாற்றாசிரியர்கள் அவருக்கு உயர்ந்த மதிப்பீட்டை வழங்குவார்கள். உங்கள் சொந்தக் கட்சிக்கு 180 இடங்கள் மட்டுமே இருக்கும்போது ஒரு கூட்டணி அரசாங்கத்தை வெற்றிகரமாக நடத்த, உங்களுக்கு கவர்ச்சி, கற்பனை மற்றும் நிறுவனத் திறன் தேவை." நக்வி மேலும் கூறினார்: " வாஜ்பாய் ஒரு அரசியல்வாதியை விட அதிகம். அவரது பக்கத்தில், தொலைநோக்கு பார்வை, அர்ப்பணிப்பு மற்றும் அதிகாரத்திற்கான விருப்பம் உள்ளது. ஒரு உயர்ந்த தலைவரால் மட்டுமே ஒரே நேரத்தில் வெகுஜன ஈர்ப்பை வெளிப்படுத்தவும் அயோத்தியை எடுத்துச் செல்லவும் முடியும். அதுதான் வாஜ்பாய். அவர் ஆர்எஸ்எஸ் அமைப்பிலிருந்து வருகிறார், ஆனால் நடுநிலையை ஏற்றுக்கொள்ளும் அளவுக்கு வளர்ச்சியடைந்துள்ளார்." நினைவில் கொள்ளுங்கள், இது 2003, 2018 அல்ல, அந்த மனிதரின் வாழ்க்கை மற்றும் காலங்களை நினைவுகூரும் வகைய ில் அஞ்சலிகள் பாய்ந்தன.

எனவே மீண்டும் கேள்வி எழுகிறது: உண்மையான அடல் பிஹாரி வாஜ்பாய் யார்? இதற்கான பதில் அவர் பள்ளி மாணவனாக இருந்தபோது எழுதிய ஒரு கவிதையில் ஓரளவு இருக்கலாம்:

இந்து டான் மேன், ஹிந்து ஜீவன், ராக், ராக் மேரா இந்து பரிசு

(நான் இதயத்தாலும் உடலாலும் இந்து, என் வாழ்க்கை இந்து, இந்துதான் என் ஒரே அடையாளம்).

ஆனால் அதுதான் வாஜ்பாயிக்கு எல்லாமா? ஒரு இந்து, ஒரு இந்து மட்டும்தானா? ஆம், இல்லை. அவரது சொந்த வார்த்தைகளில், அவர் முதன்மையாக ஒரு சுயம்சேவக். ஆனாலும், அவருடன் தொடர்பு கொண்டவர ்கள் எந்தத் தவறுகளையும், குறைபாடுகளையும் கண்டறியாத வகையில் அவர் பிரதமர் நாற்காலியை நிரப்பினார், மேலும் அவர்கள் அவ்வாறு செய்தாலும், அவர்களை அங்கீகரிக்க வேண்டாம் என்று முடிவு செய்தனர்.

தங்க நாற்கரத் திட்டம்

தங்க **நாற்கரம்** என்பது இந்தியாவின் முக்கிய பொருளாதார, விவசாய மற்றும் கலாச்சார மையங்களை இணைக்கும் ஒரு தேசிய நெடுஞ்சாலை வலையமைப்பாகும். இது இந்தியாவின் நான்கு பெரிய பெருநகரங்களை இணைக்கும் ஒரு நாற்கரத்தைக் கொண்டுள்ளது: டெல்லி (வடக்கு), கொல்கத்தா (கிழக்கு), மும்பை (மேற்கு) மற்றும் சென்னை (தெற்கு). சாலை, போக்குவரத்து மற்றும் நெடுஞ்சாலை அமைச்சகத்தின் ஒரு பகுதியாக இருக்கும் **இந்திய தேசிய நெடுஞ்சாலை ஆணையம் (NHAI),** தங்க நாற்கரத் திட்டத்தின் பொறுப்பாகும். பாதுகாப்புத் தண்டவாளங்கள், தோள்கள் மற்றும் உயர்-தெரிவுநிலை அடையாளங்கள் போன்ற பாதுகாப்பு கூறுகள் பயன்படுத்தப்பட்டாலும ், அமைப்பின் பெரும்பகுதி அணுகல் தடைசெய்யப்படவில்லை.

தங்க நாற்கரம்

- இது **டெல்லி, மும்பை, கொல்கத்தா மற்றும் சென்னையை இணைக்கும் ஒரு நெடுஞ்சாலை வலையமைப்பாகும்,** இதன் மூலம் இந்தியாவின் முக்கிய தொழில்துறை, விவசாயம் மற்றும் கலாச்சார மையங்களை ஒன்றிணைக்கிறது.
- இந்த திட்டம் 2001 இல் தொடங்கியது.
- இது 1998 ஆம் ஆண்டு அதே நிர்வாகத்தால் தொடங்கப்பட்ட பெரிய **தேசிய நெடுஞ்சாலை மேம்பாட்டுத் திட்டத்தின் முதல் கட்டமாகும் .**
- **போக்குவரத்து மற்றும் நெடுஞ்சாலைகள்** அமைச்சகத்தின் ஒரு பகுதியாக இருக்கும் **இந்திய தேசிய நெடுஞ்சாலை ஆணையம் (NHAI)** , இதற்குப் பொறுப்பாகும்.
- இது நிறைவடைந்தபோது, 5,846 கிமீ (3,633 மைல்) நீளமுள்ள நான்கு/ஆறு வழி விரைவுச் சாலைகளைக் கொண்ட **தங்க நாற்கரச் சாலை** , இந்தியாவின் மிகப்பெரிய நெடுஞ்சாலைத் திட்டமாகவும், உலகின் ஆறாவது மிக நீளமான நெடுஞ்சாலைத் திட்டமாகவும் இருந்தது.
- **டெல்லி, மும்பை, கொல்கத்தா மற்றும் சென்னையை இணைத்து,** ஒரு வகையான நாற்கரத்தை உருவாக்குவதால் இது இந்தப் பெயரிடப்பட்டது .
- இந்தியாவின் நான்கு பெருநகரங்களை இணைக்கும் தூரத்தையும் நேரத்தையும் குறைப்பதே இந்த சூப்பர் நெடுஞ்சாலைகளின் அடிப்படை நோக்கமாகும்.
- இந்தத் திட்டத்தில் ஸ்ரீநகர் (ஜம்மு காஷ்மீர்) மற்றும் கன்னியாகுமரி (தமிழ்நாடு) ஆகியவற்றை இணைக்கும் வடக்கு-தெற்கு வழித்தடம், சில்சார் (அசாம்) மற்றும் போர்பந்தர் (குஜராத்) ஆகியவற்றை இணைக்கும் கிழக்கு-மேற்கு வழித்தடம் ஆகியவை அடங்கும்.

- **வடக்கில் புனே, அகமதாபாத், ஜெய்ப்பூர், கான்பூர், சூரத்** போன்ற பிற முக்கிய பெருநகரங்களையும் தெற்கில் பெங்களூரு, விசாகப்பட்டினம் மற்றும் புவனேஸ்வர் போன்ற நகரங்களையும் இணைக்கிறது.
- இந்தப் பிரிவுகளில் உள்ள இடையூறுகளை விரைவான வேகத்தில் நீக்குவதன் மூலம், பாதை மற்றும் அதன் உள்கட்டமைப்பை முறையாகவும் திட்டமிட்டும் வலுப்படுத்தியதன் விளைவாக, அதிகரித்த வேக வரம்புகள் சாத்தியமானது.
- இதில் **வலுவான தண்டவாளங்கள்,** 260 மீட்டர் நீளமுள்ள வெல்டிங் ரயில் பேனல்களை நிறுவுதல் மற்றும் வளைவுகள் மற்றும் சரிவுகளை மேம்படுத்துதல் போன்ற பல விஷயங்கள் இடம்பெற்றன.
- **உயர் அடர்த்தி வலையமைப்பில் (HDN)** அதிகபட்ச வேகக் கட்டுப்பாடுகள் (132 கிமீ) ஏற்கனவே மணிக்கு 130 கிமீ ஆக அதிகரிக்கப்பட்டுள்ளன.

தங்க நாற்கரம் - நன்மைகள்

- முக்கிய நகரங்களுக்கும் துறைமுகங்களுக்கும் இடையிலான **போக்குவரத்தின்** வேகத்தை அதிகரிக்கிறது .
- இந்தியாவின் முக்கிய **விவசாய, தொழில்துறை மற்றும் கலாச்சார மையங்களை** இணைக்கிறது .
- நாடு முழுவதும் பொருட்கள் மற்றும் மக்களின் **திறமையான போக்குவரத்தை** அனுமதிக்கிறது ; பல்வேறு சந்தைகளை அணுகுவதன் மூலம் சிறிய நகரங்களில் தொழில்துறை வளர்ச்சி மற்றும் வேலைவாய்ப்பு உருவாக்கத்தை செயல்படுத்துகிறது.
- **விவசாயிகள்** தங்கள் பொருட்களை விற்பனை மற்றும் ஏற்றுமதிக்காக பெரிய நகரங்கள் மற்றும் நகரங்களுக்கு கொண்டு செல்லலாம், இதன் விளைவாக கழிவு மற்றும் கெட்டுப்போதல் குறையும்.
- **கட்டுமானத்திலிருந்து** அதிக பொருளாதார வளர்ச்சி , அத்துடன் எஃகு, சிமென்ட் மற்றும் பிற கட்டுமானப் பொருட்களுக்கான மறைமுக தேவை.
- **இந்தியா முழுவதும் லாரி போக்குவரத்தை** ஊக்குவிக்கிறது .
- குறைக்கப்பட்ட கழிவுகள் **,** அத்துடன் வாகன இயக்கச் செலவுகள் மற்றும் நேரம் குறைதல்.
- இந்தியா போன்ற ஒரு பரந்த நாட்டிற்கு, தேசிய ஒற்றுமையையும் சமூகப் பொருளாதார முன்னேற்றத்தையும் பாதுகாக்க, ஒரு பயனுள்ள சாலை வலையமைப்பு முக்கியமானது.
- இது விரைவான **தொழில்மயமாக்கலை ஊக்குவிக்கிறது, இதன்** மூலம் எல்லைகளைக் கடந்து பொருட்கள், மக்கள் மற்றும் யோசனைகளின் மலிவான மற்றும் திறமையான ஓட்டத்தை எளிதாக்குகிறது.
- பணியாளர்களின் நெகிழ்வுத்தன்மை மற்றும் இயக்கம் சாலை உள்கட்டமைப்பால் பாதிக்கப்படுகிறது.
- இந்தியாவில் **விரைவான நகரமயமாக்கல் மற்றும் மக்கள்தொகை மாற்றங்கள் சாலை உள்கட்டமைப்பு செலவினங்களை அதிகரிக்க வேண்டிய அவசியத்தை ஏற்படுத்துகின்றன.**

தங்க நாற்கரம் - முக்கியத்துவம்

- நெட்வொர்க்கிலிருந்து 10 கிலோமீட்டருக்குள் உள்ள பகுதிகளில் தொழில்துறை செயல்பாடு மற்றும் உற்பத்தித்திறனுக்கு குறிப்பிடத்தக்க ஊக்கத்தை அளித்தது.
- நெரிசலான முக்கிய நகரங்களிலிருந்து வளர்ந்து வரும் இளம் நிறுவனங்கள் வெளியேறுவதை எளிதாக்கியது.

- **தங்க நாற்கர வலையமைப்பில்** அமைந்துள்ள இந்தப் பகுதி ஒட்டுமொத்த உற்பத்தியில் 49 சதவீதம் அதிகரிப்பைக் கொண்டிருந்தது.
- தொழில்துறை துறையில் புதிதாக நுழைபவர்களுக்கு இடைநிலை நகரங்களை மிகவும் கவர்ச்சிகரமானதாக மாற்றுவதன் மூலம் திறமையான பரவலாக்கத்தை ஊக்குவித்தல்.
- **ஆந்திராவில் உள்ள ஸ்ரீகாகுளம்** போன்ற **தங்க நாற்கரத்தை** ஒட்டிய **மிதமான அடர்த்தி கொண்ட பகுதிகள்** புதிய உற்பத்தியில் 100 சதவீதத்திற்கும் அதிகமான உயர்வைக் கண்டன. தொழில்கள் அதிகரித்த செயல்திறனைக் காட்டின.
- அதிக இணைப்பு மூலம், **தங்க நாற்கரப் பாதை** மொத்த உள்நாட்டு உற்பத்தியை அதிகரித்துள்ளது, போக்குவரத்து செலவுகளைக் குறைத்துள்ளது, வேலைவாய்ப்புகளை உருவாக்கியுள்ளது மற்றும் கிராமப்புற வளர்ச்சியை மேம்படுத்தியுள்ளது.

தங்க நாற்கரச் சாலை - சவால்கள்

- பட்ஜெட் ஒதுக்கீட்டில் இறுக்கமான இடம், நிர்வாகம், வணிகம் செய்தல், காலநிலை மாற்றம் மற்றும் போட்டி ஒழுங்குமுறை போன்ற பெரிய சவால்கள் உள்கட்டமைப்பு செலவினங்களை மேலும் மேலும் கடினமாக்கியுள்ளன.
- **வடக்கு-தெற்கு மற்றும் கிழக்கு-மேற்கு (NS-EW) நெடுஞ்சாலைகளில்** உள்ள மாவட்டங்களில் செயலற்ற தன்மையில் சிறிய மாற்றம் காணப்பட்டது.
- உலகிலேயே இந்தியாதான் **சராசரி லாரி வேகம் மிகக் குறைவாக உள்ள** நாடுகளில் ஒன்றாகும் , இது எரிபொருள் நுகர்வு மற்றும் போக்குவரத்து தாமதங்களை அதிகரிக்கிறது.

கார்கில் போர்

கார்கில் போர் லடாக்கின் உயரமான மலைகளில் நடந்தது. இந்த பகுதி மக்கள் தொகை குறைவாக உள்ளது மற்றும் உலகின் மிக உயரமான மலைகளில் ஒன்றான இங்கு பல்வேறு மத, மொழி மற்றும் இனக்குழுக்கள் வாழ்கின்றனர். இந்தியாவும் பாகிஸ்தானும் 1947-1948 இல் ஜம்மு-காஷ்மீருக்காகப் போரிட்டன, மேலும் பால்டிஸ்தான் மாவட்டத்தைப் பிரிக்கும் போர் நிறுத்தக் கோட்டுடன் போர் முடிந்தது. ஜம்மு-காஷ்மீரின் லடாக் துணைப்பிரிவில் கார்கில் இந்தியப் பகுதியில் இருந்தது. இந்தியாவும் பாகிஸ்தானும் 1965 மற்றும் 1971 இல் போருக்குச் சென்றன. சுதந்திரத்திற்குப் பிறகு இது நான்காவது மோதலாகும். இதற்கு முன்பு இந்த முறை பாகிஸ்தான் மலைகளில் முக்கியமான உயரங்களை ஆக்கிரமித்த அமைதியின் மீது ஊடுருவல்காரர்களை அனுப்பியது. அவர்களை உயரங்களிலிருந்து வெளியேற்றுவது அவசியமாகிறது.

பின்னணி

1998 ஆம் ஆண்டில், முஷ்கோன் பள்ளத்தாக்கு, டிராஸ் அருகே உள்ள மார்போ லா, கார்கிலுக்கு அருகிலுள்ள கக்சர், சோர்பட்லா செக்டார் மற்றும் சியாச்சின் பகுதிக்கு தெற்கே உள்ள டர்டோக் செக்டார் ஆகிய இடங்களில் பாகிஸ்தான் தரப்பினரால் பல ஊடுருவல்கள் மேற்கொள்ளப்பட்டன. கார்கில் மற்றும் டிராஸ் நகரங்களை ஆதிக்கம் செலுத்தவும், சியாச்சின் பனிப்பாறையை சர்வதேசமயமாக்கவும், காஷ்மீர் பிரச்சினையை ஏற்படுத்தவும், எல்லைக் கட்டுப்பாட்டுக் கோட்டில் உள்ள இந்திய நிலைகளை பாகிஸ்தான் மீண்டும் ஆக்கிரமித்ததற்கான

காரணம். படாலிக் செக்டாரில், கேப்டன் சவுரப் கலியா தலைமையிலான குழுவின் கீழ் வழக்கமான ரோந்த ுப் பணியில் ஈடுபட்டிருந்த இந்திய ராணுவத்தின் மீது எதிரி துருப்புக்கள் தாக்குதல் நடத்தினர்.

விஜய் நடவடிக்கை

கார்கில் போருக்கு மூன்று முக்கிய கட்டங்கள் இருந்தன.

முதலாவதாக, பாகிஸ்தான் இந்தியக் கட்டுப்பாட்டில் உள்ள காஷ்மீரின் பகுதிக்குள் படைகளை ஊடுருவி, மூலோபாய இடங்களை ஆக்கிரமித்தது. இதன் மூலம் டிராஸ் மற்றும் கார்கிலை இணைக்கும் சாலையை அதன் பீரங்கித் தாக்குதலின் எல்லைக்குள் கொண்டு வர முடிந்தது. இப்படித்தான் பாகிஸ்தான் இராணுவம் கார்கிலின் உயரங்களை ஊடுருவி ஆக்கிரமித்தது. பாகிஸ்தான் அதன் நடவடிக்கையை அல் பதர் என்று அழைத்தது.

அடுத்த கட்டமாக இந்தியா ஊடுருவலைக் கண்டுபிடித்து அதற்கு பதிலளிக்க படைகளைத் திரட்டுவது இருந்தது.

இறுதிக் கட்டத்தில் இந்திய மற்றும் பாகிஸ்தான் படைகளுக்கு இடையே பெரும் போர்கள் நடந்தன, இதன் விளைவாக பாகிஸ்தான் படைகள் வசமிருந்த பகுதிகளை இந்தியா மீண்டும் கைப்பற்றியது, அதைத் தொடர்ந்து பாகிஸ்தான் படைகள் கட்டுப்பாட்டுக் கோட்டைத் தாண்டி பின்வாங்கின.

1) இராணுவ ரீதியாக 'ஆபரேஷன் விஜய்' என்பது இரு தரப்பிலும் 2 முதல் 3 பிரிவுகள் சம்பந்தப்பட்ட ஒரு வரையறுக்கப்பட்ட மோதலாகும். திட்டத்தை மிக ரகசியமாக வைத்திருப்பதைத் தவிர, ஆச்சரியத்தையும் ஏமாற்றுதலையும் பராமரிக்க பாகிஸ்தான் இராணுவம் சில நடவடிக்கைகளையும் மேற்கொண்டது.

2) இதேபோன்ற மற்ற உயரமான பகுதிகளைப் போலல்லாமல், கார்கில் மலைகள் கோடை காலம் முன்னேறும்போது பனி மூடியை விரைவாக இழக்கின்றன. சிகரங்கள் மற்றும் முகடுகளுக்குக் கீழே தளர்வான பாறைகள் உள்ளன, இது ஏறுவதை மிகவும் கடினமாக்குகிறது. துருப்புக்களின் இயக்கம் மெதுவாகவும், கடினமாகவும், நேரத்தை எடுத்துக்கொள்ளும் விதமாகவும் உள்ளது.

3) உயரத்தில் ஊடுருவியவர்கள் தொழில்முறை வீரர்கள் மற்றும் கூலிப்படையினரின் கலவையாக இருந்தனர். அவர்களில் பாகிஸ்தான் இராணுவத்தின் வடக்கு லைட் காலாட்படை (NLI) சிலவற்றின் 3வது, 4வது, 5வது, 6வது மற்றும் 12வது பட்டாலியன்களும் அடங்குவர். அவர்களில் சில முஜாஹிதீன்கள் மற்றும் பாகிஸ்தானின் சிறப்பு சேவைகள் குழு (SSG) உறுப்பினர்கள் இருந்தனர். ஆரம்பத்தில் சுமார் 500 முதல் 1,000 ஊடுருவியவர்கள் உயரத்தில் இருப்பதாக மதிப்பிடப்பட்டது, ஆனால் பின்னர் ஊடுருவியவர்களின் உண்மையான பலம் சுமார் 5,000 ஆக இருக்கலாம் என்று மதிப்பிடப்பட்டது.

4) ஊடுருவல்காரர்கள், சிறிய ஆயுதங்கள் (துப்பாக்கிகள் மற்றும் இயந்திர துப்பாக்கிகள்) மற்றும் கையெறி க ுண்டுகளை ஏந்தியிருப்பதைத் தவிர, மோட்டார், பீரங்கிகள் மற்றும் விமான எதிர்ப்பு துப்பாக்கிகளையும் வைத்திருந்தனர். பல நிலைகள் அதிக அளவில் கண்ணிவெடிகளால் தோண்டப்பட்டன.

இந்திய இராணுவ நடவடிக்கைகள்

(அ) இந்திய இராணுவம் மே 3 முதல் மே 12, 1999 வரை ஊடுருவல்களைக் கண்டற ிந்தது. நடவடிக்கைகளுக்கான மூலோபாயத் திட்டமிடல் இந்திய இராணுவத்தால் மே 15 முதல் மே 25, 1999 வரை மேற்கொள்ளப்பட்டது. இத்தகைய நடவடிக்கைகளில் இராணுவ நடவடிக்கைகள், துருப்புக்களின் இயக்கம், பீரங்கிகள் மற்றும் பிற உபகரணங்கள் கொண்டு வரப்பட்டன, மேலும் தேவையான உபகரணங ்களும் நட்பு நாடுகளிடமிருந்து வாங்கப்பட்டன. மே 26, 1999 அன்று, பாகிஸ்தான் ஊடுருவல்காரர்களை வெளியேற்ற இந்திய இராணுவம் ஆபரேஷன் விஜய் என்ற தாக்குதல் நடவடிக்கையை மேற்கொண்டது.

(ஆ) இந்திய துருப்புக்கள் விமானங்கள் மற்றும் ஹெலிகாப்டர்கள் மூலம் வழங்கப்பட்ட வான் பாத ுகாப்புடன் பாகிஸ்தான் ஆக்கிரமித்த நிலைகளை நோக்கி நகர்ந்தன. இருப்பினும், போரின் நோக்கத்தை அதிகரிக்க இந்தியா விரும்பாததால், 1AF LOC ஐ கடக்க வேண்டாம் என்று உத்தரவிடப்பட்டது. உயரமான மலை சிகரங்கள் மற்றும் முகடுகளை ஆக்கிரமித்துள்ள வடக்கு லைட் காலாட்படை (NLI) இன் வழக்கமான பாகிஸ்தான் வீரர்கள் மீது வான் பாதுகாப்புடன் ஒரு கூட்டு காலாட்படை பீரங்கி சண்டை தொடங்கப்பட்டது. ஊடுருவல்காரர்களை அழிக்கக்கூடிய துப்பாக்கிச் சக்தியை இந்திய துருப்புக்கள் பயன்படுத்தின.

(இ) ஊடுருவல்காரர்களை அழிக்க எதிரி நிலைகள் மீது சுமார் 250 பீரங்க ித் துப்பாக்கிகள் சுடப்பட்டன. இந்த நடவடிக்கையில் போஃபோர்ஸ் FH-77B ஃபீல்ட் ஹோவிட்சர் முக்கிய பங்கு வகித்தது. போரில் பீரங்கித் துப்பாக்கிச் சூட்டைப் பயன்படுத்துவது ஒரு புதுமையான தந்திரோபாயமாகும். இரு குழுக்களுக்கும் இடையே ஒரு பெரிய துப்பாக்கிச் சண்டை நடந்தது. முன்னூறு பீரங்கித் துப்பாக்கிகள், மோட்டார்கள் மற்றும் ராக்கெட் லாஞ்சர்கள் எதிரி மீது தினமும் சுமார் 5000 குண்டுகள், ராக்கெட்டுகள் மற்றும் குண்டுகளை வீசின.

(ஈ) இந்திய இராணுவம் 155 மிமீ போஃபர்ஸ் நடுத்தர துப்பாக்கிகள் மற்றும் 105 மிமீ துப்பாக்கிகளைப் பயன்படுத்தி எதிரிகள் தாக்குதலில் தலையிடுவதைத் தடுத்தது. அரில்லரி துப்பாக்கிச் சூடு மிகவும் பேரழிவை ஏற்படுத்தியதால், இராணுவம் ஜூலை 5 ஆம் தேதி டைகர் ஹில் மற்றும் பாய ிண்ட் 4875 ஐயும், ஜூலை 7, 1999 அன்று மாஷ்கோ பள்ளத்தாக்கையும் கைப்பற்றியது. டிராஸ் மற்றும் மாஷ்கோ துணைப் பிரிவுகளில் கன்னர்ஸின் அற்புதமான செயல்திறனைக் கௌரவிக்கும் வகையில் இந்திய இராணுவம் பாயிண்ட் 4875 ஐ "கன் ஹில்" என்று மறுபெயரிட்டது.

(இ) டைகர் ஹில்லில் அதிக அளவிலான வெடிபொருட்கள் கொண்டு குண்டு வீசப்பட்டன, இதனால் பெரிய அளவிலான உயிரிழப்புகளும் பேரழிவும் ஏற்பட்டன, இந்திய பீரங்கிகள் தங்கள் 122 மிமீ கிராட் மல்டி-பேரல் ராக்கெட் லாஞ்சர்களை (MBRLs) சுட்டன. இவை தனிப்பட்ட பாதுகாப்பைக் கருத்தில் கொள்ளாமல் துணிச்சலுடன் நேரடி துப்பாக்கிச் சூட்டில் பயன்படுத்தப்பட்டன. துப்பாக்கிச் சூடு சம்பவங்கள் கூட தொலைக்காட்சி கேமராக்களின் முழு பார்வையில் ஒளிபரப்பப்பட்டன, சுதந்திர இந்தியாவின் வரலாற்றில் முதல் முறையாக நாடு மிகுந்த கவனத்துடன் பார்த்தது.

(f) பட்டாலிக் பகுதியில் பெரும் உயிரிழப்புகள் இருந்தபோதிலும், பீரங்கி படைகள் ஆதிக்கம் செலுத்தும் உயரங்களில் நிலைநிறுத்தப்பட்டன. ஜூன் 21 மற்றும் ஜூலை 6 ஆகிய தேதிகளில் முறையே பாயிண்ட் 5203 மற்றும் கலுபார் பகுதிகளை இந்தியப் படைகள் மீண்டும் கைப்பற்றியபோது மற்றொரு வெற்றி சேர்க்கப்பட்டது. இந்தியா ீரங்கித் துப்பாக்கிகளை திறம்படப் பயன்படுத்தியதால், பாகிஸ்தான் படைகள் உயிரிழப்புகளைச் சந்திக்கத் தொடங்கின, அவர்களின் மன உறுதியும் குறைந்தது.

(g) பாகிஸ்தானின் பாதுகாப்புகளை பலவீனப்படுத்துவதில், அதன் படைப்பிரிவு மற்றும் தலைமையகத்தை அழிப்பதிலும், முக்கியமாக தளவாடப் பொருட்களை அழிப்பதிலும் துப்பாக்கிச் சக்தி குறிப்பிடத்தக்க பங்கைக் கொண்டிருந்தது. கார்கில் போரில் இந்திய துருப்புக்கள் தினமும் 250,000 க்கும் மேற்பட்ட குண்டுகள், குண்டுகள் மற்றும் ராக்கெட்டுகளை வீசினர், அதாவது 5,000 குண்டுகள், மோட்டார் குண்டுகள் மற்றும் ராக்கெட்டுகள்.

இந்திய விமானப்படையின் பங்கு

போரின் போது தரைப்படைகளுக்கு ஆதரவளிக்க IAF 'ஆபரேஷன் சஃபேத் சாகர்' என்ற நடவடிக்கையைத் தொடங்கியது. வானிலை, அதிக உயரம், குறைந்த குண்டு சுமைகள் மற்றும் குறைந்த எண்ணிக்கையிலான விமான ஓடுபாதைகள் காரணமாக இத்தகைய பங்கு க ுறைவாகவே இருந்தது. கார்கில் பகுதியில் உள்ள நிலப்பரப்பு கடல் மட்டத்திலிருந்து 16,000 முதல் 18,000 அடி உயரத்தில் இருப்பதால், அதற்கு நன்கு பயிற்சி பெற்ற தனிப்பட்ட மற்றும் சிறப்பு விமானங்கள் தேவை.

மே 27 அன்று, படாலிக் துறையில் ஒரு இலக்கைத் தாக்கும் போது, ஃப்ளிட் லெப்டினன்ட் நச்சிகேதா பறக்கவிட்ட மிக்-27 விமானத்தில், இயந்திரக் கோளாறு ஏற்பட்டு, அவர் தப்பிச் செல்ல வேண்டியிருந்தது. மிக்-2எல் விமானத்தில், சுட்டு வீழ்த்தப்பட்ட விமானியைக் கண்டுபிடிக்க, ஸ்குவாட்ரன் லீடர் அஜய் அஹுஜா வழியிலிருந்து விலகிச் சென்றார், இந்தச் செயல்பாட்டில், பாகிஸ்தானிய தரையிலிருந்து வான் ஏவுகணை (SAM) தாக்கப்பட்டது.

அவர் பாதுகாப்பாக வெளியே வந்தார், ஆனால் துப்பாக்கி காயங்களுடன் அவரது உடல் பின்னர் பாகிஸ்தானால் திருப்பி அனுப்பப்பட்டது. அதிநவீன மிராஜ்-2000 விமானங்கள் மிக் -29

உடன் மின்னணு போர், உளவு மற்றும் சுதந்திரமாக விழும் குண்டுகளை சுமந்து செல்லும் தரைவழித் தாக்குதலுக்குப் பயன்படுத்தப்பட்டன. இது லேசர் வழிகாட்டப்பட்ட குண்டை ஏவி, டைகர் ஹில் மற்றும் முன்தோ தாலோவில் உள்ள முகடுகளில் உள்ள பாகிஸ்தான் பதுங்கு குழிகளுக்கு கணிசமான அழிவை ஏற்படுத்தியது. முனதோ தாலோ மீதான மிராஜ் தாக்குதலில், 180 பாகிஸ்தான் துருப்புக்கள் கொல்லப்பட்டனர்.

இந்திய கடற்படையின் பங்கு

கராச்சிக்கு அருகிலுள்ள பாகிஸ்தான் துறைமுகங்களை இந்திய கடற்படை தடுத்து நிறுத்தியது, விநியோக வழிகளைத் துண்டித்தது. பாகிஸ்தானின் இந்த சாகசத்திற்கு இரு முனைகளில் பதில் அளிக்க வேண்டும் என்பதில் கடற்படை தெளிவாக இருந்தது. மோதலை முழு அளவில் பாகிஸ்தான் அதிகரிப்பதைத் தடுக்க அனைத்து முயற்சிகளும் எடுக்கப்பட வேண்டும் என்று கடற்படை தலைமையகம் முடிவு செய்தது. மே 20 முதல் கடற்படை பதிலடித் தாக்குதலைத் தொடங்க இந்திய கடற்படை முழு விழிப்புடன் இருந்தது. இதனால், கடற்படை மற்றும் கடலோர காவல்படை விமானங்கள் தொடர்ச்சியான கண்காணிப்பில் வைக்கப்பட்டு, பிரிவுகள் தயாராக இருந்தன. ஏவுகணைத் தாக்குதல், நீர்மூழ்கி எதிர்ப்பு மற்றும் மின்னணுப் போர் ஆகியவற்றை மேற்கொள்வதற்காக கடற்படையிலிருந்து விரைவான எதிர்வினை ஏவுகணை படகுகள் மற்றும் கப்பல்கள் வடக்கு அரபிக் கடலில் நிறுத்தப்பட்டன.

சீ ஹாரியர் விமானங்கள் செங்குத்தாகப் பறக்க முடியும், அவற்றுக்கு ஓடுபாதை தேவையில்லை. 'ஆபரேஷன் தல்வார்' நிகழ்ச்சியில், ' கிழக்கு கடற்படை' ' மேற்கு கடற்படை கடற்படையில்' இணைந்து பாகிஸ்தானின் அரேபிய கடல் வழிகளைத் தடுத்தது. பின்னர், ஒரு முழுமையான போர் வெடித்தால், நாட்டிற்கு ஆறு நாட்களுக்கு மட்டுமே எரிபொருள் எஞ்சியிருக்கும் என்று பாகிஸ்தான் பிரதமர் நவாஸ் ஷெரீப் தெரிவித்தார். இதன் பொருள் கராச்சி துறைமுகத்தைத் தடுக்கும் எங்கள் உத்தி பலித்தது என்பதாகும்.

கார்கில் போரின் போது அமெரிக்க தலையீடு

போர் வெடித்தபோது, மோதலைத் தணிக்க பாகிஸ்தான் அமெரிக்காவின் உதவியைக் கேட்டது. ஜூன் 18 அன்று, உலகின் முன்னணி தொழில்துறை நாடுகளின் G-8 குழு ஜெர்மனியின் கொலோனில் கூடி, கட்டுப்பாட்டுக் கோட்டின் மீதான ஆக்கிரமிப்பை நிறுத்திவிட்டு இந்தியாவுடன் பேச்சுவார்த்தைகளை மீண்டும் தொடங்குமாறு பாகிஸ்தானைக் கேட்டுக் கொண்டது. அமெரிக்க ஜனாதிபதி பில் கிளிண்டன், இந்தியக் கட்டுப்பாட்டுக் கோட்டின் பக்கத்திலிருந்து பாகிஸ்தான் துருப்புக்கள் முழுமையாக திரும்பப் பெறப்படும் வரை தலையிட மறுத்துவிட்டார். ஜூலை 4 அன்று, பாகிஸ்தான் பிரதமர் நவாஸ் ஷெரீப் தனது அனைத்து துருப்புக்களையும் திரும்பப் பெற ஒப்புக்கொண்டார், பெரும்பாலான சண்டை படிப்படியாக நிறுத்தப்பட்டது, அதே நேரத்தில் சில துருப்புக்கள் கட்டுப்பாட்டுக் கோட்டில் இருந்தன. ஐக்கிய ஜிஹாத் கவுன்சில் பாகிஸ்தான் திரும்பப் பெறும் திட்டத்தை நிராகரித்து, அதற்கு பதிலாக

சுதந்திரமாகப் போராட முடிவு செய்தது. இந்த வெற்றி இந்தியாவில் ஒவ்வொரு ஆண்டும் ஜூலை 26 அன்று (கார்கில் வெற்றி நாள்) கார்கில் விஜய் திவாஸ் என்று கொண்டாடப்படுகிறது. சிம்லா ஒப்பந்தத்தின்படி ஜூலை 1972 இல் நிறுவப்பட்ட அனைத்து பிரதேசங்களின் மீதும் இந்தியா தனது கட்டுப்பாட்டை மீண்டும் தொடங்கியது.

பாகிஸ்தான் துணை ராணுவப் படைகளும் கிளர்ச்சியாளர்களும் கட்டுப்பாட்டுக் கோட்டைத் தாண்டிச் சென்றதால், போரை தூண்டியதற்காக உலக சமூகம் பாகிஸ்தானை விமர்சித்தது. பாகிஸ்தான் உலக சமூகத்தை நியாயப்படுத்த முயற்சிக்கிறது, ஆனால் அதன் ராஜதந்திர நிலைப்பாட்டிற்கு உலக அரங்கில் சில ஆதரவாளர்கள் மட்டுமே கிடைத்தனர்.

கார்கில் போரின் போது இந்திய ஊடகங்களின் பங்கு

கார்கில் போரின் போது, போர்க் கதைகள் மற்றும் போர் காட்சிகள் பெரும்பாலும் தொலைக்காட்சிகளில் ஒளிபரப்பப்பட்டன, மேலும் பல வலைத்தளங்கள் பொதுமக்களுக்குப் போரின் ஆழமான பகுப்பாய்வை வழங்கின. இந்த மோதல் தெற்காசியாவில் விரிவான ஊடகக் கவரேஜுடன் நடந்த முதல் "நேரடி" போராகும். செய்தித்தாள்கள் மற்றும் தொலைக்காட்சி சேனல்கள் கார்கிலில் ஒளிபரப்ப அனுமதிக்கப்பட்டன, மேலும் போரை நேரடியாக ஒளிபரப்ப அனுமதிக்கப்பட்டன. இந்திய அரசாங்கம் கையகப்படுத்திய ஊடகங்கள் தொடர்பான வேறு சில நடவடிக்கைகள் கீழே பட்டியலிடப்பட்டுள்ளன:

அ) இந்திய அரசாங்கம் பாகிஸ்தானுக்கு தற்காலிக செய்தித் தடை விதித்தது, பாகிஸ்தான் அரசு நடத்தும் பாகிஸ்தான் சேனல் பிடிவி ஒளிபரப்பைத் தடை செய்தது மற்றும் டான் செய்தித்தாளின் ஆன்லைன் பதிப்புகளுக்கான அணுகலைத் தடுத்தது. இதையொட்டி, இந்தியாவில் பத்திரிகை சுதந்திரத்தை கட்டுப்படுத்துவதாக பாகிஸ்தான் இந்தியாவை விமர்சித்தது. தேசிய பாதுகாப்பின் நலனுக்காக அரசாங்க நடவடிக்கை எடுக்கப்பட்டதாக இந்திய ஊடகங்கள் கூறின.

b) காஷ்மீரில் தீவிரவாதிகளை ஆதரிப்பதில் பாகிஸ்தானின் பங்கு பற்றிய நம்பகமான விவரங்களுடன், தி டைம்ஸ் மற்றும் தி வாஷிங்டன் போஸ்ட் உள்ளிட்ட வெளிநாட்டு வெளியீடுகளில் இந்திய ஊடகங்கள் செய்திகளை வெளியிட்டன.

போர் நடந்து கொண்டிருந்தபோது, பாகிஸ்தானை விட இந்தியாவில் மோதலைப் பற்றிய ஊடக செய்திகள் மிகவும் தீவிரமாக இருந்தன. வளைகுடாப் போரின் செய்திகளை CNN (அமெரிக்க செய்தி சேனல்) வெளியிட்ட பாணியில் இந்திய சேனல்கள் போர் மண்டலத்திலிருந்து படங்களைக் காட்டின. போரை நேரடியாக செய்தி வெளியிட இந்திய அரசு ஊடகங்களுக்கு வாய்ப்பளித்ததே இதற்குக் காரணம். பாகிஸ்தானை விட இந்தியாவில் அதிக எண்ணிக்கையிலான தனியார் மின்னணு ஊடகங்கள் செய்தி வெளியிட சுதந்திரம் கொண்டவை. கராச்சியில் நடந்த ஒரு கருத்தரங்கில், இந்திய அரசாங்கம் பத்திரிகைகளையும் மக்களையும் நம்பிக்கையில் ஈர்த்துள்ளதாக பாகிஸ்தான் பத்திரிகையாளர்கள் ஒப்புக்கொண்டனர். சில ஆய்வாளர்களின்

கூற்றுப்படி, இந்திய ஊடகங்கள் எண்ணிக்கையில் அதிகமாகவும் நம்பகத்தன்மையுடனும் இருந்தன, அவை கார்கிலில் இந்திய இராணுவ நடவடிக்கைகளுக்கு ஒரு பலத்தைப் பெருக்கி, மன உறுதியை அதிகரிக்கும் விதமாகவும் செயல்பட்டிருக்கலாம்.

கார்கில் மறுஆய்வுக் குழு (KRC)

போர் முடிந்த பிறகு, இந்தியப் பிரதமர் அடல் பிஹாரி வாஜ்பாய், இந்திய உளவுத்துறை தோல்விகளுக்கான காரணங்கள் குறித்து ஒரு விசாரணையை அமைத்தார். ஆயுதப்படைகளின் அமைப்பில் உள்ள பலவீனங்களைக் கண்டறிந்து, அதற்கான தீர்வு நடவடிக்கைகளை பரிந்துரைப்பதே இந்தக் குழுவாகும். இந்தக் குழுவில், கே. சுப்பிரமணியம் (தலைவர்), லெப்டினன்ட் ஜெனரல் (ஓய்வு) கே.கே. ஹசாரி, பி.ஜி. வர்கீஸ் மற்றும் தேசிய பாதுகாப்பு கவுன்சில் செயலகத்தின் (NSCS) செயலாளர் சதீஷ் சந்திரா ஆகியோர் உறுப்பினர்-செயலாளராகவும் நியமிக்கப்பட்டனர். குழுவின் கண்டுபிடிப்புகள் முதன்மையாக அதிகாரப்பூர்வ ஆவணங்கள், அங்கீகரிக்கப்பட்ட பதிவுகள் மற்றும் ஆவணங்களின் நகல்களை அடிப்படையாகக் கொண்டவை. இந்த அறிக்கை கார்கிலில் என்ன நடந்தது என்பது குறித்த விசாரணை அல்ல, மாறாக எதிர்காலத்தில் இதுபோன்ற நிகழ்வுகளைத் தடுக்க எடுக்கப்பட வேண்டிய நடவடிக்கைகள் குறித்த முன்னேற்றங்கள் மற்றும் பரிந்துரைகளின் மதிப்பாய்வு ஆகும். நமது பாதுகாப்பு அமைப்பை மறுசீரமைக்க பரிந்துரைகளை எட்டுவதற்கும் அறிக்கை உதவியது.

சுதந்திரத்திற்குப் பிறகு இந்தியா நடத்திய போர்களின் எண்ணிக்கையைப் பற்றி நீங்கள் படித்திருக்கிறீர்கள். நீங்கள் படித்த இந்தப் போர்களைத் தவிர, இந்திய இராணுவம் பல இடங்களில் துணிச்சலுடன் போராடியுள்ளது. சியாச்சின் பனிப்பாறையில், பாகிஸ்தானியர்கள் சட்டவிரோதமாக அந்தப் பகுதியை ஆக்கிரமிக்க முயன்றதால், மிகக் குளிரில் மிக உயரமான இடங்களில் இராணுவம் சில நிலைகளை ஆக்கிரமிக்க வேண்டியிருந்தது. அதேபோல், 1987 ஆம் ஆண்டு இலங்கை அரசாங்கத்திற்கு விடுதலைப் புலிகளை எதிர்த்துப் போராட உதவுவதற்காக எங்கள் இராணுவம் இலங்கைக்கு அனுப்பப்பட்டது. இந்த இரண்டு பகுதிகளிலும் எங்கள் வீரர்கள் மிகுந்த வீரத்துடன் போராடினர் மற்றும் மிக உயர்ந்த வீர விருதான பரம் வீர் சக்ரா விருது வழங்கப்பட்டது. இந்தப் போரில் பிவிசி விருது பெற்ற வீரர்களின் பெயர்களைக் கண்டறியவும்.

இந்தர் குமார் குஜ்ரால்,

குஜ்ரால், இந்தர் குமார் (1919–) இந்தியப் பிரதமர் (1997–1998). அரசியல் தலைவரும் உலக இராஜதந்திரியுமான இந்தர் குமார் குஜ்ரால், டிசம்பர் 4, 1919 அன்று பஞ்சாபின் ஜீலத்தில் பிறந்தார். இளம் இந்தர் லாகூரில் உள்ள ஹெய்லி கல்லூரியில் பயின்றார், அதன் மாணவர் சங்கத்தின் தலைவராக தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டார், மேலும் பஞ்சாப் மாணவர் கூட்டமைப்பின் பொதுச் செயலாளராகவும் பணியாற்றினார். மகாத்மா காந்தியின் *சத்தியாக்கிரகப்* பிரச்சாரங்களால் ஈர்க்கப்பட்ட அவர் விரைவில் இந்தியாவின் சுதந்திரப் போராட்டத்தில் இணைந்தார், ஆகஸ்ட் 1942 இல் காந்தியின் "வெள்ளையனே வெளியேறு" இயக்கத்தின் போது

அவரது தாயார் புஷ்பாவுடன் பிரிட்டிஷ் காவல்துறையினரால் சிறையில் அடைக்கப்பட்டார். 1947 நடுப்பகுதியில் நடந்த இந்தியாவின் துயரமான பிரிவினை, குஜ்ரால்கள் ஒரே இரவில் பாகிஸ்தானாக மாறிய தங்கள் வீட்டை விட்டு வெளியேறி டெல்லியில் குடியேற வேண்டிய கட்டாயம் ஏற்பட்டது. பஞ்சாபின் அவசரமாக நடந்த திறமையற்ற பிரிவினைக்குப் பிறகு பயத்தால் தங்கள் வீடுகளை விட்டு வெளியேற வேண்டிய கட்டாயத்தில் இருந்த பல இந்து மற்றும் சீக்கிய அகதிகளைப் பராமரிக்க இந்தர் தன்னார்வத் தொண்டு செய்தார்.

இந்தியாவின் முதல் பிரதமர் ஜவஹர்லால் நேருவைப் போல தன்னை முன்மாதிரியாகக் கொண்டு , குஜ்ரால் இந்திய தேசிய காங்கிரஸ் கட்சியில் சேர்ந்தார், தீவிர அரசியல் நடவடிக்கை மற்றும் சமூக சீர்திருத்தத்தில் தன்னை அர்ப்பணித்துக் கொண்டார். டெல்லியில் அவரது அகதிகள் முகாம் பணி, வேலைகள் மற்றும் வீடுகளைக் கண்டுபிடிக்க அவர் உதவியவர்களின் பாராட்டைப் பெற்றது, மேலும் அவர்கள் அவரை புது தில்லி நகராட்சியின் துணைத் தலைவராகப் பணியாற்றத் தேர்ந்தெடுத்தனர், பின்னர் அவர் பல ஆண்டுகள் அதற்குத் தலைமை தாங்கினார். அரசியல் மற்றும் சமூக செயல்பாடுகளில் இந்தர் குஜ்ராலின் முன்மாதிரியாக நேரு இருந்தார். நேருவைப் போலவே, மேற்கத்திய மனிதநேயம் மற்றும் சோசலிச இலட்சியங்களால் ஈர்க்கப்பட்டார், ஜனநாயக இந்தியாவின் அனைத்து மக்களுக்கும், அவர்களின் சாதி அல்லது மதம், அவர்களின் இனம் அல்லது அவர்களின் வருமானம் ஆகியவற்றைப் பொருட்படுத்தாமல் ஒரு சிறந்த எதிர்காலத்தை உருவாக்கும் திறன் மீதான தனது தீவிர நம்பிக்கையை ஒருபோதும் இழக்கவில்லை. அவர் இந்தியாவின் வரலாற்றை வாழ்நாள் முழுவதும் படித்து வருகிறார், மேலும், அவரது கவிஞர்-மனைவி ஷீலாவைப் போலவே, கவிதை ஆர்வலராகவும், பாரசீக மற்றும் உருது கவிதைகளின் சிறந்த படைப்புகள் பலவற்றையும், காவிய சமஸ்கிருத *ஸ்லோகங்கள்* மற்றும் பஞ்சாபி, பெங்காலி மற்றும் ஆங்கிலத்தில் எழுதப்பட்ட கவிதைகளையும் மனப்பாடம் செய்தார். "இந்தியா பரந்த பன்முகத்தன்மை கொண்ட நாடு," என்று இந்தர் குஜ்ரால் தனது பதற்றமான தேசத்தை 2002 கோடையில் அதன் இருண்ட நேரங்களில் நினைவுபடுத்தினார் - அணு ஆயுதப் போரின் அச்சுறுத்தல் காரணமாக இந்தியாவும் பாகிஸ்தானும் மிகுந்த எச்சரிக்கையுடன் இருந்தன - மொழி, மதம், இனம் மற்றும் வரலாற்று அனுபவங்கள், ஆனால் நாங்கள் ஒரே தேசமாக ஒன்றாக இருக்கத் தேர்ந்தெடுத்துள்ளோம். காந்தியும் நமது சுதந்திரப் போராட்டமும் நமக்கு எங்கள் சின்னத்தை வழங்கின... 'வேற்றுமையில் ஒற்றுமை' - சீரான தன்மையை அல்ல." அரசியல் எதிரிகளால் பிரசங்கிக்கப்படும் எந்தவொரு பிற்போக்குத்தனமான "இந்து-முதல்" என்ற தப்பெண்ணத்திற்கும் அல்லது போர் முழக்கத்திற்கும் இந்திய மதச்சார்பின்மை மீதான தனது நம்பிக்கையை அவர் கைவிட மறுத்துவிட்டார்.

இந்தர் குஜ்ரால் முதன்முதலில் 1964 ஆம் ஆண்டு மக்களவைக்கு (இந்திய நாடாளுமன்றத்தின் கீழ்சபை) தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டார், 1976 வரை தனது பதவியைத் தக்க வைத்துக் கொண்டார், அவர் இந்திரா காந்தியின் அமைச்சரவையில் இருந்து ராஜினாமா

செய்தார், அங்கு அவர் தகவல் மற்றும் ஒளிபரப்பு மற்றும் திட்டமிடல் அமைச்சராகப் பணியாற்றினார். பிரதமர் காந்தியின் இளைய மகன் சஞ்சயின் உத்தரவுகளை அமைச்சர் குஜ்ரால் ஏற்க மறுத்துவிட்டார், அவர் ஒரு காலத்தில் 1975-1976 "தேசிய அவசரநிலை"யின் போது எந்த செய்திகளை வெளியிடுவதற்கு ஒப்புதல் அளிக்க வேண்டும் அல்லது நிராகரிக்க வேண்டும் என்று ஆணையிட முயன்றார். குஜ்ரால் 1989 முதல் 1991 வரையிலும், 1992 முதல் 1998 வரையிலும் மீண்டும் நாடாளுமன்றத்திற்குத் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டார். பின்னர் அவர் 1989 மற்றும் 1990 மற்றும் 1996 மற்றும் 1997 ஆம் ஆண்டுகளில் வெளியுறவு அமைச்சராகப் பணியாற்றினார், அதன் பிறகு அவர் ஏப்ரல் 21, 1997 முதல் மார்ச் 19, 1998 வரை இந்தியாவின் பிரதமரானார், புது தில்லியில் பல கட்சி ஜனதா கூட்டணி அரசாங்கத்தை வழிநடத்தினார் . இந்தியாவின் பிரதமர்களில் நேருவும் குஜ்ராலும் மட்டுமே வெளியுறவு அமைச்சர்களாகப் பணியாற்றினர்.

1997 ஆகஸ்ட் 15 ஆம் தேதி நள்ளிரவில் புது தில்லி நாடாளுமன்றத்தில் நடைபெற்ற இந்தியாவின் ஐம்பதாவது ஆண்டு தேசிய தின கொண்டாட்டங்களுக்கு பிரதமர் குஜ்ரால் தலைமை தாங்கினார். மறுநாள் காலை டெல்லி செங்கோட்டையின் கொத்தளத்திலிருந்து பேசிய அவர், காந்திய அகிம்சை மற்றும் நேருவிய மதச்சார்பின்மை மீதான இந்தியாவின் நம்பிக்கையை மீண்டும் உறுதிப்படுத்தினார், அரசாங்கத்தின் ஒவ்வொரு மட்டத்திலும் ஊழலை வேரறுப்பதாகவும், ஜம்மு காஷ்மீர் மாநிலம் தொடர்பாக பாகிஸ்தானுடனான இந்தியாவின் அரை நூற்றாண்டு மோதல் உட்பட இந்தியாவின் அண்டை நாடுகளுடனான " இருதரப்பு பேச்சுவார்த்தைகள் மூலம் அமைதியான முறையில்" வேறுபாடுகளைத் தீர்ப்பதாகவும் உறுதியளித்தார் . பிரதமராக இருந்த அவரது பதவிக்காலம் காஷ்மீரின் துயரமான மோதலுக்கு அமைதியான முடிவுக்கு பேச்சுவார்த்தை நடத்த இந்தர் குஜ்ராலை அனுமதிக்க முடியாத அளவுக்கு குறுகியதாக இருந்தபோதிலும், அவர் நேபாளம் மற்றும் வங்கதேசம் உள்ளிட்ட இந்தியாவின் பிற தெற்காசிய அண்டை நாடுகளுடன் ஒருதலைப ்பட்சமாக பல நம்பிக்கையை வளர்க்கும் நடவடிக்கைகளைத் தொடங்கினார், மேலும் குஜ்ரால் கோட்பாடு என்று அழைக்கப்படும் "முன்கூட்டியே அமைதி மற்றும் நட்பு" என்ற அவரது ஆக்கபூர்வமான கொள்கை, இந்தியாவின் அரசியல் மற்றும் வரலாற்றில் அவரது மிகவும் நீடித்த ராஜதந்திர மரபாக உள்ளது.

அரசியல் தொடக்கங்கள்

வெள்ளையனே வெளியேறு இயக்கத்தில் ஈடுபாடு

லாகூரில் உள்ள ஃபார்மன் கிறிஸ்தவக் கல்லூரியில் 22 வயது மாணவரான இந்தர் குமார் குஜ்ரால், ஆகஸ்ட் 8, 1942 அன்று இந்திய தேசிய காங்கிரஸால் தொடங்கப்பட்ட வெள்ளையனே வெளியேறு இயக்கத்தில் தீவிரமாகப் பங்கேற்றார். இந்த இயக்கம் வெகுஜன ஒத்துழையாமை மூலம் பிரிட்டிஷ் காலனித்துவ ஆட்சியை உடனடியாக முடிவுக்குக் கொண்டுவர அழைப்பு விடுத்தது. அகில இந்திய மாணவர் கூட்டமைப்பின் உறுப்பினராக, இயக்கத்தின் தொடக்கத்தைத் தொடர்ந்து ஏற்பட்ட பரவலான அமைதியின்மைக்கு மத்தியில் அவர் காலனித்துவ எதிர்ப்புப் போராட்டங்களில் ஈடுபட்டார். இடதுசாரி சித்தாந்தங்களால் பாதிக்கப்பட்ட கல்லூரி ஆண்டுகளில் அவர் ஆரம்பகால தீவிரமயமாக்கலை பிரதிபலித்தது, இதில் இந்திய கம்யூனிஸ்ட்

கட்சியுடனான சுருக்கமான தொடர்பும் அடங்கும். குஜ்ராலின் ஈடுபாடு லாகூரில் பிரிட்டிஷ் அதிகாரிகளால் கைது செய்யப்படுவதற்கு வழிவகுத்தது , இதன் விளைவாக போராட்டத்தில் அவர் வகித்த பங்கிற்காக சிறைத்தண்டனை விதிக்கப்பட்டது, இருப்பினும் தடுப்புக்காவலின் சரியான காலம் முதன்மைக் கணக்குகளில் துல்லியமாக ஆவணப்படுத்தப்படவில்லை, ஆனால் 1942 ஆம் ஆண்டின் பிற்பகுதியில் நாடு தழுவிய 100,000 க்கும் மேற்பட்ட பங்கேற்பாளர்களை சிறையில் அடைத்த பரந்த அடக்குமுறையுடன் ஒத்துப்போகிறது. அவர் இயக்கத்தில் எந்த முக்கிய தலைமைப் பதவியையும் வகிக்கவில்லை, அதற்கு பதிலாக பஞ்சாபில் மாணவர்கள் தலைமையிலான ஆர்வத்தை அடிக்கோடிட்டுக் காட்டிய ஒரு சாதாரண செயல்பாட்டாளராக பணியாற்றினார் , ஆனால் நீடித்த நிறுவன மரபை வழங்கவில்லை. 1943-1944 வாக்கில் இயக்கம் தணிந்ததைத் தொடர்ந்து விடுவிக்கப்பட்ட பிறகு, குஜ்ரால் நேரடி மோதலில் இருந்து கட்டமைக்கப்பட்ட அரசியல் ஈடுபாட்டிற்கு மாறினார், இறுதியில் சுதந்திரத்திற்குப் பிந்தைய இந்தியாவில் காங்கிரஸ் கட்சியுடன் இணைந்தார் , நீடித்த நிலத்தடி எதிர்ப்பின் மீது தேர்தல் மற்றும் நிறுவன வழிகளை நோக்கி தனது மையத்தை குறித்தார்.

சுதந்திரத்திற்குப் பிந்தைய காங்கிரஸ் வாழ்க்கை

1964 ஆம் ஆண்டு இந்திய தேசிய காங்கிரஸில் சேர்ந்த குஜ்ரால், மாநிலங்களவைக்குத் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டார், தனது நாடாளுமன்ற வாழ்க்கையின் ஆரம்ப கட்டத்தில் மேல் சபை உறுப்பினராகப் பணியாற்றினார். இந்தப் பொறுப்பில், 1969 காங்கிரஸ் பிளவைத் தொடர்ந்து பிரதமர் இந்திரா காந்தியின் கீழ் அதிகாரத்தை வலுப்படுத்த கட்சியின் முயற்சிகளுடன் இணைந்து, தினேஷ் சிங் போன்றவர்களுடன் அவரது முகாமில் ஒரு முக்கிய பரப்புரையாளராகச் செயல்பட்டார். அவரது ஆரம்பகாலப் பாத்திரங்கள் பஞ்சாபில் தேசிய ஒருங்கிணைப்பு மற்றும் பிராந்தியக் கவலைகளுக்கான சட்டமன்ற ஆதரவை வலியுறுத்தின, இருப்பினும் இந்தக் காலகட்டத்தில் பஞ்சாபின் உள்கட்டமைப்பு அல்லது பொருளாதார வளர்ச்சியுடன் தொடர்புடைய குறிப்பிட்ட சட்டமன்ற முயற்சிகள் முதன்மை பதிவுகளில் ஆவணப்படுத்தப்படவில்லை. 1967 முதல் 1976 வரை, குஜ்ரால் காந்தியின் அரசாங்கத்தில் பல அமைச்சர் பதவிகளை வகித்தார், இதில் 1967 ஆம் ஆண்டு தொடங்கி நாடாளுமன்ற விவகாரங்கள் மற்றும் தகவல் தொடர்புத் துறை இணையமைச்சர் , அதைத் தொடர்ந்து 1969 இல் தகவல் மற்றும் ஒளிபரப்புத் துறை இணையமைச்சர் பதவி வகித்தார். வளர்ந்து வரும் உள்கட்சி பதட்டங்களுக்கு மத்தியில் நாடாளுமன்ற நடவடிக்கைகளை நிர்வகிப்பது மற்றும் அஞ்சல் மற்றும் தந்தி சேவைகளில் விரிவாக்கம் போன்ற தகவல் தொடர்பு கொள்கைகளை மேற்பார்வையிடுவது ஆகியவை இந்தப் பாத்திரங்களில் அடங்கும், இருப்பினும் சாதனைகள் தனிப்பட்ட கண்டுபிடிப்புகளை விட காங்கிரஸின் ஆதிக்க மையப்படுத்தப்பட்ட கட்டுப்பாட்டால் கட்டுப்படுத்தப்பட்டன. 1975 ஆம் ஆண்டு, அவசரநிலை பிரகடனத்தின் போது தகவல் மற்றும் ஒளிபரப்புத்துறை இணை அமைச்சராக இருந்த குஜ்ரால், சஞ்சய் காந்தி மற்றும் கட்சி விசுவாசிகளிடமிருந்து செய்தி உள்ளடக்கத்தின் ஒளிபரப்புக்கு முந்தைய தணிக்கையை செயல்படுத்துமாறு அழுத்தத்தை எதிர்கொண்டார், அதை அவர் எதிர்த்தார், செய்தி வரைவுகள் ரகசியமானவை மற்றும் முன் மதிப்பாய்வுக்கு உட்பட்டவை அல்ல என்று வாதிட்டார். இந்த நிலைப்பாடு, சர்வாதிகார நடவடிக்கைகள் தொடர்பாக காங்கிரசுக்குள் உள்ள உள் உராய்வுகளை எடுத்துக்காட்டுகிறது, இருப்பினும் குஜ்ரால் பொது விலகல் இல்லாமல் கட்சித் தலைமைக்கு விசுவாசமாக இருந்தார் , இதன் விளைவாக 1976 இல் சோவியத் யூனியனுக்கான தூதராக அவர் மீண்டும் நியமிக்கப்பட்டார், இதன் விளைவாக அவர் முற்றிலும் பதவி நீக்கம் செய்யப்படவில்லை.

ஜனதா தளம் மூலம் எழுச்சி

காங்கிரசிலிருந்து விலகல்

அவசரநிலை காலத்தில் (1975–1977) சஞ்சய் காந்தியுடனான முந்தைய மோதல்களிலிருந்து உருவான தனிப்பட்ட மற்றும் சித்தாந்த பதட்டங்கள் அதிகரித்து வந்த நிலையில், 1980களின் நடுப்பகுதியில் இந்தர் குமார் குஜ்ரால் இந்திய தேசிய காங்கிரசில் இருந்து ராஜினாமா செய்தார். தகவல் மற்றும் ஒளிபரப்பு அமைச்சராக இருந்த குஜ்ரால், அகில இந்திய வானொலி ஒலிபரப்புகளை கையாளவும் , இந்திரா காந்தியின் உரைகள் மற்றும் அரசாங்க நடவடிக்கைகள் குறித்த ஊடக செய்திகளில் கடுமையான தணிக்கை விதிக்கவும் சஞ்சய் விதித்த உத்தரவுகளை எதிர்த்தார், இது ஜூன் 20 , 1975 அன்று சஞ்சயால் பொதுவில் புறக்கணிக்கப்படுவதற்கும், அதைத் தொடர்ந்து கட்சிக்குள் அவர் ஓரங்கட்டப்படுவதற்கும் வழிவகுத்தது . இந்த மோதல்கள் குஜ்ராலின் ஒப்பீட்டளவில் பத்திரிகை சுயாட்சிக்கான உறுதிப்பாட்டை எடுத்துக்காட்டுகின்றன, இது காங்கிரஸ் தலைமையின் சர்வாதிகார சறுக்கலுக்கு மாறாக இருந்தது, இது 1980 ஆம் ஆண்டு இந்திரா காந்தியின் கீழ் கட்சி மீட்சியடைந்த பின்னரும் அவரது நீண்டகால ஏமாற்றத்திற்கு பங்களித்தது . 1984 ஆம் ஆண்டு இந்திரா படுகொலை செய்யப்பட்டதைத் தொடர்ந்து ராஜீவ் காந்தி பிரதமராக இருந்தபோது, 1980 களின் நடுப்பகுதியில், குஜ்ரால் வெளியேறியது, 1987 ஆம் ஆண்டு போஃபர்ஸ் ஆயுத ஒப்பந்த வெளிப்பாடுகள் போன்ற ஊழல் மோசடிகளால் தூண்டப்பட்ட பரந்த காங்கிரஸ் எதிர்ப்பு உணர்வுடன் ஒத்துப்போனது, மேலும் தகுதி சார்ந்த சோசலிசத்தை விட குடும்ப விசுவாசத்தை முன்னுரிமைப்படுத்தும் வம்ச ஒருங்கிணைப்பு பற்றிய கருத்துக்கள் - அவசரநிலைக்குப் பிந்தைய சகாப்தத்தின் ஒரு மரபு, 1977 ஆம் ஆண்டு ஜனதா கட்சியின் வெற்றி சிறிது காலம் காங்கிரஸ் ஆதிக்கத்தை சவால் செய்தது. குஜ்ராலின் சுதந்திர செயல்பாட்டில் வேரூன்றிய சோசலிச சார்புகள், மையப்படுத்தப்பட்ட கட்டுப்பாடு மற்றும் ஒட்டு சகிப்புத்தன்மையை நோக்கிய கட்சியின் சித்தாந்த அரிப்பு என்று அவர் கருதியவற்றுடன் மோதின, இது 1940 களில் அவர் சேர்ந்த ஒரு அமைப்பிலிருந்து வெளியேற வழிவகுத்தது. அவர் ராஜினாமா செய்ததைத் தொடர்ந்து, குஜ்ரால் காங்கிரஸ் எதிர்ப்பு பிரிவுகளுடன் இணைந்து, 1988 அக்டோபரில் வி.பி. சிங் ஜனதா தளம் உருவாக்கப்பட்டபோது அதில் சேர்ந்தார், இது சோசலிசக் கொள்கைகளை வலியுறுத்தும் மற்றும் அவசரநிலைக்குப் பிந்தைய காங்கிரஸின் மறுமலர்ச்சிக்கு எதிர்ப்பு தெரிவிக்கும் ஒரு கட்சியாகும். 1989 ஆம் ஆண்டு பொதுத் தேர்தலில் பஞ்சாபில் உள்ள பாட்டியாலா தொகுதியில் ஜனதா தளம் சார்பில் போட்டியிட்டு, காங்கிரஸ் வேட்பாளர் பிரனீத் கவுருக்கு எதிராக 47.2% வாக்குகளைப் பெற்று வெற்றி பெற்றார், இது எதிர்க்கட்சி அரசியலுக்கு அவர் வெற்றிகரமாக மாறியதைக் குறிக்கிறது. இந்த நடவடிக்கை அவரை காங்கிரஸின் ஆட்சி தோல்விகளை விமர்சிக்கும் சக்திகளின் கூட்டணிக்குள் நிலைநிறுத்தியது, பின்னர் காங்கிரஸ் அல்லாத அரசாங்கங்களில் அவர் வகிக்கும் பாத்திரங்களுக்கு களம் அமைத்தது.

தேர்தல் வெற்றிகளும் அமைச்சர் பதவிகளும்

1989 இந்திய பொதுத் தேர்தலில் குஜ்ரால் குறிப்பிடத்தக்க தேர்தல் வெற்றியைப் பெற்றார் , பஞ்சாபில் உள்ள ஜலந்தர் மக்களவைத் தொகுதியில் ஜனதா தள வேட்பாளராக 239,795 வாக்குகள் வித்தியாசத்தில் வெற்றி பெற்றார், காங்கிரஸ் வேட்பாளரை சுமார் 100,000 வாக்குகள் வித்தியாசத்தில் தோற்கடித்தார். இந்த வெற்றி காங்கிரஸை விட்டு வெளியேறிய பிறகு தேசிய நாடாளுமன்ற அரசியலில் அவர் நுழைந்ததைக் குறித்தது, காங்கிரஸ் எதிர்ப்பு கூட்டணியில் அவரை ஒரு முக்கிய நபராக நிலைநிறுத்தியது. தேசிய முன்னணி அரசாங்கத்தை அமைத்ததைத் தொடர்ந்து, டிசம்பர் 2, 1989 முதல் நவம்பர் 10, 1990 வரை வி.பி. சிங்கின் அமைச்சரவையில் வெளியுறவு அமைச்சராகப் பணியாற்றினார், அந்தக் காலகட்டத்தில் பனிப்போரின் முடிவு மற்றும் பிராந்திய உறுதியற்ற தன்மைக்கு இந்தியாவின் பதில் உள்ளிட்ட சவால்களை அமைச்சகம் எதிர்கொண்டது. 1990 களின் முற்பகுதியில் ஏற்பட்ட அரசியல்

கொந்தளிப்புக்கு மத்தியில், வி.பி. சிங் அரசாங்கத்தின் சரிவு மற்றும் அதைத் தொடர்ந்து வந்த குறுகிய கால சந்திர சேகர் நிர்வாகம் உட்பட, குஜ்ரால் ஜனதா தள எதிர்க்கட்சி நடவடிக்கைகளில் தீவிரமாக இருந்தார், ஆனால் 1996 வரை அமைச்சரவை பதவிகளை வகிக்கவில்லை. 1993 முதல் 1996 வரை வர்த்தகம் மற்றும் ஜவுளிக்கான நாடாளுமன்ற நிலைக்குழுவின் தலைவராக சட்டமன்ற மேற்பார்வைக்கு பங்களித்தார், இந்தியாவின் பொருளாதார தாராளமயமாக்கல் கட்டத்தில் வர்த்தகக் கொள்கை மதிப்பாய்வுகளில் கவனம் செலுத்தினார். [1] 1996 பொதுத் தேர்தலில், குஜ்ரால் ஜலந்தரிலிருந்து மீண்டும் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டார் , 266,384 வாக்குகளைப் பெற்று காங்கிரஸ் வேட்பாளரை 110,000 வாக்குகளுக்கு மேல் வித்தியாசத்தில் தோற்கடித்தார், பஞ்சாபின் தோபா பகுதியில் அவரது பிராந்திய அடித்தளத்தை வலுப்படுத்தினார். இந்த வெற்றி துண்டு துண்டான ஐக்கிய முன்னணி கூட்டணிக்குள் அவரது நிலையை உறுதிப்படுத்தியது, அங்கு அவரது இராஜதந்திர பின்னணி உள்-கட்சி மற்றும் கூட்டணி பிளவுகளை இணைப்பதில் உதவியது, இருப்பினும் அவரது வரையறுக்கப்பட்ட முந்தைய பாத்திரங்களின் கீழ் உள்நாட்டு கொள்கை முயற்சிகளை செயல்படுத்துவது குறுகிய பதவிக்காலம் மற்றும் கூட்டணி உறுதியற்ற தன்மையால் கட்டுப்படுத்தப்பட்ட கலவையான விளைவுகளை அளித்தது.

வெளியுறவு அமைச்சர்

எச்.டி. தேவகவுடாவின் ஆட்சிக் காலம்

பனிப்போருக்குப் பிந்தைய இந்தியாவின் வெளியுறவுக் கொள்கை நிலப்பரப்பை வழிநடத்த காங்கிரஸின் வெளிப்புற ஆதரவை நம்பியிருந்த பிரதமர் எச்.டி. தேவகவுடா தலைமையிலான ஐக்கிய முன்னணி கூட்டணி அரசாங்கத்தின் ஒரு பகுதியாக, ஜூன் 1, 1996 அன்று இந்தர் குமார் குஜ்ரால் வெளியுறவு அமைச்சராகப் பொறுப்பேற்றார். பிராந்திய ஸ்திரமின்மை மற்றும் தெற்காசியாவில் செல்வாக்கை மீண்டும் உறுதிப்படுத்த வேண்டியதன் அவசியத்தால் குறிக்கப்பட்டது . சார்க் போன்ற பலதரப்பு மன்றங்களுக்குள் பாகிஸ்தானின் செல்வாக்கை சமநிலைப்படுத்தவும், பல தசாப்தங்களாக உறவுகளில் விரிசல் ஏற்பட்ட வளப் பகிர்வு சர்ச்சைகளைத் தீர்க்கவும் இந்தியா மேற்கொண்ட முயற்சிகளுக்கு மத்தியில், மோதல் நிலைப்பாடுகளை விட இருதரப்பு நம்பிக்கையை வளர்ப்பதற்கு முன்னுரிமை அளித்து, உடனடி அண்டை நாடுகளுடன் நடைமுறை ஈடுபாட்டை அவரது பதவிக்காலம் வலியுறுத்தியது. டிசம்பர் 12 , 1996 அன்று, இந்தியாவும் வங்காளதேசமும் ஃபராக்கா தடுப்பணையில் கங்கை நீரைப் பகிர்ந்து கொள்வது தொடர்பான 30 ஆண்டு ஒப்பந்தத்தில் கையெழுத்திட்டபோது ஒரு முக்கிய சாதனை நிகழ்ந்தது . இதன் மூலம் , முந்தைய தற்காலிக ஏற்பாடுகளுடன் ஒப்பிடும்போது, முக்கியமான நீர் பற்றாக்குறை காலத்தில் (மார்ச் 11 முதல் மே 10 வரை) வங்காளதேசத்திற்கு 27,500 கியூசெக் நீர் உறுதி செய்யப்பட்டது. எல்லைப் பகுதிகள் அல்லது வர்த்தக ஏற்றத்தாழ்வுகள் போன்ற பிற இருதரப்பு எரிச்சலூட்டும் விஷயங்களில் இந்தியா பரஸ்பர சலுகைகளை வலியுறுத்தவில்லை. இந்த ஒப்பந்தம் 1975 இடைக்கால ஒப்பந்தம் மற்றும் மாறுபட்ட நீர் பற்றாக்குறை பருவ ஒதுக்கீடுகள் (எ.கா., இந்தியாவின் முந்தைய உரிமைகோரல்கள் 40,000 கியூசெக்குகளைத் தாண்டியது) ஆகியவற்றிலிருந்து உருவான நீண்டகால குறையைத் தீர்த்தது. இது சிறிய அண்டை நாடுகளுடன் நல்லெண்ணத்தை வளர்ப்பதற்காக ஒருதலைப்பட்சமான இணக்கத்தை நோக்கிய ஒரு மூலோபாய மாற்றத்தை பிரதிபலிக்கிறது, இருப்பினும் விமர்சகர்கள் பின்னர் பாதுகாப்பு ஒத்துழைப்பில் ஈடான ஆதாயங்கள் இல்லாமல் இந்தியாவின் செல்வாக்கை அம்பலப்படுத்தியதாக வாதிட்டனர் . நேபாளத்தை நோக்கிய முயற்சிகளையும் குஜ்ரால் முன்னெடுத்தார் , காத்மாண்டுவின் பொருளாதார சார்புகளை எளிதாக்க போக்குவரத்து வசதிகள் மற்றும் நீர்மின் ஒத்துழைப்பு குறித்த விவாதங்களைத் தொடங்கினார் , எல்லைப் பாதுகாப்பு கவலைகளுடன் இணைக்கப்படாமல்

உள்கட்டமைப்பில் பரஸ்பரம் அல்லாத உதவிக்கு முன்னுதாரணங்களை அமைத்தார், இந்தியாவிற்கும் சீனாவிற்கும் இடையிலான நேபாளத்தின் சமநிலைச் செயலுக்கு மத்தியில், காலாபாணி போன்ற எல்லைப் பாதுகாப்பு கவலைகளுடன் இணைக்கப்படாமல் உள்கட்டமைப்பில் பரஸ்பரம் அல்லாத உதவிக்கு முன்னுதாரணங்களை அமைத்தார் . இந்த முயற்சிகள் சார்க் ஈடுபாடுகளுக்கான ஆயத்த அடித்தளத்திற்கு பங்களித்தன, இதில் இந்தியாவின் ஆதிக்கத்தைக் குறைப்பதற்கான நம்பிக்கையை வளர்க்கும் நடவடிக்கைகள் அடங்கும் , இருப்பினும் பிராந்திய முயற்சிகளிலிருந்து இருதரப்பு பதட்டங்களை பிரிக்க பாகிஸ்தானின் தயக்கத்தால் முன்னேற்றம் தடைபட்டது, துணைக்கண்ட ஒருங்கிணைப்பை முன்னேற்றுவதில் இந்தியாவின் ஒப்பீட்டளவில் தனிமைப்படுத்தலை அடிக்கோடிட்டுக் காட்டுகிறது. 1997 ஆம் ஆண்டின் தொடக்கத்தில், கூட்டணி இயக்கவியல் மாறியதால், குஜ்ராலின் அணுகுமுறை டாக்கா மற்றும் காத்மாண்டுவில் இந்திய எதிர்ப்பு உணர்வுகளைத் தணிக்கத் தொடங்கியது , ஆனால் பரஸ்பரம் அல்லாத நடிகர்களுக்கு எதிராக இந்தியாவின் பேரம் பேசும் நிலைப்பாட்டை பலவீனப்படுத்துவதற்கான உள்நாட்டு ஆய்வுக்கு ஆளானது.

ஆரம்ப வெளியுறவுக் கொள்கை முயற்சிகள்

ஜூன் 1996 இல் எச்.டி. தேவகவுடா அரசாங்கத்தில் வெளியுறவு அமைச்சராக பதவியேற்றபோது, இந்தர் குமார் குஜ்ரால் வங்காளதேசத்துடனான நீண்டகால நீர் பகிர்வு தகராறுகளைத் தீர்ப்பதற்கு முன்னுரிமை அளித்தார், இது டிசம்பர் 12, 1996 அன்று கங்கை நீர் பகிர்வு ஒப்பந்தத்தில் கையெழுத்திடுவதில் உச்சக்கட்டத்தை அடைந்தது. ஜனவரி முதல் மே வரையிலான வறண்ட காலங்களில் ஃபராக்கா தடுப்பணையில் கங்கை நீரில் குறிப்பிட்ட பங்குகளை இந்த ஒப்பந்தம் ஒதுக்கியது, நீர் வரத்து 70,000 கியூசெக்குகளைத் தாண்டும்போது பங்களாதேஷுக்கு குறைந்தபட்சம் 23,000 கியூசெக்குகளை வழங்கியது, மேலும் கண்காணிப்பு மற்றும் பெருக்க ஆய்வுகளுக்கு ஒரு கூட்டுக் குழுவை நிறுவியது. ஹூக்ளி நதியில் நீர்ப்பாசனம் மற்றும் கப்பல் போக்குவரத்துக்கான சாத்தியமான பற்றாக்குறைகள் குறித்து உள்ளூர் கரையோரக் குறைகள் இருந்தபோதிலும், மேற்கு வங்கத்தின் கம்யூனிஸ்ட் தலைமையிலான அரசாங்கத்திடமிருந்து சம்மதத்தைப் பெறுவது உட்பட குஜ்ராலின் இராஜதந்திர ஈடுபாடு, பல தசாப்தங்களாக இடைப்பட்ட ஒப்பந்தங்களுக்குப் பிறகு முன்னேற்றத்தை எளிதாக்கியது. இந்த ஒப்பந்தம் இருதரப்பு பதட்டங்களைத் தணித்து, ஷேக் ஹசீனாவின் நிர்வாகத்தின் கீழ் நல்லெண்ணத்தை வளர்த்தது, ஆனால் நீர் பற்றாக்குறை உள்ள பகுதிகளில் உள்நாட்டு கவலைகளை அதிகப்படுத்தியதற்காக இந்தியாவில் விமர்சனங்களை எதிர்கொண்டது, இது மேல்நிலைப் பாதுகாப்பு அல்லது சமமான நீண்டகால பெருக்கத்தை நிவர்த்தி செய்யாமல் அந்நியச் செலாவணியை விட்டுக்கொடுத்ததற்காக. குஜ்ரால் நேபாளத்திற்கும் இதேபோன்ற முயற்சிகளை நீட்டித்தார் , வர்த்தகம் மற்றும் போக்குவரத்து ஏற்பாடுகளின் புதுப்பித்தல் மற்றும் தாராளமயமாக்கல் மூலம் பொருளாதார இணைப்புகளில் கவனம் செலுத்தினார். 1996 இந்தியா - நேபாள வர்த்தக ஒப்பந்தம், அளவு கட்டுப்பாடுகள் இல்லாமல் இந்தியாவில் நேபாளப் பொருட்களுக்கு வரி இல்லாத அணுகலை வழங்கியது , ஒன்றுக்கொன்று சார்ந்திருப்பதை ஊக்குவிப்பதற்கும், கல்கத்தா போன்ற இந்திய துறைமுகங்கள் வழியாக போக்குவரத்து வழிகளை விரிவுபடுத்துவதன் மூலம் நேபாளத்தின் நிலத்தால் சூழப்பட்ட தடைகளைத் தணிப்பதற்கும் நோக்கமாகக் கொண்டது. இந்த முயற்சிகள் நேபாளத்தின் பொருளாதாரத்தை இந்தியாவுடன் மிகவும் நெருக்கமாக ஒருங்கிணைக்க முயன்றன , நேபாள உற்பத்தியாளர்கள் மற்றும் விவசாயப் பொருட்களின் ஏற்றுமதியை எளிதாக்கின, அதே நேரத்தில் பரந்த பொருட்கள் இயக்கத்திற்கான போக்குவரத்து நெறிமுறைகளையும் புதுப்பித்தன. இருப்பினும், எல்லை மேலாண்மை அல்லது உளவுத்துறை பகிர்வு போன்ற பாதுகாப்புப் பிரச்சினைகளில் பரஸ்பர உறுதிமொழிகள் இல்லாமல்

நேபாள முன்னுரிமை அணுகலை வழங்கியது - சீனா உள்ளிட்ட மூன்றாம் தரப்பினருடனான நேபாளத்தின் சாத்தியமான சீரமைப்புகளுக்கு இந்தியாவின் பாதிப்புகளைக் கவனிக்காமல் இருப்பதற்கும் , இந்திய சுங்க அமலாக்கத்தை நெரிப்பதற்கும் விமர்சிக்கப்பட்டது. தொடர்ச்சியான எல்லை தாண்டிய போர்க்குணத்திற்கு மத்தியில் பாகிஸ்தானுக்கு எதிரான முயற்சிகள் வரையறுக்கப்பட்ட உறுதியான முன்னேற்றத்தையே அளித்தன. மக்களுக்கு இடையேயான தொடர்புகள் மற்றும் வணிக பரிமாற்றங்களை ஊக்குவிப்பதற்காக, குஜ்ரால் விசா மற்றும் பயணக் கட்டுப்பாடுகளை ஒருதலைப்பட்சமாக தளர்த்தத் தொடங்கினார், காஷ்மீர் போன்ற முக்கிய தகராறுகளில் உடனடி பரஸ்பரம் கோராமல் பாகிஸ்தானிய சுற்றுலாப் பயணிகள் மற்றும் வர்த்தகர்கள் இந்தியாவிற்குள் அதிக அணுகலை அனுமதித்தார். இந்த நடவடிக்கைகள் நம்பிக்கையை வளர்ப்பதற்கான நோக்கத்தை பிரதிபலித்தன, ஆனால் ஜம்மு மற்றும் காஷ்மீரில் நடந்து வரும் கிளர்ச்சி நடவடிக்கைகளுக்கு எதிராகத் தடுமாறின, பாகிஸ்தான் மண்ணிலிருந்து ஆதரிக்கப்பட்டது, இது வேகத்தை குறைமதிப்பிற்கு உட்படுத்தியது மற்றும் தீர்க்கப்படாத பயங்கரவாத கவலைகளை எதிர்கொள்வதில் சமச்சீரற்ற நல்லெண்ணத்தின் சவால்களை எடுத்துக்காட்டுகிறது . 1997 ஏப்ரலில் அரசாங்கத்தின் மாற்றத்திற்கு முன்னர் பெரிய இருதரப்பு ஒப்பந்தங்கள் எதுவும் எட்டப்படாமல், விரோதமான அண்டை நாடுகளுக்கு பரஸ்பரம் அல்லாத ஈடுபாட்டைப் பயன்படுத்துவதில் ஆரம்பகால தடைகளை இந்தக் காலம் அடிக்கோடிட்டுக் காட்டியது .

பிரீமியர்ஷிப் (1997–1998)

குஜ்ரால் அரசாங்கத்தின் உருவாக்கம்

1997 ஏப்ரல் தொடக்கத்தில் இந்திய தேசிய காங்கிரஸ் கட்சி வெளிப்புற ஆதரவை விலக்கிக் கொண்டதால் பிரதமர் எச்.டி. தேவகவுடா பதவி நீக்கம் செய்யப்பட்டார், இது ஏப்ரல் 11, 1997 அன்று மக்களவையில் நடைபெற்ற நம்பிக்கை வாக்கெடுப்பில் ஐக்கிய முன்னணி அரசாங்கம் தோல்வியடைந்ததில் உச்சக்கட்டத்தை அடைந்தது. இந்த நாடாளுமன்ற எண்கணிதம், பெரும்பான்மைக்குத் தேவையான 272 இடங்களுக்கு தோராயமாக 192 இடங்கள் குறைவாக இருந்த ஐக்கிய முன்னணியை , காங்கிரஸின் 140 இடங்கள் சகிப்புத்தன்மையை வழங்காமல் ஆட்சி செய்ய முடியவில்லை. இதற்கு பதிலளிக்கும் விதமாக, ஐக்கிய முன்னணியின் தொகுதிக் கட்சிகள் அப்போது வெளியுறவு அமைச்சராகப் பணியாற்றிய இந்தர் குமார் குஜ்ராலை தங்கள் ஒருமித்த தலைவராகத் தேர்ந்தெடுத்தன, இது காங்கிரஸ் ஆதரவை மீட்டெடுக்கும். குஜ்ரால் ஏப்ரல் 21, 1997 அன்று இந்தியாவின் 12வது பிரதமராக பதவியேற்றார் , ஜனதா தளம் மற்றும் திராவிட முன்னேற்றக் கழகம் மற்றும் தெலுங்கு தேசம் கட்சி போன்ற பல்வேறு பிராந்திய அமைப்புகளை உள்ளடக்கிய 13 கட்சிகள் கொண்ட கூட்டணிக்கு தலைமை தாங்கினார் . அமைச்சரவை உருவாக்கம் கூட்டணியின் உள்ளார்ந்த பலவீனத்தை அடிக்கோடிட்டுக் காட்டியது, ஒற்றுமையைப் பேணுவதற்கு சித்தாந்த ரீதியாகவும் பிராந்திய ரீதியாகவும் வேறுபட்ட குழுக்களைச் சேர்ந்த அமைச்சர்களை உள்ளடக்கியது, அதே நேரத்தில் நம்பிக்கையில்லா சவால்களைத் தவிர்க்க வெளிப்புற ஆதரவாளர்களுடன் தற்காலிக பேச்சுவார்த்தைகளை நம்பியிருந்தது. நிலையான பெரும்பான்மை இல்லாத இந்த அமைப்பு, மாறிவரும் கூட்டணிகளுக்கு மத்தியில் சரிந்து போகும் அபாயகரமான சிறுபான்மை நிர்வாகமாக அரசாங்கத்தை நிலைநிறுத்தியது.

உள்நாட்டுக் கொள்கைகள் மற்றும் பொருளாதார மேலாண்மை

ஐக்கிய முன்னணி கூட்டணியாக உருவாக்கப்பட்ட குஜ்ராலின் நிர்வாகம் , 1991 க்குப் பிந்தைய பொருளாதார தாராளமயமாக்கல் கட்டமைப்பில் தொடர்ச்சியை முன்னுரிமைப்படுத்தியது, கூட்டணி பேச்சுவார்த்தைகள் மற்றும் அரசியல் பலவீனத்திற்கு

மத்தியில், கணிசமான புதிய கட்டமைப்பு சீர்திருத்தங்களைத் தொடங்காமல். விவசாயம் மற்றும் சமூக நலனில் அதிகரிக்கும் நடவடிக்கைகளில் கவனம் செலுத்தப்பட்டது, அதாவது கிராமப்புற வாழ்வாதாரத்தை ஆதரிப்பதற்காக உரங்கள் மற்றும் நீர்ப்பாசனத்திற்கான உள்ளீட்டு மானியங்களை நிலைநிறுத்துதல் போன்றவை , புதுமையான விரிவாக்கங்கள் அல்லது செயல்திறன் மேம்பாடுகள் இல்லாமல் ஏற்கனவே உள்ள திட்டங்களில் கட்டமைக்கப்பட்டுள்ளன . வறுமை ஒழிப்பு முயற்சிகள் இலக்கு வைக்கப்பட்ட பொது விநியோக முறைகள் மற்றும் கிராமப்புற வேலைவாய்ப்பு திட்டங்களை வலியுறுத்தின, ஆனால் தொடர்ச்சியான கிராமப்புற துயரங்களை நிவர்த்தி செய்வதற்கான துணிச்சலான மறு ஒதுக்கீடுகள் அல்லது மதிப்பீடுகள் இல்லை, இது அரசாங்கத்தின் கட்டுப்படுத்தப்பட்ட நிகழ்ச்சி நிரலை பிரதிபலிக்கிறது. [46] பொருளாதார மேலாண்மை மிதமான வளர்ச்சி மற்றும் நிதி அழுத்தங்களுடன் போராடியது, ஏனெனில் 1997-98 நிதியாண்டில் உண்மையான மொத்த உள்நாட்டு உற்பத்தி 5 சதவீதம் விரிவடைந்தது, இது முந்தைய ஆண்டை விட 7.5 சதவீதமாகக் குறைந்தது, இது கொள்கை மாற்றங்களுக்குப் பதிலாக அடக்கப்பட்ட தொழில்துறை முதலீடு மற்றும் விவசாய மாறுபாடு காரணமாகும் . மத்திய அரசின் நிதிப் பற்றாக்குறை மொத்த உள்நாட்டு உற்பத்தியில் 4.9 சதவீதமாக நிர்ணயிக்கப்பட்டது, ஆனால் 5-6 சதவீதத்தையே தீர்த்து வைத்தது. உள்நாட்டு கடன் மற்றும் சந்தைக் கருவிகள் மூலம் பெரும்பாலும் நிதியளிக்கப்பட்டது. இது உடனடி பணப்புழக்க நெருக்கடிகளைத் தவிர்த்தது. ஆனால், அதற்கு ஏற்ற உற்பத்தித்திறன் ஆதாயங்கள் இல்லாமல் பொதுக் கடன் அதிகரிப்பதற்கு பங்களித்தது . கூட்டணி இயக்கவியல் கொள்கை முடக்கத்தைத் தூண்டியது. நிதி ஒருங்கிணைப்பு அல்லது மானிய பகுத்தறிவில் சட்டமன்ற முன்னேற்றங்களைக் கட்டுப்படுத்தியது. ஐக்கிய முன்னணியின் பொது குறைந்தபட்ச திட்டம் வாக்குறுதியளிக்கப்பட்ட சமூக சமத்துவ இலக்குகளை விட மிதமான செயல்படுத்தலை வழங்கியது. ஊழல் எதிர்ப்பு மற்றும் சமமான வளர்ச்சியில் ஜனதா தளத்தின் வரலாற்று முக்கியத்துவம் இருந்தபோதிலும் , குஜ்ராலின் பதவிக்காலத்தில் ஊழல் அல்லது நிர்வாக நெறிப்படுத்தலுக்கு எதிராக எந்த முக்கிய உந்துதல்களும் காணப்படவில்லை. ஏனெனில் நாடாளுமன்றக் கூட்டங்கள் நம்பிக்கைத் தீர்மானங்கள் மற்றும் கட்சிகளுக்கு இடையேயான பேரம் பேசுதல் ஆகியவற்றால் மறைக்கப்பட்டன. இதன் விளைவாக பொருளாதாரம் தொடர்பான மசோதாக்கள் மிகக் குறைவாகவே நிறைவேற்றப்பட்டன. வணிக லாபிகள் உட்பட விமர்சகர்கள், முந்தைய தாராளமயமாக்கல் வேகத்துடன் முரண்பட்டு, கட்டுப்பாடுகளை நீக்குவதில் சகாப்தத்தின் தேக்கநிலையை எடுத்துக்காட்டினர். இருப்பினும், அரசாங்கம் முற்றிலும் தலைகீழாக மாறுவதைத் தடுக்க தொழில்துறை ஆதரவை உறுதி செய்தது. ஒட்டுமொத்தமாக, குஜ்ராலின் கீழ் உள்நாட்டு நிர்வாகம் சீர்திருத்தவாத தூண்டுதல்களைத் தக்கவைத்துக்கொள்வதில் சிறுபான்மை கூட்டணிகளின் சவால்களை அடிக்கோடிட்டுக் காட்டியது. நிதி நிலைத்தன்மை முன்னெச்சரிக்கை நடவடிக்கைகள் மூலம் அல்லாமல் எதிர்வினையாக அடையப்பட்டது.

கூட்டணி உறுதியற்ற தன்மை மற்றும் ராஜினாமா

இந்தர் குமார் குஜ்ராலின் தலைமையிலான ஐக்கிய முன்னணி அரசாங்கம் நவம்பர் 28, 1997 அன்று இந்திய தேசிய காங்கிரஸ் அதன் வெளி நாடாளுமன்ற ஆதரவை வாபஸ் பெற்றதால் கவிழ்ந்தது. இதனால் குஜ்ரால் உடனடியாக ஜனாதிபதி கே.ஆர். நாராயணனிடம் ராஜினாமா செய்தார். ஜெயின் ஹவாலா ஊழலில் சிக்கியுள்ள திராவிட முன்னேற்றக் கழக (திமுக) அமைச்சர்களை நீக்க வேண்டும் என்ற காங்கிரஸ் கோரிக்கைகள் நிறைவேறாததைத் தொடர்ந்து இந்த முடிவு எடுக்கப்பட்டது. இது அரசியல்வாதிகள் சம்பந்தப்பட்ட பணமோசடி வழக்காகும்; மத்திய புலனாய்வுத் துறையின் தொடர்ச்சியான விசாரணைகளுக்கு மத்தியில் கூட்டணி ஒற்றுமையைப் பராமரிக்க வேண்டியதன் அவசியத்தை மேற்கோள் காட்டி குஜ்ரால்

மறுத்துவிட்டார். இந்த விலகல் வெளிப்புற அழுத்தங்கள் அல்லது சதிகளால் தூண்டப்படவில்லை, ஆனால் அரசாங்கத்தின் சிறுபான்மை அந்தஸ்தைப் பயன்படுத்தி வரவிருக்கும் பொதுத் தேர்தல்களுக்கு முன்னதாக தன்னை சாதகமாக நிலைநிறுத்திக் கொள்ள முயன்ற காங்கிரஸின் தந்திரோபாய சூழ்ச்சியால் தூண்டப்பட்டது. இந்த நிகழ்வு ஐக்கிய முன்னணியின் கட்டமைப்பு பலவீனங்களை அம்பலப்படுத்தியது, ஏனெனில் சோசலிச சார்புடைய ஜனதா தளம் , திமுகவின் இன-பிராந்திய திராவிடம், தெலுங்கு தேசக் கட்சியின் மாநிலத்தை மையமாகக் கொண்ட மக்கள்தொகை மற்றும் அசாம் கண பரிஷத் போன்ற சிறிய கூட்டாளிகள் போன்ற சித்தாந்த ரீதியாக வேறுபட்ட அமைப்புகளை உள்ளடக்கிய கூட்டணி , பாரதிய ஜனதா கட்சி (BJP) எதிர்ப்பு மற்றும் காங்கிரஸ் எதிர்ப்புக்கு அப்பால் ஒரு ஒருங்கிணைந்த கொள்கை நிகழ்ச்சி நிரலைக் கொண்டிருக்கவில்லை. 543 உறுப்பினர்களைக் கொண்ட மக்களவையில் சுமார் 192 இடங்களை மட்டுமே கொண்ட இந்த முன்னணி, ஒரு செயல்பாட்டு பெரும்பான்மைக்கு காங்கிரஸின் தோராயமாக 140 இடங்களை முழுமையாக நம்பியிருந்தது, ஆதரவாளர் விதிமுறைகளை ஆணையிடவோ அல்லது விருப்பப்படி சரிவை ஏற்படுத்தவோ கூடிய ஒரு நிலையற்ற இயக்கவியலை உருவாக்கியது. பிராந்திய கூட்டாளிகளின் கட்சி விலகல்கள், குறிப்பாக ஊழல்கள் இருந்தபோதிலும் திமுகவின் வேரூன்றல், உள் நம்பிக்கையை மேலும் குறைத்தது, ஏனெனில் கட்சிகள் தேசிய நிர்வாகத்தை விட குறுகிய நலன்களுக்கு முன்னுரிமை அளித்தன. குஜ்ரால் புதிய இடைக்காலத் தேர்தல்களுக்கு அதிகாரத்தை நாடவில்லை அல்லது பெறவில்லை; அதற்கு பதிலாக, ஜனாதிபதி மக்களவையைக் கலைத்தார் , இதன் விளைவாக பிப்ரவரி 16 முதல் மார்ச் 7, 1998 வரை பொதுத் தேர்தல்கள் நடத்தப்பட்டன, இதில் பாஜக 182 இடங்களைப் பெற்று வெற்றி பெற்றது, இதனால் அடல் பிஹாரி வாஜ்பாய் மார்ச் 19, 1998 அன்று ஒரு கூட்டணி அரசாங்கத்தை அமைக்க முடிந்தது. இந்த முடிவு இந்திய அரசியலில் அவசரநிலைக்குப் பிந்தைய முறையை மீண்டும் வலியுறுத்தியது, 1977 முதல் காங்கிரஸ் அல்லாத கூட்டணிகள் - 1977–1979 ஜனதா கட்சி அரசாங்கம் மற்றும் 1989–1990 வி.பி. சிங்கின் தேசிய முன்னணி போன்றவை - காங்கிரஸ் ஆதரவை ஒத்த சார்புகள் மற்றும் பிராந்திய மற்றும் சாதி அடிப்படையிலான அமைப்புகளிடையே உள்ளார்ந்த சித்தாந்த துண்டு துண்டாக இருப்பதால் மீண்டும் மீண்டும் அவிழ்க்கப்பட்டுள்ளன, இதனால் ஒரு மேலாதிக்க தேசிய நங்கூரம் இல்லாமல் நிலையான பெரும்பான்மையை மழுப்பலாக ஆக்கியது.

வெளியுறவுக் கொள்கை கட்டமைப்பு

குஜ்ரால் கோட்பாட்டின் முக்கிய கொள்கைகள்

லண்டனில் உள்ள சாத்தம் மாளிகையில் இந்தியாவின் வெளியுறவு அமைச்சராக இருந்தபோது இந்தர் குமார் குஜ்ரால் முதன்முதலில் வெளிப்படுத்திய குஜ்ரால் கோட்பாடு , தீர்க்கப்படாத இருதரப்பு பதட்டங்கள் காரணமாக பாகிஸ்தானை வெளிப்படையாக விலக்கி , சிறிய தெற்காசிய அண்டை நாடுகளான வங்கதேசம் , பூட்டான் , மாலத்தீவு , நேபாளம் மற்றும் இலங்கை ஆகியவற்றுடன் இந்தியாவின் வெளிநாட்டு உறவுகளுக்கான கட்டமைப்பை நிறுவுகிறது. இந்தக் கோட்பாட்டின் அடிப்படைக் கொள்கை பரஸ்பரம் இல்லாதது, இதன் மூலம் இந்தியா சமமான வருமானத்தைக் கோராமல் ஒருதலைப்பட்சமான நல்லெண்ணம் மற்றும் இணக்கமான சைகைகளுக்கு உறுதியளிக்கிறது, இந்தியாவின் அளவு மற்றும் திறன்கள் பரிவர்த்தனை சமத்துவத்தை விட பிராந்திய ஸ்திரத்தன்மைக்கு முன்னுரிமை அளிக்கும் பொறுப்பை விதிக்கும் அதிகார இயக்கவியலில் உள்ளார்ந்த சமச்சீரற்ற தன்மையை அங்கீகரிக்கிறது. 1997 ஜனவரியில் கொழும்பில் உள்ள பண்டாரநாயக்க சர்வதேச ஆய்வு மையத்தில் குஜ்ரால் தனது உரையில் மீண்டும் வலியுறுத்திய இந்த அணுகுமுறை, அத்தகைய சலுகைகள் நம்பிக்கை மற்றும் கூட்டுறவு பாதுகாப்பை வளர்க்கின்றன, கடுமையான அதிகார

சமநிலை கணக்கீடுகளை செயல்படுத்துவதற்குப் பதிலாக வரலாற்று சந்தேகங்களைத் தணிக்க நல்லெண்ணக் கொள்கைகளை வரைகின்றன . இந்தக் கருத்தை செயல்படுத்த ஐந்து ஒன்றோடொன்று இணைந்த கொள்கைகளை கோட்பாடு வரையறுக்கிறது:

- சிறிய அண்டை நாடுகளுடன் பரஸ்பரம் இல்லாதது: குஜ்ரால் கூறியது போல், பரஸ்பரம் எதிர்பார்க்காமல் இந்தியா " நல்ல நம்பிக்கையுடனும்" ஆதரவையும் இணக்கத்தையும் வழங்குகிறது: " வங்காளதேசம் , பூட்டான் , மாலத்தீவுகள் , நேபாளம் மற்றும் இலங்கை போன்ற அண்டை நாடுகளுடன் , இந்தியா பரஸ்பரம் கேட்காது, ஆனால் தன்னால் முடிந்ததைக் கொடுத்து இணக்கப்படுத்துகிறது."
- உள் விவகாரங்களில் தலையிடாமை: இறையாண்மை மற்றும் சுயாட்சியைப் பாதுகாக்க உள்நாட்டு விவகாரங்களில் தலையிடுவதை பரஸ்பரம் தவிர்ப்பது .
- பிரதேசத்தைப் பயன்படுத்தாமை: அண்டை நாடுகள் தங்கள் மண்ணை இந்தியாவின் பாதுகாப்புக்கு எதிராகவோ அல்லது அதற்கு நேர்மாறாகவோ பயன்படுத்துவதைத் தவிர்த்து, கூட்டுக் கட்டுப்பாட்டை ஊக்குவிக்கின்றன.
- இறையாண்மை மற்றும் பிராந்திய ஒருமைப்பாட்டிற்கான மரியாதை: எல்லைகளையும் சுதந்திரத்தையும் மீற முடியாதவையாக நிலைநிறுத்துதல், பிரிவினைவாத அல்லது விரிவாக்க தூண்டுதல்களை எதிர்த்தல்.
- வற்புறுத்தலுக்குப் பதிலாக நேரடி பேச்சுவார்த்தைகள் மூலம் மோதல்களைத் தீர்க்கவும் , தீர்ப்பளிப்பதை விட உரையாடலை வலியுறுத்தவும் .

1996-1997 ஆம் ஆண்டு ஐக்கிய முன்னணி அரசாங்கத்தின் கீழ் முறைப்படுத்தப்பட்ட இந்தக் கொள்கைகள், கடின சக்தி சமநிலையிலிருந்து மென்மையான சக்தி தூண்டுதல்களுக்கு முக்கியத்துவத்தை மாற்றுகின்றன, கட்டாய ஆதிக்கத்தை விட தன்னார்வ சீரமைப்பு மூலம் இந்தியாவின் பிராந்திய முதன்மையை உட்பொதிப்பதை நோக்கமாகக் கொண்டுள்ளன, இருப்பினும் அவை உள்ளமைக்கப்பட்ட சரிபார்ப்பு இல்லாமல் பெறுநர்களிடமிருந்து இணக்கமான பதில்களை முன்வைக்கின்றன.

சிறிய அண்டை நாடுகளை நோக்கி செயல்படுத்துதல்

வங்காளதேசத்துடனான கங்கை நீர் பகிர்வு ஒப்பந்தத்தை செயல்படுத்துவது , 1997-1998 வறண்ட காலங்களில், ஃபராக்காவில் நீர் வரத்து 70,000 கியூசெக்குகளைத் தாண்டியபோது , வங்காளதேசத்திற்கு 35,000 கியூசெக்குகளை ஒதுக்கும் சூத்திரத்தைப் பின்பற்றி, எந்த சர்ச்சையும் இல்லாமல் தொடர்ந்தது. இந்த பரஸ்பரம் அல்லாத இணக்கம் நீண்டகால எரிச்சலைத் தீர்த்தது, நல்லெண்ணத்தை வளர்த்தது மற்றும் துரிதப்படுத்தப்பட்ட இருதரப்பு வர்த்தக வளர்ச்சியுடன் தொடர்புடையது , ஏனெனில் 1996-97 முதல் வங்காளதேசத்திற்கான இந்தியாவின் ஏற்றுமதி சராசரியாக ஆண்டுக்கு 9.1% என்ற விகிதத்தில் விரிவடைந்தது. அந்தக் காலகட்டத்தின் அனுபவ அளவீடுகள், இந்தியாவின் மேல்நிலைத் தேவைகளை சமரசம் செய்யாமல் வங்காளதேசத்தின் விவசாயத்தை ஆதரித்தன என்பதைக் குறிக்கின்றன, இருப்பினும் ஒப்பந்தத்தின் 30 ஆண்டு காலம் எல்லைப் பாதுகாப்பு போன்ற பிரச்சினைகளில் சமமான பரஸ்பரம் இல்லாமல் இந்தியாவின் ஒருதலைப்பட்ச சலுகைகளை எடுத்துக்காட்டுகிறது. நேபாளத்துடன் , 1997 ஆம் ஆண்டு இந்தியா-நேபாள வர்த்தக மற்றும் போக்குவரத்து ஒப்பந்தத்தை புதுப்பித்தல், கொல்கத்தா உள்ளிட்ட கூடுதல் இந்திய துறைமுகங்களுக்கான அணுகலை நீட்டித்தது , நடைமுறைகளை எளிமைப்படுத்தியது மற்றும் நேபாளம் வரையறுக்கப்பட்ட பாதைகளில் தங்கியிருப்பதைக் குறைத்தது, இது குஜ்ராலின் ஆட்சிக் காலத்தில் இருதரப்பு வர்த்தக அளவுகளில் அளவிடக்கூடிய அதிகரிப்பை எளிதாக்கியது. இது சமச்சீரற்ற தாராள மனப்பான்மையின் மீதான கோட்பாட்டின் முக்கியத்துவத்துடன்

ஒத்துப்போனது, பரஸ்பர கட்டணங்களுக்கான கோரிக்கைகளைத் தவிர்த்து, நேபாளத்தின் வரி இல்லாத சந்தை அணுகலை வழங்கியது, இதன் விளைவாக 1990 களின் நடுப்பகுதியில் சுமார் $200 மில்லியனிலிருந்து வர்த்தக விரிவாக்கம் செயல்படுத்தப்பட்ட பிறகு அதிக ஓட்டங்களுக்கு வழிவகுத்தது, இது தளர்த்தப்பட்ட போக்குவரத்து தளவாடங்களால் இயக்கப்படுகிறது. இருப்பினும், மூன்றாம் தரப்பு ஆயுத போக்குவரத்து குறித்த இந்தியாவின் கவலைகளை நிவர்த்தி செய்யாமல் இறக்குமதிகளை பன்முகப்படுத்த நேபாளம் மேம்பட்ட இணைப்பைப் பயன்படுத்தியதால், இத்தகைய சலுகைகள் இந்தியாவின் பேரம் பேசும் நிலையை அரித்ததற்காக சமகால விமர்சனங்களை ஈர்த்தன. எல்.டி.டி.இ கிளர்ச்சியின் போது இலங்கையுடனான உறவுகளில் மனிதாபிமான உதவிகள் வழங்கப்பட்டன, அரசாங்கத்தின் கட்டுப்பாட்டில் உள்ள பகுதிகளில் உணவு மற்றும் மருத்துவ வீழ்ச்சிகள் உட்பட, உண்மையான விநியோகம் இந்தியாவின் உள் தமிழ் அரசியல் இயக்கவியல் மற்றும் ஐபிகேஎஃப் திரும்பப் பெற்ற பிறகு மீண்டும் ஈடுபடுவதில் வெறுப்பு ஆகியவற்றால் மட்டுப்படுத்தப்பட்டது. குஜ்ராலின் நிர்வாகம், இராணுவ ஈடுபாடு இல்லாமல் கொழும்பின் பிராந்திய ஒருமைப்பாட்டிற்கான இராஜதந்திர ஆதரவை முன்னுரிமைப்படுத்தியது , இது 1997-1998 காலகட்டத்தில் பொருளாதார ஒத்துழைப்பில் குறுகிய கால மேம்பாடுகளை அளித்தது, ஆனால் உதவி அளவுகள் அல்லது மோதல் தீர்வு அளவீடுகளில் அளவிடக்கூடிய எழுச்சியை ஏற்படுத்தவில்லை. பூட்டானும் மாலத்தீவும் கோட்பாட்டின் கீழ் நீடித்த பொருளாதார உதவி மற்றும் உள்கட்டமைப்பு ஆதரவிலிருந்து பயனடைந்தன, பெரிய சலுகைகள் இல்லாமல் சீரமைப்பைப் பராமரித்தன, பூட்டானின் நீர்மின் திட்டங்கள் இந்திய நிதியுதவி மூலம் முன்னேறின, மாலத்தீவுகள் மேம்பாட்டு மானியங்களைப் பெற்றன, இருப்பினும் இந்தக் காலகட்டத்தில் மட்டுமே கூறப்படும் குறிப்பிட்ட வர்த்தக தரவு அதிகரிப்புகள் இல்லை. ஒட்டுமொத்தமாக, இந்த முயற்சிகள் தகராறு தணிப்பு மற்றும் இணைப்பில் அனுபவபூர்வமான குறுகிய கால வெற்றிகளை உருவாக்கின - தகராறு இல்லாத நீர் பகிர்வு மற்றும் போக்குவரத்து-இயக்கப்பட்ட வர்த்தக வளர்ச்சியால் சாட்சியமளிக்கப்பட்டது - ஆனால் போதுமான பரஸ்பரத்திற்கான நீண்டகால விமர்சனங்களை எதிர்கொண்டது, சீனா போன்ற வெளிப்புற நடிகர்கள் 2000 களின் முற்பகுதியில் நேபாளத்தில் போட்டியிடும் உள்கட்டமைப்பு ஒப்பந்தங்கள் மூலம் செல்வாக்கை விரிவுபடுத்த உதவியது.

பாகிஸ்தானுடனான அணுகுமுறை மற்றும் மூலோபாய விளைவுகள்

குஜ்ரால் கோட்பாடு, சிறிய அண்டை நாடுகளுக்கு சலுகைகள் வழங்கும் அதன் பரஸ்பரமற்ற கட்டமைப்பிலிருந்து பாகிஸ்தானை முறையாக விலக்கியது, அதற்கு பதிலாக எல்லை தாண்டிய பயங்கரவாதம் மற்றும் காஷ்மீர் தொடர்பான சர்ச்சைகள் உள்ளிட்ட தொடர்ச்சியான விரோதத்தால் குறிக்கப்பட்ட ஒரு சக எதிரியாக வகைப்படுத்தியது . இந்த விலக்கு இருந்தபோதிலும், வெளியுறவு அமைச்சராகவும் பின்னர் பிரதமராகவும் இருந்த குஜ்ரால் , மக்களிடையேயான தொடர்புகளை மேம்படுத்துவதற்காக விசா மற்றும் பயணக் கட்டுப்பாடுகளை தளர்த்துவது போன்ற பாகிஸ்தானுக்கான அணுகுமுறையின் கூறுகளை விரிவுபடுத்தினார் , இது 1999 வாஜ்பாயின் கீழ் லாகூர் பேருந்து ராஜதந்திரம் போன்ற பிற்கால முயற்சிகளுக்கு முன்னோடியாக செயல்பட்டது. காஷ்மீர் தீர்வு போன்ற முக்கிய பிரச்சினைகளில் பாகிஸ்தானின் சலுகைகள் இருதரப்பு வழிகளில் மட்டுமே தேவைப்படாமல் நம்பிக்கையை வளர்ப்பதை நோக்கமாகக் கொண்ட இந்த நடவடிக்கைகள் , மூன்றாம் தரப்பு மத்தியஸ்தத்தை பாகிஸ்தான் தொடர்ந்து வலியுறுத்தி வந்தாலும், எந்தவொரு கணிசமான பரஸ்பரத்தையும் அளிக்கவில்லை. ஒரு முக்கிய கொள்கை மாற்றத்தில், நல்லெண்ணத்தைக் குறிக்கவும், விரிவாக்க அபாயங்களைக் குறைக்கவும் நோக்கமாகக் கொண்ட ஆராய்ச்சி மற்றும் பகுப்பாய்வு பிரிவு (RAW) பாகிஸ்தானில் இரகசிய நடவடிக்கைகளைக் குறைப்பதற்கான உத்தரவுகள் அடங்கும், ஆனால் பாதுகாப்பு

ஆய்வாளர்களால் இன்டர்-சர்வீசஸ் இன்டலிஜென்ஸ் (ISI) ஆதரவு பெற்ற பினாமி நடவடிக்கைகளில் தொடர்புடைய பாகிஸ்தான் கட்டுப்பாடுகள் இல்லாமல் உளவுத்துறை நெட்வொர்க்குகளை ஒருதலைப்பட்சமாக அகற்றுவதற்காக விமர்சிக்கப்பட்டது . சுறுசுறுப்பான உளவுத்துறை சேகரிப்பில் இந்த பரஸ்பர முக்கியத்துவம் இல்லாதது, பாகிஸ்தான் இராணுவ நகர்வுகளை கண்காணிக்கும் திறனை இந்தியா குறைத்தது, இதற்கு முன்னர் சொத்துக்களை குறைத்ததற்கு பகுதி உளவுத்துறை குருட்டுப் புள்ளிகள் காரணம் என்று விமர்சனங்கள் தெரிவிக்கின்றன. மூலோபாய ரீதியாக, அணுகுமுறையின் இலட்சியவாதம் பாகிஸ்தானின் சமச்சீரற்ற போரை தொடர்ந்து பயன்படுத்துவதை கவனிக்கவில்லை , இதில் ஐ.எஸ்.ஐ-ஆதரவு பெற்ற போர்க்குணம், கண்டறியப்படாத ஊடுருவல்களுக்கு அனுமதிக்கும் சூழலை வளர்த்தது; இந்த பாதிப்பு 1999 கார்கில் மோதலில் வெளிப்பட்டது, குஜராத்துக்குப் பிந்தைய உளவுத்துறை இடைவெளிகள் கட்டுப்பாட்டுக் கோட்டில் பாகிஸ்தான் துருப்புக்களின் ஊடுருவல்களை முன்கூட்டியே கண்டறிவதைத் தடுத்தன , முந்தைய லாகூர் பிரகடனத்தின் உறுதிமொழிகள் இருந்தபோதிலும், விலையுயர்ந்த இராணுவ வெளியேற்றத்தை அவசியமாக்கியது. இத்தகைய முடிவுகள் பரஸ்பர விரிவாக்கத்தை விட பிராந்திய திருத்தவாதத்திற்கு முன்னுரிமை அளிக்கும் ஒரு எதிரிக்கு எதிராக ஒருதலைப்பட்சமான கட்டுப்பாட்டிலிருந்து நடத்தை மாற்றத்தை எதிர்பார்ப்பதில் காரணமான துண்டிப்புகளை அடிக்கோடிட்டுக் காட்டின.

விமர்சனங்களும் சர்ச்சைகளும்

சுற்றுப்புறக் கொள்கையில் அப்பாவித்தனம் இருப்பதாகக் கூறப்படுகிறது.

யதார்த்தவாதக் கண்ணோட்டங்களிலிருந்து வரும் மூலோபாய ஆய்வாளர்கள் உட்பட விமர்சகர்கள், குஜ்ராலின் அண்டை நாடு கொள்கையை மிகையான இலட்சியவாதமாக வகைப்படுத்தியுள்ளனர், வங்கதேசம் மற்றும் நேபாளம் போன்ற சிறிய அண்டை நாடுகளுக்கு பரஸ்பரம் அல்லாத சலுகைகளை வழங்குவதில் அது வலியுறுத்துவது , அதற்கு ஈடான விசுவாசம் அல்லது நடத்தை மாற்றத்தை ஏற்படுத்தாமல் சார்புநிலையை வளர்த்தது என்று வாதிடுகின்றனர். இந்தக் கோட்பாட்டின் முக்கியக் கொள்கை - இந்தியா வருமானத்தை எதிர்பார்க்காமல் நல்லெண்ணத்தை நீட்டிக்கும் - திட்டமிடப்பட்ட பலவீனம், பெறுநர்கள் பொருளாதார மற்றும் போக்குவரத்து நன்மைகளைப் பயன்படுத்திக் கொள்ள உதவுகிறது, அதே நேரத்தில் பிராந்திய ஆக்கிரமிப்புகள் மற்றும் வெளிப்புற தாக்கங்களை எளிதாக்குதல் உள்ளிட்ட இந்திய நலன்களுக்கு பாதகமான கொள்கைகளைப் பின்பற்றுகிறது. இத்தகைய ஒருதலைப்பட்சம் சர்வதேச உறவுகளில் காரண யதார்த்தத்திலிருந்து விலகிச் சென்றது , அங்கு அமலாக்க வழிமுறைகள் இல்லாத சலுகைகள் வேரூன்றிய விரோத இயக்கவியலை மாற்றத் தவறிவிட்டன என்று இந்தக் கருத்து முன்வைக்கிறது. அனுபவக் குறைபாடுகள் இந்த விமர்சனங்களை அடிக்கோடிட்டுக் காட்டுகின்றன, குறிப்பாக வங்கதேசத்துடன், இந்தியாவின் 1997 நெறிமுறை அதன் பிரதேசத்தின் வழியாக வங்கதேசப் பொருட்களுக்கு போக்குவரத்து வசதிகளை வழங்குதல் - நல்லெண்ணத்தை வளர்க்கும் நோக்கம் கொண்டது - சட்டவிரோத இடம்பெயர்வை நிறுத்தவில்லை அல்லது எல்லை உராய்வுகளைத் தீர்க்கவில்லை. அமலாக்கத்திற்குப் பிந்தைய தரவுகள் தொடர்ச்சியான ஊடுருவல்களைக் குறிக்கின்றன, 2000 களின் முற்பகுதியில் வங்கதேசத்திலிருந்து 12-20 மில்லியன் சட்டவிரோத ஊடுருவல்கள் இந்தியாவிற்குள் நுழைந்ததாக மதிப்பிடப்பட்டுள்ளது, இது வடகிழக்கு மற்றும் எல்லை மாநிலங்களான அசாம் மற்றும் மேற்கு வங்கம் போன்றவற்றில் மக்கள்தொகை மாற்றங்களை அதிகப்படுத்தியது, சக்மா அகதிகளை திருப்பி அனுப்புவது தொடர்பான தொடர்ச்சியான சர்ச்சைகளுடன். இதேபோல், நேபாளத்தில், குஜ்ராலின் கட்டமைப்பின் கீழ் இந்திய சந்தைகள் மற்றும் பாதைகளுக்கான பரஸ்பர அணுகல் காத்மாண்டுவின் இழிவான கூற்றுக்களை தைரியப்படுத்தியதாகக்

கூறப்படுகிறது, இது 2020 வரைபடத்தில் இந்தியாவுக்கு சாதகமான வரலாற்று ஒப்பந்தங்கள் இருந்தபோதிலும், கலபானி-லிம்பியாதுரா-லிபுலேக்கை நேபாள பிரதேசமாகச் சேர்ப்பதில் உச்சக்கட்டத்தை அடைந்தது. இந்த முடிவுகள், சீனா போன்ற சக்திகளுடன் சிறிய அண்டை நாடுகளின் இணக்கங்களை எளிதாக்கியது, பரஸ்பர பாதுகாப்பு உத்தரவாதங்கள் இல்லாமல் பிராந்திய ஸ்திரத்தன்மையை குறைமதிப்பிற்கு உட்படுத்தியது என்று விமர்சகர்கள் வாதிடுகின்றனர். வலதுசாரி பார்வையாளர்கள் இதை அடல் பிஹாரி வாஜ்பாயின் அடுத்தடுத்த நிர்வாகத்துடன் (1998-2004) வேறுபடுத்துகிறார்கள், இது நிபந்தனைக்குட்பட்ட பரஸ்பரத்திற்கு மையமாக இருந்தது - பாதுகாப்பு மற்றும் எல்லையில் உறுதியான ஒத்துழைப்புக்கு உதவி மற்றும் உள்கட்டமைப்பு ஆதரவை இணைத்தல். மேலாண்மை - ஊடுருவல் மற்றும் மறைமுக அச்சுறுத்தல்களுக்கு எதிராக உறுதியான தடுப்பு நடவடிக்கைகளை வழங்குதல். குஜ்ராலின் அணுகுமுறையை, உள்ளார்ந்த நல்லெண்ணத்தின் இடது-இலட்சியவாத அனுமானங்களில் வேரூன்றிய ஒரு வகையான சமாதானமாக அவர்கள் வடிவமைக்கின்றனர், இது எல்லை தாண்டிய சவால்களின் அனுபவ ரீதியான நிலைத்தன்மையை மறுக்கிறது, சரிபார்க்கக்கூடிய பிரதிபலிப்புக்கு பதிலாக அபிலாஷை நல்லிணக்கத்திற்கு முன்னுரிமை அளிக்கிறது . சிந்தனையாளர்கள் மற்றும் கொள்கை விமர்சனங்களிலிருந்து பெறப்பட்ட இத்தகைய பகுப்பாய்வுகள், அதிகார இயக்கவியலில் அந்நியப்படுத்தப்படாத சமச்சீரற்ற தன்மை கூட்டணியை உருவாக்குவதற்குப் பதிலாக சுரண்டலை அழைக்கிறது என்பதை வலியுறுத்துகின்றன.

தேசிய பாதுகாப்பு மற்றும் உளவுத்துறை தாக்கங்கள்

ஏப்ரல் 1997 முதல் மார்ச் 1998 வரை பிரதமராக இந்தர் குமார் குஜ்ரால் பதவி வகித்த காலத்தில் , பாகிஸ்தானுக்குள் ஆராய்ச்சி மற்றும் பகுப்பாய்வு பிரிவு (RAW) நடத்திய ரகசிய தாக்குதல் நடவடிக்கைகளை நிறுத்த உத்தரவுகள் பிறப்பிக்கப்பட்டன , இது பல ஆண்டுகளாக கட்டமைக்கப்பட்ட மனித புலனாய்வு வலையமைப்புகளை திறம்பட குறைத்தது . ஜம்மு காஷ்மீரில் பாகிஸ்தான் ஆதரவு பெற்ற தீவிரவாதம் தீவிரமடைந்து வந்த நேரத்தில், பயங்கரவாத எதிர்ப்பு கண்காணிப்பில் கவனம் செலுத்திய சிறப்பு குழுக்களை இந்த நடவடிக்கை அகற்றியது, 1997 ஆம் ஆண்டில் மட்டும் 1,000 க்கும் மேற்பட்ட பொதுமக்கள் மற்றும் பாதுகாப்புப் படையினர் கொல்லப்பட்டனர். எல்லை தாண்டிய ஊடுருவல் மற்றும் தீவிரவாத பயிற்சி முகாம்கள் குறித்து நடவடிக்கை எடுக்கக்கூடிய உளவுத்துறை தகவல்களை சேகரிக்கும் இந்தியாவின் திறனை இந்த இடைநீக்கம் தடுத்தது, இது பாகிஸ்தானின் அதிகரித்த காலகட்டத்தில் முன்கூட்டியே பயங்கரவாத எதிர்ப்பு முயற்சிகளில் இடைவெளிகளுக்கு பங்களித்தது. இன்டர்-சர்வீசஸ் இன்டலிஜென்ஸ் (ISI) செயல்பாடு. முன்னாள் உளவுத்துறை அதிகாரிகளின் பதவிக்காலத்திற்குப் பிந்தைய மதிப்பீடுகள், லஷ்கர்-இ-தொய்பா போன்ற குழுக்களிடமிருந்து அதிகரித்து வரும் அச்சுறுத்தல்களுக்கு மத்தியில், அடுத்தடுத்த அரசாங்கங்கள் பகுதியளவு மீண்டும் கட்டியெழுப்ப பல ஆண்டுகள் எடுத்த ஆழமான சொத்துக்களின் இழப்பைக் குறிப்பிட்டு, இந்தக் கொள்கைக்கு நீண்டகால பாதிப்புகள் இருப்பதாகக் கூறுகின்றன. பாகிஸ்தானின் பரஸ்பர பாதுகாப்பு உத்தரவாதங்கள் இல்லாமல், அண்டை நாடுகளுக்கு பரஸ்பரம் அல்லாத சலுகைகளை வழங்குவதில் குஜ்ரால் கோட்பாட்டின் முக்கியத்துவம் , சீனா-பாகிஸ்தான் இராணுவ அச்சு வலுப்படுத்துதல் மற்றும் அணுசக்திமயமாக்கலுக்கு முன்னோடி உள்ளிட்ட வளர்ந்து வரும் மூலோபாய யதார்த்தங்களுக்கான தழுவல்களை இணைக்கத் தவறிவிட்டது. இந்த சமச்சீரற்ற தன்மை, தடுப்புக்கான யதார்த்தமான கட்டாயங்களை புறக்கணித்தது, 1990களின் பிற்பகுதியில் பிராந்திய உறுதியற்ற தன்மையை அதிகப்படுத்திய எல்லை ஆத்திரமூட்டல்கள் மற்றும் உளவுத்துறை குருட்டுப் புள்ளிகளுக்கு இந்தியாவை

வெளிப்படுத்தியது. மூலோபாய ஆய்வாளர்கள் உட்பட விமர்சகர்கள், கோட்பாட்டின் நல்லெண்ண அடிப்படையிலான அணுகுமுறை பாகிஸ்தானிய திருத்தல்வாதத்தின் அனுபவ வடிவங்களை புறக்கணித்து, இந்தியாவின் தற்காப்பு தோரணையை வலுப்படுத்தாமல் தொடர்ச்சியான அண்டை நாடுகளின் சமநிலையின்மைக்கு பங்களித்ததாக வாதிட்டனர் .

உள்நாட்டு நிர்வாகத் தோல்விகள்

ஏப்ரல் 21, 1997 முதல் மார்ச் 19, 1998 வரை குஜ்ராலின் நிர்வாகம் 11 மாதங்களுக்கும் குறைவாகவே நீடித்தது. பாராளுமன்ற பெரும்பான்மை இல்லாத, வெளிப்புற ஆதரவை நம்பியிருந்த 13 கட்சிகளைக் கொண்ட ஐக்கிய முன்னணி கூட்டணியின் பிளவுகளுக்கு மத்தியில் நிர்வாக முடக்கத்தை அதிகரித்த ஒரு சுருக்கமான காலம். இந்தக் குறுகிய காலக் கொள்கை செயல்படுத்தலைக் கட்டுப்படுத்தியது, அரசாங்கம் ஒரு பராமரிப்பாளராகச் செயல்பட்டு உள்நாட்டு சவால்களை அழுத்துவதில் தீர்க்கமான நடவடிக்கை எடுக்க உள் பிளவுகளைத் தாண்ட முடியவில்லை. கூட்டணியின் சித்தாந்த பன்முகத்தன்மை மற்றும் பலவீனம், குறிப்பாக ஆசிய நிதி நெருக்கடி எழுந்தபோது, கடுமையான பொருளாதார மாற்றங்களைத் தொடர அரசியல் ரீதியாக இயலாததாக ஆக்கியது, இது முந்தைய ஆட்சிகளிலிருந்து பெறப்பட்ட தாராளமயமாக்கலில் ஸ்தம்பிதமான வேகத்திற்கு பங்களித்தது என்று விமர்சகர்கள் குறிப்பிட்டனர். குஜ்ராலின் கீழ் பொருளாதார மேலாண்மை கொள்கை செயலற்ற தன்மையை எடுத்துக்காட்டுகிறது, கட்சிகளுக்கு இடையேயான கருத்து வேறுபாடுகள் அரசு நிறுவனங்களை தனியார்மயமாக்குதல் , எரிபொருள் விலை உயர்வு மற்றும் நிதி ஒருங்கிணைப்புக்கு அவசியமான மானியக் குறைப்பு போன்ற சீர்திருத்த முயற்சிகளைத் தடுக்கின்றன . இந்த " கடுமையான" நடவடிக்கைகளை செயல்படுத்த நிர்வாகம் தயக்கம் காட்டியது, நிதி ஜனரஞ்சகத்தை பிரதிபலித்தது , அதிகரித்து வரும் பற்றாக்குறைகள் மற்றும் திறமையற்ற பொது செலவினங்களுக்கு மத்தியில் கட்டமைப்பு திருத்தங்களை விட குறுகிய கால அரசியல் திருப்திக்கு முன்னுரிமை அளித்தது. முதலீடு திரும்பப் பெறுதல் அல்லது செலவின பகுத்தறிவு போன்ற துறைகளில் குறிப்பிடத்தக்க சட்டமன்ற முன்னேற்றங்கள் எதுவும் ஏற்படவில்லை, இதனால் உள்நாட்டு உற்பத்தித்திறன் அல்லது போட்டித்தன்மையை அதிகரிக்காமல் பொருளாதாரம் வெளிப்புற அதிர்ச்சிகளுக்கு ஆளாக நேரிட்டது. இந்த செயலற்ற தன்மை முந்தைய சீர்திருத்த ஆதாயங்களைப் பயன்படுத்திக் கொள்ளத் தவறியதற்காக கண்டனங்களைப் பெற்றது , கூட்டணியின் அமைப்பு - பிராந்திய மற்றும் இடதுசாரி சாய்வு பிரிவுகளால் ஆதிக்கம் செலுத்தப்பட்டது - சந்தை சார்ந்த கொள்கைகளில் ஒருமித்த கருத்தைத் தடுத்தது. கூட்டணியின் தவறான நிர்வாகம் உள்நாட்டு குறைபாடுகளை மேலும் அடிக்கோடிட்டுக் காட்டியது, குஜ்ரால் தேசிய கட்டாயங்களை விட கூட்டணி பாதுகாப்பை முன்னுரிமைப்படுத்தினார், இது 1991 ராஜீவ் காந்தி படுகொலை விசாரணையில் மத்திய புலனாய்வுப் பிரிவால் குற்றம் சாட்டப்பட்ட திராவிட முன்னேற்றக் கழக (திமுக) அமைச்சர்களை பதவி நீக்கம் செய்ய மறுத்ததன் மூலம் எடுத்துக்காட்டப்பட்டது . தமிழ்நாட்டிலிருந்து பிராந்திய பங்காளிகளைப் பாதுகாக்கும் இந்த நிலைப்பாடு, திமுகவை விடுதலைப் புலிகளுடன் இணைக்கும் சான்றுகள் இருந்தபோதிலும் , வெளிப்புற ஆதரவாளரான காங்கிரஸை அந்நியப்படுத்தியது , இது நவம்பர் 28, 199 7 அன்று ஆதரவை வாபஸ் பெற்றது, அரசாங்கத்தின் வீழ்ச்சியைத் துரிதப்படுத்தியது. பிராந்திய நலன்கள் மீதான இத்தகைய சார்பு, ஊழல் மற்றும் பொறுப்புக்கூறல் குறித்த பாரதிய ஜனதா கட்சி உட்பட பரந்த எதிர்க்கட்சி விமர்சனங்களை புறக்கணித்தது, பாரபட்சமற்ற நீதிக்கு பதிலாக குறுகிய கூட்டணி எண்கணிதத்திற்குக் கீழ்ப்பட்ட நிர்வாகத்தின் கருத்துக்களை வளர்த்தது. ராஜினாமாவுக்குப் பிந்தைய மதிப்பீடுகள் தொலைநோக்கு உள்நாட்டுத் தலைமையின் பற்றாக்குறையை எடுத்துக்காட்டுகின்றன , நிர்வாகம் இடைவிடாத தந்திரோபாயங்கள் மற்றும் மோசடிகளுக்கு

மத்தியில் அரசியல் உயிர்வாழ்வில் கவனம் செலுத்தியதற்காக விமர்சிக்கப்பட்டது. குஜ்ராலின் வெகுஜன அடித்தளமின்மை மற்றும் பலவீனமான ஒப்பந்தங்களை அதிகமாக நம்பியிருப்பது குறைந்தபட்ச கணிசமான வெளியீடுகளை அளித்தது, பொருளாதார நிச்சயமற்ற தன்மையை ஆழப்படுத்தியது மற்றும் துருவப்படுத்தப்பட்ட அரசியலில் கூட்டணியால் இயக்கப்படும் மந்தநிலையின் ஆபத்துகளை அடிக்கோடிட்டுக் காட்டியது என்று ஆய்வாளர்கள் கவனித்தனர் . இந்த கட்டம், செயல்திறனை விட சகிப்புத்தன்மைக்கு முன்னுரிமை அளிப்பது தேசிய ஒற்றுமையை எவ்வாறு அந்நியப்படுத்தியது, தீர்க்கப்படாத நிதி நெருக்கடிகளையும் சீர்திருத்த தடைகளையும் வாரிசுகளுக்கு விட்டுச் சென்றது என்பதை எடுத்துக்காட்டுகிறது.

பிற்கால வாழ்க்கை மற்றும் மரபு

ஓய்வு மற்றும் எழுத்துக்கள்

மார்ச் 1998 இல் தனது பிரதமர் பதவி முடிவடைந்ததைத் தொடர்ந்து, குஜ்ரால் தீவிர அரசியல் மற்றும் தேர்தல் போட்டிகளில் இருந்து ஓய்வு பெற்றார், இதில் 1999 பொதுத் தேர்தல்களில் பங்கேற்க மறுப்பும் அடங்கும். அவர் அறிவுசார் நோக்கங்களில், குறிப்பாக எழுத்துப் பணிகளில் கவனம் செலுத்தினார், இது நிர்வாகத்தின் கோரிக்கைகள் இல்லாமல் தனது இராஜதந்திர அனுபவங்களைப் பற்றி சிந்திக்க அனுமதித்தது. குஜ்ராலின் முதன்மை இலக்கிய பங்களிப்பு 2011 இல் வெளியிடப்பட்ட மேட்டர்ஸ் ஆஃப் டிஸ்க்ரீஷன்: ஆன் ஆட்டோபயோகிராஃபி ஆகும், இது அவரது வெளியுறவுக் கொள்கை சூத்திரங்கள், பின்னர் குஜ்ரால் கோட்பாடு என்று அழைக்கப்பட்ட கொள்கைகள் மற்றும் அவரது மந்திரி மற்றும் தூதர் பாத்திரங்களின் போது முக்கிய பேச்சுவார்த்தைகள் பற்றிய விரிவான கணக்குகளை வழங்குகிறது. இந்தியாவின் அண்டை உறவுகளில் நடைமுறை முடிவெடுப்பதை இந்த படைப்பு வலியுறுத்துகிறது, காப்பக பதிவுகள் மற்றும் தனிப்பட்ட கடிதப் பரிமாற்றங்களை இராஜதந்திர விளைவுகளில் காரண காரணிகளை விளக்குகிறது, எடுத்துக்காட்டாக பரஸ்பர கோரிக்கைகள் இல்லாமல் சிறிய அண்டை நாடுகளுக்கு சலுகைகள் வழங்குதல். இது வெளிப்படையான தற்காப்புத்தன்மையைத் தவிர்க்கிறது, அதற்குப் பதிலாக சோவியத் யூனியனில் தனது ஆரம்பகால தூதராக இருந்த காலவரிசைப்படி நிகழ்வுகளை விளக்குவதற்கு முன்னுரிமை அளிக்கிறது . [84] ஓய்வுக்குப் பிந்தைய எழுத்துக்கள் மற்றும் பொது விமர்சனங்களில், குஜ்ரால் மதச்சார்பற்ற ஆட்சிக்கான உறுதிப்பாடுகளையும், தெற்காசிய அண்டை நாடுகளுக்கு எதிரான பரஸ்பரமற்ற நல்லெண்ணத்தையும் மீண்டும் வலியுறுத்தினார், இந்தியாவின் சமச்சீரற்ற அதிகார இயக்கவியலுக்கு மத்தியில் பிராந்திய ஸ்திரத்தன்மைக்கு இவை அவசியம் என்று வடிவமைத்தார். அவரது மகன் நரேஷ் குஜ்ரால் , ஷிரோமணி அகாலி தளம் (SAD) இல் சேர்ந்து, பாரதிய ஜனதா கட்சியுடன் (BJP) அதன் கூட்டணிகளில் பங்கேற்று , ஜனதா தளம் போன்ற சோசலிச-சார்ந்த கட்சிகளில் இந்தர் குமார் குஜ்ராலின் வேர்களிலிருந்து விலகி, ஒரு மாறுபட்ட அரசியல் பாதையைப் பின்பற்றினார் .

நோய், இறப்பு மற்றும் நீடித்த மதிப்பீடுகள்

நாள்பட்ட சிறுநீரக நோய்க்காக டயாலிசிஸ் செய்து வந்தார் . நவம்பர் 19, 2012 அன்று, அவர் குர்கானில் உள்ள மேதாந்தா மருத்துவமனையில் நுரையீரல் பிரச்சினைக்காக அனுமதிக்கப்பட்டார். தொற்று ஏற்பட்டு, பல உறுப்புகள் செயலிழந்தன. நவம்பர் 30, 2012 அன்று, 92 வயதில், அவர் அங்கு இறந்தார். குஜ்ரால் முழு மரியாதையுடன் அரசு இறுதிச் சடங்கு செய்தார். டிசம்பர் 1, 2012 அன்று, புதுதில்லியில் உள்ள யமுனை நதிக்கரையில் உள்ள சமதா ஸ்தலில் அவரது உடல் தகனம் செய்யப்பட்டது , இதில் ஜனாதிபதி பிரணாப் முகர்ஜி , பிரதமர் மன்மோகன் சிங் மற்றும் பிற பிரமுகர்கள் கலந்து கொண்டனர் . அரசாங்கம் ஏழு நாட்கள் தேசிய துக்கம் அனுசரித்தது. குஜ்ராலின் மரபு குறித்த மரணத்திற்குப் பிந்தைய மதிப்பீடுகள், அவரது

மரியாதைக்குரிய நடத்தை மற்றும் இராஜதந்திர முயற்சிகளை எடுத்துக்காட்டுகின்றன, எடுத்துக்காட்டாக, ஒருதலைப்பட்ச நல்லெண்ண சைகைகள் மூலம் சிறிய அண்டை நாடுகளுடன் நம்பிக்கையை வளர்ப்பதற்கான குஜ்ரால் கோட்பாட்டின் நோக்கம். இருப்பினும், வலதுசாரிக் கண்ணோட்டங்களைச் சேர்ந்த விமர்சகர்கள் இந்தக் கோட்பாட்டை அதிகப்படியான சமரசம் என்று வகைப்படுத்தியுள்ளனர், இது பரஸ்பர கட்டுப்பாட்டை ஏற்படுத்தத் தவறியதன் மூலம் தேசிய பாதுகாப்பை குறைமதிப்பிற்கு உட்படுத்தியது, குறிப்பாக பாகிஸ்தானுக்கு எதிராக - பரஸ்பர கட்டுப்பாட்டை ஏற்படுத்தத் தவறிவிட்டது மற்றும் எல்லை தாண்டிய அச்சுறுத்தல்களை தைரியப்படுத்தியிருக்கலாம். 2014 ஆம் ஆண்டு முதல் பிரதமர் நரேந்திர மோடியின் கீழ் "அண்டை நாடுகளுக்கு முன்னுரிமை" என்ற உறுதியான கொள்கையின் மத்தியில் இந்த அணுகுமுறையின் நம்பகத்தன்மை மேலும் ஆய்வுக்கு உள்ளாகியுள்ளது , இது ஒருதலைப்பட்சமான இணக்கத்திற்கு மேல் சமநிலையான பரஸ்பரம் மற்றும் மூலோபாய உறுதியை வலியுறுத்துகிறது.

விருதுகள் மற்றும் கௌரவங்கள்

தேசிய அங்கீகாரங்கள்

இந்தர் குமார் குஜ்ராலின் நூற்றாண்டு பிறந்தநாளைக் குறிக்கும் வகையில், டிசம்பர் 4, 2020 அன்று இந்திய அரசு, இந்திய அஞ்சல் துறையால் ஒரு நினைவு அஞ்சல் தலையை வெளியிட்டு அவரை கௌரவித்தது. இந்த அங்கீகாரம், ஏப்ரல் 1997 முதல் மார்ச் 1998 வரை 12 வது பிரதமராக அவர் வகித்த பதவிக்காலத்தையும், கூட்டணி அரசியலின் போது ராஜதந்திரம் மற்றும் நாடாளுமன்ற சேவையில் அவர் வகித்த முந்தைய பங்களிப்பையும் அங்கீகரித்தது. பத்ம விபூஷண் அல்லது பாரத ரத்னா போன்ற உயர் சிவில் விருதுகள் அவருக்கு வழங்கப்படவில்லை, இது பொது சேவையில் பரந்த அளவில் உணரப்பட்ட தாக்கங்களுடன் தொடர்புடைய இத்தகைய வேறுபாடுகளின் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட தன்மையை பிரதிபலிக்கிறது.

மன்மோகன் சிங் அரசாங்கங்கள்

இந்தியப் பொருளாதாரத்தை உலகிற்குத் திறந்து வைத்த சிற்பி என்று அறியப்பட்ட டாக்டர் மன்மோகன் சிங், டிசம்பர் 26, 2024 அன்று காலமானார். ஒரு பொருளாதார நிபுணர், அரசியல்வாதி மற்றும் விடாமுயற்சியுள்ள சிந்தனையாளரான டாக்டர் மன்மோகன் சிங், 2004 முதல் 2014 வரை இந்தியாவின் பதின்மூன்றாவது பிரதமராகப் பணியாற்றினார். ஐக்கிய முற்போக்குக் கூட்டணியில் ஒரு பகுதியாக இருந்த அவர், தொடர்ந்து இரண்டு முறை அவர்களின் பிரதமராகப் பணியாற்றினார். ஜவஹர்லால் நேரு மற்றும் இந்திரா காந்திக்குப் பிறகு இந்தியாவின் மூன்றாவது நீண்ட காலம் பிரதமராகப் பணியாற்றியவர், 1991 இல் இந்தியாவின் நிதியமைச்சராக அவர் அறிமுகப்படுத்திய அவரது பொருளாதாரக் கொள்கைகள் தாராளமயமாக்கல் கொள்கைகள் மற்றும் பொருளாதார சீர்திருத்தங்களின் புதிய சகாப்தத்தைக் கொண்டு வந்தன. அவரது கொள்கைகள் நாட்டின் பொருளாதார வரைபடத்தை மறுவடிவமைக்க உதவியது. இந்தக் கட்டுரை டாக்டர் மன்மோகன் சிங் வாழ்க்கையின் ஆரம்பகால வாழ்க்கை, தொழில் மற்றும் சாதனைகளைப் பற்றி ஆராயப் போகிறது.

மன்மோகன் சிங்கின் ஆரம்பகால வாழ்க்கை

பஞ்சாபின் கா கிராமத்தில் 1932 செப்டம்பர் 26 அன்று பிறந்த மன்மோகன் சிங்கின் குடும்பம் சீக்கிய சமூகத்தைச் சேர்ந்தது. இந்தியப் பிரிவினைக்கு முன்பு, அவர் உருது மொழியில்

பள்ளிப் படிப்பை முடித்தார். பிரிவினைக்குப் பிறகு அமிர்தசரஸுக்குச் சென்ற பிறகு, அவர் அமிர்தசரஸில் உள்ள இந்து கல்லூரி மற்றும் பஞ்சாப் பல்கலைக்கழகத்தில் தனது கல்வியைத் தொடர்ந்தார். கேம்பிரிட்ஜில் உள்ள செயிண்ட் ஜான்ஸ் கல்லூரியில் பொருளாதாரத்தில் மும்மடங்கு பட்டம் பெற்றார்.

தனது கல்வியை முடித்த பிறகு, மன்மோகன் சிங் பஞ்சாப் பல்கலைக்கழகத்தில் ஆசிரியராக தனது வாழ்க்கையைத் தொடங்கினார், அதைத் தொடர்ந்து 1962 இல் ஆக்ஸ்போர்டு பல்கலைக்கழகத்தில் தத்துவத்தில் முனைவர் பட்டம் பெற்றார்.

டாக்டர் மன்மோகன் சிங் அரசியல் வாழ்க்கையின் தொடக்கம்

பஞ்சாப் பல்கலைக்கழகத்தில் (1957-1959) பொருளாதாரத்தில் மூத்த விரிவுரையாளராக தனது வாழ்க்கையைத் தொடங்கிய அவர், பின்னர் 1959 முதல் பஞ்சாப் பல்கலைக்கழகத்தின் பொருளாதாரத் துறையில் ரீடராகப் பணியாற்றினார். 1963 முதல் 1965 வரை, 1966 முதல் 1969 வரை ஐக்கிய நாடுகளின் வர்த்தகம் மற்றும் மேம்பாட்டு மாநாட்டில் (UNCTAD) சேருவதற்கு முன்பு விரிவுரையாளராகப் பணியாற்றினார். 1964 இல் நிறுவப்பட்ட UNCTAD இல், வளரும் நாடுகளுக்கு சமமான வளர்ச்சி பங்களிப்பை உறுதி செய்வதில் அவர் பங்களித்தார். அவரது நிபுணத்துவம் அவரை வெளிநாட்டு வர்த்தக அமைச்சகத்தின் ஆலோசகராக நியமிக்க வழிவகுத்தது, அதே நேரத்தில் டெல்லி பல்கலைக்கழகத்தில் சர்வதேச வர்த்தகப் பேராசிரியராகவும் பணியாற்றினார்.

1972 ஆம் ஆண்டு, அவர் நிதி அமைச்சகத்தில் தலைமை பொருளாதார ஆலோசகராக சேர்ந்தார், பின்னர் 1976 இல் நிதி அமைச்சகத்தின் செயலாளராக ஆனார். பொருளாதாரத்தில் அவரது தேர்ச்சி அவரது உயர்வுக்கு வழிவகுத்தது, மேலும் அவர் இந்தியாவின் ஐந்தாண்டு திட்டங்களுக்குப் பொறுப்பான திட்டக் குழுவில் சேர்ந்தார், அங்கு அவர் 1982 வரை பணியாற்றினார். அந்த ஆண்டு, அவர் இந்திய ரிசர்வ் வங்கியின் ஆளுநராக நியமிக்கப்பட்டார், 1985 வரை அந்தப் பதவியை அவர் வகித்தார்.

1985 ஆம் ஆண்டில், அவர் திட்டக் கமிஷனுக்குத் துணைத் தலைவராகத் திரும்பி, 1987 வரை பணியாற்றினார். பின்னர், ஜெனீவாவை தளமாகக் கொண்ட பொருளாதாரக் கொள்கை சிந்தனைக் குழுவான சவுத் கமிஷனில் சேர்ந்தார், அங்கு அவர் நவம்பர் 1990 வரை பணியாற்றினார். இந்தியா திரும்பியதும், பிரதமர் சந்திர சேகருக்கு பொருளாதார விவகாரங்களில் ஆலோசனை வழங்கினார், மேலும் 1991 இல் பல்கலைக்கழக மானியக் குழுவின் (UGC) தலைவராக நியமிக்கப்பட்டார்.

அரசியல் வாழ்க்கை

1991 ஆம் ஆண்டு பிரதமர் பி.வி. நரசிம்ம ராவ் அவரை நிதியமைச்சராக அமைச்சரவையில் சேர அழைத்தபோது அவரது வாழ்க்கை ஒரு முக்கிய திருப்பத்தை எடுத்தது.

இது அவரது வாழ்க்கைக்கும் இந்தியாவின் பொருளாதார வரலாற்றிற்கும் ஒரு மாற்றத்தை ஏற்படுத்திய தருணத்தைக் குறித்தது. அவரது தொலைநோக்குத் தலைமையும் சீர்திருத்தங்களும் இந்தியாவை பொருளாதார வீழ்ச்சியின் விளிம்பிலிருந்து மீட்டு, நாட்டின் பொருளாதாரப் பாதையில் ஒரு அழியாத மரபை விட்டுச் சென்றன.

இந்தியாவின் நிதியமைச்சராக டாக்டர் மன்மோகன் சிங்

1991 ஆம் ஆண்டில், இந்தியா சுதந்திரத்திற்குப் பிறகு மிகக் கடுமையான பொருளாதார நெருக்கடியைச் சந்தித்தது. 1990-1991 வளைகுடாப் போர் எண்ணெய் விலைகள் உயரவும், வெளிநாடுகளில் உள்ள இந்தியத் தொழிலாளர்கள் அனுப்பும் தொகை குறையவும் வழிவகுத்தது. நிதிப் பற்றாக்குறை மொத்த உள்நாட்டு உற்பத்தியில் தோராயமாக 8% ஆக இருந்தது, அதே நேரத்தில் செலுத்துகை சமநிலை நெருக்கடியும் ஏற்பட்டது. நடப்புக் கணக்குப் பற்றாக்குறை மொத்த உள்நாட்டு உற்பத்தியில் சுமார் 3.5% ஆக இருந்தது, அந்நியச் செலாவணி இருப்பு வெறும் 1 பில்லியன் டாலராகக் குறைந்தது.

நெருக்கடியைச் சமாளிக்க, சர்வதேச நாணய நிதியம் (IMF) குறிப்பிடத்தக்க பொருளாதார சீர்திருத்தங்களைப் பொறுத்து இந்தியாவிற்கு நிதி உதவி வழங்க ஒப்புக்கொண்டது. இது இந்திய அரசாங்கத்தை உரிம ராஜ்ஜியத்தை அகற்றுதல் மற்றும் தாராளமயமாக்கலைத் தொடங்குதல் உள்ளிட்ட உருமாற்ற நடவடிக்கைகளை எடுக்கத் தூண்டியது.

தாராளமயமாக்கல் நடவடிக்கைகள்

மன்மோகன் சிங்கின் தலைமையின் கீழ், அரசாங்கம் பொருளாதாரத்தை ஒழுங்குபடுத்துவதற்காக பெரும் சீர்திருத்தங்களை மேற்கொண்டது. இறக்குமதி வரிகள் குறைக்கப்பட்டன, மேலும் ஏற்றுமதிகளை மேலும் போட்டித்தன்மையுடன் மாற்ற இந்திய ரூபாய் மதிப்பு குறைக்கப்பட்டது. சோசலிசத்திலிருந்து முதலாளித்துவ மாதிரிக்கு மாறி, உரிம விதிமுறைகளை எளிதாக்குதல், கட்டணங்கள் மற்றும் வரிகளைக் குறைத்தல் மற்றும் சர்வதேச வர்த்தகம் மற்றும் முதலீட்டிற்கான தடைகளை நீக்குதல் போன்ற கொள்கைகள் அறிமுகப்படுத்தப்பட்டன.

பொது ஏகபோகங்கள் குறைக்கப்பட்டு, தனியார் நிறுவனங்கள் செழிக்க அனுமதிக்கப்பட்டன. அந்நிய நேரடி முதலீட்டின் (FDI) உச்சவரம்பு 40% இலிருந்து 51% ஆக உயர்த்தப்பட்டது, மேலும் புகையிலை, மதுபானம், அபாயகரமான இரசாயனங்கள், வெடிபொருட்கள் மற்றும் மருந்துகள் போன்ற தயாரிப்புகளைத் தவிர பெரும்பாலான துறைகளுக்கு தொழில்துறை உரிமம் ரத்து செய்யப்பட்டது.

பொதுத்துறை நிறுவனங்களை தனியார்மயமாக்குவதும், அந்நிய நேரடி முதலீட்டு கட்டுப்பாடுகளை தளர்த்துவதும் முன்னெப்போதும் இல்லாத அளவுக்கு பொருளாதார

வளர்ச்சியைத் தூண்டியது. தாராளமயமாக்கலுக்கு முந்தைய காலத்தில் 3% ஆக இருந்த இந்தியாவின் வளர்ச்சி விகிதம் தாராளமயமாக்கலுக்குப் பிறகு 8-9% ஆக உயர்ந்தது.

சீர்திருத்தங்கள் இந்தியாவை கணிசமான பொருளாதார வளர்ச்சியின் காலகட்டத்திற்கு இட்டுச் சென்றாலும், 1996 ஆம் ஆண்டில் நரசிம்ம ராவ் அரசாங்கம் வாக்கெடுப்பில் தோற்கடிக்கப்பட்டது, இதற்கு முக்கிய துறைகளில் குறைவான செயல்திறன் காரணமாகும். ஆயினும்கூட, மன்மோகன் சிங் இந்தியாவை சந்தைப் பொருளாதாரத்தை நோக்கி வழிநடத்தியதற்காக பரவலான பாராட்டைப் பெற்றார், ப. சிதம்பரம் அவரது மாற்றும் தொலைநோக்குப் பார்வையைப் பாராட்டினார்.

மாநிலங்களவை உறுப்பினராக டாக்டர் மன்மோகன் சிங்

மன்மோகன் சிங், 1991, 1995, 2001, 2007, மற்றும் 2013 ஆகிய ஆண்டுகளில் தொடர்ச்சியாக ஐந்து முறை அசாமிலிருந்து மாநிலங்களவைக்குத் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டார். பாரதிய ஜனதா கட்சி ஆட்சியில் இருந்தபோது, 1998 முதல் 2004 வரை மாநிலங்களவையில் எதிர்க்கட்சித் தலைவராகப் பணிய ாற்றினார். 1999 ஆம் ஆண்டு தெற்கு டெல்லியில் இருந்து மக்களவைத் தேர்தலில் போட்டியிட்ட போதிலும், அவர் அந்த இடத்தை இழந்தார்.

இந்தியப் பிரதமராக டாக்டர் மன்மோகனின் பதவிக்காலம்

2004 பொதுத் தேர்தலுக்குப் பிறகு, இந்திய தேசிய காங்கிரஸ் (INC), அதன் கூட்டணிக் கட்சிகளுடன் ஐக்கிய முற்போக்குக் கூட்டணியை (UPA) உருவாக்கியது. பொருளாதார நிபுணத்துவம் மற்றும் களங்கமற்ற அரசியல் பதிவுக்கான நற்பெயர் காரணமாக, மன்மோகன் சிங்கை பிரதமராகத் தேர்ந்தெடுத்து சோனியா காந்தி பலரை ஆச்சரியப்படுத்தினார். பிரதமராக அவரது முதல் பதவிக்காலம் மே 22, 2004 அன்று தொடங்கியது.

பொருளாதாரக் கொள்கைகள்

பொருளாதார வளர்ச்சி: அதிக வளர்ச்சி விகிதங்களைத் தக்கவைக்க சிங் நிதியமைச்சர் ப. சிதம்பரத்துடன் இணைந்து பணியாற்றினார். 2007 ஆம் ஆண்டில், இந்தியா 9% வளர்ச்சி விகிதத்தை அடைந்து, உலகின் இரண்டாவது வேகமாக வளரும் பொருளாதாரமாக மாறியது.

தேசிய வேலைவாய்ப்பு உத்தரவாதச் சட்டம்: மகாத்மா காந்தி தேசிய ஊரக வேலைவாய்ப்பு உத்தரவாதச் சட்டம் (2005) ஒரு வீட்டிற்கு 100 நாட்கள் வேலைவாய்ப்பை உறுதி செய்து, கிராமப்புற வருமானப் பாதுகாப்பை மேம்படுத்தியது.

சீர்திருத்தங்கள்: சிங்கின் அரசாங்கம் தங்க நாற்கரப் பாதை, நவீனமயமாக்கப்பட்ட நெடுஞ்சாலைகள் போன்ற உள்கட்டமைப்பு திட்டங்களை மேம்படுத்தியது, மேலும் தொழில்துறைக்கு ஆதரவான மற்றும் விவசாயிகளுக்கு உகந்த கொள்கைகளை செயல்படுத்தியது. விற்பனை வரியை மாற்றுவதற்காக 2005 ஆம் ஆண்டில் மதிப்பு கூட்டப்பட்ட வரியை (VAT) அறிமுகப்படுத்தியது.

சுகாதாரம் மற்றும் கல்வி

தேசிய கிராமப்புற சுகாதார இயக்கம் (NRHM): கிராமப்புற மக்களுக்கு எளிதில் சுகாதார சேவையை வழங்குவதற்காக 2005 ஆம் ஆண்டு தொடங்கப்பட்டது.

கல்வி உரிமைச் சட்டம் (RTE): 2009 ஆம் ஆண்டு நிறைவேற்றப்பட்ட RTE, 6 முதல் 14 வயது வரையிலான குழந்தைகளுக்கு இலவச மற்றும் கட்டாயக் கல்வியை உறுதிசெய்து, கல்வியை அடிப்படை உரிமையாக்கியது.

கல்வி முயற்சிகள்: சிங்கின் அரசாங்கம் எட்டு புதிய ஐஐடிகளை நிறுவி, சர்வ சிக்ஷா அபியான் மூலம் தொடக்கக் கல்வியை ஊக்குவித்தது.

தேசிய பாதுகாப்பு மற்றும் ஆளுகை

தேசிய புலனாய்வு நிறுவனம் (NIA): மும்பை தாக்குதலுக்குப் பிறகு பயங்கரவாதத்தை எதிர்கொள்வதற்காக 2008 இல் நிறுவப்பட்டது.

இந்திய தனித்துவ அடையாள ஆணையம் (UIDAI): தேசிய பாதுகாப்பு மற்றும் மின்-ஆளுமையை மேம்படுத்துவதற்காக 12 இலக்க பயோமெட்ரிக் அடிப்படையிலான அடையாள அமைப்பான ஆதாரை அறிமுகப்படுத்தியது.

தகவல் அறியும் உரிமைச் சட்டம் (RTI): அரசாங்கத்தின் பொறுப்புணர்வையும் வெளிப்படைத்தன்மையையும் உறுதி செய்யும் நோக்கத்துடன் இந்தச் சட்டம் 2005 இல் நிறைவேற்றப்பட்டது.

மன்மோகன் சிங்கின் வெளியுறவுக் கொள்கை

டாக்டர் மன்மோகன் சிங் தனது வெளியுறவுக் கொள்கை உத்தியை பொருளாதார ஒத்துழைப்பு, அமைதி, ஸ்திரத்தன்மை மற்றும் சுயாட்சியை மேம்படுத்துதல் மற்றும் அணிசேராக் கொள்கைக் கொள்கைகளை நிலைநிறுத்துவதில் கவனம் செலுத்தினார்.

அமெரிக்காவுடனான உறவுகள்: 2008 ஆம் ஆண்டு இந்திய-அமெரிக்க சிவில் அணுசக்தி ஒப்பந்தத்தை சிங் முன்னின்று நடத்தினார், இதன் மூலம் அணு ஆயுத பரவல் தடை ஒப்பந்தத்தில் கையெழுத்திடாமலேயே இந்தியாவிற்கு அணு தொழில்நுட்பத்தை அணுக முடிந்தது.

சீனாவுடனான உறவுகள்: இருதரப்பு வர்த்தகம் கணிசமாக வளர்ந்தது, நாதுலா கணவாய் மீண்டும் திறக்கப்பட்டது. சிங்கின் பத்து அம்ச உத்தி பல்வேறு துறைகளில் உறவுகளை வலுப்படுத்தியது.

உலகளாவிய உறவுகள்: சிங் ஜப்பான், இஸ்ரேல், ஐரோப்பிய நாடுகள் மற்றும் ஆப்பிரிக்க நாடுகளுடனான உறவுகளை வலுப்படுத்தினார், அதே நேரத்தில் ரஷ்யாவுடன் நிலையான உறவுகளைப் பேணினார்.

பிரதமராக இரண்டாவது பதவிக்காலம்

2009 பொதுத் தேர்தலில் ஐக்கிய முற்போக்கு கூட்டணி பெரும்பான்மையைப் பெற்ற பிறகு, ஜவஹர்லால் நேருவுக்குப் பிறகு தொடர்ச்சியாக இரண்டு முறை பிரதமராகப் பதவி வகித்த இரண்டாவது நபர் டாக்டர் மன்மோன் சிங் ஆவார். அவரது இரண்டாவது

பதவிக்காலத்தில் நிலக்கரி ஒதுக்கீடு மற்றும் 2ஜி ஸ்பெக்ட்ரம் வழக்குகள் போன்ற சர்ச்சைகள் எழுந்தன, ஆனால் அவரது பொருளாதார மற்றும் சமூக முயற்சிகள் நீடித்த தாக்கத ்தை ஏற்படுத்தின. 2014 பொதுத் தேர்தலுக்குப் பிறகு டாக்டர் சிங் ராஜினாமா செய்தார்.

டாக்டர் மன்மோகன் சிங் விருதுகள் மற்றும் கௌரவங்கள்

சிவில் சட்டப் பட்டங்களில் முனைவர் பட்டம் (2006): ஆக்ஸ்போர்டு பல்கலைக்கழகம் மற்றும் கேம்பிரிட்ஜ் பல்கலைக்கழகம்.

கடிதங்களின் முனைவர் பட்டம் (2008): பனாரஸ் இந்து பல்கலைக்கழகம்.

கௌரவ டாக்டர் பட்டம்: மாஸ்கோ மாநில சர்வதேச உறவுகள் நிறுவனம்.

டாக்டர் மன்மோகன் சிங் உதவித்தொகை: கேம்பிரிட்ஜில் உள்ள செயிண்ட் ஜான்ஸ் கல்லூரியால் நிறுவப்பட்டது.

அமைதி, ஆயுதக் குறைப்பு மற்றும் மேம்பாட்டுக்கான இந்திரா காந்தி பரிசு (2017)

பொருளாதார சீர்திருத்தங்கள்

மன்மோகன் சிங் . 1990 களின் முற்பகுதியில் நிதியமைச்சராகவும், பின்னர் 2004 முதல் பத்து ஆண்டுகள் பிரதமராகவும் இருந்த அவரது சீர்திருத்தங்கள் கடுமையான அரசாங்கக் கட்டுப்பாடுகளைக் குறைத்தன, பொருளாதாரத்தைத் திறந்தன, மில்லியன் கணக்கான மக்களை வறுமையிலிருந்து மீட்டெடுக்க உதவியது, மேலும் உலகம் இந்தியாவை ஒரு முக்கியமான நட்பு நாடாகப் பார்க்க வைத்தது, குறிப்பாக அணுசக்தி விஷயங்களில்.

1991 ஆம் ஆண்டு மன்மோகன் சிங் நிதியமைச்சரானபோது, இந்தியா பொருளாதார சரிவை நோக்கிச் சென்றது. சில வார அத்தியாவசிய இறக்குமதிகளை ஈடுகட்ட மட்டுமே நாட்டில் அந்நியச் செலாவணி இருப்பு இருந்தது. 1980 களின் பிற்பகுதியில் சோவியத் யூனியன் பலவீனமடைந்ததால் இது மேலும் மோசமடைந்தது. சோவியத் யூனியன் மலிவான எண்ணெய் மற்றும் மூலப்பொருட்களின் ஆதாரமாகவும், இந்தியப் பொருட்களுக்கான சந்தையாகவும் இருந்தது. இந்த உறவின் காரணமாக, அமெரிக்க டாலர்கள் தேவையில்லாமல் இந்தியா வர்த்தகம் செய்ய முடிந்தது.

இந்தியா கடுமையான சிக்கலில் இருந்தபோது மன்மோகன் சிங்கின் பட்ஜெட்

பட்ஜெட் உரையின் போது மன்மோகன் சிங், "ஒரு மாதத்திற்கு முன்பு பதவியேற்ற அவர்களின் புதிய அரசாங்கம், கடுமையான சிக்கலில் சிக்கித் தவிக்கும் பொருளாதாரத்தைப் பெற்றது. அந்நியச் செலாவணி நிலைமை மிகவும் முக்கியமானது. முந்தைய கட்சி ஆட்சியில் இருந்த நவம்பர் 1989 வரை, இந்தியாவின் பொருளாதாரத்தில் சர்வதேச அளவில் வலுவான நம்பிக்கை இருந்தது. இருப்பினும், அரசியல் ஸ்திரமின்மை, மோசமான நிதிப் பிரச்சினைகள் மற்றும் வளைகுடா நெருக்கடிக்குப் பிறகு, சர்வதேச அளவில் நம்பிக்கை கணிசமாகக் குறைந்துவிட்டது. இது வணிகக் கடன் மற்றும் வெளிநாட்டு வைப்புத்தொகைகளிலிருந்து மூலதன வரவுகளில் கூர்மையான சரிவுக்கு வழிவகுத்தது. 1990 மற்றும் 1991 ஆம் ஆண்டுகளில் சர்வதேச நாணய நிதியத்திடம் இருந்து அதிக அளவு கடன் வாங்கிய போதிலும், இந்தியாவின் அந்நியச்

செலாவணி இருப்பு வெகுவாகக் குறைந்தது. டிசம்பர் 1990 முதல், குறிப்பாக ஏப்ரல் 1991 முதல், இந்தியா ஒரு பொருளாதார நெருக்கடியின் விளிம்பில் உள்ளது.

மன்மோகன் சிங், பொருளாதார சீர்திருத்தங்களின் சிற்பி.

சூழல்

இந்தியாவின் முன்னாள் பிரதமரும் நிதியமைச்சருமான மன்மோகன் சிங், டிசம்பர் 26, 2023 அன்று தனது 92வது வயதில் காலமானார். 1991 பொருளாதார நெருக்கடியின் போது இந்தியாவின் பொருளாதாரத்தைக் காப்பாற்றுவதில் முக்கிய பங்கு வகித்ததற்காக அவர் எப்போதும் நினைவுகூரப்படுவார்.

சுருக்கமான பின்னணி

- 1991 ஆம் ஆண்டு பொருளாதார நெருக்கடியின் போது, இந்தியா மிகக் குறைந்த அந்நியச் செலாவணி இருப்புடன், ஒரு இறையாண்மை இயல்புநிலையின் விளிம்பில் இருந்தது **(அதன் கடன்களை அடைக்க முடியவில்லை)** . அரசாங்கம் பணத்தை திரட்ட அதன் தங்க இருப்புக்களை அடகு வைக்க வேண்டியிருந்தது.
- இந்த நெருக்கடி பல ஆண்டுகளாக மோசமான பொருளாதார நிர்வாகத்தால் ஏற்பட்டது, இதில் அரசாங்கம் சம்பாதித்ததை விட அதிகமாக செலவழித்தது, இது அதிக அளவிலான கடனுக்கு வழிவகுத்தது.
- **உரிமம்-ஒதுக்கீட்டு ராஜ்** மூலம் அரசாங்கத்தால் பெரிதும் கட்டுப்படுத்தப்பட்டது , இது வணிக வளர்ச்சியைக் கட்டுப்படுத்தியது மற்றும் தனியார் நிறுவனங்களைத் தடுத்தது.
- **பி.வி. நரசிம்மராவ் அரசாங்கத்தில்** நிதியமைச்சராக சிங் பொறுப்பேற்றபோது , இந்தியாவின் பொருளாதார நிலப்பரப்பை மாற்றியமைத்த **தொடர்ச்சியான பொருளாதார சீர்திருத்தங்களை** அவர் அறிமுகப்படுத்தினார் :
- **கட்டுப்பாடு நீக்கம்:** முன்னர் அரசாங்கத்தால் இறுக்கமாகக் கட்டுப்படுத்தப்பட்ட தொழில்கள் தனியார் துறை பங்கேற்புக்காகத் திறக்கப்பட்டன.
- **வர்த்தக தாராளமயமாக்கல்:** அரசாங்கம் இறக்குமதி வரிகளை (இறக்குமதி மீதான வரிகள்) குறைத்து ஏற்றுமதி மீதான கட்டுப்பாடுகளை நீக்கியது.
- **ரூபாயின் மதிப்புக் குறைப்பு:** இந்தியப் பொருட்களை வெளிநாடுகளில் மலிவாக மாற்றவும், ஏற்றுமதியை அதிகரிக்கவும் இந்திய நாணயம் பலவீனப்படுத்தப்பட்டது.

சீர்திருத்தங்களின் முக்கிய சாதனைகள்

- **உலகப் பொருளாதாரத்தில் இந்தியாவின் வளர்ச்சி:** 1991 ஆம் ஆண்டு சீர்திருத்தங்கள் உலகப் பொருளாதாரத்தில் இந்தியாவின் இருப்பை அதிகரிப்பதில் முக்கிய பங்கு வகித்தன.
- **உலக வங்கி தரவுகளின்படி,** 1960 களில் இருந்து உலகளாவிய மொத்த உள்நாட்டு உற்பத்தியில் (உலகின் மொத்த பொருளாதார உற்பத்தி) இந்தியாவின் பங்கு குறைந்து வருகிறது. இருப்பினும், சீர்திருத்தங்களுக்குப் பிறகு, இந்தியாவின் பொருளாதார வளர்ச்சி துரிதப்படுத்தப்பட்டது, மேலும் உலகளாவிய மொத்த உள்நாட்டு உற்பத்தியில் அதன் பங்கு உயரத் தொடங்கியது. இன்று, இந்தியா **உலகின் மூன்றாவது பெரிய பொருளாதாரமாக மாறும் பாதையில் உள்ளது.**
- **வறுமை ஒழிப்பு மற்றும் நலத்திட்டங்கள்:** சீர்திருத்தங்களின் மற்றொரு முக்கிய சாதனை **தீவிர வறுமையை கணிசமாகக் குறைப்பதாகும்.** பொருளாதாரம் வளர்ந்தவுடன்,

அரசாங்கம் அதிக வருவாயை ஈட்ட முடிந்தது, பின்னர் ஏழைகளுக்கு உதவுவதை நோக்கமாகக் கொண்ட நலத்திட்டங்களுக்கு நிதியளிக்க அதைப் பயன்படுத்தலாம்.

- இந்தியாவில், குறிப்பாக கிராமப்புறங்களில் வறுமை இன்னும் ஒரு பிரச்சனையாக இருந்தாலும், சீர்திருத்தங்களின் விளைவாக ஏற்பட்ட பொருளாதார வளர்ச்சி மில்லியன் கணக்கான மக்களை தீவிர வறுமையிலிருந்து மீட்டெடுக்க உதவியுள்ளது. சீர்திருத்தங்கள் செல்வத்தை உருவாக்கும் சுழற்சியையும் உருவாக்கியது, இது வறுமையை நிவர்த்தி செய்யும் அரசாங்கத்தின் திறனை மேம்படுத்தியது.
- **தனியார் வணிகங்கள் மற்றும் பங்குச் சந்தையின் எழுச்சி:** சீர்திருத்தங்கள் தனியார் நிறுவனங்களின் சக்தியை கட்டவிழ்த்துவிட உதவியது. தொழில்களை ஒழுங்குபடுத்துவதன் மூலம், வணிகங்கள் இனி அரசாங்கக் கட்டுப்பாடுகளால் கட்டுப்படுத்தப்படவில்லை, அவை வளரவும், வேலைவாய்ப்புகளை உருவாக்கவும், உலகளவில் போட்டியிடவும் அனுமதித்தன.
- சீர்திருத்தங்களுக்குப் பிறகு பங்குச் சந்தையும் வேகமாக வளர்ந்தது. 1990 களின் முற்பகுதியில், இன்ஃபோசிஸ் போன்ற நிறுவனங்கள் பங்குச் சந்தையில் தங்கள் பங்குகளை பட்டியலிட முடிந்தது, இது இந்தியாவில் ஒரு பங்கு கலாச்சாரத்தின் வளர்ச்சியைத் தூண்டியது.
- **அதிகரித்த வெளிநாட்டு முதலீடு:** சீர்திருத்தங்களைத் தொடர்ந்து, இந்தியா வெளிநாட்டு முதலீட்டாளர்களுக்கு மிகவும் கவர்ச்சிகரமான இடமாக மாறியது. சந்தைகளின் தாராளமயமாக்கல் மற்றும் தனியார் வணிகங்களுக்கு துறைகளைத் திறந்தது ஆகியவை அந்நிய நேரடி முதலீட்டை (FDI) கொண்டு வர உதவியது. இறக்குமதிகள் அதிகரித்த போதிலும், இந்த முதலீடு இந்தியாவின் பொருளாதாரத்திற்கு ஸ்திரத்தன்மையை அளித்தது.
- வெளிநாட்டு மூலதன வருகை இந்திய ரூபாயின் மதிப்பு நிலையாக இருக்க உதவியது மற்றும் இந்திய பங்குச் சந்தையின் வளர்ச்சியை ஆதரித்தது.

எஞ்சியிருக்கும் சவால்கள்

- **உற்பத்தித் துறை தேக்கம்:** சேவைகள் (ஐடி, மென்பொருள், முதலியன) போன்ற துறைகளில் ஈர்க்கக்கூடிய வளர்ச்சி இருந்தபோதிலும், சீனா போன்ற பிற நாடுகளைப் போல இந்தியா தனது உற்பத்தித் துறையை அதிகரிக்க முடியவில்லை.
- சீர்திருத்தங்களுக்குப் பிறகு இந்தியாவின் மொத்த உள்நாட்டு உற்பத்தியில் உற்பத்தித் துறையின் பங்கு தேக்க நிலையில் உள்ளது. இது ஒரு பெரிய கவலையாக உள்ளது, ஏனெனில் ஒரு வலுவான உற்பத்தித் துறை மில்லியன் கணக்கான மக்களுக்கு வேலைவாய்ப்புகளை உருவாக்கி, மேலும் உள்ளடக்கிய வளர்ச்சிக்கு வழிவகுக்கும்.
- இந்தியா ஒரு பெரிய உற்பத்தி மையமாக மாறும் வாய்ப்பை இழந்தாலும், சில மாநிலங்கள் உற்பத்தி முதலீடுகளை ஈர்ப்பதில் மற்றவற்றை விட சிறப்பாகச் செயல்பட்டுள்ளன. எதிர்காலத்தில், இந்தியாவின் கொள்கை வகுப்பாளர்கள் அதிக வேலைவாய்ப்புகளை உருவாக்கவும் பொருளாதாரத்தை வலுப்படுத்தவும் உற்பத்தித் துறையை உருவாக்குவதில் அதிக கவனம் செலுத்த வேண்டும்.
- **சமத்துவமின்மை மற்றும் பிராந்திய ஏற்றத்தாழ்வுகள்:** பொருளாதார சீர்திருத்தங்கள் தீவிர வறுமையைக் குறைக்க உதவியிருந்தாலும், அவை இந்தியாவின் அனைத்துப் பகுதிகளுக்கும் சமமாகப் பயனளிக்கவில்லை. சில பிராந்தியங்களும் மாநிலங்களும் மற்றவற்றை விட வேகமாக வளர்ந்து வருவதால், சமத்துவமின்மை ஒரு சவாலாகவே

உள்ளது. நகர்ப்புறங்களில் வளர்ச்சி அதிகமாகக் காணப்படுகிறது, அதே நேரத்தில் கிராமப்புறங்கள் மெதுவான வளர்ச்சியைக் கண்டன.

- சீர்திருத்தங்களால் உருவாக்கப்பட்ட செல்வத்தின் பெரும்பகுதி ஒரு சிறிய குழுவினரிடையே குவிந்துள்ளதால், பணக்காரர்களுக்கும் ஏழைகளுக்கும் இடையிலான வளர்ந்து வரும் இடைவெளி குறித்தும் கவலை உள்ளது.

மன்மோகன் சிங் தலைமையிலான 1991 பொருளாதார சீர்திருத்தங்கள் இந்திய வரலாற்றில் ஒரு திருப்புமுனையைக் குறித்தன. பொருளாதார ரீதியாக மூடிய நாடாக இருந்த இந்த நாடு, போராடும் பொருளாதாரத்துடன், திறந்த, வேகமாக வளரும் பொருளாதாரமாக மாறியது. இது இப்போது உலகின் மிகப்பெரிய பொருளாதாரங்களில் ஒன்றாகும். மன்மோகன் சிங்கின் மரபு எப்போதும் அவர் கொண்டு வர உதவிய பொருளாதார மாற்றத்துடன் பிணைக்கப்பட்டுள்ளது.

மேம்பாட்டுத் திட்டங்கள்

டாக்டர் மன்மோகன் சிங் 2004 முதல் 2014 வரை இந்தியாவின் பிரதமராக ஐக்கிய முற்போக்குக் கூட்டணி (UPA) அரசாங்கங்களுக்கு தலைமை தாங்கினார். அவரது பதவிக்காலம் இந்தியாவின் வளர்ச்சிப் பாதையில் ஒரு குறிப்பிடத்தக்க காலகட்டமாகக் கருதப்படுகிறது, இதில் உள்ளடக்கிய வளர்ச்சி, நலன் சார்ந்த கொள்கைகள், பொருளாதார சீர்திருத்தங்கள் மற்றும் மனித மேம்பாட்டு முயற்சிகள் ஆகியவை அடங்கும். ஒரு பொருளாதார நிபுணராகவும், முன்னாள் நிதியமைச்சராகவும், வறுமையைக் குறைத்தல், கிராமப்புற வாழ்வாதாரத்தை மேம்படுத்துதல், கல்வியை விரிவுபடுத்துதல், சுகாதாரப் பராமரிப்பை வலுப்படுத்துதல் மற்றும் உணவு மற்றும் வேலைவாய்ப்பு பாதுகாப்பை உறுதி செய்தல் ஆகியவற்றை நோக்கமாகக் கொண்ட பெரிய அளவிலான மேம்பாட்டுத் திட்டங்கள் மூலம் பொருளாதார வளர்ச்சியை சமூக நீதியுடன் சமநிலைப்படுத்துவதில் டாக்டர் மன்மோகன் சிங் கவனம் செலுத்தினார்.

, உள்ளடக்கிய வளர்ச்சிக்கு முக்கியத்துவம் அளித்தது . பொருளாதார வளர்ச்சி சமூகத்தின் அனைத்துப் பிரிவினருக்கும், குறிப்பாக ஏழைகள், ஓரங்கட்டப்பட்டவர்கள் மற்றும் கிராமப்புற மக்களுக்கு பயனளிக்க வேண்டும் என்பதை ஐக்கிய முற்போக்கு கூட்டணி அரசாங்கம் அங்கீகரித்தது. பிராந்திய, சமூக மற்றும் பொருளாதார ஏற்றத்தாழ்வுகளைக் குறைக்க வளர்ச்சித் திட்டங்கள் வடிவமைக்கப்பட்டன. இந்த அணுகுமுறை முற்றிலும் வளர்ச்சியை மையமாகக் கொண்ட கொள்கைகளிலிருந்து மக்களை மையமாகக் கொண்ட வளர்ச்சிக்கு மாற்றத்தைக் குறித்தது, தாராளமயமாக்கலின் நன்மைகள் அடிமட்ட மட்டத்தை அடைவதை உறுதி செய்தது.

இந்தக் காலகட்டத்தில் அறிமுகப்படுத்தப்பட்ட ஒரு மைல்கல் மேம்பாட்டுத் திட்டம் 2005 ஆம் ஆண்டு **மகாத்மா காந்தி தேசிய ஊரக வேலைவாய்ப்பு உத்தரவாதச் சட்டம் (MGNREGA).** இந்தத் திட்டம் கிராமப்புற குடும்பங்களுக்கு ஆண்டுக்கு 100 நாட்கள் கூலி வேலைவாய்ப்பை சட்டப்பூர்வமாக உத்தரவாதம் செய்தது. இது வாழ்வாதாரப் பாதுகாப்பை மேம்படுத்துதல், கிராமப்புற வறுமையைக் குறைத்தல் மற்றும் சாலைகள், குளங்கள் மற்றும் நீர்ப்பாசன வசதிகள் போன்ற நீடித்த சொத்துக்களை உருவாக்குவதை நோக்கமாகக் கொண்டது. கிராமப்புற

தொழிலாளர்களை, குறிப்பாக பெண்களை மேம்படுத்துவதில் MGNREGA முக்கிய பங்கு வகித்தது, மேலும் பொருளாதார நெருக்கடி காலங்களில் சமூக பாதுகாப்பு வலையாகவும் செயல்பட்டது.

தேசிய கிராமப்புற சுகாதார இயக்கம் (NRHM) மற்றொரு பெரிய நலன் சார்ந்த மேம்பாட்டுத் திட்டமாகும். கிராமப்புறங்களில், குறிப்பாக பெண்கள் மற்றும் குழந்தைகளுக்கு சுகாதார விநியோகத்தை மேம்படுத்துவதே இந்த திட்டத்தின் நோக்கமாகும். இது ஆரம்ப சுகாதார உள்கட்டமைப்பை வலுப்படுத்துதல், நிறுவன பிரசவங்களை அதிகரித்தல், தாய் மற்றும் குழந்தை இறப்பு விகிதங்களைக் குறைத்தல் மற்றும் அங்கீகாரம் பெற்ற சமூக சுகாதார ஆர்வலர்களை (ASHAs) பணியமர்த்துதல் ஆகியவற்றில் கவனம் செலுத்தியது. NRHM, பின்தங்கிய பகுதிகளில் சுகாதார சேவைகளுக்கான அணுகலை கணிசமாக மேம்படுத்தியது மற்றும் சிறந்த சுகாதார குறிகாட்டிகளுக்கு பங்களித்தது.

உரிமைச் **சட்டம் (RTE)** இருந்தது. இது 6 முதல் 14 வயது வரையிலான குழந்தைகளுக்கு இலவச மற்றும் கட்டாயக் கல்வியை ஒரு அடிப்படை உரிமையாக மாற்றியது. தொடக்கக் கல்வியை உலகளாவியமயமாக்குதல், பள்ளி உள்கட்டமைப்பை மேம்படுத்துதல், பயிற்சி பெற்ற ஆசிரியர்களை உறுதி செய்தல் மற்றும் இடைநிற்றல் விகிதங்களைக் குறைத்தல் ஆகியவற்றை இந்தத் திட்டம் நோக்கமாகக் கொண்டிருந்தது. நீண்டகால பொருளாதார வளர்ச்சியின் அடித்தளமாக மனித மூலதன மேம்பாட்டிற்கான அரசாங்கத்தின் உறுதிப்பாட்டை RTE பிரதிபலித்தது.

டாக்டர் மன்மோகன் சிங்கின் தலைமையின் கீழ் உணவுப் பாதுகாப்பு மற்றொரு முக்கிய கவனம் செலுத்தும் பகுதியாகும். **தேசிய உணவுப் பாதுகாப்புச் சட்டம் (NFSA), 2013** , பொது விநியோக முறை மூலம் இந்தியாவின் மக்கள்தொகையில் சுமார் மூன்றில் இரண்டு பங்கு மக்களுக்கு மானிய விலையில் உணவு தானியங்களை வழங்குவதை நோக்கமாகக் கொண்டது. மலிவு விலையில் உணவு கிடைப்பதை உறுதி செய்வதன் மூலம், இந்தத் திட்டம், குறிப்பாக சமூகத்தின் பாதிக்கப்படக்கூடிய பிரிவுகளிடையே பசி, ஊட்டச்சத்து குறைபாடு மற்றும் உணவுப் பாதுகாப்பின்மையை எதிர்த்துப் போராட முயன்றது.

கல்வி விரிவாக்கம் மற்றும் அறிவு மேம்பாட்டிலும் ஐக்கிய முற்போக்கு கூட்டணி அரசாங்கம் வலுவான முக்கியத்துவம் அளித்தது . இந்திய தொழில்நுட்ப நிறுவனங்கள் (IITகள்), இந்திய மேலாண்மை நிறுவனங்கள் (IIMகள்), மத்திய பல்கலைக்கழகங்கள் மற்றும் ஆராய்ச்சி நிறுவனங்கள் போன்ற உயர்கல்வி நிறுவனங்கள் கணிசமாக விரிவுபடுத்தப்பட்டன. பள்ளிக் கல்வியை மேம்படுத்துவதையும், இடைநிலைக் கல்வி நிலைகளில் மாணவர் சேர்க்கையை அதிகரிப்பதையும் நோக்கமாகக் கொண்ட **சர்வ சிக்ஷா அபியான்** மற்றும் **ராஷ்ட்ரிய மத்தியமிக் சிக்ஷா அபியான் (RMSA) போன்ற திட்டங்கள்.**

ஜவஹர்லால் நேரு தேசிய நகர்ப்புற புதுப்பித்தல் திட்டம் (JNNURM) போன்ற திட்டங்கள் மூலம் நகர்ப்புற மேம்பாடு மீண்டும் கவனத்தைப் பெற்றது. இந்த இயக்கம் முக்கிய

நகரங்களில் நகர்ப்புற உள்கட்டமைப்பு, வீட்டுவசதி, நீர் வழங்கல், சுகாதாரம் மற்றும் போக்குவரத்து அமைப்புகளை மேம்படுத்துவதில் கவனம் செலுத்தியது. நகர்ப்புற உள்ளாட்சி அமைப்புகளை வலுப்படுத்தும் அதே வேளையில், உள்ளடக்கிய, திறமையான மற்றும் நிலையான நகர்ப்புற இடங்களை உருவாக்குவதை இது நோக்கமாகக் கொண்டது.

டாக்டர் மன்மோகன் சிங் அரசாங்கத்தின் வளர்ச்சி நிகழ்ச்சி நிரலில் பெண்கள் அதிகாரமளித்தல் மற்றும் சமூக நீதி ஆகியவை மையமாக இருந்தன. இந்திரா காந்தி தேசிய விதவை ஓய்வூதியத் திட்டம் , இந்திரா காந்தி மாத்ரித்வ சஹ்யோக் யோஜனா மற்றும் விரிவாக்கப்பட்ட சுய உதவிக்குழு (SHG) திட்டங்கள் போன்ற திட்டங்கள் பெண்களின் சமூக-பொருளாதார நிலையை மேம்படுத்த முயன்றன. பாலினத்தை மையமாகக் கொண்ட திட்டங்களுக்கான அதிகரித்த பட்ஜெட் ஒதுக்கீடுகள் பெண்கள் தலைமையிலான வளர்ச்சிக்கான அரசாங்கத்தின் உறுதிப்பாட்டை பிரதிபலித்தன.

விவசாயத் துறையில், விவசாயிகளை ஆதரிப்பதற்கும் கிராமப்புற வாழ்வாதாரத்தை மேம்படுத்துவதற்கும் UPA அரசாங்கம் திட்டங்களை அறிமுகப்படுத்தியது. தேசிய உணவுப் பாதுகாப்புத் திட்டம் , ராஷ்ட்ரிய கிருஷி விகாஸ் யோஜனா (RKVY) , மற்றும் விவசாய கடன் தள்ளுபடி மற்றும் கடன் நிவாரணத் திட்டம் (2008) போன்ற திட்டங்கள் விவசாய உற்பத்தித்திறனை அதிகரிப்பது, விவசாயிகளின் கடனைக் குறைப்பது மற்றும் உணவு தன்னிறைவை உறுதி செய்வதை நோக்கமாகக் கொண்டிருந்தன. மில்லியன் கணக்கான சிறு மற்றும் குறு விவசாயிகளுக்கு நிவாரணம் வழங்குவதில் விவசாயக் கடன் தள்ளுபடி குறிப்பாக குறிப்பிடத்தக்கதாக இருந்தது.

அமைப்புசாரா தொழிலாளர் சமூகப் பாதுகாப்புச் சட்டம் , ராஷ்ட்ரிய ஸ்வஸ்த்ய பீமா யோஜனா (RSBY) **மற்றும்** முதியோர் ஓய்வூதியத் திட்டங்கள் போன்ற திட்டங்கள் மூலம் அமைப்புசாரா துறை தொழிலாளர்களுக்கான சமூகப் பாதுகாப்பிலும் அரசாங்கம் கவனம் செலுத்தியது . இந்த முயற்சிகள் முறையான வேலைவாய்ப்புத் துறைக்கு வெளியே உள்ள தொழிலாளர்களுக்கு சுகாதார காப்பீடு, ஓய்வூதிய ஆதரவு மற்றும் நிதிப் பாதுகாப்பை வழங்க முயன்றன.

டாக்டர் மன்மோகன் சிங்கின் ஆட்சிக் காலத்தில் பொருளாதார வளர்ச்சி தொடர்ச்சியான பொருளாதார சீர்திருத்தங்கள், உள்கட்டமைப்பு மேம்பாடு மற்றும் உலகளாவிய ஒருங்கிணைப்பு ஆகியவற்றால் ஆதரிக்கப்பட்டது. சாலைகள், மின்சாரம், தொலைத்தொடர்பு மற்றும் துறைமுகங்களில் முதலீடுகள் பொது-தனியார் கூட்டாண்மை மூலம் விரிவுபடுத்தப்பட்டன. சமூகத் துறை செலவினங்களை அதிகரிக்கும் அதே வேளையில் அரசாங்கம் நிதிப் பொறுப்பைப் பராமரித்தது, இதனால் வளர்ச்சி மற்றும் நலனுக்கு இடையில் சமநிலையை அடைந்தது.

முடிவில், டாக்டர் மன்மோகன் சிங்கின் தலைமையின் கீழ் அறிமுகப்படுத்தப்பட்டு விரிவுபடுத்தப்பட்ட வளர்ச்சித் திட்டங்கள் ஒரு விரிவான மற்றும் உள்ளடக்கிய வளர்ச்சி மாதிரியைக் குறிக்கின்றன. அவரது அரசாங்கம் வறுமை ஒழிப்பு, வேலைவாய்ப்பு உருவாக்கம், சுகாதாரம், கல்வி, உணவுப் பாதுகாப்பு மற்றும் சமூக நீதி ஆகியவற்றை முன்னுரிமைப்படுத்தி,

பொருளாதார வளர்ச்சியை நிலைநிறுத்தியது. இந்தத் திட்டங்கள் இந்தியாவின் சமூக-பொருளாதார நிலப்பரப்பை கணிசமாக மாற்றியமைத்தன, மேலும் நீண்டகால மனித வளர்ச்சிக்கான அடித்தளத்தை அமைத்தன. டாக்டர் மன்மோகன் சிங்கின் வளர்ச்சி நிகழ்ச்சி நிரல் இந்தியாவின் கொள்கை வரலாற்றில் ஒரு வரையறுக்கும் அத்தியாயமாக உள்ளது மற்றும் சமகால நிர்வாகம் மற்றும் நலக் கொள்கைகளில் தொடர்ந்து செல்வாக்கு செலுத்துகிறது.

சுயமதிப்பீட்டு கேள்விகள்

1. ஐக்கிய முன்னணி அரசுகளின் வெளிநாட்டு கொள்கையை விளக்குக.
2. பிரதமராக தேவகவுடாவின் பங்கை விவாதிக்கவும்.
3. இந்தியாவின் வெளிநாட்டு உறவுகளில் ஐ. கே. குஜ்ராலின் பங்களிப்புகளை ஆய்வு செய்க.
4. வாஜ்பாய் தலைமையிலான தேசிய ஜனநாயக கூட்டணியின் நோக்கங்களை பகுப்பாய்வு செய்க.
5. தங்க நாற்கரச் சாலைத் திட்டத்தையும் அதன் முக்கியத்துவத்தையும் விளக்குக.
6. கார்கில் போர் இந்தியாவின் பாதுகாப்புக் கொள்கையில் ஏற்படுத்திய தாக்கத்தை விவாதிக்கவும்.
7. அ. பி. வாஜ்பாயின் உள்நாட்டு மற்றும் வெளிநாட்டு கொள்கை சாதனைகளை மதிப்பிடுக.
8. மன்மோகன் சிங் அரசுகளில் அறிமுகப்படுத்தப்பட்ட பொருளாதார சீர்திருத்தங்களை விளக்குக.
9. மன்மோகன் சிங் காலத்தில் செயல்படுத்தப்பட்ட முக்கிய வளர்ச்சி திட்டங்களை விவாதிக்கவும்.
10. இந்திய அரசியல் மற்றும் பொருளாதாரத்தில் கூட்டணி அரசுகளின் மொத்த தாக்கத்தை பகுப்பாய்வு செய்க.

பரிந்துரைக்கப்பட்ட புத்தகங்கள்

1. பிபன் சந்திரா., ஆதித்யா முகர்ஜி & மிருதுளா முகர்ஜி, *இந்தியா சுதந்திரத்திற்குப் பிறகு 1947-2000* , (2வது பதிப்பு), பெங்குயின் புக்ஸ், புது டெல்லி, 2008
2. டியூப், எஸ்., *சுதந்திரம் பெற்றதிலிருந்து இந்தியா - இந்தியா 1947-19 பற்றிய சமூக அறிக்கை* 72, விகாஸ் பப்ளிகேஷன் ஹவுஸ், புது தில்லி, 1977
3. குரோவர் பி.எல் மற்றும் குரோவர். எஸ், *நவீன இந்திய வரலாறு பற்றிய ஒரு புதிய பார்வை* , சாந்த். எஸ் மற்றும் கம்பெனி, புதியது டெல்லி, 2007
4. ஜான் வெப்ஸ்டர், சிபி, *சமகால இந்தியாவின் வரலாறு* , ஆசியா பப்ளிஷிங் ஹவுஸ், 1971.
5. நீராசந்தோக் மற்றும் பிரவீன் பிரியதர்ஷி (எட்.), *தற்கால இந்தியா: பொருளாதாரம், சமூகம் மற்றும் அரசியல்,* பியர்சன், புது தில்லி, 2009
6. லாயிட் ஐ. ருடால்ப் மற்றும் சூசன் ஹோபர் ருடால்ப், *இன் பர்சூட் ஆஃப் லக்ஷ்மி: தி பொலிட்டிகல் எகானமி ஆஃப் தி*
7. *இந்தியன் ஸ்டேட்* , சிகாகோ பல்கலைக்கழக அச்சகம், 1987
8. வெங்கடேசன். ஜி., *சமகால இந்தியாவின் வரலாறு 1947 – 1997* , ஜே.ஜே. பப்ளிகேஷன்ஸ், மதுரை, 2001 (தமிழ் பதிப்பு)

குறிப்புகள்

1. அச்சின்வாநாயக் மற்றும் ராஜீவ் பார்கவா (ஆசிரியர்), *சமகால இந்தியாவைப் புரிந்துகொள்வது - விமர்சனக் கண்ணோட்டம்,* ஓரியண்ட் பிளாக் ஸ்வான், டெல்லி, 2012
2. தியானா லாஸ்., *சுதந்திரத்திற்குப் பிறகு இந்தியா* , ட்ரூ வேர்ட் பப்ளிகேஷன்ஸ் பிரைவேட் லிமிடெட், 2022
3. தத், துணைத் தலைவர், *இந்தியாவின் வெளியுறவுக் கொள்கை* , விகாஸ் பப்ளிஷிங் ஹவுஸ் பிரைவேட் லிமிடெட்,, டெல்லி, 1984
4. காய், யுஆர், *இந்தியாவின் வெளியுறவுக் கொள்கை* , புதிய அகாடமி வெளியீட்டாளர்கள், புது தில்லி, 1988
5. நாகராஜ், ஆர் மற்றும் மோதிராம், எஸ் (பதிப்பு), *சமகால இந்தியாவின் அரசியல் பொருளாதாரம்,* கேம்பிரிட்ஜ் பல்கலைக்கழக அச்சகம், 2017
6. ராமச்சந்திர குஹா., *காந்திக்குப் பிறகு இந்தியா : உலகின் மிகப்பெரிய ஜனநாயகத்தின் வரலாறு* , பிக்கடார் இந்தியா, 2017
7. சர்மா, ஜி.கே., *இந்தியாவில் தொழிலாளர் இயக்கம் (அதன் கடந்த காலம் மற்றும் நிகழ்காலம்)* ஸ்டெர்லிங் பப்ளிஷர்ஸ் (பி) லிமிடெட், புது தில்லி, 1971
8. குருசரண் தாஸ், *இந்தியா அன்பவுண்ட்: சுதந்திரத்திலிருந்து உலகளாவிய தகவல் யுகம் வரை* , பெங்குயின் புக்ஸ், இந்தியா, 2015